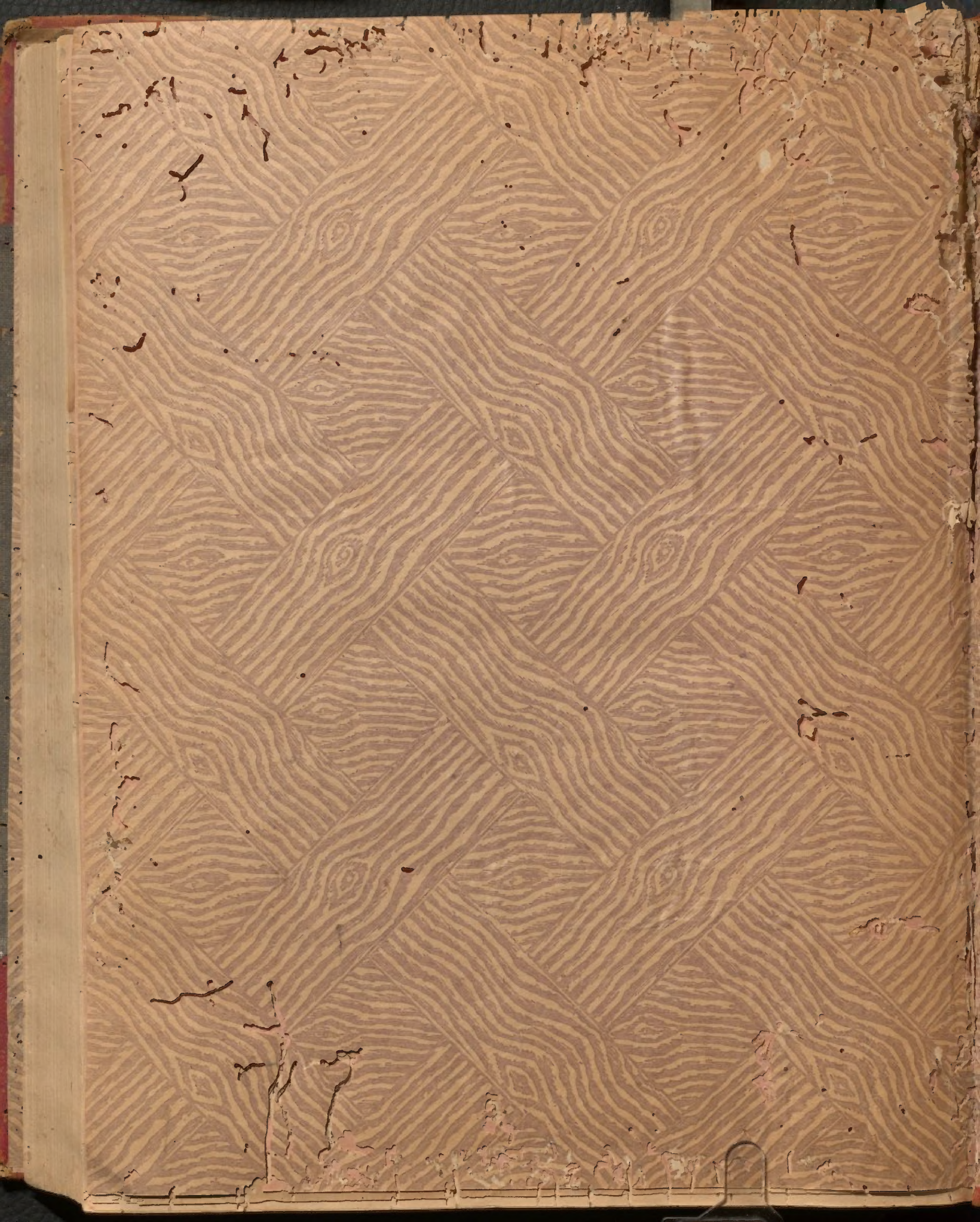

McGill
University
Libraries

Islamic Studies Library
82023

Safiyun

Muntaha al-arab

ALAD

. 5128m

. 1871

. v. 2

(p -)

82023

3908341

psv

ISLAMIC STUDIES LIBRARY 08 JUL 1981

بِعَوْنِ اللَّهِ الْمَلِكِ الْوَهَّابِ

مطلوب شائقان بانحال محبوب سخنوران شیرین بقال اعنی

سبع دوم از کتاب

فی الاکابر

حسب الحکم

جناب کیتان ہاراند صاحب بہادر ڈائرکٹر پبلک انسٹرکشن مالکیچا

درمطبع سرکاری لاہور زیور طبع پسید

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

الحمد لله رب العالمين والصلوة والسلام على رسوله محمد سيد المرسلين وعلى آله وأصحابه الطيبين الطاهرين
أما بعد فهذا السفر الثاني من رمنتهى الآرب في لغات العرب من الكتاب الثامن في الدال ختمه الله
بالخير وحسن المآل

二七

<p>دأب</p> <p>دأب) مروی است * و محمد بن</p> <p>دأب) کذاب است * و عیسی بن</p> <p>یزید بن دأب) مروی بود که</p> <p>دأب) روز و شب</p> <p>دأب) دأب فی عملہ دأب) بالفتح</p> <p>و یحک دأب) بالضم رخ و دیگر</p> <p>دأب) لغت است از ان * و نیز</p> <p>دأب) نیک فتن * و دأب) اللد</p> <p>مانده * و نیز دأب) سخت کردن</p> <p>دأب) بالفتح کار و عادت و نحو</p> <p>دأب) فی عملہ) مانده شد</p> <p>از کار کردن و رخ دید * و نیز</p>	<p>۶۶۵</p> <p>درنگ کرد و رسیدن * و تدأدأ</p> <p>خمیج گریه * و تدأدأ</p> <p>فی تمشیه) حمید و خزمان راه</p> <p>رفت * و تدأدأ القوم) انبوی</p> <p>کردند * و تدأدأ عنه) برگشت</p> <p>از ان * و نیز تدأدأ غلظین</p> <p>و در گردیدن از جامی بسوی چیز</p> <p>و منه الحديث فتدأدأ عن قوسه</p> <p>دأب</p>	<p>۶۶۵</p> <p>و المدحنت و وید شتر یا تیز رفت *</p> <p>و نیز دأدأ) دویدن است * و دأدأ</p> <p>رفت بر نشان قدم * و</p> <p>و دأدأ الشیء جنبانید ان اوسان</p> <p>گردانید از لغات ضد است و پوشید</p> <p>آز یا چیزی * و نیز دأدأ) آواز افرا</p> <p>سنگ بر میل از دحام و انبوی و آوا</p> <p>جنبانیدن کودک در کپواره</p> <p>دأدأ) پنهان شد یا چیزی * و</p>	<p>۶۶۵</p> <p>باب الداء الفصل الهمزة</p> <p>۶۶۵</p> <p>لکلة دأدأ دأدأ) و یعدان</p> <p>سخت تاریک</p> <p>دأدأ) که صداح آخر ماه و شب</p> <p>بیت پنجم و ششم و هفتم و شب بیت</p> <p>و ششم و نهم یا شب از آخر ماه و در</p> <p>و لغت نیز آمده دأدأ) بالکسر و</p> <p>دأدأ و کصفور حادی کللی</p> <p>جمع * و دأدأ) و آواها</p> <p>دأدأ البعید دأدأ) و دأدأ</p>
--	--	---	--

دأص	ذال	دأل	دأى
اذأب) در رنج انداختن مانده گردانیدن يقال اذأب الرجل الذأبة ای آتیهها	شدن فشران از فریبی دأص ردأص) محرکه فریبی و انگذگی گوشت و بی نقصان بودن پوست	خیزی و قد یجمع بین کسر الدال و فتح الهمزة فيقال الدألى و گاهی بکسر تین هم آمده و این نادر است	دءل کت ردؤلؤک) بالضم امر عظیم و ایک جمع دام ردأم بالفتح هر چه می باشد ترا ردأماء) کمر و دریا
دأث ردأث) بالفتح گرانی و چرکناکی و چرکناک شدن و چرکناک دانیدن و خوردن و الفعل من فتح	دأظ رف) دأظ فلاناً دأظاً سخت گرفت فلان مد و ظ لغت است	قبیله است و قبیلۀ هون بن خزیمه ردئل کعب قبیلۀ است غیر قبیلۀ	رجیش مدأم) کنید ای یک کل شیئ ردأم الى ائط) ستون نهادن و دیوار
ردئث) بالکسر کینه که از دل نرود ردأثاء) کمر و کینرک و قد یحک لحف الحلق و هو نادریان فعلاه نفتم العين لم یجمع فی الصفا و اما	ازان و دأظ فلان و فریب و دأظ السیقاء) پر کرد مشک و دأظ افشرد از آن و نیز دأظ گرفته شدن از خشم	بدان ابو الاسود ظالم و ملی کعبی ابن عمر و قاله الاصفهانی فی شرح اللح	تدأم للماء الشئ) فرو کرد از آب و تدأم الفحل الناقه) بر جستن را بن دألان) مرد است نکره است در دءل
جأخفان فی الاسماء فقط و هاء قوما و حفاء موضعاً ذات محرکه مخففة	دأل ردأل) بالفتح گرگ ردئل) بالضم و کسر الهمزة شغال لا نظیر لها و قد تضم الهمزة و جأخفان	ردألان) بالتحریک شغال ردألی) کجری نوعی از رفاقت و گام نزدیک نهاده و دیدن با نزدیکان	تدأممت السماء) بهیم بارید و تدأممت علیه الامم و الاهوال) ای تسابعت
جمع و ابن دأثاء) احمق دأث) اصول ردئثان) بالکسر خواب ناک که از جا نخسبد و کابوس	در کانه و قال الاخفش و الی السبی بهذا السبب ابو الاسود الدألی الخ اثم فتحو الهمزة علی مذهبه فی النسب	ردؤلؤل) بالضم سختی و شدت دألیل جمع و اختلال نرود و قاف وقع القوم فی دؤلؤل ای اختلال	دءو الذئب دأدأ و ال) فریفتگر و چه او و روباه بازی کرد يقال الذئب يدأى للغزال لیاخذة ای
دأدد ردأدد دأد دة) کجلب شغول بله و لعب	استثقال التوالی اکثرین مع یاء النسب فقالوا دئلی كما قالوا فی النسب الی غیر غزى الی ملک ملک ففتح الهمز اللام	دأل دألا و یحک و دأل کجری قف فار دالی و دأل له دألا و دألانا) محرکین فریفت	دأى ردأى بالفتح و دئ کضیین و دئی) هر چه می باشد میان دو شئ ستون و غرضه فهاهی سنن آف خلوعه
دأص دأص) دأص افرید و سخت شدن دأص و دأص الدال) آگنده گوشت	انضمام با قبل بود و بدل کنند يقال دولی و قال ابن الکلبه و الدلی بالباء	اورا رمداء لة) فریب آوردن با	

د ب ب

فی ملتقاہ وملتقى الجنب دایه کی
و آیات جمع و نیز د آیات ضلع
کف از هر سو

را بفتح آیه) بالفتح زاغ بدان جهت
که بر پشت ریش شتر نشیند و منقار
زند د آیات بالتحریک جمع
(ف) دای الشیء دایا

باب الدال فصل الباء

د ب

د بآه) بالفتح گریز
(ف) د بآه) ساکن شد و آمد
د بآه) بالعصا) زدا و را بعضا
د بآه) وعلیه تدبیرا) پوشید
و پنهان کرد

د ب ب

د بآه) بالفتح که و و خور و و غن و
آوندی است تخم را و تل ریگ و ریگ
ت ده سرخ و ریگ ستوی و زمین هموا
و یک بار نرم کام زدن اسم است

د ب ب ب) باب کتاب جمع و مو
کوچک و نرم که بر روی باشد د ب
بحدف تا جمع و و آوندی است

آبکینه بشکل مرغابی و موضعی است
نزدیک وادی صفر
(د ب) بالضم خرمی د بة مونت

د ب ب

د بآب و د بة کذب جمع فایم
و طریقه نیک باشد یا بد و يقال فعلت
کذا من شئت الخ و بینیان علی

الفتح ایضا ای من الشباب الی وقت
الدیب بالعصا یعنی از جوانی تا پیری
د بة) حال و طریقه و ندب یقال عنی
و د ب ب ای عنی طریقتی و موضعی

است نزدیک بدر و یفتح و د بة
کبوی) ستاره است از نبات

و نزد بعضی د ب صغری هم از نبات
الغش است و هرگاه فرق کنند ب
اکبر و د ب صغر گویند
(مبارک بن نصر الله بن جی)
فقیه خفی است و ما بالذاری د ب

نیت و خانه کسی و یکسر و بدون
کلمه نفی مستعمل نشود

د بة) بالکسر نرم کام زنی و زنا
اسم است نوع را با نچه چله یقال
خفی الدبۃ

د ب ب ب) بالکسر بزیج است
عرب را

د ب ب محرم که گوساله نخت اده

موسی اولین کوچک نرم و انبوهی موسی
د بة) کفر حه زن بسیار و زنا
که موسی اولین و کوچک نرم دارد

د ب ب

د ب ب ان) محرم که موسی اولین کوچک
و نرم و انبوهی موسی
د ب ب) کربی موضعی است بصره

د ب ب) کسحاب کوچی است مرطی
و قطام کلمه است که بدان گفتار را
خوانند بمعنی د ب ب یعنی نرم کام زن
د ب ب) کتاب موضعی است بسیار

ریگ بحجاز
د ب ب) کشاد موضعی است

د ب بآه) کشاده از آلات جنگ
و آن از پوست موجب باشد و مردان
در آن در آورده درین قلعه فرستند
و درون آن بوده و قلعه نقب زنند
نرم راه رونده

د ب ب ای) بالضم و المد که و د بآه) یکی
د ب ب) کعبور غار و در یک فرجه

د ب ب ب) بالضم و اللام و الاشی و موضعی است
بلا و بدیل و مرد سخن چین موسی
و طعنه د ب ب) یعنی روان
گردانده خون و جراحه د ب ب)

جرات که خون از آن براید بسیار
د ب ب) کام زننده از حیوان و ستور

د ب ب) برشت و هو که کثر و استعمالش بر

د ب ب) از علامات قیامت است یا نخستین
سم بر زمین سخت ماند و ماست که بر آن

د ب ب

علامت است که کوه صفا عشق شود
و از آن براید به نکه و مردم بسوی منی
روان باشند و قیل از طائفه و سه مکان
سه مرتبه بر آید و با وی عصا موسی و
خاتم سلیمان باشد مومنان را بعضا
زند و در روی آنها بنویسد که هذا
مومن و در روی کافران هر کند
و بنویسد که هذا کافر

د ب ب) مرد بسیار موسی و مرد که
اولین و کوچک برتن وی بر آمده باشد
و شتر بسیار موسی و درین حدیث
صاحبه الجمل الادب ینبجها
کلاب الحوآب بفک او غام است
بجهت حوآب

د ب بآه) زن بسیار موسی و زن که
و کوچک برتن وی بر آمده باشد

د ب ب) السیل) مجرای توجیه و
کذاک مدب التمل و فتح دال و کسر
هر دو جائز است در حالت کسر هم

ظرف باشد و در صورت فتح مصدر و
کذا المفعول من کل مکان علی باب

د ب ب) رفقار مورچه از پا

د ب ب) هر آواز که تا از بخردن
سم بر زمین سخت ماند و ماست که بر آن

شیر و شد و شیر نیک سطر	دبج (دبج) بالکسر و بیه معرفت ناری	و خوار شدن	المسلمین و خواب بر ساعت و نوش
دبج (دبج) کججید شیر نیک سطر	است دبج و دبج جمع	(دبج) گستر و پشت را و سرب	ورنج و پاره زمین رشت و دریا نماند
دبج (دبج) کداح طبل	و اخیر علی ان تجعل اصله مشد	فرو و آورد و در رکوع و جز آن	جزیره که آب بر آن آمده فرو رفته باشد
دبج (دبج) کلا بطر و ضخیم بسیار	کما قيل في الدنيا و شتر ماله جوان	دبج س	و مال بسیار و یکسر یقال مال دبج و ماله
بانگ	دبج (دبج) رخساره و دبج جتان	دبج (دبج) کسخر سطر بزرگ خلقت	دبج و اموال دبج یستوی فيه لوحد
رض (دبج) دبج و دبج (دبج) زمرت	و رخسار	و شیر که اسد است	الجمع و المثنی و کو بی است میان
و قولهم هو الكذب من دبج و دبج	رما في الدار دبج (دبج) کسکین نیست	دبج	نیما و میان سلمی و اجا و باین معنی
کاذب ترینندگان و دکانست	در خانه کس	دبج (دبج) کرمان بازیچه است	بدون الف و لام آید و یقال جعل
دبج (دبج) الشرب و الشقم في الجسم	دبج (دبج) کعظم آراسته بیدیا و	دبج (دبج) کوز کرد پشت را و	کلامک دبج (دبج) یعنی گوش نکر و
سربیت کرد و شراب بیکار و در بدن کس	احق زشت سر خلقت و چغد و	پست فرو و آورد و سیرین بیرون کرد	ترا و نه ایتا و بر آن و ذات الدبج
دبج (دبج) البلی في الثوب یعنی کنگلی	نوعی از مرغ آبی است	دبج س	وادی است معروف قال ابن الاعرابی
در جامه و دبج عقاربته و سربیت	دبج	دبج (دبج) کسخر سطر عظیم الخلقه	و قد حثفه الاصحی فقال ذات
سخن چینی و ایدامی او و دبج الشیخ	رما بالدار دبج (دبج) کسکین نیست	و شیر که اسد است	الدیر بالیاء و پشته است مریدان
دبج (دبج) آهسته خراید	در خانه احدی	دبج	دبج (دبج) نقیض دولت و پایان کار
رأبت الصبی اذ بانا نزم راند	اکل ماله باندح و دبج	دبج (دبج) بالفتح و یکسر گرو و کبت لکین	و شکست کارزار و پاره و خیابان یک
کودک او و دبج البلاد بر کرد	خورد مال اباطل و مذکور است	لا واحد له آذ و دبج جمع	و گرد زمین زراعت دبج جمع
آزاد عدل که نزم رفتن گرفتار	دبج	زبوران و منه قیل لحاصم بن ثابت	دبج (دبج) بضم و ضمین پس پشت
دبج (دبج) نیکم رفت شد	دبج (دبج) مدحجه کجده ریگ	الاصل حجتی الدبر و ذلک لان	خلاف قبل و پسین آخر هر چیز آذ بار
للمالقة	توده کوز مدح جمع	المشیر کین لما قتلوه آرد و آن	جمع و جنتک دبج الشهر و فی
دبج	دبج (دبج) گستر و پشت را و	به فسطط الله علیهم الزنا یبر الکبار تا بر	دبج الشهر و علی دبج الشهر آذ بار
دبج (دبج) بضم الدال مقصوره او	پست فرو و آورد و در رکوع و جز آن	الدایع فار تدعو عنه حتی اخذ	الشهر و فی آذ بار الشهر آدم ترا
است بواسط	دبج (دبج) لازم گرفت خانه را	المسلمون فدقوه و بجهامی تلخ	آخر ماه و کون و پشته و کجده
دبج	و جدا نشد از آن و دبج الکما	و یکسر و پسین بیده هر چیز و مرگ	دبج (دبج) بالکسر نقیض قبله و گویند
دبج (دبج) بالفتح نقش و نگار	منتقم شد زمین از سماروغ و مینوز	کو و منه حدیث النجاشی ما احب	ماله قبله و کجده و کجده
دبج (دبج) کشاد و بیافروش	بر نیامد و نیز تدبج (دبج) دلیل	آن لی دبج اذهبا و لی آذیت جلا من	بر کار خود و پس ایند که مقبله

ولا دبیره (دبیر) یعنی کار بی پشت است
 (دبیر) گفتف ستور پشت ریش
 دبیره مونث وفي المثل فان علی
 ملاقی الدبیر وحق شخصی گویند
 که در امور دیار و مصاحب خود بدبیر
 باشد
 (دبیر) محرکه معرفه دبی است برین
 دبیری منسوب است بگونه محقق
 بن ابراهیم بن عبدالمحسن و نیز
 دبیر (دبیر) را یکی بعد فوت حاجت
 آید و نماز که در آخر وقت گزارده
 شود و درین معنی بسکون سطح آید
 بغضتین که آن سخن محذرات
 (دبیر) ریش پشت ستور دبیر و آن
 جمع
 (دبیر) محرکه یکی از منازل قمر
 و آن پنج ستاره است در قمر
 (دبیر) بالکسریا بنهائی زرع
 دبیر که یک روز چهارشنبه در قدیم
 و در کتاب عین خلیل شب چهارشنبه
 است و دشمنی و جو بهای که در
 زراعت روند و حوادث و نیز بهای
 (دبیر) بالفتح یا آن
 (دبیر) کفر است روز چهارشنبه

(دبیر) بالفتح یا پس پشت خلایق
 (دبیر) کامیر یسمان که بر کشند
 بوقت رشتن پس اوید و قبیل آنکه
 فرو و آرند بوقت چیدن بر دوک
 و چیزیکه آن را از سینه پس بری
 و گویند عرف دبیره من قبیل
 معصیه من طاعته
 (دبیر) مقصود دبی است بجز
 و باین معنی بدون الف و لام آید
 (دبیر) که بر بر قبیل است از اسد
 و نام حماری و لقب کعب بن عمرو
 اسدی و معرفه دبی است بنیشاپور
 منها محمد بن عبد الله بن یوسف
 محمد بن سلیمان القطان المحدث
 (دبیر) دبی است بجزین
 (دبیر) پس و و آخر هر چیز و پنج
 و تیرمی که در گذر از نشان و خلاف
 از تیرهای قمار و بنا که بر زمین نرم
 باشد و طاقها به بنا
 (دبیر) آخر ریگ توده و نه ریت
 و بدفالی و پی پاشنه مردم و نوعی از
 بندهای کشتی و چیزی که محاذی آخر
 خردگاه چار و افتد و ناخن بر بازو
 ستور بر آید و پنجم انگشت که بر پا
 و غان بر آید بر تر از دیگرها

(دبیر) مجروح و مرد بیاتل
 (دبیر) ادا بر کمال بطر و قاطع
 و سخن ناشن
 (دبیر) لقب حجر بن عدی و لقب
 جبلة بن قیس کندی و قبل صحابه
 (دبیر) نوعی از مار
 (دبیر) کنور جنس لباس یتقال
 لیس هو من شرج فلان لا من دبیر و هو شقی فی الاذن ثم یفلذک فان
 ای من حربه و زینه
 (دبیر) شهرست نزدیک طبرستان
 (دبیر) ایشاد و و پس رفت
 دبیر بالشیخ (دبیر) بر و آن چیز را
 الرجل دبیر (دبیر) پیرش و دبیر
 الحدیث نقل کرد حدیث را از او
 بعد مرگ او و دبیر الینج با و
 گردید هوا و نیز دبیر و دبیر
 که شستن تیر از نشانه و دبیر
 باد و بور زده شد
 (دبیر) پشت ریش که
 ستور او
 (دبیر) پشت او و سپست و
 و دبیر البعیر پشت ریش گردید
 ستور و دبیر الرجل خداوند
 پشت ریش ستور شد و در باد و بور
 درآمد و بفرقت روز چهارشنبه

(دبیر) القتب پشت ریش کوثر
 پالان و نیز ادا بر و و ماندن
 گوش ناقه بسوشت
 (دبیر) که صاحب خداوند تیر
 که ضد فائز است و یقال هو مد
 و مقابل بفتح الباء اذ کان محضاً
 من ابویه واصله من اقبالة و دبیر
 و هو شقی فی الاذن ثم یفلذک فان
 اقبل به فواقالة و از ادبیه فواید
 و الجلالة المتعلقة من ذن اقبالة و
 ادبارة کانه راعی و الشامل ابوة و
 و ناقة ذات اقبالة و ادبارة
 (دبیر) الشاة و قابلتها صاحب
 ادبارة و صاحب اقبالة گردانیدم از
 و دبیر الرجل مرد و غفلت
 نمود از حاجت یا خود و پشت ریش
 گردید ستور او و صاحب بسیار
 گردید و نیز مد ابوة دشمنی شوئی
 کردن با کسی
 (دبیر) پایان کار نگریستن از او
 بنده پس از مرگ روایت کردن حدیث
 از دیگر
 (دبیر) اندیشه کردن و حقیقت چیز
 دریافتن منه قوله تعالی آفلم
 یذکر و القول یعنی نفهمیدند چیزی

د ب ل

د ب ق

د ب ع

د ب س

را که بدان مخاطب شدند	سمرقند	د ب باغ (د باغی کردن)	د ب یقه (بکسر با و بی است نه عیسی)
رند ابوا) بریده شدند از همدیگر	د ب ساء) بالفتح ایسی بوده است	د ب ایغ (کصاحب دی است معرو)	د ب یوق (کطافوس سریشم که بدان)
راستد بواکامرا) در آخر کار بگفت	د و مر مجاشع بن معود صحابی را	از ربیع که حدیث	مرغان اشکار کنند
چیزی که در اول آن نهیده بود	د ب ساء) بالکسر والد و یفتح ملخ	د ب یغ (کامیر پوست پیر)	د ب یق (مصغرا و بی است نر)
استد برة) اختیار نمود آنرا و نیز	ما و د با ساء یک	د ب باغ (کمر که جاد باغت و یضم)	د ب یق (دابق)
استد بباد) ضد استقبال است	را د ب ست اکا ر ض) ظاهر کرد	با و د باغ (والجلود التي جعلت الدباغ)	د ب یوق (کتور بازی است معرو)
د ب س	رو بندگی را	کالمشخة للمشاخ	د ب یوقه) موبانه لغت مولده
د ب س) بالفتح سیاه از هر چیز	د ب سة تد بلسا) پوشید آن	د ب یغ (کصبو بارانی که زمین آب)	د ب یوقا) بفتح دال و ضم با ممد و د
د ب س) بالکسر و بکسر تین دو شاخه	د ب س) پوشیده شد لازم تعدد	خود پیراید	بمعنی دابق است که گذشت
و انگین) و بکسر گروه مردم و یفتح	د ب س خفه) موزه خود را و بر چیز	د ب باغ (کشد او پوست پیرا)	و بکسر و هر چیز که ممد و دراز گردد
د ب س) بالضم معنی است مائل	تا آواز برآمد از آن	د ب باغ (کشد او پوست پیرا)	د ب یق (بر غالا نید شد بان)
سیاهی که بانگ کند د ب س) سیرخ	را د ب س الفرس د ب ساء) سیرخ	د ب باغ (کشد او پوست پیرا)	د ب یق (بر غالا نید شد بان)
مؤنث	سیاه گشت	پوست است و د ب یغ الثوب) رنگ سبز	د ب یق (ای ما اضرا)
د ب س) کسر و آسمان باقی	د ب س	د ب باغ (کشد او پوست پیرا)	د ب یق (چپانید آن را)
گویند که متعباران باشد	د ب س) بالفتح پوست باز کرد	طهورها	د ب یق (شکار کردن را)
د ب س) کفر با نام سپ جبارین	و خوردن الفعل من نصر	د ب باغ (کشد او پوست پیرا)	د ب یق (شکار کردن را)
د ب س) بزنده سیرخ سیاه رنگ	د ب س) محرکه متاع خانه و متاع رو	د ب باغ (کشد او پوست پیرا)	د ب یق (شکار کردن را)
و فرس آد ب س) کذا لک د ب س	خانه	د ب باغ (کشد او پوست پیرا)	د ب یق (شکار کردن را)
بالضم جمع	را د ب س مد بوشه) زمینی که مرغ خور	د ب باغ (کشد او پوست پیرا)	د ب یق (شکار کردن را)
د ب س) کصو و رب خرما که دروغ	باشد نبات آن را	د ب باغ (کشد او پوست پیرا)	د ب یق (شکار کردن را)
د ب س) اندازند تا که آخته شود و روغن را	د ب ع	د ب باغ (کشد او پوست پیرا)	د ب یق (شکار کردن را)
بر گرداند	د ب یغ) بالکسر آنچه بوی تو پیرانید	د ب باغ (کشد او پوست پیرا)	د ب یق (شکار کردن را)
د ب س) کتور گرز آهنی معرب	د ب ع	د ب باغ (کشد او پوست پیرا)	د ب یق (شکار کردن را)
د ب بلس جمع	د ب ع) بالفتح یکا پوست پیران	د ب باغ (کشد او پوست پیرا)	د ب یق (شکار کردن را)
د ب یسینه و یخف بی است بصد	د ب باغ) بالکسر آنچه بدان پیرانید	د ب باغ (کشد او پوست پیرا)	د ب یق (شکار کردن را)

د ب ل

د ب ی

د ث ت

د ث ر

(د ب ل) یک سته از هر چیز و نوعی
از بیماری شکم و یفتح و لقمه بزرگ
و سوراخ تبس د ب ل ککتب جمع
(د ب ل) کسر و سختی وزن فرزند مرد
(د ب ل) کغراب سرگین مانند آن
(د ب ل) که سوراخ سختی وزن فرزند مرد
(د ب ل) که میردخت غضا که در زن
بسیار بود و زمین پست و برگ
درخت ارطی بر آگنده شده د ب ل
ککتب جمع و موضعی است پسند
(د ب ل) که بر بار و وزن میرا کت
موضعی است بشام از آن موضع است
عبد الرحیم بن یحیی و احمد بن محمد
بن مارون و شعب بن محمد
(د ب ل) سختی یقال بکنه الدبيلة
ای صابنه الداهیه و ریش
عزیز یک و نوعی از بیماری شکم
رن ص) د ب ل د ب ل آرد و آرد
و د ب ل بالعصا پد در ب ز و برو
بعصا و نیز د ب ل پیچیدن بزرگ
کرون لقمه بر آفرودن و د ب ل
الارض بلا و د ب ل یز و د ب ل
را بر سرین و مانند آن
و نیز د ب ل پیر است و مانند آن
و د ب ل الد بول رسیده و احاطه

(الود بیه) بضم و تخفیف شاعری
راض مد بانه زمین ملخ با
(د ب ی) کسی موضعی است زم زمین
و در و هتاکه ملخ در آن بسیار باشد و
بدان الفت میدارد
(راض مد بیه) کرمیه و عوفه
زمین ملخ خورده
(راض مد بیه) کخته زمین ملخ
ناک و مورچه ناک
(د ب ی) در د ب ب مذکور شد
را د ب ی العجیج برگ شوره گیاه
چندان برآمده که ملخ مانند گردیده
ر د ب یه کاری گری
باب الدال فصل الثانی
د ث ت
(د ث ت) بجه آوردن گو سپند گرد
والفعل من فتح
(د ث ی) که عربی بارانی که سختی
گرم بارو
د ث ت
(د ث ت) بالفتح باران ریزه و سختی
از زمین جامه و ضرب در ناک و پهلوی
و پیچیدگی در بدن و دفع کردن و سخن
بگمان گفتن و الفعل من بصر
(د ث ت) بالضم و کلام اندک

(د ث ت) باران ریزه
(د ث ت) کصیا و شکار کننده مرغان
بفلاخن
د ث ر
(د ث ر) مافتح مال بسیار یستوی فيه
الواحد الثنية و الجمع يقال مال
د ث ر و مالا ن د ث ر و اموال د ث ر
(هو د ث ر مال) بالکسر و یک سر انجام
و هنده مال است
(د ث ر) محمکه چرک و عکرو د ث ر
ابل کثیر و قلعه است همین بدین معنی
بدون الف و لام آید
(د ث ر) هالك و غافل و سیف اثر
شمشیر زنگ زده
(د ث ر) مالک و غافل
(د ث ر) بالکسر جامه بر تن و هو ث ر
الشعار من الثياب و نیز د ث ر قطا
ضبی است و نیز بدین د ث ر تابعی
است محارب بن د ث ر و پلر د ث ر
از محمد ثنانه
(د ث ر) بالفتح مرد کران جان بی نام
و خواب ناک
(د ث ر) الشجر د ث ر ام برگ و ردو
د ث ر الرسم کهنه گوید و د ث ر النوب
چگونگی و د ث ر السیف زنگ آلود

گروید و نیز دقت (نایدید شدن نشان * و دقت نور النفس) زود و فراموشی	د ث ن (د ث ن) بالفتح آب اندک	است	ر تجدد ج د ا ج (دریای سیاه و تاریک)
آن * و دقت نور القلب (از یاد رفتن و فراموشی)	د ث ن (د ث ن) بکسر و م پر زید صحا	رایو الغنائم ابن د ج ا جی *	ل ی ل ل (د ج د ا ج) شب تاریک
د ث ن الطائر تدین (درست خست آشیانه خود را * و د ث ن علی القتیل)	د ث ن (د ث ن) کجینه او کفینه موضعی	و سعد الله د ج ا جی ابن نصر *	د ج (د ج) د ج ج ا و د ج ج ا ن ا ن
مجهولاً برهم نهاده شد بروی سنگها	و کان یلعی الدینة فظیر و افیتر	و حسن د ج ا جی *	د ج (د ج) د ج ج ا و د ج ج ا ن ا ن
را ند ث ن (نایدید شدن نشان رمتد ث ن) مابون	الدینة	و حسن و عبد الله ا ن م د ج ا جی	د ج (د ج) د ج ج ا و د ج ج ا ن ا ن
د ث ن (د ث ن) پوشیده جایداد * و نیر	د ث ن الطائر تدین (پرید و بشتا)	ابن عبد المحسن محمد ثانی	د ج (د ج) د ج ج ا و د ج ج ا ن ا ن
د ث ن (د ث ن) پوشیدن و شمار و بر آمدن	د ث ن (د ث ن) آشیانه گرفتن مرغ درخت	د ج (د ج) د ج ج ا و د ج ج ا ن ا ن	د ج (د ج) د ج ج ا و د ج ج ا ن ا ن
کشن بر ماده و بر جستن مرد و بر پشت اسب بر نشستن	د ج (د ج) د ج ج ا و د ج ج ا ن ا ن	د ج (د ج) د ج ج ا و د ج ج ا ن ا ن	د ج (د ج) د ج ج ا و د ج ج ا ن ا ن
د ث ن (د ث ن) برگزید مال بسیار را	د ج (د ج) د ج ج ا و د ج ج ا ن ا ن	د ج (د ج) د ج ج ا و د ج ج ا ن ا ن	د ج (د ج) د ج ج ا و د ج ج ا ن ا ن
د ث ن (د ث ن) کهنه گروید	د ج (د ج) د ج ج ا و د ج ج ا ن ا ن	د ج (د ج) د ج ج ا و د ج ج ا ن ا ن	د ج (د ج) د ج ج ا و د ج ج ا ن ا ن
د ث ن (د ث ن) شگاف خم را	د ج (د ج) د ج ج ا و د ج ج ا ن ا ن	د ج (د ج) د ج ج ا و د ج ج ا ن ا ن	د ج (د ج) د ج ج ا و د ج ج ا ن ا ن
د ث ن (د ث ن) گشت چیزیکه در آن بود	د ج (د ج) د ج ج ا و د ج ج ا ن ا ن	د ج (د ج) د ج ج ا و د ج ج ا ن ا ن	د ج (د ج) د ج ج ا و د ج ج ا ن ا ن
د ث ن (د ث ن) بالفتح زمین نرم و سخت	د ج (د ج) د ج ج ا و د ج ج ا ن ا ن	د ج (د ج) د ج ج ا و د ج ج ا ن ا ن	د ج (د ج) د ج ج ا و د ج ج ا ن ا ن
د ث ن (د ث ن) بالفتح زمین نرم و سخت	د ج (د ج) د ج ج ا و د ج ج ا ن ا ن	د ج (د ج) د ج ج ا و د ج ج ا ن ا ن	د ج (د ج) د ج ج ا و د ج ج ا ن ا ن
د ث ن (د ث ن) کفینه موش	د ج (د ج) د ج ج ا و د ج ج ا ن ا ن	د ج (د ج) د ج ج ا و د ج ج ا ن ا ن	د ج (د ج) د ج ج ا و د ج ج ا ن ا ن
د ث ن (د ث ن) کفینه موش	د ج (د ج) د ج ج ا و د ج ج ا ن ا ن	د ج (د ج) د ج ج ا و د ج ج ا ن ا ن	د ج (د ج) د ج ج ا و د ج ج ا ن ا ن

فیرنده و مبتلا در برج (دَجْران) بالکسر جوب منصوب و اوج	و جامع و قطع نواحی الارض سیرا او مَنْ دَجَلَ تَدَجِيلاً عَطَى وَطْلَى بِالذَّهَبِ لَقِيَهِ بِالْبَاطِلِ اَوْ مِنَ الدَّجَالِ	(دَجْنَة) بالفتح والضم تار یکی دَجَم کسر جمع و سخن یقال ما سَمِعْتُ لَهُ دَجْمَةً اى کلمه	(دَجْنَة) بالضم زنگ تیره و هی فی لابل اقبیح السواد بغير اَدَجَن و ناقة دَجْناء نعت است از ان
دَجْران) کسر ان حیران است و نشاطی فیرنده و مبتلا در برج دَجَارِی و دَجَرِی کسار و کسر جمع	لِلذَّهَبِ وَلَمَّا يَهْلِكَنَّ الْكُفْرُ تَتَّبِعُهُ مِنَ الدَّجَالِ الْغَوْدُ السِّيفُ وَمِنَ الدَّجَالَةِ الرَّفِيقَةُ الْعَظِيمَةُ اَوْ مِنَ الدَّجَالِ كَيْفَا لِلسَّيْرِ لَا يَنْجُو وَجْهَ الْاَرْضِ	(دَجَم العشق) کسر و غمرات عشق و تار یک بهائی آن یقال انه لَفِي دَجَم العشق والهواء	(اَبُو دَجَانَة) کثامه کنیت صحابی النضاری ابن خُزَّشَة بن لَوْذَان است
(رَس) دَجَر دَجْرًا بالتحریک حیران شد و نیز دَجَر در آشوب و فتنه افراد و مست شدن دَجَرًا اَجْرًا گزشت	اَوْ مِنْ دَجَلَ النَّاسِ لِلْقَاطِمِ هَلْ هُمْ يَتَّبِعُونَهُ دَجَالَة) کشداده کوه بزرگ دَجِيل) کزیر قطران شبنم است	(دَجَم) کعب و ستان یاران خو (دَجْمَة) بالکسر یک (رَن) دَجَم تار یک شد (رَس) دَجَم اندو گین و کذلک دَجَم مجهول	(دَجَانَة) کشداده شتر بارکش (دَجَل دَجُون) کعبور شتر آب کش (رَد اَجُون) معرفه و هی است به رمله از ان ده است ابو بکر مرقی (دَجَل دَجِن) شتر آب کش و شاة دَجِن) گو سپند انس گرفته
دجل	از جمله بغداد (رَن) دَجَل) دروغ گفت و خست و گایید و برید زمین ابرقن و دَجَل الْبَعِيْر دَجَلًا قطران لاید شتر یا همه اندام شتر اقطران لاید و بَعِيْرٌ مَدَجَلٌ کعظم شتر قطران مالیده و سِنْفٌ مَدَجَلٌ شمشیر ملع بزرگ	دَجَن) بالفتح باران کثیر اَدَجَان و دَجْن دَجَان جمع و تار یکی ابر بر بزم شسته و یوم دَجِن تکریم اضافی و توصیفی هر دو درست است (دَجْن) کشتل تار یکی و ابر تار یک بر بزم شسته بی باران و فرو پوشید ابر تار یکی و تراکم	دَجَانَة) باران نیکو بازنده بلا (دَجِن بن ثابت) کزیر ابو العنصر جحی است یا جحی غیر است (دَجْنی) بالضم او بالکسر و قیمة زیز که از ان آدم علیه السلام آفریده شد یا آن بجا مملد است
بزرگ و زرو آب زرو فرزند و سیر کننده و دروغ گو می و لقب میح کذاب که در آخر زمان ظاهر شود و دعوی الهیست کند و اشتقاقه مِنْ دَجَلِ الْبَعِيْرِ طلاه بالقطران او عم جسمه بالهفاء لاندریم الارض و مِنْ دَجَلِ الْبَعِيْرِ	(دَجَل تَدَجِيلاً) پوشید پیچ وزراند و در دگر و بر آفریب و نیز تَدَجِيل) همه اندام شتر اقطران دَجَم (دَجَم) بالفتح قسم و گونه از چیز آمده است کذلک اللَّيْلَةُ نَضَافٌ وَنُفْعَةٌ	(دَجْنَة) کخرقه و بکسرتین تار یکی و یخف ابر بر بزم شسته تار یک باران دَجْن و دَجْنَات جمع و فرو پوشیدگی ابر تار یکی و تراکم و یوم (دَجْنَة) باضافت و وصف و هو الفت انس گرفته کبوتران د کذلک دَجْنَت الشاة و نیز دَجِن بالفتح	(دَجَانَة) کشداده شتر بارکش (دَجَل دَجُون) کعبور شتر آب کش (رَد اَجُون) معرفه و هی است به رمله از ان ده است ابو بکر مرقی (دَجَل دَجِن) شتر آب کش و شاة دَجِن) گو سپند انس گرفته

دح س

دح س

دح س م

دح ق

تغلیباً فقال *

شیر سماء اللّٰحِزِیلِ فَاَصْبَحَتْ
زَوْراءَ تَنْفِرُ عَنْ حِیاضِ الدَّیْلَمِ *

دح س

دَحَس (کشت زاری که پرا
دانه باشد

دَحِ احِس (ریشی یادانه است که
میان ناخن و گوشت پیدا شود و از ناخن بفتد و نام اسپ قیس بن

زبیر عسبی و منه حرب دَحِ احِس
گر و بستن قیس و حذیفه بن بدر است شتر و معین کردن غایت و او را

اسپان صد پرتاب تیر و مدت
پراق شدن اسپ چهل شب پس قیس احس و غبراء را در میدان

انداخت و حذیفه خطا و خفا را و بنو فزاره از گروه حذیفه در

بکین نشسته و غبراء را که بقت
منوده رد کردند و طبا پنجاه و نین بر خاست میان دبیان و قیس جنگ

چهل سال و آن اسپ را داحس
بدان گویند که مادرش جلوی کبر گشت بر ذی عقاب که زکریم نجیب

بوده و همراه آن دو دختر خردسال
قبیله بودند پس هرگاه دیدند عقیل جلو

راستی نموده و دی انداخت

پس جوانان قبیله خندیدند و آن خمر را
شرکین شده و ذی عقاب را گشتند

پس جمیع جلوی و جلوی لطفه را

قبول نمود پس حوط مالک ذی عقاب
هرگاه چشم اسپ خود را دید و است

که بر ماده جهیده است و بود حوط
مرد بسیار بد پس طلب کرد از آنها آب نر خود را و چون میان ایشان

بد شواری رسید گفتند حوط را بگیر
آب بنی اسپ خود را نگاه حوط بر جلو حمله کرد و دست خود را بخاک آب

تر کرده در بچه دان آن ماده اسپ
انداخت بحدی که کمان کرد که آب نر اسپ خود را از بچه دانش در گرفت

اما چیزی از آن که در بچه دان باقی
مانده اسپ که فرواش پیداشد و از نجاست که آن اسپ که را داد

آفتند و آن اسپ که مانند ذی عقاب
پدر خود بر آمد و ضرب به المثل اقل را دَحَس السُّبُل (پرش خوش

آشام من دَحِ احِس
دَحَس (بکسر خانه پرا ز اهل آن * بیک مدحوس خانه

پرا ز اهل آن * و اصبع مدحوسه
انگشتی که ناخنش بجلت داحس

افتاده باشد

دَحِ احوس (کطاوس ریشی یادانه
است که میان ناخن و گوشت پیدا

شود و از آن ناخن بفتد

دَحِ احَس (کر تان و کتان کرکلی
در روزنگ که در جانهای نرم و نیک

مخاکها سازد و طفلان آن را حجت
کنجکان در داهای بنده دَحِ احِس جمع

دَحِ احِس (ف) دَحِ احِس (ف) دَحِ احِس (ف)
انگشتیان قوم * و دَحِ احِس (ف) دَحِ احِس (ف) دَحِ احِس (ف)

پرشد خوشه از دانهها * و دَحِ احِس
پرشد بد * و دَحِ احِس (ف) دَحِ احِس (ف) دَحِ احِس (ف)

دَحِ احِس (ف) دَحِ احِس (ف) دَحِ احِس (ف)
کا وید بیای خود * و دَحِ احِس (ف) دَحِ احِس (ف) دَحِ احِس (ف)

دَحِ احِس (ف) دَحِ احِس (ف) دَحِ احِس (ف)
دشهاد در پوست بالابین و پوست دَحِ احِس (ف) دَحِ احِس (ف) دَحِ احِس (ف)

دَحِ احِس (ف) دَحِ احِس (ف) دَحِ احِس (ف)
دَحِ احِس (ف) دَحِ احِس (ف) دَحِ احِس (ف) دَحِ احِس (ف) دَحِ احِس (ف)

دَحِ احِس (ف) دَحِ احِس (ف) دَحِ احِس (ف)
دَحِ احِس (ف) دَحِ احِس (ف) دَحِ احِس (ف) دَحِ احِس (ف) دَحِ احِس (ف)

دح ص

دَحِ احِص (بالفتح خانه سنگ خوا
(ف) دَحِ احِص (ف) دَحِ احِص (ف)

دَحِ احِص (ف) دَحِ احِص (ف) دَحِ احِص (ف)
دَحِ احِص (ف) دَحِ احِص (ف) دَحِ احِص (ف)

دح ض

دَحِ احِض (مکان حُض) و یحرک جا لغزان
دَحِ احِض (ف) دَحِ احِض (ف) دَحِ احِض (ف)

دَحِ احِض (ف) دَحِ احِض (ف) دَحِ احِض (ف)
دَحِ احِض (ف) دَحِ احِض (ف) دَحِ احِض (ف)

دَحِ احِض (ف) دَحِ احِض (ف) دَحِ احِض (ف)
دَحِ احِض (ف) دَحِ احِض (ف) دَحِ احِض (ف)

دَحِ احِض (ف) دَحِ احِض (ف) دَحِ احِض (ف)
دَحِ احِض (ف) دَحِ احِض (ف) دَحِ احِض (ف)

دَحِ احِض (ف) دَحِ احِض (ف) دَحِ احِض (ف)
دَحِ احِض (ف) دَحِ احِض (ف) دَحِ احِض (ف)

دَحِ احِض (ف) دَحِ احِض (ف) دَحِ احِض (ف)
دَحِ احِض (ف) دَحِ احِض (ف) دَحِ احِض (ف)

دَحِ احِض (ف) دَحِ احِض (ف) دَحِ احِض (ف)
دَحِ احِض (ف) دَحِ احِض (ف) دَحِ احِض (ف)

دح ق

دَحِ احِق (ناقه که زبده آن بر
دَحِ احِق (ف) دَحِ احِق (ف) دَحِ احِق (ف)

آمده باشد بعد از ولادت و مردن شک	د ح ق م	پس یافته نشود آب آن زیر کنار نامی	از کوه یاد در چاه
و کول داحقون جمع *	(دَحْقُوم) کصفور بزرگ خلقت *	و می پسترنده شود تا بر آید چشمه	د ح م
و خرمای و فزک زرد و احو جمع	(دَحْخُوق) علی القلب مثله	آب و چاه فراخ جوان و ناله که پیش	د ح م
(دَحْخُوق) کصفور و نشان چشم و ناله	د ح ل	آید شتران را و یکسو شود از آنها	د ح م
که زهدان آن بیرون افتاده باشد بعد	(دَحْل) و یضم شغال تنگ	دَحْل (پای دایم صیاد که بر آب	د ح م
از ولادت	فراخ شکم که در آن بیرون رفت و بسا	شکار گورخر بر زمین فرو نشاند گویا که	د ح م
(دَحِيق) کا میر و ور *	است که می رویاند درخت کنار را	آن گورخر رانده شده است بر شکار	د ح م
چشم ست نگاه	و کا واک در زیر آب کند و کا واک می	دَحْل جمع	د ح م
(ف) دَحَقَّة	پهلوی تک چاه و شگافه ساخته شود	(دَحْلَان) بالضم دبی ست	د ح م
آزما * و دَحَقَّتِ الرِّحْمُ بِالْمَاءِ	در خانه نامی بادی نشینان بر آید	(دَحْلَاء) بالفتح چاه تنگ سر	د ح م
زهدان آب منی را و قبول نکرد *	شدن نان و قتی در خانه کسی در آید	(ف) دَحْل (کند در طرف چاه *	د ح م
ایضا قَبِجَ اللَّهُ أَمَّا دَحَقَّتْ بِهِ	و اسنادگاه آب آدَحْل و آدَحَال	جانب خیمه گردید * و دَحْل عنی	د ح م
و لَدَنَّهُ * و دَحَقَّتْ يَدَا عَنَّتْ	و دَحَال بالکسر و دَحُول و دَحْلَان	دوری گرفت از من یا گریخت و پوشید	د ح م
شد دست می از آن * و قد دَحَقَّة	بالضم جمع * و موضعی است نزدیک	گردید و تبرسید و در آمد در نقب	د ح م
النَّاسِ) ای کبابی * و نیز دَحَق	حره بنی یربوع	(آدَحْل) در آمد در نقب و پوشید	د ح م
و دَحَق (کتاب بر آمدن زهدان	(دَحْلَة) چاه	شد	د ح م
ناله بعد از زایدن	(دَحْل) بالضم جزیره است میان بن	(دَحْلَة) بر زمین داور آرد کشته	د ح م
(آدَحَقَّة) راند و دور گردانید آن را	و بلاد و بخت	و فرب داد و ظلم کرد و نقصان نمود	د ح م
را ند دَحَقَّتْ رَحِمُ النَّاقَةِ	(دَحْل دَحْل) گفت مرد و زو هسته	در حق او و پوشید چیزی که میداشت	د ح م
افتاد زهدان ناله	گوشت کلان شکم و بسیار مال و زیر	آزما و ظاهرا کرد غیر آن * و نیز دَحَال	د ح م
د ح ق ب	و بسیار فریبنده و تشویش کننده و	بازداشتن کسی را	د ح م
(دَحَقَبَة) سخت راند آن را پس	تا قادر شود بر حاجت خود و فربه کوتاه	د ح ل ط	د ح م
پشت وی	بالا برآمده شکم و الفعل کفرج	(دَحْلَط) خلط ملط کرد و در سخن	د ح م
د ح ق ل	فیه الک	د ح ل م	د ح م
(دَحْقَلَة) دیده شدن شکم	(دَحْل) کعبور جایی که کند شود	(دَحْلَمَة دَحْلَمَة) انداختن	د ح م

د ح ن

د ح و

د ح ب ش

د ح د خ

د ح م س (بالفتح شبهای تریک)	د ح ح ن (بکسر وال کفیه زمین بلند)	د ح ی (د ح ح ن)	د ح م س (شکم د خایش) بالضم شد
و سر شب آفرام و آرا خا و س نیز	د ح ح ن (س) د ح ح ن (محرک فیه)	د ح ح ن (بالفتح بوزنه ماده و نیز)	د ح ت ن س
گویند	کونا با لکلان شکم گردید	د ح ح ن (د ح ح ن) نام دو پسر معاریه	د ح ح ن س (کعصر فوط قبیل است)
د ح م ق	د ح ح ن د ح	بن بکر بن هوازن	از عرب و نام دختر قبط بن زرار تمیمی
د ح ح و ق (کعصر فوط کلان شکم زگر)	د ح ح ن (بکسر ایه است کوکب)	د ح ح ن (بکسر سر و الشکر و د ح ح ن)	معرب اصلها دختر نوش ای بنت الفنی
خلقت	و بازی ست م طفلان عرب و آنچنان	بن خلیفه طبری و یفنج صحابی ست و	سمها ابوها باسم ابیه کسر و یقا
د ح م ل	باشد که میگوند آن کله ابرس بر که	هو الذی کان یاتی جبرئیل علیه السلام	د ح د ن س (بالدال)
د ح ح م ل (زن لغز و هشته)	خط کند یک پابر داشته جهان جهان	علی صوته و کان من	د ح خ
پوست وزن نوزک نازک اندام از لغز و هشته	راه رود هفت بار	آجل الناس	د ح ح (و یضم دو و لغز فی النحان)
ست	د ح و	د ح ح ن (کفنی موضعی ست)	د ح ح (محرک سیاهی تریگی)
د ح ح م ل (کعبا بطور شت خلقت)	د ح ح ن (بالضم و کسر جایی بیضه)	د ح ح ن (کستی لطنی ست از عرب)	د ح د ب
پر گوشت	نهادن شتر مرغ در ریگستان و جا	د ح ح ن (بالکسر جوی ست که بران)	د ح ح ن (بفتح الدالین و)
د ح ح ل یه (غلطانید از ابر زمین)	چوزه بر آوردن وی و هو افعول	طفل انعطافند پس آن چوب	بکسر هما دختر پر گوشت
و د ح ح ل القوم (گذاشت قوم را بر آید)	د ح ح ن (مثله)	گذرانیده شود بر زمین و روان گردد	د ح د خ
شدگان بر زمین افتاده بامال	د ح ح ن (بالفتح جایی بیضه شتر مرغ)	و گذرد بر چیزه مگر آنکه بر د آن	د ح ح ن (کفنه مرد کو با بالا)
د ح ن	د ح ح ن (د ح ح ن) د ح ح ن (د ح ح ن)	چیز را	د ح ح ن (کعبا بطور مثله و کلمه ست که)
د ح ح ن (کلفت مرد گریز بد)	د ح ح ن (گستر و فراخ گردانید از آید و د ح ح ن)	د ح ح ن (بالضم و کسر نرنگی ست)	بدان مردم را خاموش گردانند و آنرا
باطن فیه کوتاه بالا کلان شکم	المطر المحصى (گستر و برابر)	مقرر را	از کشتی باز دارند د ح ح ن (کعصر فوط)
د ح ح ن (بالکسر و تشدید نون و د ح ح ن)	گردانید و د ح ح ن (جماع کرد)	د ح ح ن (د ح ح ن) گستر شد	د ح ح ن (بالفتح و ایه است کوکب)
بکسر وال مع شد النون و د ح ح ن	د ح ح ن (بزرگ شد و فوط)	آن را و د ح ح ن (الابل) را اند	و نام برادر بشار بن بزد و نام پدر خد اثر
بکسر تین النون مشدده شد	گردید و يقال لا عجب بالجوز بعد شتران را	د ح ح ن (وارفت بهر طرف)	تلمیذ مالک
د ح ح ن (بالفتح نام جد احمد شتر)	المدی و آذحه ای از م الجوز	د ح ح ن (وارفت بهر طرف)	د ح ح ن (مانده شد و نیز)
د ح ح ن (کزی بر این زبیتا بیست)	و نیز د ح ح ن (دست و پاندا زان)	د ح ح ن (بالفتح و کلان)	د ح ح ن (خوار گردانید بن بازداشتن)
د ح ح ن (بالضم و القصر مذکور است)	د ح ح ن (کاف عوی گسترده گردید)	د ح ح ن (بالفتح و کلان)	د ح ح ن (نزدیک گذشتن گام در رفتار و عمت)
د ح ح ن			

نُونٌ * وَيُقَالُ دَخِلْ عَيْتِي (الدَّخَانُ) یعنی بازدار از من دور (دَخِلْ دَخ) منقبض و گرفته شد	(دَخَسَ) بفتح مروفه بار یک پوت وخرس جوان و پنهان شدن - چیزی در خاک بچو و بگذارد	دخ ش م (دَخَسَمَ) بفتح و فقه سطر و رشت و پناه و کوتاه بالا و نام مردی	نهانی آن (دَخَلَهُ) بالکسر نمی آمیخته و رنگی و آمیختن آن * و هو حَسَنُ الدَّخَلَةِ
دخ در (دَخَلَار) جامه پید یا سیاه در تخته بسته عرب تخت دار و زر	* و از اینجاست که دیگر آنها را دو خس گویند	دخ ش ن (دَخَشَنَ) بکسر کوز شیت درشت و کشف نام مردی	او نیکو روش است و کارهای خود (دَخَلَ) محو که فساد عقل و فساد جسم مکر و فریب و بیوفائی و عیب حسب
(دَخَلَدَ الْقُرْطُ) ز راند و کرد گو شواره را	بهنده می سوس گویند (دَخَسَ) محو که علتی است که در سر استخوان سم ستور عارض شود * و نیز	دخ ص (دَخَصَتِ الْجَارِيَةُ دُخُوصًا) پینه ناک شد و خرد و خوص بالفتح	و بیماری است و درخت در هم پیچید و قومی که منسوب کند خود را بسوی کسانیکه نیستند از آنها بقال هم
دخ سر (دَخَرْتُ دُخُولًا) او دُخْرًا باضم خزید و خورد و خوار شد	اماس شدن هم ستور و لغسل من سمع (دَخِيسَ) کا میر گوشت فربه آگنده و پیوند دست و پای ستور و استخوان	لغت از آن * و صِدْقُهُ مُدْخَصَةٌ مکره شده	و لیستوا منهم (دُخِلَ) گسرد رشت اندام مجمع خلقت و گوشت بی آمیز و علف که
دخ رش (دَخَرَشَ) بکسر فاشم و غص و علة تَصْغِيفُ دَخَرَشٍ بِالْمُهْمَلَةِ	کف دست و عدد بسیار از هر چیز و بسیار از تو دایره ریگ از تشاع غا و گیاه به هم پیچیده	دخ ض (دَخَضَ) بالفتح پلیدی دو و پلیدی کودک و پلیدی انداختن آنها و لغفل من فتح	از بیخ درخت رسته باشد و پر مایه که داخل بود و ز طهر آن بطنان از پر مایه کوچک تیره رنگ دَخَاخِيلُ جمع *
دخ رص (دَخِرِصَ) بالکسر و انا و ما هر در آینه در کار بقال هو دَخِرِصٌ فِي كَأْمُودَةٍ دَاخِلٌ فِيهَا عَالِمٌ بِهَا	(دَخِصَ) بکسر عدد بسیار بقال عدد دَخِصٌ و نَعْمٌ دَخِصٌ ای کثیر * و دِرْعٌ دَخِصٌ) زرع با هم نزدیک حلقها	دخ ل (دَخَلَ) بالفتح علت و عیب تهمت و محرک * و چیزی که حاصل شود تر آن محل من جز آن ضد خرج و بقال تی	و موضعی است نزدیک مدینه میان ظلم و تلخین * و دُخِلَ الرجلُ نیت مرد و نهانی آن
دخ ریز جامه (دَخَرَصَ الْأَمْرَ) ظاهر کرد کار را	دخ ش (دَخَشَ) بکسر نوعی از مایه قالی ابن سیده یا همان دَخَسَ	دخ ل (دَخَلَ الرَّجُلُ) و یکسر نیت مرد و زبیب آن دل نهانی و جمیع امور آن	(دُخِلَ) بضم لام و فتح آن مرغی ست تیره رنگ * و دُخِلَ الرجلُ نیت مرد و زبیب و دل نهانی آن *
دخ ز (دَخَزَ) بالفتح بسیار سخت و جماع کردن و الفعل من فتح	ر (دَخَشَ دَخَشًا) پر گوشت شد و گانه اخذ منه الدخشم للغليظ الدخشن و الميم والنون زائدتان	دخ ل (دَخَلَةُ الرَّجُلِ) مثلثه نیت مرد و دَخَلَةُ الرجلِ بسیار خرد و جا شده نهادن زنبوران	و دُخِلَ الرجلُ بجمد صفا می رود خم * و نیز دُخِلَ) کشف و در هم آنکه در کار کسی داخل شد و گزینج

دخ ل

دخ ل

دخ م س

دخ ن

گوشتی که داخل گوشت باشد	است و مِّنَ الْفَاصِلِ مَا دَخَلَ بَعْضُهَا	مَدْخَلَ) مکرم ناکس پس خوانده	دخ ن
دَاحِل) لقب بزرگوار شاعر فی بعض	دَاحِلَةُ الرَّجُلِ) نیت مرد و نهانی	رَادَخَلَتْهُ إِدْخَالًا وَمَدْخَالًا) در	دُخْن) بضم از زن که بپند می کنی
بدلی است و دَاحِلُ الْحَبِّ صفا	دَاحِلِي) کایمیری آموخانه پرورد	آورد و او را و قوله تعاریب دَاحِلِي مَدْخَل	یا چنانست و کاورس که بپند می اجرا
درون خم	دَاحِلِي) کایمیری آموخانه پرورد	صِدْقِ ای مَدْخَلًا مَرْضِيًّا	گویند در اول سرود و در آخر دو شک
دَاحِلَةُ الْأَذَارِ) طرفیکه بن بر	دَاحِلِيَاء) او بالتصغیر بازی است	رَدْخَل) پشته بلند مشرف بر زمین	حاجب طبعیت و بسیار قافض و قلیل لغز
نزدیک جانب است و دَاحِلَةُ	معربان را	سیراب	و از از زن لطیف تر و سریع البصم
الْأَرْضِ) نهانی آن دَواخل جمع	رَدْخُول) کصبر موضعی است	رَمْدَخَل) فی الامور سیکه تکلف غل	مقوی بدن و بار و غن غذا ائیت
دَاحِلَةُ الرَّجُلِ) نیت مرد و نهانی	رَدْخَال) کتاب شتر آب خورده را	رَدْخَل) در آمد یا اندک اندک	آن بیشتر شود
آن و دل نهانی او	میان و شتر نشنه در آوردن آب	رَدْخَل) در آمد یا اندک اندک	دُخْنَه) تیرگی و دایره وی است خوب
رَدْخُول) کسی که در عقل و فی	تا بخورد و قد روی که نخورده باشد	در آمد	که خانه را بدان و دکنند و نام مرد
بود و لا غسر	گیوه های آب بضم و در آمدن	رَادَخَل) بالتشدید در آمد و دَاحِل	و ابودُخْنَه) مرغی است
دَاحِلَةُ مَدْخُولَةٍ) خرابی میان	بعض فواصل و بعض و دِخَال	و آندخل) مثله	رَدْخَن) محرکه دو دو تیر و هُذَل
پوسیده و امرأة مَدْخُولَةٍ) زن	الرَّجُلِ) نیت مرد و نهانی او	دخ م	عَلَدُخْن) ای سکونت لِحَالِه لِاصْلَح
شوی دیده هُوَ حَسْبُ الْمَدْخَلِ) بالفتح	رَدْخَلَةُ) بالضم و تشدید کعبه	رَدْخَمَة) بزرور را ند و از جا بر کند	و کند و بد خلقی و جوهر شمشیر و غیره
اونیکو روش است در کارهای خود	گوشت جمع شده و گرد آمده	آزما و دَخَم المراه) جماع و	و دین تغیر حسب
رَدْخِلِي) کایمیر که در کار کسی	رَدْخِلِي الرَّجُلِ) بضم و ال و غای	دخ م ر	رَجَل دَخِن الخلق) گفت مرد
مداخلت کند و دَخِلِي الرَّجُلِ	شد و مفتوح و دَخِلَاوَة) بالتخفيف	دَخَمُ الْقَرْيَةِ) پرکردن شک و تلخ خو	
نیت مرد و نهانی او	ممد و دانیت مرد و نهانی او	دَخَمُ الشَّيْءِ) پنهان کرد و پوشانید	رَدْخَان) کفر و دَاحِلُه جمع
و حُبَّ دَخِيلٍ دوستی می و هو	رَدْخَل دَخُولًا و مَدْخَلًا) در آمد	آن را	دَوَاخِن و دَوَاخِنُ كَذَلِكَ عَلَى غَيْرِ
دَخِيلٌ قِيَمٌ) یعنی از غیر قوم است	صد خراج و دَخَلْتِه) در آورد	دخ م س	قیاس و ابنا دَخَانِ) غن و باهله
و داخل شده است و رانها و نیزه	اورا	رَدْخَمَة) بالفتح مرد گرگز	رَدْخَان) کرمان دوو
هر کلمه که داخل کرده شود در کلام	رَس) دَخِل دَخَلًا) بالفتح و التحریک	رَدْخَامِس) کحلایا سطر	رَدْخَنَان) بضم کج شکست
و از کلام عرب نباشد و حرفیکه	فاسد شد عقل او جسم او و كذلك	رَأْمَر مَدْخَمَس) کار پنهان و هو	دَخْنَاء) بالفتح مثله
میان حرف روی و الف تاسیس بود و	رَدْخَل) مجهولاً و دَخِلْ آمُرًا) بئ	رَدْخَمَسُ عَلَیْكَ) ای لا یَمِیْنُ لَكَ	رِیوم دَخْنَاء) بالفتح روز گرم
خاص گیاه باشد و سب کج از جنبی	شد داخل کار او	مَا یُرِیدُ	و لیلَة دَخْنَانَه) کذک

رمد خنة (كلمة بوز
 (دخین) کزیر ابن عامر تابعی
 (دو اخین) دو دکنهای سطح و غیر
 (ن) دخن الغبار دخونا بالارام
 (ن) دخنت النار دخنا و دخنا
 دو برآمد از آتش و دخنت الدابة
 تیره گون گردید ستور و كذلك
 دخنت البث
 (س) دخن الطعام بود و
 گرفت و دخن خلقه بدست
 او و در می و پدید گردید و نیز دخن
 بالفتح و یجر تیره گون شدن
 کیش آدخن و نشاء دخناء
 لغت ستازان و دخنت النار
 بهیزم انداختن بر آن فاسد گردانیدن
 ناد و بر آورد
 (ک) دخن دخنة باضم
 تیره گون گردید
 (آدخن الزرع) سخت و
 آن و آدخت النار و در
 از آتش
 (دخنت النار دخینا) دو برآمد
 از آتش
 (آدخت النار) یعنی آدخت لها
 ست

رتدخن) بومی و در گرفت
 دخ ن س
 (دخنس) بجفت درشت از مردم
 و شتر یا شتر بسیار گوشت و درشت
 دخ ی
 (دخی) بالفتح کرحی تاریکی
 لکلة دخیاء بالفتح شب تاریک
 باب الدال فصل الدال
 د د د
 (دد) بار و فی الحديث ما انما
 ولا الدیمی و فيه لخاذ دد
 کفأ و ددن دد و موضع ست
 نام زنی و پاره از زمان و در کلف
 قول الطراح
 واستطرق فظنهم لما اجر انهم
 ال الصبی باسیطا من اعبه دد
 مجد الدین کسعه بدال النية لان
 النعت یتمکن حتی یتم بملکة آخر
 اراد بالناسط الشوق النازع
 د د ن
 (ودن) محرکه بازی دد و دد اول
 و دیدان) محرکه شد
 (ددان) کساح مرد بیایه و شمشیر
 کند و شمشیر بران از لغات اضداد
 است و لم یوجد الفاء والعین
 و قد بقضه الى الکسر و حکی الاخفش

من یسیر احدی بلا فاصلة بينهما
 و هما متحرکان الا فی دین و دد
 د د و
 (دد) بازی بود و دد دد دد
 باب الدال فصل الراء
 در
 (در) بفتح کبی و کبی نیزه و مانند آن
 و نام مردی و آنچه از کوه برافروخته
 السيل (راء) و یضم شباب آمد توجیه از
 دور که جانش معلوم شد
 (درأ) محرکه نام شخصی
 (دریة) لکریه حلقه که بر تیر
 و نیزه بر بایند آن را بر آموختن
 و ستور و جز آن که در پس آن تیر انداختن
 پنهان شود و جهت انداختن صید را
 (درائی) شریک آسیده و دد
 ناک یستوی فيه المذکر و المؤنث قال
 بعیر درائی و ناقة درائی
 (کوکت درئی) ستاره روشن و خشنا
 * قال ابو عبیده ان ضحمت الدال
 قلت درئی علی قرن فعل غیر ممنون
 فیکون منسوباً الى الدال لانه لیس فی
 کلامهم فعیل و من هن من القراء
 و می باغده و درأ الشیء گستر
 و فراخ گردانیدن آنرا
 (در) درأ الکوکب و درأ روشن

عن بعضهم درئی بالفتح علی فعل من
 درأته مهموز کذا قال الجوهري
 القاموس کتب بر کسکین و یضم و
 لیس فعیل مواء و مریق انتهى کذا
 جمع
 (درئی) باضم منسوبان مذکور است و در
 در
 (در و الطریق) باضم کافها و اب
 کند مائے راه
 رجل و تدرا و تدلأ باضم تا
 یعنی دفع کننده خصم باقوت و کثرت
 و کذلک السلطان و عدل و قو
 على دفع اعدائه و هو اسم موصوع
 للدفع و التاء زائدة کما زیلت و تدرأ
 و تنضک تنقل
 (رف) درأ درأ و درأ (دور) دور کرد
 و دفع نم و فی الحديث ادرأ و الحاد
 بالشبهات و درأ السیل از دور
 توجیه دور شد و درأ الرجل درأ
 ناگاه برآمد یا عامت و درأت
 النار روشن شد و درأ البعیر
 غرود ناک شد شتر و آسید پشت
 وی باغده و درأ الشیء گستر
 و فراخ گردانیدن آنرا
 (در) درأ الکوکب و درأ روشن

درج

درج

درج

درج

رسد درج فلان براه خود رفت و
ترقی نمود در مرتبه و لازم گرفت بیا
راه را از دین و کلام و برخوردن
گوشت در ج دوام کرد
رَأَدْرَجَتِ النَّاقَةُ (در گذشتن
یک سال بچهار ماه و اذرج الکتاب
در نور نامه و اذرج الدلج بچه خود را
کشید آب جاه را بدین لو و اذرج
بِالنَّاقَةِ) بت سربتان ناقد را
رَدْرَجَ الْكِتَابَ تَدْرِجًا (در نور
نامه و اذرجه الی کذا) قریب و نبرد
گردانید او را بسوی آن بتدریج و
دَرَجَنِي الطَّعَامَ وَالْأَمْرَ (تنگ
روزی و بی طاقت گردیده ام
رَدْرَجَ) اندک اندک قریب گردید
رَأَسْتُ لَجَّةً إِلَى كَذَا (قریب و نبرد
او را بسوی آن بتدریج و قریب و اول
و مضطر گرد تا آنکه می غلطد بر زمین
و استدرجت الناقة (درج
بچه خود رفت بعد از زائیدن و
و استدرجت الیریح الحصى)
گردانید باد سنگ ریزه را که می غلطد
بر زمین و نیز استدرج الله
نفت اودن او تعالی است بنده را
بعد از صد و رخط از وی فراموش

کنانیدن او را استغفار و گرفت کردن
او را اندک اندک و ملاک ساختن
ناگاه یک بار
رَأَدْرَجَ الْقَوْمُ (با خبر رسیدند
درج ب
رَدْرَجَتِ النَّاقَةُ وَلَدَهَا مَبْرَانِي (نور
درج رج
رَدْرَجُجُ) بضمین و ضم می دوم
جانوری است سرخ و سیاه يقال الله
من آكله تفرحت مثانته و بنور
قضیه و عانته قاله القزوينی
درج ع
رَدْرَجَعُ) کبر قی نوعی از غله که
بجاوان دهند
درج ل
رَدْرَجَلَةُ) بالفتح و ال یا پیست
که از آن حال سازند و بر کمان بچند
رَدْرَجَلُ قَوْسُهُ دَرَجَلَةً (بچه چید
بر کمان خود
درج ن
رَدْرَجَتِ النَّاقَةُ عَلَى وَلَدِهَا (هر
آورد و ناکه بر بچه خود بعد از
رسیدگی
درج

دَرَجَةُ دَرَجًا) راندن را
(درج درجًا) بالتحريك
پیشرفت و ناکه دَرَجَةُ کثفت
است از آن
درج ب
رَدْرَجَابَةُ) بانک کوه ماه بالا
درج ی
رَجُلٌ دَرَجَايَةً) بانک مرد کوه بالا
فر به کمان شکم
درج بل
رَدْرَجِيلُ) بالضم کثیر حیل سخت
از مائع میجو و غن زیت و غیر آن
درج بن
رَدْرَجِينِ) کثیر حیل سخت
و بلا و مردست و در تنگ کار
درج م ل
رَدْرَجِيلَةُ) بضم اول و فتح ثانی
بشگفت آورنده و خنداننده
رَدْرَجِيلُ) کثیر حیل سختی و بلا
و مردست و در گران سر
درج م ن
رَدْرَجِينِ) کثیر حیل زنا و غش
درج
رَدْرَجِي) بطلک نواز
رَدْرَجِي) بالتحريك بی دندان شدن
و الفعل من سمع و فی الحديث
درج

أَمْرٌ بِالسَّوَالِكِ حَتَّى خِفْتُ لَأَدْرُدَ
أَرَادَ بِالْخَوِيفِ الظَّنَّ * أَذْرَدْتُ
مذکرت و دَرَدَ اء لغت مؤنث
از آن و نیز دَرَدَاءُ) ریخته ده بوده است
مربوب و ناکه دَرَدَاءُ) ماده شتر
کمان سال یا آنکه دندانهایش باز پی
برین دندان شسته باشد و آبو
الدَّاءِ وَاُمُّ الدَّاءِ) از اصحاب
پیغمبر اند صلی الله علیه و سلم
رَدْرَدَ) مصغر اذرد و مخا نام مرد
رَدْرَدِي) بالضم آنچه تک نشین
از مائع میجو و غن زیت و غیر آن
خلاف صافی
درج ب
رَأَدْرَدْتُ) کجغفر نیکه شب
آمد و رفت نماید
درج ب
رَدْرَدَبَةُ) نوعی از ویدن مانند
و فیدن ترسان که می دود و از ترس
چیزی پس پیش می نگرند و نیز خوار
و فروتنی نمودن و وفی المثل
دَرَدَبَ لِمَا عَصَاهُ الثَّقَلَانِ بِنِجْمِ الْوَقْدِ
درج ب
رَدْرَدِي) بطلک نواز
رَدْرَدَابِ) آواز طبل
درج ب س

(درد بئس) که بخیل سختی و بلا و
 پروگنده پیرکان سال مهره افون
 برای دوستی
 در دج
 (درد دجه) مهر آوردن شتر با
 خود را و با هم یک شدن پشی کردن
 دو کس در دوستی
 در دج
 (درد دج) بکسرتن بنیاسا کن بصیر
 بچسبید و گنده پرو پیر فایه
 در دج جمع * و آش که دند آنها
 از پیری رفته و بغیر چسبیده باشد
 در دجه) زینکه طول عرض او
 برابر باشد
 دردق
 (دردق) بالفتح و کدک و شتر
 و جز آن و بپایه است می را در ادا
 جمع
 (درداق) بالفتح و دو کاخچه و زین
 و هموار کرده
 دردق س
 (درداقس) بالضم استخوانیت
 سر و گردن لغت رویت
 دردق ص
 (درداقص) بالضم کناره زیرین

گردن درد اقصا جمع * یا
 استخوانیت کوچک در مغز
 در دم
 (دردم) که برج زین که بشباده
 رقت نماید * و ناکه در دم شتر
 کلان سال او التي تحقت اسنانها
 بدردرها و المیم زانده
 درر
 (دردر) بالفتح خون شیر و غنیمت و بسیار
 شیر و خوبی و نیکوی و منه مایقال
 في المدح لله دَرَّةُ اى عمله و خيره
 و كذا الله دَرَّةُ كَ مَنْ بَجَلٍ فِي الدَّمِ
 لَدَرَّةُ دَرَّةُ اى كثر خيره * و بابت
 بیدار بنی سلیم
 (دردر) بالضم از اعلام مرده است
 (دردرة) مراد بزرگ در و در و در
 جمع * و دَرَّةُ بنت الحب و بنت
 ابوسلمة هر دو صحابه اند
 (دردری) ستاره روشن بلیث
 و دَرِي السيف و خشمگین شمشیر
 و روشنی آن
 (دردری) بالکسر آله زدن شیر و خون
 و بسیار شیر و رون آن و گرمی باران
 و روانی آن و زیندگی باران اسم
 است * در را بکسر جمع * و يقال للسيف

دَرَّة اى استدار للجري
 (دردر الطریق) محرکه میانه راه *
 يقال هاعلى در و ولید اى قصد
 واحد و نحن على در و الطریق
 اى قصد * و در و البیت بیگاه *
 و در و الریح جای وزیدن باد
 (دردرة) بالفتح بسیار شیر * و کذا
 نوق در و را یستوفیه الواحج
 ناقة دار) بسیار شیر * و نوق در و
 و در و را شل کفر و کفر و کفار * و سراج
 و در و را شل کفر و کفر و کفار * و سراج
 (دردار) بالکسر ریزان
 (دردیر) کایمر مرد گرداندام توانا
 و ستور نیز رو * و سراج در و را
 (دردر) در از غایه
 (درداره) کجانه دوک
 (دردره) بکسر تا فتح دال تشدید را
 شیر بسیار
 (دردری) بالفتح و تشدید الراء
 مقصورا لک بدون حاجت آمد و شد
 نماید
 (دردری) بالفتح و از غایه
 (دردرس) بضم شنگاه دندان طفل
 پیش از بر آمدن باعامت در ادر
 جمع * و يقال اعیتنی بأشرف کیف

بدرد رای لم تقبل النقص شأبا فكيف
 و قد بدت در و را ك کبرا
 (دردور) بالضم گرداب که غرق کند
 و تکل میت بکبار و یک عیان
 (دردار) بالفتح آواز و بل و درخت
 (قولهم دهدد زین) اندک و رست
 در و ده
 (دریزات) مصغرا صغیت
 (درض) در و ناقة بلبها در و
 بسیار و او شیر را * و در و الثبات) بیا
 شد و در هم پیچید
 (درض) در و الفرس در و را تیز و ده
 یا نرم و دید * و در و العرق) روان
 شد * و در و السماء بالمطر
 در و را و در و را ریزان کرد باران را
 و در و السق) روان گرم گردید
 و در و الشی) نرم شد * و در و السهم
 در و را) بر ناخن گردید تیر * و در و
 السهم) بر ناخن گردانید تیر را لازم
 شد * و در و السراج) روشن شد *
 و در و الخراج در و را) بسیار شرج * و در و
 و جھک) به شد و کتو بعد بیمار
 نیک گردید و دید * و بالفتح فیه نادر
 (ادرت الناقة) بسیار و او شیر را *
 و در و اللآة المقله) بسیار سخت

درس	درس	درس	درس
برگردانید و ک احق کانه واقف دورانیه قهی مدد و مدله آدرت النافه بسیار شده و آدر النش حرکت و ادان و آدرت الریح السحاب و و شید باد بر این و نیز آدراد گردانیدن بر این راستندار بسیاری شورش و شستن استدرت المعزى خواهش نکرد رذر در البست خایید غوره خمارا رتدر درت اللیحه بحکت آمد درس رذر (بافتخ ناز و نعمت دنیا و لذت آن و در ز الثوب شگان جا کرد و خسته باشند معرب است در و جمع و نبات الدرون پیش و بیضه آن را و کاد در زه و وایگان مردم در و دوزنده و جولا به رس درن دست یافت بر باد و دنیا و لذات آن درس رذر (بافتخ راه پنهانی و کثرت در رس) بالکسر و شتر و یفتح و جا کینه آدر اش و در سان بالکسر جمع رذر سه) بالضم یا صنت	گر گین فطران بالیده شد و در رس الثوب) کینه گردید جامه و در سه) کینه کرد و اورا لازم متحد حکى الاصبع بعین لم یدرش اس لم یرکب رادر رس الکتاب) سبق گفت رمد رس) کحمت بسیار و سرگو و معظم مرد آزمایش دیده رذر رس الکتاب تذنیسا سبق گفت رادر رس) علی فعلن معنی ادرست رتدر رس) سبق گفتن راندر رس) ناپدید گردید رمد رس) بالکسر امر و بد فعل آلود بگناه رمد رسه) سبق گفتن و در رس کتاب کردن با هم ند اگره کردن و نه قراءه ابن کثیر و آبی عمر و لقیو لود آدرست ای خوانند می تو قرآن را بر بیهود خوانند بیهود و توتیت را درس رذر رس) بالضمین ابن رباه فقی شاعرت و پسر او زیاد و پسر زایدی و نیز او ز کرد یا و ابن حمزه و ابن حکیم و ابن سهل ابن نصر الزاهد و ابراهیم بن جعفر بن در رس و جعفر بن	درستویه محمد ثمانند و ابو محمد عبد الله فوسی ابن جعفر بن درستویه بخو ست تلمیذ مبرد درس رذر سه) بالضم حاجت رادر اش) کصاحب پوست سیاه گانه فارسی الاصل درس رذر رس) بالفتح و یکسر بچه خاریشت و بچه موش و شتی و بچه خرگوش و بچه موش و بچه گربه و مانند آن و در رس مصفر آن فی المثال صل در نص ای حجره و در حق کسی گویند که تدارک کارند اندا و لمن یغنی یا مریه و یعد حجه لخصمه فینشی عند الحان در صه کعبه و آدر اص و در صان و در روص و آدر ص جمع رذر رس) بالکسر بچه انگنه ماده خرو بچه خاریشت و خرگوش و کلا گوش و موش و گربه و سگ ماده و مانند آن آدر اص و در صه جمع رناقه در روص) کصبو شناب رأم آدر اص) سختی و بلا و موش صحراست و و ابوکدر اص) حق رذر صاء) بالفتح ماده شتر که از پیر	درستویه محمد ثمانند و ابو محمد عبد الله فوسی ابن جعفر بن درستویه بخو ست تلمیذ مبرد درس رذر سه) بالضم حاجت رادر اش) کصاحب پوست سیاه گانه فارسی الاصل درس رذر رس) بالفتح و یکسر بچه خاریشت و بچه موش و شتی و بچه خرگوش و بچه موش و بچه گربه و مانند آن و در رس مصفر آن فی المثال صل در نص ای حجره و در حق کسی گویند که تدارک کارند اندا و لمن یغنی یا مریه و یعد حجه لخصمه فینشی عند الحان در صه کعبه و آدر اص و در صان و در روص و آدر ص جمع رذر رس) بالکسر بچه انگنه ماده خرو بچه خاریشت و خرگوش و کلا گوش و موش و گربه و سگ ماده و مانند آن آدر اص و در صه جمع رناقه در روص) کصبو شناب رأم آدر اص) سختی و بلا و موش صحراست و و ابوکدر اص) حق رذر صاء) بالفتح ماده شتر که از پیر

دندان ریخته باشد والفعل من سمح	دُرْع (کسر و سه شب است که بعد	دُرْع (کسر و سه شب است که بعد	دُرْع (کسر و سه شب است که بعد
بقال رَصِت النَّاقَةُ دُرْعًا) یعنی	ایام بعضی بد یعنی شانزدهم و هفتم	ایام بعضی بد یعنی شانزدهم و هفتم	ایام بعضی بد یعنی شانزدهم و هفتم
از پیری ریخت دندان را	و هفتم از جهت سیاهی او اهل	و هفتم از جهت سیاهی او اهل	و هفتم از جهت سیاهی او اهل
درع	سپیدی تمامه آنها	سپیدی تمامه آنها	سپیدی تمامه آنها
دُرْعُ الْحَدِيدِ) بکسر زره آهن	رَحْلُ اِرْع (مرد زره دار	رَحْلُ اِرْع (مرد زره دار	رَحْلُ اِرْع (مرد زره دار
مونت است و قدید که اذُرْع و اذُرْع	اِذُرْع (اسبب بیاض و کدک	اِذُرْع (اسبب بیاض و کدک	اِذُرْع (اسبب بیاض و کدک
و دُرْعُ جَمْع * دُرْع (مصفران	الشَّاةُ * دُرْعَاء) مونت و سپ	الشَّاةُ * دُرْعَاء) مونت و سپ	الشَّاةُ * دُرْعَاء) مونت و سپ
علی غیر قیاس القیاس دُرْعَة بابه	اصل * و لقب پدر حجر سلی لقب	اصل * و لقب پدر حجر سلی لقب	اصل * و لقب پدر حجر سلی لقب
و دُرْعُ الْمَرْأَةِ) پیراهن زن	محمد بن عبید الله کوفی لانه قتل است	محمد بن عبید الله کوفی لانه قتل است	محمد بن عبید الله کوفی لانه قتل است
ست اذراع جمع * والدع	اذرع و بسوی منسوب اند اذرعین	اذرع و بسوی منسوب اند اذرعین	اذرع و بسوی منسوب اند اذرعین
الْحَصِينَةُ) لقب مدینه منوره	که از علویه اند	که از علویه اند	که از علویه اند
شرفها الله	دُرْعَاء) گویند سپید کردن سینه	دُرْعَاء) گویند سپید کردن سینه	دُرْعَاء) گویند سپید کردن سینه
رَدُّو الدُّرْعُ) لقب فرمان کنی	سباه ران * و لیکه دُرْعَاء) شی که	سباه ران * و لیکه دُرْعَاء) شی که	سباه ران * و لیکه دُرْعَاء) شی که
که از بشارت بن عمروست	آن قریب صبح طلوع کند دُرْع باضم	آن قریب صبح طلوع کند دُرْع باضم	آن قریب صبح طلوع کند دُرْع باضم
دُرْع) محرکه سپیدی کردن سینه	جمع * و بنو الدُرْعَاء) قبیلست	جمع * و بنو الدُرْعَاء) قبیلست	جمع * و بنو الدُرْعَاء) قبیلست
گویند و مانند آن و سیاهی آن	دُرْعَاء) کجیر او دهیست بزبید	دُرْعَاء) کجیر او دهیست بزبید	دُرْعَاء) کجیر او دهیست بزبید
دُرْع) کلفت گیاه تازه	دُرْعَة) کچینه دمیست بمن	دُرْعَة) کچینه دمیست بمن	دُرْعَة) کچینه دمیست بمن
دُرْعَة) بالغت شهریت بمغرب	دُرْعَة) بکسر بکانه در زره دار	دُرْعَة) بکسر بکانه در زره دار	دُرْعَة) بکسر بکانه در زره دار
نزدیک بجلماسته و اکثر تاجران بخا	دُرْعَاء) جمع	دُرْعَاء) جمع	دُرْعَاء) جمع
پرو داند	رَمْدُ رَعَة) مکنته جامه است	رَمْدُ رَعَة) مکنته جامه است	رَمْدُ رَعَة) مکنته جامه است
دُرْعَةُ النَّخْلِ) بالضم پیه خرابی که	ولا یكون الا صوف و صفة بالان	ولا یكون الا صوف و صفة بالان	ولا یكون الا صوف و صفة بالان
در ریشه درخت پوشیده باشد	سپیش بالان و سرپس بالان از	سپیش بالان و سرپس بالان از	سپیش بالان و سرپس بالان از
دُرْع) کسر و جمع * و هم فخر رَعَة	نایان باشد	نایان باشد	نایان باشد
وقتی گویند که گیاه از حوالی آب یا	رَدُّ رَعَة) بضم و تشدید بمعنی	رَدُّ رَعَة) بضم و تشدید بمعنی	رَدُّ رَعَة) بضم و تشدید بمعنی
رفته باشد	در عه است که جامه باشد و یخفف	در عه است که جامه باشد و یخفف	در عه است که جامه باشد و یخفف

آهن * و نیز دُرْع (پوشیدن زن
پیراهن پوشیدن مرد و راعه را
راند رَع الرَّجُلُ) پیش در آمد
و اندرَع یفعل لکن البشاب رفت *
و اندرَع رَقَبَتَهُ * و اندرَع العظم از جامی خود
بر آمد * و اندرَع البطن پر شد
شکم * و اندرَع القمصر من
المحاب) بر آمده از ابر
رتمد رَع) مدرعه پوشد
درع ب
راند رَعَبَتِ الْاَبِلُ) بطور خود رفتند
یا شتاب رفتند
از جانب پاشنه * و نیز اذراع)
داخل کردن چیزی باشد در چرخ
رَدَّرَعَهُ تَدْرِيعًا) زره پوشانید و
و کذلک المِدرَعَة و الدُّرَاعَة
و دُرْعُ الْمَرْأَةِ) پیراهن پوشانید
او را * و دُرْعُ الرَّجُلُ) پیش در آمد
و خبه کرد و ظاهر نمود
راند رَع الرَّجُلُ) علی افتعل پوشید
زره آهن یا مدرعه یا ذراع را *
و دُرْعُ الْمَرْأَةِ) پوشید پیراهن *
از بیماری و نیکو گردید
و دُرْعُ الرَّجُلُ) پوشید زره
بر آمده پیش در آمد و کارزار * و

دُرْع (کسر و سه شب است که بعد
ایام بعضی بد یعنی شانزدهم و هفتم
و هفتم از جهت سیاهی او اهل
سپیدی تمامه آنها
رَحْلُ اِرْع (مرد زره دار
اِذُرْع (اسبب بیاض و کدک
الشَّاةُ * دُرْعَاء) مونت و سپ
اصل * و لقب پدر حجر سلی لقب
محمد بن عبید الله کوفی لانه قتل است
اذرع و بسوی منسوب اند اذرعین
که از علویه اند
دُرْعَاء) گویند سپید کردن سینه
سباه ران * و لیکه دُرْعَاء) شی که
آن قریب صبح طلوع کند دُرْع باضم
جمع * و بنو الدُرْعَاء) قبیلست
دُرْعَاء) کجیر او دهیست بزبید
دُرْعَة) کچینه دمیست بمن
دُرْعَة) بکسر بکانه در زره دار
دُرْعَاء) جمع
رَمْدُ رَعَة) مکنته جامه است
ولا یكون الا صوف و صفة بالان
سپیش بالان و سرپس بالان از
نایان باشد
رَدُّ رَعَة) بضم و تشدید بمعنی
در عه است که جامه باشد و یخفف

دُرْع (کسر و سه شب است که بعد
ایام بعضی بد یعنی شانزدهم و هفتم
و هفتم از جهت سیاهی او اهل
سپیدی تمامه آنها
رَحْلُ اِرْع (مرد زره دار
اِذُرْع (اسبب بیاض و کدک
الشَّاةُ * دُرْعَاء) مونت و سپ
اصل * و لقب پدر حجر سلی لقب
محمد بن عبید الله کوفی لانه قتل است
اذرع و بسوی منسوب اند اذرعین
که از علویه اند
دُرْعَاء) گویند سپید کردن سینه
سباه ران * و لیکه دُرْعَاء) شی که
آن قریب صبح طلوع کند دُرْع باضم
جمع * و بنو الدُرْعَاء) قبیلست
دُرْعَاء) کجیر او دهیست بزبید
دُرْعَة) کچینه دمیست بمن
دُرْعَة) بکسر بکانه در زره دار
دُرْعَاء) جمع
رَمْدُ رَعَة) مکنته جامه است
ولا یكون الا صوف و صفة بالان
سپیش بالان و سرپس بالان از
نایان باشد
رَدُّ رَعَة) بضم و تشدید بمعنی
در عه است که جامه باشد و یخفف

دندان ریخته باشد والفعل من سمح
بقال رَصِت النَّاقَةُ دُرْعًا) یعنی
از پیری ریخت دندان را
درع
دُرْعُ الْحَدِيدِ) بکسر زره آهن
مونت است و قدید که اذُرْع و اذُرْع
و دُرْعُ جَمْع * دُرْع (مصفران
علی غیر قیاس القیاس دُرْعَة بابه
و دُرْعُ الْمَرْأَةِ) پیراهن زن
ست اذراع جمع * والدع
الْحَصِينَةُ) لقب مدینه منوره
شرفها الله
رَدُّو الدُّرْعُ) لقب فرمان کنی
که از بشارت بن عمروست
دُرْع) محرکه سپیدی کردن سینه
گویند و مانند آن و سیاهی آن
دُرْع) کلفت گیاه تازه
دُرْعَة) بالغت شهریت بمغرب
نزدیک بجلماسته و اکثر تاجران بخا
پرو داند
دُرْعَةُ النَّخْلِ) بالضم پیه خرابی که
در ریشه درخت پوشیده باشد
دُرْع) کسر و جمع * و هم فخر رَعَة
وقتی گویند که گیاه از حوالی آب یا
رفته باشد

اِذْ رَعَيْتَ الْاِبِلَ بطور خود رفتند	وِزْاق (بالکسر جمع * ووزن نه)	درق م	(دَرِکَة) کفینه رانده از صید جزا
یا شتاب رفتند	معرب ست	(دِرَقِم) کز بیج بیج کاره نام	(دَرِیک) کز بر صفت که در اینجا
(فَاسٌ مُدْرَعُونَ) پیوسته آناه	(دَرَقَاء) بالفتح ابر	کتاب	میان اوس و خزرج جنگ واقع شد
بفرس	(دَرَق) کشته او و در باقی دنیا	درق ن	در جاهلیت و آزاد درک با توحید
درع م	بالکسر و یفتحان تریاق و نه	(دَرِاقِن) کعبا بطور شد و زرد آلو	گویند و منه یوم الدرک که مذکور شد
(دِرْعِم) بالکسر بیج کاره بد زبان	(تَدْرِیق) نرم گردانیدن	و شقالو لغت شایسته	* و خالد بن دُرَیک (تابعیت
درف	درق ع	درک	قوله لا بَارکَ اللهُ ولا تَارکَ
(دَرَف) بالفتح بنه و سایر وجا	(دُرُقَع) کبرق شتر آب کش	(دَرِک) محرکه و یکن آنچه نی	ولا دَارکَ (از اتباع ست
یقال هو تحت دَرَف فلان ای کفنه	(دُرُقُوع) کصفور مرد بد دل	پدید آمد از عوارض یقال علیه ضمان	(دَرَاک) کشته او نام مردی و جل
و یطْلُق اَوْ مِنْ نَاحِیَّتِهِ فی خیر او شی	(مُدْرُقَع) بکسر قاف آنکه طعام مردمان	الدَرک * و تک و فزخ و انار درگاه	دَرَاک (نیک و ریابنده
درف س	جوید و دوشنام دهد	ای منازل اهل النار و اجنحه درجا	(مُدْرِک) کحسن نام بیج * و
(دِرَفَس) کز بر شتر کلان جنبه	(دُرُقَع) شتاب گرخت از سختی *	و نهایت تک هر چیز اذراک جمع * و سن	مُدْرِک بن زیاد و مُدْرِک بن جاث
و مرد فریه و سطر و نشان بزرگ و جا	(دُرُقَع المَال) کوشش کردن شتر	پاره که در طرف سن بزرگ یاد گرفته	و مُدْرِک غفاری بوالطفیل صحابه
ابریشم	و چریدن	دلو بنده * و بالتحریک در رسیدن	و مُدْرِک بن عوف و مُدْرِک بن عمار
(دِرَفَاس) بالکسر شتر کلان جنبه	(مُدْرَفَع) بمنحه مد رقع ست * و تر	و الفعل من نصر * و یوم الدَرک	و صحبت ایشان بانبی صلی الله علیه
و مرد فریه و سطر و شتر کلان بکیل	شتاب گزیده از سختی	روز جنگ میان اوس و خزرج	و سلم احتملت * و مُدْرِک بن
(دِرَفَس) سوار شد شتر کلان جنبه	(اِذْرُقَع) شتاب گرخت از سختی	(دِرُکَة) بکسر حلقه زده و دوالی که بد	سعد محدث است * و رَجُل
و برداشت نشان بزرگ را	درقل	زه کمان را پیوند کنند و پاره از سن	مُدْرِک (نیک و ریابنده
درف ص	(دِرَقْل) کسبل نوعی از جابه و	و جز آن که بدان تنگ سپ و شتر	(مُدْرِکَة) باتا اجمیت مبنی
(دِرَافِص) بالضم کلان و فزک	خوش خرام	اگر کوتاه باشد پیوند نمایند	یربوع را و بلند می میان دو شانه
درق	(دِرَقْلَة) بازیت مرطضان را	(دِرَاک) کتاب در رسیدن	و لقب عمر بن الیاس مذکور است درج
(دَرَق) بالفتح سخت از هر حیث	(دِرَقْلَة) شتاب و پا	جائز دشتی را و پیایه شدن پیر	بن دَف * و رجل مُدْرِکَة (نیک
و بیت برومینا ابو جعفر الدار	کوبی نمود و کنده گام رفت و بنا	خیزد و دیگر آواز رفتن بنام گه *	و ریابنده و الهباء للمبالغة
شیخ المعانی	خرامید * و دِرَقْلَة رام و فرمانبرد	قطا ام اسم لفعْل که دَرای اذِرک	(مُدْرِکَة) بکسر از فیکه از جماع
(دِرَقْلَة) محرکه سپر درق و اذراق گردید او را		کسرت الکاف لاجتماع الساکنین	سیر نشود

رمتدارك) تافیه است که دران
 و حرف متحرک میان دو ساکن وسط
 باشد چنانچه در پادشاه بحر یک
 درین بیت خاتمانی به جوشن صورت
 برون کن در صفت مردان و را
 دل طلب کردار ملک دل توان شد
 پادشاه و در متفاعیل فَعُول فَعَل
 فَعُول قُلْ كَانَ بَعْضُ الْحَمَكَاتِ دَلَّ
 یعضا ولم یعقه اعتراض ساکنین
 المتحرکین و نام بحر از بحر شرکه
 از ابو الحسن اش بر آورده و شعر
 و ران بهشت فاعلن تمام میشود نظیر
 بالفارسیه حسن لطف تر است
 مهر و مهر خط و خال ترا شک ختن
 خاک ره که گان السبب آذرك التل
 رآذركه در رسید و را و آذرك
 الغلام بالغ گردید و آذرك التمر
 رسیده شد و آذرك الدقيق فنانا
 پذیرفت و آذرك الشیء رسید
 وقت آن منتهی شد و آذركت
 بصری) آئی رأیته
 رتذریك) پای باریدن باران شد
 للمبالغة
 رتذركو) در رسیدن آخیشان اول
 ایشان و گداند آذرك القوم

تلاحقوا ومنه قوله تلاحقوا اذا
 اذا ذكوا فيها جميعا اصله تذكوا
 اذ غمت التاء في اللام اجعلت التاء
 ليمتق الشكون و تذرك الذی
 آئی آذرك توی المطر الذی لا یتدر
 در رسید خاک نم باران خاک نم زین
 را و قوله تعالی بیل آذرك علم
 فی الاخره آئی جهلوا علمها ولا
 علم عندهم من امرها و نیز تذرك
 رسیدن چیزی را بجزی
 راست تذرك الشیء بالشیء
 کرد تذرك فاعل را بجزی
 درك
 ردركه) بالكسب كسبه باز بچه
 است مرجم را یا نوح از پاکوبی
 یا این لغت جسته است
 درم
 ردیم) كلف و رختی ست و نام
 ردیم) کایر پر گوشت خوش اندام
 ردیمه) کجاست خرگوش زن کناه
 بالا یازن کوتاه بالا بدقتار و خوردگی
 ردیمه) بالتاء و یفتح خرگوش و
 ردیمه) زره تابان نرم و فراخ
 ردیم) برابر و هموار و پوست
 و رجل آذرم) سبک و ندان
 میدارم) بالکسر آورده بچک میداریم
 و هموار کرد بعد بریدن

نفته باشد و کتب آذرم) اکمل مع
 بسبب پی و گوشت جم آن علوم شود
 دزم بالضم جمع و آذرمین و نرم و فراخ
 العراقیب الذی عظمته برته و رس) دزم الساق در قبال الحک
 و بنو آذرم) قبیل است از فرس هموارش و دزم الکعب پوشیده
 ردیمه) بالفتح خرگوش و شوره گیاه از گوشت بحدی که جم آن معلوم
 ست سرخ برگ و امرأة دزمه) نمیشود و تذرك العظم و کل
 شنانک و آرنج و می بسبب پی مانعطاء الشحم و اللحم و حقی تجبه
 و گوشت ظاهر شود و دزم بالضم جمع فقد دزم و دزم الأسنان هو
 ردیم) درختی ست صحرایی مانند درخت شند و دزم البحر) رخت
 و رخت کنار و دزم بن آبی و قریب ریختن شدند از نهامی می
 دایم) صحابی ست و دایم بن مالک (رض) دزم القنفذ دزمه) بالفتح
 بن خنظله) پدر قبیل است از تیمم و دزمها بکسر الراء و دزمه و دزمه
 و کان یتمی بحمالان آباءه آناه قوم بقریمها و دزمه) بالفتح گام نزدیک
 فی جماله فقال یا بحر ایتنی بحریة گذاشت در شتاب و می و دزم
 المال فجاء یحملها و هو یدرم تحتها الذرنب کذلک و دزم البحر
 ردیم) کبوتر زن کوتاه بالا بدقتار آهسته و نرم رفت
 و انکب بعب آمد و شد کند
 ردیم الصبی) جنید دندان
 شیر و می تابانیش و گیر آید و وادله
 الفصیل) جذعه یا نشی شدن گرفت
 شتر بچه و آن در سال پنجم و ششم
 باشد و آذمت الارض) برآور
 و دزمه) فله ست بعد غره سبب و رمارا
 دزمه) آظفان که تذریما) برابر
 و هموار کرد بعد بریدن

دزمه) بالضم جمع و آذرمین و نرم و فراخ
 العراقیب الذی عظمته برته و رس) دزم الساق در قبال الحک
 و بنو آذرم) قبیل است از فرس هموارش و دزم الکعب پوشیده
 ردیمه) بالفتح خرگوش و شوره گیاه از گوشت بحدی که جم آن معلوم
 ست سرخ برگ و امرأة دزمه) نمیشود و تذرك العظم و کل
 شنانک و آرنج و می بسبب پی مانعطاء الشحم و اللحم و حقی تجبه
 و گوشت ظاهر شود و دزم بالضم جمع فقد دزم و دزم الأسنان هو
 ردیم) درختی ست صحرایی مانند درخت شند و دزم البحر) رخت
 و رخت کنار و دزم بن آبی و قریب ریختن شدند از نهامی می
 دایم) صحابی ست و دایم بن مالک (رض) دزم القنفذ دزمه) بالفتح
 بن خنظله) پدر قبیل است از تیمم و دزمها بکسر الراء و دزمه و دزمه
 و کان یتمی بحمالان آباءه آناه قوم بقریمها و دزمه) بالفتح گام نزدیک
 فی جماله فقال یا بحر ایتنی بحریة گذاشت در شتاب و می و دزم
 المال فجاء یحملها و هو یدرم تحتها الذرنب کذلک و دزم البحر
 ردیم) کبوتر زن کوتاه بالا بدقتار آهسته و نرم رفت
 و انکب بعب آمد و شد کند
 ردیم الصبی) جنید دندان
 شیر و می تابانیش و گیر آید و وادله
 الفصیل) جذعه یا نشی شدن گرفت
 شتر بچه و آن در سال پنجم و ششم
 باشد و آذمت الارض) برآور
 و دزمه) فله ست بعد غره سبب و رمارا
 دزمه) آظفان که تذریما) برابر
 و هموار کرد بعد بریدن

درج	درن	درن فوق	دره
درم ج	و يقال هودر ك النيدن و آخيه	درن ك	درن ك
رَدَرَجَتِ النَّاقَةُ عَلَى قَلْدِهَا	و يَدَاهُ دَرَجَتَانِ بِالْخَيْرِ وَ اَيَّدِيْمُ	رَحَطَبٌ مُدْرِكٌ كَحَسَنِ سَيْمَةٍ	رَدَرَنِيكُ (كز رنج نوعي از فكنه)
آور و بر بچه خود	دِرَانُ) يعني آلوده بخير اند	خشك	رَدَرَنِيكُ (بالضم نوعي از جامه يا
رَا دَرَجَ (بدون دستوري و آه)	رَدَرِينُ) كامي رلف ريزه خشك و	رَشِ) دَرِنُ التَّوْبِ دَرَنًا، بالتحريك	فكنه ني و يا پارچه گسترده ني
و نيز اذ ريجاج) در چيزي پنهان	جامه كهنه * و اَمُّ دَرِينِ) زمين قحط	چركين گرويد و ريناك شد *	رَدَرَنِيكُ (بكر گسترده ني
و آمدن و استوار شدن در آن	زده	دَرِنَتْ يَدُهُ بِالشَّيْءِ) آلوده گرويد	درن ي
درم س	رَدَرِينَهُ) كجهينه كول وثقه الله وله	رَا دَرِنُ التَّوْبِ) چركين گرويد *	رَدَرَنِيكُ (بالضم موضعي ست
رَدَرُومَسِ) كغذوكس مار	علي بن محمد دَرِينِي) واقف	اَدَرِنَتَهُ) چركين گرويد انا لا ازم	دروس ج
رَدَرَمَسِ) خاموش شد * و دَرَمَدَ	مدرسه ثقيفه است و روايت حديث	متعد * و اَدَرِنَتِ الْاِبِلُ) چريدند	رَدَرُواسِجِ) بالفتح بمعرب ر و ا زه
الشيء پنهان كرد آنرا	دارد	علف ريزه خشك را	چيزي كه پيش كوهه زين از زيادت
درم ق	رَدَرَانُ) كسحاب روباها	درن ج	پهلوي زين ست
رَدَرَمَقِ) كجغفر آرنيك سپيد	رَدَرَانَةُ) ككثامة علف ريزه خشك	رَدَرَانِجِ) كعلا بطاونا و اوان خرا	درول
درم ك	ريزه خشك هر چيز از شوره گيا و درخت	در رفقار	رَدَرُويلِيه) شهرت بروم و
رَدَرَمَلِكِ) كجغفر آرو سپيد و شسته	وتره	درن س	عوام الناس آزاد و لوگويند
و خاك نرم	رَدَرَانَةُ) ككراتة نام زني	رَدَرِنَاسِ) بالكر شير كه اسد با	درون
رَدَرُمُوكِ) بضم پارچه گسترده ني	رَدَرَانُ) بالكر چرك آلوده يَسْتَوِي	رَدَرَانِسِ) كعلا بط سخت طب	رَدَرُوانِ) بجه گفتار از ماده گرگ
رَدَرَمَكِ دَرَمَكَةً) و و يديوزيك	فِيهِ الْمَلَكُ وَالْمَوْتُ مَدَايِنُ جَمِيعِ	از مردم و اشتر	دره
نهادگاهها * و دَرَمَكِ الْبِنَاءِ) بگو	و ظَنِي مَدَرَانِ) آمبوه رين خوار	درن ف	رَدَرَمَدَرِه) ككبير رئيس و پا يكار قوم
و هموار گردانيد * و دَرَمَكِ الْاِبِلِ	رَدَرَنِيكُ) ككشر موضعي ست و فتيح	رَدَرُتُوفِ) كز نبور اشتر بزرگ بگل	و چرب زبان و چابك دست و وقت
الْحَوْضِ) شكند حوض را	و النِّسْبَةُ اِلَيْهِ دَرِنِي و دَرِنِيَّةُ	و فربه	خصيت و كازار مَدَارِه جمع
درن	رَدَرَانِ) موضعي ست يا جامي آمدن	درن فوق	هُودُ و تَدَرِيهِمْ) بضم يعني او را نند
درن محرکه كوهي ست بر برعز	و ز در شتي ست جبرين	رَدَرُتُفَقَا) كسفر جل تيز رفت	و دور كننده است از آنها و حمايت كنند
و ريم و چرك و صل و جاباش * و اَمُّ	و النسبة اليه دَارِي مِنْهُ الْمَسْكُ	رَدَرُتُفَقِ) پيش آمد و شباني كرد	رَدَارِهَاتُ الدَّهْرِ) هواجم زمانه
دَرَن) دنيا	الدَّارِي	در رفتار و نيك رفت * و يقال اَدَرُتُفَقِ	و حوادث آن
رَدَرِنِ) ككث ريناك و چرك آلوده	رَا دَرُونِ) ككفر عون علف جا	مُرْمَعِلًا) اي مضل اشدا	رَدَرُوهَةِ) ستاره بيار روشن و كار

سرج معرب

رف) دَرَاة عَلَيَّهِمْ) ناگاه در آمدند
و نمایان شد * و دَرَاة عَنَّهُمْ) دفع
از آنها و ر * و كذلك دَرَاة لَهُمْ) مثل
دَرَاة و هو مُبَدِّلٌ مِنْهُ غَوْهَاقِ الْمَاءِ
وَأَرَاقِ) دَرَاة عَلَى كَذَا أَنْدَرِيهَا) زیا
کرد * و دَرَاة فُلَانٌ فُلَانًا) دیگرگون
و ناشاخت ساخت خود را بر او

دره س

دَرِيْهُوس) کفر و وسعت و دَرِيْهُوس
دَرَاةِ هِس) بفتح س حقیقه باشد و بضم
بیا گوشت از پیرزبه و حکیم و سخت

دره م

دَرِيْهِم) بالکسر و فتح تا و کسر آن درم
و هوفارسی معرب و وزن آن شش انگشت
ست و دانگ و قیراط باشد و قیراط
و طشوج و طسوج و دو جو میانه و ده
شرعی و و شقال باشد و درم شرعی
درهم بغلی هم گویند * دَرَاهِمُ) بالکسر
مثله دَرَاهِم و دَرَاهِم جمع * و دَرَاهِمُ
با و رخت و بوستان با دیوار و نام آب

حداش بن نهرو درهم ابو یادوا
معاویه) هر دو صحابی اند و حجاج
بن زید بن درهم) محدث است
رَجُلٌ مَدْرَهْمٌ) بفتح ه م و بسیار

درهم * و لم يقل دَرِهْمَ لکنه اذا
اسم المفعول والفعل حاصل
دَرِهْمَتِ الْجَنَانِ) بر گشتن
در هم گردید
رَشِيْخٌ مَدْرَهْمٌ) بکسر ه و تشدید
پیر بر جائے مانده

دَرِهْمُ بَصُوْرَةٍ) تاریک گردید * و
دَرِهْمَامِ کلان شدن بر جا
افتادن از پیر

دری

رَمْدَرِي) بفتح ه است مر
بجمله را

رَمْدَرِي) بالکسر شیخ و شاخ باریک
زمان بوی بوی سرست کن مَدْرَاةُ
و مَدْرِيَّةُ) مثله مَدَارٍ و مَدَارِيَّةُ
دَرِيَّةٌ) علی فعلیه بالهمز و بغیر الهمز
چیز که بر آن تیر و نیزه اندازند
آموزش و ستور و جز آن که در پیر
آنها پنهان شود جهت قدرت

رَضِيَّةٌ و دَرِيَّةٌ و دَرِيَّةٌ و دَرِيَّةٌ
و کسیران دَرِيَانَا) بالکسر و مَدْرَاةُ
بالکسر دَرِيَانَا) کله و نتم آن ایا
و نتم بنوعی از حیل * و لَا اَدْرِي
ای علم و یقال لَا اَدْرِيْ جَنْفَ لِيَا

لِكثَرَةِ اسْتِحْلَامِهِمْ * و دَرِيَّةٌ لَصِيْدَةٌ
دَرِيَانَا) فَرِيْبٌ وَاَنْزَارٌ * و دَرِيَّةٌ
خارید سر را بخدر می
اَدْرَاةٌ وِيْدَةٌ) آگاهانیده و ارجح
ست و قوی و لَا اَدْرَاةُ کَفَرْتُ الْهَرَّةَ
وَاَدْرِي الصَّيْدَ) فَرِيْبٌ وَاَنْزَارٌ * و نَزِيْرٌ

اَدْرَاعِ) خاریدن سر بخدر
رَاَدَرَتِ الْمَرْأَةُ) شانه گرد موسی
اَدْرَاعِ) فَرِيْبٌ وَاَنْزَارٌ * و قَوْلُهُمْ اَدْرَاةُ
کَاثِمٌ اَعْتَمَدُوْهُ بِالْخَزْوِ وَالْخَاةِ
رَمْدَرَاةُ) بایکدگر نرمی کردن
و لَا

رَمْدَرِي الصَّيْدَ) فَرِيْبٌ وَاَنْزَارٌ * و
تَدَرَّتِ الْمَرْأَةُ) شانه گرد موسی
و ابودرعه محمد بن محمد بن
دستویه محدث است

باب الدال فصل الزاء

دز

وَاَدْرِي الصَّيْدَ) فَرِيْبٌ وَاَنْزَارٌ * و
وَاَدْرِي الصَّيْدَ) فَرِيْبٌ وَاَنْزَارٌ * و
بنون و دستوایی به همزه است

دزق

دَرِيْزِقِ) کعب دمی است بمروازان
ده است علی بن جشم و دست پنج
ده ازان ده است ابو جعفر محمد بن علی
و دَرِيْزِقِ) کعب دمی است بمروازان
دست بمروازان ده است
ابوبکر احمد بن خلف و ده است
دیگر مرو * و دَرِيْزِقِ) کعب دمی است
بمروازان ده است حسن محمد بن

دز م
دَرِيْزِقِ) کعب دمی است بمروازان
موضع ست فقیه احمد بن کثابت
شافعی

باب الدال فصل السين

دست

دَرَسَتْ) بفتح دشت و دست
دست کاغذ و دست خانه و مند
ملوک و جز آن معرب

دَرَسَتْ) بضم د قاسم بن نصر
و جده عبد الکریم بن عثمان بن
محمد بن یوسف العلاف و صحاب
و ابودرعه محمد بن محمد بن
دستویه محدث است

دَرَسْتَوِي) بفتح و القصود
بامواز و نسبت بسووی دست
بنون و دستوایی به همزه است

دست ج

دَرَسْتَجَةٍ) بفتح دته معرب
دست ج جمع
دَرَسْتَجِجِ) آوندی است که از آب
توان بردشت معرب دشی
دَرَسْتَجِجِ) ابر باد و رخ
دَرَسْتَوِي) بضم د کتابیکه در روایات

دس س

چیزها نوشته شده باشد و نسخه جامع
کل حساب که انجاسی دیگر از آن
بردارند و آنکه در شیت امور بر و قما
کنند معرب دستور بالفتح و سایر جمع

دس ج

رمد سبج (محسن و محدث جانوری نباشد

دس ع

بالدس * وزیر خاک و فن کردن
چیز یا عام است و در شیت سی
والفعل من نصر

رمد سس (بضمتین بوی گنده غل
و ریا کاران که خود را قاری نمایند و قمار

دس ف

و پر کردن و بند ساختن سوراخ یا در را
یک بار و پوشیده شدن رگ و رگشت
و بخشدن در و آوردن شتر نشوار را شکم

بدان الفعل من فتح
رمد سیج (گامیرین کردن

دس م

رمد ساق (تلبانی کردن

دس ق

رمد سق (محسره کردن پر شدن حوض

بحدی که آب از کنارهاش بریزد
و پیدای آب حوض و درخت آن

رمد سق (بالفتح فراخ و بهن
رمد سقه (ادساقا) پر کردن از

دس ک

رمد سکر (بالفتح زده و معبد نصار

رمد سکر (بالفتح زده و معبد نصار
و خانه های عجیبان که در آن شراب

و ملاهی باشد یا بنای ست ماند
کوشک که گرد آن خانه ها باشد و سقا

جمع * و دس است بنهر الملک ان
و دس است منصور بن احمد بن حسین

و دس است نزدیک شهر ایان از آن
و دس است احمد بن بکرون شیخ

خطیب بغدادی و دس است میان
بغداد و واسط از آن ده است آن

دس م

رمد سمر (بالفتح موضع است نزدیک
که * و انا علی دسم لامر ایینه

بر کنارم از آن کار
رمد سم (محسره کردن چوبش و چوبش گشت

دس ع

بالدس * وزیر خاک و فن کردن
چیز یا عام است و در شیت سی
والفعل من نصر

رمد سس (بضمتین بوی گنده غل
و ریا کاران که خود را قاری نمایند و قمار

رمد سس (بضمتین بوی گنده غل
و ریا کاران که خود را قاری نمایند و قمار

رمد سس (بضمتین بوی گنده غل
و ریا کاران که خود را قاری نمایند و قمار

رمد سس (بضمتین بوی گنده غل
و ریا کاران که خود را قاری نمایند و قمار

رمد سس (بضمتین بوی گنده غل
و ریا کاران که خود را قاری نمایند و قمار

رمد سس (بضمتین بوی گنده غل
و ریا کاران که خود را قاری نمایند و قمار

رمد سس (بضمتین بوی گنده غل
و ریا کاران که خود را قاری نمایند و قمار

رمد سس (بضمتین بوی گنده غل
و ریا کاران که خود را قاری نمایند و قمار

رمد سس (بضمتین بوی گنده غل
و ریا کاران که خود را قاری نمایند و قمار

رمد سس (بضمتین بوی گنده غل
و ریا کاران که خود را قاری نمایند و قمار

رمد سس (بضمتین بوی گنده غل
و ریا کاران که خود را قاری نمایند و قمار

رمد سس (بضمتین بوی گنده غل
و ریا کاران که خود را قاری نمایند و قمار

رمد سس (بضمتین بوی گنده غل
و ریا کاران که خود را قاری نمایند و قمار

رمد سس (بضمتین بوی گنده غل
و ریا کاران که خود را قاری نمایند و قمار

رمد سس (بضمتین بوی گنده غل
و ریا کاران که خود را قاری نمایند و قمار

و جرب شدن و بیم و چرک و الفعل من فرج * و منه يذو من الدسيم سلاطه	در آبخیزه که بند کند آنرا (ض) د س م البعير قطران مالید شتر را	یا تو ابر و لغتین و شهریت میان آنرا و تبریز و قریه است باصفهان * و دشت آنرا (ن) موضعی است بشیراز	د ص ص د ص ص
د س م (مورچه) * و هو یسیمة بالفتح وینکر	(س) د س م د س م تیره گون گرد * آد س م لغت مذکور و د س م لغت	د ش ش (د ش) بالفتح رقتار و رفتن و شش	(ن) د ص ص صا خدمت کرد با عا آداب ان
د س م (بالضم مرد و فر و اید و آنچه بدان کافیه می مشک اندند و تبرک مال بیاهی	موش است از آن را د س م القار و رة) سربدست شیشه را	ساختن آن شی است که از گندم گفته ترتیب دهند و الفعل من نصر و ضرب	د ص ق (د ص ق) بالفتح شکستن آبگینه و جز آن الفعل من نصر
د س م (کصاحب فیک کار مهربان د س م) کتاب سر پوش شیشه و مانند آن و آنچه بدان کوش حیرت را استوار بندند	د س م المطر تذسیما) تر گردانید شد د لب الخ * و نیز تذسیما بر غن تر کردن سیاه کردن کومان نخ بچه را تا چشم زخم نرسد بگو	د ش م (د ش م) بالضم مرد بی خیر یا عام د ش ن	باب الدال فصل الضا د ص ض (ن) د ص ص صا خدمت کرد با
رجل د س م) کامیر مرد بسیار زکر یا کم زکر * و منه الحديث الضعيف لا یدکرون الله الا د س م یحتمل ان یتکون مدحا ی الد کس و قولهم واقواهم وان یتکون ما یدکرون قلیلا ما اخذ من تل سیم نونه لصبه	د س و (د س و) بالفتح کم شدن صند زگو و پوشیده شدن (هو داسی زاک) یعنی او کم شود است نه کوالنده	د اش ن) کصاحب مد فو که پوشیده نشده و خانه نو تیار که سکونت کرده نشده معرب دشن است که دشتان د ش ن) کسکه شهر است بصید مصر اعلا از آن شهرت فقیه پرسیزگار احمد بن عبد الرحمن	د ظ (د ظ) بالفتح راندن و شک کردن د س م باب الدال فصل العين د ع ب رجل د ع ب) کلف مرد با مزاج (د ع ب) بالفتح کول (د ع ب) کضاری بی که بر جبهه در جریان * و رجل د ع ب) مرد مزاج (د ع ب) بالضم باز می مزاج کرد است و مصدر و ب و ب و ب است بیا (د ع ب) کفند باز و مزاج و ب
د س م (بالضم موضع است (ن) د س م القار و رة د س م) بالفتح سربدست شیشه * و د س م المرأة جماع کرد با او * و د س م الاثر * و شد * و د س م المطر الا د س م) اندک تر کرد * و د س م الباب) بند کرد در راه * و د س م الحج) داخل کرد	د س ی (د س ی) کسکه کم شد صند نا (د س ی) تذسیما) و رغلانید او را و بیا کرد آنرا * و د س ی عنه حدیثا برداشت آنرا از روی و نقل کرد باب الدال فصل الشین د ش ت (د ش ت) بالفتح بیابان فارسی است	د اش ن) شهر است (ن) د ش ت د ش ن) بنحید آنرا (د ش ت) گرفت آنرا د ش و (ن) د ش د ش و) نیک اندر جنگ باب الدال فصل الضا د ص ص	د ع ب رجل د ع ب) کلف مرد با مزاج (د ع ب) بالفتح کول (د ع ب) کضاری بی که بر جبهه در جریان * و رجل د ع ب) مرد مزاج (د ع ب) بالضم باز می مزاج کرد است و مصدر و ب و ب و ب است بیا (د ع ب) کفند باز و مزاج و ب

کوی نیگو و جوان نازک بدن تنک
پوست و مرده بامزاج و غیر گپا هست
یا آن غلب الثلب است
دع ۱ (دع ۲) راه واضح و کوفه و
مرد ضعیف سخره و مورچه است سیاه
و دانه است سیاه که خورده میشود
بیخ تره است که مقشر کرده میخورد و
شب تاریک و کوتاه بالا زشت است
و شادمان و منحن و کول است
بیکل
رینج دُعْبَةُ بالضم باوند
رَجُلٌ دُعَابٌ کُشْدَ اَمْرُهُ بامزاج
دُعَابَةٌ بالثاء مثله
رَف دُعَب دُعْبًا بالفتح رانده
جماعت نمود و مزاج کرد
رَدَا عِبَتَهُ مَدَّ اَعْبَتَهُ مزاج کرد با
رَدَّ عَبَّ عَلَيْهِ مَدَّ عُبًّا نازک و بر
رَدَّ اَعْبُوا با هم مزاج کردند
دع ۲
رَدَّ عُبُّوتٌ بالضم مابون که صاف
علت پشت باشد
دع ۳
رَدَّ عُبُّوسٌ بالضم کول
دع ۴
رَدَّ عُبَّعٌ حکایت آواز بچه شیرخواره

دع ۱ بل
رَدَّ عُبِّلٌ کز برج بیضه غول و ناقه توانا
و دزد و نام شاعر خراعی که
دع ۲
رَف دُعْتَهُ دُعْتًا بالفتح سخت
دع ۳
رَدَّ عُبَّتٌ کجغرمو صفت
دع ۴
رَدَّ عُبَّتٌ بالفتح اول بیماری
رَبُو دُعْتَهُ بیضه است از عیب
رَف دُعْتٌ بالکسر باقی مانده آب در
حوض جز آن و کینه و دشمنی آدعا
رَدَّ عَاتٌ بالکسر جمع
رَف دُعْتٌ باریک نو خاک
بر زمین بدست یا بیا * و دُعْتٌ
الرجل مجهول را بر او رافراخه
وستی
رَدَّ عَاتٌ باقی گذاشتن اختیار
کردن و دزد نمودن و دور رفتن بر
رَدَّ عُنْتُ صَدَقَ رُحْمٌ پراکنده
شدند
دع ۵

رَدَّ عُنْتُ کجغرم کول
رَدَّ عُنْتُ (دع ۱) ویران کردن و شکستن
و فالحیث لا تَقْتُلُوا اَوْلَادَ کُفَرٍ سِیَّ
انہ لَیْسَ لَکُمُ الْفَارِسُ فِی دَعْنَةِ اِی
یَتَدَمُّهُ و یَطْلُطُّهُ اِی یَعْدَمُ مَصَادِ
رَجُلٌ دَعْنٌ کسجمل شتر قومی که
هر چیز را بشکند و ویران سازد
رَدَّ عُنْتُ کجغرمو صفت گرد اگر
بر آورده یا حوضی که آرسنگی آن تمام
و خوب نباشد یا آنکه گرد اگر آن
شکسته و ریخته باشد و بسیار از چارپایان
* و دُعْنُوتٌ مِنَ الْحَارِثِ صحابه
ست نطفه العسکری
دع ۲
رَدَّ عُنْتُ محرمه نیک بپاشیدن سیاه
چشم و فراخی آن یا نیک بپاشیدن
سیاهی چشم و نیک بپاشیدن آن
رَدَّ عُنْتُ بالضم یعنی دعست
رَدَّ عُنْتُ سیاه * و رَجُلٌ دَعْنٌ
سیاه چشم
رَدَّ عُنْتُ جنون و اهل از سه شهاب
آب می باشد و گرما آزارا گاو
محق و آن شب بیت و ششم
دوم آن سرار و سوم آن فله و حی
الثلثین * و عین دَعْنٌ چشم نیک
سیاه * و امرأة دَعْنٌ زن که
کاسه را * و دَعْنٌ بِلَعْنٍ بانگ بزرگ

رَدَّ عُنْتُ کز بزم نام شغفه
رَدَّ عُنْتُ (دع ۱) دیوانه
دع ۲
رَدَّ عُنْتُ بالفتح لقب اُم حنین که
جانور که ست و نام زنی و یمنع دُعُو
و دَعْدَات و آدُعْد جمع
دع ۳
رَدَّ عُنْتُ کجغرم زمین بی نبات
دع ۴
رَدَّ عُنْتُ مبنی علی السکون و کذا
دَعْدَا بالتوین بکس گویند که
اغزیده افتاده باشد یعنی خنجر
و بان
رَدَّ عُنْتُ بالضم کلمه است که بدان
گویند آن را از جر کنند یا امرت
بزرگ گویند آن
رَدَّ عُنْتُ بالفتح کوتاه بالا و نوع
از بزم و آهسته و دیدن
رَدَّ عُنْتُ کلمه است که بدان
گویند آن را خوانند یا زجر کنند
رَدَّ عُنْتُ بالفتح گپا هست که در آن
آب می باشد و گرما آزارا گاو
محق و آن شب بیت و ششم
رَدَّ عُنْتُ بالضم کلمه است که بدان
گویند آن را خوانند یا زجر کنند
رَدَّ عُنْتُ بالضم کلمه است که بدان
گویند آن را خوانند یا زجر کنند
رَدَّ عُنْتُ بالضم کلمه است که بدان
گویند آن را خوانند یا زجر کنند

دع ع

دع ق

دع ل

دع ك س

(دِعْصَ) بالكسر ودِعْصَه بالياء

ريگ توده كره يا پشته ريگ مجتمع يا پشته
خرد از ريگ دِعْصَ اذ عاص

دِعْصَه جمع

(دِعْصَاهُ) بالفتح زمين نرم نسيده
آفتاب

(دِعْصَتُهُ) كشت او را گرما يا
عام سيم و دِعْصَ بريجه لكه زد

(دِعْصَ عَص) لكه گرم كرده پاك شده
يا آنكه پاش از گرما دريده و آمايده

(رَأَدْعَصَهُ) كشت او را و دِعْصَهُ
الحق كشت او را را

رَأَدْعَصَهُ مَدْعَصَهُ گرفته او را بغير
و مَدْعَصَ مرده از هم پاشيده

رَدْعَصَ اللَّحْمَ تبايه و ريزه ريزه
گرديد

دع ظ

رَدْعَظَ بالفتح داخل كردن تمام
در كس و فعل من فَيَقَالُ دَعْظَهَا

به و دَعْظَهُ فِيهَا يعني پر كردن آنرا
بآن و تمام انداخت آنرا در آن

(رَدْعَظَايَه) بالكسر كوتاه بالا و بيا
گوشت كود را بالا باشد

دع ع

رَدْعَ بالفتح پوختن سخت را زدن

و الفعل من نصر له تعالى في ذلك
يَدْعُ اليتم و دَع مَبْنِيَا على السكون

و كذا اَدْعَا بالنون بكسي گویند كه
غزیده افتاده باشد يعني برخيز و بيا

او لم يَسْتَعْلِ اَدْعَ دَعَا
رَدْعَا عَص كساح عيال بزه مرد

رَدْعَا عَص كساح عيال بزه مرد
رَدْعَا عَص كساح عيال بزه مرد

و پراكنده و مورچها يا بازو دعا ع
مانند شونيز و بكار نان هم آيد

(رَدْعَا عَص) كشت او را و آرنده دعا
را كه دانه است

دع ف س

رَدْعَفَسَ كز برج شتر كه آب
پس خورده شتران خورد

دع ف ص

رَدْعَفَصَهُ بالكسر زن لاغر
دع ف ق

رَدْعَفَقَهُ بالفتح كوله
دع ق

رَطِيقُ دَعَقُ بالفتح راه كوفته
و پاپرده

رَدْعَقَهُ گروه شتران و باران
كه كيار آيد

رَدَاعِقُ كصاحب نام سپ بن سپ

(رَطِيقُ مَدْعُوقُ) راه كوفته و پاپره
رَدَاعِقُ اَلْوَادِي جاي گرد آمدن

رَدَاعِقُ اَلْوَادِي جاي گرد آمدن
آب زود

(رَدَاعِقُ اَلْوَادِي) جاي گرد آمدن
خيل مَدَاعِيقُ اسبان كه مردم را

رَدَاعِقُ اَلْوَادِي جاي گرد آمدن
فرد كو بند در جنگ و غارات

رَدَاعِقُ اَلْوَادِي جاي گرد آمدن
كثرت مردم و كثرت بشك و كثر شتران

رَدَاعِقُ اَلْوَادِي جاي گرد آمدن
فاسد گردیده باشد و آنها ناخوش

رَدَاعِقُ اَلْوَادِي جاي گرد آمدن
دارند اين را

رَدَاعِقُ اَلْوَادِي جاي گرد آمدن
كثير مردم و كثرت بشك و كثر شتران

رَدَاعِقُ اَلْوَادِي جاي گرد آمدن
فاسد گردیده باشد و آنها ناخوش

رَدَاعِقُ اَلْوَادِي جاي گرد آمدن
دارند اين را

رَدَاعِقُ اَلْوَادِي جاي گرد آمدن
كثير مردم و كثرت بشك و كثر شتران

رَدَاعِقُ اَلْوَادِي جاي گرد آمدن
فاسد گردیده باشد و آنها ناخوش

دع ك

رَدَعَكَ لكف مرد بيا شينده
و كهر دست و كوكال و مرغ است

رَدَعَكَ لكف مرد بيا شينده
و كهر دست و كوكال و مرغ است

رَدَعَكَ لكف مرد بيا شينده
و كهر دست و كوكال و مرغ است

دع ك س

رَدَعَلَسَهُ بالفتح نفع از بازي
مرجوس او بفارسي آزاد است بنا

گویند و آن چنان باشد که با هم دست گرفته رقص کنند	و نام اسپ مر بن طفیل و اسپ عمرو از عرب	(أَمْرٌ مَدَّ حَمْسًا) کار پوشیده امر
(دَعُكُوا) دست بست بازیدند	بن شرح و نشان بچ آئیده و روزه و نام جابختی	مَدَّ حَمْسًا مَدَّ حَمْسًا مَدَّ حَمْسًا
(تَدَّ عَكْسُوا) یعنی و عکسوا است	رَدَّ عَجَلًا فی حوضه (گردآور د آب و عایم جمع و نام مردی	دع م ص
دع ل ک	در عوض و نیز دَعْلَجَة رفتن و (دَعَامَة) ستون خانه و چوبکیه بران	(دَعْمُ قُص) باضم جابختی
(دَعْعَلَة) نرم کردن بین ایما	آمدن و تاریکی و بسیار گرفتن و غلطانیدن	یا کرمی است سیاه که در بار کفینها قوت
سپردن		فرود رفتن آب آن پیدا شود و آنرا
دع ل ک ن	دع ل ق	نیکه کنند در کارها و چوب چرخ و بها
(دَعْعَلَن) کجغیر نرم و نیکو خور و تور	(مَدَّ عِلَق) در آئیده فرو نهد و عا ستان و ابن عزیز و سیاه و تباد و دع م ص جمع و بسیار در آئیده	بنفارس کفینها نماند دع مایص
رام	در کارها	در کارها و زیارت کننده ملوک و
(دَعْعَلَنَة) و بیشتر ماده فربه	(دَعْلَق فی الوادی) دور رفت و (دَعْمِی) باضم و در و گرد و آفتاب	سلاطین منه الاطفال دَعْمِی
درشت	و نیز دَعْلَقَة خاست فرداگی	یا سینه و سخت و حکم از هر چیز و سبکی
(دَعْعَلَنَة) بالکسر و شد النواک و	و کافتن و جستن چیز	در سینه یا سر سینه آن سپیدی
کس طبعه	دع م	باشد و دَعْمِی (ابن جبریلید کند و کرا خدا می تعالی بصورت
دع ل	(دَعْم) بالتحریک قوت و فزونی و	دَعْمُ ص سَخ کرد
رَدَّ عِل محو ک فرب	قولهم لا دَعْمَ بَقْلَانِ اِذَا لَمْ تَكُنْ لَهُ قُوَّةٌ و	(دَعْمِی ص الرَّمْل) باضمغیر نام
رَدَّ اِعِل اضارب کرینده	و کلا ستم	باین معنی بدون الف و لام آید
(مَدَّ اَعْلَة) با هم فرب دادن	(دَعْمَة) بالکسر و خانه و چوبکیه	بند سیاه زیر ک کار دان هر دو نا
دع ل ج	بر آن و ادبج انگور و مانند آن نهند	هَذَا الْأَمْرُ یعنی و دانا است بآن کار و
(دَعْعَلَج) کجغیر جوال پرد جابختی	دع م کعب جمع	و دَعْمُ المِرَاة (مجامعت کی و یا خست
زنگ زنگ کسیکه بلا حاجت رود و	(دَعْمَة) نام آبی است در کوه اجا	نزد را و کس زن یا تمام مذاحت
بسیار خوار و گیاه در هم چسبیده بعض	(ادَعْم) اسپیکه در سینه یا در سینه	أَنْ رَاوَرَان
آن از بعض قوت گرفته و جابختی	آن سپیدی بود	(ادَعْمَة) کافعل کمیه کرد و بر دانا
روئی نازک بون و تاریکی و کرک و	(دَعْلَمَة) بافتح شرط	یا عام است
خروشترا ده که از نازدن راه زود	(دَعَام) کغراب بطنی بسیار بزرگ	دع م س

فَلَا تَوَسَّطِ الرَّمْلَ طَمَسَتْ الْجَنَّةُ عَيْنَ
دَعْفِصَ فَيَجْرُوهَا فِي ذَلِكَ الْإِمَالِ
(دَعْفِصَ الْمَاءِ دَعْفَصَةً) دَعْفِصَ نَالِ
گردید

دعای ن م
(دَعَا نِلْمَ) آبی است بر منی حلیس
از خشم
دعای و

الحديث دَعَا عَمِي اللَّيْلَ
(دَعَا) کفنی پیغمبر انده آذیعیاء
جمع * قال الله تعالى مَا جَعَلَ
آذِیعیاء کُمْ أَبْنَاءَ کُمْ * وَاکْذِبْ

فِرْدُودِ آید * وَدَعَا اللَّهُ بِمَكْرُوهٍ
فِرْدُودِ آید و بر و سختی و ناپسند را *
وَدَعَوْتُهُ زَيْدًا وَدَعَوْتُهُ نَبِيًّا
اول برید * و دَعَوْتُهُ دَعْوَةً بِالْفَتْحِ

دعای م ظ
(دَعْوُظُ) اکصفور بدو
(دَعْمَظُ) داخل کرد
زده در فرج زن

(دَعْوَةُ) بالفتح سوگند و بطعام خواندن
و یضم یقال کُنْ فِی دَعْوَةٍ فَلَا فِی بِالْفَتْحِ
اسم است دَعَا را و یکسر دَعَا و بالفتح
یکسر له * و یقال هُوَ مِی دَعْوَةٍ

خود و متهم بود
(دَعَاةُ) کجاست آن تحت سبابه
(مَدْعَاةُ) بالفتح بطعام خواندن
تو لهم کنانی مَدْعَاةُ فُلَانِ

بطعام خواندم او را
(دَعَايْتُ الْحَاظُ) شکستم آن
ویران کردم * و نیز مَدْعَاةُ (بیم)
جیتان گفتن

دعای ن
(دَعْنُ) بالفتح بر گهای خرمکه
بعضی با بعضی بر سنی از پوست
بافته بر آن خرمکه استند

الرَّجُلِ أَيْ فَلَا مَا بَيْنِي وَبَيْنَهُ
ذَلِكَ * وَلَهُمُ الدَّعْوَةُ عَلَى عِيهِمْ
یعنی ابتدا با ایشان است در دعاء
(دَعْوَةُ) با کسر سیری خواندن و

(دَعَايَ الدَّهْرِ) حوادث زمانه
(یَقَالُ مَا بِالْأَرْضِ دَعْوَى) کتر کی نیست
در خانه کسی لَا یَسْتَعْمَلُ إِلَّا مَعَ الْجَحْلِ
را دَعْوَةً وَاذْعُوَةً مضمومین شده

(دَعَايَ الْكُذَا) علی انقل دعوی کرد
حق باشد یا باطل * وَاذْعَاةُ (گردید)
او را که بسوی غیر بدید خود خوانده می
شود * و نیز دَعَا (نسب نام)

(دَعْنُ) گفت بدو بد غذا
(دَعَانُ) کسب و ادبی است
سیان بر نیه و مینج
(دَعَانَةُ) بے باک

دعای ن سب دن هَذَا کَلَامُ کَثَرِ
العَرَبِ بَعْضُهُمْ يَفْتَحُونَ الدَّالَ فِي
التَّسْبِ وَيَكْسِرُونَهَا فِي الطَّعَامِ
(دَعَا) بالضم المدخول فی بسوی

الیاء والواو جیتان
(دَعَاةُ دَعَاءٍ) بالفتح
خوار می نمود و خواند او را * و یقال
لِلْمَاةِ أَنْتَ تَدْعِينِ أَنْتِ تَدْعُونِ عَلَی

خویش گفتن پیش حریف در کارزار
(تَدَايَ الْعَدُوِّ) پیش آمد * و
تَدَايَ الْجِيْطَانِ (شکسته شد)
و ویران گردید و تَدَايَ الْعَوَالِيهِ ج

(دَعْنُ) کسب بے باک و عَدَّة
بالتام جمع
(مَدْعَنُ) کسب بدو بد غذا
(مَا أَدْعَنَهُ) چوبی باک است آن

خدا آذیعیه جمع * وَأَصْلُهُ دَعَاؤُهُ
مِنْ دَعْوَتِ الْآلِ أَنْ الْوَأَوَّلُ الْجَاءُ الضَّمَّةُ وَالْجَمْعُ أَنْ تَدْعُونَ كَمَا لِلرَّجُلِ
إِلَّا أَنْ هَذَا تَفْعَلُونَ كَمَا تَقُولُونَ تَضَرُّعًا
بَلَا أَعْلَالٍ ذَاكَ تَفْعَلُونَ كَمَا تَقُولُونَ (رَأَدَّ عَا) جواب دیکال کو

انت تَدْعِينِ أَنْتِ تَدْعُونِ عَلَی
ویران گردید * و نیز تَدَّ (اع)
جیتان گفتن
(استدعاه) خواند او را

شدند بر و * و نیز تَدَّ (اع)
جیتان گفتن
(رَأَدَّ عَا) جواب دیکال کو

دعای ن ک ر
(إِذْعَنْكَ السَّبِيلَ) ناگاه پیش آمد *
(إِذْعَنْكَ عَلَيْهِمْ بِالْفُحْشِ) ناگاه
بدی پیش آمد دَعْنَكَ كُنْ مِنْهُ
دَعْنَكَ رَانِ مَثَلَهُ

(دَاعَى اللَّهِ) رسول خدا است صلی
علیه وسلم و بر و زن بهم اطلاق کنند
(دَاعِيَةُ) آواز ساکن کارزار *
(دَاعِيَةُ اللَّيْلِ) شیری که در میان
باقی گذارند تا دیگر شیر را بخورند و

دعای خیر کردم او را * و دَعْوَتُ
علیه دعای بد کردم او را * و دَعَا
راند آن * و دَعَا فِي الصَّرْعِ
باقی گذاشت شیر او را برستان تا دیگر

دَعُونَا لَا نَدْعِنَا أَيْ لَا جَبْنًا
دعای
(دَعْنْتُ) لغه فی دَعْوَتُ
باب الدال فصل الغین
دعای بجا

(دَغَبَجَ) کجفر منجی است نزدیک مران	(دَغْوَةُ) بانفع بوده گرفتن چیزی راو فی الحدیث لا قَطْعَ فی الدَّغْرَةِ	کودک را و بانفع یک بسودن سنگ بلب بایت	آن گیاه در اطراف حلقوم ابل دَغَاصِی) بانفع نعت است از آن
(مُدَغَبَجَ) کمز عفر آمیده و چشم	(ذَهَبَ صَاغِرًا دَاغِرًا) رفت خوار و ذلیل * و صغیر بن اغر) مردی	و پد خوسه و روار و در آمدن در حرب جائے	و نیز دَغَص) بر چشم شدن و استلا آوردن شتر را چنانکه شخوار نرزد
(دَغَبَحَ الْمَالَ) بر آب خوار آورد شتران را هر روز	بود از قریش (مَدَغُولَ) بچه که کام آنرا برشته	(لَوْ أَنَّ مَدَغْرًا) کسظم رنگ شت دع ش	(أَدَغَصَهُ) پر کردن با چشم کشش نمود (مَدَغَصَتَهُ) شتابی نمود
(هُمْ يَدْعُوْنَ أَنْفُسَهُمْ) دراز و نمیتانند	باشند با انگشت (دَغْرِي) بانفع و بیکر روار و	(دَغَشَّ) محرکه تار کی (ف) دَغَشَّ عَلَيْهِمْ) بناگاه	دع ف (دَغَفَ) بانفع گرفتن بسیار و الفعل من فتح
دع ت (ف) دَغَتَهُ دَغْتًا) خبه کرد تا آنکه گشت او را	در آمدن در حرب جائی یقال دَغْرِي لَا صَفِيَّ اِلَّا دَغْرًا عَلَيْهِمْ كَالصَّافِيَّ	در آمد * و دَغَشَّ فِي الظَّلَامِ در تاریکی در آمد	(دَغَفَاءَ) بانفع و الد کلمه است که چون بر کسی نفوس کنند و تحقیق وی نمایند
دع ث ز (دَغَثَرُ) کجفر کول	و کذا دَغْرًا) بانفع و الد * و دَغْرًا لَا صَفًّا) بالتونین	(أَدَغَشَّ فِي الظَّلَامِ) بمعنی دَغَشَّ فی الظلام است	گویند یا آباء دَغَفَاءَ وَلَدٌ هَاقِفًا شیالار اس له و لا ذَنْبٌ وَا
دع دغ (مَدَغَدَغَ) بانفع هر دو ال آنکه در حساب نیست خود معیوب باشد	بائی بر جانماندوران (دَغْرُورًا) بانضم آنکه مردمان را	(مَدَغَشَّ) انبوهی کردن گرد گشتن از تشنگی و بستن و خواستن	کَلَفَهَا جَاهًا لَا يَطِيقُ وَلَا يَكُونُ دع ف ر
(دَغَلَعَهُ بِكَلِمَةٍ) اطعن کرد و در * و نیز دَغَلَعَهُ) استی کلام فتنش	تا آنکه مرد * و دَغْرُهُ فِي الْبَيْتِ دَغْرًا) بانفع شتر او را	بار تمام و باز داشت و کنایه از بگین و شباب زدگی خوردن با کم خوردن	(دَغَقَرَّ) بانفع شیر طبر دع ف ش
و پنهان کردن چیزی و بستن بیدر * شک بهت کشدن از مردم	دَغْرًا) در آمد خانه * و دَغْرِي عَلَيْهِمْ) در آمد بر آنها * و نیز دَغْرِي	در کارزار یا در بانگ فریاد (تَدَاعَشُوا) در ایختند هم دیگر	(دَغَقَشَّ) کجفر نام مردی دع ف ص
چیزی را و خارش درون کلو و فعل و در نسخ زن و زده وقت از آن	بانفع را ندن و بپوشتن در حلق بر دهن زن گام کودک را با انگشت و مننه	(دَغَصَانِ) خشناک (س) دَغَصَتِ لَبْلُ دَغَصًا	(دَغَفَصَةً) بانفع زبانی افزودنی گشت دع ف ق
و در جائی با یک کف با و قد لا یکن لِبَعْضِ الْإِنْسَانِ	و منه الحدیث عَلَامٌ لِّلْعَدُوِّ بِالدَّغْرِ * و در اینجا و ناگوار شدن	محرکه بسیار خورند گیاه صلیان پس گل گرفته شده اند از پیچیده شدن	(عَلَشَ دَغَقُ) کجفر زندگانه فراخ * و عَامٌ دَغَقُ) سال ازانی و فراخی * و عَامٌ مَدَغَقُ) بکسر الف
دع ر	غذایی کودک و سیرا دادن شیر	گل گرفته شده اند از پیچیده شدن	ستد

دغل

دع م

دع م ر

دع ن

(دَغَقَّ الْمَاءَ) بسیار ریخت آب * گشت و سخن چینی نمود

وَدَغَقَّ الْمَطَرُ سَخْتًا بارید
ابتدای باریدن

دغ ف ل

(دَغْفَلَ) کجفر سخیل یا بیکرگ
وزندگانی فراخ بازانی در پهای

بِأَسَا * وَدَغْفَلَ بَنُ حَنْظَلَه
بیان کنند نسبت از بنی ثیبان

دغل

(دَغَلَ) محرکه فساد و تبااهی خست
انبوه در بهیم چیده و بسیاری گیاه و درخت

أَدَغَالَ قِي دَغَالَ جَمْع
آینگی آن و جای خوف هلاک

(مَكَانٌ غَلٌّ) گلف جا و تنگ
یا جای پنهان و مخوف

(دَاغِلَةٌ) کینه نهانی در مردم می
و خیانت کار

(دَغِيلَه) کفینه تبااهی
(مَدَاغِلٌ) آماج خال زرد بارها

(دَغَاوِلٌ) سختیها و بلاها و احوال
اف (دَغَلٌ فِيهِ دَغَلًا) دو دلا آورد

دِرَان
(مَكَانٌ مَدَغِلٌ) کمن بطنه مکان

دغل است
(أَدَغَلَ بِهِ) خیانت کرد او را و ناگاه حلقوم عارض شود

(وَأَدَغَلَ فِي الْأَمْرِ) در آورد دران
چیزی را که تباها کند ویرا * و نیز

إِدْغَالَ (در جایی در تنگ دران
و پنهان شدن دران و تبااهی دران

در کاری

دع م

(دَغَمَ) محرکه دیزه و آن نیک
سیاه بودن است از روی اسب بقوزها

دَغَمًا (دَغَمًا) از اتباع است
و نسبت بزرگ ساریدن * و غمًا

(دَغَمَه) بالضم دیزه
(رَاغَمَ دَاغَمَ) از اتباع است

(أَدَغَمَ) اسب دیزه و انزال لیب
آوغم * و سیاه بینی و فی الحديث أَنَّهُ

ضَحِيَّ بَكِشٍ أَدَغَمَ هُوَ مَا يَكُونُ فِيهِ حَرْفٌ * وَأَدَغَمَهُ اللَّهُ
آذنی سواد سیما فی اذنیه و تحت از اتباع است * و نیز اذ غام القمه

حَنِيكِهِ * و سیکه دینی سخن گوید
و سیاه جوده و سید جوده از لغات

اصدا و است و غم جمع
(دَغَمًا) بالفتح ماده است دیزه * کافعل و را و در حرفی را و در حرفی یعنی

و شاة دَغَمَاءُ گو سپند که پرو و گوشت
و در حرف را و در یک بار تلفظ آورد

دَغَمًا (دَغَمًا) وزیر کام او سیاه باشد
دَغَمًا (دَغَمًا) اغراب بیماری است که گردید

(دَغَمَانٌ) بالضم سیاه جوده یا سیاه
دغزک و نام مردی و بفتح

(دَغَمِلَه) کزیر نام مردی
(ف س) دَغَمَهُمُ الْحَرُّ وَالْبَرْدُ و بدخوی

دَغَمًا (دَغَمًا) بالفتح فرا گرفت آهنا
گرمی و سردی

(ف) دَغَمَ أَنْفُسَهُ خست بنی دیرا
و امل کرد و بوی باطن * و دَغَمَ

الْأَنَاءَ (پوشید و اندازا
(أَدَغَمَهُمُ الْحَرُّ وَالْبَرْدُ) فرا گرفت

آنها را گرمی و سردی * و دَغَمَهُ اللَّهُ
سیاه کند خدای را و املی و املی

الْفَرْسَ الْجَمَامَ در آورد و لگام را
در دهن اسب * و اذ غم الحرف

در دهن اسب * و اذ غم الحرف
(ف الحرف) در آورد و حرف را و در زمار

دَغَمَ حَرْفٌ * وَأَدَغَمَهُ اللَّهُ
دَغَمَ حَرْفٌ * و اذ غم الحرف

دَغَمَ حَرْفٌ * و اذ غم الحرف
(أَدَغَمَهُمُ الْحَرُّ وَالْبَرْدُ) فرا گرفت

دَغَمَ حَرْفٌ * و اذ غم الحرف
(دَغَمَهُمُ الْحَرُّ وَالْبَرْدُ) فرا گرفت

دَغَمَ حَرْفٌ * و اذ غم الحرف
(دَغَمَهُمُ الْحَرُّ وَالْبَرْدُ) فرا گرفت

دَغَمَ حَرْفٌ * و اذ غم الحرف

(دَغَمَرٌ) بالفتح معرقه دبی است
کبنار و دریائی عمان

(دَغَمَرَةٌ) در آن سخن خلق و عیب
دغمره

دَغَمَرَةٌ (دَغَمَرَةٌ) بالفتح فرا گرفت آهنا
گرمی و سردی

(ف) دَغَمَ أَنْفُسَهُ خست بنی دیرا
و امل کرد و بوی باطن * و دَغَمَ

الْأَنَاءَ (پوشید و اندازا
(أَدَغَمَهُمُ الْحَرُّ وَالْبَرْدُ) فرا گرفت

آنها را گرمی و سردی * و دَغَمَهُ اللَّهُ
سیاه کند خدای را و املی و املی

الْفَرْسَ الْجَمَامَ در آورد و لگام را
در دهن اسب * و اذ غم الحرف

در دهن اسب * و اذ غم الحرف
(ف الحرف) در آورد و حرف را و در زمار

دَغَمَ حَرْفٌ * وَأَدَغَمَهُ اللَّهُ
دَغَمَ حَرْفٌ * و اذ غم الحرف

دَغَمَ حَرْفٌ * و اذ غم الحرف
(أَدَغَمَهُمُ الْحَرُّ وَالْبَرْدُ) فرا گرفت

دَغَمَ حَرْفٌ * و اذ غم الحرف
(دَغَمَهُمُ الْحَرُّ وَالْبَرْدُ) فرا گرفت

دَغَمَ حَرْفٌ * و اذ غم الحرف
(دَغَمَهُمُ الْحَرُّ وَالْبَرْدُ) فرا گرفت

دَغَمَ حَرْفٌ * و اذ غم الحرف

(دَغَمَرٌ) بالفتح معرقه دبی است
کبنار و دریائی عمان

(دَغَمَرَةٌ) در آن سخن خلق و عیب
دغمره

دَغَمَرَةٌ (دَغَمَرَةٌ) بالفتح فرا گرفت آهنا
گرمی و سردی

(ف) دَغَمَ أَنْفُسَهُ خست بنی دیرا
و امل کرد و بوی باطن * و دَغَمَ

الْأَنَاءَ (پوشید و اندازا
(أَدَغَمَهُمُ الْحَرُّ وَالْبَرْدُ) فرا گرفت

آنها را گرمی و سردی * و دَغَمَهُ اللَّهُ
سیاه کند خدای را و املی و املی

الْفَرْسَ الْجَمَامَ در آورد و لگام را
در دهن اسب * و اذ غم الحرف

در دهن اسب * و اذ غم الحرف
(ف الحرف) در آورد و حرف را و در زمار

دَغَمَ حَرْفٌ * وَأَدَغَمَهُ اللَّهُ
دَغَمَ حَرْفٌ * و اذ غم الحرف

دَغَمَ حَرْفٌ * و اذ غم الحرف
(أَدَغَمَهُمُ الْحَرُّ وَالْبَرْدُ) فرا گرفت

دَغَمَ حَرْفٌ * و اذ غم الحرف
(دَغَمَهُمُ الْحَرُّ وَالْبَرْدُ) فرا گرفت

دَغَمَ حَرْفٌ * و اذ غم الحرف
(دَغَمَهُمُ الْحَرُّ وَالْبَرْدُ) فرا گرفت

دَغَمَ حَرْفٌ * و اذ غم الحرف

(دَغَمَرٌ) بالفتح معرقه دبی است
کبنار و دریائی عمان

(دَغَمَرَةٌ) در آن سخن خلق و عیب
دغمره

دَغَمَرَةٌ (دَغَمَرَةٌ) بالفتح فرا گرفت آهنا
گرمی و سردی

(ف) دَغَمَ أَنْفُسَهُ خست بنی دیرا
و امل کرد و بوی باطن * و دَغَمَ

الْأَنَاءَ (پوشید و اندازا
(أَدَغَمَهُمُ الْحَرُّ وَالْبَرْدُ) فرا گرفت

آنها را گرمی و سردی * و دَغَمَهُ اللَّهُ
سیاه کند خدای را و املی و املی

الْفَرْسَ الْجَمَامَ در آورد و لگام را
در دهن اسب * و اذ غم الحرف

در دهن اسب * و اذ غم الحرف
(ف الحرف) در آورد و حرف را و در زمار

دَغَمَ حَرْفٌ * وَأَدَغَمَهُ اللَّهُ
دَغَمَ حَرْفٌ * و اذ غم الحرف

دَغَمَ حَرْفٌ * و اذ غم الحرف
(أَدَغَمَهُمُ الْحَرُّ وَالْبَرْدُ) فرا گرفت

دَغَمَ حَرْفٌ * و اذ غم الحرف
(دَغَمَهُمُ الْحَرُّ وَالْبَرْدُ) فرا گرفت

دَغَمَ حَرْفٌ * و اذ غم الحرف
(دَغَمَهُمُ الْحَرُّ وَالْبَرْدُ) فرا گرفت

دَغَمَ حَرْفٌ * و اذ غم الحرف

این محمد مانند منسوب بد اغون نام مردی یا جامی (دغ این) چند کویه است ببلاد عمر و بن کلاب (دغ غه) کخرقه ابر بر شسته تاریک بی باران و نام داور بر بیه رفع الذي اجار ابا بكر الصديق عنه وهي كلمة او حكمة بالضم والاول هو الصحيح (ن) دغ ن یومنا دغونا ابرناک دغ ن ج (دغ غه) سطر می زن و کرانی کام نزدیک گذاشته رفتن و میل کردن شتران بسوی آب و پیش آمدن و پس رفتن دغ ن س (دغ غاس) مرغیست از انواع کنجشک طوق سیاه و بر پشت خطوط سرخ دارد دغ و ش (دغ غوشوا دغوشه) در آسختن تابستان همه گرد کارزار یا در بانگ فریاد دغ وی (دغ غه) بالفتح غوی بد غیه بالیا مزدغوات و دغیات جمع يقال	فلان و دغوات دغیات اخلاق رویه (دغ غه) کثبه لقبی گول از صلیه عجل و همی مثل فی الحق يقال احق من غه و قد مر فی جع روا دغوا و دغی و الهاء عوض باب الدال فصل الفاء دغ (دغ فاء) بالکثرت کرا و دیگر دغوا ادفاء جمع * و شروشم و بچستر و مانند آن که نفع گیرند از وی فاعل والانعام خلقها لکم فیها دغ و و دغش و پس پرده دیوار يقال اضعف دغ و هذا الحائط فی کینه * و آنچه بدان پوشش نمایند از پشم و صوف و مانند آن (دغ فاء) محرکه نیمه (دغ فائی) باران آخربهار و اول الدغ و وقع الجبهة و اخره الصرفة (دغ فیه) بر خارب و متاج پیش از تابستان (دغ فاء) شدت گرما (دغ فی) کلفت جامه گرم پوشیده ارض خفیه زمین گرم (دغ فاء) بالکسر جامه گرم	راد فاء بالفتح و نیمه نشین ارض مذ فاء بالفتح زمین گرم رئوم دغی علی فیل روز گرم و کذلك الثوب البیت ارض خفیه زمین گرم و لیل دغ فیه کذاک رجل فان کسر ان مرد جامه گرم پوشیده دغ فاعل مونت (دغ فائی) کسری زن نیمه نشین (دغ فاء) دغ فاء دغ فاء بالتحریک جامه گرم پوشید (دغ فاء) دغ فاء لیلتنا گرم شد را بل مد فاء کحشته شتران بیا لان بعضیاید فی بعضا بانفاها و بسیار پشم و پیه ابل مذ فاء لکتر و بسیار پشم و پیه ابل مذ فاء لکتر مثله (دغ فاء) جامه گرم پوشانید او را و داد او را پشم و صوف بیا و دغ فاء الثوب گرم کرد او را جامه و دغ فاء القوم گرد آمدند را بل مذ فاء بشدیدا کمسور بمعنی ابل مد فیه به تخفیف است و ابل مذ فاء بفتح فای شد بمعنی مذ فاء لکتر (دغ فاء) جامه گرم پوشید	راستند فاء بمعنی تدفأست (دغ فاء) علی فاعل جامه گرم پوشید دغ ف ت ر (دغ فاء) بالفتح و یکسر نامها فرایم دغ ف ت جمع (دغ فاء) پشته زمین دغ ف ت جمع و شتاب نمودن و فریبیدن برین دغ یا بر زمین نشسته جنب این هر دو بال را دغ ف ر (دغ فاء) بالفتح پیوستن و دست دین زده راندن و الفاعل من نصر کند و یحرک يقال فواله ای نثاله وام الدفر و دنیا و غی و بلا (دغ فاء) کلفت کند و المونت بالها راد فاء کند (دغ فاء) بالفتح مونت اذ فاء لیا بدو که شتر آن را بخورد و و کینه فاء شکری که از دوی رنگ آهن بد (دغ فاء) کفطام داه و نایه اذ فاء مثله (دغ فاء) کسب شکر قوی سخت (دغ فاء) بالکسر وضعی است بنی سلم (دغ فاء) دغ فاء الطعام به پوشد و نر
--	---	---	--

ج ۲

دق س	دق ع	دق ف	دق ق
دق قار (سخن صینی و خداوند است بر خصوصت و سختی و دروغ یقال فلان یفتی الدقار یا ای که کاذب و الخش و سخن صینی و از کشتیبار و از او و کوتاه بالا بید زان سخن دقاریر جمع	بر غار صاحب کهنه سبک بنا ساخت (دقیانوس) بافتح پادشاه بود که صاحب کهنه از روی گریخته بودند (ن) دقس فی البلاء دق قار تبار رفت ریشه * و یقال ما ادری	انکه از معیشت نماید (دق قاع) بافتح و یضم خاک (بعیور دق قاع الیدین) کعبور می اندازد و بر دست را بر زمین و کاود و برمی انگیزد خاک را (مد قاع) با کسر از منند	دق ق (دق) با کسر ریزه و شکسته از چیز و باریک و منه حقی الدق * و می اندک یقال خذت دقّه و حیلّه ای قلیله و کثیره (دقّه) باریکی و بیات شکستن و فرومایگی و خرد می ضد بزرگی (دقّه) باضم خاک نرم که با درفتن شود از زمین دق جمع * و دیک افزار نیک باد که افزار آمیخته یا نیک گفته و منه قو لحم ما لها دقّه یعنی نیست و را نیک و می قلیله الدقّه یعنی غیر نیست و زیوری است مایل که را و جمال و حسن * و دقّه بن عبایه (دق قاع) کعبور ریزه و شکسته از چیز و باریک * و دق قاع العیدان و کسیر ریزه مائے چوب
(س) دق (دق) پند از طعام * دق المکات گیاه ناک گردید و تراوت گرفت * البس بر کرد چاه را و دق الرجل قی کرد از پستی شکم و دقیر النبات بسیار شد و نرم و نازک گردید	جمله کرد پس دشمن * و دقس (دق قش) نقش است و زنا معنی (دق قش) دانه است که یک تراز سنگ خوار که خانه دارد یا مرغی است همچنان و سگال یونس ابالد قیس مالک قیش فقال لا ادری انما هی اسماء النملها فیستی بها	چسپید از خوار می * و فی الحدیث اذا جعفت دقعتن ای خضفتن و لو قطن بالتراب * و دق الفصیل ناگوار شد و شتر بجه از شیر * و نیز دقعت محنت دور ویشی و راسته بودن بزرگ از معیشت و بد حالی و تحمل شداید و خوار می فقر (مد قع) کهن گریزنده و تبار کننده و سخت لاغر * و فقر مد قع چسپاننده بر زمین	دق ق (دق) با کسر ریزه و شکسته از چیز و باریک و منه حقی الدق * و می اندک یقال خذت دقّه و حیلّه ای قلیله و کثیره (دقّه) باریکی و بیات شکستن و فرومایگی و خرد می ضد بزرگی (دقّه) باضم خاک نرم که با درفتن شود از زمین دق جمع * و دق قاع العیدان و کسیر ریزه مائے چوب
دق دس (دقاریس) روباها دق س	دق ع (ادق) بافتح خاک * و جوع ادق (دق ق) بافتح بر جاستن شهوه عیلت (دق قاع) بافتح کوبه که بدان ریخ بیارنده مد اقیس جمع * و کهنه و زمین نبات و خاک (دق قاع) از زن روی و هیچ کاره و زمین نبات و خاک (دق قاع) از زن روی و هیچ کاره	دق ف (دق ف) بافتح بر جاستن شهوه عیلت (دق قاع) بافتح کوبه که بدان ریخ و مانند آن کوبند (دق ق) کعبور در وایت که برای چشم گفته شود و شهر است	دق ق (دق) با کسر ریزه و شکسته از چیز و باریک و منه حقی الدق * و می اندک یقال خذت دقّه و حیلّه ای قلیله و کثیره (دقّه) باریکی و بیات شکستن و فرومایگی و خرد می ضد بزرگی (دقّه) باضم خاک نرم که با درفتن شود از زمین دق جمع * و دق قاع العیدان و کسیر ریزه مائے چوب

<p>میان بخدا واد بیل و آن دق قی بقصر و دق قق با هم گویند از آن شهرت عبد المنعم بن محمد بن محمد بن ابی المصنوع و تقی الدین محمود بن علی بن محمود محدث بغداد که از ساجین است شیرین قرات فصیح (دق قق) گادان و خزان خرمین (دقیق) کامیار و دبار یک در جبین ضد غلیظ و کار پوشیده و دور و خلا واضح و کم خیر * و محمد بن عبد الله دقیقی (استاذ ابن ماجه است * کردن آرد و ابو محمد دقیق) بصینه تصغیر از ساجران است (دقیقه) گویند و منه قولهم ماله دقیقه و لا جلیله ای غم و ابل و در اصطلاح نجومیان خبر شصتم است از درجه (دقاق) کشداد آرد و فروش (مدققه) کبیر سیم کوبه مدق و مدق بضمین شده و اخیرا در است مداق جمع و مدایق مصغرات (ن) ادقّه دقا با نفتح کوفت از آن و شکست یازد و ریزه ریزه نمود * و دق الشیء آشکارا کرد (ص) ادقّ دقه با لکسر باریکش</p>	<p>شاه دقّه (گویند لاغر و خرد و خوا دقّال با لکسر جمع (شاه دقّه) کفره معنی شاه دقّه است (شاه دقّه) معنی شاه دقّه است (ن) دقل دقلا با نفتح باز دشت ووزید اورا و محروم گردانید و زبانی و دهن اورا یاد ریس سروریش * و دقل (دق) غایب شد و در آمد (مدقل) کحس گویند لاغر و خرد (ادقل النخل) خرما بلایه آورد * و ادقلت الشاة لاغر و خور گردد وید</p>	<p>دق م (دقم) با نفتح اندوه سخت بروم و جزان (دقم) محرکه تزیان (دقیقه) کفره شتر و گویند که خسان از پیری رفته باشد (دقیم) که بر ازا علامت است (ادقم) آنکه دندان شکسته باشند (دقم) کفزدندان شکسته از مردم و شتر یا عام است که جفت فرای از هر چینه (دقمان) کتمان از علامت است</p>	<p>دق ی (ن) دقمه دقما با نفتح سخت و دندانهائی و اورا بشت یقال دقم فاکه مثل دق و هو علی القلب دما که راندان را و سپوخت در سینه ویکه دقمت لیج علیه در آمد و برب دقمت لیج علیه در آمد و برب (س) دقم (ریختند دندانها پیشین و (مدقم) کحس نیکه فرو برد و فرج او هر چیز را و او از کند و وقت جماع (اندقمت الریح علیه) در آمد با بروی و وزید دق م س (دقمس) کقطر ابریشم دق ن (ن) دقنه دقنا با نفتح باز دشت اورا و محروم گردانید * و نیز دقن بر روی زدن کسی یا عام است ق یقال دقن فی الحی الجبل اذا ضوب فیهِ دق ی (س) دقّی الفصیل دقّی چندان خورد شیر را که ناگوار گردد و شتر * دقّی کفرح نعت مذکر است از آن * و ادقیّه دقوان و دقوی کسری نعت نث</p>
---	---	---	--

ج

دل ص

دل ظ

دل ع

دل ع س

دُونَهُ اَوْ مِمَّنْ سَمِعَهُ مِنْهُ وَتَحْتَ ذَلِكَ وَفَعَلَهُ جَمَاعَةٌ مِنَ النَّفَاتِ رَمَدُ السَّيِّئَةِ فَرِيقَتَيْنِ وَتَمَّ كَرِيمٌ يَقَالُ هُوَ لَا يَدُ الْمَيْسُ وَلَا يُوَالِيهِ بَعْنُ اَوْ ظَمُّ مَيِّكُنْ وَخِيَانَتُ مَيِّ نَمَائِدِ رَدْلُ لَسٍّ اَوْ شَيْءٌ دَاشْتَنِ وَانْدَكْ انْدَكْ كَرَفَتْنِ طَعَامُ وَيَسِيدَنْ شَتْرَنْ بِرْزَبَانِ انْدَكْ چيز را در چراگاه و تاریکی فرو دادن قوم را دَلَّاشْتِ اَلْاَرْضُ اِذْ لَيْسَ اسَا بگیاة قلیل سیدند شتران زان شتر دل ص	رَدْلُ لَصٍّ (گلف زمین هموار)* وَرَجُلٌ دَلِصٌّ (مرد بسیار لغزنده دَلَّاصٌ جمع رَا ضُ دَلِصَّةٌ (زمین هموار)* و نَا دَلِصَّةٌ (شتر ماده افتاده ششم رَجُلٌ اَدْلَصُّ (مرد بسیار لغزنده و حَمَارٌ اَدْلَصُّ (خرشیم نوبسته چهار اَدْلَصِي) مثله رَدْلُ صَاءٍ (زن لغزنده و نَابِغَةٌ لَصَاءٌ ماده شتر کهن سال دندان ریخته رَدْلِصُّ (کامیر نرم تابان خشان و آب زر رَدْلُ لَصٍّ (بالکسر نرم تابان و دروغ	(رَدْلُ لَصٍّ) زره نرم و تابان که ص علی صورتی المفرد جمع رَا ضُ دَلَّاصٌ (کشاد زمین نرم و هموار * و نَاقَةُ دَلَّاصٍ (شتر ماده رام و نرم رَدْلُ لُوصٍّ (کشتور حرکت کننده رَن) دَلَّصَتِ الدَّيْعُ كَلَّاصَةً (بافت و دُلُوصًا) نرم و تابان گردید رَس) دَلَّصَتِ النَّاقَةُ (کهن سال و دندان ریخته گردید رَدْلُ لَاصٍ (نرم و تابان گردانیدن و گانیدن بیرون کس رَا نَدْلَصَ مِنْ يَدِي (لغزید از دست مِنْ اَفَادِ دل ظ	رَا نَدْلَظُ الْمَاءُ (تدافع نمود دل ظ م رَدْلُظْمٍ (کجیل شتر توانا و مرد درشت رَدْلُظْمٍ (کجف شتر ماده کلان سال دِلْظَمٌ کَزْبِجٌ و سَبَحَلٌ و جَرْدَلٌ و اَرْدَبٌ مثله دل ع رَدْلَعَةٌ (بالضم رگی ست در زره و شاخ و فنج ماده رَدْلُعٍ (کسر نوحه از خاریشت بزرگ اَعْرَدَالِجٍ (کار بے فایده * و حَقِيقُ دَالِجٍ) (مرد بسیار کول رَنَاقَةُ دُلُوعٍ (کبصور ماده شتریکه پیش روی کند شتر از را رَدْلِيعٍ (کامیر راه فراخ و نرم رَا دَلَّيْجِي (کیر سطر دراز رَدْلَاعٍ (کر تان صدف گرد یا تو از صد دریا و بالتحفیف بطیخ بند رَدْلَاعُهُ (بالضم سیب نیم رس نل بشیرین رَف) دَلَّعَ لِسَانَهُ دَلْعًا (بافتن بزرگ کرد زبان را از دهن * و قَلَّحَ لِسَانَهُ دَلْعًا و دُلُوعًا (کنع و نصر بیرون آمد لازم متعدد	رَا دَلَّعَ لِسَانَهُ (بیرون کرد زبان را وَا دَلَّعَ بَطْنَهُ (کذلك وفي الحديث يُبْعَثُ شَاهِدُ الزُّورِ مَدْلِعًا لِسَانَهُ فِي النَّارِ اِيْ خُجْرًا رَا دَلَّعَ لِسَانَهُ (کافعل بیرون آمد رَا نَدْلَعُ بَطْنَهُ (کلان شد بیرون آمد و فرو بسته گردید وَا نَدْلَعُ السَّيْفُ مِنْ غِيْذِهِ (بیرون آمد از نیام بیرون دَلْع) بیرون آمد زبان دل ع ب رَدْلَعْبٍ (کجیل شتر و فزک دل ع ث رَدْلَعَثٍ (کجف شتر توانا پر گوشت رَم * دِلْعَاثٍ (کفر طاس و دِلْعَثُ کس طبر مثله رَدْلَعُوْثٍ (کج و اصل طبر دَلْعَثِي) (بالتحريك مقصوره امثله دل ع س رَدْلَعَسٍ (کجف شتر ماده و فزک ست فرو بسته گوشت * دِلْعَسُ (کهن بر * و دِلْعِيسٍ (کفیل مثله رَدْلَعُوسٍ (کفر و وس زن و لیو نا فرمان و شتر ماده و لیو در شت گز سیر اول شب و کهن سال توانا
---	---	--	--	--

دل ف	دل ف	دل ق	دل ق م
دو دزک فروخته گوشت است (رجل دلعاس) بالکسر شتر رام وفاقه دلعاس) دزک فروخته گوشت (رجل دلعاس) کحل بط شتر رام وفاقه دلعاس) است دزک فروخته گوشت	مصدق از دالف (دالف) کصاحب تیرے کہ نزدیک نشانہ رسد و از جائیکہ افتاده دور شود و کام نزدیک نهندہ بیت اگر کہ برداشته باشند و لک کر کعب و کتب جمع رد لوف) کصبور عقاب تیز پرواز دلف بالضم جمع (دلفین) بالضم جانوری است در یامی کہ غریق را نجات دهد دریا از غرق رض) دلف الشیخ دلقا و میراک و دلقا و دلقا) بالتحریک آہستہ رفت برقرار قیدیان و نیز دلف رقرار پر و دلفت الکیتبہ فی الحوب) پیش درآمد در کارزار و دلفناہم) پیش فرستادیم و دلف لہ القول اذلافا) دشت	(اندلکف علی اندلافا) ریختہ شد دل ف ق (طریق دلق) کجعفر راہ روشن و نمایان دلقا) بالکسر شدہ رمز دلقا) کسفر جل رفت و بگشت بشاب دل ق (دلق) محرکہ و ابہ است کوچک کہ بسمور ماند و عرب دلہ کہ قائم است (سیف دلق) ککشف شمشیر کہ با بر آید از نیام ردالق) کصاحب لقب عمار بن زیاد العسی لکثرۃ غلطانہ * و سیف دالق) باسانی بر آئیدہ از نیام ردلوق) کصبور اسب استوار خلقت سخت و نہ کہ یک بارہ و بناگاہ برسد دلق) بضمین جمع یقال غارۃ دلق و حیل دلق) ای مندلقة شدیدۃ اللقۃ * و شتر راہ دند ریختہ از پیرے * و سیف دلق) آنکہ باسانی بر آید از نیام	(ن) دلق الشیف من عیدہ دلقا) بالفتح بیرون کرد شمشیر از نیام و لغز انید را دلق الدلق) بر آورد آن ادلاق) بر ہم سودن ندان از شدت سرا ردلق السیل) بیک بار رسید را دلق اندلافا) پیش شد بیرون آمد از جائے خود و فی الحدیث یلقی فی النار فتندلق آفتاب بطنہ ای تخرج معاوہ من جوفہ * و یقال طعنہ فان دلقت آفتاب بطنہ خرجت معاوہ * و اندلق السیل بناگاہ رسید یقال اندلق السیل والغارۃ علی القوم ای ہجم * یا بشابت و دور گردید * و اندلق الشیف بر آمد از نیام بدون کشیدن یا نیام بارہ کردہ بیرون آمد و کل ما نذر خارجا فقل اندلق راست دلق الدلق) بر آورد دلہ را دل ق م
دو دزک فروخته گوشت است (رجل دلعاس) بالکسر شتر رام وفاقه دلعاس) دزک فروخته گوشت (رجل دلعاس) کحل بط شتر رام وفاقه دلعاس) است دزک فروخته گوشت	مصدق از دالف (دالف) کصاحب تیرے کہ نزدیک نشانہ رسد و از جائیکہ افتاده دور شود و کام نزدیک نهندہ بیت اگر کہ برداشته باشند و لک کر کعب و کتب جمع رد لوف) کصبور عقاب تیز پرواز دلف بالضم جمع (دلفین) بالضم جانوری است در یامی کہ غریق را نجات دهد دریا از غرق رض) دلف الشیخ دلقا و میراک و دلقا و دلقا) بالتحریک آہستہ رفت برقرار قیدیان و نیز دلف رقرار پر و دلفت الکیتبہ فی الحوب) پیش درآمد در کارزار و دلفناہم) پیش فرستادیم و دلف لہ القول اذلافا) دشت	(اندلکف علی اندلافا) ریختہ شد دل ف ق (طریق دلق) کجعفر راہ روشن و نمایان دلقا) بالکسر شدہ رمز دلقا) کسفر جل رفت و بگشت بشاب دل ق (دلق) محرکہ و ابہ است کوچک کہ بسمور ماند و عرب دلہ کہ قائم است (سیف دلق) ککشف شمشیر کہ با بر آید از نیام ردالق) کصاحب لقب عمار بن زیاد العسی لکثرۃ غلطانہ * و سیف دالق) باسانی بر آئیدہ از نیام ردلوق) کصبور اسب استوار خلقت سخت و نہ کہ یک بارہ و بناگاہ برسد دلق) بضمین جمع یقال غارۃ دلق و حیل دلق) ای مندلقة شدیدۃ اللقۃ * و شتر راہ دند ریختہ از پیرے * و سیف دلق) آنکہ باسانی بر آید از نیام	(ن) دلق الشیف من عیدہ دلقا) بالفتح بیرون کرد شمشیر از نیام و لغز انید را دلق الدلق) بر آورد آن ادلاق) بر ہم سودن ندان از شدت سرا ردلق السیل) بیک بار رسید را دلق اندلافا) پیش شد بیرون آمد از جائے خود و فی الحدیث یلقی فی النار فتندلق آفتاب بطنہ ای تخرج معاوہ من جوفہ * و یقال طعنہ فان دلقت آفتاب بطنہ خرجت معاوہ * و اندلق السیل بناگاہ رسید یقال اندلق السیل والغارۃ علی القوم ای ہجم * یا بشابت و دور گردید * و اندلق الشیف بر آمد از نیام بدون کشیدن یا نیام بارہ کردہ بیرون آمد و کل ما نذر خارجا فقل اندلق راست دلق الدلق) بر آورد دلہ را دل ق م
دو دزک فروخته گوشت است (رجل دلعاس) بالکسر شتر رام وفاقه دلعاس) دزک فروخته گوشت (رجل دلعاس) کحل بط شتر رام وفاقه دلعاس) است دزک فروخته گوشت	مصدق از دالف (دالف) کصاحب تیرے کہ نزدیک نشانہ رسد و از جائیکہ افتاده دور شود و کام نزدیک نهندہ بیت اگر کہ برداشته باشند و لک کر کعب و کتب جمع رد لوف) کصبور عقاب تیز پرواز دلف بالضم جمع (دلفین) بالضم جانوری است در یامی کہ غریق را نجات دهد دریا از غرق رض) دلف الشیخ دلقا و میراک و دلقا و دلقا) بالتحریک آہستہ رفت برقرار قیدیان و نیز دلف رقرار پر و دلفت الکیتبہ فی الحوب) پیش درآمد در کارزار و دلفناہم) پیش فرستادیم و دلف لہ القول اذلافا) دشت	(اندلکف علی اندلافا) ریختہ شد دل ف ق (طریق دلق) کجعفر راہ روشن و نمایان دلقا) بالکسر شدہ رمز دلقا) کسفر جل رفت و بگشت بشاب دل ق (دلق) محرکہ و ابہ است کوچک کہ بسمور ماند و عرب دلہ کہ قائم است (سیف دلق) ککشف شمشیر کہ با بر آید از نیام ردالق) کصاحب لقب عمار بن زیاد العسی لکثرۃ غلطانہ * و سیف دالق) باسانی بر آئیدہ از نیام ردلوق) کصبور اسب استوار خلقت سخت و نہ کہ یک بارہ و بناگاہ برسد دلق) بضمین جمع یقال غارۃ دلق و حیل دلق) ای مندلقة شدیدۃ اللقۃ * و شتر راہ دند ریختہ از پیرے * و سیف دلق) آنکہ باسانی بر آید از نیام	(ن) دلق الشیف من عیدہ دلقا) بالفتح بیرون کرد شمشیر از نیام و لغز انید را دلق الدلق) بر آورد آن ادلاق) بر ہم سودن ندان از شدت سرا ردلق السیل) بیک بار رسید را دلق اندلافا) پیش شد بیرون آمد از جائے خود و فی الحدیث یلقی فی النار فتندلق آفتاب بطنہ ای تخرج معاوہ من جوفہ * و یقال طعنہ فان دلقت آفتاب بطنہ خرجت معاوہ * و اندلق السیل بناگاہ رسید یقال اندلق السیل والغارۃ علی القوم ای ہجم * یا بشابت و دور گردید * و اندلق الشیف بر آمد از نیام بدون کشیدن یا نیام بارہ کردہ بیرون آمد و کل ما نذر خارجا فقل اندلق راست دلق الدلق) بر آورد دلہ را دل ق م
دو دزک فروخته گوشت است (رجل دلعاس) بالکسر شتر رام وفاقه دلعاس) دزک فروخته گوشت (رجل دلعاس) کحل بط شتر رام وفاقه دلعاس) است دزک فروخته گوشت	مصدق از دالف (دالف) کصاحب تیرے کہ نزدیک نشانہ رسد و از جائیکہ افتاده دور شود و کام نزدیک نهندہ بیت اگر کہ برداشته باشند و لک کر کعب و کتب جمع رد لوف) کصبور عقاب تیز پرواز دلف بالضم جمع (دلفین) بالضم جانوری است در یامی کہ غریق را نجات دهد دریا از غرق رض) دلف الشیخ دلقا و میراک و دلقا و دلقا) بالتحریک آہستہ رفت برقرار قیدیان و نیز دلف رقرار پر و دلفت الکیتبہ فی الحوب) پیش درآمد در کارزار و دلفناہم) پیش فرستادیم و دلف لہ القول اذلافا) دشت	(اندلکف علی اندلافا) ریختہ شد دل ف ق (طریق دلق) کجعفر راہ روشن و نمایان دلقا) بالکسر شدہ رمز دلقا) کسفر جل رفت و بگشت بشاب دل ق (دلق) محرکہ و ابہ است کوچک کہ بسمور ماند و عرب دلہ کہ قائم است (سیف دلق) ککشف شمشیر کہ با بر آید از نیام ردالق) کصاحب لقب عمار بن زیاد العسی لکثرۃ غلطانہ * و سیف دالق) باسانی بر آئیدہ از نیام ردلوق) کصبور اسب استوار خلقت سخت و نہ کہ یک بارہ و بناگاہ برسد دلق) بضمین جمع یقال غارۃ دلق و حیل دلق) ای مندلقة شدیدۃ اللقۃ * و شتر راہ دند ریختہ از پیرے * و سیف دلق) آنکہ باسانی بر آید از نیام	(ن) دلق الشیف من عیدہ دلقا) بالفتح بیرون کرد شمشیر از نیام و لغز انید را دلق الدلق) بر آورد آن ادلاق) بر ہم سودن ندان از شدت سرا ردلق السیل) بیک بار رسید را دلق اندلافا) پیش شد بیرون آمد از جائے خود و فی الحدیث یلقی فی النار فتندلق آفتاب بطنہ ای تخرج معاوہ من جوفہ * و یقال طعنہ فان دلقت آفتاب بطنہ خرجت معاوہ * و اندلق السیل بناگاہ رسید یقال اندلق السیل والغارۃ علی القوم ای ہجم * یا بشابت و دور گردید * و اندلق الشیف بر آمد از نیام بدون کشیدن یا نیام بارہ کردہ بیرون آمد و کل ما نذر خارجا فقل اندلق راست دلق الدلق) بر آورد دلہ را دل ق م

جَعَاءٌ * ثُمَّ دَلِمَ إِذَا سَقَطَتْ فَتَقَرَّرَ
 هَرَمًا
 دلک
 ردلک (محرکه نرمی و سستی
 ردلک) کهمزه دابه است کوچک
 ردلوک (کبشور بوی خوش که بخور
 در ماند و موضعی است بجلب
 ردلک) کهمزه شیر که دو شیده
 شو و پیش از فقه اول و فقه آن
 شیر است که در پستان بیان
 کرد آید
 ردلینک (کامیر خاکی که باد آزا
 بخته و برده باشد و طعامی است که
 مسکه و شیر یا از مسکه و خرما ترتیب
 دهند و رویدگی است و بار گل سرخ
 که پس گل آید و شیرین می باشد و خرم
 ترمی مانند ابل شام آنرا خرم آید
 گویند یا و رد کوهی است که بغور
 ماند در کلانی و سرخ و بخرمانی تر
 و شیرین و در بین یکدیگر را بدیه
 میدهند و مرد از موده کار دلک
 که حق جمع
 رخرش مدلوک (اسپی که استخوان
 سرش بلند باشد و مردی که بر
 در سوال تهیده شود و شتر سفر

آزموده یا شتریکه در روزانوس
 و س زمی و سستی باشد
 دن (دلک) بید (دلک) بالفتح مایه
 آنرا و نرم و تابان گردید * و دلک
 الذهر فلان) ادب و ادوار او آید
 کار گردید * و دلک الشمس
 دلوکا (فروغ باز و رنگ گردید یا
 برگشت و قوله تعالى اقِمِ الصَّلَاةَ
 لِدُلُوكِ الشَّمْسِ اِذْ يَدْخُلُهَا
 عَن كَيْدِ السَّمَاءِ وَغُرُبِهَا بِضَاوَالِهَا
 رَدَّ اللَّهُ مَدَّ الْكَلَّةَ) دار او را نمود
 رتد لک (به) دلوک مایه بدن
 خود را * و نیز تدلک خوشتر آید
 بوقت شستن اندام
 دل
 ردل (نار و ناز نمودن زن بر شوهر
 ای تری جراته فی تخنج و تشکل کانه
 و ماله خالفاً و الفعل من
 یقال لب المرأة دلا) و روش نیکو
 و سرت قال ابو عبیده الدل قریب
 المعنی من الهدی و هما عبارة عن علة
 الانسان من الشکینة و الوقار فی المساء
 و المنظر الشمالی و غیر ذلک و منه
 امرأة تعجنی دها ای حسن هیأتها
 و منظرها و قیل حسن حدیثها و فی

الحديث كان آخحاب عبد الله
 یزحلون الى عمر فینظرون الى ستمیه و شتر نام جماعت
 و هلیه و دلله فیتبهنون به * و دل
 بالكسر الفارسیة الفوادع یوافقوا
 دل بالفتح و التشدید و از اعلام * و
 دلویه القب زیاد بن ایوب طوی
 که محدث اند
 ردل (معرفة نام دختر شحان حمیر
 ردل) اسمت اولال ای مایل به
 علی حجتك قال فی الغریبین هوشیه
 جرة علیه
 ردلینل (کامیر راه و راهها او جمع
 و قارورة و اما تخص جباء البوال بالفتح
 تلبینها علی أن له مدخل عظیم فی
 الاستدلال علی أحوال البدن * و
 عبد الملك بن دلیل واحد بن
 حمود بن دلیل محدث اند
 ردل (کسحاب ناز و نام مخفی
 مشهور و موضعی یا نخاله است نزدیک
 مدینه و دلل بن عدی
 حمیری است
 ردل (بالکسر و الفتح دالی هم
 مصدر است و بالکسر اجرت دلال
 و اجرت راه بر و فقه

ردل (کشد او فراهم آورنده بائع
 و شتر نام جماعت
 ردل (کسری) بکسر تین مشددة اللام
 مقصورا بمعنى دلالة ست یا علم راه
 بر در دلالة یا رسوخ و می در ان لار
 الدلیل من المصادر
 ردل (کربے راه روشن
 دن) دلله علیه دلالة) و شلک الفخ
 اعلی و دلولة) بالضم تنهونی کر و زرا
 و توفیق راست کرداری داد
 ردل (معرفة نام دختر شحان
 حمیر است خواهر دوته
 رادل علیه) گستاخ نمود و جراته
 کرد و یقال ادل فامل * و ادل
 بمجته) از حد و رگشت و محبت
 و س * و ادل علی قینه) گرفت
 حریف خود را از بالا و کنلک ادل
 البازی علی صید) یعنی از بالا
 گرفت صید * و دل الدن) اگر گین
 و لاغر گردید * و نیز ادلال) ناز
 نمودن و وسیله جستن و اعتماد کردن
 بر کسی یقال هویدل به ای شوق
 ردل (تدل علیه) ناز کردن و گستاخ
 نمود

راوندل (راه و توفیق است کردار)	رشفاهه (فروشته شد لب او)	تاریک شد	بچه و الفت آن
یافت یقال له علیه فاندل * واندل	راذلام اذلیما (سخت یاشد)	دل م ص	رف (دله دله) تسلی یافت از اند
ریخته گردید	واذلام اللیل (تاریک)	رذلیص (کعلبط رخشان * وراش)	و عشق * و دلهت الناقة عن
راستدل (دلیل خواستن دلیل)	دل م ث	رذلیص (سر که موسی مقدم آن)	ولدها (تسلی یافت از مهر بچه و نیز)
آوردن	رذلیص (کعلبط تیز رو و دکامش)	رذلیص (کعلبط رخشان * و)	دله (بالفتح و یجرک و دکوه فتن)
دل م	کعلابط مثله)	رذلیص (کعلابط رخشان * و)	دل عقل و سرگشته و دیوانه شدن
رذلم (حرکت اندک فروشی لب)	دل م ز	رذلیص (کعلابط رخشان * و)	از عشق و اندوه و مانند آن و افعل
و جانور گشت که بار ماند و در جایبش	رذلیص (کعلبط سخت و رشت کعلبط)	رذلیص (موسی پیش سرافقا)	من سح
یضرب به البشل فیقال هواشند	مرد توانا و در بین تابان بدن	دل م ظ	رذله (کعظم مرد دل فراموش و عقل)
من اللام * و نام مردی و قمر	رذلامین (کعلابط شیطان مرد توانا)	رذلیص (کرم برج ماده شتر کهن سال)	رفته از عشق و مانند آن و یکسکه یاد
یا نوعی از کبوتر صحرائی است بلغت	دور بین تابان بدن دکامین بالفتح	دل ن ظ	ندار که چه کرد و چه کرده شد با و
اهل مصر	جمع	رذلیص (بالتحریک کعظم شتر)	رذله (کعظم مدله) کمدت تابعه ست
رذلم (کهر و فیل نام مرد)	رذلیص (کعظم مدله) و یفتح و زدن	رذلیص (تیز و یا شتر و شتر و کلاف لایق)	رذله (کعظم مدله) ربه و دل و ارج
رذلم (سیاه از مردم و خرد و خزان)	پلید زشت	و المونث بالهاء	عشق
بالضم جمع * و منه فی صفه النار	رذلیص (مصر و اودیلان بالضم)	رذلیص (سخت گوشت)	رذله (بخود و دل ربه و عقل)
لستهم عقارب کائنات لیغالب	نوجوان فربه با حاق	رذلیص (بسرعت و فربنده)	رفته گردید
اللام ای السود * و پوست سیاه	رذلیص (کلان کرد و لقمه را)	دل ن ع	دل ه ث
رذلم (بالفتح شب سیاه)	رذلیص (آهنگ کرد)	رذلیص (کعظم مدله) کعظم مدله	رذله (کعظم مدله) کعظم مدله
رذلام (کعباب سیاهی و سیاه)	بر کار	جمع	و دلهات (کعباب شیر و مرد و جگر)
رذلام (کعباب از اعلام است)	دل م س	دل ۵	و پیش در آینده در کارزار
رذلام (نام شاعری و کوه)	رذلیص (کعظم نام مردی)	رذله (بالفتح رایگان یقال ذهب)	رذله (شبابی و پیش روی)
مشرف بر حجون	رذلیص (کرم برج سختی و بلا)	رذله (یعنی خون رایگان)	دل ه م
رذلیص (کرم بر از اعلام است)	رذلیص (کعلبط بلا و سخت تاریک)	رذله (کصاحب ضعیف النفس)	رذله (کعظم مدله) کعظم مدله
رذلیص (کعلبط مثله فیما)	رذلیص (کعلبط مثله فیما)	رذله (کعظم مدله) کعظم مدله	رذله (کعظم مدله) کعظم مدله
رذلیص (کعلبط مثله فیما)	رذلیص (کعلبط مثله فیما)	رذله (کعظم مدله) کعظم مدله	رذله (کعظم مدله) کعظم مدله

دم ح س	دم خ ق	دم ر	دم ر خ
باشد	رَدْمَا حَس (کھلا بط اسد کہ شیر باشد)	رَدْمَحَق (فَمَشِيهِ) اگر ان بار رفت	حسن کہ محمد مانند
رَدْمَحَج (دُمُوجَا) در آمد در چیزے	رَدْمَحِی (مرد سیاه جروہ و فربہ)	دم دم	رَدْمَوَا (بِالْفَتْحِ) گویند کم شیر و ناگاہ
و استوار شد آن یقال دَمَحَج الشَّیْءُ و	توانا	دَمَدَم (کجغفر موضعے ست)	در آئندہ از زمان و جز آن
اَنْدَمَحَج وَاَدَمَحَج قَالَ ابُو عُبَیْدٍ کُل	دم ح ق	رَدْمَدَم (بِالْکَسْرِ) گیاه خشک و بیخ	رَدْمَر (کسکر پزے ست بدشن)
هَذَا اِذَا دَخَلَ فِي الشَّيْءِ وَاسْتَرْفِيهِ	رَدْمَحَق (کجغفر شیر شب ماندہ)	صلیان محیل	رَدْمَر (کتصر نام دختر حسان بن)
وَدَمَحَج (لَا زَنْبُ) کام کوتاہ زد و بشتا	رَدْمَحَق (کقفندہ دار و دان بینی)	رَدْمَادِم (کھلا بط نوعی ار لوبیا)	اَزْمِيَه و شہرے ست بشام کہ بنامند
رَدْمَدَم (کلمہ تیر قمار تا تراشیدہ و)	رَدْمَحَق (کصفور کلان شکم)	مندی ست و آن دو صنف پیشا	مذکور کہ بانیہ آست نامبدہ شد
بِجَانِ نَهَادَه و مسلک مہوار	رَدْمَحَق (الثَّوبُ) ترکرد جامہ را باب	نیک سرخ و سرخ شفاف و بر سر او	رَدْمَوِي (مَنُو) با سپ بنے ثعلبہ
رَاَدَمَحَجَه اَدَمَا حَا) بچیدہ آزا	سبوس	نقطہ سیاہی ہر دو گرم و خشک و قاطع	بن سعد و مرد نا کس و و دَنُوعِ
در جامہ	دم ح ل	سیلان آب دہن و خوردن نیم دنگ	رَدْمَر (کلا کوش خرد و کوتاہ و)
رَدْمَحَج (کعظم سخت محکم و در آمدہ)	رَدْمَحَلَه (کعبطہ زن فربہ یازن نیکی)	از ان ہر دو مقوی ست مرد ما عتبا	وما بالذَّارِ رَدْمَوِي (و یضم نیت در)
در چیزے	خلقت متناسب اعضا	اطفال او بالفتح پشتہای نرم خاکین	خانہ کسے و گویند مرزن حنا و
رَدْمَدَم (کرو یقال نَصْلُ مَدَمَج)	رَدْمَحَال (بِالْکَسْرِ) البَتْرِي وَلَمْ يَفْتَرِه	رَدْمَدَامَه (بِالْفَتْحِ) گیاہے ست کہ	رَمَادَايْتُ تَدْمَرِيَا اَحْسَنَ مِنْهَا
مدور و در آئندہ در چیزے	رَدْمَا حَل (بالضم) گرد در ہم آمدہ	بیخ آن مانند گرز خورده می شود	یعنی ندیدم کسے را نیکو تر از ان
رَاَدَمَحَج (در آمد در چیزے و استوار)	رَدْمَحَلَه (دَمَحَلَه) غلطانیہ آن را	نهایت شیرین میباشد دَمَدَم جمع	رَاَدَمَ تَدْمَرِيَه (گوش خرد)
شد در آن و مدور گردید	دم خ	رَدْمَدَمَهُمْ و دَمَدَمَ عَلَيْهِمْ	رَن (دَمَرَدُمُورَا) بیدستور می آید
رَدْمَا حَجَه (مدار کردن با کسے)	رَدْمَحَج (بِالْفَتْحِ) کوہے ست	ہلاک و نیست گردانیدہ آنہارا	و بیدمی ناگاہ در آمد و تَدْمُرَدُمُورَا
رَاَدَمَحَج (علی افتعل بعضی اندج است)	رَاَدَمَحَج (لَبْلُ) دَمَحَج (شب معتدل نہ گرم و سرد)	و دَمَدَمَ عَلَيْهِ (گفت او را در شرم)	ہلاک کن دَمَار و دَمَارَه بِالْفَتْحِ مُنْدَل
رَدْمَا حَج (یکدیگر را یار کمی و یقال)	رَدْمَا حَج (کتاب کوہا اندجید)	و نیز دَمَدَمَه خشم و بر زمین	و نا پدید شدن نشان جا و مکان
تَدْمَحُجُوا عَلَيْهِ اِذَا تَعَاوَنُوا	رَدْمَا حَج (کفر اب بازی ست مَرَا زَا)	چسانیدن چیزے را و اند و بگین	رَدْمَدَم (ہلاک کردن و ہلاکے)
دم ح		کردن	انگدن بر کسی و پشتم و در کردن و
رَدْمَحَمَج (کسفر جل مرد کو سخت توانا)	بیابان باش را	دم ر	کازہ را تا صید بوسے می و دنیا بد
رَدْمَحَج (تَدْمَحُجَا) فرو د آورد و دست	رَدْمَحَج (دَمَحَج) بالفتح بلند	رَدْمَيَرَه (کسفینہ دودہ است)	رَدَامَرْتُ اللَّيْل (رخ کشیدم و بید)
نمود سر خود را	گردید و دَمَحَج رَاسَه شکست بر او	بَسَمُو و بَہ از کی نہاست عبد	ماندم آن شب
دم ح س	دم خ ق	الوہاب بر خلف و عبد الباقی بن	دم ر خ

ج ۲

ردمغ (كعيطم و بيار سرخ
را بصل و مرغی) كعيطه سخت
سید

دم س

ردمس (بالفتح كالبدوم و جزآن
ردمس) محرکه چیز پنهان کرده شده
وهو بمعنى مفعول كالنفض بفتح
منفوض

ردمس (بالضم كرامی بزرگ
يقال جاء نایامور دمس ای عظام

كأنه جمع دمس مثل بازل بزل
ربل دمس) شب سخت تاریک

ردموس (كصور شخصه كه پوست
جبت بر كندن موس آن در خاک

پنهان كند دمس بضمین جمع
ردمیس) كامر چیز پنهان کرده شده

ردماس (بالکسر هر چیز که ترا پوشد
و پنهان کند

رداموس (كطاف و سگ زه صباد
للیل ادموس) بالضم شب نیک

تاریک
ان ض) دمس الظلام دمساً

بالفتح و دموساً سخت تاریک شده و
دمسه فی الارض ماً پنهان

آزاد رخاک و دمس الموضع

ردموسا) ناپدید گردید جلے و
دمس بنیم) اصلاح کرد میان
نہا و دمس علی الحب (پوشیده و

آن را و دمس المرأة) جمع
کرد با او و دمس الاهاب

در خاک و جز آن پوشید پوست
را تا بر کند موس آنرا

ردمس (كعظم چیزین آلوده
ردمسه تدمیساً) پنهان کرد و چیز

را در خاک
ردامسه (پوشیدن

را آمد و در دماس
ردمست المرأة بکذا) آلوده گردید

دم ش
ردمش) محرکه شورش ل از گرد

یا از خوردن و دوا و فعل من سمع
ردمش) كعظم محکم و استوا

در آمده در چیزے
دم ش ق

ردمشق) کز برو قد کسر المیم نام
شهرے که جاعی باش حاکم شام

سمیت باسم بانهامشاق بکفیل
بن حام بن نوح ذکره القضاء

یاد امشقیوش و ناقة دمشق
و کجغفر و زبرج و علایط) بسیار

شباب ر و جمل و رجل کذا لك
و رجل دمشق الیدین) کجغفر و

شباب کار چابک دست
ردمشق) بفتح شین گوشت بریا

ردمشقین) بالکسر طین و
ست بمصر

ردمشقوا الاکر) بیارید آن کار
را بشباب

دم ص
ردمق) بالفتح شباب کردن در

هر چیز و افکندن ماده سگ بچرا
و ماکیان تخم را و فعل من نصر

ردمق) بالکسر رسته نبایا
چینه دیوار هر چه بر تر از رسته نبایا

ورسته نبارا ر بهص گویند
ردمق) بالتحریک بار یکمی نبایا

ابرو و سطرے پیش آن و کمی مو
سر و الفعل من سمع

رجل ادمق) مرد بار یک نبایا
ابرو لغت مذکرت و دمقصاء

لغت مؤنث
ردمع) بالفتح اشک چشم از اندو

در بهار ان و جان روانه و آب چشم
یا از غشا و دموع جمع و دمع داود

دوامی ست
ردمعة) قطره سرشک و علتی ست
که بدان چشم همواره تر و پر آب

ردمعة العشاق) حبیل
باشد و دمعة الشجر) لبلاب ست

ردمعة الکرم) آب تاک
که در ایام بهار چکه و ذوالدمعة

لقب حسین بن زید بن علی بن
حسین بن علی بن ابی طالب

ردمعة) بضمین نشان و اثر
آب چشم بر رخسار

ردامعة) کفرته زن و دمس
ردامع) كصاحب خاک نناک

ردامعة) شکلی سرخپا نکه خون
از وی روان باشد بعد و امیتا

ردمعا) بالکسر و اغ و اثر آب
چشم بر رخسار تا بمانی

ردمعا) کفراب روئیدگی ست
ردمعا) آبی ست مریخی بچرا

ردمعا) کرمان آب که از تاک چکه
در بهار ان و جان روانه و آب چشم

که از علقه یا از پیرے باشد

د ن ف	د ن ق	د ن ق ر	د ن م
طعام و گرسنه گردید و آرزو مند و امیدواران گشت فروتنی نمود و خوار شد و ناکس و بخیل گردید	التَّمَشُّ (نزدیک بفروشدن گردید و زرد گشت * و اذْ نَفَتْ الْأَمْرُ) نزد	رَدَقَّة (حرکت گندم دیوانه و آن تو از دلقه است	رَفُوشَ دَقَرِي (بافتن اسپ کوتاه زشت و حقیر دَقَرِي الکسر مثله * و رجل دَقَرِي و دَقَرِي کذا لک
د ن غ	د ن ف خ	خود رنگ کند دُق بضم تین جمع	رَدَقَّة (بافتن جت و جو کردن
رَجُلٌ دَقِيعٌ (گتف مرد فرومایه و ناکس دَقَّة محرکه جمع	رَدَقِيعٌ (بگفتن سطر و نام مرد	رَدَانِی (کصاحب کول و زرد و کارهای شکل یا کارهای حقیر و رنگ	رَدَانِی (کصاحب کول و زرد و کارهای شکل یا کارهای حقیر و رنگ
د ن ف	د ن ف س	که شش یک در جهت وفتح النوا کان دَمِيمًا	د ن ق س
رَدَقَف (محرکه بیمار و نمی یستوی	رَدَقَفِیس (کز بیج زن کول	رَدَقَفِیس (کغالبط بدخو	رَدَقَفِیس (کغالبط بدخو
فیه اَمَلٌ کَر و المونث و التثنية و الجمع	رَدَقَفِیس (و فاس و فاس و زنا معنی	رَدَقَفِیس (و فاس و فاس و زنا معنی	رَدَقَفِیس (و فاس و فاس و زنا معنی
نَفَقَ رَجُلٌ نَفَقًا و امراة دَقَفَ و همما و هم و هم دَقَفَ فاذا کسرت العین	د ن ف ش	رَدَقَفِیس (هر دو چشم خوابانیده و دین	رَدَقَفِیس (هر دو چشم خوابانیده و دین
اَتَتْ و تَبَّت و جَعَتْ فقول رجل و چشمک زدن - یقال دَقَفَ الرجل	د ن ف ص	رَدَقَفِیس (کرم و دلقه و کسرت عینیه	رَدَقَفِیس (کرم و دلقه و کسرت عینیه
دَقَفَ و امراة دَقَفَ و همما دَقَفَ فاذا کسرت عینیه	رَدَقَفِیس (بکسر دابه است کوچک	رَدَقَفِیس (بکسر دابه است کوچک	رَدَقَفِیس (بکسر دابه است کوچک
و هم دَقَفَ و هم دَقَفَ و گاهی محرکه	رَدَقَفِیس (بکسر دابه است کوچک	رَدَقَفِیس (بکسر دابه است کوچک	رَدَقَفِیس (بکسر دابه است کوچک
را هم تثنیه و جمع آرند	رَدَقَفِیس (بکسر دابه است کوچک	رَدَقَفِیس (بکسر دابه است کوچک	رَدَقَفِیس (بکسر دابه است کوچک
رَس (دَقَفَ المَرَضُ دَقَفًا) بالتحریک	د ن ق	رَدَقَفِیس (بکسر دابه است کوچک	رَدَقَفِیس (بکسر دابه است کوچک
بیمار گران شد * و دَقَفِیس	رَدَقَفِیس (بکسر دابه است کوچک	رَدَقَفِیس (بکسر دابه است کوچک	رَدَقَفِیس (بکسر دابه است کوچک
التَّمَشُّ (نزدیک شد بفروشدن و زرد گردید * و دَقَفَ الْأَمْرُ) نزدیک	رَدَقَفِیس (بکسر دابه است کوچک	رَدَقَفِیس (بکسر دابه است کوچک	رَدَقَفِیس (بکسر دابه است کوچک
شد * و نیز دَقَفَ) بیماری لازم	رَدَقَفِیس (بکسر دابه است کوچک	رَدَقَفِیس (بکسر دابه است کوچک	رَدَقَفِیس (بکسر دابه است کوچک
رَمَدٌ دَقَفَ (بکسر دابه است کوچک	رَدَقَفِیس (بکسر دابه است کوچک	رَدَقَفِیس (بکسر دابه است کوچک	رَدَقَفِیس (بکسر دابه است کوچک
کحش مثله	رَدَقَفِیس (بکسر دابه است کوچک	رَدَقَفِیس (بکسر دابه است کوچک	رَدَقَفِیس (بکسر دابه است کوچک
رَأَدَقَ المَرَضُ (بیمار گران شد * و	رَدَقَفِیس (بکسر دابه است کوچک	رَدَقَفِیس (بکسر دابه است کوچک	رَدَقَفِیس (بکسر دابه است کوچک
أَذَقَهُ المَرَضُ (بیمار گران کرد او را	رَدَقَفِیس (بکسر دابه است کوچک	رَدَقَفِیس (بکسر دابه است کوچک	رَدَقَفِیس (بکسر دابه است کوچک
بیمار را لازم متعدد * و اذْ نَفَتْ	رَدَقَفِیس (بکسر دابه است کوچک	رَدَقَفِیس (بکسر دابه است کوچک	رَدَقَفِیس (بکسر دابه است کوچک

مفتح زن کوتاه بالا و مورچه دانه (رض) دَن فُلَانٌ دَنِيْنَا) آسته	بالکسر الضم و دَنِيَّةً بالكسر تحاليفاً بالتاء مثله
بالکسر شد النون مثله فيها	سحن گفت که فهمیده نشد از آن
رتکد نیمه) فرو بایگی و آواز کمان و	وَدَنَ الدُّبَابُ) بانگ کرد گس
طست مانند تر نیمه براسه مهله	و نیز دَنِيْن) سحن با و از خفی که نفهم
دن دن	نیایه
رَدَن) بالمفتح خم بزرگ قار اند و بار آدَن) اقامت نمود	کقولک هو ابن عمه دَنِيَا و دَنِيَّةً لَان
در از تر زبوا و اصغر له غُضْعَلٌ لَقِيْتُ	دَنِيَا نکر که لا یكون نَحْنُ المعرفه و السامع
الا اَن تَحْقُقَ لَهُ دَنَانٌ بِالکسر جمع	الدنیا) این اسمان لقرب هامن
و رَاسِدٌ بِن دَن) ابن معیت * و دَن	سَاکِنِی الْاَرْضِ * و کذا اسماء الدنیا
مثنی دو کوه اند	رَدَنَا) موضعی ست
رَدَنِيَّةً الْقَاضِي) کلاه قاضی ست	رَاذَنی) نزدیک تر و فرومایه و کثر
شَبَهَتْ بِاللَّات	ومنه باد دَنِي مِنْ صَدَقِهَا اَي اَقْل
رَدَنَة) مالکیر و ابه است کو چاک	من هم مثلها * و فرو و تر و منه آدَنی
که بمرچه ماند قاله ابن سیده	خَبَرَا اَي اسفلها * و لَقِيْتَهُ آدَنی دَنِي
رَدَن) محرکه کو ز پشتی پیسته	کحتی و آدَنی دَنِي) کفنه ملاقات کرد
و فرو و فمکی سینه گرون و یگون	با و اول بر چیز
فِي الدَّوَابِ وَ فِي كُلِّ ذِي اَرْبَعٍ وَ هُوَ مِنْ	رَاذَنِيَان) دو وادی اند
اَسْوَأُ الْعُيُوبِ الْفَعْلُ مِنْ سَمْعٍ * وَ هُوَ	رَدَنِيَا) این جهان نزدیک نقیض
رَجُلٌ آدَن) مرد کو ز پشت * و فَرَسٌ	اَزْتَرْتِ وَ قَدْ يَتَوَنُّ دَنِي جَمْعُ مَثَل
آدَن) اسب کوتاه و نهاده ناموش *	کبرئ و کبر اصله دُو تَوْخِذٍ فَيَا لَوْ
و بَيْتٌ آدَن) خانه پست	لا جَمَاعَ السَّاكِنِيْنَ نِيَا وِي وَ دَنِيَوِي
رَظَالِمٌ بِن دَن) کز بیر نام شخصی که	و دَنِيَوِي مَسْبُوبٌ سَبُوبِي * و مَوْنِي
پدر ماریه مادر عبد الله و مجاشع	آدَنی بمعنی نزدیکتر و يقال هو
و سَدُوسٌ بِسِرَانِ اَرَمِ بْنِ مَالِكِ	ابن عَمِّي اَو ابْنِ خَالِي اَو ابْنِ عَمَّتِي اَو
بن خطله است	ابن خَالَتِهِ اَو ابْنِ اَخِي اَو ابْنِ اَخْتِي نِيَا

ج ۱

دن ی ل س

دن ی ل س

رَدَنِيْلَس) نوعی از صفت

دود

دوبل

دوج

دود

دنی د
رَدْتَا وَنَدَ کوهی ست بکرمان
والحامة تقول دماوند وکوهی
بنواحی می که عثمان رضی الله عنه
ابوحنکة را در آنجا برای دیدن
نیرنجات فرستاده بود

باب الداء فصل الواو

دو

(دء) بیمار آذواء جمع و
دء الذئب اگر شگ و دء الاسد
خوره و دء الثعلب علتی ست
که موسی بریزاند و دء الحیة
بیماری سرست که موسی و پوست را
بپزند و دء الکلب جنون
سبعی ست و دء الفیل بیگانه

که ساق و پائی را سطر گرداند
و قولهم به داء ظبی یعنی کینش
به داء کما لاء بالظلمه
رء آءه کوهی ست نزدیک که
و موضعی ست مریدیل را

(رجل داء) مرد بیمار کائیه
مؤنث
را دواء علی الجمع موضعی ست
(رجل دئی) کثیر بیمار و المؤنث
بالحاء

(رس) دء دوء او دءا بیمار
و يقال دئت یا رجل بیمارشی
(مذنی) کحمن بیمار و بیمار کننده
و المؤنث بالحاء
رأذوا و ادواءا بیمار گردید و اداء
یا رجل بیمار شد و ادائه
بما ساختم او را لازم متع و کذا
ادائه ادائه علی النقص و ادو

ادواءا علی التام تهمت نهادم
اورا

دو و ب

(دو آب) کجوه معرفه است
مربی غیر را و بنود و آب قبیل
است

دوب

(دو بان) بالقسم دین ست
بشام نزدیک طور
(ن) داب دو بانا بالفتح کوشتر
نمود و رنج دید در کار

دوبل

(دو بل) کجوه خوک یا خوک نر
یا خوک بچه دو ابل جمع و منه کتاب
معاویه الی ملک الروم لا رد تک
اريسامين الا تاريسه ترعی الدواب
وخص الغار لان راعیهما وضع خبثه

خخطائی نزد اندام و کرک سیاه
آمیخته بپیدی در روبا و لقب
اخل بصرانی شاعر
دوب

(دو تة) بالفتح شکست و شکستن
شکر او بفعل من نصر

دوج

(داجة) پس روان لشکر و چیزانند
و حقیر از حاجت یا حاجه داجه از
اتباع ست و منه الحديث ماترکت
حاجه و لاداجه و رومی بشد الحیم

دواج) کغراب لحاف که پوشیده
شود دواج) کرمان مثل
(ن) داج دوجا خدمت کرد

دوح

(داح) نقشی ست رنگین که بر لوح
کشند برای مشغولی کودکان داحه
یکه و منه الدنيا داحه و دست
برنج تافته با بریشم و نوعی از بوی
غش و نقش و خطوط که بر کا و غیر

آن باشد
(دو حة) بالفتح درخت بزرگ تنه
درخت دوح جمع
(دایحه) درخت بلند و بزرگ
دو اد تاضی ده و ابودوادین

(داح بطنه) کلان شد شکم آن
و فرو بسته گردید و داحت
الشجرة بزرگ گردید
(دو ح ماله تدوینجا) پراکنده شود
شتران خود را
رانداح بطنه برآمد شکم او

دوخ

(دیل داخ) شب تاریک
(ن) داخ) لکم وید و داخ الیلا
چیره شد بر بلاد و دست یافت بر اهل
حاجه و لاداجه و رومی بشد الحیم

دو حة تدوینجا) رام گردانید
و دو ح الیلا) بمعنی داخ الیلا

دوخل

(دوخله) بالفتح و تشدید لام
و تخفیف آن زنبیل از برگ حرما
که در آن خرمایند یا عام ست
دود

جمع
(دو اد) کغراب کرم ریزه و کز شک
متریز و و شتابند و ابودوادین
شاعری ایام و احمد بن ابی
دو اد تاضی ده و ابودوادین

الراسی و جویریه بن الحجاج	اس (داد الطعام دو) گرم	(دودن) کعبط خون سیاها	شام صاحب تصانیف مبسوط در
وعدی بن الرقاع شاعر مدح و	اداد الطعام اداة) گرم	دودی	فون شتی و دارشیشعان
بن علی بن ابی دواد) محدث	دود الطعام تدویدا) گرم	(دانی) شرابی است مفساد و	دختی است خاردار و دارصیتی
(دوید بن زید) کزیر نام شخصی	شد و دود الغلام بر بانج نشسته	است بلج	معراب دارچینی است و دارفلفل
معمر که چهارصد و پنجاه ساله عمر	در هوا آمد و رفت نمود	دور	پیل دراز است
دشت و ادرك الاسلام و هو	دودح	(دار) سرای و قدید که علی المعنی	ردارین) معرفت معنی است شام
واربخر مختصر بقوله اليوم یبني	ردودحة) بالفتح فرجی	والموضع قال الله تعالى ولنعمر دارا	و جای در آمدن کشتی بجزیرین و بها
لدوید بنیه و لو كان للذهر بلی	دودر	ادور بالهزم و ادو علی الاصل ادو	سوق لجل المسك من الهند اليها
ابلیته و او كان قرنی واحدا	ردودی) بالفتح کضو طری خمر	القلب دیار و دیار و دیار و دیار	دانه) سرای و اخض من الدار و
کفیته و یارب تحب صالحه سوتیه	بالا و بشدیر اند کور است در در	و دوران و دورات و ادوار و ادو	قبیل است و زمین سرخ میان کوهها
و رب غیل حسن کویته و معصم	دودم	و شهر و مدینه منوره شهرها الله و معنی	و هر چیز که محیط چیزی باشد و یک کرد
مخصب نینته و دوید بر طارق	دوادم) کعباط و دو دم کعبط	است و قبیله است و نام تی بد شمی	دارات و دور جمع و شهری است
محدث	سرخ است که از دخت طلع یادخت	عبدالدار که پدر بطنی است و ابن	بنجاور و خرمن باه و باه و معسرفه
ردو داة) شور و غوغا بانج و اثر	یزیر و ن آید و يقال حلفت السمرة	بن حبیب که پدر بطنی است و از انها	سختی و بلاء و دارات العرب تذف
گواره طفل	اذا خرج منها ذلك و اکثر انکوه بیوت	ابورقیه تمیم داری ابن اوس	علی مائة و عشیر و هی مذكورة بذکرها
رداوود) نام پیغمبری علیه السلام	از بلاد شام خیزد و گویند در جوت	ابوهند بر داری ابن رزین که	اضیف الیه الدارات عربیه علی الا
هو اسم اعجمی لایهمز و ابوسلیمان	دختنای کهن متکون میگردد در فعال	صحایبانه و دار البصر دوده	و هی دارة الارام وابق و اجد و الاخرام
داوود بن حصیلن) مولای عثمان	تایم مقام مومیاست و در بدل و	بصره و دار القضا) خانه بود که عمر	والاسواط و الاکلیل و الاکوار و اهوای
بن عفانت و داوود بن صالح	مستعمل شود	رضی الله عنه و صیت کرده که بقیمت	و باسل و یجذ و بدو تین و البیضاء
و داوود بن عمرو و داوود	دودم س	آن دای دین کنند و دار السلام	و التلی و تیل و التلاء و الجاب للثوم
بن ابی هند تابعانند و او	دود مس) بالضم فتح اله ان	بشت و دار عمارة) دو محل اند	و جدی و جلی و الجلب و الجمل
طائی زاهد از اصحاب ابوحنیفه	المیم ماری است اما سیده گلوسخت	بغداد شرقی و غربی و دار القطن	و حوات و الحویله و حوله و حجد
ردو داء) بالمد موضعی است	بدر هر چیز که بد مد بسوزد آن را	محل است بغداد از آن محله است امام	و جیفون و حجل و ولسر و تظلیف
ردودان) بالضم وادی است و	دود مسات و دوا میس جمع	ابو احسن سی بن عمر و محله است	جلجل و حرق و الخخ و الخذاه
قبیل از بنی اسد	دودن	بجلب از آن محله است عمر بن علی بن	و الخنازیر و خنز و الخنازیر و

ج

الحَزِينِ وَخَوْدَارِ وَدَمْعُ وَدَمْعُ وَالدُّورِ وَالذُّوْبِ وَذَاتُ عُرْشُونَا وَالرُّجُلَيْنِ وَالرُّدْمِ وَرَدْمَةٌ وَرَفْرَفٌ بِمَهْلَتَيْنِ مَفْتُوحَتَيْنِ أَوْ مَجْمُوعَتَيْنِ مَضْمُونَتَيْنِ الرُّمِّ وَالرُّمِّ مُمْ وَهَبِي وَالرُّمِّ سَعْرٌ وَبِكْسٌ وَالسَّلْمُ وَشَبَّثٌ وَشَبَّابُ الْبَلِيمِ كَقَفَا وَلَيْسَ بِضَعِيفٍ وَشَاوَصَادَةٌ وَالصَّفَاحُ وَصُلْصُلٌ صَمْدٌ وَعَبَسٌ وَعَسَعَسُوا الْعُلَيَاءُ وَعَوَارِضٌ عَوَارٍ وَالْعُجُجُ وَعُجُجٌ الْغُبَيْرُ وَالْغُرْبِيُّ وَالْغَيْرُ وَفَكَ الْفَرْجُ وَقَرْعٌ كَجِدْوَانٍ هِيَ عِرْدَادَةُ الْفَرْجِ وَالْقِدَاحُ كَلَابُ قَرْحِ الْقَطِطِ بَكْسٌ وَيَضْمَتَيْنِ الْقَلْتِيزِ وَالْقَنْبَعَةِ وَالْقَوِصِ وَقَوَّكَامِسٍ كَبَدُ الْكَبْشَاتِ وَكَبَدٌ وَالْكُودُ هِيَ غَيْرُهَا وَلِىَ لَا قَطْرًا وَمُتَالَعٌ وَالْمُتَامِرُ وَمُضَرٌّ وَالْمُرَادُ وَالْمِرْدَمَةُ وَالْمُرَرَاتُ وَمَعْرُوفٌ مُعِيطٌ وَالْمَكَامِرُ وَمَكْسٌ وَمَلِكٌ وَمُنَوَّرٌ وَمَوْضِعٌ وَمَوْضِعٌ وَالنَّشَاشُ وَالنِّصَابُ وَلَحْدٌ وَوَاسِطٌ وَوَاسِطٌ يُحْرَقُ وَشَمْعٌ أَوْ يَضْمُ وَهَضْبٌ لِيَحْضِيَهُ وَيَعْفُوكَ أَوْ يَجْعَلُكَ وَابْنُ دَارَةٍ دَلَاوَرَانٌ عَرَبِيٌّ الدُّورُ بِالضَّمِّ دُورٌ أَوْ دُورٌ مِثْلُ سُورٍ مِنْ رَأَى وَتَكُنْتُ عَلِيًّا وَسُفْلَى أَزَّانٌ دَهْ هِيَ مَحْدِنُ فَرَجَانَ بْنِ فَرْجٍ وَوَادِيَةٌ بِدَارِ بْنِ عَامِرٍ وَنَاجِيَةٌ نَزْدِيكٌ مَشْهُدٌ أَمَامُ الْبُحَيْفَةِ أَزَّانٌ مَحَلَّةٌ مَحْدِنُ مَحَلَّةٌ مِنْ جَفْضٍ وَحَلَّةٌ هِيَ مِثْلُ بَوَارِزِ أَزَّانٍ مَحَلَّةٌ هِيَ الْبُوعْبُدُ دُورِيٌّ هُوَ شَمْرِي هِيَ بَابُ وَازٍ مَوْضِعٌ هِيَ بَابُ وَازٍ رُدُودَةٌ هِيَ هِيَ مِثْلُ بَابٍ قَدْرُ خَيْلِ أَزَّانٍ دَهْ هِيَ بَنُو الدُّورِيِّ كَمَا قَوْمِي هِيَ بَصْرٌ رُدُوبِيَّةٌ كَسَقِينَةٍ هِيَ هِيَ مِثْلُ بَوَارِزِ أَزَّانٍ دَهْ هِيَ مَحْدِنُ مَحْدِنٍ بَنُو سَفَا بْنِ خُورَشِيدٍ رُدُوبِيَّةٌ كَجَهْلِيَّةٍ شَمْرِيَّةٍ هِيَ مِثْلُ الْمَيْسِ الصَّالِحِ مِثْلُ الدَّارِي وَمَوْضِعٌ هِيَ هِيَ كَسَكُونَتِ كَرْدُورَانٍ حَسُونٌ دُورِيٌّ بَنُو هَيْثَمٍ مَقْرِي رُدَادَةٌ نَوْعِيٌّ أَزْوَاجُ بَنُو رَدُوسْتٌ كَدُوسْتٌ أَزَّانٍ آبُ كَشِي نَايِدُ وَازٍ مَنَقَشٌ رَدُودُورَانٌ كَحُورَانٌ مَوْضِعٌ مِثْلُ بَوَارِزِ أَزَّانٍ دَهْ هِيَ مَحْدِنُ مَحْدِنٍ رَدَارَانِيٌّ مَسْنُوبٌ بَسُوبِي وَارِيَّا كَدَهْ هِيَ رَدَارِيٌّ بِالْقَصْرِ شَمْرِيَّةٌ هِيَ دَارَانِيٌّ مَسْنُوبٌ بَسُوبِي بَرِغِيرٍ رَدَارِيٌّ كَقِيْلَ مَائِيَّةٍ أَوْ بَارِيَّةٍ	قِيَّاسٌ (دُورِيٌّ) بِالضَّمِّ مَسْنُوبٌ كَقِيْلَ مَائِيَّةٍ دُورِيٌّ هِيَ هِيَ (دَائِرَةٌ) خَطَرٌ وَيُقَالُ فِي الْفَرْسِ ثَمَانِي عَشْرَةَ رَائِيَّةً وَبِهِرْجِ كَمِطِجِي بِشَادٍ وَوَاوُشْدُوْدِي هِيَ هِيَ سَرَادُومِي يَابِجِي كَيْسُوْدِي هِيَ هِيَ رُدُورَانٌ بِالضَّمِّ مَوْضِعٌ هِيَ هِيَ وَهُوَ كَزِمَ لِهَذَا الْمَرْضِ هُوَ حَالَةٌ يَتَخَيَّلُ لِصَاحِبِهَا أَشْيَاءَ تَدُوْرُ عَلَيْهِ وَأَرْبَدُهُ وَدَمَاعُهُ يَدُوْرُ فَلَا يَمْلِكُ أَنْ يَثْبُتَ (دَارِيٌّ) بَوِي فَرُوشِ مَسْنُوبٌ بَسُوبِي دَارِيٌّ كَمَا جَاءَ دَارِيٌّ (دَوَارَةٌ) بِرَكَارٍ وَكُولِبِ الْبَلَيْنِ وَبِهِرْجِ سَاكِنٌ دَوَارَةٌ وَفَوَارَةٌ كَوَيْدُ وَبِهِرْجِ حَرَكَةٌ تَدُوْرُ كَتَدُوْرُ دَوَارَةٌ وَفَوَارَةٌ بِضَمِّ (دَوَارِيٌّ) رَوَزْكَارٌ وَدَوْرُ كَتَدُوْرُ يُقَالُ الدَّهْرُ دَوَارِيٌّ بِهِ (دَوَارٌ) كَرَمَانٌ مَوْضِعٌ هِيَ هِيَ (دَوَارَةٌ) رِيْكَ تَدُوْرُ كَرَمَانٌ وَبِهِرْجِ يُقَالُ مَائِيَّةٍ دَارِيٌّ هِيَ هِيَ (دَارِيَّةٌ) مَدَامُورٌ خَانَةُ وَالنَّاءُ لِلْبَلَاءِ (دَارِيَّا) وَكَيْسَرُ الرَّاءِ هِيَ هِيَ دَارَانِيٌّ مَسْنُوبٌ بَسُوبِي بَرِغِيرٍ رَدَارِيٌّ كَقِيْلَ مَائِيَّةٍ أَوْ بَارِيَّةٍ	نَحْبِيْنِ وَدَارِيْنِ بَنَاءٌ دَارِيْنِ وَارَ الْمَلِكِ وَقَلْعَةُ سِتْ بِطَبْرِ سِتْ وَوَادِيَّةٌ بِدَارِ بْنِ عَامِرٍ وَنَاجِيَّةٌ نَزْدِيكٌ مَشْهُدٌ أَمَامُ الْبُحَيْفَةِ أَزَّانٌ مَحَلَّةٌ مَحْدِنُ مَحَلَّةٌ مِنْ جَفْضٍ وَحَلَّةٌ هِيَ مِثْلُ بَوَارِزِ أَزَّانٍ مَحَلَّةٌ هِيَ الْبُوعْبُدُ دُورِيٌّ هُوَ شَمْرِي هِيَ بَابُ وَازٍ مَوْضِعٌ هِيَ بَابُ وَازٍ رُدُودَةٌ هِيَ هِيَ مِثْلُ بَابٍ قَدْرُ خَيْلِ أَزَّانٍ دَهْ هِيَ بَنُو الدُّورِيِّ كَمَا قَوْمِي هِيَ بَصْرٌ رُدُوبِيَّةٌ كَسَقِينَةٍ هِيَ هِيَ مِثْلُ بَوَارِزِ أَزَّانٍ دَهْ هِيَ مَحْدِنُ مَحْدِنٍ بَنُو سَفَا بْنِ خُورَشِيدٍ رُدُوبِيَّةٌ كَجَهْلِيَّةٍ شَمْرِيَّةٍ هِيَ مِثْلُ الْمَيْسِ الصَّالِحِ مِثْلُ الدَّارِي وَمَوْضِعٌ هِيَ هِيَ كَسَكُونَتِ كَرْدُورَانٍ حَسُونٌ دُورِيٌّ بَنُو هَيْثَمٍ مَقْرِي رُدَادَةٌ نَوْعِيٌّ أَزْوَاجُ بَنُو رَدُوسْتٌ كَدُوسْتٌ أَزَّانٍ آبُ كَشِي نَايِدُ وَازٍ مَنَقَشٌ رَدُودُورَانٌ كَحُورَانٌ مَوْضِعٌ مِثْلُ بَوَارِزِ أَزَّانٍ دَهْ هِيَ مَحْدِنُ مَحْدِنٍ رَدَارَانِيٌّ مَسْنُوبٌ بَسُوبِي وَارِيَّا كَدَهْ هِيَ رَدَارِيٌّ بِالْقَصْرِ شَمْرِيَّةٌ هِيَ دَارَانِيٌّ مَسْنُوبٌ بَسُوبِي بَرِغِيرٍ رَدَارِيٌّ كَقِيْلَ مَائِيَّةٍ أَوْ بَارِيَّةٍ
--	---	--

دغاه کسی اصله دیوار فالو اوازا	دوره فتدور	انار اسپان	دیوانه و تک و گیاهی است که دانه آنرا
و قعت بعدیاء ساکنه قبلها ففتح	استدارة) گردیدن	(دوئینه) کجهینه جماعت مردم	ماش گویند
قلبت یاء اواختت مثل ایا قیام	دورق	(دواسه) کشامه او کسب آیه	(دوسره) شتر ماده بزرگ هر یک و نیز
(مابه دیور) گشتور نیست در آن	(دورق) کجغیر سبوی گوشه دار	جماعت مردم	رفتار و بن بر دوزخ
کسی	و شهرست بخورستان از آن شهر	(مدوس) بالکسر آله رنگ زرد	(دوسری) شتر بزرگ هر یک توانا
(ن) دارد دورا و دورانا (محرکه گریز)	بشیر بن عقبه و قلعه است بر جوی	و چوب خرمن کوب	دوسرانی) مثله کاهنما
و دیر بالجل) مجهول کذا ریز	از جمله و پیانه شراب و آن سه طلی	(مدواس) بالکسر چوب	منسوبان الی دوسر
علیه) سبت بعلت دیوار گردید	چهار طل بغدادیست و هم عرب بن	خرمن کوب	(دواسر) کعبه شتر بزرگ هر یک توانا
(ادرت اداة) گردیم و وادنه	افارسی و الدورق الانطالی	(مداس) کسحاب	قوی جبه
گردانیم و اولانم نقده و ادیریه	بست و چهار قسط است	پای تابه و مانند آن	دوسق
مجهول است بعلت و وار شده	(دورقه) شهرست بانلس نای	(مداسه) بالتا و خرمن جایی	(دواسق) بالغت نام مودی
و ادانه عز الامر و کذا اداده	بیتقیم راست از آن شهرت عب	(دواس) کشداد شیر و مرد لیر	دوسک
على الآخر) نکریت در کار که چگونه	الغزین من محمد	و ماهر و دیاس) بالیا و مرد خرن	(دوسک) کجوه شیر که اسد باشد
سرا انجام و دآزنا	(دورقستان) شهرست میان کوب		دوش
دوره مدافده و دورا) گردید باو	عبادان و عسکر کرم	(مداسه) کجبانة بینی	(ادوش) کاه مرد تبا چشم و دوشله
و داوره علی الآخر) نکریت در کار که	دورم	(ن) داسر دوسا بالغت و دیاسا	مونت
چگونه سر انجام و دآزنا و نیز	(دورم) کجوه زن نوجوان کوتا	و دیاسه بالکسر کوفت بپا و نیز	(س) دوشنت عیننه) تبا چشم
مدافده) معالجه کردن	بالا بدرقار	(دوس) خورای جماع نمودن بالغه و رنگ	او رعلت چشم و نیز دوش) محرکه
(تدورق) ریک کرد و سه ای است	دوس	زودون و روشن کردن شمشیر و تبا	صفت بصر واریکی آن و کوی علی چشم
میان کوبها	(دوس بزعد نان بنعید)	آن و کل اندود و نرم کردن کلن یا	و قلی وی یا کچی چشم
(مدورق) ماده شتر اینکه بگرد و دنا	الفتح بر قبیل است ازین	دوسر	دوشق
راعی و شبر و شد اخر حجت علی الاصل	(دوس) بالضم رنگ زوایندگان	(دوسر) بالغت شتر بزرگ هر یک	(دوشق) بالغت خانه بیانه یا خانه کلا
(دورقه تدویر) گردانیم او	(داس) کصاحب خرمن گاه و	و توانا و نام شکر نمان بن بند و شیر	سطبر یا شتر و فزک سطر
کذا تدورق به) و نیز تدویر	خرمن کوب و قولیم آنهم الخیل	سخت و قوی جبه و چیز قدیم و کهنه	دوشل
گرد و دور گردانیدن چیز را يقال	(دواس) یعنی کی بیداری آمدن	و اسب و فزک و نزه سطر و کندم	(دوشله) بالغت ستر نزه

ج

(مَدَاك) بالفتح شك صلايه و بوا
 ساي
 (مَدَوَك) كمنابر شك صلايه
 و شك بوی ساي
 (ن) دَاكَة دَوَاكَا و مَدَاكَا بالفتح
 و سَايَدَا نَزَا و كَذَلِكَ دَاك
 الطَّبَبُ ای مَالِد و سَايَد بوی شَر
 رَا و دَاك الْمَرْكَة جماع كرده و دَاك
 الْقَوْم و دِجِص و بَصِص افتادند و
 مَرِيض كَشْتَنَد و يَقَال بَات الْقَوُ
 يَد و كَوْر دَوَاك ای يَأْتُو فَاخْتَلَف
 و دَوْرَان و مِنْهُ حَدِيث خِيَار
 الْأَعْطَايِر الرَّابِيَّة رَجُلًا يَجِبُهُ اللَّهُ
 فَبَات النَّاسُ يَدَوْنُ كَوْنُ أَي يَجُوضُونَ
 يَدْفَعُهَا إِلَيْهِ و دَاك فَلَاكَا غَوْلَا
 اَوْرَادَا ب ياور خاك
 (تَدَاوَكُوا) بَاتَم شك شَدَنَد و خَصَمَت
 و شَرَا يَد حَرْب و مَانَدَا ن
 دَوْلَس
 (دَوَكْس) كجوهركي از نامهای شیر
 است و عدد بسیار از چارپایان و
 كوسپندان و مِلْعَة دَوَكْس
 از گیاه پرموده یا گیاه تر چیده
 (مِلْعَة دَوَكْسَة) یعنی مِلْعَة دَوَكْس
 دَوَكْن

(دَوَكْن) كجوهركي از اعلام است
 دول
 (دُول) بالضم نام مروی از نبی حقیقه
 بسیار كُشت دُولِي مَسْهُوب است
 رَجِي است از بکرین و اعلی از ان سَحت
 فَرَوَة بِنَعْلَمَة كه شام را مالک
 شد و رَجَالِيَت و دَرَز دُول بِن
 سَعْد مَنَاء بِن رَاعِلَة و قَبِيلَة ذِيَا
 دُول بِن حَل بِن عَدِي
 (دول) بالفتح اكْبَش لَغَة فِي الدَّوْلَة
 و اَكْرَدِيْن از حالي بجالی
 (دَوْلَة) و اَكْرَدِيْن مانده و كَرْدَشِيْ
 وَ طَفَر و غَلْبَة سَبَوِي كَسِي يَقَال لِنَا عَلِيَّة
 الدَّوْلَة و نَوْبَت و غَنِيْمَت و مَال
 و يَضُم يَقَال صَارَ الْقَوْمُ دَوْلَة بَيْنَهُمْ
 تَكُونُ عَمْرَة لِهَذَا وَ عَمْرَة لِذَاكَ يَاضَمُه
 و نَوْبَت مَال و نَفْتَة و نَوْبَت حَرْب اَو هَا
 سَوَاء اَو الضَّم فِي الْآخِرَة و الْفَتْح فِي الْاَوَّلَة
 دَوْلَات و دُول مُثَلَة جَمْع و بالفتح
 سَنَدَان مَرِخ و جِيْنَة دَان آن پايین
 شك و جَانِي از ان و شَش
 مانند سِت كه شَر از دهن بیرون آر
 (دُول) محركة فَضْل بَابِي
 (دَوْلَة) كحسرة سختی و بلا
 (دَالَة) شَمْرَة دَال جَمْع

(دَوِيل) كایمیر گیاه سالخیزه یا
 گیاهی که بران و سال گذشته باشد
 یا خاص گیاه نَضِي سَبَط است
 (دَالَان بِن سَابِقَة) از عهد است
 و اَبْن دَالَان مروی بوده است
 و بَلَد دَالَان بطنی است بكونه
 از ان بطن است یزید بن عبد الرحمن
 بِن خَالِد مَحْدَث
 (دَوْلَان) بالضم موضعی است
 و جَاءَ يَدَوْلَانَة و تَوَلَا هُ مَذْكُور است
 دَر ت و ل
 (دَوَالِيك) نَوْبَت نَوْبَت كَرَفْتَن
 نَوْبَت بِر كَارِي بُوْدَن و تَدَاوَلَا
 قَدَاوُل و هُو مَثْنِي يَزَادُ بِهِ التَّكْسِيْرُ
 و قَدْ تَدَخَّلَ اَلْا فَيَجْعَلُ اسْمًا مَع كَلِمَا
 فَيَقَال لَدَوَالِيك یعنی بر سر پای
 نَشْتَن و خَوِشْتَن را و چِيْدَن
 جَت رِفَا و دَالِيك) ككسره لَام مُثَل
 و بِر سَر پاي اَمْدَن كَسِي رِفَا پِش تَو
 (دَوِي) نَوْعِي از انكور طایف و عُلَي
 است كه عَرَوْق سَاق و قَدَم فَرَاخ كَرُو
 یا خُون غَلِيظ یا بَغْم لَنَج
 (ن) دَال لَثَوِي ككسره كَرُوْدِي
 و دَال دَوَلَا و دَالَة شَمْرَة كَرُو

و اَسْكَا كَشْت و دَال بَطْنَه قَرَوَة
 كَرُوْدِي و دَالَتِ الْاِيَّام و اَكْرَدِيْد
 (دَالَة دَالَة) دَوْلَت و غَنِيْمَت دَاو
 اَوْرَا و اَدَا لَنَا اللَّهُ مِنْ عَدُوْنَا
 چِرَه كَرْدَانْدَا رَا خَدَاي بَر دَشْمَن
 مِنْ الدَّوْلَة و هِيَ لَغْلَبَة
 (مَدَاوَلَة) كَرْدَانِيْدَن و كَرْدَانِيْدَن
 رَوْنَكَا رَا و مِنْهُ قَوْلُهُمْ اَللَّهُ يَدَاوُلُكُمْ
 بَيْنَ النَّاسِ يَنِي خَدَاي مِي كَرْدَا
 رَوْنَكَا رَا مِيَا ن مَرْدَم
 (تَدَاوَلَوْه) فَرَا كَرَفْتَن دَر نَوْبَت
 سَبَوْبَت و فَيَزِيْدُ دَوُل) از كِيْد كِيْد
 فَرَا كَرَفْتَن نِيْزَة و حَرْب و تَدَاوَلَة
 نَوْبَت كَرَفْتَن اَنَزَا
 (اَنْدَال لَقَوْم) از جاي بجاي
 شَدَنَد و اَنْدَال مَا فِي بَطْنَه
 بَر اَمْدَانِجَة شَكْم و ي بُوْد و اَنْدَال
 الْبَطْنُ فَرَاخ شَدَنَد شَكْم و فَرَوَشْتَة
 و نَزْدِيك بَر مِيْن كَرُوْدِي و اَنْدَال
 الشَّيْء) اَوِيْزَان كَرُوْدِي
 دول ب
 (دَوَلَاب) بالضم نام جاي چرخ
 كه در ان كوز بسته است و شَدَنَد مَرِ
 است و يَفْتَح دَوَالِيْب جَمْع
 (دَوَلَايَة) بالفتح زِيَا بِلِيْس است

ج

دوم

دول ج

(دَوْلَج) کجوبه خانه وحش و صبح

دول ح

(دَوْلَح) معرفه نام زنی

دول س

(دَوْلَسِي) بالفتح منسوباً بجنه بوی
بیکری پیوند و منه حدیث ابن مسیب
رَحِمَ اللَّهُ عَمَّ لَوْلَمْ يَنْهَ عَنِ الْمُنْعَةِ
لَا تَخَذَهَا النَّاسُ دَوْلَسِيَّای و غیره
ان الزنا

دول ع

(دَوْلَع) کجوه راه فراخ و نرم

(دَوْلَعَة) صدف درو چون آزا
بنا کتر کرم اندکی کرم کنند از آن
چیزی شربل ناخن برمی آید و چون
آز آن بر کشند بقدر انگشت حاصل

شود و آن همین اطفاست که در
قسط یافته می شود و آنرا اطفا
الطیب گویند و بهندی نک است
(دَوْلَعِيَه) دهی است نزدیک محل
اندان ده است فقیه عبدالملک بن

دوم

(دَوْم) بالفتح دخت بوی جود
و بهندی کوکل است و دخت کنار
دخت بزرگ و همیشه از بهر چیزی

دوم

وظل دَوْم سایه ارمیده و دوم بن
حمیر بن سباست و ما زالت
السَّماء دَوْمًا و ما و دِيًا دِيَمًا

یعنی پیوسته بارنده است
(دَوْمَه) خایه وزنی بود می فروش
(دِيَمَه) بالکسر باران پیوسته بی با
وبی رعد و برق یا آنکه دنگ کند بفر
ایش روز یا هفت روز یا یکروز
و یکشب و کمتر آن سه یکروز یا شب
است و اکثر آن بهر ایام که برسد

کعب و دیوم جمع
(دَائِم) همیشه آرمیده و ساکن من
الحديث نهي عليه السلام ان يبال
في الماء الدائم اي الساكن و
ظل دائم بپایه آرمیده

(دَام) موضعی است و عیب و منه
لليهود عليكم السلام والدام
(دَوْمَة الْجَنْدَل) بالضم و يفتح
و يقال دَوْمَاء الْجَنْدَل بالضم
موضعی یا شهر است نزدیک تبوک
و در آن حصنی است محکم

(دَوْمَان بَزَجْ كَيْل بِنْجَشَم)
بالضم بزرگ است از بهمان
(دَوْمَان) بالتحريك گرد چیزی بر
گردیدن مرغ و دَوْمَاء بالفتح مثله

دوم

(دَوْمِين) بالضم مفتوح و کسر لیم
و قد تقهر بهی است نزدیک حص
(دَوْعِي) کرد می ابن قیس بن ثعل
صحابی است

(دَوَام) کفر اب گردن سر یقال
اخذ دَوَام ای دَوَار
(دَامَاء) دیا اصل آن و بالفتح
یا سکون او است و بر تقدیر ثانی
تعلیل آن شاید بود

(دَوَام) بالفتح معرفه موضعی است
(دَوَام) کوهی است یا واوی است
(دَوَام) همیشه آرمیده و ساکن من
(دَوَام) کرمانه کرده مانند سیت چون
ک طفلان بدان بازی کنند
افکنند آنرا بر زمین پس می گردد و
آوازی کند بفارسی یا در بهر است

دَوَام جمع
(مِدْوَم) کنیه جو یکست که بدان
جوشش یک فرو نشاندند مِدْوَام
کهراب مثله

(دَوَمَم) مذکور است در دی م م
(دَوَمَم) کنیه همیشه آرمیده
(دَوَمَم) دَام دَوْمًا و دَوْمًا و دَوْمًا
همیشه نمود و دَمَت بالکسر دَوْمَم

دوم

نادرة او من التداخل و دَام دَوْمًا
ساکن شود و آرام گرفت و اقامت نمود
و دَامَت الدَّلْو بگرید
و دَوَمَه مجهول مبتدا بعلت و ام

(دَوَام) کفر اب گردن سر یقال
(دَوَام) دَام دَوْمًا و دَوْمًا و دَوْمًا
(دَوَام) کرمانه کرده مانند سیت چون
ک طفلان بدان بازی کنند
افکنند آنرا بر زمین پس می گردد و
آوازی کند بفارسی یا در بهر است

(دَوَام) کوهی است یا واوی است
(دَوَام) همیشه آرمیده و ساکن من
(دَوَام) کرمانه کرده مانند سیت چون
ک طفلان بدان بازی کنند
افکنند آنرا بر زمین پس می گردد و
آوازی کند بفارسی یا در بهر است

دَوَام جمع
(مِدْوَم) کنیه جو یکست که بدان
جوشش یک فرو نشاندند مِدْوَام
کهراب مثله

(دَوَمَم) مذکور است در دی م م
(دَوَمَم) کنیه همیشه آرمیده
(دَوَمَم) دَام دَوْمًا و دَوْمًا و دَوْمًا
همیشه نمود و دَمَت بالکسر دَوْمَم

دران و نیز مدامه برکات یستن	الشمس في كبد السماء كانه لا يضي	ومنه دون غدا لئلا يفتي الغدا	رجل من دون ولا يقال رجل
دومت السماء تدومها پیوسته	وست کردن می و بر گشتن زمینی	وفي الحديث اذ ارجع المصلي دون	دونه و لا مادونه
بارید و کذا دیمت السماء تدیمها	وزبان گرد وین در آوردن	الصف اي قبل و صوفيه الى الصف	(دونه) بالاء و هي هت بخاوند
ودومو العالم اي داروها	(استدامه) همیشه دشت و راورد	كبره و معنى غير قليله ومنه ليس فيها	و هي ست بحدان و گاهی نسبت
حول رؤسهم و دومت الكلاب	نمود دران و دوام خواست از وی	دون خمس اواق صدقه یعنی	بوی قاف زیاده می کنند از ان
دور رفتند و دور ویدند و دومت	واستدام الطائر نیک بر آمدن	غیر پنج اوقیه و همچنین معنی سوی	است عمد و نفی ابن هر داس
الشمس برگردید و دومت	و هوا پدید و هر دو بال راحت نداشت	و جزمه الحديث اجاز الخلع	(دوان) کغراب ناحیه است بعمان
عینه ایدارت حدقه کانه فی	واستدام غریبه نرمی و ملایمت	دون عقاص اسمها یعنی جایز است	(دوین) بضم و ال کسر و او دی
فلکه و دومت المرقه بسیار کرد و زو	کرد با غیر خود و بر می خواست حق	است خلع جز عقاص سر زن یا معنی	است بنیث اپور و شمر است
چربش گوشت را تا آنکه می گردد چربش	خود از وی	حدیث است که جایز است خلع بر چیز	بار میسینه از ان شهر است نصرانه
بالای شورا و دومت المشی	(تدوم) انتظار نمود	یا آنکه بقاص سر زنان هم و معنی	محدث بن منصور و عباده
ترک و آزار و دومت الزحفان سود	(تداوم) گرد بر گشت	مرد بزرگ و مرد سر و پایه از لغات	محدث ابن زرین
آزار و دومت القدر فرو نشاندن	دومس	اضداد است و معنی امر بخود و نه	(دوان) کشاد و موضعی است
و یک باب و یا شکست جوش یک را	(دومیس) ناحیه است باران	یعنی بگیر اواره و وعده بد و چیز	ببلاد فارس
بجزی و دومت الطائر نیک بر آمدن	دومص	خیر و اندک و دومی است بد و نوری	(دیوان) و بیخ فرام آید نگاه کتب
مرغ و هوا پدید و هر دو بال راحت نداشت	(دومص) بالفتح خود آهنی	و هذا دونه این تیره یک تیره است	و کتاب که در ان شکر بیان و اهل
نداده و يقال دومت فی الارض و	دومل	از وی و دونه کلمه	عطیه مکتوب باشند و اول موضع
في الهواء ايضا و انكره الاصمعي يقول	(دومل بينهم دومه) صلاح	امراست یعنی بگیر آزار و كذلك	في الاسلام عمر رضي الله عنه و ا
دوتی فی الارض و دومت فی السماء و	نمود میان قوم	دونه و اذن دونه یعنی تیره یک	دوان فعوض من احذى الواو
اشتقت المدامه لانها تدور و هو	دون	شومین قولهم دون النهر	یاء او هو علی الاصل دواوین
مشتقة من دومت القدر ای	(دون) بالضم فرو و نقیض فوق	جماعه و حق شخصی گویند که کار را	و دیاوین جمع
سکنتم اهلها لانها تری کانه	تقصیر عن الغایه و می یز طرف	نیکی تواند کرد یا تحریص است بر کاری	(ن) دان دونا دوان و خسر
سکنه و دومت الدامة یازی	عند ومنه من قتل دون ماله ای	یعنی پیش از آنکه برسی بر خصم بجائی	گردید یا ضعیف و ست شد
کردم بدوام و نیز تدفیر گرد گشتن	عنده یعنی پیش و سپس و زیر از	است و تدخل علی دون من نحو	ادانه ادانه فرو پایه ضعیف
و همیشه بودن بر جانی يقال دومت	لغات اضداد است و معنی قبل	مزدونه و ایا قلیه و يقال هذا	گردانید اواره و اذین محسنه

ج

خسین منسوبا یه کردید و ضعیف

و سست شد

ادون اللیوان تدوینا

ترتیب داد آنرا

تدون غنای تام و کامل

دونق کجوه هر دوی است بخاوند

دونق

دونق کجوه هر دوی است بخاوند

دونق

دونق کجوه هر دوی است بخاوند

دونق

دونق کجوه هر دوی است بخاوند

دونق

دونق کجوه هر دوی است بخاوند

دونق

دونق کجوه هر دوی است بخاوند

دونق

دونق کجوه هر دوی است بخاوند

دونق

دونق کجوه هر دوی است بخاوند

دونق

دونق کجوه هر دوی است بخاوند

دونق

دونق کجوه هر دوی است بخاوند

دونق

دونق کجوه هر دوی است بخاوند

دونق

ادوی موضعی است و نام مروی

ادوی منسوب بایان دوی و

ادوی و یخفف مثله قلب الواء

الاولی الساکنه الفلافتح فلها

ولا یقاسر علیه و یقال ما بها

دوی یعنی نیست در آن کسی

دوی تدویة در بیان در آمد و

یز تدویة بسوی بیابان رفتن

دوی و اقامت نمودن در آن و بیابانی

دوی

دوی کرمی بیماری و بیمار و استوی

دوی المذکر الموث یقال رجل

دوی و امرأة دوی و مرد و کول و

دوی خود و یقال ترک فلان دوی

دوی و امرأة دوی و مرد و کول و

دوی و امرأة دوی و مرد و کول و

دوی و امرأة دوی و مرد و کول و

دوی و امرأة دوی و مرد و کول و

دوی و امرأة دوی و مرد و کول و

دوی و امرأة دوی و مرد و کول و

دوی و امرأة دوی و مرد و کول و

دوی و امرأة دوی و مرد و کول و

دوی و امرأة دوی و مرد و کول و

دوی و امرأة دوی و مرد و کول و

دوی و امرأة دوی و مرد و کول و

دوی و امرأة دوی و مرد و کول و

دوی و امرأة دوی و مرد و کول و

البن دای ک صاحب شیر بسته

و طعام دای طعام بسیار

ادواء بالمشکله دار و داروی

نمودم یقال هویدوی و دایوی

ای میرض و یعالج دوی و دوی

مجهول ای عولج و لا یغفر فوالید

فوالید فعل و منه بای شیئ

دوی و جرحه صلی الله علیه

و سلم اصدا به فی احد

مدوی کحدث شیر خورنده

و ابر بارعد و آخر مدوی کار پنهان

دوی تدویة سربست جبرات

و شیر و دویة دادم او را شیر

دوی الکلب فی الارض

دوی و دوی و دوی و دوی و دوی

دوی و دوی و دوی و دوی و دوی

دوی و دوی و دوی و دوی و دوی

دوی و دوی و دوی و دوی و دوی

دوی و دوی و دوی و دوی و دوی

دوی و دوی و دوی و دوی و دوی

دوی و دوی و دوی و دوی و دوی

دوی و دوی و دوی و دوی و دوی

دوی و دوی و دوی و دوی و دوی

دوی و دوی و دوی و دوی و دوی

دوی و دوی و دوی و دوی و دوی

دوی و دوی و دوی و دوی و دوی

دوی و دوی و دوی و دوی و دوی

ادویة مرضی گردانیدم او را و

ادواء خوردن شیر و یا بار بوی

ادویة در مان کردم او را و

نمودم یقال هویدوی و دایوی

ای میرض و یعالج دوی و دوی

مجهول ای عولج و لا یغفر فوالید

فوالید فعل و منه بای شیئ

دوی و جرحه صلی الله علیه

و سلم اصدا به فی احد

مدوی کحدث شیر خورنده

و ابر بارعد و آخر مدوی کار پنهان

دوی تدویة سربست جبرات

و شیر و دویة دادم او را شیر

دوی الکلب فی الارض

دوی و دوی و دوی و دوی و دوی

دوی و دوی و دوی و دوی و دوی

دوی و دوی و دوی و دوی و دوی

دوی و دوی و دوی و دوی و دوی

دوی و دوی و دوی و دوی و دوی

دوی و دوی و دوی و دوی و دوی

دوی و دوی و دوی و دوی و دوی

دوی و دوی و دوی و دوی و دوی

دوی و دوی و دوی و دوی و دوی

دوی و دوی و دوی و دوی و دوی

دوی و دوی و دوی و دوی و دوی

دوی و دوی و دوی و دوی و دوی

دوی و دوی و دوی و دوی و دوی

دوی و دوی و دوی و دوی و دوی

خوره

ده بارج

(دَهَبَرَج) بالفتح مشددة الراء

معرب ده پره یعنی ده پر

ده بل

ردَهَبَل (کجفمرغی است و نام)

جد شریک قاضی است و دَهَبَل

بن کاره) مردی بود که کلان لقمه

میخورد و ابودَهَبَل (دو شعر

بوده اند سَجَّح و دَبیری

دَهَبَل دَهَبَلَه) کلان لقمه خورد

تا بر دیگران در خوردن سبقت برد

ده ت

دَهَنَه) بالفتح نام مردی

رف) دَهَنَه دَهَنَه) راند آزا

ده ث م

دَهَنَم) کجفمرغی توانا و سخت

و مرد زرم خور و زین م و دَهَنَم

بن قرآن) محدث است و بدین

معنی بدون الف و لام آید

ده ج

راذَج) بالفتح علم است مراده

بشراب و اذَج اذَج) کلاه است

که بدان پیش پاوه بر آتشیدن

خوانند

ده در

دَهْدَر) بالضم شدة الراء

است مرد دروغ و باطل را و همچنین

دَهْدَرَن) مثنی اسم است مر

باطل و دروغ را و بطل المفظاضه و

منه دَهْدَرَن سَعْدُ الْقَيْن) بخور

باطل و بی کار شد سعد آهنگر باینکه

کسی کار با و نمی فرماید جهت تشاغل

مردم بقطب سال یا آهنگر می

دعوی کرد که نام او سعد است پس آن

دروغ و ظاهر شد فقیر له ذاک

یعنی جمع کرد باطل را بسوی طر

اے سعد آهنگر و یزوی منفصل

دَهْدَرَن از دَهْدَرَن

دَهْدَرَن از دَهْدَرَن

دَهْدَرَن از دَهْدَرَن

دَهْدَرَن از دَهْدَرَن

دَهْدَرَن از دَهْدَرَن

دَهْدَرَن از دَهْدَرَن

دَهْدَرَن از دَهْدَرَن

دَهْدَرَن از دَهْدَرَن

دَهْدَرَن از دَهْدَرَن

دَهْدَرَن از دَهْدَرَن

دَهْدَرَن از دَهْدَرَن

بَهْدَرَن بَسْرَى الْقَيْنِ فَانَّهُ مَصْبُوحٌ

یعنی اگر بشنوی که شب خوابد

او تحقیق همین جا صبح کننده است

یعنی کاذب و دروغ گوئی است

دَهْدَرَن از دَهْدَرَن

دَهْدَرَن از دَهْدَرَن

دَهْدَرَن از دَهْدَرَن

دَهْدَرَن از دَهْدَرَن

دَهْدَرَن از دَهْدَرَن

دَهْدَرَن از دَهْدَرَن

دَهْدَرَن از دَهْدَرَن

دَهْدَرَن از دَهْدَرَن

دَهْدَرَن از دَهْدَرَن

دَهْدَرَن از دَهْدَرَن

دَهْدَرَن از دَهْدَرَن

دَهْدَرَن از دَهْدَرَن

دَهْدَرَن از دَهْدَرَن

دَهْدَرَن از دَهْدَرَن

دَهْدَرَن از دَهْدَرَن

دَهْدَرَن از دَهْدَرَن

دَهْدَرَن از دَهْدَرَن

دَهْدَرَن از دَهْدَرَن

دَهْدَرَن از دَهْدَرَن

دَهْدَرَن از دَهْدَرَن

دَهْدَرَن) کجفمرغی مردم خلق

دَهْدَرَن) بضم هر دو و ال و تشدید

نون باطل و دروغ گفته فی دَهْدَرَن

دَهْدَرَن از دَهْدَرَن

دَهْدَرَن از دَهْدَرَن

دَهْدَرَن از دَهْدَرَن

دَهْدَرَن از دَهْدَرَن

دَهْدَرَن از دَهْدَرَن

دَهْدَرَن از دَهْدَرَن

دَهْدَرَن از دَهْدَرَن

دَهْدَرَن از دَهْدَرَن

دَهْدَرَن از دَهْدَرَن

دَهْدَرَن از دَهْدَرَن

دَهْدَرَن از دَهْدَرَن

دَهْدَرَن از دَهْدَرَن

دَهْدَرَن از دَهْدَرَن

دَهْدَرَن از دَهْدَرَن

دَهْدَرَن از دَهْدَرَن

دَهْدَرَن از دَهْدَرَن

دَهْدَرَن از دَهْدَرَن

دَهْدَرَن از دَهْدَرَن

دَهْدَرَن از دَهْدَرَن

دَهْدَرَن از دَهْدَرَن

دَهْدَرَن از دَهْدَرَن

برغالگان ماده را زجر کنند	رف (دَهَقَ الشَّيْءَ دَهَقًا) بالتحريك بر تصرف که با با سبک و چسبی	رَدَّ هَكَرًا غَلِيْدًا وَتَدَّ هَكَرًا
دَهْدَاعِ مَثَلُهُ وَقَدَمَرَّ	شکت آنرا و برید یا سخت فشرد	داناخی کار و باز رگان یا می فروز
رف (دَهَقَ بِهَا الرَّاحِي) زجر کرد	آنرا و شکنج کرد و دَهَقَ قُلَانًا	و کشا و رز و بهترش و رزان و
بجمله دَمَاعِ یا بجمه دَمَاعِ	زدا و راه و دَهَقَ الْكَاسِ پر کرد	رئیس اقلیم و رئیس و معرب بکان و لرزید
دَهْدَاعِ مَثَلُهُ	جام راه و دَهَقَ الْمَاءِ سخت یخت	دَهَائِقَهُ وَدَهَائِقِينَ جَمْعُ دَهْقَانَةٍ
د ه ف	آنرا از لغات اضداد است و دَهَقًا	رَدَّ هَكَرًا كَجَعْفَرٍ نَخْتِي وَبَلَا وَنَخْتِي
رَدَّ أَهْقَةً مِنَ النَّاسِ مَرُوسًا	لی من لَمَالٍ بخشید مرا اول	از نخبه های روزگار
دور از ازل و دَهْقَةً مِنَ الْبَلَدِ	مال را	رَدَّ هَكَرًا بِاسْمِ كَرْدَنِ مِينَ
شتر مانده از درازای سفر	رَا دَهَقَ الْكَاسِ پر کرد جام را	و دمه مانند می است و سواران بآن
رف (دَهَقَهُ دَهَقًا) بالفتح سخت گرفت او را	وَا دَهَقَ الْمَاءِ سخت یخت آنرا ضد	یَقَالُ لَهُ دَهْقَتُهُ بِمَوْضِعِ كَذَا
د ه ف ش	وَا دَهَقَهُ برانگیخت و راوشا باند	رَدَّ هَقْنِ (کث و رزمی نمود
رَدَّ هَقَشَةً) بالفتح مکروه فریب	رَدَّ هَقَّ عَلَى مَقْعَلِ الْمَقْعُولِ	د ه ک
سخن گفتن مرد با زن و عشق باری کردن	یکدیگر در دیگر در آمد و پیوست	رَدَّ هَكَّ مُحَرَّكَةً هِيَ اسْتِشَارَةٌ
د ه ق	د ه ق ع	یا بواسطه از آن ده است علی هکی
رَدَّ هَقَّوْعًا) کصفور گرنگی سخت	که هر دو پسر حمید اند	محدث و مارون دَهْکِی محدث
رَدَّ هَقَّ (محرکه و خوب است که بدان ساق را شکنج کنند	که صاحب خود را بفکند	رَدَّ هَوَّكَ) کصور بسیار شکننده
رَدَّ هَقَّةً) بالفتح اول و یقال	د ه ق ل	و آس کننده و دُهاک کتیب جمع چیز اندک
لَا حَقَّةً مِنَ الْمَالِ أَيْ عَطَائِي مِنْهُ صَدْرًا	رَدَّ هَقْلًا) کجعفر نام جد فیضیه	رَدَّ أَهْلًا) کصاحب مرد گشته
رَدَّ هَقَّةً مِنَ الْمَالِ أَيْ عَطَائِي	و جد تمیل که بر دو صحابی اند	رَدَّ هَقْلِي) بالکسر نام دار الخلافه
رَدَّ هَقْلَةً) گرفتن پوست	رَدَّ هَقْلًا) پسر کردن او و دَهْکَ	مهند است و آن بزرگترین شهر است
رَدَّ هَقَّ دَهَائِقَ) کتاب جام پر یا	تا برابر و رست گردد و شود	رَدَّ هَقَّ (المزاة) جماع کرد با و
جام پر و پر و و مَاءَ دَهَائِقَ	موتی آن	د ه ک ث
آب بیا و نَطْفَةً دَهَائِقَ) سخت ریخته	د ه ق ن	رَدَّ هَكَّتَ) بالفتح کوتاه بالا
	رَدَّ هَقَّانَ) بالکسر الضم فاد و تواتر	د ه ک ر
		د ه ل ب

دهم

رَدْهَلَبُ (بجغفر مرد کران و سیکه)
صحب ویرانا خوش دارند و نام
شاعر
ده ل ث
رَدْهَلَاتُ (بالکسر شیره)
ده ل ز
رَدْهَلِيزُ (بالکسر کانیکه میان)
در وازه خانه باشد و تجویف میا
دل و ایستاد بکله آب یاز رواب
رَدْهَلِيزُ جمع و آبنا اللهالیز
کسانیکه از راه برداشته شده باشد
ده ل ق
رَدْهَلَقَةُ (بالفتح گرفتن جلد شور)
و ستر وین مو آن با صاف درست گردد
ده ل ث
رَدْهَلَكُ (بجغفر جزیره است)
میان دشت بمن و دشت حبشه
رَدْهَالِکُ (بجذشته اند سیاه)
در بلا و عرب
ده م
رَدْهَمُ (بالفتح عدد بسیار از چیز)
دُهوم جمع و خلق یقال ی
اللهم هو وائی دهم الله هیج
که نام خلق است و او اعظم و بد
رَدْهَمُ (بالضم سه شب استازا)

دهم

رَدْهَمَةُ (سیاهی)
رَدْهَمُ (بالفتح سیاه و آثار نو)
آثار کهنه و پوشیده از لغات ضد
و شتر نیک خاکستر گون که سیاهی بر
سبیدی غالب شده و کذا که
آذَهَمُ (و از اعلام است و بند)
آذاهم جمع قال الشاعر و اوعذنی
بالسجن و الاذاهم و نام اسب
ما شمن خرمه مری و اسب غنمه
بن شد او عی و اسب معاویه
بن مرد اسلمی و اسبی دیگر هم بود
است مرتب بجزیرین عباد را و لیل
آذَهَمُ (شب سیاه)
رَدْهَمَاءُ (شتر ماده نیک خاکستر)
گون و دیکه یرینه و گو سپند سرخ
خالص عدد بسیار و بیات مرگونه
و گیاهی است پنهان بدان دخت
کنند و نام اسب تعقل بن عامر و
جاشته کنانی و شب بیت و نیم
و حَدِيقَةُ دَهْمَاءُ (مغز را)
رَدْهَمُ (بالفتح عدد بسیار از چیز)
دُهوم جمع و خلق یقال ی
اللهم هو وائی دهم الله هیج
که نام خلق است و او اعظم و بد
رَدْهَمُ (بالضم سه شب استازا)

دهم

الْحَدِثُ أَتَتْكُمْ الدُّهْمَاءُ تَرْفِي
بِالرَّصْفِ أَيْ الْفَتْنَةِ الْمُظْلَمَةِ هُوَ
تَصْغِيرُ الْأَهْمَاءِ لِلتَّعْظِيمِ
رَدْهَمُ (اخراب سیاه گون و نام)
کشی از شتران و از اعلام است
رَدْهَمُ (کزیر سختی و بلا و مرد کول)
و نام ناه عمرو بن ریان ی قتل
هُوَ وَ اخُوهُ وَ حَمَلَتْ رَوْسُهُمْ
رَدْهَمُ (اخراب سیاه گون و نام)
اخراب سیاه گون و نام
رَدْهَمُ (بالضم از اعلام است)
رَدْهَمَةُ (دِهَمَةُ الْأَمْرُ دَهْمًا)
بالفتح و گرفت او را بانویی و بناگاه
رَدْهَمُ (ای همتهم)
رَدْهَمَةُ (اندو گین کرد او را)
رَدْهَمَتِ النَّارُ الْقِدْرَ
رَدْهَمًا (سیاه کردن را)
رَدْهَمُ (ای همتهم)
رَدْهَمَةُ (اندو گین کرد او را)
رَدْهَمَتِ النَّارُ الْقِدْرَ
رَدْهَمًا (سیاه کردن را)
رَدْهَمُ (ای همتهم)
رَدْهَمَةُ (اندو گین کرد او را)
رَدْهَمَتِ النَّارُ الْقِدْرَ
رَدْهَمًا (سیاه کردن را)

دهم

إِذْ هَامَ سَجْفُ اللَّيْلِ الْمُظْلِمِ
رَوْصَةً مُدْهَمَةً (مغز نیک)
بزرگه جیت زیادت سبز و تراوت
بیشازند و منه قوله تعالى مُدْهَمَاتُ
أَي سَوْدًا وَ أَوَانٍ مِنْ سِدَّةِ الْخُضْرِ
وَالرَّيِّ وَالْعَرَبُ يَقُولُ لِكُلِّ خَصْرٍ
أَسْوَدَ وَمِنْهُ سَوَادُ الْقُرَى لِكَثْرَةِ
خَضَرَتِهَا
رَدْهَمُ (اخراب سیاه گون و نام)
اخراب سیاه گون و نام
رَدْهَمُ (بالضم از اعلام است)
رَدْهَمَةُ (دِهَمَةُ الْأَمْرُ دَهْمًا)
بالفتح و گرفت او را بانویی و بناگاه
رَدْهَمُ (ای همتهم)
رَدْهَمَةُ (اندو گین کرد او را)
رَدْهَمَتِ النَّارُ الْقِدْرَ
رَدْهَمًا (سیاه کردن را)
رَدْهَمُ (ای همتهم)
رَدْهَمَةُ (اندو گین کرد او را)
رَدْهَمَتِ النَّارُ الْقِدْرَ
رَدْهَمًا (سیاه کردن را)
رَدْهَمُ (ای همتهم)
رَدْهَمَةُ (اندو گین کرد او را)
رَدْهَمَتِ النَّارُ الْقِدْرَ
رَدْهَمًا (سیاه کردن را)

ده م س ر دَهْمَسَة (بهم راز گشتن و گشتی کردن و در گرفتن راز مَدَهْمَس و مَبَهْمَس) کار پوشیده	ده م ش ر دَهْمَش (بجغفر نام شخصه)	ده م ص ر دَهْمَص (صنعة دَهْمَا صُ) صنعت استوار و محکم	ده م ق ر قِلَح مَدَهْمَق (بفتح میم دوم طیف و هموار و نیک راست و پال از عیوب و نیز تیر شگافه و طعام مَدَهْمَق) خام پخته و کِتَاب مَدَهْمَق (نیک و پاکیزه و دَوْت مَدَهْمَق) زه نرم ر مَدَهْمَق (بکسر میم لقب مُرک قَقَسِي جَبْت فصاحت و ر دَهْمَا مَق) کحل بط خاک نرم ر دَهْمَقَه دَهْمَقَه (شکست آزا و بریده و دَهْمَق الْوَتَر) نرم گردانیده راه و دَهْمَق الطَّعَام) نیک بخت آزا و تنگ و نرم گردانیده و منه حَدِيثُ عُمَرُ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ لَوْ	سَنَتِ اَنْ يَدَهْمَقَ لِي الطَّعَامُ فَفَعَلْتُ وَلَا يَكْرِى اللَّهُ عَابَ قَوْمًا فَقَالَ تَعَالَى اَذْهَبْتُمْ طَبِيبًا تَكُونُ فِي حَيَاتِكُمْ الدُّنْيَا وَخَامُ بَخْتِ آزَا اَزْ لُغَاتِ اَصْدَادٍ وَدَهْمَقُ الْكَلَامِ هَا رَاسْتٍ وَنِيكَ گِرْدَانِيْدَ آيَزَا ده م ن ر دَهْمَن (بفتح نون) پادشاهان فارس و مجوقیل بر پادشاهان بین دَهَامَنه جمع ده ن ر دَهْن (بالضم روغن و باران ضعیف که روز بهین اثر کند و بفتح دِهَان بالکسر جمع و نبود دَهْن) جیتی از آن هے است معا و تیر بن عَمَّا دُهْنِي (پاره از روغن و هی اَخْضُ مِنَ الدَّهْنِ اَذْهَانُ دِهَانُ بِالْكَسْرِ جَمْعٌ وَيُقَالُ هُوَ طَبِيبٌ لَدَهْنَةٍ يَعْنِي اَوْ بَوْنٌ خَوْشٍ دَارِدٍ ر دَهْن (بالکسر درختی که بدان و رنگان کشته شوند دَهْنٌ كَيَحِي و نیز دَهْنَة) بطنه است از آزا و از آن بطن است حکیم دِهْنِي بن سعد و مَالِيْدَه ر دَهْنِي (کغلبی موضعی است بِلُو	(ر ن) دَهْر دَهْنَا (بفتح نون) نفاق کرد و دَهْن رَاسَهُ وَغَيْرَهُ دَهْنَا وَدَهْنَة (بفتح جرب کرد بر روغن و دَهْن) بالضم روغن دان و دَهْن تَرْتُوْا آيَزَا وَدَهْن فُلَانَا (زادار را روغن و هوشاد و القیاس مَدَهْن بِالْكَسْرِ بَعْضُهُ دَهْنُ الْمَطَرِ الْاَلَا دَهْنُ) تر و مَخَالِی در کوه که آب در و کرد باران زمین را زنده کند گرد آید یا بر مَخَالِ که سیل آن آکنده (ر ن س ل) دَهْنَتُ لَنَا قَهْ دَهَانَة باشد و منه حَدِيثُ عَلِيٍّ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ بِالْفَتْحِ وَدِهَانًا) بِالْكَسْرِ كَرَمٌ شَرِيفٌ الْمُدَهْنُ مَدَاهْنُ جَمْعٌ گِرْدِيْدَ ر اَذْهَان (ظا هر کردن خلاف با طن و صُنْعَتُ كِرْدُن و رَحْنُ وَجَزَان و خِيَانَتُ نَمُوْدُنُ صَاغُ گِرْدَانِيْدَن ر مَدَاهْنَة) ظا هر کردن خلاف ج ۲ ر دَهْنَاء (بیابان و گیاهی است باطن و خِيَانَتُ نَمُوْدُنُ مَصَانِفَتُ كِرْدُن و بَر بَا فْتَن و آسَانُ اَزْ قَرْنُ و يَقْصُرُ دَامُ دَارِ الْاَمَارَةِ بِجَرَّةٍ و وَبُوشِيْدَن كَارِ رَاسِ مَوْضِعِي هَسْتِ نَزْدِيْكَ يَنْجِي دَهْنِي (قَوْمٌ مَدَهْمُونُ) كَعُظْمُ اَنَا كَه وَدَهْنَاوِي (نوبت بوب و بر آنها آتاز نعتها باشد ر اَذْهَنْ يَه) عَلِيٌّ اَفْعَلُ جَرَبَشِدُ پَسْرَان مَالِكُ بِنِ سَعْدِ بِنِ زَيْدُنَا و طَلَا كِرْدُ بَرُوْعْنِ بَر خُوْدُ ر دَهْن (جرب شدن و طلالا كِرْدُ ر نَاقَة دِهْنِي) كَا مِيْر نَاقَه كَمِ شِيْرَه بَرُوْعْنِ بَر خُوْدُ وَحِيْثُ دِهْنِي (ریش جرب روغن ر مَدَهْنُ الرَّجُلُ) عَلِيٌّ تَمَسْكُنُ مَدَهْنُ سَاخْتُ ر دَهْنِي (کغلبی موضعی است بِلُو	ده ن ج
--	--------------------------------------	--	--	---	---	--------

پاره کلان از انبوه ملخ	ردیدب) بالفتح گورخ و گامیان	رأس الدیر و دیر الزعفران) (ردیس) بالفتح بنان لخت عرقی است
رض) داج دینجا بالفتح و دینجانا	دیدی بان) بالفتح مثله معرب	دو موضع اندیکه از انبوهان و یک
بالتحریک اندک برقرار آمد	است	بار دین است و حالا اکثر اهل آن
دی ج ر	ردیدبون) بالفتح بازی است	پارسیان ترساند گوشت و هر چه جمع
ردیجول) بالفتح خاک و تاریکی	معرب را	جوان براید مانند شیر و روغن
وتیره رنگ مائل سیاهی و نیکایل	دی دج	آز این خورند و دیر) معرفه چای
بسیاهی و نیک تاریک و انبوه	ردیدجان) بالفتح شران بار	است و دیر است بدش و دیر) (ردیسع) بالفتح شتر ماده مطب
از نبات خشک و الیاء زائده	دی دن	سبعان) دیر است بدش و دیر) یا بسیار تنخوار کننده
دی ح	ردیدن) بالفتح خود عادت	ده است قبر عمر بن عبد العتر
ردیجان) بالفتح ملخ	دیدان و دیددان) مثله	و حالا مجهول است و وضعی است
دی ح س	دی دی	بناطیکه وضعی است بمعرفه گوید
ردیجس) بالفتح بسیار از هر چیز	ردی دنی) آوازی است که	در آن موضع است قبر مذکور و اول
دی خ	از آن حدی بر آورده اند و اصل	صحیح تر است و وضعی است بجل
ردینج) بالکسر خسته خرما و یخ	آنت که بنود بر مردم حکم بن و	و دیر العاقول) سه موضع اند
مثل و یک جمع	اعرا غلام خور و گزیده انگشتان	و دیر عبندون) دو و دیر العدان
ردیج الیلاد دینجا) چیره شد	پس رفت غلام و میگفت دنی دنی	و دیر هند) سه و دیر
بر بلاد و دست یافت بر اهل آن	و اراده میکرد بدان بایستی پر	بخران) سه و دیر موحش
است و در و خ وقال الاصحیح	سیر کردند شران بر آواز آن غلام	دو و دیر ممدان) سه
دینه ای لله	پس گفت اعرابی مر غلام را لازم گیر	ردی تار) کشته او صاحب دیر
دی خ س	آوازا و خلعت داد بان غلام	دیر ایتی) بالفتح منو باشد
ردیجس) بالفتح گیاه بهم عجمه	این است اصل حداء	دی زج
دی د	دی ر	ردی زج) اسپ که از کاکل تا دیر
ردید الطعام تدیداً) گرم فانی	ردیو) بالفتح کلیسائی ترسیان	خط سیاه داشته باشد معرب دیر
در طعام لخته فی دود	را دیک جمع و قال ابن الاعراب	بالکسر ملأ عروجه فتحوه
دی د ب	یقال للرجل اذا رآه اسر احتجابه	دی س

ج ۲

یائِیَّة وَذُکْرَی دَوْم	موجود و تمامہ چیز کے کہ بدان پیشتر	رَجُلٌ مَدَّیُونٌ (مرد و وام دوار	الحديث الکثیر من دَانَ نَفْسَهُ وَ
رَمَازَةُ دَمِیْمَةٍ (بالفتح بیابان	خدا کے کردہ شود و کیش برہنہ کار	مرد و بسیار وام	عَلَّی مَلَأَ بَعْدَ الْمَوْتِ وَ قَرْضِ اَدَمِ
فَرَاخِ بے آب دَمِیْمٌ مثله	معصیت و اگر اہ و بار اس کے کہ	(دَیَّان) قلعة است یمن	و قَرْضِ گِرْتَمِ از دَمِی + و دَانَ دِیَانَةُ
دی م ر	در جائے خاص پیوستہ بار و دعا	در مدنیان) بالکسر کے کہ عادت	بالکسر استی نمود و دیندار کے کرد
رَدِیْمَتِی (بالفتح و ضم الیم منوباً	ہما بخا باریدن گرد و و حال قضا	و م و ا د ن و ا م گرفتن دار و از لغت	+ و دَانَ دِیْنًا (ارجمند شد و خوا
تیز زمین بزرگ ذات و ر آویند	+ و قَوْمٌ دِیْنٌ و یفتح ای اثون	اضداد است و یستوی فیہ المذکر	گردید و گردن نہاد و نافرمانی نمود
مردم و جزآن	+ و فی الحديث کان صلے اللہ علیہ	و المؤمنت یقال رَجُلٌ مَدَّیَانٌ وَ	و خوا گر خبر یا خوا گر شر گردید و بسیار شد
دی م س	و سلم علی دین قومہ ای علی باقی قوم	امراً مَدَّیَانٌ مَدَّیَانِ جمع	+ و دَانَ قُلَانًا (برنگخت اورا
رَدِیْمَاس) و یکسر خانه و صبح تا یک	مِنْ اَنْتِ اَبْرَ اَهِیْمِ و اسمعیل علیہا	رَدِیَّان) لکنان بسیار چہرہ و غلب	بر چہرے کہ ناخوش دارد اورا خوا
و کفن و حمام دَمَامِیس	السلام فی حجیم و متنا کیم و یؤیهم	و حاکم و قاضی و گجبان و حساب	و حقیر گردانید
جمع مثل قیراط و قرار بطواف	و سَالِبِیْنِهِمْ وَاَمَّا التَّوْحِيدُ فَاَنَّهُمْ	و پاداش دیندار کہ ضائع سازد	رَجُلٌ مَدَّانٌ (و شد و الدل
الدال فجمعه دَیَامِیس مثل	کَانُوا قَدْ بَدَّلُوهُ وَالنَّبِیُّ صَلَّی اللہُ	علیہ را بلکہ پاداش و بد بہر خیر	مرد و وام دار یا آنکہ بر و وام بسیار شد
شیطان و شیطا بن و نام زند	علیہ و سلم لیکن لا علیہ	و شر	رَأَدْنَتْهُ اِذَا نَتْ (وام دادم اورا
حجاج بن یوسف جہت تاریکے آن	رَدِیْتَهُ و ام کہ او اسے آن را	(رض) دِیْنَتُهُ دِیْنًا (بالفتح و ا م	+ و ا دَانَ هُوَ و ام گرفت و دینار
دی ن	دست معین باشد و باران نم و کوثر	اورا + و دَانَ قُلَانٌ (و م گرفت	اِذَا نَتْ (بہلت چیز خریدن بہارا
رَدِیْن) (بالفتح و ام کہ اگر آنرا	رَجُلٌ دَرِیْنٌ (کصاحب و ام و	و م خواست رام گردید و فی الحديث	و م دار شدن یقال منہ اِذَا نَتْ غَشَر
دست معین باشد یا عام است و آنکہ	و و ام گیرندہ و و ام خواہ	اَوْ یَذْلَهُمْ قَبْدِیُونٌ ہَا اِیْ یُطِیْعُونَا	دَر اِہِم
ادائش را دست معین نباشد قرض	رَجُلٌ مَدَّیْنٌ (کا میر و ام دار	کہا + و دِیْنَتُهُ دِیْنًا (و یکسر و ا م	رَمَدِیْنَتُهُ (بہر گیر خرید و فروخت کردن
نامند و مرگ و ہر چیز کہ حاضر و موجود	و پاداش شرف و قولہ تعالیٰ نَالِیْدِیْنِ	و او مینہ کما تَدِیْنُ تَدَانُ	و ام و معاملہ بنسبت نمودن یقادی آئینہ
نمود آدین و دِیُون جمع	ای خجائیون مَحَاسِبُون + و بندہ	کما تجازی بفعلاک + و نیز دِیْن (کرد	اِذَا اَوْصَدْتَهُ وَاَوْصَدَکَ + و و م
رَدِیْن) (بالکسر پاداش و اسلام	لَا نَ الْعَلَّ اَذَلُّ	و ا د ن و دین اسلام و ر آمدن یقال	و و م خواستن
و عادت و کار و عبادت باران پست	(مَدِیْنَتُهُ) شہرستان و شہر حیرت	دِیْنَتْ یہ و و ام خریدن چیزے را	و دِیْنَتُهُ دِیْنَتًا (بر دین و گزاشت اورا
یا باران نرم و نرم از ہر چیز و خوا	رسول علیہ السلام و داه + و قولہم	و دِیْنَتُهُ خدمت کردم اورا و حاکم	+ و دِیْنَتِ امْرَءِ ای ملک
و بیماری و حباب و تہر و غلبہ و غت	وَاَنَا اَبْنُ مَدِیْنَتِہَا (یعنی من	نمودم بروے و مالک آن شدم	رَأَدَانَ (عظمت و ا م گرفت خرید و ام یا فرو
و سلطان ملک و حکم و سیرت و تدبیر	و انا سے آخر	مرد گردانیدم و بندہ ساختم اورا و فی	وام از لغت انداختہ و فی الحديث اِذَا نَ

مُعْضَاوِيَرُوِيَّ أَنْ كَلَاهَا مَعْنَى
أَشْتَرِي بِالذَّيْنِ مُعْضَاوِيَرُوِيَّ
أَوْ مَعْنَاهُ ذَا بَيْنَ كُلِّ مَنْ عَرَضَ لَهُ
رَأْسَتَانِ (وَأَمَّ كَرَفَتِ
رَمْتَدَيْنِ) رَأْسُكَ وَوَيْدَارِ
رَدَّيْنِ) رَأْسُكَ وَوَيْدَارِ
وَيَعْدِي بِالْبَاءِ وَوَأَمَّ خَوْنَتِنِ
رَتَدَايْنِ) بَنِيهِ وَوَأَمَّ خَزِيدِ
فَزَوخت كَرَدَن
دِي ن ب ذ
رَبْدُ الدَّيْنِ بَازِ (مَوْضِعُهُ اسْت
بِمَنْ كَرَدَنِ كَرْدَانِ بِيَارِ بِيَارِ
میشود ج ۱
دِي ن ر
رَدَّيْنَارِ) بِالْكَسْرِ وَنَهْمُ مَا شَطَلَتْ
أَصْلُهُ دَنَابَرُ النَّشِيدِ فَأَيْدِلَ مَنْ
أَحْدِي بِمَا يَأْتِي لِكَلَاةٍ يَلْتَمِسُ بِالْحَصْلِ
كَذَّابِ إِلَّا أَنْ يَكُونَ بِالْهَاءِ
فَيُخْرِجُ عَلَى أَصْلِهِ مِثْلَ صَنَادَةٍ
وَدَنَامَةٍ لِأَنَّهُ آمِنٌ مِنَ الْإِلْتِصَافِ
وَدَيْنَارُ الْأَنْصَارِيِّ أَصْحَابِي اسْت
وَعَمْرُو بْنُ دَيْنَارِ) تَابَعِي أَبُوهُ
وَقِيلَ صَحَابِي
رَدَّيْنَارِي) اسْمُهُ بُو
رَدَّيْنُورِ) بِالْكَسْرِ وَفَتْحُ النُّونِ شَهْرٌ

اسْت
رَمْدَرُ) كَمُعْظَمِ اسْمٍ بِأَجْكَهَا زَائِدٌ
أَزْبَرِشْ وَوَيْدَارُ كَمُعْظَمِ تَرَكُ) دِينَارِ
سَكَزِدَه وَوَجَلُّ مَدْرُكُ) مَرْدُ
بِيَارِ دِينَارِ أَخْرَجَ عَلَى الْأَصْلِ
رَدَّ تَرَجُّهَهُ تَدْنِيرًا وَخَشِيدِ
رَوِيَّ أَوْ وَدَّ تَرَفْلَانِ) مَجْهُولًا
بِيَارِ دِينَارِ شَدِ
الْكِتَابُ التَّاسِعُ فِي الذَّلَالِ
بَابُ الذَّلَالِ فَصْلُ الْهَمْزَةِ
ذَا أَذَا
رَدَّ أَذَاةً) كَذَّ حَرَجَةٍ بَارِزِ اسْتِشْنَ
وَنَهِي كَرَدَنِ وَدَسْتِ انْدَازَانِ فَرَزِ
ذَا أَذَاءُ وَذَا أَذَاعَةً) كَذَّ صَدَاحِ
وَدَحْدَاحَةٍ وَتَدَّ أَذُو) كَذَّ حَرَجِ
مِثْلُهُ
ذ ب
رَعْرَبُ ذَا بٍ) بِالْفَتْحِ وَوَلَوْ بِيَارِ
جَنْبَانِ دِرْ بَالَا مَدَنِ وَفَزِ وَفَرَقِ
رَدَّيْنِ) بِالْكَسْرِ كَرَكُ وَنَبْرَكُ
هَمْزَةُ أَذُوبُ وَذِيَابُ ذَوْبَانِ
جَمْعُ وَخَانُهُ خَرْدُ وَدَاءُ الذَّيْبِ
كَرْسِكُ وَدَاءُ لَهُ غَيْرُهُ وَظَفَالُ
الذَّيْبِ) جَنْدِ سَتَارَهُ خَرْدَانِ پَشِيرِ
ذِيَابَانِ وَدَارَةُ الذَّيْبِ) مَوْضِعُهُ

اسْت بِنَجْدِ مَرْبَةِ كَلَابِ رَا وَنَامِ
دَوَارَةُ اسْتِ مَرْبَةِ اضْطَرَّاهُ وَبَيْنِ
أَبِي ذَيْبِ) مُحَمَّدُ بْنُ عَبْدِ الرَّحْمَنِ
مَحْدَثُ اسْتِ وَبَيْنَا الذَّيْبِ) بَطْنُ
اسْتِ
رَدَّيْنَةُ) كَرَكُ مَادَه وَوَسْطُ بِيَتَانِ
وَنَامِ مَادَرِ بِيَعِي شَاعِرِ وَنَامِ اسْمِ
أَزْدِي وَبَدِينِ مَعْنَى بَدُونِ لَفْظًا
أَيْدِ وَازَارِ اسْتِ كَذَّ رُكُوشِي شَرِ
عَارِضُ وَفَتْنَقِبُ عَنْهُ بِحَدِيدَةٍ فِي كَرَكِ نَاكِ
أَصْلُهُ أَذْنُهُ فَيُخْرِجُ شَيْءًا كَذَّابًا
وَكَشَادُكِي بَابِيْنِ وَوَهْلُوشِي بَابِيْنِ
وَزَمِينِ جَزِيرَةٍ زِيرِ مَقْدَمِ مَقْدَاسِ
وَوَكُوسِهِ زَيْنِ بَاشِدِ وَمِيكَزِ وَفَزُودِ
سَرَكْفِ سَتُورِ رَا
وَابِنِ ذَيْبَةٍ) شَاعِرِ اسْتِ
رَا بُوذُؤَيْبِ) كَوْبِيرِ قَطِيسِ خَوِيلِ
بِخَالِدِ هَذَلِي) وَابُوذُؤَيْبِ) أَيْكَدِ
شَاعِرِ اسْتِ وَدُؤَيْبِ) بِنِ حَبِيبِ
بِنِ حَلْجَلَةٍ) صَحَابِي اسْتِ
رَا بُوذُؤَيْبَةٍ) شَاعِرِي اسْتِ
رَدَّوَابِيَةٍ) بِالضَّمِّ كِيُو وَبِيَتَانِي يَا
جَلُّ رُوَيْدِنِ كَوْبِيَتَانِي دِرْ سِرِ (رَدَّوَابِيَانِ) مَصْغَرُ اسْمِ دَوَابِ
وَمُو بَالَايُ بِيَتَانِي اسْمِ ارْجَمْدِ اسْتِ
وَشَرَفِ دَاغَلِ كَرِ جَزِيرَةِ دِي وَبُسْتِ (رَكْسِ) دُؤُوبُ ذَا بِيَةٍ) مَجْهُولُ كَرَكِ

بَارَهُ آوِيَزَانِ بَرْمُوخَرِ بَالَانِ وَ
ذَوَابِيَةُ التَّغْلِ) كِيُو كَفَشِ
ذَوَابِيَةُ جَمْعِ وَالْأَصْلُ ذَا بِيَتَانِ
الْأَلْفُ اللَّيْثِي فِي الذَّوَابِيَةِ كَالْأَلْفِ
الَّتِي فِي رِسَالَتِهِ وَحَقَّقْنَا أَنْ تَبْدُلَ مِنْهَا
هَمْزَةً فِي الْجَمْعِ لَكِنَّهُمْ اسْتَشْقَلُوا وَقَعِ
الْفِ الْجَمْعُ بَيْنَ هَمْزَيْنِ فَقَبِلُوا الْأَوَّلَ
وَأَوَّلًا
رَأْضُ مَذَّابَةٍ) بِالْفَتْحِ زَمِينِ
عَارِضُ وَفَتْنَقِبُ عَنْهُ بِحَدِيدَةٍ فِي كَرَكِ نَاكِ
رَجَلُ مَذَّوْبٍ) مَرْدُ كَذَّ كَوْبِيَتَانِ
وَسِ كَرَكِ اسْتِ قَادَهُ بَاشِدِ وَ
بُذُؤُونُ مَذَّوْبٍ) اسْمِ كَرَقَا
بَعْلَتِ ذَيْبَةٍ وَالمَوْنَتِ بِالْهَاءِ
رَدَّيَابُ الْغَضَا) مَبْنُوكِبِ بِنِ كَلِكِ
بِنِ خَطْلَةٍ اسْتِ
رَدَّوَابَانِ الْعَرَبِ) بِالضَّمِّ دِرْ سِرِ
عَرَبُ دِرْ وِيَتَانِ) أَنَا
رَدَّيْتَانِ) بِالْكَسْرِ كَرِ حَانِ بَاقِي مَوْ
وَبَاقِي شَمِ بَرِ كَرَدَنِ وَبِشَرِ وَ
مِثْلُهُ دَوَسْتَارَهُ انْدِ مِيَانِ عَوَامِ
وَفَرَقِدِينِ
رَدَّوَابِيَانِ) مَصْغَرُ اسْمِ دَوَابِ
اسْتِ
وَشَرَفِ دَاغَلِ كَرِ جَزِيرَةِ دِي وَبُسْتِ (رَكْسِ) دُؤُوبُ ذَا بِيَةٍ) مَجْهُولُ كَرَكِ

ذبح عظیم	وآن دو تار ه اندر روشن دین	و فروشت یز رخ وی پس نموداشت	ذبح
رذبح (کسر و نوعی از سماروغ)	بر دو مسافت بقدر یک گز است	بغیر از آن و ذبح الحی المذبح و غیره	رذبح (بافتن بشتن و فعل من)
و گز رشتی و گپا است که خور	و در جای ذبح یک از آن بر دو شا	و البینان ای طهرها و ابیح	نصرو ضرب حکم زدن حروف را
نهار باشد	است کو چک کا نه بد بجه	استعمالها و البینان جمع فون	و آسته خواندن یا شتاب خواندن
رذبحه در دگلو یا خون است که	رذبح (بافتن جلای قربانی کرد)	وهی السمكة	و کتاب بلغت حمیر که بر شاخ خرماکه
خناق پیدا کند پس میکند یا ریش	و شکاف در زمین مقدار بالشت	رذبح (گسردن پست و پست	برگ نیاورده باشد نوشته شود
است که در حلق بر آید و در آن لغا	و مانند آن و محراب ستمی بذلک	کردن سر	و داینت چیز و دانستن و تا
است ذبحه کعبه و ذبحه تکس	للقرا این و کوشک و کتاب	رذبحه (کافعل مذ بوح ساخت	ذبحه (بالکسر جمع و سخن و زبان و
والضم و ذبح کتاب و غیره	نصاره مذ الخ جمع	آزا	منه الحديث أهل الجنة خمسة
رذبح (کعبه نوعی از سماروغ)	رذبح (کعبه آنچه بدان فتح کند	رذبحه (جد گیر افح نمودند	منهم الذی لا ذبح له ای لا نطق له
مذ بوح (ذبح کرده شده و پاک	رذبح (کفراب گپا است	و یقال التامح التذبح	ولا لسان یتکلم به من ضغفه و
و طلال و منه کل شی فی البحر	رذبحه در درو آزار است و حلق	ذبح ذبح	یزوی بالزاء و کوه بلغت جبهه و
ای محتاج الی الذابح و مذ بوح	رذبح (کفران گفتیهای شکم	رذبح (بافتن زه و چای است	منه ما أحب أن لی ذبحا من ذبح
بها) در از لحیه	انگشتیهای پای و یخف و منه قولهم	رذبحه (ناویدن چیز آوکان	و یروی بالذال و قد مر
رذبح (مذ بوح ذبحه مؤنث	ما ذونه شوکه و لا ذباح	و جنین آن و حمایت همایه	رذبح (کتاب ذبح) گفت آنکه با سانی
و انما جاءت بالهاء لخلبة الاسم	رذبحان (بالضم شهرت تبریز	و اهلخانه و رنجاندن مخلوق را	خوانده شود
و لقب اسمعیل علیه السلام و منه	و نام جماعت و نام جد و الدعید	و حرکت دادن و زبان و زه	رذبح (کصاحب استوار و علم
الحديث و انا ابن الذبیحین بن عمر و صحابه	و فی الحديث من وقی شتر ذبحه (رض)	رذبحه (ذبحه زیاده) بالکسر نکره است	رذبح (ذبحه زیاده) بالکسر نکره است
عبد المطلب لرمه ذبح عبدالله لند	رذبح ذبحا و ذباحا) بالفتح	دخول الجنة و خانه و چیزیکه پیروز	و ذبح الحیر و یافت زاده و ذبحه
فقد آه بمائة من الإبل و قربانی	شکاف و پاره نمود و گلو برید و خبر کرد	آویزند برک زینت ذبا ذبح جمع	محکم کرد آزا و نیکو یا گرفت و روان
رذبح (کصاحب داغ گلو است)	و بدک ساخت و منه حدیث القضا	رذبح (مذ ذبح) بکسر فال و دم	خواند و منه قولهم ما احسن یذبح
یا آمن داغ است که بر آن برجا	من فی قاضیا فقد ذبح بخیر سکن	و فتح آن مرد و دله و منه قولی	الشعر یعنی چه نیکو روان میخواند
گردن ستور داغ کند و مو که سیاه	اهلک فانه من اسرع اسبابه و	مذ ذبح بین بین ذلک	شعرا
بند سر و گردن و جامی ذبح رسته	ذبح الذن سوراخ کرد خمر را و شکاف	رذبح (ذبح) علی صورة الجمع زه	رذبح (خشنماک شد
و سجد ذابح یک از منازل نماز	و یجبت الذبیحة فلا نأ و رازنت	رذبح (جنین	مذابح) کصاحب رونده

رَبُّكَ مُدَبِّرٌ لِّمَعْظَمِ جَمَادٍ رَّاسِمَةٍ جَمْعُ

وَمَنْقَشٌ

رَدْبِيرٌ (بَشْتَن)

ذبل

رَدْبِلٌ (بِالْفَتْحِ) بَاسْمِ دَرِيَا

يَا بَرِي يَا كُوشِ يَاهِي يَا سَخَوَانِ

وَابِهْ دَرِيَايِ اسْتِ وَا زَانِ اسْتِ بَرِي

وَشَاهَا سَارِزَنْدِ وَخَا بَشْتِ اسْتِ

كِه شَانِهْ كِرُونِ بَانِ بِيضِهْ بَشْتِ سَبُوهْ كُوبِهْ اسْتِ

سَرِ رَا زَا بِلِ گِرُو اَنْدِهْ كُوبِهْ

اسْتِ وَدَبْلَا ذَا اِبْلَا وَدَبْلَا

دَبْلَا (كَلْمَهْ اسْتِ كِه بَرَانِ دَعَا

بِدَكُنْدَايِ الرِّمَّةُ اللّٰهُ هَلَاكًا

رَدْبَلَهْ) بِشَكْلِ وَا بَادِرْمِ بَرْمَرْدِهْ

كُنْدِهْ وَبِالضَّمِّ خُشِيدِنِ لَبِ اَرَشَنَكِ

وَخُشِيدِ كِهْ اَن

رَدْبِلِ (بِالْكَسْرِ) فَرْزَنْدِي زَنْ

وَدَبْلِ (دَبْلِ) اِيْ كَلْ ثَاكُلِ مَبَالِغِهْ وَلا غَرْوَانِيْدِهْ وَآذَبَلْتِ

رَدَا بِلِ بِنِ طَفِيلِ (صَاحِبِ صَحَابَةِ

اسْتِ وَفَقَا ذَا بِلِ) نِيْزِهْ بَارِيَكِ

جَسِيْدِهْ پُوسْتِ دُبْلِ كَلْتِ وَ

دُبْلِ كِرْ كَجِ جَمْعُ

رَدْبَالِ (كَغْرَابِ رِيْشَهَا كِهْ بَرِ بِلُو

بَرَا يَدِ وَبِحَا بَشْكَمِ سُوْرَا خِ نَا يَدِ

دَبْلَا (بَلِيْطِهْ دُبَالِ بَحْثِ تَا

رَدْبَلَاءُ كُحْمَاءُ زَنْ خَشَكِ لَبِ

رَسِيْنُ الدُّبُولِ) سِنْ شِيْخُو خَتِ

اسْتِ لِأَنَّ الْبَدَنَ يَدْبُلُ فِيْهِ وَخُجَّ ذَبْيَانِي

طَبِيْعَةُ الْأَعْضَاءِ مِنَ الْغَوَالِي النَّصَا

وَمِنْهُ الدُّبُولُ الدَّقِي

وَابِهْ دَرِيَايِ اسْتِ وَا زَانِ اسْتِ بَرِي

رَدْبِلِ يَكْنُصِرُ وَيُقَالُ اَذْبِلْ

رَدْبِلِ (دَبْلِ) كِه شَانِهْ كِرُونِ بَانِ بِيضِهْ بَشْتِ سَبُوهْ كُوبِهْ اسْتِ

سَرِ رَا زَا بِلِ گِرُو اَنْدِهْ كُوبِهْ

اسْتِ وَدَبْلَا ذَا اِبْلَا وَدَبْلَا

دَبْلَا (كَلْمَهْ اسْتِ كِه بَرَانِ دَعَا

بِدَكُنْدَايِ الرِّمَّةُ اللّٰهُ هَلَاكًا

رَدْبَلَهْ) بِشَكْلِ وَا بَادِرْمِ بَرْمَرْدِهْ

كُنْدِهْ وَبِالضَّمِّ خُشِيدِنِ لَبِ اَرَشَنَكِ

وَخُشِيدِ كِهْ اَن

رَدْبِلِ (بِالْكَسْرِ) فَرْزَنْدِي زَنْ

وَدَبْلِ (دَبْلِ) اِيْ كَلْ ثَاكُلِ مَبَالِغِهْ وَلا غَرْوَانِيْدِهْ وَآذَبَلْتِ

رَدَا بِلِ بِنِ طَفِيلِ (صَاحِبِ صَحَابَةِ

اسْتِ وَفَقَا ذَا بِلِ) نِيْزِهْ بَارِيَكِ

جَسِيْدِهْ پُوسْتِ دُبْلِ كَلْتِ وَ

دُبْلِ كِرْ كَجِ جَمْعُ

رَدْبَالِ (كَغْرَابِ رِيْشَهَا كِهْ بَرِ بِلُو

بَرَا يَدِ وَبِحَا بَشْكَمِ سُوْرَا خِ نَا يَدِ

دَبْلَا (بَلِيْطِهْ دُبَالِ بَحْثِ تَا

رَدْبَلَاءُ كُحْمَاءُ زَنْ خَشَكِ لَبِ

رَسِيْنُ الدُّبُولِ) سِنْ شِيْخُو خَتِ

اسْتِ لِأَنَّ الْبَدَنَ يَدْبُلُ فِيْهِ وَخُجَّ ذَبْيَانِي

رَدْبَيَانِ) بِالضَّمِّ الْكُسْرُ قَبِيْلَةٌ

اَزَانِ قَبِيْلَةٌ اسْتِ زِيَادِنِ مَعَاوِيَهْ

رَدْبَيَانِي

طَبِيْعَةُ الْأَعْضَاءِ مِنَ الْغَوَالِي النَّصَا

وَمِنْهُ الدُّبُولُ الدَّقِي

وَابِهْ دَرِيَايِ اسْتِ وَا زَانِ اسْتِ بَرِي

رَدْبِلِ يَكْنُصِرُ وَيُقَالُ اَذْبِلْ

رَدْبِلِ (دَبْلِ) كِه شَانِهْ كِرُونِ بَانِ بِيضِهْ بَشْتِ سَبُوهْ كُوبِهْ اسْتِ

سَرِ رَا زَا بِلِ گِرُو اَنْدِهْ كُوبِهْ

اسْتِ وَدَبْلَا ذَا اِبْلَا وَدَبْلَا

دَبْلَا (كَلْمَهْ اسْتِ كِه بَرَانِ دَعَا

بِدَكُنْدَايِ الرِّمَّةُ اللّٰهُ هَلَاكًا

رَدْبَلَهْ) بِشَكْلِ وَا بَادِرْمِ بَرْمَرْدِهْ

كُنْدِهْ وَبِالضَّمِّ خُشِيدِنِ لَبِ اَرَشَنَكِ

وَخُشِيدِ كِهْ اَن

رَدْبِلِ (بِالْكَسْرِ) فَرْزَنْدِي زَنْ

وَدَبْلِ (دَبْلِ) اِيْ كَلْ ثَاكُلِ مَبَالِغِهْ وَلا غَرْوَانِيْدِهْ وَآذَبَلْتِ

رَدَا بِلِ بِنِ طَفِيلِ (صَاحِبِ صَحَابَةِ

اسْتِ وَفَقَا ذَا بِلِ) نِيْزِهْ بَارِيَكِ

جَسِيْدِهْ پُوسْتِ دُبْلِ كَلْتِ وَ

دُبْلِ كِرْ كَجِ جَمْعُ

رَدْبَالِ (كَغْرَابِ رِيْشَهَا كِهْ بَرِ بِلُو

بَرَا يَدِ وَبِحَا بَشْكَمِ سُوْرَا خِ نَا يَدِ

دَبْلَا (بَلِيْطِهْ دُبَالِ بَحْثِ تَا

رَدْبَلَاءُ كُحْمَاءُ زَنْ خَشَكِ لَبِ

رَسِيْنُ الدُّبُولِ) سِنْ شِيْخُو خَتِ

اسْتِ لِأَنَّ الْبَدَنَ يَدْبُلُ فِيْهِ وَخُجَّ ذَبْيَانِي

وَنَكَافَتْنِ كُوفَتْنِ وَافْعَلْ مِنْ سَمْعِ

رَدْحُحْ) كِهْدِ بَرِ كُوتَاهْ بِالْاَكْلَانِ

شَكْمِ وَدَحْدَاحْ) كِهْدِ جِدَاحِ شَدِهْ

رَدْحَدْحَتِ الرِّيحُ التَّرَابِ

بَرِ بَادِخَاكِ رَاهْ وَنِيْزِ دَحْدَحَهْ

كَامِ زَرِيْكِ كُذَّاشْتِ شَتَابِ رَفْتِنِ

ذح ح

(رَضِ) دَحْ نُوْشِيْدِهْ وَدَحْ مِنْ الشَّقْرِ

رَدْحَلِ) بِالْفَتْحِ مَوْضِعُ اسْتِ وَكِيْنِهْ

وَوَشْنِهْ اَذْحَالِ وَذُحُلِ

جَمْعُ وَكُنْدِهْ رَا بَارِ كَشْتِنِ كِيْنِ

خَوَاسْتِنِ يُقَالُ طَلَبَ يَدْحَلَهْ وَبَا

طَلَبِ يَادِشِ كُنَاسِهْ كِهْ بَرِ اَن

رَفْتِهْ نَمُوْدِنِ يَا يَادِشِ شَمْنِيْ خَوَاسْتِنِ

وَالْفَعْلُ مِنْ فَعِهْ

ذح ح

(رَمَدَحْ) كِهْلِسِ بَشْتِهْ اسْتِ وَبَدَلِ

نَا مِيْدِهْ شَدْنِدِ مَالِكِ وَطِيْبِ لَا نَ

اُمَمَهَا وَلَدَتْهُمَا عِنْدَ هَا فُسْتِمِيَا

بِاسْمِهَا وَالمِيمُ زَائِدَةٌ وَهِيَ الصَّحِيحُ

وَقَالَ سَبِيْوِيْدِهْ مِنْ نَفْسِ الْكَلَمَةِ

(رَفِ) دَحْجَهْ دَحْجَا) بِالْفَتْحِ

خَرَا شِيْدِ اَنَزَاهْ وَدَحْجَتِ الرِّيحُ

فَلَا نَا) كُنِيْدِهْ اَوْرَا زَا جَا بَجَا

رَا دَحَا جِ) اَرَامِ كِرُوْنِ بَجَا

ذح ح

(رَدَحَهْ) عِيْبِ كِرُوْ اَوْرَا حَقِيْمِ

رَدَحِ) بِالْفَتْحِ سِلْبِيْ دُنِ جَمَاعَةُ نَمُوْدِنِ

بِنْدَا شْتِ وِرَا نَدِ وِرَسُوْ اَنَمُوْدِ

ذح مل

رذخلة غلطانید آن را

رذخلة علی القلب مثله

باب لذل فصل الحاء

ذخ ذخ

رذخذ اخ که حداح مردگرین

ومحترز از هر چیز

رذخذ خان مرد گو یا فصیح

زبان

رذاذیخ دس است از اعمال حلب

ذخ ر

رذخر بالضم یخنی

رذخر کتف کو به ست بزمین

رذاخری کصاحب فریه و نام

مردی و یخنی نهاده

رذخیره کسینه یخنی از خارج جمع

و موضع است که بکوان حرمارا

نسبت کنند فیقال تمر ذخیره

رذاخری بالکسر گیاه است خوشبو

که آنرا کوم خونند از آن جمع

رذخاخری بفتح میم شکها و رودها

ورگها و اسافل بطن

رذاخری بفتح موضع است

نزدیک مکه

رف ذخوة ذخرا بالضم

یخنی نهاد

رذخنی مبنی الفاعل من افتعل

اسپیکه باقی دارد تک خود را بعد

انقطاع تک اسپان دیگر

رذاخره برگزیده آنرا یخنی

ساخت یا یخنی نهاد و اصله از خمر

من الذخر ویقال از خمر یذخر فهو

مذخر فلما اراد و ان یذغموا

لیخف النطق قبلوا التاء الى ما یقار

من الحروف وهو لذل المملة لانها

من تخرج واحد فصارت اللقطة

مذذخرا ابدال و دال ولهم فيه

جیلند مذهبان قلب الذال

المحجة دال الفیدغم فيها وهو اکثر

فیصیر دالاً مشددة و قلب الدال

المحمله دالاً الفیدغم فيها فیصیر دالاً

مشددة و ذاك مطر دکی

امثاله خواد کمر و اذ کمر

ذخ و

رذخا الیل سخت راندن شتران

رایاراند و ورکرد و ذخا المکرأة

جماع کرد و باو

ذخی

رذخاة از زمین به درخت

رض ذخی ذخیما شتابی کرد

و ذخهم الریح رسید با آنها

با و نیت ایشان از آن پرده مانع

و نیز ذخی او اخیده شدن

بشم بکمان ندانی

باب لذل فصل الراء

ذرا

رذراء من خیر الفتح اندک

ازیکه فی الحدیث وهم ذراء

النار ای خلقوا لها و روی لواء

یعنی لیدین یقرقون فیها من رت

الریح التراب اذا فزقته و حال

پرده و منه ما بینا ذراء ای حائل

رذراء بالضم پیری یا اول سپید

که در مقدم سر ظاهر شود

رذراء بالکسر کبره کلمه است

که بدان میش ابرو و شدن

خوانند فیقال ذراء ذراء مبنیاً

علی الفتح

رذرا آذرا کا حمر مدیر

و کیش آذرا تقهار که در سر

سپید باشد یا آنکه بر دو گوش

خال و سائر بدنش سیاه بود فوس

آذرا وجدی آذرا کذلک

رذرا کسحر ازین پیر و عنای

رذراء آنکه بر دو گوش و خجک

و سائر بدنش سیاه بود یا آنکه در سر

سپید باشد

رذراء ذری بالهمزة و ترکها

اصح فیه کشت تخم انداخته

رذریه مثلثة الاول و تشدید

الراء و الیاء مرزندان جن انس و

هو من ذرا الشیء الا ان العرب

قد رکت هنر هاد ذری جمع و

زنان منه الحدیث نهی عن قتل

الذرا ری یعنی النساء لاجل المرأة

و المقتولة و فی معالم التنزیل فی قوله

تعا و حننا ذریتهم فی القلک المنین

اسم الذریة یقع علی الاء کما

یقع علی الاولاد

رذرا ذرا بالفتح و یجرا کلمه

نیک سپید و هو من الذریة و کثرت

رذرا ذرا آفرید و ذرا الشیء

بسیار کرد آنرا و ذرا آفوة سخن

بد و بیوده گفت و ذرا الارض

تخم انداخت و زمین

رذری فلان ذرا

بر گردید و سپید شود و ذری

رذرا کسحر ازین پیر و عنای

رذری کمن با قه شیر زبان

فرو د آورده

رَاذَرَّاهُ إِذْرَاءً (و خشم آورد)

وَرَسَانِدَةً وَأَذْرَاهُ بِالشَّيْءِ (خبر)

گروانید ویرا بان چیز مضطرب کرد

بِسُوِّهِ (و آذراه) روان

گروانید و آذرات الناقه فرو

آورد شیر را در پستان

ذرب

رَذَرَبَ بِالْفَتْحِ نَشْ كَفَشَر

دوزان

رَذَرَبَ بِالْكَسْرِ نَكْرِزَه مَانِد

است که در گردن انسان یا ستور

باشد یا مرضی است از امراض جلر

رَذَرَبَ كَرِهَ كُوشَت وَزَن بَان

و خیانت کار ذرب کعب جمع

سگرزیه مانند می است که در گردن

مروم یا ستور پیدا گردد

رَذَرَبَ كَلْفٌ تَزِرُ مَرَجِيَّةٌ وَ

نش کرده و مرد زبان دراز و الموث

باللهاء و تیز زبان ذرب بالضم جمع

و لِسَانٌ ذَرَبٌ وَ سَيْفٌ ذَرَبٌ

ای حلید

رَذَرَبَ مُحَرَكَةٌ بِرَبِّهِ أَذْرَابٌ

جمع و تباها شدن ریش و فراخ گردید

آن یا روان شدن زرد آب از او

و تباها شدن معده و صلاح گرفتن آن

لغات اضداد و الفعل من سَمِعَ

يَقَالُ ذَرَبْتُ مَعْدَتَهُ ذَرَبًا وَ ذَرَابَةً

و ذَرَوْبَةً و از او که بشود و رنگ

و سخن بد و فی الحديث فی آلبان

الابِلِ و ابوالها شفاء لِّلذَرَبِ هُوَ

يَعْرِضُ الْمِعْدَةَ فَلَا يَنْهَضُ لَهَا

و يَفْسِدُ فِيهَا و لَا يَمْسُكُ و رَمَاهُ

بِالذَّرَبَيْنِ (مثنی متهم کرد او را

به بدی و خلاف

رَذَرَبِي كَحَمْزٍ سَخِي وَ بَلَاءٍ

رَذَرَبِي (مشددة الياء مثله

رَذَرَاب) كغراب زهر

رَمِذَرَب) كمنبر زبان

رَسَيْفٌ مَذَرَوْبٌ (شمشیر تیز

رَاذَرَبِي) مَنُوبٌ است بسو

آفرینجان

رَذَرَبِيًّا بفتحات مشددة الياء

عيب و سخنی و بلاء ذَرَبِيًّا بتقويم

و آخر ذَرَبِيحِي) سرخ از غوغای

رَذَرَبِي حَمِيرِي) کز بر محدث

رَذَرَبِي بتقويم مثناة که رم

رَاذَرَبِي بِالْفَتْحِ و ضم الراء شهرت

رَس) ذَرَبٌ ذَرَبًا وَ ذَرَابَةً تیز

گروید و ذَرَبُ الْجَرْحِ (دوا

رَذَرَبِي) كمران و يخف جانو پست

رَمِذَرَبِي) كعظم سان تیز که می پرو و دران لغات است ذَرَبِي

رَسَيْفٌ مَذَرَبٌ (شمشیر

رَمِذَرَبِي) كسكيتن و ذَرَبِي كسك

رَذَرَبِي السَّانُ تَذَرِيًّا تیز کرد

رَمِذَرَبِي) كصفت و ذَرَبِي كصفو و ذَرَبِي

رَمِذَرَبِي) كصفت و ذَرَبِي كصفو و ذَرَبِي

رَمِذَرَبِي) كصفت و ذَرَبِي كصفو و ذَرَبِي

رَمِذَرَبِي) كصفت و ذَرَبِي كصفو و ذَرَبِي

رَمِذَرَبِي) كصفت و ذَرَبِي كصفو و ذَرَبِي

رَمِذَرَبِي) كصفت و ذَرَبِي كصفو و ذَرَبِي

رَمِذَرَبِي) كصفت و ذَرَبِي كصفو و ذَرَبِي

رَمِذَرَبِي) كصفت و ذَرَبِي كصفو و ذَرَبِي

رَمِذَرَبِي) كصفت و ذَرَبِي كصفو و ذَرَبِي

رَمِذَرَبِي) كصفت و ذَرَبِي كصفو و ذَرَبِي

رَمِذَرَبِي) كصفت و ذَرَبِي كصفو و ذَرَبِي

رَمِذَرَبِي) كصفت و ذَرَبِي كصفو و ذَرَبِي

رَمِذَرَبِي) كصفت و ذَرَبِي كصفو و ذَرَبِي

رَمِذَرَبِي) كصفت و ذَرَبِي كصفو و ذَرَبِي

رَمِذَرَبِي) كصفت و ذَرَبِي كصفو و ذَرَبِي

رَمِذَرَبِي) كصفت و ذَرَبِي كصفو و ذَرَبِي

رَمِذَرَبِي) كصفت و ذَرَبِي كصفو و ذَرَبِي

رَمِذَرَبِي) كصفت و ذَرَبِي كصفو و ذَرَبِي

رَبُّهُ مُدَّرَّحٌ كَعِظْمِ شِرْكِهِ بَرَّانِ أَجَابَ بَشْدَةً وَعَسَلٌ مُدَّرَّحٌ كَذَلِكَ	يَا آن بضم وال مهملة است (رَدَّرُور) كصبور وارو پرانگنه و بگو خوشی است اذرة جمع	و اعراض يقال في فلان ذراعاً اعراض غصباً ذرع	رَدَّرِع (ككف مرد سخت بدگو و شمار روز روزه و مرد نیکو صحبت رَدَّرِعَات) ناقه بانه تیز و فراخ
رَدَّرَح الطَّعَامُ تَذْرِيحًا فَرَّاحٌ انداخت و آن و نیز تذريح غفرا و راب تر کردن و کل لود کرد و مطهره چرمین نور اما بوسه خوش گیرد	رَدَّرِيَّة (كسفيه بوسه خوشی است و وارو بوسه پرانگنه رَدَّرِيَّة) و يكسر زنده ذرَّيات و ذَرَارِي جمع و زنان يمتو	(رَس) ذَرَّ (بر لذت هله دنیا قا و رگروید ذرع	رَدَّرِعَات (و قوايم ذرعات) امی سریت رَدَّرِعَة (بالضم و سله و آنچه بد و بد گیر بپوندند
ذَرَّ ذَرَّ (رَدَّرَة) پرانگنه (رَدَّرَار) که حداح بسیار گو و لقب مردی	فیه الواحد و الجمع (رَدَّرَادَة) کثامه آنچه از پرانگنه چیز بر افتد	از خوردن يقال ذَرَّ طَبَّتْ يافلان يعني بطور زشت خوردی ذرع	رَدَّرَاع (كصاحب خيك خروغرا ذَوَارِع جمع و كز كننده رَاذَرِع) بالفتح اسب بنزد او
ذَرَّ (رَدَّرَة) بالفتح مورچه ذرة يكي و صد مورچه بوزن يكه انه جوات و قيل ليس لها وزن و يحكى ان رجلاً وضع خبزاً حتى علاه الذر و ستره ثم و زنه فلم يجد شيئاً و ابودر (كقبت خدب بن جواده كقبت بن او ام درست که صحابيا رَدَّرِي شمشير بسیار آب و جهر شمشير و آب شمشير	(رَدَّرَة) بالکسر آله است که بدن دانه را از گاه جدا سازند رَدَّرُورَة) پرانگنه (رَدَّرَار) ترجیده گردید و ذَرَّ البَقْلُ برآمد تره و ذَرَّ لِلشَّمْسِ كذالك و ذَرَّتْ الْأَرْضُ النَّبْتَ بر آوردن نبات و ذَرَّ الرَّجُلُ پیر شد سرا و و يَذَرُفِيهِ بالفتح شاد و ذَرَّ جد کردن دانه و نمک نهند آن و انداختن دار و پرانگنه و چشم و پرانگنه	رَدَّرِع (بالفتح قوت و طاق سیر و خود منده هو اسع الذرع الخلق و يقال أَبْطَرْتُ فَلَا تَذَرَعُهُ كَلَفَتْهُ أَكْثَرُ مِنْ طَوْقِهِ و ضَاقَ بَأَمْرٍ ذَرَعُهُ) ست و ضعیف شد طا او نرسید یا ز مکر و مات نجات نیامد و کذا ضَاقَ بِهِ ذَرَعًا و اصل الذرع غما هو سَطُّ اليَدِ فَكَانَتْ أَرَادَ شَيْئاً فَعَدَّ إِلَيْهِ يَدَيْهِ فَلَمْ يَنْلَهُ وَقَوْلُهُمْ اقْصِدْ بِذَرْعِكَ يعني نرمی رفق کن با خود رَدَّرِع محركة گوساله دشته رَدَّرِعَان) بالکسر جمع و امید و منه قوله و قد يقود الذرع الوحشي و ماده شتر که صیاد در پس آن شده بر صید شیر اندازد	رَدَّرِع (ككف مرد سخت بدگو و شمار روز روزه و مرد نیکو صحبت رَدَّرِعَات) ناقه بانه تیز و فراخ رَدَّرِعَة (بالضم و سله و آنچه بد و بد گیر بپوندند رَدَّرَاع (كصاحب خيك خروغرا ذَوَارِع جمع و كز كننده رَاذَرِع) بالفتح اسب بنزد او رَدَّرِع (بالفتح قوت و طاق سیر و خود منده هو اسع الذرع الخلق و يقال أَبْطَرْتُ فَلَا تَذَرَعُهُ كَلَفَتْهُ أَكْثَرُ مِنْ طَوْقِهِ و ضَاقَ بَأَمْرٍ ذَرَعُهُ) ست و ضعیف شد طا او نرسید یا ز مکر و مات نجات نیامد و کذا ضَاقَ بِهِ ذَرَعًا و اصل الذرع غما هو سَطُّ اليَدِ فَكَانَتْ أَرَادَ شَيْئاً فَعَدَّ إِلَيْهِ يَدَيْهِ فَلَمْ يَنْلَهُ وَقَوْلُهُمْ اقْصِدْ بِذَرْعِكَ يعني نرمی رفق کن با خود رَدَّرِع محركة گوساله دشته رَدَّرِعَان) بالکسر جمع و امید و منه قوله و قد يقود الذرع الوحشي و ماده شتر که صیاد در پس آن شده بر صید شیر اندازد

ذرع

واستراخان و قوله لا تطعم
 العبد الكراع فيطعم في الذراع
 مذکور است در طوق و خوق
 و منه رجل اسع الذراع یعنی فراخ
 خواست و وضاق بکلامه ذراع
 ست و ضعیف شد طاقت او و از
 نجات نیافت و داغ رش شتر
 و نشان و علامتی است مرتبه تعلیم
 را بهین و بعضی بنی مالک بن سعد
 و نام دو پیشه است در بلاد عمر و بن
 کلاب و صدر نیزه و کمر از آن
 یا از چوب و منزه است مقرر احوال
 ذراع الاست کشاده و برج است
 و در ذراع است بجهت و دیگر
 مقبوض آن متصل بشام است و
 فرو آید در آن و ذراع موط
 متصل بهین است و هی اذق من الثناء
 و آمدن الاخری و بسا است که
 عدول میکند و فرو می آید در آن
 و آن طلوع میکند بعد گزشت
 چهار روز از تموز و مزد میرو
 بعد گزشت چهار روز از کانون
 و یقال هو مینی علی جبل الذی
 یعنی مستعد و حاضر است
 و ذوالذراعین لقب بنهر

ذرع

شاعر و نامش مالک بن حازم است
 رذریح کامیر شفیع و تیر و و فراخ
 کام و منه فی صقیه علیه السلام
 ذریع المشی ای اسع الحظ و مر
 فراخ و وسیع و مرکب و قتل
 ذریع ای ریح و فی الحدیث فاکل
 اکلا ذریعای سیرتیا کثیرا و
 ذریع اسب سبک سیرتیر و فز
 بعیر ذریع کذلک
 ذریع و سلیله و آنچه بود دیگر
 پیوندند و ماده شتر و جز آن
 که صیاد در پس آن شده بر صید
 یا از چوب و منزه است مقرر احوال
 ذراع الاست کشاده و برج است
 و در ذراع است بجهت و دیگر
 مقبوض آن متصل بشام است و
 فرو آید در آن و ذراع موط
 متصل بهین است و هی اذق من الثناء
 و آمدن الاخری و بسا است که
 عدول میکند و فرو می آید در آن
 و آن طلوع میکند بعد گزشت
 چهار روز از تموز و مزد میرو
 بعد گزشت چهار روز از کانون
 و یقال هو مینی علی جبل الذی
 یعنی مستعد و حاضر است
 و ذوالذراعین لقب بنهر

ذرع

ضعیف است و و خیک خرد که از
 جانب ذراع باز کرده باشد آنرا
 رمدایع (نواح یا دهکامان) میزنیده ای
 ذراع و دشت و مداریح مثل رمدایع
 و قوام سنور و دیها گرداگرد شهر
 که در کشت باغ باشد و خرما شالی
 نزدیک شهر مدایع) بالکسر
 ر (ذرع الثوب ذراعاً) بالفتح
 که کرد جامه را و ذرع القی فلاتا
 رذریع و سلیله و آنچه بود دیگر
 پیوندند و ماده شتر و جز آن
 که صیاد در پس آن شده بر صید
 یا از چوب و منزه است مقرر احوال
 ذراع الاست کشاده و برج است
 و در ذراع است بجهت و دیگر
 مقبوض آن متصل بشام است و
 فرو آید در آن و ذراع موط
 متصل بهین است و هی اذق من الثناء
 و آمدن الاخری و بسا است که
 عدول میکند و فرو می آید در آن
 و آن طلوع میکند بعد گزشت
 چهار روز از تموز و مزد میرو
 بعد گزشت چهار روز از کانون
 و یقال هو مینی علی جبل الذی
 یعنی مستعد و حاضر است
 و ذوالذراعین لقب بنهر

ذرع

من الافعال ایضا و فی الحدیث
 الاخر و علیة حجاز فاذرع منها
 رمدایع (نواح یا دهکامان) میزنیده ای
 ذراع و دشت و مداریح مثل رمدایع
 و قوام سنور و دیها گرداگرد شهر
 که در کشت باغ باشد و خرما شالی
 نزدیک شهر مدایع) بالکسر
 ر (ذرع الثوب ذراعاً) بالفتح
 که کرد جامه را و ذرع القی فلاتا
 رذریع و سلیله و آنچه بود دیگر
 پیوندند و ماده شتر و جز آن
 که صیاد در پس آن شده بر صید
 یا از چوب و منزه است مقرر احوال
 ذراع الاست کشاده و برج است
 و در ذراع است بجهت و دیگر
 مقبوض آن متصل بشام است و
 فرو آید در آن و ذراع موط
 متصل بهین است و هی اذق من الثناء
 و آمدن الاخری و بسا است که
 عدول میکند و فرو می آید در آن
 و آن طلوع میکند بعد گزشت
 چهار روز از تموز و مزد میرو
 بعد گزشت چهار روز از کانون
 و یقال هو مینی علی جبل الذی
 یعنی مستعد و حاضر است
 و ذوالذراعین لقب بنهر

ذرو

ذرو

ذشش

ذع د

والهواء عوص رذاریات (بادها)	ذَرَّ الظُّبَى (بشاپ رفت و یقلا مَرَفْلَانْ یَذْرُوْ) ای یمرؤم آشکا	شد بز و نیز استند آء) بسایه دخت شدن و پناه گرفتن بچیز	باب الذا ل فضل الطاء ذ ط رأ ذط (مرو کج زرخ
رذراوة (بالضم کلامه آنچه از چیز برافند و ریزه گاه و جز آن که از گندم جدا افتد و قیقه بر باد رود)	و ذَرَّافُوْه (خطا کرد و سرخ تا تمام گفت و ذَرَّ الشَّيْءُ (افدا رَاذَرَّتِ الرِّيحُ التُّرابَ (برداشت	صلته بالباء ذرود رذرود (که رهم نام کوپ	باب الذا ل فضل العين ذ ع ب رذعبان (بالضم گر جوان
آزاه و ذَرَّافُوْه التَّبَت (ریزه گاه خشک که باد برداشته و برده باشد رَمِذَرِي (بالکسر سکو	اِذْ رَاء (انداختن تخم در زمین رَحْمَنُ حَشْم (و یقال ضغنه فا ذَرَّاهُ عَنْ ظَهْرِ ابْنِهِ (ای القاه	را بوالذری (بالفتح کسه خاله بن عبد الرحمن افریقی و علی بن ذری حضرت می و انعم بن ذری	رذعبان (بالضم گر جوان رذعایین (بپای یقال انهم مذعایین کانهم غرت ضبعان ویدم قوم را بکے بعد و دیگر گویا که آنها بال کفار نراند
کما قیل و میذروان الرأس و وجانب سر و میذروان القوس سرمانے کمان آنجا که زه بر نشیند و جاء فلان یتفض میذرویه اذا جاء بانعیا متهیدا ریز ذروان (بالفتح جابه است بدینه او هود و آذوان بسکو	و تَذَرِيَّة (برداشت باد خاک را و پرا نید و برود و ذَرَّوْته انا طیره و اذهبت و ذَرَّيته تَذَرِي ستودم او را و ذَرَّيت تو را بالحد بر باد کردم خاک کان الطلب ریه و آزا	رض (ذَرَّتِ الرِّيحُ التُّرابَ ذَرَّيَا بالفتح بر باد خاک او و نیز ذَرَّی بر باد کرد و در جین من او و یقال ذَرَّی النَّاسُ الخَطَّة (یعنی بر باد دادند آب	رذعبان (بالضم گر جوان رذعایین (بپای یقال انهم مذعایین کانهم غرت ضبعان ویدم قوم را بکے بعد و دیگر گویا که آنها بال کفار نراند
الراء و قیل بجرکه اصح رذ ذَرَّتِ الرِّيحُ الشَّيْءَ ذَرَّوْا برداشت باد آنرا و پرا نید و برود ذَرَّ الشَّيْءَ یَنْفِسه برید و رفت و ذَرَّ الخَطَّة (بر باد کرد گندم	رَاذَرَّتِ طُوس (و اذوت و الکله رذَرَّتِ الذُّرَّة (برآمد بر باد و تَذَرَّتِ الخَطَّة (از گاه را تا از گاه پاک شود و نیز آذرو بر باد کردن خرمن را	ذری ط رَاذَرَّتِ الذُّرَّة (بالکسر زمین بریک سرشت ذری طس رَاذَرَّتِ طُوس (و اذوت و الکله رذَرَّتِ الذُّرَّة (برآمد بر باد و تَذَرَّتِ الخَطَّة (از گاه	ذ ع ج رذعبان (بالضم گر جوان رذعایین (بپای یقال انهم مذعایین کانهم غرت ضبعان ویدم قوم را بکے بعد و دیگر گویا که آنها بال کفار نراند
رذرا الشَّيْء (شکت آنرا و رذرا الشَّيْء (شکت آنرا و	رذرا الشَّيْء (شکت آنرا و رذرا الشَّيْء (شکت آنرا و	رذرا الشَّيْء (شکت آنرا و رذرا الشَّيْء (شکت آنرا و	رذرا الشَّيْء (شکت آنرا و رذرا الشَّيْء (شکت آنرا و

المهمله وقدمت	بالتحرک خسته را کشت + و	ممنوعه دین و کلف خود را بر اثر	مَنْقَلْ اسْتَعَانَ بِدَقْنِهِ وَرَحَى شَعْرَهُ
(رُذْف) بالضم آب اندک	الذفاف بالفتح + و ذَفَّ في الامر	نمانده است	گویند که از خوار تر خودیاری جوید
(رُذْفَان) کفر آب شباب بیک زهر سرعت نمود در آن + وَحْدًا مَذْفً	رذَفَّ لَهْ متهم گنای کرد که او	متهم گنای کرد که او	وَأَصْلُهُ الْبَعِيرُ يُحْمَلُ عَلَيْهِ ثِقْلٌ فَلَا يَقْدِرُ
کنده + وَخُفَّافٌ ذُفَّافٌ بیک	لک (مجهول) یعنی بگیر آنچه موجود	مرتب آن نشده	يَنْهَضُ فَيَعْتَدِي دَقْنَهُ عَلَى الْأَرْضِ
زود یا از اتباع است	و همیا بود و زود بدست آید	ذق ذق	رذَاقِن (کصاحب دپه است
(رُذْفَان) نام مردی	رَاذَقَهُ إِذْ قَافًا کشت خسته را	رذَقَاق (که حد اح نیز زبان	بجلب
(رُذْفَان) کتاب زهر کشنده و آب	رذَاقَهُ مَذَاقَهُ وَذِ قَافًا کشت خسته	زود گوئی که در آن شباب زد	رذَاقَهُ (آنچه زهر زرخ است
اندک یا خم و تری ذُفَّ ککتب جمع	را + و کذا إِذْ قَافَ عَلَيْهِ وَذَاقَهُ	باشد او هو بالفاء	یا سر حلقوم یا تنه حلقوم یا جگر
+ وَمَا فِيهِ ذِ قَافٌ (نیت از)	رَسَمَهُمْ مَذَقَهُ کعظم تبریک	ذق ط	یا فرو شکم متصل نان یا جا به سینه
چیزی که تعلق گرفته شود بدان + و	شباب رو	رذَقِط (ککف مرد خشناک	یا بالاشکم ذواق جمع) و موضع
مَا ذَاقَ ذِ قَافًا و بفتح آماده و همیا	رذَقَهُ تَذَقُّفًا کشت خسته را	رذَقَط (کسر دگس ریزه ذَقَطان است	است
نکرد چیزی را یا چیزی نکرد	+ و گویند ذَقِفَ جَهَارًا راحلتك	بالکسر جمع	رَاذَقِن (کامر مرد و راز زرخ و زل
(رذَقُوف) کصورت نام اسپ نهمان	سبک گردان رخت و بار بر سر خود را	رذَجُلُ ذَقَطَهُ (کهنه مرد پلید	کج فوج یا ناله که رخت و بار آن را در ج ۲
بن مندر	راست دَقَّ آمُرنا آماده و ساخته	رذَحْمُ مَذَقُوفٍ گوشت گسیده	کج گردیده باشد ذقن بالضم جمع
رذَقِيف (کامیر سریع سبک یا سبک	کار ما + وَحْذًا مَا اسْتَدَقَّ لَكَ	رذَجُلُ ذَقِيطُ (کامیر مرد پلید	رذَقَاء (زن و راز زرخ
بر روی زمین و سبک سبک شدن	یعنی بگیر چیزی را که همیا موجود	رذَقَطَان (کسر آن مرد خشناک	رذَاقَةُ ذَقُونُ (شتر ماده است زرخ
مردی + وَطَاعُونُ ذَقِيفُ (مگر	بود و سهولت بدست آید لَغْه	رذَقَطُ الطَّائِفِ ذَقَطًا (بضم بر	که در رفتن زرخ خود را فرو بسته
و باز و دکنده والفعل من خبره + و في الآل		مرغ بر ماده + ذَقَطُ الذَّبَابِ	دارد + و ذَلُو ذَقُونُ (دلو کزلب
خَفِيفٌ ذَقِيفٌ (سبک و	ذ ف ل	رید گس	رذَقَان (کتاب کبیه است
یا از اتباع است	رذَقِل (بالکسر الفتح قطرتی	رذَقَطَهُ تَذَقُّطًا گرفت آنرا	رذَقَن (ن) ذَقَنَهُ کم کرد او را یا زود زرخ
رذَقِيفَة (سریع و سبک منبسط	باب الذال فصل القاف	اندک اندک	آن + و ذَقْنٌ عَلَى يَدِهِ (نهاد زرخ
سهل دَخَلَتْ عَلَى آسٍ وَهُوَ بَصِيلِي	ذ ق ح	ذق ن	خود را بر دست خود + و کذا آذَقْن
صَلَوَةٌ خَفِيفَةٌ ذَقِيفَةٌ کانه صلوة مسافت	رذَقَاحَةً کرمانه متهم کننده	رذَقِن (بالکسر پیرفانی	عَصَاهُ
رذَقَ عَلَى الْجَرْحِ ذَقَاً	را بگنای که نکرده است او	رذَقِن (بالتحرک زرخ میک	رذَقْنَتِ الذَّلَوُ (کج لب
بالفتح و ذَقَاً بِالْكَسْرِ وَ ذَقَاً	رذَقْنَتِ (بالتحرک زرخ میک	مذکر است آذَقَان جمع + و في المثل اگر دید وقتی و وقتی تو آن را	

ذکر

رَدَّ أَقْنَهُ مَذَاقَةً تَكْرُوتُ أَوْرَا
رَدَّقَ عَلَى يَدِهِ أَوْ عَلَى عَصَاهُ
تَذَقُّنَا نَهَاوْزِ نَحْوَ رَابِعٍ
يَا بَعْصَا سَعْدِ خُودِ

ذقی

رَقَرَسَ آذَنِي (سپ فروشته)
گوش است بنی ذقواء / موث
باب الذال فصل الكاف

ذک ب

رَمَذُ كُوبَةٍ (زن پارسا)

ذک ذک

ذَكَذَكَ (بافتن زنده و بقاء)
لَهُ أَوْفِيهِ ذَكَذَكَ أَي حَيَاةُ أَهْلِهِ

ذک ر

رَذِكْرًا (بالکسر یا و کردن چیز)
تَذَكَّرَ بِالْفَتْحِ مِثْلَهُ وَالْفِعْلُ نَصْبٌ

و هر چیز که بر زبان رود و آوازه
شناش بلند می و بزرگی قال الله تعالى
ص وَالْقَمَارِ فِي الذِّكْرِ أَيِ الشَّرِّ لَتَمُنَّ إِذَا جَاءَهُمُ السَّاعَةُ بَدُئَ دَعْوَانِهِمْ

وین و وضع و نها و کیش و ملت باشد
و مرد تو انا و دلا و سر باز زنده و بار

سخت و بزرگ طسره و سخن بلند
و استوار و رکن السود و جرمه و منه
جَدَّ عَائِشَةَ فَجَلَسُوا عِنْدَ الذِّكْرِ حَتَّى

ذکر

بَدَّ أَحَابِجَ الشَّمْسِ وَقَرَّانَ فَادْكَرُوهُ
أَجَلٌ لَيْسَ بِخَطِيرٍ فَاجْلُوهُ وَاعْرِضُوا
ذَلِكَ وَصِفُوهُ بِهِ وَإِذَا اخْتَلَفْتُمْ فِي لُبِّكُمْ
وَالنَّاءُ فَالْكُبُوَةُ بِالْيَاءِ كَمَا صَرَّحَ بِهِ

و ذکر الحقی

رَذِكْرَةً (سپرن و منه قولهم الذی
مِنْ وَلَدِكَ أَيْ الذَّكَوْرُ

رَذِكْرِي (بالکسر المقصر اسم مصدر)
تَقُولُ ذَكَرْتُهُ ذَكَرًا كَانَتْهُمْ قُوَّاتُ بَيْنِ الْفَخْلِ وَالْعَصَا

غَيْرَ مَضْرُوفٍ و اسم است تذکیرا
و قال الله تعالى ذكری للمومنین و
بند و منه و ذکری لأولی لباب

ای عبرة لهم و بجزاز گشت از گناه
قال أنى له الذکری ای من آتین له

تَذَكَّرَ بِالْفَتْحِ مِثْلَهُ وَالْفِعْلُ نَصْبٌ
و هر چیز که بر زبان رود و آوازه

شناش بلند می و بزرگی قال الله تعالى
ص وَالْقَمَارِ فِي الذِّكْرِ أَيِ الشَّرِّ لَتَمُنَّ إِذَا جَاءَهُمُ السَّاعَةُ بَدُئَ دَعْوَانِهِمْ

وین و وضع و نها و کیش و ملت باشد
و مرد تو انا و دلا و سر باز زنده و بار

سخت و بزرگ طسره و سخن بلند
و استوار و رکن السود و جرمه و منه

جَدَّ عَائِشَةَ فَجَلَسُوا عِنْدَ الذِّكْرِ حَتَّى
ای لا تشبه

ذکر

ذِكْرَةً (آوازه و پاره پولا و کبر)
سَرَّ بِرُوحِ زَنْجَانٍ بَاشِدٍ وَتَرْتِی وَجُودِ
رَجُلٌ ذَکِرٌ کَلَفَ رِضْمٌ نِکُو یَا کُیْ
و ران جز مردان و لا و رزوند

و ذکره جمع ذکر و ذکره و ذکره
و ذکره کعبه مثله و و آهین و لا و بیا

و مانند آن خلاف نیست نه ذکر
از بر حین صرع و الله ما ولدت النساء

جمع مذاکر مثله علی غیر قیاس
کانهم قوتوا بینه الفحل العضا

سینف ذکره شمشیر آیدار
و امرأة ذکره (بافتن زن که
مردان ماند

رَذُكُورُ الْبَقْلِ (تره که دراز و راز و
رَذُكُورُ الْبَقْلِ (بوسه خوشی که زن)

رَذُكُورَةُ الطَّيِّبِ (بوسه خوشی که زن)
و ذکر آن فلا نة ذکره (بالکسر)

و ذکر آن فلا نة ذکره (بالکسر)
و ذکر آن فلا نة ذکره (بالکسر)

و ذکر آن فلا نة ذکره (بالکسر)
و ذکر آن فلا نة ذکره (بالکسر)

و ذکر آن فلا نة ذکره (بالکسر)
و ذکر آن فلا نة ذکره (بالکسر)

و ذکر آن فلا نة ذکره (بالکسر)
و ذکر آن فلا نة ذکره (بالکسر)

ذکر

أَبُو مَذَكْرٍ صَحَابِيٌّ اسْتِ الْفَارِ
رَمَذُكَار (بالکسر زن که همه سپر
زاید و عادتش سپر زاون باشد)

فلا مَذَكَار (دشت بونک که
در آن جز مردان و لا و رزوند

رَهْوَا ذَكَرُ مِنْهُ (آن تیز تر است
از بر حین صرع و الله ما ولدت النساء

اذکر منک ای شما ما ضیافی آه مو
و فی الحدیث أنه یطوف فی لیلة علی

نِسَائِهِ وَیَغْتَسِلُ مِنْ کُلِّ وَاحِدَةٍ مِنْ
غُسْلًا فُسْئِلَ عَنْ ذَلِكَ فَقَالَ إِنَّهُ

أَذْكَرُ مِنْهُ أَيْ آمَدُ
رَذُكَار (کرمانه خزمانان تر

رَذُكَار (کرمانه خزمانان تر)
و ذکر آن فلا نة ذکره (بالکسر)

و ذکر آن فلا نة ذکره (بالکسر)
و ذکر آن فلا نة ذکره (بالکسر)

و ذکر آن فلا نة ذکره (بالکسر)
و ذکر آن فلا نة ذکره (بالکسر)

و ذکر آن فلا نة ذکره (بالکسر)
و ذکر آن فلا نة ذکره (بالکسر)

و ذکر آن فلا نة ذکره (بالکسر)
و ذکر آن فلا نة ذکره (بالکسر)

بفتح الميم انما عليه يعني چه نام
واری بیاورده
(سَيِّفٌ مُّذَكَّرٌ) کفعم شمشیر آید
و یوم مُذَكَّرٌ) روز سخت و راه
خوناک و بلا بزرگ
(مُذَكَّرَةٌ) بلا سخت و امراة
مُذَكَّرَةٌ) زن که مردان ماند و
ناقة مُذَكَّرَةٌ) ماده شیرماند
زور خلق و خلق و ناقة مُذَكَّرَةٌ
الثنیا) ماده شیر بزرگ سرلان
الراس مائلین فی القمار لبايعها
(ذَكَرُهُ) یاد او آن و نیز تذکره
یادگار و آنچه بدان حاجت بیاورد
و نیز تذکره بزرگی منسوب
کردن خلاف تائید و پند دادن
و نصیحت کردن و پولاد نهادن
بر سر تبر و خزان
(امراة مُتَذَكَّرَةٌ) زن که مردان
ماند
(تَذَكَّرَ) یاد کردن و نیز تذکره
پند گرفتن و تذکر شدن کلمه که
موت بود
(اَذْكُرْهُ) یاد کردن او بیاورد
اَذْكُرْهُ مثله
(اَسْتَذْكُرُهُ) یاد کردن و نیز

اَسْتَذْكُرُكَ) درس گفتن نگاه داشتن
و یاد گرفتن
ذکر
(ذَكْوَةٌ) بافتح فروزینه که بدان
آتش را برافروزد و نیز کند و خدر
شعله زن و بیشه است شیرناک
(طَيْبٌ اَذْكِي) بوسه خوش تیر
و قوی بوی
(مِسْكٌ ذَاكِي) شک تیر و بلند
بوسه
(مِسْكٌ ذَاكِيَةٌ) بوسه مسک افک
ست
(ذَكِي) کفنی مرد تیر خاطر و گله
بریده و مِسْكٌ ذَكِي) شک تیر
و بلند بوسه
نار ذَكِيَّة) آتش شعله زن
(ذَكَمَ) بافتح و المدهد رک شعله
زن و تیری خاطر تمام شدن بدان
سال مرمی قال لَكَتِ الذَّكَاةُ الذَّكَاةُ
(ذَكَاة) باضم معنه غیر مصدق
آفتاب قال هذه ذكاء طالعته و
فی الحديث آخر قی ذکاءها ایست
(اَذْكُرْهُ) یاد کردن او بیاورد
اَذْكُرْهُ مثله
(اَسْتَذْكُرُهُ) یاد کردن و نیز

آفتاب بیداشود
(ذَكْوَان) بافتح پدربیده است
و ابوصالح ذکوان السمان
تابیست و ابوعمر و ذکوان
مولای عایشه زوج النبی صلی الله
علیه وسلم و ابن ذکوان راو
ابن عامرست
(ذَكْوَانَةٌ) زنیه خرد و گاوین جمع
(ذَكِي لَنَارٍ ذَكْوًا) بافتح و ذکا
بالقصر هو المشهور و ذكاء) بافتح
و المدهد عن الزمخشري سخت شد زبانه
آتش و ذکا الطیب ذکا) پراکنده
شد بوی آن و ذکا الشاة ذکاء
و ذکا ذکا) گله برید گو سپند ما
(س ف ذ) ذکی ذکاء) نیز
خاطر گردید
(اَذْكِي النَّارَ) برافروخت آتش
و نیز اذکاء) دید بان برگذاشتن
بها قال اذکیت علیه العیون
(فرس مُذَكِّي) کمدت اسب
از میان سال برگزیده مذکی و
مذکیات جمع و فی المثل اذکی
المذکیات غلاء

(ذَكِي النَّارِ ذَكِيَّة) برافروخت
آتش را و ذکی السجل کلان
سال گردید و نیز تذکیه) گله برین
گو سپند و خزان
(اَسْتَذْكُرْتُ النَّارَ) سخت شد
زبانه آتش
ذکی
(ذَكِيَّة) بافتح و الضم فروزینه که
بدان آتش را برافروزد و نیز کند
باب الذال فصل اللام
ذل ج
(ن) ذکیر الماء ذکجا) هفت هفت
نوشید آب را
ذل ح
(ذُلَّح) کرمان شیر آب آمیخته
ذل ذل
(تَذَلَّلَ) مضطرب شد و فرو
گردید و نیز تذلل) فروتنی
و زاری کردن
ذل ع
(اَذْلَعِي) بیای شد و زره دراز
سبلر و هویس بصیف اذ لعی
بالممله
ذل ع ب
(رجل مُذَلِّعٌ) مرد بر پهلوی

<p>اِذْلَعَبَ (نیک شتابت) و نیز اِذْلَعِبَابَ (نوعی از رفتار شتر)</p>	<p>زبان عرب است ذلق</p>	<p>ذَلِقَتْ (زن فصیح زبان) (ن) ذَلِقَ السَّيِّئُ (تیز کرد کار را)</p>	<p>(مَذْلُوقٌ) (کعظم تیر آب آهسته و)</p>
<p>ذلف</p>	<p>ذلق</p>	<p>ذَلِقَ (بفتح مجرای محدود در بکرة و)</p>	<p>ذَلِقَ (بفتح مجرای محدود در بکرة و)</p>
<p>اِذْلَعِ (بفتح نام مرد و زنه اِذْلَعِ)</p>	<p>اِذْلَعِ (بفتح مجرای محدود در بکرة و)</p>	<p>اِذْلَعِ (بفتح مجرای محدود در بکرة و)</p>	<p>اِذْلَعِ (بفتح مجرای محدود در بکرة و)</p>
<p>بیا می شد و مذلف کبر شد</p>	<p>بیا می شد و مذلف کبر شد</p>	<p>بیا می شد و مذلف کبر شد</p>	<p>بیا می شد و مذلف کبر شد</p>
<p>كَانَتْ سَبَبَةً إِلَى اِذْلَعِ وَهُمْ قَوْمٌ</p>	<p>كَانَتْ سَبَبَةً إِلَى اِذْلَعِ وَهُمْ قَوْمٌ</p>	<p>كَانَتْ سَبَبَةً إِلَى اِذْلَعِ وَهُمْ قَوْمٌ</p>	<p>كَانَتْ سَبَبَةً إِلَى اِذْلَعِ وَهُمْ قَوْمٌ</p>
<p>بنی عامر بن مفضل بالککاح</p>	<p>بنی عامر بن مفضل بالککاح</p>	<p>بنی عامر بن مفضل بالککاح</p>	<p>بنی عامر بن مفضل بالککاح</p>
<p>اِذْلَعِ (کصاحب لقبت مرسان)</p>	<p>اِذْلَعِ (کصاحب لقبت مرسان)</p>	<p>اِذْلَعِ (کصاحب لقبت مرسان)</p>	<p>اِذْلَعِ (کصاحب لقبت مرسان)</p>
<p>بجند را و اِذْلَعِ (کار بی نامه زبان لب آید و آن شش است)</p>	<p>بجند را و اِذْلَعِ (کار بی نامه زبان لب آید و آن شش است)</p>	<p>بجند را و اِذْلَعِ (کار بی نامه زبان لب آید و آن شش است)</p>	<p>بجند را و اِذْلَعِ (کار بی نامه زبان لب آید و آن شش است)</p>
<p>و اِذْلَعِ الْجَارِيَةِ (گایید آن)</p>	<p>و اِذْلَعِ الْجَارِيَةِ (گایید آن)</p>	<p>و اِذْلَعِ الْجَارِيَةِ (گایید آن)</p>	<p>و اِذْلَعِ الْجَارِيَةِ (گایید آن)</p>
<p>و اِذْلَعِ الطَّعَامِ (خورد آن ایانیکه)</p>	<p>و اِذْلَعِ الطَّعَامِ (خورد آن ایانیکه)</p>	<p>و اِذْلَعِ الطَّعَامِ (خورد آن ایانیکه)</p>	<p>و اِذْلَعِ الطَّعَامِ (خورد آن ایانیکه)</p>
<p>چرب کرد یا خورد طعام نرم نرم را فامیسم</p>	<p>چرب کرد یا خورد طعام نرم نرم را فامیسم</p>	<p>چرب کرد یا خورد طعام نرم نرم را فامیسم</p>	<p>چرب کرد یا خورد طعام نرم نرم را فامیسم</p>
<p>(س) ذَلَعَتْ شَقَّةً (برگروید)</p>	<p>(س) ذَلَعَتْ شَقَّةً (برگروید)</p>	<p>(س) ذَلَعَتْ شَقَّةً (برگروید)</p>	<p>(س) ذَلَعَتْ شَقَّةً (برگروید)</p>
<p>لب او</p>	<p>لب او</p>	<p>لب او</p>	<p>لب او</p>
<p>اِذْلَعِ (بمعنی امر ذالغ)</p>	<p>اِذْلَعِ (بمعنی امر ذالغ)</p>	<p>اِذْلَعِ (بمعنی امر ذالغ)</p>	<p>اِذْلَعِ (بمعنی امر ذالغ)</p>
<p>اِذْلَعِ (رسیدن غوره خرداو و خطیب ذلق فصیح زبان)</p>	<p>اِذْلَعِ (رسیدن غوره خرداو و خطیب ذلق فصیح زبان)</p>	<p>اِذْلَعِ (رسیدن غوره خرداو و خطیب ذلق فصیح زبان)</p>	<p>اِذْلَعِ (رسیدن غوره خرداو و خطیب ذلق فصیح زبان)</p>
<p>بر کشیده شدن پوست پشت شتر را</p>	<p>بر کشیده شدن پوست پشت شتر را</p>	<p>بر کشیده شدن پوست پشت شتر را</p>	<p>بر کشیده شدن پوست پشت شتر را</p>
<p>ذلف</p>	<p>ذلف</p>	<p>ذلف</p>	<p>ذلف</p>
<p>ذَلَفَ (محرکه خردی مینی و راستی)</p>	<p>ذَلَفَ (محرکه خردی مینی و راستی)</p>	<p>ذَلَفَ (محرکه خردی مینی و راستی)</p>	<p>ذَلَفَ (محرکه خردی مینی و راستی)</p>
<p>تیغ آن یا خردی مینی یا بارکی یا</p>	<p>تیغ آن یا خردی مینی یا بارکی یا</p>	<p>تیغ آن یا خردی مینی یا بارکی یا</p>	<p>تیغ آن یا خردی مینی یا بارکی یا</p>
<p>انگ سطر مینی و راستی طرف</p>	<p>انگ سطر مینی و راستی طرف</p>	<p>انگ سطر مینی و راستی طرف</p>	<p>انگ سطر مینی و راستی طرف</p>
<p>و الفعل من سجع و اَنَفَ اَذْلَفَ</p>	<p>و الفعل من سجع و اَنَفَ اَذْلَفَ</p>	<p>و الفعل من سجع و اَنَفَ اَذْلَفَ</p>	<p>و الفعل من سجع و اَنَفَ اَذْلَفَ</p>

۱۵

<p>(ذَلَّ) بالضم خوارى ضد غرزة مثله وَذَلَّ ذَلِيلًا خوارى خوار</p>	<p>کز برج و ذلله کز برجه و ذلله کعلبط و ذلله کعلبطه</p>	<p>وزم گردانید و ذلل الکرم مجهول آونجه و قریب یا برابر و سوار</p>	<p>(ض) ذَمَّت (دیگرگون و متغیر شد) ولا غر گردید</p>
<p>کنده یا بسیار خوارى و قوله تعالى لَمْ يَكُنْ لَهُ وَلِيٌّ مِنَ الذَّلِيلِ یعنی گرفت</p>	<p>(مذلل) بالفتح خوارى و عیر المذلة (میخ)</p>	<p>کرده شد خسته یا انکوری و ذلل الحلل (نهاده شد خسته خرما بن)</p>	<p>ذم حل (ذحله ذحله) غلطانید آن را</p>
<p>دوستی که یاری نماید و برخلاف وی را بسیار جهت خواروی و</p>	<p>(ض) ذَلَّ ذَلَالَةً بالضم ذَلَّ بالكسر مَذَلَّةً وَ ذَلَالَةً بالفتح</p>	<p>بر شاخ بے برگ تا بردارد آن را (استذل) خوار پنداشت او را و</p>	<p>ذم خ (ذخ) محرکه بار در خسته است</p>
<p>فی حدیث ابن الزبیر بعض الذَّلِيلِ ابقی للأهل و المال معناه أن الرجل</p>	<p>خوار گردید و ذَلَّ ذَلَالَةً نرم و رام</p>	<p>نرم گردانید (اذلولی) سرعت نمود تا کارش فوت</p>	<p>ذم ذم (ذمذم عظیمته) کم کرد بخشش</p>
<p>إِذَا اصَابَتْهُ خَصْلَةٌ ضَمَّ يَمَانَهُ فِيهَا ذَلَّ فَصَبَرَ عَلَيْهَا كَانَتْ لَهُ وَ لَاهِلًا</p>	<p>(مذل) خوار داند و نام باری هو الذی یذل الذل من یشاء</p>	<p>کنند و هو فلا یگریز عینه و ذلیل الواو للمبالغة</p>	<p>خود را (ذمذم عظیمته) کم کرد بخشش</p>
<p>و بالضم و الکسر نرمی و رام شدن ضد صعوبت</p>	<p>من عباده و یفنی عن أنواع العز كلهم (اذلله اذلاله) خوار پنداشت او را</p>	<p>ذم ذم (ذمذم) محرکه جلوس فرو رفتن آن</p>	<p>ذم ر (ذمذم) بالفتح کموتش و بر نخجستن</p>
<p>(ذلول) کصبر را م و سحاب ذلول (ابر بے رعد و برق ذل</p>	<p>و خوار داشت و نرم گردانید و اذل البعیر الضعیف (بر کشید کنه</p>	<p>رود بار ذم ذم (ذمذم) فرو تنی نمود</p>	<p>بجگ و ترسانیدن و بانگ کردن شیر و الفعل من نصر</p>
<p>لکسب و اذله جمع (ذلولی) بیای شد و نیکو خو و</p>	<p>را از شتر سرکش تا لذت یابد و باب الفت انس گردید و اذل صاب</p>	<p>(ذمذم) چید خرمای ترا (انذلی الرطب معه) چید شد با او</p>	<p>و بلا هست (ذمذم) گلف و لیر و زیرک در یابنده</p>
<p>نرم خود ذلولیون جمع و خوار و رام</p>	<p>یا ران خوار گردید و اذل فلانا یافت او را خوار</p>	<p>(اذلولی اذلیلا) پنهان رفت خوار و رام گردید و اذلولی فلان</p>	<p>ذم ذم (ذمذم) بانگ و فریاد</p>
<p>(ذلیل) کامیر خوار ذلال اذلال و اذله جمع</p>	<p>(مذلل) کحدث آنکه خوشه های خرمای بن را بر شاخ وی گزارد و</p>	<p>شکسته خاطر شد و اذلولی الذکر ست و نرم استوار</p>	<p>ذم ذم (ذمذم) کصاحب ترساننده و غضبناک</p>
<p>(ذلان) بالضم خوار (ذلال ذل القميص) عطف دامن</p>	<p>کعظم خرابی که خوشه های و گراب شاخ او گزاشته باشند و آنکه ثمرات او</p>	<p>بَابُ الذَّلَالِ فَصْلُ الْمِيمِ ذم ذم</p>	<p>و منه فجاء عمر ذامراً ای متهمیداً (ذمذم) کامیر دیر و مرد صاحب حال</p>
<p>یا عطف دامن و اذل (ذلل) مقصود از است ذلل (کهیدم)</p>	<p>قریب باشند و بسبب همت بدست آید و تخلة مذلة (کذک)</p>	<p>(ف) ذمأ علیه دشوار آمد برو ذم ذم</p>	<p>(ذمذم) بالکسر آنچه سزاوار بود نگاه داشت آن بر مرد و و يقال فلان</p>
<p>یکه و دوران لغات ذلل ذلل تذلیل (خوار پنداشت او را)</p>	<p>ذم ذم ذم ذم</p>	<p>ذم ذم ذم ذم</p>	<p>حای الذماری ذامراً و غضب ذم ذم</p>

حقی و کسب نام کلی از ملوک بیمین و باسم او نامیده شد و بی که برو و منزلت از ضاع و آن را ذمار کقطام هم گویند و فی التهایه وقیل هو انتم صنعاء (ذماره) بالفتح دلاوری و مردانگی (ذمار) کعلا بط از اسکا دوا و بلا است (ذمر) کفر و لیس (ذموران ذالان) دوده اند تردیکه نار یقال لیس بارض الیمین احسن جوی هم من یسایئهما (ذمر مر) کفر جل قلعه است بصناعه یمین (مذمر) کعظم پس سرگردن کف تابن گوش و یقال للأمر إذا استند ببلغ الذمر (مذمر) کحدث سیکه دست خود را در فرج شتر آبتن کند تا بماند که بچو وے نرسد یا ماره (تذمر) اندازه کردن کار و در فرج شتر آبتن کردن تا بماند که بچو وے نرسد یا ماره (تذمر) نکویش کردن نفس خود را بر غضب یا بر چیزی که فوت کرد و	تذمر علیه دیگرگون و نا آشنا گردید و خشم گرفت و ترسانید و وعده بد کرد یقال قبل فاذن یتذمر علی فلان اذا تنكر له و اوعده (تذمر) یکدیگر را برانگیختن بر جنگ و برانگیخته شدن ذم ط (طعام ذمیط) کتف طعام زود هم (ذمطه) کهنه بسیار خوار و مرد (ض) ذمطه ذمطه گلو برید آن ذم ق ر (اذمقر اللبن) پاره پاره گردید ذم ل (ذامل) کصاحب از اعلام است بر آن (ذمیل) کامیر ز قار نرم یا رفتار بر آب از لغات اضداد است ذمام جمع (ذمیله) زن عیب ناک (ذمیل) کزیر از اعلام است (ذمیل) کصورت شرماده نرم رو فوئل کجمع (ض) ذمل ذملا و ذمولا ذمیلا و ذملانا بالتحریک نرم رفت (ذملته تذمیلا) برانگیختن مها بی یا طعام مردوسی و مردم با عهد	ذم ل ق (ذملقه) جاپوسی و با هم دیگر نرمی نمودن (ذملق) کطس مرد جاپوسی مرد سبک نیز زبان و شمیر نیز (ذملقی) نمو با مرد نصیح زبان (رجل ذملقانی) مرد زود گوئی ذم م (رجل ذم) بالفتح مرد کوهیده کیمه و کومش و قال ابن السکیت افعل لک و خلوا ذم ای خلوا منک ذم یعنی بکن این کار و کوهیده شو که بروی نشیند پاره کل کرد و سبک که بر بنی بزغال باشد (ذممه) چاه کم آب و چاه بسیار آب از لغات اضداد است ذمام جمع (ذممه) ککسر بسیار لاغر و مالک امان و عهد و پذیر فاری (ذمه) امان عهد و زینهار و پذیر فاری و منه ذمه المسلمین ای هم کفیر و احده فاذا آمن احد ان کان اذنی لا یقضه احد بذمیته احسان کرد بسوی و ناکوهیده نکرد و بیستج و طعام مها بی یا طعام مردوسی و مردم با عهد	و بیان و اهل الذمه جهود و زیال الخیالهم فی عهد المسلمین و کمایهم (ذمام) بالکسر و یفتح حق و واجب و حرمت و ابر و اذنه جمع (ذمامه) امان و عهد و ضمانت کفات و حیا (ذمامه) کثاته باقی مانده چشم (ذمیم) کامیر و میدگی پوست که بر روی از گریا یا کرم پیدا آید و خم یا شب خم که بر درخت افتد و از خاک که بروی نشیند پاره کل کرد و سبک که بر بنی بزغال باشد و خیره مانند بیضه مور که از مسام بر بنی بیرون آید و آب نام خوش و و کز و آب مانند آب بنی که اندر نه تکه بر آید و شیرینی که از بستان گوسپند جدا و رجل (ذمیم) مرد کوهیده و و بشر (ذمیم) چاه کم آب و چاه بسیار آب (ذمیمه) بر جای ماندگی یقال به ذمیمه ای مامه یمنع الخرج و فی حلی الشی و الطیر ذروه ذمیمه
--	--	---	--

ذمیه	ذمه	ذمیط	ذنب	۹۷
ای مذموم (و یکن ذمیه) چاه	ووشی مذموم (خیر صیب	جمع معانی المهله و قدر	ذنب	
کم آب چاه بسیار آب از لغات ضد	(اذمکه اذمما) نکوهیده یافت	ذمی	(ذنب) بافتح گناه و هر کار که کردن	
ست	او ایقال النکته فاذا ممتد ای جد	(ذمی) بوسه ناخوش	آن نارو با ذنوب جمع ذنوبات	
(مذموم) نکوهیده	ذمما و اذمه (خوار من نمود	(ذمی) شکار به تیر افکنده	جمع الجمع	
(ذموم) کسور بسیار عیب	او اصله بالباء و تکراره مذموم	(ذمما) بالکسر و المجهول و باقی	(ذنب) بحکة و نب از ناب جمع	
نماند مردم را	فی الناس و اذم فلان (کار که	جان در گلو بریده یا قوت دل	و در ناله چشم و دراز از هر چیز	
مذموم بافتح حق و واجب	که بران سزاوار نکوهش گردید و	(ذمیان) محرکه شتافتن ناخوش	(و ذنب الفرس) ستاره است که	
و منه الحش ما یذم منی	اذم له و عایه (گرفت بر او زینها	کردن بکسی او الفعل من ضرب	بدم سپ مانند و ذنب الثعلب)	
مذموم از ضاع ای مامد حق الی	و اذم فلانا (نهینار داد او را و	یقال ذمتنی یحی کذا یعنی	گیاهی ست که بدم رو باه ماند و	
فلان ذمته کاملاً و حرمت آبرو رفت	راند و اذمت کاهم (مانده	افیت و ریخ رسانید مرا بوسه و	(ذنب الخیل) گیاہیت و ضرب	
و رجل ذم مذمته (مرد کران	گردید شتران آنها پس ماندند	ذمی ذمما (قوی دل گردید و	فلان یذنبه) آرام کرد و	
بمردم و اخذنی منه مذمته	از جماعت شتران و کذا ذمتم	اشکار کرد قوت دل او بنید و	ثابت گردید و و کذب الذبیح)	
و کسر ذله یعنی گرفت مارت	بعیره	یقال خذ ما ذلی لك ای	پیشی کرد و کسی با و در رسید و	۲۵
و مہرانی و ننگ از ترک حرمت	(رجل مذموم) کظمم بیا نکوهیده	ارتفع لك	رکب ذنب البعیر بهرہ نقص	
و اذیب مذمته (بشئی) ای	شد و لمبانه	(س) ذمی ذمما (جنبید	و نام تمام راضی خوشنود گردید و	
اعظم شیئاً فان لهم ذمماً یعنی بر	قد هم عیب گرد و ننگ داشت	و حرکت نمود و ظاهر کرد قوت دل را	(و ذنب الخلیف) آہیت مر بنی	
نکوهش آنها بچیز بد کہ این	از وی یقال لولم اترك الکذب	(مذمما) شکار به تیر افکنده	عقل را	
را حق ست	کاملاً لتركته قد ممما	(اذمما) سخت داد او بر باقی جان	(ذنبه) بکست میان اقره و ضاخ	
(مذموم) بالکسر و فتح الذا لانه	(قد امما) همدگر را نکوهیدند	گذاشت آن را	و ذنبه الوادی (جا نتهای	
حرکت ندارد و جنبش نمیتواند	(استدتم الی الناس) کاری کرد	(استدتمت ما عندی) حتم	سیل و ذنبه الدھر (او از	
(ن) ذمه ذمما و مذمه (بافتح	که بران سزاوار نکوهش گردید	چیز که نزد او بود و گرفتیم آن را	ذنبه)	
نکوهید او را و ذم اف الجدی)	ذم کا	ذمی ط	(ذانب) گصاحب سپس رو	
روان گردید آب بینی و	(س) ذمه الحن (سخت شد گرا	(ذمی ط) بالکسر یعنی ست در و میط	(ذانب) بالکسر رشتہ کہ بدان ہم	
لذا ذم الحنط و نحو	و ذمه الجبل بالحن (سخت شد	بدال جمله و گشت	تیر یا تیرگ آن بنده آن اچپ ست	
(مذموم) کتم آنکه حرکت ندارد	گرا بر مرد و المعجمه لغت	باب الذا ل فصل النون	زند در آب بدان آلوده نگرداند	

وسپس آخر خیرے آب دریا	ذنبانہ (یکے + ویت در عیس)	(مذیب) مصفا و ادیت	معدانی
دو پشته ذائب جمع	(اذناب الناس) مردم کم باید	نزدیک مدنیہ قالہ ابن حبیب	ذنب
(ذنبانہ) میانہ راہ با عام ست	حواشی و خدم و سپس روندگان	(اذناب الجبل ذنابا) گناہ کرد	(ذنبان) کفر آب بنی تنک یا آب
خویشی و قربت و موضعیت	ذنبات الناس) محرکه مشد	(مذنب) شتریکہ در آخر شتران	بنی روان با عام ست
ذنبانہ العیص) موضعیت دیگر	(ذنبانی) بالضم و القصر دم و دم	(مذنب مذنب) اسب مادہ کہ بجہ	(رجل اذن) مردیکہ آب بیخ
(ذنبانہ) بالضم سپس و نوک کفش	مرغ و دمنغہ و سپس و دنگان و آب	اش در سخنان کہ گرد اگر دو کون	از هر دو سوراخ بینی وی رود باشد
و موضعیت و بالضم و الکسر آب را بہ	کہ از بینی شتر فرو آید	افتاده و آب زرد و قریب بر آمدن گردید	(ذنباء) مونث اذن و زنیکہ حیض
درستی و نهری کہ از مرغزار بجانب	(ذنبیاء) مصفا و ادانہ است کہ در	(ذنبات الفرسہ) مذانبہ) بجہ	وسے نہ ایستہ
دیگر رود و ذنبانہ الوادی) جا	گندم باشد و گندم را اذان پاک	اش در سخنانیکہ گرد اگر دو برست	(ذنبین) کامیر آب بنی تنک یا آب
منہاے سل و اومی و هو اکثر من	سازند	افتاد و آب زرد و قریب بر آمدن گردید	بنی روان با عام ست
ذنبہ الوادی و آب باہر درستی	(ذنبوب) و یضم غورہ و خالی غم	(مذنب) کمدت مادہ شتریکہ از	(ذنبانہ) کثامہ حاجت و باقی ماندہ
و ذنبانہ الذہر) اد اخر زمانہ	رس کہ از دنبالہ رسیدن آغاز کردہ	شدت در وزہ دنب خود را دراز کند	خیرے ہلاک شدہ و باقی ماندہ و ام و
(ذنبوب) کعبور سپ دراز دم	باشد تذنبوبیکہ	(ذنب العاکمہ) تذنبوب	و عدہ و بانی ماندہ خیرے ضعیف ست
بسیار کم و روز بیا شتر و دلو یا دلو	(ذنبی) بضمین شد وۃ الباء	دار کرد عمامہ را و ذنبات البسرة)	(ذنبانی) بالضم و القصر آب بنی شتر
بر آب یا دلوے کہ در آن آب باشد یا	مقصود آدم	رطب شدن گرفت غورہ خزا	لغت فی الزکاء و الصلوات بالذال
ووسے کہ آتش قریب آن بود	(ذنبی) بالکسر و الیاء مشدکہ دم	(تذنب الطریق) گرفت راہ را و	(ذنبان ذنوب) عطف جامہ
بذکر و یونث و بہرہ از تہ و ذناب	(ذنبی) کزیرے نوے از چادر	(ذنب المعجم) دنبالہ گزشت	(سض) ذین فلان ذنبا
و ذناب جمع و کوز	(مذنب) کبیر کفیلز و آب را بہ	علامہ خود را	بالتحرک و ذن ذینا) بنی و
و گوشت پشت یا گوشت سرین و	بوسے زمین یا درستی و نهرے کہ	(مستذنب) سپس و دانکہ در	ذین آورد و یقال انہ کذین
گوشت سرین و آن دوت	از مرغزار بجانب دیگر رود	سپس شتران باشد	بدرستی آن ست ہلاک شوندہ است
(ذنبان) دو پشت یا دو گوشت	(ذنبایب) موضعیت	(استذنب الامن) کامل رست شد	از نہایت پیری یا از مرض یا ست
پارہ کہ بامین سرین و ہر و ہیک	(مذنبان) موضعیت	کار و استذنبہ) سپس گرفت	میرود و هو یذین فلان اعل
پشت ست	(ضن) ذنبہ) سپس گرفت	(ذنب) کفہ گار و شتی	حاجتہ یعنی اواز دے حاجت خود
(ذنبان) بالتحرک گیا ہیت	و ملازم دے گردید و گزشت آن را	ذنب	میخواہد و سوال میکند و ما زال
یا گیا ہی ست کہ بار زن ماند و	(مذنب) کحسن گنہگار	(ذنب) محرکہ لقب سعد بن قیس	یذن فی تلك الحاجتہ یعنی

همواره در بست و جوی آن بوده تا آنکه بر آمد آن حاجت و پیروزی یافت ذَوْنُ فُلَانٍ كَذَنِيكَ بَيْنِي وَكَ ذین بر آورد	سخت شد گرمی آن و ذَابُ فُلَانٍ در ام کرد بر خوردن شهد و کول گردد بعد دریافت و ذَابُ عَلَيْهِ حَقٌّ و جب ثابت گردید	آب و مانند آن و الفعل من نصر ذوح ذَوِّحٌ (بافتح سخت رفتن و رفتن درشت و گرد آوردن گو سپندان دست	(ذیاد) با کسر راندن و دور کردن و محمد رُبُّ ذِيَادٍ صحابه ست و ذیادُ بن عَزِيدٍ شاعر
باب الذال فصل الواو ذوب	و يقال ما ذاب في يدي منه خیر) یعنی حاصل شد از کونیک (اذابه اذابه) که از نید آن و اذابوا امرهم) نیکو کردند که	مانند آن و الفعل من نصر (مذوح) کبر بسیار ملاست گردشت گوی سرزنش کننده (ذَوِّحُ الْاِبِلِ تَذْوِيحًا) گریه	(ذائِد) که صاحب رانده و دور کنده ذَاوَةُ كَطْلَبِهِ و ذَوْدُ كَرِيحٍ و ذَوَاد کفراب جمع و واسپی ست از نسل خرو ن که فعل معروف ست و نام
ذوبه باقی مال (ذاب) عیب شل نام و ذیم و ذین	يقال ذاب عليهم بنو فلان اي اغاروا و اذواب) با کسر که در دیگ کردن جهت روغن شدن آن	مذوح را و و ذَوِّحُ مَالَهُ) پریشان القیس بن بکر لقوله و اذود القول في عني ذیاد و ذیاد غلام عني حیدر ادا	خود را و نیز اذابه غارت کردن يقال ذاب عليهم بنو فلان اي اغاروا و اذواب) با کسر که در دیگ کردن جهت روغن شدن آن
ذوبه (ذوب) کعبه شتر ماده فز (ذوب بن حبیب بن خلح)	اذوابه) بالناء مثله فلان ذاب اسمه حتى تحقير في سقاء (ذوب تَذْوِيحًا) که از نید او را	(ذود) بافتح راندن و دور کردن و الفعل من نصر يقال ذنته عن كذا و ذدت الابل اي سقمتها و طردتها	و ذوب بن حبیب بن خلح کبر صحابی ست ذوبه (ذوب) کعبه شتر ماده فز (ذوب بن حبیب بن خلح)
ذوبان) بالضم باقی شیم با موی گرد شتر با سب زبان با کسر مثله و ذوبان العرب) درویشان ذوبان	في حديث ابن خنيس انه كان يذوب انتهى يصفر ذوابها والا صل النهر ولكنه جاء غير مهور على خلاف القياس	جماعت سه شتر ماده تاده یا پانزده یا بیت باسی یا مابین دو و نه موت ست و لا یکن الا من الاثنا	ذوبان) بالضم باقی شیم با موی گرد شتر با سب زبان با کسر مثله و ذوبان العرب) درویشان ذوبان
خفف فانقلب او (مذوب) کبر روغن داغ (مذوبه) جمیع و کثیر	شهد یا موم کردن (انذ باب) که خسته شدن منته تر که لا تذاب ای انحل و قلاشی	قاله ابو عبید و الحديث عام فيها و یستوی فيه الواحد الجمع و الجمع واحد من لفظ كالغنم و الواحد	خفف فانقلب او (مذوب) کبر روغن داغ (مذوبه) جمیع و کثیر
(ن) ذاب ذوبا و ذوباناً) بالتحریک که خسته شد و ذابت الشمس	ذوج (ذوج) بافتح آتش میدن خوردن	جمع و اذود و قولهم الذود الى الذود ابن کیدل علی النخيل في موضع الثنتين لان الثنتين الى الثنتين جمع و الى	(ذواد) که از شمشیر ذی حرب انقل نام شاعری و رجل ذواد ای حامی الحقیقه دفاع و ذواد بن
		هنا بمعنى مع ای اذا جمعت القليل مع القليل صار كثيرا	(المبارک) له ذکر و ابوالذواد متهری بود و رویت دارد (مذوح) کبر زبان و جاب علف

ستور و علف و آن و شاخ گاو و گوی	آذوقا ط جمع	چشمه پیرے را	(ذو) صاحب اصله ذو و مذکور
ست	(آذوقا) ناقص زنج از مردم و خبر آن	(آذاق زید بعدك كرمًا)	خواه شد و ذوالشکریه
(مذاد) بافتح چراگاه	یا آنکه خنک زیرین او دراز و خشک	کریم و سخی گردید و نیز اذاقه	لقب مرکب که ناقص نام داشت
(آذوقه) اعانت کردم او را و	زیرین وی ناقص کوتاه باشد	چنانچه دین و باستان دادن خبری	و ذوالجوشن) لقب ترخیل
راندن شتران	(ن) ذاطه ذوطا خبه کرد او را	را و مکانات امری نمودن منه اذاقه	پدر شمر که قاتل حسین بن علی
(تذوید) راندن و دور کردن	چنانکه بر آورد زبان خود را	و قال امره	بن ابی طالب رضی الله عنهماست
ذوذ	ذوع	(تذوقه) باره باره چشید آن را	و اما لقب بذی الجوشن بن اجل ان
(ذاذی) نباتیت باخوشه دراز	(ذوق) بافتح از بیخ بر کردن و	(تذوقوا الریح) به گیر فرا	صد ره کان ناتیا و هو صحبا و کان ثاعرا
جاء علی النسب لیس بنسب	بلک نمودن و الفعل من نصر یقال	گرفتند نیز بار را	و ذوالسویقتین) لقب سیاهی
ذوذخ	ذُعْنا ماله ای اجتناء و اهلکناه	(امر مستدق) اسے مجرب معلوم	که پیغمبر خدا صلی الله علیه وسلم
(ذوذخ) کجور کسیکه حدت کند	(اذاع الناس بما فی الحوض)	ذول	خبر داده که او کعبه را ویران
وقت جماع یا پیش از ادخال ازال	خوردند همه آب حوض را و اذاع	(ذال) حرفت از حروف هجا	خواهد کرد و له ذکر فی فصل مکة
ناید یا آن نامردست	(بمتاعه) برد آن را	(ذویله) مصغر ذال است	و ذوالخویصره) لقب مردی
ذور	ذوف	(ذویل) کامیز خشک از گیاه و جزا	وله ذکر فی الخواجیح صحابی و
(ذور) باضم خاک	(ذوفان) بالضم زهر	(ذوکت ذاکم) نوشتن ذال را	هو الذی قال لرسول الله صلی الله
(ذورق) مقدم جنبه و آن مرغ که	(ن) ذاف ذوقا نزدیک و کشا و	ذولق	علیه وسلم اعد فقال و یحک من
و آن آب برمی دارد و بنور جمع	گام گزاشته رفت	(ذولق) کجور تیزی بر خیزد	بعد اذ امل اعد و ذوالشهادین
(ذوره) بافتح موصیفت	ذوق	و ذولق السان السنان) کراته	لقب خدمه بن ثابت صحابی شهید
(ذوذور) کسفر جل خیز اندک یقال	(ذوقا) کشاد مرد ملول	زبان و نیزه و تیزی آنها	بد او ما بعد ها و کان مع علیوم
ما اعطاه ذوذور ای شیئا	(ذوق) تخم زرد و کشتی	(ذولقیته) سه حرفت را و لام	صفین فیما قتل عمار بن یاسر چون
(ن) ذرنه ذورا ترسانیدم	(ن) ذاق الطعام ذوقا و ذوقا	و نون و قد مر	سیفه فقاتل حتى قتل رضی الله عنه
اورا	و قد اقا و مذاقه) چشید و استی	ذون	و ذو مخبر) لقب برادر راده
(اذرنه) ترسانیدم او را	نمودن آن را و ذاق القوس	(ذان) عیب	نخاشی ست و مذکور ست در
ذوط	کشیده را تا دریابد سختی و نرمی	(تذون) توانگری و نعمت	خ م ر
(ذوطه) بافتح تنده زرد پشت	کمان را و ذوقت ماعنده ای	ذوو	ذوی

(ذوی) بالکسر کالی گو سپندان بریزه	بسیار دراز	در کان	ذهل
(ذو کاة) بالفتح پوست گندم یا پوست دانه آگور یا پوست خربزه	(ذهاب) کتاب کوهی است و بضم (ذهاب) کحاب روزیت	(مذ هب) لکرم کعبه و اسب ابرته بن عمیر و اسب غنی بن اعصر	(ذهل من الليل) و بضم ساعته از شب و يقال جاء فلان بعد ذهل
(ذوی) بزمریده و ذائك الرجل) یعنی ذلک الرجل	(ذهاب) کفراب موضعیت (ذهب) کصور نام زنی و روزه و درگزرنده	قال ابو الطاهر و کسهاية الصواب ومنه قولهم به مذ هب یوسوس	(ذهل) بالضم و رختی ست خوش بوسه که آن را بشام هم گویند
(اض من) ذوی البقل ذویا بالضم بزمریده تره	(ذهب) کامیر زرنده (ذهبان) کسبان موضعیت بمن (ذهاب) کشاد لقب عمرو یلقب	ورزاند و دازد و ال جزآن مذ هب جمع و مکیت مذ هب الذی	(ذهل بن شیمان) معرفه بدر قبیله است از آن قبیله است
آذوی البقل الحار) تر مرانیه تره را کر	الک بر جنبل شاعر (ذهبیون) جماعتی ست از محدثان	یعلق حمرته صفره و اذا شئت حمرته فهو المذی مذ هبه موت	صیحه و اما قاضی ابوطاهر ذهل از قبیله سدوس ست
باب الذال فصل الهاء ذ ه ب	(ذهاب) محرکه زرویش آذ ناب و ذهب جمع ذهبان بالضم مشد عن النهایه و زرده تخم مرغ و بیانه است اهل من را ذ ناب و آذ ناب جمع آذ ناب جمع الجمع آذ ناب مشد	(اذ هبه و به) بردا و را و در گردن (و اذ هبه) زرنده و گرد آن را (مذ هب) کعظم زرنده و (ذ هبه) زرنده و گرد آن را	(ذهلون) بالضم کفنان از علم ست و شنی دو ذهل اند و ذهل بن شیمان و ذهل بن ثعلبه بن عکابه پرو و از ربیع اند
(ذهب) قراضه و شکله زرو و هو أخض من الذهب	المذهب الموضع الذی یعطوفیه و روش و طریق و مقصد و اصل مذایب جمع (ف) ذهب هابا بالفتح و ذهباً و مذ هباً رفت و گشت و ذهب به بردا و را و در گردن (س) ذهب و بجا یقال ذهب	(استذهبکم) رفتن خواست از رو ذه بن (ذهبین) بیا و موجد کجفر نام صحابی ست که پیر فریض بود ذ ه ر (س) ذهب قوه سیاه شدند و ندانها س و	(ذهل) کزیر ابن عطیه و ذهل بن عوف تابعی ست (ذهلول) بالضم اسب نیکو رو (ف) ذهل و عنه ذهل بالفتح و ذهل (گزشت) او را بر عهد سابق یا فراموش نمود آنرا جهت ناپرواچی یا آن خورسکه نفس ست و بی غمی از دوستی
بسیار ذهاب بالکسر جمع ذاهیب) کصاحب روزه و در گذرنده و الطویل الذاهب	بکسر تن ناگاه در آمد در کان بر زر بسیار پس تیر گردید و خیره شد چشم او از بسیار دیدن زر	(ذهل ذاهب) شتران بستوه اند از بیاری رفتن لغت فی الدال	(س) ذهل ذهل غافل شد و فراموش کرد

۲۵

ذهن

ذهن بن کعب (بکسر هم بطنی)

ست از منج

(ذهن) با کسر هم و دانت و عقل

و دریافت و یاد دشت قلب و زیرکی

و تیزی خاطر و توانایی و محرک

و پیرو از ان جمع

(ن) ذهنی عنه (فراش)

گردانید مرا از آن و مشغول کرد

(و نیز ذهن) غالب آمدن کسی

و تیزی خاطر و حفظ قلب

(اذهنی عنه) فراش

گردانید مرا از آن و مشغول کرد

(مذاهنة) نبرد کردن با کسی

زیرکی و تیزی خاطر يقال ذهنی

فذهنته

(استذهنی عنه) فراش و شارمانی

گردانید مرا از آن و مشغول کرد

ذهو

(ذهو) بالفتح کجور و ضعیف

(ذهیوط) با کسر و فتح الیا و حیو

ضعیف و آن از حیو کعصفور

هم گیند

ذو

(ذو) تیزی خاطر و نیک و نامی

زیرکی

باب لذل فی الباء

ذی

(ذیاً تذنیماً) بخت آن اخفا

بریان و نیک بخت یا از استخوان

جد اگر دید

(تذیاً الجرح) و غیره یاره یاره

تبا شد یا آن جدا شدن گوشت

ست از استخوان بفساد خون جزا

(تذیاً وجهه) آسید

ذی ب

(ذیب) بالفتح عیب

(اذیب) بالفتح آب فراوان بیم

ذی ب طس

(ذیابیطس) بیماری که صاحب

آن از آب سیر شود بمانیت

ذی ت

(ذیت و ذیت) جنین و جنین و

هو من الکنا یا لیا لکان من الک

در آن لغات ذیت مثلثه

عن ابن القطاع ذیة و ذیة و ذیة

(و عبد الرحمن بن احمد بن

عکک بن ذلت) فقیه است

و محدث و ذات الثقی (نفه

و حقیقة و المراد ما اضعف الیه و منه

اصلاح ذات البین است اصلاح احوال

بشکم حتی یكون احوال الفة و محبة

ولا یخمد الالف و اللام علی

الصیغ و سید کر و ذات الصدور

مضمرات دل و ذات الجیش

وادی ست بر یک منزل از مدینه

(و ذات العشرة) موضعیت

(و ذات الطبی) از بلاد بنی سلیم

ست و ذات عرق) موضعیت

ببراق و ذات الجنب) و رمی

ست حار که در حوالی سینه پیدا گردد

(و ذات الصل) و رمی ست

برده سینه یا گرد آمدن ریم ست

(و ذات البکد) آس

جگر و ذات الیه) آس شش و ذات

اللا فیف) رود که با یک ست

و ذات الحماط) موضعیت

زیر صحابه رضوان الله علیهم اجمعین

بدان حبت که به شب فارغ طاق

خود را و یارده کرده بیک یاره پیشه

و ان یاره دوم را و ال اب بشکان

حضرت صلی الله علیه و سلم رخت

اخرج علی اللفظ

ذی ج

(ذیج) بالفتح و کسر آسایدن

خوردن آب و مانند آن الفصل من

ضرب

(ذیج) بالکسر گرگ و مرد و لیدر

اسب نجیب نیکو رفتار و بزرگی و

بزرگ سالی و ستاره هفت منج رنگ

و خوشه و کفازر بسیار مودلوث الباء

ذیخ و از یارخ و ذیخه کعبه جیح

(مذیخه) گرگان

(اذخ بالمكان) گرد آن گردید

(ذیخه تذیخا) رام گردانید

اورا و ذیخیت النحلة قبول

نکردن کشن را

ذی ر

(ذی ر) کتاب را و ذات المنطقین لقب

(ذی ر) کتاب سرگین خاک تمغه

نخورد	یا شیئ	ذی ف	ذی ل	ذی م
(اس) اذاع (مخوف) دشت آن	ذی ف	(ذیفان) بالفتح وکسر وجرک	(ذیل) بالفتح وامن آخر خبر	(ذیم) بالکسر وفتح ودام بالهمز و غیر
(ذیر) الشافعی یبکی بستان	ذی ل	زهر کشنده و فیه نجات و قدمت	زین ارم و د از باد و نشا نه یک در	الهمز عیب من حدیث عائشة قالت
فاقد با باریچه تا از چوب پار ها که	ذی ل	بر پستان بنده آسیب نرسید یا	سپاه کردن علت دندان اقبال	للهی علیکم السام والذام ویرید
سرگین پیش از غلط بخاک که خسته	ذی ل	است بالضم و بعد از مخلوط شدن	ذیر فقه جمعا ای اسودت اسنله	بالذال مقدس و فکوش و فی مثل
ذیرة بالکسر و بعد از آنکه طلا کنند	ذی ل	و سب آن و ذیل الريح) آنچه	فروشته از هر چیزی باشد اذیال و	لا تعذر الحسنة ذاماً
بان ذیار و ذیر الاطباء) الود	ذی ل	ریگ از دوش باد بهیچ نشان کش	ذیول و اذیل جمع و ذو ذیل	(مذیم) معیبت نام معنی مذیم
سر پستان ابدیاری و نیز قدین	ذی ل	دامن نماید و ذیل الفرس و	لقب اسپ شیبان و ذیل ذائل	مثله
سپاه کردن علت دندان اقبال	ذی ل	غیره) دم اسپ و جز آن و آنچه	خواری و رسوای	(مذال) داه خرامان بنار و منه مثل
ذیر فقه جمعا ای اسودت اسنله	ذی ل	فروشته از هر چیزی باشد اذیال و	(ذایل) کصاحب حلقه زره	لا تعذر الحسنة ذاماً
ذی ع	ذی ل	ذیول و اذیل جمع و ذو ذیل	باریک لطیف و فرس ذایل	بخت و ذیر مذال (زره و من)
(مذیاع) بالکسر آنکه راز نتواند	ذی ل	لقب اسپ شیبان و ذیل ذائل	اسپ دم دراز و ذیر ذایل	(اذیل) صاحبین دامن گردید
نگاه داشت	ذی ل	خواری و رسوای	دامن دراز	مثله
(ض) ذاع الخبر ذیاعاً و ذیوعاً	ذی ل	(ذایل) کصاحب حلقه زره	بازیک لطیف و فرس ذایل	لا تعذر الحسنة ذاماً
و ذیوعه و ذیعاناً) بالتحریک	ذی ل	باریک لطیف و فرس ذایل	اسپ دم دراز و ذیر ذایل	(مذیم) معیبت نام معنی مذیم
بر آنکه گردید	ذی ل	اسپ دم دراز و ذیر ذایل	دامن دراز	مثله
(اذاع سیر و اذاع سیریه) فاش	ذی ل	بازیک لطیف و فرس ذایل	اسپ دم دراز و ذیر ذایل	لا تعذر الحسنة ذاماً
کر و راز را و ظاهر و آشکار نمود	ذی ل	اسپ دم دراز و ذیر ذایل	دامن دراز	مثله
یانداد و داد بدان در مردم و	ذی ل	بازیک لطیف و فرس ذایل	اسپ دم دراز و ذیر ذایل	لا تعذر الحسنة ذاماً
اذاع الایلی بما فی الحوض	ذی ل	اسپ دم دراز و ذیر ذایل	دامن دراز	مثله
خوردند همه آب حوض او و کذا	ذی ل	بازیک لطیف و فرس ذایل	اسپ دم دراز و ذیر ذایل	لا تعذر الحسنة ذاماً
اذاع القوم بما فی الحوض	ذی ل	اسپ دم دراز و ذیر ذایل	دامن دراز	مثله
و اذاعوا بعلی) بودند مال او و	ذی ل	بازیک لطیف و فرس ذایل	اسپ دم دراز و ذیر ذایل	لا تعذر الحسنة ذاماً

ج ۲

سخت آور

ذی من

(ذیمون) بافتح کلیمون دهن است

بر دو و نیم فرسنگ از بخارا از آن است فقیه ابو محمد حکیم بن محمد ذیمونی

ذی ن

(ذین) با کسر عیب و فتح

الکتاب العاشر فی الراء

باب الراء فصل الهنرة

رأ

(امراه رأ) بافتح زن آهسته چشم

و رجل رأ (مرد نیز نگریه و بر

گردنده سیاهی چشم را

(رأ رأ) نام دختر تربی اقیان رأ

ست کصلصال و امراه رأ

آهسته و زیب چشم امراه رأ

کصلصال شد

(رأ رأ) کجج برگردنده سیاهی چشم

و امراه رأ (مرد نیز نگریه و رأ

الغنم خواند گو سپیدان را بلفظ

آزاد و رأ رأ الشح و خشید

و رأ رأ الشرب (کندک و رأ رأ عینا

برگردیند و رأ رأ المراه

رأ رأ (آهست و زینت داد بر

چشم را و رخسار و رأ رأ

در آینه و رأ رأ الطباء

چنانچه د و ماله خود را

رأب

(رأب) بافتح کله نهادش و مهر

بزرگ و کاف خور رأب جمع

(رؤبه) بالضم کثیر و جوب باره

که بدان پیوند کنند بخور شکسته

رأب جمع و قبل میستی رؤبه

بن العجاج بن رؤبه

(رأب) کتاب مارون بن رأب

صحابی بدریت و رأب بن عبد

محدث است و جد جابر بن عبد

صحابی است و جد زینب بنت

جش است که از ازواج مطهرات

بود رضی الله عنهم

(رأب) کشته او مرد و ضلع و شکسته

(رأب) کبیر مرد شکسته بنه

و اصلاح کن

(ف) رأب صکن رأبا بافتح پیوند

کردن کاف را و فراهم آورد و ز آنرا

و رأب بینهم اصلاح و نیکو کرد

میان آنها و رأب الأرض ریوی

سبز زمین بعد بریدن

(رأب الصلح) پیوند کردن کاف را

چاشت

(رؤبه) پیوند کرده و پوشیده

و خشیده شده

(لأقارب الصلح) پیوند کردن کاف را

رأب

(رأب) آهسته و خرامان ناواندن

رفتن گریه و زاری بقال فعل ذلک

من رأبکته ای من خشیه و دهاه

(رأب) کفر طاس شیر و گرگ

و پسر که مادرش جز آن دیگر نزاده

باشد رأب رأبیل جمع و رباعی

و قد تیرک همزه

(رأب) و زدن با بطور خود

اذا کثر و اعز و اذ و س و د و س

جمع و واعد کاهنک من رأب

رأد

(رأد) بافتح زج ان نیکو و رأد

(الضحی) غایت چاشت و رأد

(الأرض) خلا آن

(رأد) زن جوان نیکو

(رأد) با کسر نداد و بمال الفین

و ضیق و تنگ از هر خیر و نوباده

(رؤد) بالضم زن جوان نیکو و

ریش و یفتح آراد جمع

(رؤد) زن جوان نیکو

(رأد الضحی) کصاحب غایت

موضعی است بنام و می را بسو

و نسبت کنند و رأد عین

(رؤد) زن جوان نیکو و رأد

موضعیست بخیره و رأد

مشه و بن پیش و بالضم آهسته

(رأد) الی الخ (بجرت آمد

و وزید و رأد زید) بر خاست

لرزه گرفت او و رأد الغضن

سایه بکند و میل کرد و رأد العنق

بپیچیده شد و نیزش و رأد

نمودن از لغمت

(رأد) شادمانی نمودن از لغمت

رأس

(رأس) بافتح سر و سر هر خبر و سر

و سرور ان يقال هو رأسهم و هم رأسهم

اذا کثر و اعز و اذ و س و د و س

جمع و واعد کاهنک من رأب

از سر گوی و رأس آیه (آخر ان من

الحیث توفاه علی رأس سیدین ای

آخر و کاهنانه توفی علی رأس ثلث

وستین و أنت علی رأس امرک

تو بر سر کاخویشی و رؤیت منک

فی الرأس بد شد رای تو در حق

من اعراض کردی از من و سر

برداشتی سو من و ناخوش داشتم

و گران شمردی مرا و رأیت رأس

موضعی است بنام و می را بسو

و نسبت کنند و رأد عین

موضعیست بخیره و رأد

رأس

الأكل (موضعت بين و رأس الإنسان) كويست بكمه و رأس ضان (كويست ستر دوس و رأس الحمار) شهرت نزدیک حضرت و (رأس الكلب) دیت قبوس دشته است و (رأس الكلاب) هتر در گان يقال هو رأس الكلاب یعنی هتر في الكلاب بمنزلة البشر في القوم و (رأس الكف) يقال بت يا شيطان و (رأس الشيطان) گيا بیت و (رأس الشياطين) مثله و (رأس كوفي) وضعت بخیره از دیار مصر و وذو الرأس (لقب جبرین عطیه و وخلل أسین) خشین بن لای ق بن جشم و (رأس المال) اصل مال ست (رأس) کصاحب کویست و ست و سر دار و کام (رأس) بزرگ سر و شاه از (رأس) کذاک (نجة رأساء) میش سپید سیاه در رو راسته جمع (بنو رأس) بالضم قبیل است از قبیل است داود و کعب و حمید بن	عبد الرحمن بن حمید رؤ استیان (وأسی) بیایه شد بزرگ سر (رأس) اعلا رود بارها و ابریکه میش پیش رود (رأس) کامیر سر و هتر و و بن سعید) محدث است و مثله رأس (أصیب) استهائم غنم رأسی (الخصاء الرئیسة) دل و داغ و مگر رسید سر او را و (رأس یاسة) سروری کرد (رأس السیف) دسته شمشیر یا حلقة نقره یا آهن که بر قفصه شمشیر باشد و بنده شمشیر و (رأس الامم) اول آن و انت علی رأس امیرک توبر سر کار خویشی (رأس) کعبور شتر که جز در سر او (رأس) قوت و چربش نمانده باشد (رأس) کحدث شیر درنده (رأس) رعیت عامه مردم و آنکه شهرت او در سر او باشد و بر قوی (رأس) کشاد سر فروش و القاصی لحن منه عمن عبد الکیم الیه استا الوایی (رأس) گلیس سر و هتر (رأس) کیکت بسیار هتر شوند و هتری گیرنده (رأس) کمنر او کحباب اسپیکه	سر به اسپان بزد در با هم رفتن یا آنکه بر سر زند اسپان دیگر را وقت تقدم و پیش خود و کمنر هتر قوی و سر کوب میش جمع و (رأس) کرک مثله یقال (رأس الله بك) مهربانی رأس مرأس ای مصلک و قوس مأس کند بر تو خد و (رأس) و (رأس) و (رأس) (رأس) کصباح شتر که جز در (رأس) سر او قوت و چربش نمانده باشد (رأس) بالفتح بر سر زدن رسید سر او را و (رأس یاسة) سروری کرد (رأس السیف) دسته شمشیر یا حلقة نقره یا آهن که بر قفصه شمشیر باشد و بنده شمشیر و (رأس الامم) اول آن و انت علی رأس امیرک توبر سر کار خویشی (رأس) کعبور شتر که جز در سر او (رأس) قوت و چربش نمانده باشد (رأس) کحدث شیر درنده (رأس) رعیت عامه مردم و آنکه شهرت او در سر او باشد و بر قوی (رأس) کشاد سر فروش و القاصی لحن منه عمن عبد الکیم الیه استا الوایی (رأس) گلیس سر و هتر (رأس) کیکت بسیار هتر شوند و هتری گیرنده (رأس) کمنر او کحباب اسپیکه	سر به اسپان بزد در با هم رفتن یا آنکه بر سر زند اسپان دیگر را وقت تقدم و پیش خود و کمنر هتر قوی و سر کوب میش جمع و (رأس) کرک مثله یقال (رأس الله بك) مهربانی رأس مرأس ای مصلک و قوس مأس کند بر تو خد و (رأس) و (رأس) و (رأس) (رأس) کصباح شتر که جز در (رأس) سر او قوت و چربش نمانده باشد (رأس) بالفتح بر سر زدن رسید سر او را و (رأس یاسة) سروری کرد (رأس السیف) دسته شمشیر یا حلقة نقره یا آهن که بر قفصه شمشیر باشد و بنده شمشیر و (رأس الامم) اول آن و انت علی رأس امیرک توبر سر کار خویشی (رأس) کعبور شتر که جز در سر او (رأس) قوت و چربش نمانده باشد (رأس) کحدث شیر درنده (رأس) رعیت عامه مردم و آنکه شهرت او در سر او باشد و بر قوی (رأس) کشاد سر فروش و القاصی لحن منه عمن عبد الکیم الیه استا الوایی (رأس) گلیس سر و هتر (رأس) کیکت بسیار هتر شوند و هتری گیرنده (رأس) کمنر او کحباب اسپیکه	سر به اسپان بزد در با هم رفتن یا آنکه بر سر زند اسپان دیگر را وقت تقدم و پیش خود و کمنر هتر قوی و سر کوب میش جمع و (رأس) کرک مثله یقال (رأس الله بك) مهربانی رأس مرأس ای مصلک و قوس مأس کند بر تو خد و (رأس) و (رأس) و (رأس) (رأس) کصباح شتر که جز در (رأس) سر او قوت و چربش نمانده باشد (رأس) بالفتح بر سر زدن رسید سر او را و (رأس یاسة) سروری کرد (رأس السیف) دسته شمشیر یا حلقة نقره یا آهن که بر قفصه شمشیر باشد و بنده شمشیر و (رأس الامم) اول آن و انت علی رأس امیرک توبر سر کار خویشی (رأس) کعبور شتر که جز در سر او (رأس) قوت و چربش نمانده باشد (رأس) کحدث شیر درنده (رأس) رعیت عامه مردم و آنکه شهرت او در سر او باشد و بر قوی (رأس) کشاد سر فروش و القاصی لحن منه عمن عبد الکیم الیه استا الوایی (رأس) گلیس سر و هتر (رأس) کیکت بسیار هتر شوند و هتری گیرنده (رأس) کمنر او کحباب اسپیکه
--	--	---	---	---

ستور کف زین سپای آب دهن آن مُردَلَة (کهنه شتر مرغ ماده) باججه	میسده و مهربانی نماید (رَوَائِم) دگ باها (س) (رِئِم الشَّيْ) دوست دشت	(ف) (رَأَيْتُ رَأَا) بالفتح گوش کرد سخن بر او قبول نمود و به هذا تفسیر ما فی النسخة المصححة من القاموس	بیک مفعول است و در متن و این
(مُرَفَاوَنُ مَرَلَا) گزشت شتاب (اِسْتَرَالُ النَّبَات) گواهد و دراز شبهه بغنق الرال و استرال الرال بزرگ و کلان شده شتر مرغ بجگان	آن را دافت گرفت بگو و رِئِم الجحج راما بالفتح و رِئِمانا) بالکسر زاجم آمد سریش نیکو و بد گردید و رِئِمَت لَنَاقَتُ رَدَهَا) مهربانی آورد بر بچه خود و لازم گرفت آن با و کذا رام	قال أَنَّهُ رَغْنَهُ عَنِ الْمَضْرِبِ شَمِيلٍ عَنِ الْخَيْلِ فِي التَّجَمُّعِ احْتَقَ و ست گردانید او را قلت لعله قرأ بالمهملة وهو لازم في هذا المعنى کثر استعماله في كلامهم و رِئِمَا احتاجوا اليها فاحسن في ايضا و کاهي	دید او را و رآه عَلِيًّا) و نهست او را و شنید و راءه مثل بلعه علی القلب کذا و قد عكس الهمزة فمستقباه بالمهملة وهو لازم في هذا المعنى کثر استعماله في كلامهم و رِئِمَا احتاجوا اليها فاحسن في ايضا و کاهي
(رَأَمُ) بالفتح شتر بچه و بوبت شتر بچه و جزآن آگنده بکاه بک تلی شتر ماده و غیر آن و توضیفت	رِئِمَتِ الرَأَمُ و رِئِمَتِ الرَأَمُ الرَأَمُ در برخورد دشت دگ باها فاکسرا و مهر آورد و بر کلات الرأما کلا لولها (ف) (رَأَمُ الْجَبَلِ رَأَمًا) بالفتح سخت تاب داد رسن او و رَأَمُ الفَجْ کرد و صلاح نمود آنرا و نیز رَأَمُ بسریش استوار کردن خیرے را (رَأَمُ النَّاقَةِ مَهْرَان) گردانید ناقة را برام با غیر بچه او و رَأَمُ الْجُحْجِ علاج و وار و کرد و ریش جانیجی بشد و نیکو گردید و رَأَمَهُ عَلَى الشَّيْ بناخواست و ستم دشت او را بر خیرے و رَأَمُ الْحَبِيلِ سخت تاب داد رسن را (رَأَمَتُهُ) بخشودم و مهربان شدم بروے	(رَأَى) بالفتح اعتقاد و بیانی دل از اجمع آراء و آرائی و رِئِی رِئِی کفنی مثله و جعلته رَأَى احج حذاء ک و مقابله ک حیث تراه و ذوالرأی) لقب عباس بن عبد المطلب حباب بن المنذر و رِئِیة الرأی) شیخ مالک است و هلأل الرأی) از اعیان خفیه و اصحاب الرأی) صاحبان قیاس انهم یقولون رأیهم فیما لم یجدوا فیه حدیثا و انرا (رِئِی) بالضم نیکو بینی یقال جاء حین حین رِئِی و رِئِی مضمون و نفس حین حین اختلط الظلام فلم یترأوا (رِئِیة) دیدن بخشم و این متعدی کسوة طاهر و اذالم یفهم قیاما ان یکن	آن هم بدون خبره آید فیقال هل رِئِی و هل سمعت و کاه من الاصل از و من الخذف و تقول فی خطاب المؤمن منه أنت ترین و فی جمعا انتم ترین سواء الا ان التو التی الواحد علامة الرفع و التی فی الجموع الیما فله سقط بحال و تقول انت ترینی و ان شئت قلت ترینی بشده النون کما یقال تفقبتی و قولهم لا ترما) بمعنی زیارت و کذا لم تر ما و ترما و یقال بعین ما اراک ای عمل فکن کما یقال انظر الیه (رِئِی) بالکسر دیدار نیک قال الله تعالی احسن اساسا و رِئِی بالحسن من حسن المنظر من الرِئِیة و هو ما رآه المعین من حال حسنة کسوة طاهر و اذالم یفهم قیاما ان یکن

على خفيف الهنق او يكون من رؤسهم وجلودهم رأيا اي امتداد
 وحسنت بريقه بالناء كناية من الحماله على ريتك أي رؤيتك
 (رؤية) بالكسر شش والهاء عوض من ليار ريات ورئون حبس
 (رؤا) بالضم دیدار و دیدار خوب
 رؤيا) بالضم على فعلی بلا تنوين خواب که دیده شود رؤی بالفتوح
 (ریاء) بكسر الهمزة وفتح الراء اي ظاهره
 يفتح بعد زهره راء و چشم و مقابل
 و روبرو يقال قوم رؤيا و يوتهم رؤاء اي يقابل بعضهم بعضا
 (رئي) كفتى وكسر الراء اي كدیده
 پس دست گرد و رانكسور المحبوب
 منهم ويقال له رئي من الجن اي شارب بزرگ تشبها بالجنی و جبهه
 که پیش شتری جبهت فروخت و انامید
 (رؤی) بالضم کسلی دیدار و دیدار خوب
 (رؤی) بالفتح دیدار و دیدار
 جل حسن المرأى یعنی خوب دیدار

وكذلك امرأة حسنة المرأى وقولهم من رأى ومسمع عنه او مقاب
 و روبرو من بجایت که می بینم
 اورا و می شنوم سخن اورا و هو فروع
 او منصوب على المصدية ای کانه
 ارأه مرأى عين وقد تدخل الباء و پتانش دیده شود مرئی
 فيقال هو منى برأى ومسمع بالجر بالتاء وشد
 (مرأة) دیدار و الرؤی و التواضع (رأس مرأى) کفنی سر و راز
 النظر والمرأة للنظر مطلقا و يقال ليد آواز
 امرأة حسنة المرأة یعنی خوب دیدار
 كذلك جل حسن المرأة و فی المثل گردید و حاق و کولی او نمایان شد
 از لغات اخف دست و دیده در آینه
 پس شد اورا من انبری و کاره کرد
 اورا نیک پندارند و بهار شش گردید
 و جنانند هر دو پاک را در دیدن و خوشین را به نیکی بخلق نمودن و
 پس در قول بعض فقها گردید و بسیار کاره کرد دیدار کسی کردن
 شد خوبی و نیکوی دیدار و فعل ذلك ریاء او مفعلة
 (رأى) كشد او مردب یا روتیه
 (رئى من رأى) شهریت بنا کرده
 معصم باشد و در آن لغات ست و مذکور است درس در
 (رأى الرأية) در زمین و بزرگ گردیدند و کذا الرأية الشاة
 نزه را و رأى الرئد) برا فرخت
 (رأى الرئد) من غير الحافض والسبع و رأى دیدار خوب
 (رأى الرية) در زمین و نزه را و رأى دیدار و در شتم تدبیر

رئيش اورا و رأى فى الفقه الله يقولون) بناید خدا سے مردم را
 عذاب ملاک اورا و رأى الحديث رأيتك و رأيتكما و رأيتكم
 و هي كلمة تقولها العرب بمعنى اخبرني و اخبراني و اخبروني و التاء مفعلة
 فى المذكر والمثني والواحد والجمع و كذلك لم تراني كذا كلمة يقال
 عند التعجب يقال في رأيت و رأيتك رأيت و رأيتك بالتحذف و
 رأيتك الشئ أربعة و راء أربعة و راء أربعة
 (مرأى) ریا کار مرأون جمع
 (رأيتك مرأاة و رياء) بنمودم
 او اخلاف اعتقاد و نیز رياء
 و خوشین را به نیکی بخلق نمودن و
 کاره کرد دیدار کسی کردن
 شد خوبی و نیکوی دیدار و فعل ذلك ریاء او مفعلة
 (رأى البعيا) بگشته بین گردید
 یعنی برگردید سر منی شتر بجانب
 (رأيتك تربية) بنمودم اورا اخلاف
 اعتقاد و رأيتك الرأاة) پیش کردم
 اورا آینه یا پیش و شتم آن را تا به
 جبهه در آن و نیز تربية) خوب کرد
 و رأى الرئد) من غير الحافض والسبع و رأى دیدار خوب
 (رأى الرية) در زمین و نزه را و رأى دیدار و در شتم تدبیر

رئيش اورا و رأى فى الفقه الله يقولون) بناید خدا سے مردم را
 عذاب ملاک اورا و رأى الحديث رأيتك و رأيتكما و رأيتكم
 و هي كلمة تقولها العرب بمعنى اخبرني و اخبراني و اخبروني و التاء مفعلة
 فى المذكر والمثني والواحد والجمع و كذلك لم تراني كذا كلمة يقال
 عند التعجب يقال في رأيت و رأيتك رأيت و رأيتك بالتحذف و
 رأيتك الشئ أربعة و راء أربعة و راء أربعة
 (مرأى) ریا کار مرأون جمع
 (رأيتك مرأاة و رياء) بنمودم
 او اخلاف اعتقاد و نیز رياء
 و خوشین را به نیکی بخلق نمودن و
 کاره کرد دیدار کسی کردن
 شد خوبی و نیکوی دیدار و فعل ذلك ریاء او مفعلة
 (رأى البعيا) بگشته بین گردید
 یعنی برگردید سر منی شتر بجانب
 (رأيتك تربية) بنمودم اورا اخلاف
 اعتقاد و رأيتك الرأاة) پیش کردم
 اورا آینه یا پیش و شتم آن را تا به
 جبهه در آن و نیز تربية) خوب کرد
 و رأى الرئد) من غير الحافض والسبع و رأى دیدار خوب
 (رأى الرية) در زمین و نزه را و رأى دیدار و در شتم تدبیر

۲۵

آن ا. وَاَنْتَ اِيَّاكَ فِي الْاَمْرِ

نگریتیم در کار

(تَرَايْتُ فِي الْمِرَاةِ) دیدم خود را

وَرَأَيْتُهُ وَتَرَايْتُ لَهُ مِنَ الْجَنِّ

شیء (مُؤَدَّرٌ شَيْءٌ خَبِيرٌ وَبِشِ آد

اورا از پریان و تَرَايْتُ لِي) ظاهر

شد که دیدم یا پیش آمد تا به بستم

اورا و تَرَايْتُ اَوْ) دید بعض آنها

مر بعض ا. و كَذَلِكَ اَيُّ الْجَمْعَانِ

یعنی دو جا شدند و تَرَايْتُ اُمِّتِ

النَّحْلِ) سرخ و زرد شد غوره خراب

و فِي الْحَدِيثِ كَذَلِكَ اَيُّ نَارِ اَهْلِكَ

یعنی لازم است مرسم را که

همانگی کند با مشرک و خانه خود را

از خانه مشرک دور دارد و بجای که

اگر برافروزد آتش را نه بنید آن را

آتش مشرک و اصله تَرَايْتُ اَيُّ فُحِّتِ

احد التَّائِبِينَ تَخْفِيفًا و تَرَايْتُ اَيْنَا

فِي الْاَمْرِ) نگریتیم در کار

(تَرَايْتُ فِي الْمِرَاةِ) دیدم در

آینه و تَرَايْتُ لِي) پیش آمد

تا به بنیم اورا

(اَسْتَرَيْتُهُ) دیدم اورا و دانستم

و دیدن خواستم اورا و کشاخ خواستم

از وی و قَالَ فُلَانٌ يَسْتَرَايُ مِنَ الْاَبْرَصِ

ترسیدم از وی و نگریتیم آن را و

كَمَا قَوْلُ السُّحْرَمِيِّ وَتَسْتَقِيلُ

باب الرء فصل الباء

ربیع

(رَبَاةٌ) بالفتح آب دشتان سهیلو

که از چهار بار چرخ برسم سازند

(رَبِيَّةٌ) کسفیة طلایه ربابا جمع

(رَبَاةٌ) کفتح جاسه دید بان

(مَرْبَاةٌ) بالتاء منلة یقال رَبَاتُ الْكَلْبَةِ

ای علوتها

(مَرْبَاءٌ) بالفتح والمد پایه زرد بان

(رَبَا الْقَوْمِ وَلَمْ يَرْبَعْ) و هو انهم من اسماء الله تعالى ولا يطلع

بالفتح طلایه آنها شد و دید بان

مُؤَدَّرٌ و رَبَا) بر بندی بر آمد و بلند

گردید و برداشت خیرے را از خیرے

و بلند شد یقال فی لَوْنِ رَبَا بَك

عَنْ هَذَا الْاَمْرِ اَيُّ رَفَعَكَ عَنْهُ و تَرَايْتُ

اصلاح نمودن و ر بودن خیر

و فراهم آوردن هر نوع طعام را و گردن

بار رفتن و چشم داشتن و نگاه بانی

کردن از بالا بریز نگرستن و مطلع

گردیدن بر چیز و یقال مَارَبَاتُ

(رَبَاةٌ) یعنی ندانستم اورا و بردم

نگاه داشت و نگاه بانی او نکردم

(رَبَاةٌ مَرْبَاةٌ) بر نیز کردم و

و تَرَايْتُ اَيُّ رَفَعَكَ عَنْهُ و تَرَايْتُ

و تَرَايْتُ اَيُّ رَفَعَكَ عَنْهُ و تَرَايْتُ

و تَرَايْتُ اَيُّ رَفَعَكَ عَنْهُ و تَرَايْتُ

نَظَرًا اَشْتَرْتُ زَنْكًا بَانِي اَوْ كَرَم

(رَبَاةٌ نَبِيَّةٌ) برد اورا و دور

گردانید

(مَرْبَاةٌ) مبنیا للمفعول جاسه

دید بان

(اَزْبَاةٌ) دید بانی کردن و بر بلند

بر آمدن و از بالا بریز نگرستن و مطلع

گردیدن بر خیرے و چشم داشتن

ربیع

(الرَّبِيَّةُ) بالفتح پروردگار و خداوند

و هو انهم من اسماء الله تعالى ولا يطلع

بالفتح طلایه آنها شد و دید بان

مُؤَدَّرٌ و رَبَا) بر بندی بر آمد و بلند

گردید و برداشت خیرے را از خیرے

و بلند شد یقال فی لَوْنِ رَبَا بَك

عَنْ هَذَا الْاَمْرِ اَيُّ رَفَعَكَ عَنْهُ و تَرَايْتُ

اصلاح نمودن و ر بودن خیر

و فراهم آوردن هر نوع طعام را و گردن

بار رفتن و چشم داشتن و نگاه بانی

کردن از بالا بریز نگرستن و مطلع

گردیدن بر چیز و یقال مَارَبَاتُ

(رَبَاةٌ) یعنی ندانستم اورا و بردم

نگاه داشت و نگاه بانی او نکردم

(رَبَاةٌ مَرْبَاةٌ) بر نیز کردم و

و تَرَايْتُ اَيُّ رَفَعَكَ عَنْهُ و تَرَايْتُ

و تَرَايْتُ اَيُّ رَفَعَكَ عَنْهُ و تَرَايْتُ

و تَرَايْتُ اَيُّ رَفَعَكَ عَنْهُ و تَرَايْتُ

و نَعْمَ و مَوْلَى و سَيِّدٌ و مِنْهُ حَدِيثٌ

اَشْرَطُ السَّاعَةِ وَاَنْ تَلْكَ اَمَّةٌ رَبَّاهِي

ان اَمَّةٌ تَلْكَ لِسَيِّدِهَا وَاَنْ فَيَكُونَ

لَهَا كَلِمَةٌ لَانَهُ فِي الْحَسْبِ كَيْدُهُ اَرَادَ

كَثْرَةَ السَّرَارِي بِكثرة السَّيِّدِ فَيَكُونُ النِّعْمَةُ

یا مراد آن است که نیز کان ملوک را

زاید پس در از جمله رعایا باشد

یا مراد از فساد زمان است از جهت

کثرت امهات اولاد و شیوع فرقت

ربیع

(الرَّبِيَّةُ) بالفتح پروردگار و خداوند

و هو انهم من اسماء الله تعالى ولا يطلع

بالفتح طلایه آنها شد و دید بان

مُؤَدَّرٌ و رَبَا) بر بندی بر آمد و بلند

گردید و برداشت خیرے را از خیرے

و بلند شد یقال فی لَوْنِ رَبَا بَك

عَنْ هَذَا الْاَمْرِ اَيُّ رَفَعَكَ عَنْهُ و تَرَايْتُ

اصلاح نمودن و ر بودن خیر

و فراهم آوردن هر نوع طعام را و گردن

بار رفتن و چشم داشتن و نگاه بانی

کردن از بالا بریز نگرستن و مطلع

گردیدن بر چیز و یقال مَارَبَاتُ

(رَبَاةٌ) یعنی ندانستم اورا و بردم

نگاه داشت و نگاه بانی او نکردم

(رَبَاةٌ مَرْبَاةٌ) بر نیز کردم و

و تَرَايْتُ اَيُّ رَفَعَكَ عَنْهُ و تَرَايْتُ

و تَرَايْتُ اَيُّ رَفَعَكَ عَنْهُ و تَرَايْتُ

فشاردن آن و در و روغن آب سطر	با کسر جمع و نیز رُبَّه نام جامدی	او و عِلْمُ رُبَّی (بضم و تشدید)	و یَمَّ و عِدَّی و اَلْمَا مَوْلَا بَدَلُ لَکَ اَلْمَا
از هر چیز و معرفت نام جامدی الاو	الاخر و ذو القعدة	یا علم خدا بی منسوب الی الرُّبَّ علی	عَمَّ اَیْدِیْکُمْ فِی رُبِّ و کُلُّ الْفَوَاحِشِ
و رُبَّ (بسا و آن حرف جار است)	(رُبَّ) شیر و فروش و حسن برین علی	غیر قیاس	و النِّسْبَةُ اِلَیْهِ رُبِّی بِالضَّمِّ کَانَ اَوَّلًا
نیاید که بزکوه یا اسم است و قیل	ربی محدث است کانه نسبت الی	(رَبِّیْب) لکیم پرورده و عهد و	مَنْهُمْ رُبَّیْهَ کَانَ اِذَا نَسَبْتَ الشَّیْءَ اِلَی
کَلِمَةً قَلِيلًا اَوْ لَهَا اَوْ فِی مَوْضِعٍ	بیع الرُّب	پیمان داده و پادشاه و پسر زن و	الْجَمْعُ رَدُّ ذَنِّهِ اِلَی الْوَاحِدِ کَقَوْلِی فِی
لِلْبَاهَاةِ لِلتَّكْثِيرِ اَوْ لَمْ يَوْضَعْ لِقَلِيلٍ	(رَاب) شوی مادر و فی حث	از غیر او و شوهر مادر و نام جد حین	الْمَسَاجِدِ مَسْجِدِی اِلَّا اَنْ تَكُنْ مَسْجِدَی
لِتَكْثِيرٍ یَسْتَفَادُ مِنْ سِیَاةِ الْكَلَامِ	بجاهد کان یکره ان یرْجِعَ الْجُلُ	بن ابراهیم محدث	بِهَ رَجُلًا فَلَا تَرُدُّهُ اِلَی الْوَاحِدِ کَقَوْلِی
و تَدْخُلُ عَلَیْهِ التَّاءُ فِیْقَالَ رُبَّتْ وَ تَدْخُلُ	امراه رَاثِی	(رَبِّیْبَة) دایه و آنچه بجای او باشد	فِی اَنْمَارٍ اَنْمَارِی و فِی کَلَابٍ کَلَابِی
عَلَيْهِ مَا لَيْتُمْ اَنْ یَتَكَلَّمَ بَعْدَهُ	(رَابَة) زن پدر	و پرورنده و دختر زن مرد از غیر او	و نزدیک زادن رَسَبْدَن گویند و
بِالْفِعْلِ مُشَدَّدًا وَ مُحْفَفًا فِیْقَالَ رُبَّ	(رَبَاب) کشاد احمد بن موسی	و گو سپید خانگی جهت شیر و بره	الفعل من ضرب
و رُبَّتْ وَ رُبَّاءُ وَ رُبَّاءُ بِالضَّمِّ بِالْفَتْحِ	نقیه بن رباب و ابو الحسین بن	در خانه پرورده رباب جمع	(رَبَابَة) ملک و سلطنت یقال طالک
و رُبَّاءُ جَاءَ رُبَّ بضمین مخففت و	عبد الله صیرفی بن رباب است	(رَبَاب) کسب یا بر سپید و گاو	رَبَابَتُهُ اِی مَمْلُکَتُهُ و مالک و رَشْدَن
لِکَنْزٍ قَدْ تَدْخُلُ عَلَیْهِ اَلْهَاءُ فَقَقُول	(رَبَّانی) مرد خداست تعب عارف	سیاه راهم گویند ربابته یکی و نام رن	رَبَّوْیْتُهُ مُشَدَّدًا و الفعل من ضرب و عهد
رَبَّیْهَ جَاءَ قَدْ ضَرَبْتَ فَمَا اَضْفَقَهُ اَلْهَاءُ	بالله و جل منسوب الی الرُّبَّ بِنَاءً	و موضعیت بکره و کوه است سیان	و بیان دَسْتُ و جَبَّی تیرهای قمار
و هُوَ جَمْعٌ لَمْ یَضْبَتْ جُلُودًا عَکَا	اکلف الثوب للبا لفتة و دشمنند	مدینه و فیه و نام محدث و ساز است	یا رَشْتَه که آن تیرها را بنده یا پارچه
الْقَمِیْزِ وَ هَذِهِ اَلْهَاءُ عَلَی الْفَتْحِ وَ اِلَی	راسخ در علم و دین و دشمن با عمل	که نواخته شود و محدود و ربابی ابن	که در آن تیرها را بچیند یا پوست تنگ
کُلِّ حَالٍ مَحَلِّ الْکُوفِیْنَ رُبَّیْهَ رَجُلًا	و آنکه بعلم خود خداست طلبه و	عبد الله واسطی شخصی بوده که در	که بردست برآرند تیرهای قمار
قَدْ اَکْبَتْ وَ تَهْمَارُ جَلِیْنِ رُبَّیْهَ جَاءَ	محمد بن العلاء ربانی شیخ بود و	معرفت فن رباب نوازی بدوشل	پچیند تا مس تیر و دست خود را که
و رُبَّاءُ سَاءَ اَمْرٌ فَنَحْدُ اَلْاَنْثَ کَیَاةِ	صوفیه را در بعلبک	زنند	می خواند در نیاید
عَنْ جَهْلٍ اَوْ مِنْ اَمْرٍ یُوجَدُ قَالِ رَدُّ	(رَبَّانِیَّة) آبی است بیامه	(رَبَاب) کفر اب موضعیت و	(رَبَّان) کرمان مهر کشتیانان
کَلَامٌ کَانَهُ قِیلَ لَمْ یَمْلَأْ جَوَارِیْقًا	(رَبِّ) با کسر و تشدید یا وح	ابو الرُّبَّاب) محدثی است که از عقل	رَبَّانِی مُشَدَّدًا و کرانه است بزرگ از کوه
رَبَّانٍ قَدْ مَلَكْتُ وَ رُبَّ جَوَابٍ عِنْدَ	ربین است و هُمُ الْوُفَّ مِنَ النَّاسِ	بن سیرا روایت میکند	اجاء و جماعت و یفتح و تمام یا اول
النَّحْوِیْنَ	قال الله تعالی و کَانَ مِنْ بَنِی قَاتِلَ	(رَبَاب) با کسر بیان و عهد و	هر چیزی یقال اخذ رُبَّانِیَه و یفتح
(رَبَّیْهَ) فراخی زندگانی و فراخی عیش	معه رِبَّوْنٌ کَثِیر	ده یک دویاران و پنج قبیل از عرب	یعنی تمام گرفت آبخیز یا اول آزا
و شیر و سی انحص من الرُّبَّ رباب	(رَبُّوب) کعبه پر زن مرد از غیر	که یک شده اند و هُمُ ضَبَّةٌ و ثَوْرٌ و	(رُبَّی) بالضم کعبه گویند

بچه آورده و گو سپند بچه مرده و	و یضم نیکو کرد شک ارب رب و رب	گرد آمدن بخری و خوا بانی بخری	علیم بالرب بایشای گروهم
گو سپند نوزاده و هو من المغرض	(الصبی) پرورد کو دک رانا بان	نمودن یقال ترب الارض لغیر	الحیایم التي تربهم ای عن الصلوة
جمیعاً و یلجأ فی الابل ایضاً رب	گروید و رب الشاة بچه آورد	کرد که او مالک آن است و کذا ترب	(ربینا) بفتح را و کسر با مقصود او
بالضم جمع و هو ناد قاله فی النهایة	گوسپند	العبد و نحوه	از ماهی خبر
و نیکوی و نعمت و حاجت و کره محکم	(س) ربیت الصبی پرورد	رب ت	(ربینشی) کدیلی کار باز دارند
و نیز ربی نام حامی الاول	کو دک رانا بان گروید لغت فی نصر	(ربیت) بفتح پروردن و فعل	(مربوت) باز داشته شده
و حامی الآخرة	(ارباب) نزدیک آمدن بخری	من نصر و بالتحرک بسته شدن	از حاجت
(اربابه) اهل عهد و بیان	اقامت نمودن شران بجا یقال	سخن یا عام ست و الفضل من سمع	(تربیت) باز داشتن کسی از
(مربوب) بنده و مملوک و پرورده	اربت الابل بمکان کذا ای لکنته	(تربیت) پروردن و دست نرم	حاجت و درنگی کردن
(هرت) بفتح زمین گیاه ناک و	اقامت به و نیز بسته بودن باد	بر پهلو بچه زدن تا نجواب و	(اربت) پراکنده گردید
محل و جاع اقامت و مردی که گرد	جنوب و ابر	رب ت س	(تربت) وزنگ کرد
مردم را	(مرب) کمظم پرورده و	(ربس) کجعفر ابن عامر طائی است	(اربت انینا) پراکنده گردید
(مرتبه) سلطنت یقال طالب مرتبه	نخبیل مرب و مرب پرورده	که بر سولی آمده و کتب التی	(اربات) کافر باز پست و از حاجت
ای مملکت	رب مرتبات جمع و نیز مرتبات	صلی الله علیه وسلم	(و نیز تربتات) ست شدن
(فرباب) پاکس زمین گیاه ناک	وارد هاست پرورده رب	رب ت	و درنگ نمودن یقال تربتات مرهم
(ن) رب فراهم آورد و افزون کرد	(رب الدهن) خوشبو کرد	(ربت) بفتح باز داشتن کسی	ضعف و ابطاحه تقرقوا
و لازم گرفت و آرام نمود و اقامت	روغن را و رب الصبی تربیا و	از حاجت و الفعل من نصر یقال	رب ج
و زید و بهتری کرد بر قوی و	تربته کخله پرورد کو دک رانا بان	ربته عن الحاحه	(ربج) بفتح درم خرد سبک رو بچ
رب الکمر نیکو کرد کار را تمام گردید		(ربت) کز فرام سپر قاسط است در	مشد
و کامل گردید آن را و کذا رب	(مرتب) نعمت دهنده و نعمت	قضاء	(رباحه) بفتح گولی و سینه
صنیعه ای اصلها و رب الدهن یافته		(ربیت) کامیر باز داشته شده	کندی خاطر
خوشبو کرد و روغن را و رب الشی	(اربت الصبی) پرورد کو دک را	از حاجت	(رباج) کصاحب پر و سیراب
مالک آبخیز گردید و کذا رب الهی	تا بان شد		(رباجی) سطرند و درشت خوک
ای مستهم و کنت فوقهم قال ابو نصر	(ترب الصبی) بجنه ارتب	جمع و فی الحدیث اذا کان یوم الجمعة	میان قریه و بادیه باشد
هو من الربوبیه و رب الزرق رب	الصبی س و نیز ترب	بعث ابلیس جنوده الی الناس فخذوا	(رباحیه) با تخفیف گداخته

زن کول

(الرَّجُلُ) بالکسر گیهیت

(الرَّجُلُ) بزرگانه کوتاه

(الرَّجُلُ) علی وکله ها (مهربان

شد بر بچه خود

ربح

(رَجَّحَ) بالکسر و یحرک سود والفعل

من سمع یقال رَجَّحَ فی تجارتیه یعنی

سودمند گردید

(رَجَّحَ) بالتحریک سود و اسپان

و شتران که از شهر به شهر برند

ز وختن و پیه شتران ریزه رائج

کصاحب یا شتر بچه از مادر جدا

شده رباح بالکسر جمع

(رَجَّحَ) کسر و شتر بچه و بزغاله و

مرغی است

(تَجَارَةُ الرَّجُلِ) خرید و فروخت

باسود

(رَبَّاح) کصاحب سود و نام ساق و

جائیزی است مانند گربه و طی

یجلب منها الزباد قال الدمیر

فی حیث الحيوان هذا هو الصواب

فی التعیین و وهم الجوهری فقال

فی النسخة التي هي بخطه الرباح

دو بیبه یجلب منها الکاف و هو

عجیب فان الکاف صمغ شجر بالهند

یکون داخل الخشب یخش فی اذا

حرک فینشر یستخرج و الرباح نوع

منه و کان الجوهری لما سمع ان الرباح

یجلب من الحيوان سری ذهنه الى

الکاف فلما رای بن القطان هذا

اصلا فقال الرباح بلد یجلب منها

الکاف و هو ايضا و هم انتهى و نام

جماعی و قلعه است باندلس

از آن قلعه است محمد بن سعد نقوی

قاسم بن شارب فقیه و محمد بن یحیی

نحوی و رباح بن ربیع صحابی

ست یا آن رباح ست بکمر او بیا

ثناة تحیه و رباح الاسود

مولای بنی است صلی الله علیه و سلم

ابو بکر رباح بن عبد الرحمن

تابعی است

(رَبَّاحِي) نوعی از کافور و قد مر

(رَبَّاحِي) کز بر سپید عبد الرحمن بن

سید خدری است

(رَبَّاح) کرمان بزغاله و کبی زرو

فی المثل اجبن من رباح و بچه

شتر لاغر و و دُبُّ رباح

فدع انظر

(الرَّجُلُ) علی سلعه از باخا سود

داد او را بر متاع او و نیز از رباح

ببادیه

فوج کردن شتر بچه بر اسه مهران و

دوشیدن شتر ماده صبح و در نیم روز

(و اَجْتَبَهْ عَلَى سِلْعَتِهِ) سود دادم

او را بر متاع او و نیز مَرَّ الْجَحْشَ بر سود

ز وختن خیزه را

(رَجَّحَ) بزرگانه

ربح ل

(رَبَّاحِي) کقطر بر گوشت دراز

بالا یا تمام اندام یا بزرگ سیکل از

مردم و شتر

(جَارِيَةُ رَجُلَةٍ) دختر فربه سگ

اندام دراز بالا

ربح

(رَبَّاحِي) کصاحب و بفتح موسسه

ست بنجد

(رَبَّاحِي) کصبور زن که وقت جماع

بیهوش گردد

(رَبَّاحِي) کز بر سپید عبد الرحمن بن

سید خدری است

(رَبَّاح) کرمان بزغاله و کبی زرو

فی المثل اجبن من رباح و بچه

شتر لاغر و و دُبُّ رباح

فدع انظر

(الرَّجُلُ) علی سلعه از باخا سود

داد او را بر متاع او و نیز از رباح

ببادیه

ربح

(الرَّجُلُ) از باخا و در سختی افتاد

و نیز خرید کرد و بویخ را و از رَجَّحَ

(الرَّجُلُ) بر هم نشست و سطر گردید

(رَجَّحَ) نرم و فرو رفته گردید و

یقال مشی حتی رَجَّحَ ای استرخید

ربح د

(رَبَّاحِي) بالفتح و یحرک کل تک و منه

هو یعمل زبدًا بکفة و یروی بالاء

(رَبَّاحِي) بالضم خاکستر کونی و

بالا یا تمام اندام یا بزرگ سیکل از

مردم و شتر

(جَارِيَةُ رَجُلَةٍ) دختر فربه سگ

اندام دراز بالا

ربح

(رَبَّاحِي) کصاحب بخرینه دار

(رَبَّاحِي) بالفتح و یحرک کل تک و منه

هو یعمل زبدًا بکفة و یروی بالاء

(رَبَّاحِي) بالضم خاکستر کونی و

بالا یا تمام اندام یا بزرگ سیکل از

مردم و شتر

(جَارِيَةُ رَجُلَةٍ) دختر فربه سگ

اندام دراز بالا

ربح

(رَبَّاحِي) کصاحب و بفتح موسسه

ست بنجد

(رَبَّاحِي) کصبور زن که وقت جماع

بیهوش گردد

۲۵

المعز خاصة

جدری دحبه دوبار افغ بخند و معه را قوت دهد و اکحال عصاره آن جهت تقویت باصره مفید (ان رَبَّكَ بِبَيْدِ رَبِّسَا) بافتح اورا بدست و (وَرَبَّسَ الْقُرْبَةَ) بر کرد مشک (تَبَيَّنَ) در آگدن مشک و جزآن	و سگافه شد ربص (رَبُّصَة) بالضم گوناگونی رنگ و چشم داشت و مدت انتظار زن در خانه شو و قتی که او جماعت را یقال اقامت المراه رُبُصَةً فی بیت زوجه فان اناها و الا فیرق سبها (مَرْبُوض) منتظر (ن) رَبَّصَ بِهِ رَبُّصًا انتظار آن نمود و چشم داشت نیکی یا بد را که فرود آید برو و بر انتظار داشت اورا یقال رَبَّصْتِ امْرَاً یعنی در انتظار انداخت مرا کاره را (تَرْبِص) چشم داشتن و انتظار خبر نمودن و بند کردن غله با نظر گرانی و درنگ سربص نعت ست از آن	خانه و جزآن از باض جمع و قوت انسان از شیر که بنده و سینه باشد و منه المثل انك رَبُّصُكَ ان كان سقا را ای منک اهلك و خدمتک ان كانوا مقصرون هذا القول لم انك منك ان كان اجتمع و ورا نه خبری وگر نه ماندست نک بالان که در هر دو همیگاه ناله انداخته از هر دو سربش بگزرازد (رَبِض) بالکسر گروه کاوان درجا باش خود عن صاحب المذبح فقط (رَبِضَة) بالکسر کشتگاه هر قوم که کشته شده باشند و در یک جا و تن و شخص مننه یزید کانه رَبِضَة آتیب ای جنبه جائز یعنی شخص خرگوش نشته و جماعت مردم و نوحه از نشت گوسپند (رَبِض) بالضم میان خبری و بنیاد بناد هر چه زمین را مس کند از هر خبری وزن مرد و درین معنی بصمتین و بفتح و بصمتین هم آمده زیرا که زن حله و آسایش می دهد شوکرا یا مادر یا خواهر که قریب میگردد اند صاحب قرابت را و چشمه آب است و پاره درختان طلع و سر	(رَبِضَة) بالضم پاره از اشکنه مرد اشکنه ساز (رَبِضَة) کهنه مرد اشکنه ساز (رجل بُض عن الحاجات) بصمتین مرد باز مانده از حاجات (رَبِض) کصاحب مقیم و ساکن و منه لا تبغوا الرابضین ای التک و الحبشة (رَبِضَة) فرستگانی که با آدم علیه السلام بر زمین فرود آمدند و گم شدگان را براه آرند و قال الجوهری الرَبِضَةُ بقية حلة الحجية لا یخلو منهم الا رض وهو في الحديث و مرد خیر و عاقل از طلب معالی امور باز مانده و تا براسه مبالغه است رَبِضَة مصغر آن و فی حدیث اشرك الساعة و ان ينطق الرَبِضَة فی امر العامة قبل و ما الرَبِضَة یا رسول الله فقال التائب ای الحسین الحقیر و یقال فلان ما یقوم رابضة یعنی انداخته و س یا چشم کرده و س نخورد یعنی در حال میرود این لفظ در چشم کردن گوی بیشتر متصل است (رَبِض) کصبور درخت بزرگ سطر فراخ شاخها (رَبِض) کگلب
رباش (رَبِش) محرکه سبک که بر ناخن نوجوانان پدید آید (رَبِشَة) بالضم اختلاف لون (رَبِشْ) از کبشش) کا حمر مرد مختلف رنگ و رجل از قش بالمیم كذلك (ارض رَبِشَاء) کغبراء زمین بسیار گیاه (الربش الشجر) از کبشش) برگ آورد	ربض (رَبِض) بالتحریک دوده یا هر چه در شکم است سوکول و دیوار کرد شهر و جایی باش گوسپندان زن بالان یا رسن یا مین بالان که برب زمین است نه رسن بالاین بالان زن مرد و هر چه بکو و سجا گیرد و بدان آسایش یا بد از اهل و مال و	ربض (رَبِض) بالضم میان خبری و بنیاد بناد هر چه زمین را مس کند از هر خبری وزن مرد و درین معنی بصمتین و بفتح و بصمتین هم آمده زیرا که زن حله و آسایش می دهد شوکرا یا مادر یا خواهر که قریب میگردد اند صاحب قرابت را و چشمه آب است و پاره درختان طلع و سر	رباش (رَبِش) محرکه سبک که بر ناخن نوجوانان پدید آید (رَبِشَة) بالضم اختلاف لون (رَبِشْ) از کبشش) کا حمر مرد مختلف رنگ و رجل از قش بالمیم كذلك (ارض رَبِشَاء) کغبراء زمین بسیار گیاه (الربش الشجر) از کبشش) برگ آورد

۲۵

جمع و دود بسیار اهل وزنجیر بزرگ
 وزره سراج
 (ربض) کامیر گو سپندان به
 آغل گرد آید با شبانان و گردان
 کاچه جوب و روده
 (مربض) مجلس جاے بش
 گو سپندان مربض جمع و در آغل
 آوردن و خوابانیدن آن و مجلس
 و مقعد گرد آمدن کاچه جوب و روده
 (رباض) لگنان شیرورنده
 (رباض) بالکسر عصف
 (ض) رَضِیَتْ الشَّاءَ رَضْلُوْهُ
 بزاف در آمد گو سپند و كذلك
 البقر و الفرس و الکلب کبر و کلیل
 و حیوان الطیر و غیر ربوض اقامت
 نمودن بجای و منه الحديث انه صلى الله
 علیه وسلم بعث ضحاک بن سفيان
 الى قوميه وقال اذا اتيتهم فاذرب
 في ارجلهم ظنباً الى اقيم بها امنا
 كذا في كتابي في كتابه قد امكن حيث
 لا يرى انسياً و كونه که آن حضرت
 اورا امر کرده که چون میان کافران
 مسکن خواهد کرد باید که پر حذر
 و بیدار و متوش باشد و هرگاه
 از ایشان خبری خلاف بیند از آنها

بهمو آه ورم کند و رَضِیْتُ الْكَبَشَ
 عَنِ الْقَعْمِ باز ایستاد قحار از
 یا عاجز آمد از آن و رَضِیْتُ
 الْاَسَدُ عَلَى فَرَسِيْهِ زیر گرفت
 شیر شکار خود را و بر پشت بران
 رَضِیْتُ الْقِرْنَ عَلَى قِرْنِ كَذَلِكَ و
 رَضِیْتُ اللَّيْلُ انداخت بچ کر و ان
 خود را بر زمین
 (نض) رَضِیْتُه جاع و ادیا جا
 گرفت بوسه و
 (ازربض اهل) خبر گیرے نمود
 تفع عیال خود را و اذ رَضِیْتُ
 الشمس سخت گرم شد و نیز
 ازرباض و صابون و و راضی او
 و سب رسگ و منه الحديث قد
 باناء رَضِیْتُ الرُّهْطَ یعنی سیر کند
 و گران سازد چنانکه بخواب روند
 در از بر زمین و گو سپندان آن
 آوردن و خوابانیدن آن
 (ربض) جاع دادن و آن قدر
 آب در شک کردن که قرآن را
 بوش
 (ترضض) اشکنه ساختن
 ربط
 (رباط) کر ارباب زنا و مفسد و مرد
 از ایشان خبری خلاف بیند از آنها

زاهد و حکیم از دنیا رمیهد و رباط
 (الحاش) مرد دیگر که از جاز و د
 و نفس رباط فراخ بینا و
 حبش رباطه) بالها و شکر گران
 و رباط) بالکسر آنچه بوسه بندند
 و ستر و مشک و جز آن را رباط گلب
 جمع و منه جله فلان و قد قرض رباط نه گریز
 اذا انصرفتم نحو ا و دل و دلم
 نمودن بر کاری و نگه داشتن ملازمت
 کردن جاع و در آمدن دشمن رباطه ستورا
 مثل او المرابطه ان یربط کل
 من الفریقین حیوانهم فی تغیر معن
 و دال بر یک که بالای چوب پالان
 و نیز صاحبه فتمی مقام فی التفریطا بندند
 و منه قول تعالی و صابون و و راضی او
 معناه انتظار الصلوة بعد الصلوة تعالی
 علیه السلام قد لکم الرباط و نیز
 پنج عدد و زیاده از اسبان بچر بندند
 بسته و همان سر را باطات جمع
 کامیر ستور بسته و خرمای
 در امان نهاده آب بر آن
 پاشیده و غوره خرمای تر نهاده و پارسا
 تر سایان و زاهد و حکیم که خود را
 دنیا باز داشته و لقب غوث
 مرن طایفه زیراکه مادرش را
 فرزند سغیریت پس ند کرد
 سخت شده دل او و و رباط الله علی

که اگر این فرزند زنده ماند بر سر او
 صوف به بندم و او را ربط کعبه کنم
 پس زنده ماند و او را خادم خانه کعبه
 گردانید تا بالغ گردید سپس آن
 بسو خود کشید و لقب بر ربط شد
 و رباط گلب و رباط الحاش) مرد دیگر که
 جمع و منه جله فلان و قد قرض رباط نه گریز
 اذا انصرفتم نحو ا و دل و دلم
 نمودن بر کاری و نگه داشتن ملازمت
 کردن جاع و در آمدن دشمن رباطه ستورا
 مثل او المرابطه ان یربط کل
 من الفریقین حیوانهم فی تغیر معن
 و دال بر یک که بالای چوب پالان
 و نیز صاحبه فتمی مقام فی التفریطا بندند
 و منه قول تعالی و صابون و و راضی او
 معناه انتظار الصلوة بعد الصلوة تعالی
 علیه السلام قد لکم الرباط و نیز
 پنج عدد و زیاده از اسبان بچر بندند
 بسته و همان سر را باطات جمع
 کامیر ستور بسته و خرمای
 در امان نهاده آب بر آن
 پاشیده و غوره خرمای تر نهاده و پارسا
 تر سایان و زاهد و حکیم که خود را
 دنیا باز داشته و لقب غوث
 مرن طایفه زیراکه مادرش را
 فرزند سغیریت پس ند کرد
 سخت شده دل او و و رباط الله علی

قلیہ) الہام کرد اور اصبر و قوی دل
گردانید اور اخذ اسے
(ماء مترايط) آب کہ سیر
نشود
(ارتبط فرسا) معین گردید
برائے رباط

ربیع

تابعی ست

(ربیع) بالکسرت کہ یک روز گیر
و دو روز گزار دو نام مرد از ہندیل
(ربیع) بالکسر منسوب ست بسوی
ربیع رابع و ربیع بن ابی ربیع و ربیع
بن رافع و ربیع بن عمرو ربیع زرقے
صحابیان اند و ربیع بن حراش

ربیع الآخر فلما ربيع الا زمنة فربيع
الربيع الاول الذي ياتي فيه النور
والكاه والربيع الثاني الذي تترك
فيه الثمار ومن الناس من يسمي
الربيع الاول او السنة ستة اشهر
شهران منها الربيع الاول وشهران
صيف وشهران قيط وشهران الربيع

ان ربيعة الجمع خوانند و دوم صغر
و آن ربیع بن خطه بن مالک
ست و نیز ربیعہ بدرجی ست
از ہوازن و آن ربیعہ بن عامر بن
صفصه ست و اینها پسران محمد اند
و محمد نام مادر اینها بودہ و نیز ربیعہ
سے کس از صحابیان اند

(ربیع) بالفتح سرک رباع و ربوع
و انربع و انرباع جمع و محله و
فرد آمد نگاہ و تن و جماعت مردم
و جملے اقامت در ایام بہار و مردی
(ربیع) و یحیرک مرد میانہ وزن
میانہ ربعات بالتحریک جمع و هو
شاذ لان فعله صفة لا تحل عينها

(ربیع) بالضم و بضمین چهار یک
(ربیع) کسر د اول نتاج بہاری و
آخر نتاج رابع گویند و ضم قاله هبع
و لا ربیع رباع و انرباع جمع ربعة مؤنث
ربعات و رباع جمع

الثاني وشهران خريف وشهران شتاء
(ربیع) کسر د اول نتاج بہاری و
(ربیع) کسر د اول نتاج بہاری و
الربيع) بدیدہ و یوسف الربيع
از روز ہائے اوس و خراج ست
(ربیع) سنگ در آرمائے و خود
آہنی و مرغزار و توشہ دان و ظرفی

ربیع بن قریع غطفانی ست
کن بدیدہ و ربیع بن حارث بن عمرو
بن کعب بن سعد بن زید مناة و
ربیع بن عمرو) تہی و نام شیخ
قال قوله الا ابلغ نبي بني ربيع
فانشر البنيان لكم فداء

في الجمع واما تحريك اذا كانت امثلا
ولم يكن موضع العین ولو اوباء و
بالفتح طبعه عطار و صندوق اجزاء
مصحف ہندہ مؤلفہ کا ہا ماخوذ ہ
من الاول و حتی ست زائد از آج
ست اوس بن عبد اللہ ربیعہ تہی
و بالتحریک سخت رفتن یا سخت ترین
و دیدن شتر یا نسے از دویدن
شتر کہ سخت نباشد و قبیلہ است
از ازد و مسافت با بین پہیہا دیگیا
کہ در آن خدک آتش فراہم شود

(ربیع) کاسیر ہفت صحابے اند و
جماعت محمدان و ربیع ابن سلیمان
مرادے و ربیع بن سلیمان جیزے
از اصحاب امام شافعی اند و کوسہ
ست یا منارہ خرد و باران بہاری و
برہ از آب مرزین را يقال لفلان
من هذا الماء ربیع و ہنر خرد و چہار

ست کہ در ان طیب و غیرہ ہند و
دہے ست بصعید مرینی ربیعہ را
(ربیع) کسر د اول نتاج بہاری و
من ربیعہ ربیعہ و لذلك تروى صفة
وقال الا عمن مثني وثلاث و ربیع
دند کورست درج م ربیعہ
محركة منسوب بوسے و در عقيل
دو ربیعہ اند ربیعہ بن عقيل
ابو الحفصاء و ربیعہ بن عامر بن عقيل
کہ بدر ابر من فحافة و عررة و قره
ست و در تمیم نیز دو ربیعہ اند یکے

ربیع بن عمرو) تہی و نام شیخ
قال قوله الا ابلغ نبي بني ربيع
فانشر البنيان لكم فداء
(ربیع) کثمان آنکہ دندان رباعیہ
را آنکہ شوا و اذا انصبت اتممت
فقلت رکت برد و رباعیا و ربیع
و رباع و کذلک فرس رباع و رباع
لا نظیر لہا ہسو ثمان و ثمان و شلج
و جواد ربیع بالضم و بضمین جمع

ج ۲

رباع و رباعان بکسها و رباع کسر	نزدیک کوه اسقف که آتش کمتر	باشد و مرد میان
و رباع و رباعیات مثل رباعیه (رباعیه) بن حصن رباعیه ابن	خنگ شود و در قدیم رباع می گفتند	(مرباع) بارانهای اول بهار
بالتخفيف مؤنث و چهار دندان	عبد شاعران اند و عبد الله بن	(مربوع) مرد میان و مرد تب ربیع
که میان دندان ثیابا و انیاب باشد	رباعیه در صحبت و بابی صله الله	رسیده
رباعیات جمع	علیه و سلم اختلاف است	(اربعا) مثلثه الیاء محد و ا
(رباعه) و کسر شان و حال که بران	(ربعان) بالفتح از اعلام است	چهارشنبه اربعا ان ثینه و
بشی و لا یکن فی غیر حصن الحال	(رباع) کشاد بسیار خرد کننده	است و اربعات جمع و
و منه مالی من یضبط رباعی غیر	خانها و منزلهای	قعد الاربعاء) نشت چهارشنبه
فلان ای امری و شانی الذی فاعلیه	(ربوع) کجور ضعیف و فرومایه	و تضم الحفرة والباء و کذا لک قعد
و بطریقه و روشی و استقامتی که	(ربوعه) کوتاه بالا و صاحب صلاح	الاربعا و ای) بضم همزه و با و
داری یا قبیله یا فخذ از اشاعر و قبائل	بزرگ می گفته و کوتاهی باشد	نیز اربعا) ستون از ستونهای بنا
و یقال هم علی رباعیتهم و یکسر و	باعثت مرشتر بجهارا	و جمع ربیع است اربعه و رباع
رباعهم و رباعیتهم محركة و	(ربوع) بالفتح کلا کوش	کذا لک و اوجع ربیع الکلا اربعه و
رباعیتهم کتف و رباعیتهم کعبه	رباع جمع و گوشت بشت یا آن	ربیع المجدول اربعا
یعنی اینها رحالت نیکو اند یا بر امری	بضم یا یا ربیع المثنی) موش	(بیت اربعا و اء) بضم خانه یک
میفته که بودند بر آن یا رباعیتهم محركة	گوشتهای بشت است واحد آن	ستون و ستون سه ستون و چهار
و کسر الباء فرو و گاه ایشان و	نیاده و یو یو بن خطله بن	ستون
و رباعه) بالکسر نفس از دوا شمر	مالک بر قبیله است از تیم از آن	(ربعیه القوم) خوار بار قوم در
(ربیع) مصغر ربیع و دختر معسوف	قبیله است متمم بن نویره مجا و	اول سربا
و دختر حارثه و دختر طفیل و دختر	یو یو بن عیظ پدر بطنت	(ف) ربیع ربعا) بالفتح باز است
نضر خواهر پدر انس و أم الربیع	از مره از آن بطن است حارث بن	و خود را باز کشید از کاه و منه
که گفته بود مراد رسول الله علیه السلام قری	(ربعا) بالکسر جائیکه بر دیانه	اربیع علیک او علی نفسیک او علی
علیه و سلم یا أم الربیع کتاب الله	(رباع) کصاحب چهارم و شتر	طالعک) ای رفیق بنفسک کفا و فی
القصاص صحابیات اند و عبد	میرفت و ماده شتر که همواره در بها	الحديث اربعا علی انفسکم ای ارفقا
بن ربیع و ابو العوام باطلی و سیرش	وادی است از حقه و جاسه است	بأنفسکم فانکم تدعون سمیعاً قریباً

۱۵

رَبَاغَةَ كَسَاةٍ سَمِصَدَةٍ
ازان
(رَابِعٌ) آنکه مقیم باشد بر امریکه
قدرت دارد بران و معرفه
و ادیت میان حرمین نزدیک بحر
و رابع بن یحیی صنہاجی و شقی از
متاخرین است و وی و پدرش محمد
بن رابع روایت حدیث دارند
و و عیش رَابِعٌ زیت بانازو
نعمت و و بیع رَابِعٌ بهار با
از رانی و فراخی
(رَبِيعٌ) کیمنج موضع است
میان عمان و بحرین
(ر) رِبْعُ الْقَوْمِ فِي الْغَيْمِ آرام
نمودن و ثبات ورزیدن و مال
و نیکی و نعمت
(رَابِعٌ اَبْلَهٌ) گدشت شترانرا
تا بوقت و بی وقت آغیزند و منہ
تَوَكَّتْ اَبْلَهٌ هَلَامُ رِبْعًا
ربق
(رِبْقٌ) بالکسر رسن با گوشها که
بر بره و بزغال بندند
(رَبْقَةٌ) و بفتح یک گوشه از ربق و منہ
الحديث خَلَعَ رِبْقَةَ الْاِسْلَامِ مِنْ غُنْفِهِ
از ربق کعب و رباق کا صحابہ و رباق

بجمال جمع و و حل رِبْقَتُهُ بالکسر
کشاود و در کردار و رنج و شدت او را
(رَبْقٌ) بضم با و بی است
بر امر فر
(رَبِيقٌ) کزیر و او بی است بحجاز
و و اُمُّ الرَّبِيقِ بلا
(رَبِيقَةٌ) کسفینه ستوریه و
سته و در ربقه کشیده و صید
بدام افتاده
(رَضَن) رِبْقَةُ رِبْعًا بفتح
و یک سب و در ربقه کشید سر آن را
و و رِبْقٌ فِي الْأَمْرِ انداخت
او را و کار می
(رَبِيقٌ) کسرا رسته که بدان
گوسپند را بندند
(رَبِيقَةٌ) کعطمة نان چرمین
(رَبِيقٌ الْكَلَامِ) آرایش سخن و
و قولهم مَدَدَتِ الضَّانُ رِبْقِي
(رَبِيقٌ) یعنی ماده کن ربقه را
زیرا که قریب است که نتیجه دهند
و فی المغزی بقال رِبْقٌ رِبْقٌ بِلَنُونِ
ای نظره و قیاسی و تَضَعُ بَعْدَ مَدَّةٍ
و یقال رِبْقٌ بِالْمِیَمِ اِیضًا
(رَبِيقٌ الْطَلْبِ فِي جِبَالِ كَتِي) در دام من بسته شد گون آب و و
در دام من بسته شد گون آب و و

نیر ارتباق) و کاری افتادن و
ربقه در آمدن بقال رِبْقَةُ فَاَرْتَبَقَ و مسکه که از شیر جدا شود
(رَبْقَةٌ مِنْ غُنْفِي) در آونختم آزا
یکون خود
(رَبْك) ربك
(رَبْلٌ رِبْعٌ) گفت و دست
اشکته را و و رِبْكٌ فَلَانًا انداخت
(رَبْلٌ رِبْكٌ) کسر و در شوریده
عقل در کار خود
(رَبْكٌ) بفتح شتر سیاه تیره
رنگ شتریکه سر و و پهل و گوشها می
سخت سیاه و سوسای آن تیره رنگ
باشد رِبْكٌ بِالضَّمِّ جمع
(رَبْكٌ) بضم با و یقال رِبْقٌ بَقَا
و بی سب بخورستان ازان ده
است غلی اربکی ابن احمد بن فضل
(رَبِيك) کامیر طعمی است که از
خرما و روغن است سازند و گاهی
بر آن آب یزدن پس نوشیده شود یا
خرما و قوت است شیر به با آرد یا
با پست آمیخته یا بلیخ خرمای و گندم
یا آرد و قوت بروغن آمیخته و و
(رَبْلٌ رِبْكٌ) مرد شوریده عقل
در کار خود
(رَبِيكَةٌ) بضم ر یک است که
و لم یکد متخلص منه

طعمی باشد و آب آمیخته بگل تنک
وسکه که از شیر جدا شود
(رَبْلٌ رِبْكٌ) کعب بن جبر
ربیک است
(رَبْلٌ رِبْكٌ) بفتح و رایت
آزا و و رِبْكٌ التَّزِيدُ نیکو ساخت
اشکته را و و رِبْكٌ فَلَانًا انداخت
او را و رِبْكٌ لای و و رِبْكٌ التَّزِيدُ
ربیکه ساخت و فی المثل غرثان فَاَرْتَبَقَا
لَهُ و آتَى اَمْرًا بِيْ اَهْلَهُ فَبَشَّرَ بِغُلَامٍ
وَلَدَ لَهُ فَقَالَ مَا اَصْنَعُ بِدَلِكُلْهُ اَمْ
اَشْرَبُهُ فَقَالَتْ اَمْرًا ذَلِكُ فَلَا تَشِيعُ
قال كيف الطلا و اتمه
(ر) رِبْكٌ) شوریده شده و برهم
گردید کار بروی
(رَبْرَبْكٌ فِي كَلَامِهِ) مانند در
سخن و و رِبْرَبْكٌ الصَّيْدُ فِي
الْجِبَالِ مضطرب و پتان کردید
شکار و دام و و رِبْرَبْكٌ شوریده
برهم شد کار بروی و و رِبْرَبْكٌ
و آمیخته شدن بقال رِبْرَبْكَةُ فَاَرْتَبَقَ
و در گل تنک آمدن و و رِبْرَبْكٌ
و آن و و رِبْرَبْكٌ بخیر بقال
ارتَبَكُ التَّجَلُّلُ فِي الْأَمْرِ اِيْ تَشَبَّهَ
و لم یکد متخلص منه

(رَدْبَاكَ عَنِ الْأَمْرِ) بایستاد از
کار و (وَأَذْبَاكَ رَأْيَهُ) شوریده
عقل او
رَبْل
(رَبْلٌ) بافتح نوعی از درختان که
در آخر تابستان بر روی شبلی باران
برگ و یار بیرون آرد رُبُول جمع و
وَرَبْلُ (رَبْلٌ) بباله است
(رَبْلَةٌ) بافتح و یحک هر گوشت پاره
سطح یا آن شکم را است یا گرد آرد
پستان رَابَلَه شله و
گرد آرد و کس رِبَلَات جمع
(رَجُلٌ رِبْلٌ) بالکسر و بسیار
گوشت
(رَبْلٌ) محو که باقی است سخت
بنزوان در دیار بلخ بسیار است
و در هم از آن تریاق است فزیر
مارا
(امْرَأَةٌ رِبْلَةٌ) کفره زن فربه بسیار
گوشت وزن بزرگ رِبَلَات یا
باریک را آن خوکس
(خَفْصٌ رِبَالِي) ابن عمر و بن رِبَال
کتاب) محدث است
(رَبَالَةٌ) بافتح بسیاری گوشت
(رَبْلٌ) کاثر شهری است نزدیک

موصل و زینی است و شربت بشام
(امْرَأَةٌ رِبْلَاءٌ) بافتح زن بزرگ رِبَلَات
رَبْلٌ (رَبْلٌ) کامیر و زنجیت که تنها در
وزد و بے باشد و بے سر جنگ
نماید
(رَبْلَةٌ) کسفینه فربهی و تن آس
و فراخی نعمت
(رَبْلٌ) کسکیت برادر حال آس
است لَهُمَا أَنَا فِي حَرْبٍ الْقَادِسِيَّةِ
(رَبْلٌ) بالکسر شیر که آس است
و گیاه مالیده در هم پیچیده و نموده
قد و رِبْلٌ جمع و و پیرا توان
و و ذَنَبٌ رِبَالٌ و لِحْيٌ رِبَالٌ
ای خبیث
(رَبْلٌ) کجی رزن پر گوشت
بناز و نعم پرور و و شتر ماده فربه
(رَبْلٌ) کتف موضعی است
(ارَضٌ رِبَالٌ) بالکسر زمین
ربلناک
(رَبْلٌ) رِبْلُ الْقَوْمِ بسیار
شند یا بسیار شتران اولاد آنها
و و رِبْلٌ الْأَرْضِ رویانید
گیاه ربل را یا بسیار شد و خست
رَبْلٌ در آن
(رَبْلٌ الْأَرْضِ) بعضی رِبَلت

الارض است
(رَبْلٌ مَالَةٌ) بسیار شد شتران
او
(رَبْلٌ) خورد گیاه ربل را و
رَبْلُ الشَّجَرِ برگ بر آرد و و سبز
کردید و و رَبْلُ الْقَوْمِ چرا
کنانید و نبات ربل را و و رَبْلٌ
فُلَانٌ شکار کرد و تخص محبت
جوی نبات ربل نمود یا عام است و
رَبْلَتِ الْأَرْضِ نبات آرد و و
سبز گردید و و رَبْلَتِ الْمَرْأَةَ
بسیار گوشت شد مَثَرَةٌ نعت
است از آن
(رَبْلٌ) شیری نمون بقال هو کشتی را
و رَبْلٌ یعنی او شیری مینماید
رَبْم
(رَبْمٌ) محو که گیاه با هم پیوسته
رَبَان
(رَبْلٌ) طبری بن رِبْن) محو که
مولف کتاب امثال و جزآن است
(رَبْلٌ) که صاحب جاسی ران است
از مردم که نوعی از سوره باشد
(رَبْلٌ) بالضم پیمان از بان
رَبْلٌ بضمها مثل
(رَبْلٌ) کتاب نام شخصی از قبیل
رَبْلٌ

خمر و لیس فی العرب رِبَان بِالرَّاءِ غَيْرُ
وَمَنْ سَوَاوَهُ بِالزَّايِ
(رَبْلَةٌ) بالضم شهری است بمغرب
(رَبْلٌ) کلاب منفری است نزدیک
وادی صفرا
(رَبْلٌ) کرمان رکنیت از لوه آجا
و مهر شتیبا مان که شتی را ند و
نمکوست در رب
(رَبْلَانِيَّةٌ) آیت مرینی کلید بن
یربوع را
(رَبْلَتُهُ الرَّبْلُونَ) وادم او را بیعانه
(رَبْلَانِيَّةٌ) بجای بلند برآینده
(رَبْلَتُهُ السَّفِينَةُ) روان کرد
رَبو
(رَبْلٌ) بالفتح پشته و بلند می رِبْلَةٌ و
(رَبْلَةٌ) بتثیت و او سوره و رِبْلَةٌ شله
و تاسه و جماعت مردم از آناء جمع
(رَبْلٌ) بالکسر قشیری یعنی بنسبه
خریدن و فرون گرفتن در و ام
و جمع رِبْلَان و رِبْلَان تهنیه
(رَبْلَةٌ) بالکسر ده هزار در هم رِبْلَةٌ
شله
(رَبْلٌ) که می موضعی است
(رَبْلَةٌ) بالضم و التخفيف نوعی از

ج

ربو	دستاء	رتب	رتب
شربت و گربه و بی جمع	در بر او	رتب	برجای ایستاد و و نیز رتوب در
رتب (کما رنت بهادون فرونی)	(مربی) آنکه پیشی خرد	(رتب) محو که سختی و ریختگی و	وادی بون و و رتوب رتوب
نمون بر کس	نماید	زمین بلند و برآمده و سنگها نزدیک	(الکعب) ای انصب انصباً
(رابیه) بلندی و پشته و فرونی	(رابیه) فرون گردانیدم او را	بهم افتاده بعض بلند تر از بعض	(ارتب از نایا) سوال کرد بعد
قال الله تعالی فاخذهم لخذة ربه	و نیز از باده زانند گرفتن از آنچه که	(رتبه) کدک و دشتی زندگانی و	بی نیاز و و نیز از تاب (ریخته و
ای زانده شدیده	داده باشد	میان دو انگشت خضر و نصبر و نصبر سوده شدن	
(از بیان) بالکس التخفیف نوع	(رابیه) مدارا کردم با او	و وسطی و سبانه و وسطی و هر چهار	(رتبه توتبنا) ثابت و ستوار
از مایه بهندی چینی است	(رنجیل مرتبی و مرتبی)	انگشت را فراهم آوردن	گردانید او را و و نیز توتب (رت
(رابیه) کافیت بیخ ران با باین	پرورده به رت و کفری رب ب	(رتبه) بالضم یا یمن تبه بالفتح	کردن درجات هر چیزی
و اسفل شکم و اهل خانه مرد و پسر	(رتبه توتبه) غذا دادم او را و	شله و جای دیدبان بر سر کوه و	(رتب توتبا) برجای ایستاد
عم وی امله ارجوه فاستقلوا التشد	پروردم و و رتبت عن خافه	بلندی و قال الخلیل المراتب فی الجبل	رت بل
علی الواد و و یقال جاء فلان فی	آسایش دادم و خلاصی بخشیدم او را	و الصحاری هی الاعلام التي فیها	(رتب) کجغفر کوتاه بالا و نام مرد
انیه قومیه ای فی اهل و عشیره	از خبه کلو	العیون و الترقاء	و صالح بن رقیل (بالضم حدت
من الاعمام و نحوهم و لا یكون الا	(رتبه توتبه) غذا دادم او را	(رتب توتب) کار ثابت و برجای	ست
من غیرهم	باب الرء فصل التاء	(رتب توتب) بالفتح شتر ماده ثابت	دست
(ن) رباً ربوا بالفتح و رتوب بالضم	دست	در سیر و آنکه همه شب رود	(رتب) بالفتح مهر رتبان بالضم و
کعلو و رباعاً بالفتح فرونی	(رتبان) کسران بویه و دیدن شتر	(رتب) بضم هر دو تا و بضم اول	رتوب جمع بقال هو لا عمر توت
و کوالید و و رابیه بر بلندی و	(ن) رتاً العقد رتو عاً بالضم	فتح دوم ثابت و برجای بفتح دوم	البلد ای رؤسا و ها و خولک رتوت
پشته برآمد و و رابیه رتو	سخت کرد و رتو و رتو فلاناً	همیشه روزگار و بنده بد و خاک و	جمع
منتفع گردید از دیدن یا از ترس	خبر کرد او را و و رتاء آرام کرد و	بضم و و یقال جاء اترتبا یعنی	(رتبه) بالضم کند زبانه که بیان
و شت گرفت از راه و و رابیه السونق	برقرار آمد و و رتاء بر پای نمود او را	آند همه	سخن را تواند بقال فی لسانه رتبه و
ریخت بر آن آب را پس بالیده	و یقال ما رتاء کبده بطعام	(رتبه توتبه) بضم هر دو تا و شید بار	در ماندن و سخن
گردید	یعنی نخورد و طعمی که دفع کند گرسنگی	ماندی کوفه و سپرده بقال الخذ	(رتب) کسلا ج و خباب بن الارت
(رتوب فی حجره رتو و رتو و رتبت	او را خاص بالکبد	توتبه ای شمع طریق لطافه	صحابی است بدری ایس بن الارت
رتاء و رتبا پرورش یافتم	(ارتاء فی فتور ارتاء) خندید	(ن) رتب رتوبا ثابت شده	شاعری است سخی

<p>(ر ت ج) بالضم والقصر شكة زبان سينه آنكه حرف را را لام يا غين وسين را تا گويد (ض) رت رتوتا كند زبان گرويد (ثوت) در ماند و ر سخن و مترود و دودله گرويد (ارته الله) كند زبان گرواند اورا خدای</p>	<p>(ر ت ج) بالتصغير موضعيت (ن) رتج الباب بند كرد و ر را ورتج الصبي رتجانا محكه بقار آمد (س) رتج بسته شد برومي سخن (ن) رتج الطين رتجا بالفتح محك گرويد گل (ارتج الباب) بند كرد و ر را و ارتج عليه مجهولا بسته شد برومي سخن و ارتجت التاقة اغلقت چهارا على ماء و ارتجت الدجاجة پرنده شكم آن رتجيه و ارتج البحر زود و بيا شد آب آن رتجيه خيز ارتجت</p>	<p>(رتجة) محكه كل تنك سخت (عجين رتج) كصاحباي رقيق و كذلك طين راتج جلد ارتج پوست خشك (ن) رتج الطين رتجا بالفتح محك و كذلك رتج العجين و رتج بالمكان اقامت نمودن و رتج عن الامر پس ماند و تخلف ورزيد از كار</p>	<p>(ف) رتج رتعا بالفتح و رتوعا و رتعا بالكسر چيد ستور آب خورد و بر سر خود در فراخي يا چريد بچص تمام و رتج بالعطف يا عام است (فلا رتج) كحسن يعني فراخ رتج هر چه بخواد و اورا حاصل است و لقب عمرو بن معاوية بن ثور جدا مرأ القيس بن حجاز است يا آن بروزن محدث است و لقب به لانه كان يقال له ارتعا في رتج فبقول قد ارتعت مكان كذا و كذا (ارتع فلان) چرايد شتران خود را و قرئ رتج ويلعب اي رتج سخن دو اينا ويلعب هو و قرئ بالعكس اي رتج هو و اينا ويلعب جميعا و قرئ بالنون فيهما و بالياء فيهما اي ويلهو من الرتج كقولهم خرتنا لعلب و رتج اي نغم و لهو و رتج رتاع روايندين باران علف چيد</p>
<p>س ر ت ج (رتج) محكه در بزرگ (مال رتج) بالكسر مال بنده و سكة رتج كوجه سر بسته (ارتج) اطمي است كه آن ناحيه بهم آن سعي شد و آن در شرقه و باب است مال بشام و طبري گفته كوهي است در بهلوي كوه بني عبید پس اگر اين قول صحيح باشد آنچه بالا گفته غير آن خواهد بود</p>	<p>س ر ت ح (رتجة) بالفتح فراخي و راز راز منه مثل القيد و الرتعة و رتجها قاله عمرو بن الصق و كانت شاكر بن رتعة قبيلة من همدان اسوة فاحسنوا اليه و قد كان يوم فارق قومه خيفا فرب من شاكر فلما وصل الى قومه قالوا اي عمر خرجت من عندنا خيفا وانت اليوم بادي فقال القيد و الرتعة اي الخصب (رجل رتج) شتر چنده رتاع بالكسر جمع كنائم و نيام رتج كراع و رتج كلب و رتوع شله (رتج) كقعر چراگاه (رايت ارتعا من الناس) يعني و به جماعت بيار از مردم</p>	<p>س ر ت ح (رتج) بالفتح فراخي و راز راز منه مثل القيد و الرتعة و رتجها قاله عمرو بن الصق و كانت شاكر بن رتعة قبيلة من همدان اسوة فاحسنوا اليه و قد كان يوم فارق قومه خيفا فرب من شاكر فلما وصل الى قومه قالوا اي عمر خرجت من عندنا خيفا وانت اليوم بادي فقال القيد و الرتعة اي الخصب (رجل رتج) شتر چنده رتاع بالكسر جمع كنائم و نيام رتج كراع و رتج كلب و رتوع شله (رتج) كقعر چراگاه (رايت ارتعا من الناس) يعني و به جماعت بيار از مردم</p>	<p>س ر ت ح (رتج) بالفتح فراخي و راز راز منه مثل القيد و الرتعة و رتجها قاله عمرو بن الصق و كانت شاكر بن رتعة قبيلة من همدان اسوة فاحسنوا اليه و قد كان يوم فارق قومه خيفا فرب من شاكر فلما وصل الى قومه قالوا اي عمر خرجت من عندنا خيفا وانت اليوم بادي فقال القيد و الرتعة اي الخصب (رجل رتج) شتر چنده رتاع بالكسر جمع كنائم و نيام رتج كراع و رتج كلب و رتوع شله (رتج) كقعر چراگاه (رايت ارتعا من الناس) يعني و به جماعت بيار از مردم</p>
<p>س ر ت ح (رتج) بالضم والقصر شكة زبان سينه آنكه حرف را را لام يا غين وسين را تا گويد (ض) رت رتوتا كند زبان گرويد (ثوت) در ماند و ر سخن و مترود و دودله گرويد (ارته الله) كند زبان گرواند اورا خدای</p>	<p>س ر ت ح (رتجة) بالفتح فراخي و راز راز منه مثل القيد و الرتعة و رتجها قاله عمرو بن الصق و كانت شاكر بن رتعة قبيلة من همدان اسوة فاحسنوا اليه و قد كان يوم فارق قومه خيفا فرب من شاكر فلما وصل الى قومه قالوا اي عمر خرجت من عندنا خيفا وانت اليوم بادي فقال القيد و الرتعة اي الخصب (رجل رتج) شتر چنده رتاع بالكسر جمع كنائم و نيام رتج كراع و رتج كلب و رتوع شله (رتج) كقعر چراگاه (رايت ارتعا من الناس) يعني و به جماعت بيار از مردم</p>	<p>س ر ت ح (رتج) بالفتح فراخي و راز راز منه مثل القيد و الرتعة و رتجها قاله عمرو بن الصق و كانت شاكر بن رتعة قبيلة من همدان اسوة فاحسنوا اليه و قد كان يوم فارق قومه خيفا فرب من شاكر فلما وصل الى قومه قالوا اي عمر خرجت من عندنا خيفا وانت اليوم بادي فقال القيد و الرتعة اي الخصب (رجل رتج) شتر چنده رتاع بالكسر جمع كنائم و نيام رتج كراع و رتج كلب و رتوع شله (رتج) كقعر چراگاه (رايت ارتعا من الناس) يعني و به جماعت بيار از مردم</p>	<p>س ر ت ح (رتج) بالفتح فراخي و راز راز منه مثل القيد و الرتعة و رتجها قاله عمرو بن الصق و كانت شاكر بن رتعة قبيلة من همدان اسوة فاحسنوا اليه و قد كان يوم فارق قومه خيفا فرب من شاكر فلما وصل الى قومه قالوا اي عمر خرجت من عندنا خيفا وانت اليوم بادي فقال القيد و الرتعة اي الخصب (رجل رتج) شتر چنده رتاع بالكسر جمع كنائم و نيام رتج كراع و رتج كلب و رتوع شله (رتج) كقعر چراگاه (رايت ارتعا من الناس) يعني و به جماعت بيار از مردم</p>

ج

س ر ت ح

(رتج) بالفتح بطن ضد فتق و
الفعل من ضرب و بسته قوله تعالى
كانتا رتقا ففتقناهما و
و بالتحر يك بسته شدن بگارت

و رتج كلب و رتوع شله
(رتج) كقعر چراگاه
(رايت ارتعا من الناس) يعني
و به جماعت بيار از مردم

قراد رتج كلف كنه بالاي
سكافه چسپيده باشد و
الرتج بالفتح الترخ في معنيه كذا
في النسخ

س ر ت ح
(رتج) بالضم والقصر شكة
زبان سينه آنكه حرف را را لام يا
غين وسين را تا گويد
(ض) رت رتوتا كند زبان گرويد
(ثوت) در ماند و ر سخن و مترود و
دودله گرويد
(ارته الله) كند زبان گرواند اورا
خدای

و باریک گردانید آن را یا خاص است
 بشکستن بنی و رَجَلٌ مَرْتَمٌ بالفتح
 مر شکسته بنی و صَفٌّ عَلَى الْمَصْدَرِ
 و وَرْتَمٌ فِي بَنِي فَلَانٍ پرورش
 یافت در آن قبیل و وَرْتَمٌ فَلَانٍ
 بهوش گردید از خوردن رتم و و
 رَتَمَتِ الْمَعْرَى چریدن بات رتم را
 و وَاَرْتَمَ بِكَلِمَةٍ گفت حرفی را
 اَرْتَمَهُ اِرْتَامًا رَتِيمَةً بست
 بر انگشت و وَاَرْتَمَ الْفَصِيلُ
 پیه آورد شتر بچه در کوبان
 اَرْتَبَامَ بسته شدن رتیمه
 رَتَمٌ بَعَثَ اِرْتَامًا ست
 سرتان
 رَتَنٌ بَفَتْحٍ اَمِخْتَنَ پیه بخیمه
 والفعل من ضرب
 اَبُو الْقَرَضَاءِ بَارَتَنَ محرکه ابن
 کربال بن رتن بزنند می هستی
 است قِيلَ اِنَّهُ لَيْسَ بِصَحَابِيٍّ وَاِنَّمَا
 هُوَ كَذَّابٌ ظَهَرَ بِالْهِنْدِ بَعْدَ سَمَاءَ
 وَاَدْعَى الصُّحْبَةَ وَصَدَّقَ عِنْدَ الْبَعْضِ
 وَرَوَى اَحَادِيثًا قَالَ فِي الْقَامُوسِ
 سَمِعْتُهَا مِنْ اَصْحَابِ اَصْحَابِهِ
 رَايْتَنِي صَعْمَةٌ كَرُوْمِيْنِ
 سازان بدان ظرف را پیوند کنند

(مَرْتَمَةٌ) مَكْنَسَةٌ نَانِ رَوْغَنِي
 (رَاثُونًا) صَوَابَةٌ رَاثُونًا بَنُو نِيْنِ
 وادی است میان مدینه و قبا
 (مَرْتَمَةٌ) كَعِطْمَةٌ نَانِ رَوْغَنِي پیه
 آمیخته
 سرت و
 (رَثْوَةٌ) بِالْفَتْحِ كَامٌ وَفِي الْحَدِيثِ
 فِي مُعَاذَاتِهِ يَتَقَدَّمُ الْعُلَمَاءُ يَوْمَ
 الْقِيَامَةِ بِرَثْوَةٍ اَي بِحُطُوَةٍ وَيُقَالُ
 بَدْرَجَةٍ وَكَامٌ زِدْنَ وَجَايَ بَلَدٍ
 از زمین و اندک ساعت از زمان
 و دَعْوَةٌ وَقَطْرَةٌ وَكَامٌ تِيرِبَابٍ
 یا یک گروه یا منتهای بصر
 سرت
 (رَاتِي) عَالَمٌ خَدَائِي
 (ن) رَتَاةٌ بَسْتُ اَنْ رَاو
 سخت کرد و دست و فروخته
 گردانید آنرا از لغات خدا و
 رَاَى الْقَلْبَ قَوِيَّ گردانید آنرا و
 مِنْهُ الْحَدِيثُ اَنَّ الْحَرَمَةَ تَرْتَوِفُوَادُ
 الْمَرِيضُ اَي تَشْدُوهُ وَتَقْوِيهِ وَاَنْ تَوَسَّعَ
 اَرْطَامٌ بَيَارٍ بَسْتُ وَرَا الدَّلْوُ
 کشید آنرا به نرمی و وَرَا بَرَا سِه
 رَتَاوُ رَتَاوُ اشاء و کرد بر خود و گام
 و وَرَتَانِي ذَرْعِي سَمْتُ بَارُو

گردید و كَذَّارَتِي فِي ذَرْعِيهِ
 مجهولا
 بَابُ الرَّاءِ فَصْلُ الثَّاءِ
 سرتاء
 (رَثَاءٌ) بِالْفَتْحِ كَوْلِي وَكَمْ عَقْلِي
 (رَثَاءٌ) بِالضَّمِّ سِيَاهِي سِيَدِ
 آینه کبش اَرْتَا وَنَجْمَةٌ سَرْتَاءُ
 نعت است از آن
 (رَثَاءَةٌ) بِالْفَتْحِ بِيَارِي سَتِ كَمْ
 در دوش شتر عارض شود و عِثْ
 لَنَكَةِ اَنْ كَرُو
 (رَثِيئَةٌ) كَسْفِيئَةٌ سَتِ وَفِي التَّنْزِيلِ
 الرَّثِيئَةُ تَفْنَأُ الْغَضَبُ وَرَحَى شَخْصٍ
 گویند که خشم را با فتن خیزی فرو
 خورد و مِنْهُ هُوَ اَشْهَى اِلَى مِنْ رَثِيئَةٍ
 و کول و کول عَقْلِي
 (ف) رَتَا اللَّبَنَ رَتَا عَا و شَوِيْدِ
 شیر را برست بس سطر گردید و و
 رَتَا الْحَيْثُ سَتَايشِ كَرْدَمَرْدِهِ
 و گریست بر آن نعتی ست در رثی و و
 رَتَا رَايَةً اَمِخْتُ اَنْ رَاوْ خَلَطُ كَرُو
 رَتَا اللَّبَنَ مَسْتُ گردانید شیر را
 و رَتَا الْقَوْمَ رَثِيئَةً سَاخَتْ بَرَا
 ایشان و و رَتَا غَضْبَهُ حُ فَرُو
 نشت خشم او و و رَتَاةُ الرَّثِيئَةِ
 (رَجَلٌ مَرْتَمٌ) مَبْنِيًّا لِلْفَاعِلِ مَرُو

سِتِ وَاَدَاوِرَاوُ وَرَتَا الْبَعِيرُ بِيَارِ
 رَتَاةٌ گردید و و رَتَا اللَّبَنَ سَطِيرِ
 گردید
 (رَايَا اللَّبَنَ) سَطِيرِ گردید
 (رَايَا فِي رَايَةٍ) خَلَطُ كَرُو تَبَاهِ
 عقل گردید و يُقَالُ رَتَا عَلَيْنَهُمْ
 اَمْرُهُمْ اَي اَخْلَطَ وُفُوْنِي اَرْتَا
 است شدن شیر و است خوردن
 سرتث
 (رَثْ) بِالْفَتْحِ كَهْنَةٌ و بِلَايَةٍ اَزْ رِخْتِ
 خانه و جامه کهنه رَثَاتٌ بِالْكَسْرِ
 جَمْعٌ و يُقَالُ فَلَانٌ رَثَ الْهَيْئَةِ
 یعنی بد حال و بد هیات است
 (رَثَةٌ) بِالْكَسْرِ رُومِي و بِلَايَةٍ اَزْ مَعَاجِ خَا
 رَثَتْ كَعْبٌ جَمْعٌ رَثَاتٌ بِالْكَسْرِ
 مثله و وزن کول و فرو و ماضی و
 از مردم
 (رَا رَثْ) کهنه
 (رَثِيئَتْ) کامیر کهنه و مجروح
 و گریست بر آن نعتی ست در رثی و و
 (رَثَانَةٌ) بِالْفَتْحِ وَرَثُوتٌ بِالضَّمِّ
 کهنه و پیوستگی و بد حال و بالفعل
 من ضرب یقالُ فَلَانٌ فِي هَيْئَةٍ رَثَانَةٌ
 و رَثُونُهُ اَي بَدَاذَةٌ
 (رَجَلٌ مَرْتَمٌ) مَبْنِيًّا لِلْفَاعِلِ مَرُو

ج

رشد

رط

رشع

رشم

کهنه رسن و کهنه رخت	قوم را در حالیکه برهم نهاده	سواری نرم و سست باشد	(رشم) محو که سپید سبزی است
رَازَتْ الثَّوبَ (کهنه و سوده گردید)	تلع را	(رَازَطَ اِزْ نَاطَا) درشت خود	یا سپید که تالب بالاین است
دَوَارَتْهُ (کهنه گردانید آنرا لازم)	(رَندَة) با کسر جاعت مردم که	ثبات و قرار و رزید	رسیده باشد یا سپید سبزی است
مَعْد	مقیم شدند رند جمع رند مثله	رشع	رُشْمَة بالضم مثله فی الكل
(مُرَّتَتْ) افتاده است بقال حمل	رازند (کاحه وادی ابواست	(رُشَع) بفتحین حرص و طمع سخت	(رُشْمَة) بالفتح یا تجویک باران
مُرَّتَتْ وَ نَاقَهُ مَرَّتَهُ اِی سَاقَطَهُ	(مُرْتُود) تلع برهم نهاده	و ناکسی فرو یابی و الفعل من سمع	نرم ریزه و نام بالکسر جمع و ورشمة
ضعیفه	(رَندید) کامیر بضمه مرثود است	(رُشَع) کلف سخت حرص طامع	(من خبر) بالفتح کناره مان
(رَازَتْ نَاقَهُ لَهُ) ذبح کرد آن را از	(مُرْتَد) بالفتح مرد جوان موثر	ناکس و خیس رُشْعُون جمع	(رشم) سب سبزی سپید سبیل
نَاعِی و وزیر از ثبات فراهم آورد	و نام مردی و بادشاهی از باو	(رَازِع) کصاحب بسیار حرص	بالاین و آنکه بیان سخن را تواند
و منه اِزْ تَشْنَاءُ رُشْمَةُ الْقَوْمِ اِی خُفَّاهَا	مین که ششصد سال بادشاهی کرد	طامع و آنکه بدش اندک و حقیر	بجهت آفتی که در زبان دارد و منه
کسی را از مکر خسته و مجروح برد	(رَند) کیمع رود باری است	قانع و راضی باشد و بد از او است	الحديث بَيَانُكَ عَنْ الْاِثْمِ صَدَقَهُ
که بنور زنده باشد بقال	(ن) رَند للتلع رَند ا بالفتح برهم	کیر و در روی دمارت و فرو ماگی و	و یزوی مُمْتَنَاء و قد مر
فلان رَند اِی حَمَلٌ مِنَ الْمَعْرَكَةِ	نهادت را و وزیر رند درنگ	خست نه و خیر با حرص از تمام نظر کند	(رُشْمَاء) مَوْنُث اِثْم و نَجْمَة رُشْمَاء
رَقِیْنَا اِی خَرَجْنَا وَ بَدَلْنَاهُ بَشْتَعْلَ	کرون استطای خیزی نمون و پهلوی	رشع ن	گوسپند که سر بینه آن سیاه
مجهولا	هم دیگر نهادن تلع را	(مُرْتَعِن) ابرو و انگنده و اسنها	و سایر بدن سپید باشد
رشد	(س) رَند تیره رنگ گردید	(اِزْ رُشْعِنَ الْمَطْرُ) ثابت ماند و پایید	(رشم) کامیر شکسته بنی خون
(مَتَاع رَند) محو که رخت برهم	(رَندُوا) آرام گرفتند و نه از ناک	باران نیک بارید و اِزْ رُشْعِن	الود و شکسته و خون آلوده از هر چیز
نهاده	تیره رنگ شدن و بنم زمین رسید	الشعر فرو که شسته شد و و نیز	(رُشْمِیَّة) کسفینه موش
(رَندَة) با تلار مردم ضیف رند	بقال اختف حتی ارند بینه کند	اِزْ رُشْعَان سستی و فرو و هشتک	(مُرْتُوم) شکسته بنی خون آلوده
بحدف تلجمع بقال تو کما علی الملأ	زمین را تا بنم رسید	بقال اِزْ رُشْعِن اِذَا ضَعُفَتْ شُتُوخُ	و وَحَفَّتْ مَرْتُومٌ بِل شکر کوبینک
رَندَا مَا یَطِيقُونَ حَمَلًا وَاَمَّا الَّذِینَ	(اِزْ رَندُ التَّلَاع) برهم نهاده رخت را	رشع	آید و خون آلوده شود و خون آلوده و
لَیْسَ عِنْدَهُمْ مَا یَحْمِلُونَ عَلَیْهِ فَمُحَم	رشت ط	(رُشَع) محو که شکسته زبان بینه	شکسته از هر چیزی
مُرْتَدُونَ و لَیْسُوا بِرَند بقال تو کت	(ن) رَند رُشْطَانِی قُعوده	حرف را را لام با ضین و حین را	(مُرشم) کمبیز بنی مرشم کجلاس
بَنی فُلَان مَرْتَدِینَ مَا یَحْمِلُو بَعْدُ	درشت خود ثابت ماند و پایید	گفتن لغتی است در رشع	مثله
اِی نَاصِدِینَ مَتَاعَهُمْ بِنِی کَاشَم	(مُرْطِط) کحمن آنکه درشت و	رشم	(رشم) کینصر کوهی است مر بنی

ج

سليم را	ماند	خوله تريد توجعه وتخذه عليه	و اخره من الخلفين موقوف
(ض) رثم افقه رثما بالفتح	رث و	بمكة بعد الحج منها لامدحه و	امرهم حتى ينزل الله فيهم امرا و
شكست يني اورا و خون آلوده كرد	(رثو) بالفتح است	ذكر محاسنه الباعث على تهيج	منه سميت المرجة بينه و قوله عمل
كذلك رثم فاه) يعني دهن اورا	(ن) رثا لثيت و رثاه) بالهمزة	الخزن فانه منهي و ذكر لمحاسن و	راپس افنده اند يا تعذيب را بر
شكست و خون آلوده كرد و تيد و و فير	ستایش کرد و گریست بر مرده و و	نظم الشعف فيه من غير تهيج الخزن	معاصی پس افکند ندیعی میگوید
رثم و طلا کردن زن بوی خوش بر	رثا لحدث) یاد گرفت آن را یا	واظها التبرم والاكار غير منهي	که با ایمان معصیت ضرر
بنی و آلودن آن و الفعل من نصر	بیاد آورد	ورثيت حد يثا عنه رثاية) یاد	نکند چنانکه با کفر طاعت و برجل
(س) رثم الفرس) سپید لب	رثی	گرفتم حدیث را از وی و بیاد	مرجی) با بزم گنج و مرج بلغم
گروید سپید سر بنی شد رثم	(رثية) بالفتح در زمانه و مفصل	آورد و و رثی له) رحم کرد بر و	معطوفی النسبة اذ لم يمتزج
گرفت نعت است از آن	و در دستها و پایها یا و می است	و مهربانی نمود	مرجی بالتشديد و اذا همزت فجل
ارض مرثمة) معطمة زمین باران	و توأم سمو رثيات جمع و و بارون	رثيت لثيت ترتية) ستودم	مرجی کجی ای منسوبی الی المرجة
رسیده	الثقات بجهت کلان سالی یاد کرد	میت را و گریتم بروی	بالهمز والمرجوة بالياء مخففة
ارثم الفرس از قنما) سپید لب	ضعفی گوی رثية مثله در دو معنی	رتريت لثيت) بمعنی رثيت لثيت	سراج ب
یا سپید سر بنی گروید	اخیر و الفعل من سمع فی الكل جل	است	(رجب) بالتحريك نام ماهی و از آن
رثان	آرثی) مروی که استوار می حکام	باب المراء فصل الجیم	رجب مضرم گویند لا تهم کما
(رثان) کسحاب باران پیای	کار را نتواند	رجع	اشد تعظيما له ارجاب و رجب
که باین آن اندک سکون باشد	(امراة رثاة) بالهمز و رثاية	(رجل مرجأ) مکرم مرد و پس	و رجاب بالکسر و رجات بالتحريك
(ارض مرثونة) زمین باران	علی الاصل بالتشديد فيهما زن	و شته	جمع
رسیده	گرفته بر مرده	(ارجا الامرا رجاء) در تاخیر	ماه رجب شعبان است
(ارض مرثنة) معطمة بمعنی ارض	(ض) رثيت لثيت رثيا بالفتح	انجت کار را و ارجات التافه	(رجب) بالضم باین استخوان
مرثونه است	و رثاء و رثاية بکسر و و مرثاة	نزدیک رسید وقت تاج آن و و یملو و سر سینه	
(رتين) نیک باریدن باران	و مرثية مخففة و هو اورد و و رثوة	ارجا الصابدة) بشکای رسید	(رجبة) بالضم دام کرک و ستون
و ترک کردن زمین را شد دللبا لفة	گریتم اورا و ستایش وی نمودم	و درین همه معانی ترک نموده هم	یا دیواری است که زیر درخت
(رتين) طلا کردن روی را بغضه	در آن نظم آورد و فی الحدیث و	آرد و منه قوله تعالى و اخره و	بر بار بنا کف و تا بران اعتماد
که نوعی از طلا است که زنان بر رو	و نا النبي صلى الله عليه وسلم سعد	مرجون لا مراء الله و مرجون بالهمز	کنه رجب کسر و جمع

(مَرْجُوب) عظم و بزرگ و شته
(رَجَبِيَّة) گهواره درخت ستون
نهاد و منسوب است بسوی رجب که
ستون است و تشدید جیم از
نواد و نسب
(ارجاب) روزه واحد دارد یا
واحد آن رجب است بالتحریک
یا بالضم
(رَوَاجِب) پیوندهای پنج انگشتان
یا شکمهای مفاصل انگشتان
یا استخوان انگشتان است یا پیوندهای
استخوان آن یا پشت استخوانهای
انگشتان یا بامین پیوندهای انگشتان
و استخوانهای آن یا پیوندهای نزدیک
سر انگشتان واحد آن راجبه است
کضاربه و رَجَبِيَّة بالضم و رَوَاجِب
الحِجَار) رگهای مخارج آواز خر
دان) رَجَب رَجَباً حیوان و
رَجَب رَجَباً و رَجَباً بزرگ است
اورا و رَجَب العود) آنها
برآمد و رَجَب فلاناً سخن
بدیهم کرد و اورا و دشنام داد
(س) رَجَب ترسید و حیا کرد و
رَجَب هابت او نمود و بزرگ است
اورا و مِنْهُ اسْتَقَاق رَجَب

شهر الله الحرام لا اله الا الله
(ارَجَبه ارجاباً تعظیم نمود و اورا
و بزرگ داشت
(رَجَبَة تَرْجِيْباً) بزرگ و شکوه
و است اورا و نیز تَرْجِيْب) ستون
نهادن درخت بر بارگاه باشد
که زیر آن درخت دیواری بنام
تبران دیوار عمارت نماید و این از
جهت ضعف درخت و کثرت باران
است و مِنْهُ لِلشَّيْءِ اَنْجَذَ لَهَا
لِحَاكُمُ وَعْذٌ فِيهَا لِرَجَبٍ مَعْنَى
رَجَبه ایشانم که بعقل و فکر من تقویت
حاصل نمایند و از کمزوری نجات
می یابند و خوشهای خرابان را با
شاخهای وی سرگهای آن بستن
با خوشه ها را نه ریزاند یا در حوالی آن
خارا نهادن تا دست کسی
بدان نرسد و شاخهای آن گور را بزرگ
و بلند کرده بجای آن گذاشتن و
تَرْجِيْبُ الْقَيْئَرَة) و بزرگ کردن
قربان است در ماه رجب
راج ج
(رَج) بالفتح جنبانیدن و جنبیدن
سخت و باز داشتن دروازه سخن
الفعل من ضرب

(رَجَاء) کشتاداده شتر
بزرگ کوهان که در رفتن کوهش
بجنبید
(رَجَال) کسحاب گوسپندان
رَجَاةٌ مَثَلُهُ ضَعِيفٌ اَتَانٌ از مردم
و شتر و فر و یا گاو و گاو و گاو و گاو
رَجَاةٌ بَعْدَ هَذَا الشَّيْخِ ای میمون
تا بران دیوار عمارت نماید و این از
(ارَجَان) بالفتح شهرت یا آن جا
است گلستان و نیز رَجَّان وادی
است بنجد
(ارَجَبِ الْقُرْمِ) نزدیک بزرگ
رسید و بنجید و فرو رفته گردید
سرین آن مرغ نعت است از آن
(رَجَج) بالفتح جنبان و لرزان
(رَجَجَاج) لرزیدن و موج زدن
دریا و مِنْهُ الْحَدِيثُ مَنْ رَكِبَ
الْبَحْرَ حِينَ يَرْجَحُ فَلَا ذِمَّةَ لَهُ اِذَا
اضْطَرَّ بِتَمَوَّاجِهِ و ویند کون
در ویند گردیدن
رج ح
(رَجَّانُ رَجَج) کلب کاسهای بر
از شکنه و گشت و کتابت رَجَج
شکلهای گران
(رَجَج) چربیده و نام مرید و امرای
از بزرگ سرین
(رَجَجَة) با فوج و باز پیچ
(ارَجُوحَة) بالضم باز پیچ و آن
است

(رَجَحَة) لرزیدن و مانده کردن
(رَجَحَة) بکسر تن باقی آب بر رو
لای آینه کل تنک در حوض که
از آن نفع نباشد و مِنْهُ
الْحَدِيثُ لَا تَقُومُ السَّاعَةُ اِلَّا عَلَى
شَرِّ النَّاسِ كِرْجَحَة و تَرَوِي رَجَحَة
فَإِنْ صَحَّحْتَ فَلَا لَهَا طِينَةٌ رَقِيقَةٌ
جَحِيشَةٌ تَرَجَّرُجُ و و جماعت بسیار
در حوض آب و دهن و کول
(رَجَح) لرزیدن و جنبیدن
نعت است از آن و يقال
تَرَجَّحَ الشَّيْءُ اِذَا جَاءَ وَ ذَهَبَ
(ارَجَجَاج) لرزیدن و موج زدن
دریا و مِنْهُ الْحَدِيثُ مَنْ رَكِبَ
الْبَحْرَ حِينَ يَرْجَحُ فَلَا ذِمَّةَ لَهُ اِذَا
اضْطَرَّ بِتَمَوَّاجِهِ و ویند کون
در ویند گردیدن
رج ح
(رَجَّانُ رَجَج) کلب کاسهای بر
از شکنه و گشت و کتابت رَجَج
شکلهای گران
(رَجَج) چربیده و نام مرید و امرای
از بزرگ سرین
(رَجَجَة) با فوج و باز پیچ
(ارَجُوحَة) بالضم باز پیچ و آن
است

ریسمانی است که از جانبی آویزند و	گراییدن و مائل گردیدن	سج ز	(س) سَجَرُ الْبَعِیْرِ (سجری بعیر) یا رجس
زمان و دختران و کودکان بران	(تَرَجَّحَ) گرایید جنبید و تَرَجَّحَتْ	(سجری) بِالْكَسْرِ الضَّمُّ یلیدی و بت	گرایید بعیر آن سَجَرُ نَفْتِ نَذَرِ هِت
نشسته در هوا آیند و روند	الْأَجْوَحَةُ بِالْعَلَامِ) مائل گردید	پستی بت و منه قَوْلُهُ تَعَالَى الرَّجْمِ	از آن و نَاقَةُ الرَّجْمِ (نفت مؤنث
(امْرَأَةُ رَجَاحٍ) کسبان کلان	و تَرَجَّحَ الْبَعِیْرُ) جنبید شتر در	فَأَهْلُ وَشَرَكٍ وَطَاعُونَ عَذَابِ	(رَجَزُهُ تَرَجِیْزًا) ارجوزه خواند
سیرین و بختین ج ب سنج	پویه و دیدن	قَالَ اللَّهُ تَعَالَى رَجَزًا مِنَ السَّمَاءِ	(مُرَجَّجًا) ارجوزه خوان و مُرَجَّجِین
(رَجَاحَةُ) کرانه بانوج	رج ح ن	ای العذاب و رَجَزُ الشَّیْطَانِ	المَلَاةُ نام یکی از اسب رسول ص
(مُرَجَّجٌ) بالفتح نام مردی	(جَنَشٌ مُرَجَّجٌ) شکرگران و	و ساوس شیطان است	صلی الله علیه وسلم نامیده شد بان
(اَسْرَاجِیْمٌ) صحرا و جنبش شتران	بسیار و رَجِی مُرَجَّحَةٌ) آسیا	(سجری) مَحْكَةٌ نَوْعٌ از بحر شعر	از جهت خرابی آواز و خرید کرده
در پویه	گران	و زنه مستفعلن سِتِّ مَرَاتٍ شَمِی	انرا از سواد بن حارث بن ظالم
(اَبْلُ مُرَاجِیْمٌ) شترانیکه در پویه	(رَجَحْنَ اِرْجَحَانًا) مائل گردید و	لِقَادَابِ اَجْرَائِهِ وَقَلَّةُ حُرُوفِهِ وَرَجَمَ	(اَسْرَجَ) ارجوزه خواند
دویدن جنبید و وقوم مُرَاجِیْمٌ	گرایید و جنبید و یکبار افتاد	الْخَلِیلُ اِنَّهُ لَیْسَ بِشَعْرٍ اِنَّمَا هُوَ اَنْصَابُ	(و اَسْرَجَ الرَّعْدُ) آواز کرد و تندر
راشمنان و حکیمان و فخیل	و اَرَجَحْنَ السَّرَابَ) بلند و نمایان	اَبْنَاءٍ وَاَنْلَادٍ وَنَوْعٌ از بسیار	(تَرَجَّجَ الرَّعْدُ) آواز کرد و تندر
مُرَاجِیْمٌ) خرابان کران بار	گرایید او دَدَةُ الْجَوْهَرِی فی النون علی	سیرین شتر	و تَرَجَّجَ السَّحَابُ) جنبید بایستگ
(فَضَن) رَجَحَ الْمِیْزَانَ رَجُوحًا	اِنَّهَا اَصْلِیَّةٌ وَتَبِعَهُ ابُو الطَّاهِرِ	(سجری) ارجوزه خوان	و درنگ جهت کثرت آب و تَرَجَّجَ
و رَجَحَانًا) چربید ترازو و مائل	غیره فَمِنْ رَجَحَ	(رَجَازَةُ) بالکسر مرکبی است زنا	الحادی) حدی کرد و بر خ
گرایید	سج د	را کوچک تراز بود و بالکلم است که	(تَرَجَزُوا) خصومت کردند با هم
(اَرَجَحَ لَهُ) داد او را راجح مائل	(رَجَادٌ) کشته او آنکه خوشه را از	در آن سنگ کرده بر یک طرف بار	در شعر خواندن
(رَجَحَ لَهُ تَرَجِیْحًا) بمعنی ارجح	کشت بخمن گاه برد	آویزند که سبک باشد یا برابر شو	رج س
له است	(ن) رَجَدَ رَجَادًا) بالفتح شوها	باموی پیشم که برای زیب بر	(رَجَسَ) بالفتح آواز بلند تندر
(رَجَحْتُهُ) نبرد کردم با وی در	را بخمنگاه بُرُو و رَجَدَ مَجْهُولًا رَجَدًا	هوج آویزند	و بانگ شتر
اندازه چیزی فَرَجَحْتُهُ پس غالب	بالفتح لرزید	(اَرَجَزَةُ) بالضم قصیده مانند	(رَجَسَ) بالکسر یلیدی و یجرک
بر آدم او را در آن	(اَرَجَادٌ) لرزیدن یقال اَرَجَدَ	از بحر جز اَرَجِیْزُ جَمْع	و کلفت و گناه و کفر و هر کایمید
(اَرَجَحَ الْبَعِیْرُ) جنبید شتر در	مجهولاً یعنی لرزاند شد	(رَجَازٌ) گلکان و اوی است رَجَازٌ	درشت و کاری که موجب عذاب
پویه و دیدن و اَرَجَحَتْ رَوَافِئُهَا	(رَجَدَ تَرَجِیْدًا) مجهولاً لرزید	کرمان مثل	باشد شک و عیب بت خشم و لغت و منه
جنبید سیرنهای زن و وزیر رَجَاحِ	شَدَّ لِلْمَالِغَةِ	(ن) رَجَزٌ و بَر) ارجوزه خواند	قوله تَعَالَى لِيَجْعَلَ الرَّجِیْسَ عَلَى الدَّیْنِ

رجس

رجع

رجع

رجع

لَا يَغْفِلُونَ قَالَهُ الْفَرَارِ

(رجس) صاحب انکه رجاس را

در چاه اندازد و سحاب (رجس)

ابر غنده

(بَعِيْرُ رَجُوسٍ) کعبور شتر

بانگ کننده

(رَجَّاسٌ) کشاد و ریاض و سحاب

(رَجَّاسٌ) ابر غنده و بعر رجاس

شتر بانگ کننده

(بَعِيْرُ رَجُوسٍ) کعبور شتر بانگ

کننده

(مَرَجَّاسٌ) بالکسر شکله که بر دلو

بندند و بدان لای چاه را شورانه

و آن آب بر کشند تا بدان طریق

لای بر آید و چاه پاک شود و بانگ

است که می اندازند آن را در چاه

تا معلوم شود با و از آن عمق چاه

یا برای اینکه دانسته شود که در

چاه آب هست یا نه

(مَرَجُوسَةٌ) فساد و آمیزش کاه

يقال هو في مَرَجُوسَةٍ مِنْ أَمْرٍ فِي

إِخْتِلَاطٍ وَالتَّبَاسِ

(رَجَّاسٌ) بالفتح باران که بعد باران

بالفتح سخت غریب ابر و جنبید و

و رجس البعير بانگ کرد و رجس

(فَلَانٌ) اندازه کرد آب را بر جاس

(ض ن) رَجَسَهُ عَنِ الْأَمْرِ

باز داشت او را از کار

(س) رَجَسَ کار زشت کرد

(ك) رَجَسَ رَجَاسَةً کار زشت

نمود و پلید گردید

(رَجَسَ فَلَانٌ) اندازه کرد

آب را بر جاس

(الرَّجَسُ النَّعَاءُ) لرزید و منه

لَمَّا قِيلَ عَلَى اللَّهِ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ الرَّجَسُ

أَيُّوَانُ كَسْرِي أَيُّ ضَرْبٍ وَتَحْرُكٌ

و الرَجَسُ السَّمَاءُ غَرِيدٌ وَوَارِثُ رَجَسٍ

بَانُكُ كَرُوشْتَر

(رَجَسَ) بکسرون و بفتح آن کس

جیم کس عربت و التَّوْنُ زَائِدَةٌ

لِأَنَّهُ لَيْسَ فِي الْكَلَامِ فِعْلٌ وَفِي

الْكَلَامِ فِعْلٌ وَبُيُودُنَ أَنْ زَكَام

و در سر که از سر وی باشد نفع بخشد

و بخ آنرا و شب در شیر تازه

تر دارند و بدان نره مرد نام و رطل

کند و نخط آورد و ترجیب نماید

سراج ع

(رَجَعٌ) بالفتح باران که بعد باران

أَيُّ نَفْعٍ وَ مِنْهُ قَوْلُهُ تَعَالَى وَ الشَّمَا

ذَاتُ الرَّجْعِ رَجْعَانُ بِالضَّمِّ

و بخانه مادر و پدر خود باز گردد و آتیا

رویدگی ایام بهار و نام شخصی و

استاد نگاه آب و پارکین یا زینی که

در آن میل دراز کشد و در گذرد

رَجَعٌ بِالضَّمِّ رَجْعَانُ بِالضَّمِّ

و اکثر شمله و یا آب سرکین سگ

جَزَانُ غَائِطٌ وَ طَاعُونُ بِالْأَمْرِ شَيْءٌ

رَجْعَانُ بِالضَّمِّ جمع و وزیر کف

خط زن شمه و کام زدن تور یار

کردن و دوست خود را در سیر و

فروختن ناله و بهای آن دیگری

خیدن مثل آن جواکب و و ناقة

رَجَعٌ سَفَرِيٌّ شتر ماده که از

سفری باز گردد و سفری

رَجْعَةٌ بِالْفَتْحِ بازگشتن بسوی نیا

و منه هَوِيْوِيْنُ بِالرَّجْعَةِ یعنی

ایمان می آرد بر جمع بسوی نیا بعد مرگ

و جواب يقال هل جاءك رَجْعَةٌ

کتابت و باز گردید طلاق و منه

بسوی زن مطلقه خود و یکسر

رَجْعَةٌ بِالضَّمِّ بالکسر شتر بزگان که بهای

آن دیگری خرید نمایند و نفع

بردارند

رَجْعَةٌ بِالضَّمِّ جواب مکتوب

و لا غرو انچه که شتر و مانند آن وقت

رَجَعٌ زَنِيكُهُ شوبهش می و او

بخانه مادر و پدر خود باز گردد و آتیا

الْمُطْلَقَةُ فِي الْمَرْدَّةِ وَمَعَهُ كَز

کله خود باز گردد و ناله خر که دم

بردارد و کمین بطوری اندازد که

آستین نماید و چنان شیار و اجع

جمع و موصد ر جاع بالکسر و الفعل

جَزَانُ غَائِطٌ وَ طَاعُونُ بِالْأَمْرِ شَيْءٌ

رَجْعَانُ بِالضَّمِّ جمع و وزیر کف

خط زن شمه و کام زدن تور یار

کردن و دوست خود را در سیر و

فروختن ناله و بهای آن دیگری

خیدن مثل آن جواکب و و ناقة

رَجَعٌ سَفَرِيٌّ شتر ماده که از

سفری باز گردد و سفری

رَجْعَةٌ بِالْفَتْحِ بازگشتن بسوی نیا

و منه هَوِيْوِيْنُ بِالرَّجْعَةِ یعنی

ایمان می آرد بر جمع بسوی نیا بعد مرگ

و جواب يقال هل جاءك رَجْعَةٌ

کتابت و باز گردید طلاق و منه

بسوی زن مطلقه خود و یکسر

رَجْعَةٌ بِالضَّمِّ بالکسر شتر بزگان که بهای

آن دیگری خرید نمایند و نفع

بردارند

رَجْعَةٌ بِالضَّمِّ جواب مکتوب

و لا غرو انچه که شتر و مانند آن وقت

رَجَعٌ زَنِيكُهُ شوبهش می و او

بخانه مادر و پدر خود باز گردد و آتیا

آنرا از سفر رجع گشت جمع و و جاعه (مخرج) جواب خط بقال ما کا	بعد لا عود و و ارجع التبت (دور)	نماند که از آن فائده نیک عاگرد
کهنه خط دار و آبی ست مریدیل	من مخرج فلان علیک ای من	بیارشد پیرو تا یک ماه جسم و ط
را بر نهفت کرده از دهه و در انجا	متره فوده و جوابه	او بحال خود نیامد و و نیز (ارجاع)
کرده شده بهر تدبیر ابی مرشد و متر	(رجعی) بالضم جواب مکتوب	عاطف کردن و دست سپاسی و از
او هرگاه آن سریر را پیغام خدا	رجعان بالضم شده بقال ارسلت	کردن بگرفتن چیزی و خریده را باز
صلی الله علیه و سلم با قوم عضل	الیک فاجاعنی رجعی رسالتی ای	گروانیدن مصیبت انا لله وانا الیه
قاره فرستاد و عرق و خوی و	مرجوعها و کذا جاء فی معنی رسید	راجعون گفتن
رسن که بار دیگر نافته شود و هر طعام	جواب کتاب من	(رجع ترجیعا) انا لله وانا الیه
سرو که باز آن را بر آتش گرم نمایند	(رجعت الناقة رجعا) (ض)	راجعون گفت و و نیز ترجیع (کلام)
و آهن در از لگام و خرابان و	بالکسر دم بر داشته بول کرد و و	ستور خط کردن و شمه و و ترجیع
و ناقة رجیع سفر (شتراده که از	رجع الشی عن الشی) برگردید	الاذان (بلند گفتن شهادتین را
سفری باز گرد بسوی سفری با لکین	از وی و و رجع الیه رجعا و مرجعا	بعد آیه گفتن و باز گردانیدن
(رجیعة) آبی ست مبنی اسد را	بالفتح و مرجعا) بالکسر باز گردانید	آواز در حلق و باز گردانیدن
و شتراده که از سفری باز گردد	بسوی وی لازم است تعدی و	مستهار را در رفتن و نگار را دوباره
بسوی سفری رجائع جمع و و ناقة	قوله تعالی یرجع بعضهم الی بعض	تازه کردن
دوم که از بهای ناقة اول خریده باشند	القول ای یتلا و نمون و و رجع	(مراجع) زن که بخت شوی بخا
(مراجع) بکسر جیم زیر کتف	فی الدابة) گوار و شد خورش	پرو و مادر خود باز گردد
مراجع جمع	ستور و و رجع کلامی فیه	(راجعة الکلام) باز گردانید او را
(مرجعة) که حالت نام مروی	فائده داد	سخن و و رجعت الناقة) از
(رجوع) باز گشتن و الفعل من	(سفرة مرجعة) کحسنة سفری که	یک نوع سیر نوع دیگر باز گردید و و نیز
ضرب رجعی و رجعان بضمها و	وران ثواب و عاقبت نیک شده	مراجعة) زن را بخانه آوردن
مراجع و مرجعة بکسر جیمها	ارجعة الله ارجاعا) باز گردانید	(ارجاع) فروختن ناقة و بهیاست
مثله و هاشا اذ ان لان المصاد	آنرا بسوی و و ارجع الله بیعتة	آن دیگری خریدن مثل آن و بقال
من نحو ضرب اما یكون بالفتح و با	نفع بخشد خدای عقید میع او را و	باع فارجع منها رجعة سالحة بالکسر
گردیدن مرغ از تر و سیر گرم سیر	ارجعت الیل) فریاد شدند	وقتی که بهای آنرا در چیزی صرف

رجع

رجع ع ن

رجع ف

رجیفة) بالفتح لرزه

رجیفة) کصاحب تپ لرزه

رجیفة) نفخه اولین و نفخه ثانیه

را دفته است

ارجاف) علی الجمع خبر که بگمان

خود گویند ارجحیف جمع

ارجاف) کشاد و دریا بجهت

ضطراب آن و روز قیامت و

خسرو نوعی از سیر

رجف رجفا و رجوفا

جفباید و جنبید لازم شود و و

رجل

رجل

رجل

رجل

رَجَفَ رَجْفًا مَحْكَمًا وَرَجْفًا
 سَخِطَ جَنْبُهُ وَوَجَفَتِ الْأَرْضُ
 جَنْبُهُ وَبَلَزَهُ وَرَأَدُوهُ وَرَجَفَ
 الْقَوْمُ بِجَنَاحِ بِيُوتِهِمْ يَسْتَعِدُّونَ
 جَنَاحَهُمْ وَرَجَفَتِ الرَّغْدُ بَعْرُشُ
 وَبَابُكَ وَرَأَدْتَهُ رَأَبًا بَرُّ يُقَالُ
 رَجَفَتِ الرَّغْدُ إِذَا تَرَدَّدَتْ هَذِهِ
 فِي السَّحَابِ خَوْضٌ كَرَدُّهُ وَخَبْرُهُ
 أَرَجَفَ الْقَوْمُ خَوْضٌ كَرَدُّهُ وَخَبْرُهُ
 خَبْرُهُمْ فَتَنَهُ وَانْدَانُ وَمِنْهُ
 وَالْمُخَفَّوْنَ فِي الْمَدِينَةِ وَارْجَفَ
 الْقَوْمُ فِي الشَّيْءِ وَبِهِ وَرَأَدُوهُ كَارِ
 وَخَوْضٌ كَرَدُّهُ وَارْجَفَتِ
 الْأَرْضُ بَلَزَهُ وَرَأَدُهَا رَجَفَتِ
 مَجْمُوعًا مِثْلَهُ وَارْجَفَتِ النَّاقَةُ
 مَادَةً شَرَانَةً سَتَ وَفَرُوتَهُ
 كَوْشَهَا كَمِي جَنْبِهِ
 رَجُلٌ
 رَجُلٌ بِالْفَتْحِ مَبْرُودٌ بِسِتَانٍ
 كَيْدٌ شَرِيحٌ وَالْفَعْلُ مِنْ نَصْرٍ
 جَرَبَتْنِ نَبْرًا وَرَجُلٌ رَجُلٌ
 الشَّخْرُ بِالْفَتْحِ وَكَتَفٌ وَفَرَسٌ تَدَسُّ
 مَرْدُودٌ هَشْتَمُومِي يَا أَنْ كَمُومِي أَوْ
 مِيَانِ فَرُوشْتَه وَمَرُغُولُ بَارَشْدِ
 أَرْجَالُ رَجَالٍ جَمْعٌ وَشَعْرُ رَجُلٍ

بِالْفَتْحِ وَتَمَثَّلَتِ الْعَيْنُ كَذَلِكَ
 رَجُلٌ رَجُلٌ كَبِيرٌ جَمْعٌ وَنَحْمُهُا
 بِالْفَتْحِ مَرْدُودُهُ رَجَالَةٌ كَشَادَةُ
 جَمْعٌ وَرَجَالٌ وَرَجَالِي بِالضَّمِّ
 التَّشْدِيدِ وَرَجَالِي وَرَجَالِي
 بِالْتَّخْفِيفِ مَقْصُورًا وَرَجُلَانِ بِالضَّمِّ
 وَرَجَلَةٌ بِالْفَتْحِ وَرَجَلَةٌ بِالْكَسْرِ
 وَارْجَلَةٌ وَارْجِلٌ وَارْجِلٌ مِثْلُهُ
 رَجُلٌ بِضَمِّ جِيمٍ وَكُنْ أَنْ مَرْدُودٌ
 خِلَافَ رَنْ أَنْ وَقْتِي بَاتِدُ كَبَالُغٌ
 مُحْتَلَمٌ كَرَدُّهَا أَنْ رَجُلٌ هَرَكَاهُ
 مِيَادُشُو مَرْدُودِيَا رَجُلٌ كَالِ
 وَبِيَادُهُ رَجُلٌ مَصْنُوعَةٌ
 رَجُلٌ مِثْلُهُ عَلَى غَيْرِ قِيَاسٍ كَانَهُ
 تَضَعِيضُ رَجُلٍ رَجَالٌ وَرَجَالَاتُ
 وَرَجَلَةٌ وَرَجَلَةٌ كَعَفْسَةٍ وَرَجُلٌ
 أَرَجِلُ جَمْعٌ
 رَجُلَةٌ بِالْتَّأْنِزِ هَلَا مُوقَالُ
 كَانَتْ عَاشِيَةً رَضِيَ اللَّهُ عَنْهَا رَجَلَةٌ
 رَجُلٌ بِالْكَسْرِ يَمِي يَارِيخُ رَانِ تَابَا
 رَجُلٌ جَمْعٌ وَوَيَارَهُ أَرْجِي خِيَرِي لُصْفٌ
 مَشَاكُ شَرَابٍ أَرْوُغْنِ بِيَتِ وَيَارَهُ
 بَرْكَ أَرْمُخٌ وَهُوَ جَمْعٌ عَلَى غَيْرِ لَفْظٍ
 الْوَاحِدُ وَهُوَ كَثِيرٌ فِي كَلَامِهِمْ كَقُصُورِ

لِجَمَاعَةِ الْبَقَرِ فَخِيَطُ لِمَجَاعَةِ النَّعَامِ
 عَانَةُ لِمَجَاعَةِ الْحَمِيرِ وَارْأَرِيكَ وَبِهِ
 وَحَصْبَةُ خِيَرِي وَمَرْدُودِيَا رَجُلٌ
 وَكَافَعُ سَيْدٍ وَهَلَاكَتُ وَعَذَابُ نَقَرٍ
 بِلَيْدِي مَرْدُودِيَا رَجُلٌ أَرْجَالُ
 جَمْعٌ وَوَنَامُ مَرْدُودِيَا وَنَمُورُ زَانَهُ يَقَالُ
 كَانَ ذَلِكَ فِي رَجُلٍ فَلَانٌ بِمَعْنَى
 عَمْدُ حَيَاتٍ زَانَهُ مِي وَوَيَقَالُ فَلَانٌ
 فَانَمُ عَلَى رَجُلٍ بِمَعْنَى تَعَدُّوهُ أَمَادَةً
 بِرَامِي أَنْ وَرَجُلُ الْقَوْسِ كَذَلِكَ
 كَوْشُهُ بَرَشْتُهُ زَبْرِيْنُ كَمَا نَ وَرَجُلٌ
 رَجُلُ الْبَحْرِ جَمْعٌ شَاخٌ وَرِيَا وَوَقْتُ
 رَجُلُ السَّهْمِ هَرْدُ وَطَرَفُ تِيرٍ وَوَقْتُ
 رَجُلُ الطَّائِفِ آهِنْ دَاغٌ وَوَقْتُ
 الْجَرَادِ تَرَهُ هَسْتُ كَبَرُهُ يَمَانِي
 مَانَدُ وَخَوَاصِ بِلِ مِي أَيْدُوهُ
 رَجُلُ الْغَرَابِ بِنَاتِي سَتِ وَنَوْعِي
 أَرْبَدُ بَسْتَانِ شَرَادَةُ بِأَجْمَاشِ شِيرِ
 نَمَكُو وَذُو الرِّجْلِ لَقَمَانُ
 بِنُ نَوْبَةُ شَاعَرِ سَتِ
 رَجُلَةٌ بِالْكَسْرِ جَامِي رَوِيْدُ كِي
 خَرَفُ وَوَرْمَرُغَارُ وَآبُ هَسِيلِ
 زَمِيْنِ شِيْتِ بَسُوِي زَمِيْنِ نَمُ رَجُلٌ
 كَنْبُ جَمْعٌ وَوَنَامُ مَرْدُودِيَا نَوْعِي أَرْتَرَهُ
 وَخَرَفُ وَمِنْهُ لُشْلُ هُوَ أَحْمَقُ مِنْ رَجَلَةٍ

لَا يَهَيَّا لَا تَنْبِتُ إِلَّا فِي مَسِيلِ الْعَامَةِ
 تَقُولُ مِنْ رَجُلِهِ وَوَرَجَلَةُ النَّتِيسِ
 مَوْضِعِي سَتِ مِيَانِ كَوْفُهُ شَامُ وَرَجَلَةٌ
 أَخْجَارُ مَوْضِعِي سَتِ وَرَشَامُ وَوَقْتُ
 رَجُلَتَا بَقَرٍ مَوْضِعِي سَتِ بِسَفَلِ
 زَمِيْنِ سَتِ بَنِي يَرْبُوعِ
 رَجُلٌ كَنْبُ مَوْضِعِي سَتِ وَرِيَامَهُ
 فَرَشُ رَجُلٍ مَحْكَمَةٌ سَبْ كَدُ شَتِ
 شَدُ بَرَكُوهُ اسِيَانُ خِيْلُ رَجُلٍ
 كَذَلِكَ
 رَجُلَةٌ بِالْفَتْحِ وَكَيْسُ فَارِسَتْ يَابُضِ
 قَوْتُ رَقَارِسَتْ
 رَجُلَةٌ بِالضَّمِّ سَيْكِي كَدُ رِيَكِ
 بِاسِي تَوْرَانِشُ وَوَقْتُ رَجُولِيَّةِ وَ
 رَجُولِيَّةِ بِضَمِّ هَرْدُو وَرَجُولِيَّةِ
 بِالْفَتْحِ مِثْلُهُ يَقَالُ هُوَ رَجُلٌ بَيْنَ
 الرَّجُولِيَّةِ وَقَوْتُ وَرَقَارُ وَسَيْكِي
 يَكُ بِاسِي سَبْ
 رَجُلٌ بِبِيَادِهِ خِلَافُ فَاَسِ رَجُلٌ
 بِالْفَتْحِ جَمْعٌ رَجَالَةٌ وَرَجَالُ كَرَامِ
 مِثْلُهُ وَنَاقَةُ رَجُلٍ عَلَى وَلَدِهَا
 شَرَادَةُ بِبَسْتَانِ بِنْدُ بِأَجْمَاشِ خَرْدُ
 رَجُلَةٌ كَدُ رَاعِي كَدُ بَرَانِ مَلْعِ
 خُورُ بَارَكُنِ
 رَجُلٌ بِالْفَتْحِ مَرْدُودِيَا يَقَالُ

هُوَ رَجُلٌ الرَّحْلَيْنِ أَيْ أَشَدَّهُمَا وَمَرَدٌ
 كَلَانٌ بِأَوَّلِ الْيَمِينِ سَيْدِ
 (رَجُلَاءُ) بِالْفَتْحِ أَيْ سِتْرٌ مَرَبِي
 سَعِيدٌ بِنِ قَطْرَاءُ وَحَرْفَةُ رَجُلَاءُ
 سَكَنَانِ هَوَارِيزْمِ بَنُكَتَاكُ وَو
 شَأْنُ رَجُلَاءُ كُوسِندِ كِيَايِ سَفِيدِ
 (أَمْرُ رَجُلِي) كَيْسَكِي زَنْ بِيَادِ
 رَجُلٌ جَمْعُ وَحَرْفَةُ رَجُلِي وَتِيْدُ
 زَيْنِ بَخْتِ كِهْ دَرَانِ بِيَادِ رَفْعُهُ شَوْد
 يَزْمِنِ هَوَارِ سَنَكْرِ نِوَاكِ
 (رَجُلِي) كَامِيرِ سَبْ كِهْ بَامِي أَوْ
 سَوْدِ شَوْدِ وَمَرَدِ بِيَادِ بِيَارِ
 رَجُلِي جَمْعُ رَجَالِي كَسَارِ
 مَثَلُهُ وَمَرَدِ بَخْتِ قَوْمِي كِهْ دَرَانْدِ
 أَنْجَامِي نَرُودِ يَزْمِنِ رُودِي وَدَفْعِ أَنْ
 كُوشِدُ وَسَكَنَانِ رَجُلِي جَامِي
 اَرُودِ رَاهِ وَوَقَرِشِ رَجُلِي سَبْ بَامِ
 سَوَاكِ يَافِتِهْ كِهْ عَوْقِ نِيَادِ وَكَلَامُ
 رَجُلِي سَخْنِ بَدِيهِ
 (ذَوِ الرَّحْلَيْنِ) كِهْ مَهْنِيَتِ سَهْ كَسَانْدِ
 عَامِرِ بِنِ الْمَالِكِ تَغْلِبِي وَكَلْبِ بِنِ
 عَامِرِ نَهْدِي وَعَامِرِ بِنِ زَيْدِ مَنَاءِ
 (أَبُو الرَّجَالِ) كِتَابُ الْمَعْطَا
 تَابِعِ هَسْتِ وَمَحْدَثِ رَوَايَتِ
 كَرْدِ اَزْ مَادِ رُخُودِ كِهْ عَمْرَةُ هَسْتِ وَ

عَمِيدُ بِنِ جَالِ شَيْخِ مَطْبَانِي
 (رَجُلِي) كَشَادِ اَبْنِ غَتُوهِ هَسْتِ
 كِهْ بَخْدَتِ اخْفَرْتِ صَلَاحِ عَلِيهِ
 وَسَلَمِ بَاگِرِ وَهْ بِنِي حَسِيْفَةِ بَرْسُولِي آدِ
 سَبْسِ اَزْ اَنْ مَرْدِ كَرْدِيدِ وَبِرُودِي
 سَيْلِمِ كَدَابِ شَدِ وَدَرْجَنَكِ يَامِ
 بَرُودِ زَيْدِ بِنِ الْخَطَابِ شَتِ
 كَرْدِيدِ وَرَجُلِ بِنِ هَسْتِ
 شَاعِرِ هَسْتِ
 (رَجُلَانِ) بِالْفَتْحِ بِيَادِ وَبِضْمِ
 رَجُلِي وَرَجُلِ جَمْعِ
 (رَجُلَاءُ) مَصْفَرُ اَكْرِيْلَاءُ وَرَجُلِيَانِ
 حَرْكَةُ قَوْمِي بُوْدِ اَزْ بِيَادِ گَانِ وَاحِدِ
 اَنْ جَمْعِ هَسْتِ وَهَمْ سَنِيَكِ الْمَقَانِبِ
 وَلِنَشْرِ بِنِ وَهَبِ الْبَاهِلِي اَوْفِي
 بِنِ مَطَرِ الْمَازِنِي وَوَقُولُهُمْ لَدَتِ
 الْغَمُّ الْتَجْبِلَاءُ وَوَقْتِي كُونِيْدِ كِهْ بَرَايِدِ
 بَعْضِ اَنْ بَعْدِ بَعْضِ
 (مَرَجُلِي) كَمْبَرِ شَانِ وَدِيَكِ سَنَكِينِ
 وَدِيَكِ سَبِينِ نَدِ كَرِ سِتِ وَنُوعِ
 اَزْ جَادِ رَاهِي بِنِ وَبِفَتْحِ
 (تَوَارِجِلِي) كَرَفِشِ اَنْ تَرِهْ هَسْتِ
 (أَرَا جِلِي) شَكَايَانِ
 (رَجُلَةٌ) بَرَايِ اَوْرُودِ سَبِي
 (مَرَجُلِي) جَامِهَا كِهْ دَرَانِ صُورَتِهَا
 مَرَجُلِي هَسْتِ

هَرُودِ بَامِي كُوسِندِ رَا بَا بَرِيَكِ
 اَوْعَقَالِهْ بَسْتِ يَابِيَكِ بَامِي اَوْخِيَتِ اَو
 وَرَجَلَتِ الْمَرْأَةُ وَلَدَهَا زَارِيْدِ
 بَجِهْ رَا كِهْ مَرُودِ اَمْدِ بَامِي اَوْ بَشِيْشِ
 اَزْ سَرُودِ رَجُلِ النَّاقَةِ رَجُلًا
 بِالْتَحْرِيكِ بَجِهْ شَتَرِ رَا بَا مَادِرُ
 كَشَتِ تَاشِيَرِ كِهْ هَرُ گَاهِ خَوَاهِدِ وَو
 رَجُلُ الْفَهْمِ اَمَّةُ كِيْدِ شَتَرِ بَجِهْ
 شِيَارُورِ رَا بَهْمَةُ رَجُلِي عَمِ بِالْفَتْحِ
 وَبِحَرْكِ كَلَفِ شَتَرِ زِيْرِهْ بَا مَادِرِ
 كَذِشْتِ نَعْتِ هَسْتِ اَنْ رَجُلِ
 جَمْعِ
 (بِسِ) رَجُلِ رَجُلًا بِالْتَحْرِيكِ
 بَزَرِگِ بَاگَرْدِيدِ وَرَجُلِي بِيَارِ
 اَشَدِ رَجُلِ رَجُلَةً وَرَجُلًا
 مَجْهُولِ مَثَلُهُ وَرَجُلِي بِيَادِ فِتِ
 وَرَجَلَتِ الدَّابَّةُ كِيَايِ سَفِيدِ
 سَتُورُ وَرَجُلِ شَعْرُهُ مِيَانِ وَوَشْتِ
 وَغُورِشِ مَوْمِي اَوْ رَجُلِ رَجُلِ
 الشَّعْرُ كَنْدِشِ وَجِلِ وَكَلَفِ نَعْتِ
 هَسْتِ اَزْ اَنْ وَكَلَفِ شَعْرِ رَجُلِي بِالْحَرْكِ
 (أَمْرُ رَجُلِي) كَحْمَرِ زَنْ كِهْ مِهْمِ
 پَسَرَزَايِدِ
 (مَرَجُلِي) جَامِهَا كِهْ دَرَانِ صُورَتِهَا
 مَرَجُلِي هَسْتِ

(أَرْجُلِ النَّاقَةِ) نَاقَهُ رَا بَا بَجِهْ
 كَشَتِ وَوَشِيْرِ رَجُلِ (فَرُودِ كِهْ شَتِنِ
 وَهَلَتِ وَاوْدِ وَبِيَادِ كَرْدَانِيْدِ
 كَمْعَطِ جَادِ رَخَارِيْنِ وَو
 شَكِ كِهْ اَزْ يَكِ بَامِي سَلَخِ اَنْ كَرْدِ
 هَسْتِ وَشَكِ بَرِ شَرَابِ وَبَلَخِ كِهْ
 اَمَارِ بَالِهَامِي وَبِيْ دَرِ زَبِيْنِ وَبِيْدِ شَوْنِ
 وَجَادِرِي كِهْ دَرَانِ صُورَتِهَا مِي
 مَرْدَانِ هَسْتِ
 (رَجُلِ شَعْرُهُ) فَرُودِ هَسْتِ كَرْدَانِيْدِ
 مَوْمِي رَا بَا مِيَانِ فَرُودِ هَسْتِ وَغُورِشِ
 كَرْدَانِيْدِ اَنْ رَاوِ وَنِيْرِ تَرِجِلِي قَوْمِي
 كَرْدَانِيْدِ وَوَسِيْدِ كِهْ دَرِيَكِ پ
 سَتُورِ هَسْتِ
 (مَرَجُلِي) كَسِيَكِي بَارِ اَزْ بَلَخِ بَرِ
 بَسِ بَرِيَانِ كَنْدِ اَزْ اَنْ وَاَلَكِهْ كِيَرِ زِيْدِ
 رَا بِيْرُودِ دُوسْتِ وَبِيْرُودِ بَامِي
 (أَرْجُلِ النَّاقَةِ) بِنْدِ دُوسْتِ رَاوِ زِيْرِ
 هَرُودِ پَاگِذِ اَشْتِ وَوَارِجِلِ
 الشَّائَةِ بَسْتِ هَرُودِ بَامِي كُوسِندِ
 وَوَارِجِلِ الْكَلَامِ بَدِيْ هَسْتِ
 سَخْنِ اَوْ وَوَارِجِلِ الْخُطْبَةِ كَذَلِكَ
 وَوَارِجِلِ بَرَايِ مَنْفُوشِ دَرِ رَا
 اَخُودِ وَوَارِجِلِ الْفَرَسِ اِيْ گَاهِ بِيَارِ
 گَاهِ گَامِ رَفْتِ اَسْبِ يَامِيَانِ رُو

ج

<p>(رَجِيَّةٌ) كجھنمہ موضعى است بمغرب (رَجَّانٌ) كشاد وادى است بخج و شهرى است بفارس و يقال فيه ارجان ايضا ازان شهر است احمد رجاني بن حسن و احمد رجاني بن ايوب و عبد الله رجاني بن محمد بن شيب و برادرش احمد رجاني که محدث اند (مَرْجُونَةٌ) کدوى خشک میانه تهى که زنان دروى بنه نهند (رَجْنٌ) رجن بالمكان رَجُونًا) آقا کرد بجای و و رَجْنَتِ الْاَيْلِ و غَيْرُهَا) خورکند و الفت گرفتند بجاس و ثَلِثُ جِهَةٍ لِمَصَارِعِ و رَجْنٌ دَابَّةٌ رَجْنًا) بالفتح بازوشت ستور از چرا و آخر خورش وادان را یا بازوشت ستور را در خانه بر علف و و رَجْنَتِ الدَّابَّةِ رَجُونًا) باز است و ستور از چرا لازم شود و رَجْنٌ فَلَانًا شمر و شست از وى (أَرْجَنُ الدَّابَّةِ) بازوشت ستور را جهت علف (رَجْنٌ الدَّابَّةِ تَرْجِيْنًا) بازوشت ستور را در خانه بر علف (أَرْجَوَانٌ) بالضم سرخ و جابه نرسید صیغه شکاری را و و رَجْنَتِ رجه است مرالک بن طوق را بر کنا</p>	<p>سرخ و زرنگى است سخت سرخ و سرخ و شاسته و درختى است که شگوفه سرخ دارد و عرب ارغوان ارجوانى منسوب است بوس يقال هو ارجوانى سيفه سخت سرخ (أَرْجِيَّةٌ) بالضم و التشديد کاشفیه امید و آوختن بان و کوالیدن کدو و الفعل من فتح (أَرْجَجَةٌ) ارججها) سپس گذشت کار از وقت آن سرخ و (رَجَّاءٌ) امید ضد یاس امید داشتن رَجْوًا بالفتح و مَرْجَاءٌ و رَجَاءٌ بالمد و رَجَاوَةٌ مثله و الفعل من نصر و رسید و منه قوله تعالى وَمَا لَكُمْ لَا تَتُجَوَّنَ لَهُ و قَادًا اى لا تخافون عظمته لله و کرانه چاه با عام است و و عمل را پس انداختند و میگویند که ایماں بحصیت ضرر نمن چنانچه کفر طاعت و مذکور است در رج و (أَرْجَى الْبَيْرِ) کرانه ساخت برای چاه و و ارججى الصیغه نرسید صیغه شکاری را و و رَجْنَتِ رجه است مرالک بن طوق را بر کنا</p>	<p>(الزَّاقَةُ) قریب بزاون سید و ناقة (مَرْجِيَّةٌ) نعت است ازان مر جی مثله و و نیز ارجا انداختن کارى را يقال رَجْنَتِ الْأَمْرَ إِذَا تَخَرَّجَتْ يَهْجُرُ ولا و مخرج و مر جی و مر جی و مَرْجَاءٌ نعت است ازان (تَرْجِيَّةٌ) امید داشتن (أَرْجَاءَةٌ) رسید لور و و نیز ارججاء امید داشتن (تَرْجِيٌّ) امید داشتن باب المراء فصل الحاء سرخ (رَجْبٌ) بالفتح فراخ و المونث بالهاء يقال بَلَدٌ رَجْبٌ و ارضٌ رَجْبَةٌ و اعلی (رَجْبَةُ الْمَكَانِ) بالفتح و یحک کشاد جایى است آن و و رَجْبَةُ الْوَادِى ایا به آن از دو جانب و و رَجْبَةٌ الثمام) فراهم آمد نگاه یز بن و روید نگاه آن و و نیز رَجْبَةٌ جایى غناب و جایى گیاه ناک وزمین فراخ بسیار و و یا نند گیاه که در وى مردم بسیار فرود آیند رَجَابٌ بالکسر و رَجَبٌ و رَجَبَاتٌ بجایک هر دو و سکین آنها جمع و و رَجَبٌ مرالک بن طوق را بر کنا</p>
--	--	---

ج

فراودمی است بدشت و محله است	(رحاب) کفراب موضعی است	الله و مشهلات (یعنی سعت و دیر)	و کذلک الفیه و و رجل آرخ مرد
دران و محله است بکوفه و موضعی	بحران فراخ از هر چیزی و و قد	تراخای و آسان گرداند و کذا	فراخ کف پا که همه بر زمین رسد
ست بغداد و وادی است که بنجاب	(رحاب) و یک فراخ و کذا المراء	محبابك الله و مشهلاً	خمن حص رقاء مؤنث
تلبوت می رود و موضعی است	رحاب	(ن س) رَحَب رَحْباً بالضم و	(شخ رَحَح) خیر فراخ پهنای
ببادیه و وادی است بنامه و صحرا	(رَحَابَة) بالضم موضعی است	رَحَابَة) بالفتح فراخ گردید و و	رَحَاح شله و و عیش رَحَاح
است دران بسیار آب و بسیار	بدینه	رَحَجَم الدَّخُولُ فِي طَاعَةِ الْكُفَرَاءِ	زیت فراخ و قدح رَحَاح کاسه
و هار جی بالتحریک منسوب است	(رحاب) کتاب ناحیه است	کلمه بتضمین معنی وسع است یا	فراخ نزدیک نگ
بوی و و بنور حبه) بالفتح بطنی	بازر بایجان و به و رند و اکثر ارمینیه	نعت بدیل که نعدیه آن را جائز	(رَحَح حان) کمی است نزدیک
ست از قبیله حمیر	(ارحب) قبیله است از مبدن	دارد قاله ابوعلی یا بخند جارتی حکیم	عکاظ و در انجا میان بنی عامر جنگ
(رَحَبَتَان) و و استخوان متصل	پتتری بوده است باجای است و	و اَرَحَب اَرَحَاباً فراخ گردید و	واقع شده و و شخی رَحَح حان
هر دو فعل و را اعلامی پهلوی می رج هر دو	منه النجائب الارحیات و نام مردی	ارحبه فراخ گردانیدن را لازم تعدی	خیر فراخ پهنای
آرخ یا جای جنبش دل است	(رَحَبِي) بالضم و القصیر بن ترین	و و اَرَحِب و اَرَحِي بصیغه امر و	(رَحَح رَحَح) بتک خیزی
(رَبْو رَحَب) محو که بطنی است	استخوانهای پهلوی و سینه و دانی است	کلمه است که بدان سپ و شتر راز بر	که خوست نرسید و و رَحَح
از مبدان	در پهلوی شتر	کنند یعنی کشاده شود و در بمان	بالکلام) سخن سر بسته گفت و بیان
(رَحَب) بالضم موضعی نزدیک	(رَحَابَاتُ التَّخَوُّمِ) فراخی اطراف	(رَحَب) کسظم نام مردی	نکرد آن را و و رَحَح عَنْ فُلَانٍ
(رَحَبَة) بالضم آبی است باجا و جای	زمین	(رَحَب به تَوْحِيلاً) خواند او را	پوشیده از وی
ست و روی فروان از زمین که	(رَحَب) کمقد از اعلام است نیز	بوسوی است و و رَحَبَة) فراخ	(رَحَح رَحَح الفرس) فراخ کرد
بودی کوه شمنصیر و وادی است	نام سپ عبدالله بن عبد الحنفی و	گردانید او را و مر جاکت	یا بهار لکنیر اندازد
برابر فاصیه و وادی است نزدیک	نام بی که و حضرت بود و و و	رح ح	رحض
و و ناحیه است میان مدینه	(رَحَب) ربیع بن سعدی کرب	(رَحَبَة) بالفتح بار بصورت طوق	(رَحَض) بالفتح مشک و ریده
شام نزدیک وادی القری و	خادم آن بت است و و قولهم رَحَباً	و و خور و اضله رَحَبَة	و نوشته و ان گفته
موضعی است بناحیه لجا	و اهلاً) یعنی بابل و جای فراخ	(رَحَح) حرکت را می هم و و و و	(رَحَفَاتُ بَنِ اَيْمَاءُ بَنِ رَحَفَة)
(رَحِيْب) کایر فراخ و بسیار خوار	رسید پس الفت پذیر و و و و	(رَحِي) شمسین کاسهای بزرگ	بالتحرک صحابی ست غفاری
و فراخ سینه بقال هو و رَحِيْب الصلک	گیر و کذا اهلاً و سَهلاً و مَرَجَباً	فراخ	(رَحِيْب رَحِيْب) کایر جابه
ای و اسعه	و اهلاً و سَهلاً و و گویند مَرَجَبَك	(ارح) بزرگوپی فراخ سم شکافه	شسته

(رَحَضَاءُ) كَثْرَةُ عِرْقٍ كَرْدِي
 تَبَايُدُ عِرْقٍ بَسِيرًا كَجِلْدٍ رَابِتِي
 (رَحِضِيَّةٌ) بِالْكَسْرِ وَالضَّمُّ دَهْنٌ
 تَزْوِيكٌ مَدِينَةٍ مَرَاثَرُ وَبَنِي هَلِيمٍ
 وَارِثَةُ رَحِضِيَّةٍ نِيرُ كَوْنِي
 (رَحَضَانُ) كَشْدَاوَانُ عِلَامُ سِتْ
 (مِرْحَضَةٌ) بِالْكَسْرِ كَمَكْنَةِ آبِ
 دَسْتِ دَانِ
 (مِرْحَاضُ) بِالْكَسْرِ حَابِيَةُ كُوبٍ
 جَايِ سِتْ وَرُوي شِسْتَن وَجَايِ
 پِلِيدِي اَنْدَخْتَن مَرَحِضُ جَمْعِ
 وَمِنْهُ الْحَدِيثُ فَوَجَدْنَا مَرَحِضَهُمْ
 قَدْ سَقَبَلُ بِهَا الْقَبْلَةَ
 (مَرَحُوضٌ) خَوْي كَرْدِي وَوَقُوبُ
 (مَرَحُوضٌ) جَامَةُ شِسْتِ
 (رَف) رَحَضَةٌ رَحَضًا شِسْتِ اَنْزَا
 وَمِنْهُ الْحَدِيثُ فِي اَوَانِي الشَّرْكِي
 اِنْ لَمْ يَجِدْ وَغَيْرَهَا فَاحْضَوْهَا
 بِالْمَاءِ وَوَحِضُ الْمَجْمُومِ مَجْهُولٌ
 عِرْقُ اُورُوتِ زَوْهٍ دَحَاضُ بِالضَّمِّ
 اَمُّ هِتْ اَزَانِ
 ذِيَابُ مَرْحَضَةٍ مَكْمَرَةٍ جَاهِي
 شِسْتِ
 (ارْحَضَةٌ اِرْحَاضًا) شِسْتِ اَنْزَا

(ارْحَضُ) رَسُو شِسْتِ
 رَحْفَ
 (ارْحَفَ اِرْحَافًا) نِيرُ كَرْدِي
 مَانْدِ اَنْزَا كَاتِ الْحَاءُ مُبْدَلَةٌ لَمْ يَنْ اَلْهَاءِ
 سَجْفَ
 (رَحِيقُ) كَامِيرِي يَاخُوشْتَرِي
 بَهْتَرِي اَنْ يَاخَالِصُ بِي اَسْبَغُهَا
 بِي وَرُوي اَنْزَا خُوشَبُوي
 (رَحَاقُ) كَغَابِي خَالِصُ وَصَافِي
 (رَحْقَانُ) كَشْفَانُ مَوْضِعِي سِتْ
 بِحَاجَزِ زَوِيكِ مَدِينَةٍ
 رَحَلُ
 (رَحَلُ) بِالْفَتْحِ پَالَانِ شِتْرُو اَرْحَلُ
 وَرَحَالُ جَمْعُ وَمِنْهُ الشَّيْثُ بَا
 اِبْنُ مَلَقِي الرَّحَالِ مَلَقِي اَرْحَلُ الرَّحَالُ
 وَجَايِ بَاشِ مَرُورِ خَتِ وَهَبَابِ
 هِمَارِ هِي
 (رَحَلَةٌ) بِالْفَتْحِ شِسْتِ بِالْكَسْرِ شِسْتِ
 بِمَاتِ اَلْاَنْهَارِ وَمِنْهُ اَنَّهُ لِحَسَنِ
 الرَّحَلَةِ يَنْفَعُ نِيكُو پَالَانِ نَهْنُ
 سِتْ وَبِالضَّمِّ كُوجِ شِتْرَانِ بِعَامِ
 وَكِيَرِ بِالْكَسْرِ كُوجِ سِتْ وَبِضَمِّ جَانِ
 كُوجِ مَقْصِدِ وَمِنْهُ اَنْهُمْ دُخَلِي
 اَيِ الَّذِيْنَ اَرْحَلُ اَلْيَهْمُ وَبِكِ نَفَرِ
 بَعِيْرُ ذُو رَحَلَةٍ بِالضَّمِّ كُوشْتَرُو اَنْزَا
 كَابِلِ مَانْدِ لَيْسَ فِيهَا رَا حَلَةٌ هِي بَعِيْرُ اَلْفَعُو

بَسِيرٌ وَتُوي
 (رَحَالُ) كِتَابُ كَسْتَرُو فِ يَنْفَعِ
 (رَحَالَةٌ) بِالْكَسْرِ زَيْنُ يَزِينُ چَرِينِ
 بِجُوبِ كِه جِهْتِ سَخْتِ نَاخْتِنِ
 اَنْ رَا نَهْنُ رَحَالُ جَمْعُ وَو
 قَوْلُهُمْ اَنْتَقَدَمْتَ رَحَالَتَكَ وَتُوي مَثَلُهُ
 كُونِدِ كِه شَخْصِ وَرَحَقِ يَارْ خُودِ وَو
 بَدِي اَوِيْتِ تَعْمِيلِ نَايِدِ وَنَامِ هِبْ عَامِرِ
 بِلَفْطِ اَوْ وَذُو الرَّحَالَةِ مَعَاوِيَه
 بِنِ كَعْبِ بِنِ مَعَاوِيَه وَو رَحَالُهُ
 رَحَالُهُ كَلِمَةُ سِتْ كِه بَدَانِ شِسْتِ رَا
 خَوَانْدِ
 (رَحِيلُ) كَامِيرِي كُوجِ وَنَسْرِي سِتْ
 سِيَانِ كِه وَبَصَرُهُ وَو بَعِيْرُ رَحِيلُ
 شِتْرُو پَالَانِ بَرِنَاهُ وَو وَجَمْلُ رَحِيلُ
 شِتْرُو اَنْزَا بَرِيْرُ وَو اَلْمَوْتِ بِالْهَاءِ
 (اَرْحَلُ) بِالْفَتْحِ سِبْ سَبِيْدِ
 شِسْتِ
 (رَحَلَةٌ رَحَلَاءُ) بِالْفَتْحِ وَو اَلْمَدِ كُوشْتَرُو
 سِيَاهِ بَدَنِ سَبِيْدِ شِسْتِ يَابِرْ عَكْسِ اَنْ
 (رَحَلُ) كُوجِ فَرَا رَحَلُ كَرَكِ
 جَمْعِ
 (رَحَلَةٌ) كَصَابِجَةُ شِتْرُو بَارَكِشِ وَو
 فِ الْحَدِيثِ نَجِدُ فَوْنَ لِلنَّاسِ
 كَابِلِ مَانْدِ لَيْسَ فِيهَا رَا حَلَةٌ هِي بَعِيْرُ اَلْفَعُو

عَلَى الْأَسْفَادِ وَالْأَحْمَالِ وَالنَّجِيبِ الْكَا
 الْأَوْصَافِ يَسْتَوِي فِيهِ لِلْمَذْكُورِ
 غَيْرُهُ وَهَاءُ لِلْمَبَالِغَةِ اَيِ النَّاسِ
 كَثِيرٌ وَلِلضَّمِّ مِنْهُمْ قَلِيلُ
 (رَحُولُ) كَصَبُورٌ تَوْبَارِكُشِ دُخُولَةُ
 (بَعِيْرُ مَرَحُوضٍ) شِتْرُو پَالَانِ نَهَادُهُ
 (رَحِيلُ) نَامِ مَادِرِ يَوْسُفِ عَلَيْهِ السَّلَامُ
 (رَحَالُ) كَشْدَاوَانِيكِ دَانَا وَو مَاهِرِ
 پَالَانِ نَهَادُونِ وَو اَبُو الرَّحَالِ نَحَالُهُ
 بِنِ مُحَمَّدِ تَلْبَعِ وَو عَقْبَتُهُ بِنِ عَبِيدِ طَا
 وَرَحَالُ بِنِ مَنذَرِ وَو عَمْرُو بِنِ الرَّحَالِ
 وَو عَلِيُّ مُحَمَّدِ بِنِ رَحَالِ مُحَمَّدَانِ اَنْدِ
 وَرَحَالُ بِنِ غَزْوَرِ رَهْ شَاعِرِ
 سِتْ
 (رَحُولُ) پَالَانِ شِتْرُو رَا حُولَاتِ
 وَو قَوْلُ فَرُوقِ پَالَانِ نَقَشِ سِتْ
 (مَرَحِلُ) كَنْبَرِ شِتْرُو قُوي
 (مَرَحَلَةٌ) بِالْفَتْحِ فَرُودِ اَمْدَنِ كَاهِ
 (رَحَالُ) جَمْعُ
 (رَف) رَحَلُ الْبَعِيْرِ رَحَلًا بِالْفَتْحِ
 پَالَانِ بَرِنَاهُ وَو شِتْرُو وَو رَحَلَتْ لَهُ
 (نَفْسِي) بَرَاوِيْتِ اَوْ صَبْرُ كُرُو وَو رَحَلُ
 كُوجِ كَرُو
 (رَحَلُ) كَحْمَنِ مَرُو

رحل

رحم

رحم

رحی

بسیار شتر	پیش آمد اورا بنایند	(شاه رحم) گویند آسایند و	گفتن کسی را
(وَأَحْلَ الرَّحْلُ) بسیار شتر	(وَأَقَاةُ مَنْتَوَحَلَةٍ) شتراده نجیب	محمد بن رحویه (کمرویه	(وَرَحْمٌ عَلَيْهِ) مهربانی نمود برو
مرد و وَأَحْلُ الْبَعِيرِ) نومی است	(وَأَسْتَرْحَلَهُ) کوچ خوست از وی	محدث است	و رحمت الله گفت اورا و این معنی
گردید بعد ضعف و وَأَحْلُ الْإِبِلِ	رحم	(وَرَحْمَانُ) بخشایند رحم مثل	و در تحريم بیشتر است
فریاد شد بعد لاغری و توانا	(أَمُّ رَحْمٍ) بالضم که أَمُّ الرَّحْمِ	وَهَا اَنْثَمَانِ مُشْتَقَانِ مِنَ الرَّحْمَةِ	(وَرَحْمُ الْقَوْمِ) یکدیگر مهربانی
گردیدند بر کوچ و وَأَحْلُ فُلَانًا	مثله	إِلَّا أَنَّ الرَّحْمَ يُخْتَصُّ بِاللَّهِ تَعَالَى لَا	کردند
داو او رست و بارکش و فزیرا حال	(رَحْمَةٌ) بالفتح و یحک بخشودن	نحوزان سببی به غیره و و رَحْمَانُ	رحم مس
رضیت و ادون و رام کردن ستورا	مهربانی کردن مَرَحْمَةً بالفتح و رَحْمٌ	الْبَهَامَةِ) میله کذاب است	(وَرَحَامِسُ) کعبه بطمرد و لا و
(وَرَحْلُهُ مَرَحَلَةٌ) یاری داو او را کوچ	بالضم و یختین مثله و الفعل من سمع	(رَحْمِی) بن مالک خرجی کزیر	رحم و
(وَرَحْلُ) کعظم چادر که در کناران	و نبوت و منه یخفف بوجهه ای مثله	و رحیم بن حسن بهمان محدثان اند	(رَحْمَاءُ) سنگ سیامونث است
صوت یا لان باشد	و نیز رَحْمَةٌ از اسامی و اعلام عربان	(رَحْمِی) بالضم و القصر مهربانی	رَحْوَانُ تشبیه
(وَرَحْلَةٌ) کعظمه شتر که بران	است	(رَحْمَاءُ) بالفتح بمعنی رحم است	(وَرَحْوُ الرَّحَاءِ) ساختن سیاه
یا لان وی نهاده و آنکه یا لان طفره	(رَحْمٌ) بالکسر و کلف زده دان	(وَرَحْمُومٌ) مهربانی کرده شده و	یا گویانیدم آن را و و رَحْمَتِ الْحَیَّةِ
آورده پسند از لغات اضداد است	و هی نوشته و خوشی و قرابت یا هل قرأ	مرحوم عطاء محدث است	گردش مار
(وَرَحْلُهُ تَوَحُّلًا) کوچ فرمود او را	و سباب آن از حام جمع	(وَرَحْوَمَةٌ) مدینه شرفها الله تعالی	(وَرَحْمَتِ الْحَیَّةِ) بمعنی رحمت الحیة است
(وَرَحْلُ فُلَانًا بِسِيفِهِ) برت برود	(وَرَحْمُومٌ) کصبو شتراده یا زنی که	(وَرَحْوُوتُ) بالتحریک من الرَّحْمَةِ	رحی
شمیر او و نیز تَوَحُّلٌ) سیمه	بعد وضع چار رحم گردد و میرود یا	یقال رَحْوُوتُ خَیْرٌ لَكَ مِنْ رَحْمٍ	(رَحْمِی) بالقصر سنگ سیامونث است
سیاه آینه یا سرخی مهر ووشانه	است که در زده دان عارض شود	ای لَان تَوَحُّبٌ خَیْرٌ مِنْ اَنْ تَوَحَّمُ	و حیان تشبیه از حاراء و ارنجی
(وَأَحْلُ الْبَعِيرِ) یا لان بر نهارد	و مانع قبول آب منی گردد یا آنکه بایزید	یعنی ترسانیده شدن تو به شتر است	و رَحْمِی و رَحْمِی جمع و مَنْ مَدَّهَا فَاَلَا
بر شتر و وَأَحْلُ الْقَوْمِ عَنِ الْمَكَاءِ	و سلاهی آن بر نیاید رَحَامَةٌ	برای تو از نیکی مهربانی کرده شوی	رَحَاءٌ و رَحَاءٌ اِنْ رَحِیَةً مَثَلُ عَطَاءٍ و
کوچ کردند و وَأَحْلُ الْبَعِيرِ) سیر	بالفتح مصدر از ان و الفعل من	وَلَمْ تَسْعَلْ لِلْأَمْرِ وَجْهًا	و اَعْطِیْتُ و سینه و نیم سبل شتر و یا
گرفت و و فزیرا حال کوچ تو حل	کرم رَحْمٌ بالفتح و بالتحریک مثله	(وَرَحْمٌ) مبینا للمفعول مهربانی	زیرین گرد بلند مقدار یک کرده باعام
مثله	و الفعل من سمع یقال رَحِمْتُ رَحْمًا	کرده شده شد و لمبالا لته	است سخت ترین جای خنک مهر قمار
(وَرَحْلٌ) مودت ستورا و و تَوَحَّلَ	و رَحْمًا و کذا اُرْحَمْتُ مجهولاً یعنی	(رَحْمٌ عَلَيْهِ تَوَحُّمًا) مهربانی نمود	و جماعت عیال و دندان قبیله بزرگ
الْقَوْمِ) کوچ کردند و تَوَحَّلَ بَعْدُ	بسیار رحم گردید	بر وی و و نیز تَوَحُّمٌ (وَرَحْمًا) لله	بر سر خود و تره است شتران که به آبگو

کرد بر کوفه و سپیل شرویل فشر
 بسیار فراهم آمده از خانه جمع و جمع
 و نام سپی و کوهی است میان یما
 و بصره و موضعی است بجهستان از
 موضع است محمد بن احمد بن ابراهیم
 و رحى بطن (نیمى است به باوید
 و رحى البطرینى) موضعی است
 بغداد و رحى جابر (موضعی است
 بلاد غرب و رحى السحاب
 مستدارها و رحى عمار) و
 است بکوفه کذا فی السیاسة المصنعة و
 رحى المثل (موضعی است و رحى
 بن عباس بن رحى) محدث
 است
 (ابو رحى) کسى است بن جنش
 محدث است
 (رحیة) کسمیه چاهی است نزدیک
 جحفه
 (ارحاء) دهی است بوسط ازان
 ده است علی ارجامی بن بله
 الکرم محدث
 (فرحی) بالفتح سخت ترین جا
 جنگ
 (رض) (رحیة الرجا) یعنی
 رحو الرجا است و از نصرم

در هر دو معنی بسبیل ندرت آمده
 (مصحح) کحدث آسیاگر
 باب الراء فصل الخاء
 رخ باز
 (رخبذ) کجغفر نام مردی
 رخ خ
 (رخ) بالضم گیاهی است نرم گیاه
 تازه و مهره است و شرط رخ رخاخ
 و رخخه کعبه جمع و مرغی است
 بزرگ جته که گرگ را بنقار یا چنگا
 بروشته می پرد قال الجاحظ
 و هذا الطائر في جوار الصيادين يكون
 جناحه الواحد عشرة آلاف باع
 و پشته است از پشته های نیشاپور از آنجا
 است مارون رسته ابن عبد الصمد
 نیشاپوری
 (رخخه) بالفتح موضعی است
 (رخاخ) کسحاب زیت فراخ و
 زمین نرم یا زمین فراخ یا زمین میسکه
 زیر پا شکسته گردد رخاخ جمع
 (رخان) کران دهی است بمرو
 (طین رخخ) گل تنگ طین
 رخاخ مثله
 (ن) (رخه) پیمبر کواد و و رخ
 الشراب) آسخت آن را

(ارخاخ) مبالغه کردن و پیچیدن
 (ارخاخ) فوهرشته نرم شدن و
 شوریده گردیدن رای
 (سکران رخخ) نیک است
 رخ د
 (رخخوده) نرمی و نازکی و فراخی
 و از زانی و فراخی زندگانی و الفضل
 من نصر
 (رخخوده) بالکسر تشدید الدال
 کازب موزم استخوان بسیار گشت
 و المونث بالهاء و يقال ايضا جمل
 خود الشهاب امرأة رخخود الشهاب
 ای ناله
 محدث است
 (ارخس السعرا رخا ساء) ازان
 کردن رخ را
 رخ ش
 (ارسمیل بن رخس) بالفتح
 محدث است
 (رخخه) بالفتح جنبش
 (ارخخس) مضطرب شد و جنبید
 (ارخخس) جنبید
 رخ ص

(رخص) بالفتح نرم و نازک يقال
 هو رخص الجسد یعنی او نازک اندام
 است و کذا اصبع رخصة انکست
 نازک رخا ص جمع شد و ذا
 (رخوصه و رخاصه) مصدر است
 ازان و الفعل من کم
 (رخص) بالضم ازان را ازلان شد
 و الفعل من کم
 (رخصه) بالضم و بصمتین است
 و فراخی در کاری و آسان فرمودن
 کاری را و ستوری دادن و خدا
 بند را و تخفیف کاری نوشتن ازان
 (رخص) کامیر ازان و نرم و
 نازک از جامها و مرکب و روکش
 (رخص) کغراب از اسمای زبان
 عرب است
 (ارخصه ارخاصا) ازان کردن
 آن را یا ازان شمر و ازان فیت
 و ازان خرید
 (رخص له فی کذا) تخفیف
 خفت و او را و او را در کاری
 (ارخصه ارخاصا) ازان شمر
 آن را و ازان خرید
 (رخص) آسان گفتن بعد می نبی
 و يقال تخص له تخفیف و تخص ای

ج

دخل

لم يستقص
 (استرخصة استرخاصا) از رن
 ویدوارزان شمرد آنرا و از ران
 خواست
 رخف
 (رخف) بالفتح مکه تنک یا نرم
 است رخفة شله وقد تحرك
 لا اجل حرف الحلق رخاف جمع و
 نوع از رنگ
 (رخفة) بالفتح وضم تنکی وستی
 خمیر و مانند آن رخفة محركة
 مثله و يقال صار للماء رخفة یعنی
 گل تنک گردید آب
 (رخفة) کسفینة خمیر تنک وستی
 و مکه تنک رخاف جمع و حجارة
 رخاف (بالکسر گهای نرم وستی
 قال فی القاموس کأنها خوف هكذا
 بخط المتقنين وعند بعضهم کأها
 حرف انتهى
 (ن س ک) رخف العجین رخفا
 و رخفا و رخافة و رخوفة تنک
 وستی گردید
 (ارخفت العجین رخافا) تنک وستی
 گردانیدم خمیر را و افزودم آب در آن
 دخل

رخم

(دخل) بالکسر بره ماده رخلة
 بالکسر و کتف شله دخل و
 دخل وضم و دخلان و دخلة
 و رخلة جمع
 (دخلة) بالکسر نام جد صالح بن
 مبارک که محدث است
 (دخل) کزیر نام اسپ بنی جعفر
 بن کلاب
 (بنو دخيلة) کجھینة بطنی است
 رخ م
 (رخم) محركة شیر مطبر و مهربانی و
 دوستی نرمی و منه قولهم القی علیه
 رخمة او رخمة ای محبته و لینة
 و موضعى است میان شام و نجد آب
 راہی است بکله باره در کوه است
 در آن و مرغی است مردار خوار
 که بفارسی آن را کرگس گویند
 رخمة سیکه زور پوست آن
 قاطع زلف الدم و القیام دهنده
 جرت و باسکر که جت قوا و خرا زافع
 و تلخه آن طلاء اجبت زهر مار و
 جزان و بخور گوشت خشک آن
 با خردل هفت بار جبت حل النقاد
 مودی که آنرا از نان بسته باشند
 و جهت تسهیل ولادت نیز و نهاده اند

رخم

پر بازوی رست یا چپ آن میان
 هر دو پای زن جهت تسهیل ولادت
 و قطور سرکین آن باسکر که در چشم
 جهت رفع بياض و درد گوش و
 بازیت جهت از الکه کری و نقل
 سامعه و طلائی سرکین آن باسکر که لک
 بر برص عشت تغییر لون جگر بریان یا
 خام آنرا ساییده در روزی سه بار و
 هر بار سه دانگ باسکر که بنوشته اند
 روفتوالی جهت رفع خون
 (رخمة) بالفتح موضعى است
 سه روز جهت انواع دما و میل خوردن
 ساییده آن که از آن لوح قبری ساخته
 باشد بر نام معشوق تسبیح بخشند
 (رفس رخم) اسپ سپید سر از عشق
 سپاه بدن
 (شاة رخماء) گو سپند سپید
 سیاه بدن
 (رخیم) کصاحب ماکیان
 بیضه در زیر بال گرفته
 (رخیم) کایر کلام نرم و آسان
 نام مکرر و دواى است و حجارة رخیم
 و خرنم و آسان گوی وستی آواز
 (رخیم) کزیر نام مردی و رخیم
 بصری برون میر بازیر و حسن بن
 رخیم محدثان اند

رخم

(رخیمه) کسفینة آب است
 بیاضه مرغی و عله را و حجارة
 (رخیمه) و خرنم و آسان گوی
 کجھینة نام آب
 (رخام) کغراب نام موضعى و سنگ
 است سپید نرم و آن انواع است
 بزرگ و زرد و برنگ زرد و
 مرغی است سیاه رنگ در رو نوشته
 آن جهت قطع خون جرت و حال
 و خوردن کینقال ساییده آن شهبه
 سه روز جهت انواع دما و میل خوردن
 ساییده آن که از آن لوح قبری ساخته
 باشد بر نام معشوق تسبیح بخشند
 (رخامة) بالضم گیاهی است
 (رخامی) بالضم و القصر گیاهی
 است و باد نرم
 (ارخمان) موضعى است و در نجاشی
 تأبط شررا کشته گردید
 (ارخمان) بضم خاشهری است
 بفارس
 (یوخم) ککیض و فیتج کرگس زرد
 در آن لغات است یوخوم بختیه و
 یوخوم بقوقیه و و فلال ما ادری
 ای یوخوم هو بالضم و ضم الخاء

فَقِيَهَا وَكَذَلِكَ نَزَحْنَا وَنَزَحْنَا وَ
نَزَحْنَا وَنَزَحْنَا (هِيَ نَزَحْنَا)
كَلَامُ كَسِّتْ أَنْ وَ فِيمَا
نَزَحْنَا بِالضَّمِّ وَ كَجَنْدَبِ قَبِيلَةٍ
أَزْجَمِيرٍ وَ ذُو تَرْخَمِ بْنِ وَ أَلِ بْنِ
غَوْتَ تَرْخَمِ وَ مُحَمَّدِ تَرْخَمِ
بْنِ سَعِيدٍ وَ عَمْرِو تَرْخَمِ بْنِ إِبْرَاهِيمَ
مَحْدَثَانِ أَيْ

(تَرْجِمَه) بیضه را در زیر بال
ماکیان دادن و انداختن حر
از آخر کلمه در نذاود و غیر این بضرورت
لأنه تسمیل للنطق بها
سرخان
(سرخان) بالفتح و همی است از ان
ده است حسن رخانی ابن قاسم
سرخو

فرس میخاء و انا ان میخاء و
خیمول صراح
(أَرْخِيَّة) کاتفیة هر چه فرو داند
شود از پرده و مانند آن و هر چه
نرم و سست کرده شود
از خیم
(فَرْخِيَّة) کهنه لقب جامع
بر ما که در پیشدا

گردید یارک آن و وزیر استرخاء
 است شدن فروشتن بر چیز
 يقال استرخى اللحم یعنی فروشت
 و است گردید و مستی و سر
 و فروشتن
 باب الرءوف فصل الدال
 ٤٥٤

(ن ف) رَحِمَتِ الْمَرْأَةُ وَلَدَهَا
بازی کرد با بچه خود و رَحِمَتِ الشَّيْءَ
نرم گردانید آنرا و رَحِمَ الْكَلَامَ
نرم آسان گردید و رَحِمَهُ رَحْمَةً
هزانی نمود و روی و محبت کرد و
و رَحِمَتِ الدَّجَاعَةَ الْبَيْضَةَ و
علیه رَحْمًا و رَحِمًا و رَحْمَةً محبت
بیضه را زیر بال گرفت
(ك) رَحِمَ الْكَلَامَ رَحْمَةً نرم
سهل گردید و رَحِمَتِ الْجَارِيَةَ نرم
و آسان گوی شد

(رِخْوَة) مثلثة نرم و مست از سر چرخ
 رِخْوَة مَوْت و بالکسر الضم مستی
 و نرمی رِخْوَة مثله و حرف رِخْوَة
 نیز در است یجمعها اخن حظ اشخص
 هر صفت فذ
 (بر خاء) بالفتح و المده مستی و نرمی
 یقصر و مست و نرم شدن رِخَاوَة
 بالفتح و رِخْوَة بالکسر مثله و لفعل
 نرم کردن و سمع و نورانی است و نور
 است شدن و الفعل من کرم و نور
 و سمع و نور بالضم یا و نرم قال ثعلبی

[illegible]

(ب) رَدَّاهُ بِهٖ (یا رومی گرانید
 راء و رَدَّاهُ) یا را و گرد و قوت
 و عا و خست ا و را و و رَدَّ الحائط
 فون نهاد و یا را و رَدَّاهُ بَحْجَرٍ
 رَدَّاهُ و رَدَّاهُ و رَدَّاهُ و رَدَّاهُ

مُرَحَّم (کُحْن) مَکِیَان بیضه در
ریزیر بال گرفته مُرَحَّمَة مثله
اَرَحَمَتِ اللّٰه جَاجَة عَلٰی بَیضِهَا
میضه رازیر بال گرفت مَکِیَان
(مُرَحَّمَة) کعظمیه مَکِیَان بیضه
ریزیر بال داده

فَجَعَلْنَاهَا رِخَاءً
جِلًّا رَاحٍ مَرُوحًا رَاسِيَةً
رَفْعًا كَسْفًا مَثْلًا
رِخَاءً بِالْكَسْرِ وَنَدْرَةٌ يَسْتَوِي
الْمَذْكُورُ وَالْمَوْثِقُ يُقَالُ

[illegible]

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰
 ۲۰۱
 ۲۰۲
 ۲۰۳
 ۲۰۴
 ۲۰۵
 ۲۰۶
 ۲۰۷
 ۲۰۸
 ۲۰۹
 ۲۱۰
 ۲۱۱
 ۲۱۲
 ۲۱۳
 ۲۱۴
 ۲۱۵
 ۲۱۶
 ۲۱۷
 ۲۱۸
 ۲۱۹
 ۲۲۰
 ۲۲۱
 ۲۲۲
 ۲۲۳
 ۲۲۴
 ۲۲۵
 ۲۲۶
 ۲۲۷
 ۲۲۸
 ۲۲۹
 ۲۳۰
 ۲۳۱
 ۲۳۲
 ۲۳۳
 ۲۳۴
 ۲۳۵
 ۲۳۶
 ۲۳۷
 ۲۳۸
 ۲۳۹
 ۲۴۰
 ۲۴۱
 ۲۴۲
 ۲۴۳
 ۲۴۴
 ۲۴۵
 ۲۴۶
 ۲۴۷
 ۲۴۸
 ۲۴۹
 ۲۵۰
 ۲۵۱
 ۲۵۲
 ۲۵۳
 ۲۵۴
 ۲۵۵
 ۲۵۶
 ۲۵۷
 ۲۵۸
 ۲۵۹
 ۲۶۰
 ۲۶۱
 ۲۶۲
 ۲۶۳
 ۲۶۴
 ۲۶۵
 ۲۶۶
 ۲۶۷
 ۲۶۸
 ۲۶۹
 ۲۷۰
 ۲۷۱
 ۲۷۲
 ۲۷۳
 ۲۷۴
 ۲۷۵
 ۲۷۶
 ۲۷۷
 ۲۷۸
 ۲۷۹
 ۲۸۰
 ۲۸۱
 ۲۸۲
 ۲۸۳
 ۲۸۴
 ۲۸۵
 ۲۸۶
 ۲۸۷
 ۲۸۸
 ۲۸۹
 ۲۹۰
 ۲۹۱
 ۲۹۲
 ۲۹۳
 ۲۹۴
 ۲۹۵
 ۲۹۶
 ۲۹۷
 ۲۹۸
 ۲۹۹
 ۳۰۰
 ۳۰۱
 ۳۰۲
 ۳۰۳
 ۳۰۴
 ۳۰۵
 ۳۰۶
 ۳۰۷
 ۳۰۸
 ۳۰۹
 ۳۱۰
 ۳۱۱
 ۳۱۲
 ۳۱۳
 ۳۱۴
 ۳۱۵
 ۳۱۶
 ۳۱۷
 ۳۱۸
 ۳۱۹
 ۳۲۰
 ۳۲۱
 ۳۲۲
 ۳۲۳
 ۳۲۴
 ۳۲۵
 ۳۲۶
 ۳۲۷
 ۳۲۸
 ۳۲۹
 ۳۳۰
 ۳۳۱
 ۳۳۲
 ۳۳۳
 ۳۳۴
 ۳۳۵
 ۳۳۶
 ۳۳۷
 ۳۳۸
 ۳۳۹
 ۳۴۰
 ۳۴۱
 ۳۴۲
 ۳۴۳
 ۳۴۴
 ۳۴۵
 ۳۴۶
 ۳۴۷
 ۳۴۸
 ۳۴۹
 ۳۵۰
 ۳۵۱
 ۳۵۲
 ۳۵۳
 ۳۵۴
 ۳۵۵
 ۳۵۶
 ۳۵۷
 ۳۵۸
 ۳۵۹
 ۳۶۰
 ۳۶۱
 ۳۶۲
 ۳۶۳
 ۳۶۴
 ۳۶۵
 ۳۶۶
 ۳۶۷
 ۳۶۸
 ۳۶۹
 ۳۷۰
 ۳۷۱
 ۳۷۲
 ۳۷۳
 ۳۷۴
 ۳۷۵
 ۳۷۶
 ۳۷۷
 ۳۷۸
 ۳۷۹
 ۳۸۰
 ۳۸۱
 ۳۸۲
 ۳۸۳
 ۳۸۴
 ۳۸۵
 ۳۸۶
 ۳۸۷
 ۳۸۸
 ۳۸۹
 ۳۹۰
 ۳۹۱
 ۳۹۲
 ۳۹۳
 ۳۹۴
 ۳۹۵
 ۳۹۶
 ۳۹۷
 ۳۹۸
 ۳۹۹
 ۴۰۰
 ۴۰۱
 ۴۰۲
 ۴۰۳
 ۴۰۴
 ۴۰۵
 ۴۰۶
 ۴۰۷
 ۴۰۸
 ۴۰۹
 ۴۱۰
 ۴۱۱
 ۴۱۲
 ۴۱۳
 ۴۱۴
 ۴۱۵
 ۴۱۶
 ۴۱۷
 ۴۱۸
 ۴۱۹
 ۴۲۰
 ۴۲۱
 ۴۲۲
 ۴۲۳
 ۴۲۴
 ۴۲۵
 ۴۲۶
 ۴۲۷
 ۴۲۸
 ۴۲۹
 ۴۳۰
 ۴۳۱
 ۴۳۲
 ۴۳۳
 ۴۳۴
 ۴۳۵
 ۴۳۶
 ۴۳۷
 ۴۳۸
 ۴۳۹
 ۴۴۰
 ۴۴۱
 ۴۴۲
 ۴۴۳
 ۴۴۴
 ۴۴۵
 ۴۴۶
 ۴۴۷
 ۴۴۸
 ۴۴۹
 ۴۵۰
 ۴۵۱
 ۴۵۲
 ۴۵۳
 ۴۵۴
 ۴۵۵
 ۴۵۶
 ۴۵۷
 ۴۵۸
 ۴۵۹
 ۴۶۰
 ۴۶۱
 ۴۶۲
 ۴۶۳
 ۴۶۴
 ۴۶۵
 ۴۶۶
 ۴۶۷
 ۴۶۸
 ۴۶۹
 ۴۷۰
 ۴۷۱

سعدون است برادرت کردن (ردج)	پست سیاه و سیاه (ردج)	کبر از اعلام است (ردج)	بقال فی لسانه ردای حننه
بیزی را و برقرار و بشین کار هیچ که بدان موزه را سیاه رنگ	ردخان (بفتح از اعلام)	بفتح از اعلام	بفتح از اعلام
کاره کردن و هیچ کار و رسیدن	کند یا آن ناک است	است	فی وجهه ردای ای قبیح مع شعی
ستون نهادن و دیوار را	(ن) ردج ردجانا (محرکه)	(ن) ردح البیت (باز کردن)	من الجال فی الحدیث میمون عند
ردب	رفت و گذشت	خرگش و نیز ریح کرد و اگر خانه را بکل	ذلك القتال رده شدیدی ای
ردب (بفتح راه سر بسته)	ردح	ارفتن و يقال ما صنعت فلانة عطفة قویه	
اردب (بالکسر فتح و ال و تشدید)	ردح (بفتح و رد اندک)	فقال سددت و رددت یعنی بسیار	بالکسر عا و هر چیزی
بایام است بزرگ بصر که میت و	ردح (محرکه زانه و راز و مینه)	فرز آورد و ثابت بر جامی ماند	و قوام آن
چهار صاع شمش ربات رگبانش	افامه عند رد حامن الدهر	خانه شومی و کذلک الرجل اذا	بالکسر بشتکی از دین و
دارد و کاریز روان بر روی زمین	ردح (بالضم پاره زانده در)	اصاب حاجته و المرأة اذا حقت	نزدان و پر شدن پستان از شیرش
اردب (پارکین بزرگ که از خشت و امن خیمه سپس خرگاه درازند)	دانه درازند	عند	از زادن و در آمدگی زنج و آواز
و مانند آن ساخته باشند و خشت	یا پرده که در خر خیمه بفرایند و وانی	اردح (اردحا) پاره و سپس	کوه و دوباره آب خوردن شتران
پخته بزرگ	ومنه لك عند ردح ای سعة	خرگاه و آورد با گرداگرد خانه را	ردد (بضم تین مرموز شت
ردب (هر بانی و نری نمودن)	ردح (لکسی تره فروش و)	در کل گرفت	رداده (چوبی است در مقدم
ردج	ردح (کسحاب زن گران حرن)	بفتح ردح (بفتح المفعول فرا	روپنا بسته شویان و چوب فایده
ردج (بالتحریک سرگین بره و کاسه بزرگ و لشکر گران و خشت بزرگ)	و کاسه بزرگ و لشکر گران و خشت بزرگ	ردح	يقال هذا لامر لاداة فيه ای لافا
و بزرگاله نوزاد و سرگین سپک	بنزوق فلاح شل و شتر گران	ردح (بفتح شتر گران و چرخ)	رداد (بکسر او فتح آن باز کرد
و مانند آن که هنوز چیزی نخورده	قاره از سنگ یا از چوب که در آن	کیان کا واک شد و لفعل من فتح	سم است در
باشند و آن مانند عقیقه است	جلا شویند غسل کنند و گوشت بزرگ	و بالتحریک کل تنگ	رداد (کشاد و سم جبری است
مرکود را	میرن فتنه بزرگ و خشت ردح	ردخل	ينسب اليه فيقال لكل مجبر رد
اردج (بجرم سیاه و هو المارد في	کتب جمع و منه قول علی کرم	اردخل (مردنازک اندام	ارد (نافع تر
قول روبة العجاج کائما سرون فی	الله وجهه ان من وراکم امور متعجله	پرگشت	ردی (بالضم و القصر من مطلقه که
اردج (و یکسر اوله جرم	ردحا و یروی ردحا کسکر	ردد	بخانه مادر و پدر خود باز کرد
سیاه عرب رنده	کفار بنا کنند	ردد (بفتح روی و هیچ کاره)	ردید (کامیز بر باران رختیه
		مخالف سنت و گرفتگی زبان	ردده (فایده يقال هذا الامر لاداة

فیه یعنی فائده نیست دران

(مردود) آنکه مدت سفر و دودله نمودن

در از شده باشد

(مردود) استره زیر که بسوی دشت

خود باز گردانیده میشود وزن مطلقه

که بخانه پدر و مادر خود باز گردد

(ن) رده رده آورده بالکسر و مرد

و مردود او زیدی باز گردانید

از او مرد علیه قبول نکرد آنرا و

منسوب بخطا کرد و در ذلک جابجا

یعنی باز گردانید

(مرد) مکرر مرد و آرزو مند جماع

و دریائی بسیار موج و مرد خشمناک

مردیکه بی زنی او یا سفرش دراز

کشیده باشد و ماده شتر که پستان در

او از نشستن بر زمین نمناک آماسیده

باشد و گو سپند پستان بر آورده و شتر

که بخوردن آب بسیار گران گردیده

باشد مرد جمع

(ازداد) پستان کردن گو سپند

و جزان پیش از زادن

(راده الشئ) برگردانید از ابران

(رجل مردد) که غم مرد و دودله

و سرگشته که بیرون شد کار نداند

و بلاک شوند

(ترداد) بالفتح بسیار گردانیدن

و دودله نمودن

(تردید) بسیار گردانیدن شد

للمبالغة و منه الحديث فقر اقل هو

الله و یدد های پیکرها و دودله

نمودن یقال رده رده فتردد

(ارتداد) برگشتن از دین جزان

مردت نعت است از ان

(متردد) دودله و فی صفة صله

الله علیه و سلم لیس بالظویل البائن

ولا القصید المتردد ای المتناهی فی

القصر کانه تردد بعض خلقه علی

بعض و تد اخلت اجزاه

(تردد) دودله شدن شد و آمد

کردن و بعدی بالی

(استرده) باز گردانیدن خوست

از وی یقال استرده الشئ ای

از ان

طلب رده

دس

(رجل ردوس) کعبه مردنگ

انداز و بسیار راند و رجل ردیس

کسیت کند لک فیها

(ردوس) بالضم و کسر الدال خبریه

است بد ریای روم محاذی کنیه

(مردس) کنبر سنگ کوب

(مرداس) بالکسر و سنگ کوب و

سنگی که در چاه اندازند تا بدانست

که آب بهت در وی یابی و عیان

مرداس سلمی صحابی است که شاعر

و دلاور و جوان مرد بوده

(نض) ردس القوم سنگ است

بر ایشان و ردس الحائط کوفت

دیوار را بر داس و كذلك ردس

الأرض یعنی کوفت هموار کرد و

ردس الحجر بالحجر کوفته و ریزه

کرد سنگ را بسنگ و ردس

(بالشئ) برد آن را و یقال ما دری

این ردس هوای این ذهب

(مرداسه) یک دیگر را سنگ

که جهت شکار گرگ و کفتار بنا سازند

اندرین

(ترددس عن مکانه) فرود افتاد

بی نیل مقصود باز گردانجامی و تیر

تنگ سو فار و کشتیان بل و کوتاه

دع

(ددع) بالفتح کردن زعفران یا

اثری از رنگ بوی زعفران با خون

اثری از بوی خوش بدن اثر گرفتن از

رنگ بوی چیز یقال به ددع

من زعفران و ددیم ای لطح و اثر ددع

للقیتیل دیک ددعه یعنی بروی

افتاد در خون خود

(دادع) کصاحب آنکه در اثر بوی

خوش باشد

(دادعه) بیراسن پسیه زعفران

یا دیگر بوی خوش

(اردع) گو سپند سیاه سپید

بدن ددعه منوت ددع بالضم جمع

(ددع) کغراب اثری از بوی خوش که

در مالیده باشند بجای و باز کردن

کردن بیماری در دهفت اندام

(ددع) کصاحب شهری است بمن

(ددع) ککتاب گل تنگ آب و

نام آبی است

(ددعه) بالکسر خانه ماندی است

که جهت شکار گرگ و کفتار بنا سازند

(ددع) کامیر تیر بیکان قاده

(مردع) کنبر تیر بیکان قاده و آنکه

بی نیل مقصود باز گردانجامی و تیر

تنگ سو فار و کشتیان بل و کوتاه

دع

(ددع) بالفتح کردن زعفران یا

اثری از رنگ بوی زعفران با خون

اثری از بوی خوش بدن اثر گرفتن از

رنگ بوی چیز یقال به ددع

من زعفران و ددیم ای لطح و اثر ددع

للقیتیل دیک ددعه یعنی بروی

افتاد در خون خود

(ف) ددعه عنه ددعا باز دشت

تج

ردغ	ردف	ردف	ردف
اوراورد کرد باز ایستاید از چیزی وَرَدَعَجَبِيَّةُ عَنْهُ (کشاده کرد) گریان خود را از آن و فی الحدیث رَدَعَهَا رَدْعَةً (ای جمع هاء تغییر لونه الی الصفرة و رَدْعَةً بِالْشَيْءِ) در باید و آلوده ساخت و را بان چیز یقال رَدَعْتُهُ بِالْشَيْءِ فَأَرْتَنَعَ (ای لَطْفَتُهُ فَتَلَطَّحَ و رَدَعِ السَّهْمِ) زد بیکان تیر را بزین تابجاو خود نشیند و رَدَعِ الْمَرْأَةِ (جماع کرد باو و و رَدَعِ) مجهول برگردید گونه او (مُرَدَّعِ) (مُعْطَمِ) آنکه در و می شود خوش باشد	خدم و در داغ کجبال جمع و و رَدَعَةً الْحَبَالِ) و یحرک زردا به و و رَدَعِيَّانَ ومنه الْحَدِيثُ مَنْ قَالَ فِي مُؤْمِنٍ مَا لَيْسَ فِيهِ وَقَفَهُ اللَّهُ فِي رَدْعَةٍ الْحَبَالِ حَتَّى يَخْرُجَ مِنْهَا قَالَ (رَدِيعِ) کامیر آنکه هم اقران خود را اندازد و کول (مُرَدَّعَةٍ) میان کردن و نور و و مرغزار نیکو و گوشت پاره میان بازو و استخوانهای سینه مراد جمع و و نَاقَةُ ذَاتِ مَرَادِجٍ (ماده شتر فربه (ارَدَعَتِ الْأَرْضَ) گلناک شد زمین (ارَدَعَتِ) در گل تنگ افتاده ردف (رَدَفِ) بالکسر سوار نشینند و هر چه در پس چیزی لازم باشد و ستاره است نزدیک سواق و انجام بدان کاری یحرک و سرین کوی است و شب و روز جلس بادشاه که بطرف دست رست نشیند و در کل مصالح مانست بر خاست و خوردن (رَدِيقَةٍ) شاخ فرونی که از تنه خرابان برآمده باشد و پیرواد جمع و سرین و نفع دوم صوار سرفیل علیه السلام و کاه سخت ترا ز اول بر نشستن بر برآمده و سومی بر هر دو	علت ساکن که پیش از حرف وی بی فاصل آرند و شعر (رَدَقَانِ) بالکسر روز و شب قول ببید که در وصف کشتی گوید فالتام طَائِفُهَا الْقَدِيمُ فَاصْبَحَتْ مِمَّا أَنْ يَقُولُ دُرَاهِدَقَانِ و و ملح اند که در آخر کشتی باشند و در قول خبر بر و منغم عَتِيبَةُ وَالْحُلُوفُ وَفَعَيْتُ و و الختفان (رَدَقَانِ) کجاری سپهر ار نشینند و منتهما اردفان و قس عوف و و سیر عقاب بن هرمی است یا مالک بن فزرة گویان شرواری گران و یقال جَاوَرَدَانِ ای یتبع بعضهم بعضًا (رَدَاوُفِ) کطاوس نام مرغی (رَدَقَانِ) محرکه موضعی است ابی عباد و پیرواد جمع (رَدِيقِ) سپهر ار نشینند رَدَقَانِ کسجاری جمع و ستاره است یگر نزدیک سواق و ستاره که از شرق برآید بعد فرو شدن رقیب آن در مغرب آنکه تیر خود را بیاورد بعد پیروزی یکی از بسیار باد و از آنها بخوار که تیر وی را در تیرهای خود در آرند و ستاره ناظر و مقابل ستاره طالع (رَدِيقَةٍ) شاخ فرونی که از تنه خرابان برآمده باشد و پیرواد جمع و سرین و نفع دوم صوار سرفیل علیه السلام و کاه سخت ترا ز اول بر نشستن بر برآمده و سومی بر هر دو	(رَدَافِ) کتاب جای برشت ردیف بر ستور (رَدَافَةٍ) بالکسر کار ردیفی ملک مانند خلافت (رَدَقِ) (بهم رَدَقِ) کسری گویندان ریزه که در خریف و گرما و آخر تاج گویندان زاده شده باشد (رَدَقِ) کجاری سپهر ار نشینند و منتهما اردفان و قس عوف و و سیر عقاب بن هرمی است یا مالک بن فزرة گویان شرواری گران و یقال جَاوَرَدَانِ ای یتبع بعضهم بعضًا (رَدَاوُفِ) کطاوس نام مرغی (رَدَقَانِ) محرکه موضعی است ابی عباد و پیرواد جمع (رَدِيقِ) سپهر ار نشینند رَدَقَانِ کسجاری جمع و ستاره است یگر نزدیک سواق و ستاره که از شرق برآید بعد فرو شدن رقیب آن در مغرب آنکه تیر خود را بیاورد بعد پیروزی یکی از بسیار باد و از آنها بخوار که تیر وی را در تیرهای خود در آرند و ستاره ناظر و مقابل ستاره طالع (رَدِيقَةٍ) شاخ فرونی که از تنه خرابان برآمده باشد و پیرواد جمع و سرین و نفع دوم صوار سرفیل علیه السلام و کاه سخت ترا ز اول بر نشستن بر برآمده و سومی بر هر دو

وَقَوْلُهُمْ هَذِهِ دَائَةُ لَا تَرَادِفُ وَلَا تَرَدُّفٌ
يعني ردیف را بر نمی دارد لغت قلیل
است یا لغت مولده
مُرْتَدِفٌ (سپس معارشیمنده
(اِرْتَدَفَهُ) ردیف خود ساخت
و بر می برنشت * (وَارْتَدَفَ الْعَدُوَّ)
از پس گرفت دشمن را
(مُتَرَادِفٌ) قافیه است که در آن
دو ساکن جمع آیند و شریک چیز
در یک اسم
(تَرَادَفَا) یا یکدیگر و پی یکدیگر
شدند و مناکحت نمودند و نیز
تَرَادَفَ (پیاپی شدن یک چیز را
دو اسم بودن و این لغت مولده است
(اِسْتَرَدَفَهُ) ردیف کردن خوست
از وی
ردق
(رَدَقَ) محرکه روج است و آن
بلیدی باشد که شتر بچم با سپ کره
و مانند آن نوزاده پیش از خوردن
چیز ری
ردك
(رَدَك) و یحیرك فعل آن نیامده
و مستعمل از آن جاریه رود که و
مُرَوَّدَ که دختر نوجوان خوبصورت

و غلام رَزُودَك و مُرَوَّدَك که دو ک نو
جوان خوش شکل و یَفِیْعٌ مِیْنَهُمَا
فَتَكُونُ رُبَاعِيَّةً
(مَرَدَك) بالفتح نام مردی
(رَوْدَكَه) نیکو و آراسته کرد آن را
ردم
(رَدَم) بالفتح دهی است بحرین
و موضعی است بکمره بنی قرار دارد و
منسوب است بسوی بنی حجاج و آنچه
برافتد از دیوار ویران شکسته
قبائل اند
و سد یا جوج و با جوج و آواز کمان
یا عام است و مردی خیر و تیز
(رَدَم) محرکه بندش رخنه اسم
است رَدَمٌ رَدُومٌ جمع
(رَدَم) بالكسر موضعیت
(رِدْمَة) بالكسر آنچه باقی ماند در
خوار خرم
(رَدِيم) گامی سه نام دلاوری
سَمِيحٌ لِعِظَمِ خَلْقِهِ وَ تَوْبٌ رَدِيمٌ
جامه کهنه رَدَمٌ مکتب جمع
(رَدِيمَة) کسفته کرانه و جامه
بهم دوخته رَدَمٌ مکتب جمع
(اَرَدَم) بالفتح کشتیان ماهر
(اَرَدَمُون) جمع
(مُحَمَّدُ يَوْسُفَ بْنِ رَدَامٍ) بالكسر

محدث است
(رُدَام) کفراب تیز و مردی خیر
و تیز داون و الفعل من نصر
(دَارَةُ الْمُرْدَمَةِ) و یکسر دارة است
مربی مالک بن ربیع را
(مُرْدَام) بالكسر مردی خیر
(رَدَمَان) بالفتح موضعی است به
یمن و رَدَمَان بن ناحیه و رَدَمَان
بن وائل و رَدَمَان بن رَعین پدر
قبائل اند
(ض) رَدَم الباب رَدَمًا بند کرد
در راه و رَدَم الثَّلَاة) بر آورد خنجر
و محکم کرد و تمامه آن یا سه یک
یا رَدَم زائد از سد است و نیز رَدَم
در پی کردن جامه و با ننگ آوردن
کمان را
(ن) رَدَمَتِ السَّحَابُ ساکن
و بر جای ماند و رَدَمَتِ النَّجْمَةُ
برگ آورد و سبز گردید بعد خشک
شدن و رَدَم الشَّيْءِ جاری و
روان گردید
(مُرْدَم) کمحسن ساکن و برقرار
(اَرَدَمَتِ السَّحَابُ) ساکن بر جا
ماند ابر و اَرَدَمَتِ الْحَيَّ كَذَلِكَ
و اَرَدَمَتِ النَّجْمُ برگ آورد و سبز
گردید

گردید پس از آن که خشک بود
و اَرَدَمَ الْبَحِيرُ) باز و شتر را
تا تیز رود
(تَوْبٌ مُرْدَمٌ) کمظم جامه کهنه
و در پی کرده
(رَدَمْتُ عَلَى وَلَدِهَا تَرَدِيمًا)
مهر بانی نمود و مایل گشت
(مُرْدَمٌ) بالكسر جامه کهنه و بالفتح
جای در پی کردن جامه
(رَدَمٌ تَوْبَةٌ) در پی رَد جامه خود را
و تَرَدَمَ التَّوْبُ) کهنه و بپاره آمد
جامه لازم متعدد و تَرَدَمْتُ عَلَى
وَلَدِهَا) مهر بانی نمود و مایل گشت
و تَرَدَمَ فَلَانَا) پس وی می کرد
و از پس می آمد و تَرَدَمَ عَلَى مَا
فِيهِ) اطلاع یافت بر چیز که
در آن بود و نیز تَرَدَمَ) دور دراز
کشدن خصوصت و پیکار
ردن
(رَدَن) بالفتح آواز گرفتن سلاح
بر یکدیگر و دور کردن و بر یکدیگر
نهادن رخت و بر هم تافتن و الفعل
من نصر
(رُدَن) بالضم تیز و بن استین
اَرَدَان جمع و خَطِيئَةٌ رُدَنٌ

بج

یعنی نیزه نرم و لغزان	و در کشیده شد پوست بر اندام	اراده علیه السلام معویه بن	احسان فراخ عطیه است و خفیف
(ردن) بالتحریک تنگی یا پوست	(رَوْدَن رَوْدَنَه) مانده گردید	ابی سفیان لما انه ذم اهل الشام	(الرَداء) کم عیال و کم وام و بهار دلان
تنگ که بروی شتر بجه در کشیده	(مُردَن) کمحسن تار یک و عرق	یوم صفین	بِاثْبَاتِ الْهَنْزَةِ مِثْلَ الْأَصْلِيَّةِ وَهُوَ
با بچه بیرون آید از رحم وقت زادن	(مُردَن) خوی گنده بوی	(رُدِيَه) وادی است در عقیق	أَجُودٌ وَرِدَاوَانٌ يَقْلِبُهَا وَأَوَامِثٌ
و خرو و ریمان	(أَرْدَنَ الْغَمِيصَ) ردن خست	(ف) رَدَهَه (بجی) سنگ اندخت	التَّائِيثِ
(رَدَن) (کصاحب غفران سرخی رود	برای پیر این و آرد نَت الْحَمِي)	اورا و رده الَبَيْتِ) بزرگ کلان	(مُردی) بالکسر سنگ اندختن
آمیخته و منه بَعْدُ رَدِي وَثَاقَةٌ رَدِيَّةٌ	ثابت و برقرار بود پ	ساخت خانه را و رده فَلَان الْقَوْمِ)	ومنه يقال للشجاع انه لم يردى الحرب
ای خالطت حَمَمَتُهُ صَفَرَةً	(رَدَنَ الْغَمِيصَ تَرْدِيًا) ردن	بشجاعت و جو انمردی مهتر شد	وهم مرادى الحُفْبِ
(أَرْدَن) بالفتح نوعی از ابریشم یا ان	ساخت پیر این را	قوم را	(مُرداة) چادر و سنگ انداختن
خر و سرخ است	(أَرْدَنَتِ الْمَرْأَةُ) ساخت دو کرا	ردو	و تشبه بها الثَّاقَةُ فِي الصَّلَابَةِ يُقَالُ
(رَدِين) کز بزم نام سپ بشر بن	رده	(ن) ردها (بجی) سنگ انداخت	ثَاقَةً مُرْدَاةً أَيْ صَلْبَةً قَوِيَةً عَلَى السَّيْرِ
عمر و بن مُرشد	(رَجُلٌ رَدِيٌّ) کتف مرد نیک	اورالعه فی الیاء	(مرادی) از ازار ما و پیل شتر و پیل
(رَدِينِي) بشدید یا نام شخصی	سخت استوار خلقت سپهنده که	ردی	(ض) رَدَى الْفَرَسُ رَدِيًا
(رَدِينَه) بجینه نام زن سمه	مغلوب نه شود	(رَجُلٌ رَدِيٌّ) کتف مرد مالک	وَرْدِيَانًا) جبهان فت یا بنوع
و هر دو نیزه را رست می کردند	(رَدَهَه) بالفتح مخاکی در زمین	و المونث بالهارة	از رفار میان فتن و دین و ردی
و از اینجا است که گویند ثَاقَةُ رَدِيَّةٌ	بلند و رشت یا در سنگ که آب وی	(رَدِي) بالقصر هلاکی	الْغُرَابُ) جبهان فت زراع و وردن
و رُمَحٌ رَدِيٌّ یعنی منسوب بر دینه	گرد آید رده و ردها و رده جمع	(رَدِيَه) بالکسر نوعی از برافکندن	الْجَارِيَةُ) یک یا بر دشته برای دیگر
(أَرْدَن) بضم تین تشدید	و پشته مانند ای زمین درشت	چادر و منه هو حسن الرَدِيَه	جبهان فت دختر در وقت بازی و
خواب و لم يسمع منه فعل و شهری	سنگ پاک رده محرمه جمع و خانه	(رَدَاة) سنگ بزرگ ردی جمع	رَدَى الشَّيْءُ) بشکت آنرا و نیزه کرد
است بشام از ان شهر است عبادۀ	بزرگ ترین خانه ها و هر سنگ که در	(رَدِي) شیر غرنده	و رَدَتْ غَنَمُهُ) بسیار شدند
برنج حکم بن عبد الله و جسر آن	نه آب باشد و آب برف جامه کهنه	(رَدَاء) بالکسر و الم جادر رده مثله	گویند ان او و کذا ردی زید علی
و جوی است	بد باف و مدفن بشر بن ابی حازم	و شمشیر و کمان و عقل و چهل و هر چیز که	الْحَمْسِينَ) یعنی فزون شد سال
(مُردَن) کمبند و دوک	و فی الحديث انه علیه السلام ذکر	زینت و مد یا عیسا که گردانند	او بر بنجاء و ردی فَلَانًا) کوفت او را
(مُردُون) در پی کرده و وصل فیه	الْمَقْتُولَ بَنَاهُ وَان فَقَالَ شَيْطَانُ	از لغات اخذ دست و رام و جمل و	و ردی فَلَانًا) بجی) سنگ
(س) رَدَن رَدَنًا) محرمه گرفت	الرَدَهَه قِيلَ فِي ذِي الشَّذِيَةِ وَقِيلَ	يُقَالُ هُوَ غَسْرُ الرَّدَاءِ) یعنی بسیار	انداخت او را و ردی فَلَانًا)

رذم	رذو	رذع	رذب
صَادِعِدَ الْحَزَنِي رَذْمٌ يَعْنِي جَدَلًا خز و بیاد در لباس کهنه و بلا یه گروید در حق شخصی گویند که بعد فراخ عیش در تنگ زیست مبتلا گردد	رَذَمْتُ الْقَضْعَةَ بِرُؤْسِي آب از سر آن و نیز از دام زیاد شدن هر چیزی یقال اَرَذَمْتُ عَلَى الْخَمْسِينَ یعنی عمرش اند بر پنجاه سال شد	رَذِي (رَذِي رَذَاةً) بِيَارٍ ضعیف و ست گردید (مُرَذِيٌّ) بِنِيْلٍ لِّلْمَفْعُولِ مانده براه افکنده (أَرَذَاكَ عَيْوَةً) بِيَارٍ و ست گردید آن را	أَيُّهَا خِذْ أَمْنِي شَيْئًا وَرَذَا الشَّيْءَ کم کردن با و رَذَاةً رَذِيَّةً ای اصَابَتْهُ مُصِيبَةٌ و ما رَذِيَّتُهُ بالکسر و هو الا کثر یعنی کم نکردم آن را
(رَذَامٌ) كُفْرًا بِخِيَرَتِهِ بَكُونُ ست در هر دو (رَذُومٌ) كَبِيرٌ سَائِلٌ مَرُوانِ از هر چیزی و عظم رَذُومٌ استخوان که مغز آن و آن باشد و جَفَنَةٌ رَذُومٌ کاسه پر که آب و مانند آن از سرش بیرون آید رَذُمٌ لکبت و رَذَمٌ محرکه جمع	رَذَنَ (رَذَانٌ) كَسْحَابٌ دِهِي سِتْ بَه نیشاپور (رَاذَانٌ) مَوْضِعِي سِتْ و موضعی ست با صفهان اصله روزان کر فی رذو و با قوت گفته که از لواحق مدینه منوره ست و در حدیث ابن مسعود مذکور ست و قورین	أَوْرَاهُ وَارْذَا فَلَمَّا نَأَى دَاوَاوَا نَأَى رَذِيَّةً و اَرَذِي نَأَقَةً پس گذشت نامه خود را و بر اه انداخت و لاغر و نزار گردانید آنرا و نیز اَرَذَاءُ صاحب شتران رَذَا بَا گر دیدن و هلاک ساختن و در مشقت انداختن	رَجُلٌ مُرَذًى كَعِظَمِ مَرُوجِوانِ مرد که مردمان نجیر او بر سند مُرَذُونٌ جمع و فی الحدیث المؤمن مُرَذًا مَفْعُولٌ بِالرُّذِيَةِ ای المصيبة و مصاب بالبلاء و بیروی مُرَذِيٌّ و قوم مُرَذُونٌ (گروهی که مردم خیار آن در گذشته باشند (أَرَذَا مَالَهُ) رَسِيدًا زَانِ حِزْبِي و اَرَذَا مَالَهُ) کم گردید و نقصان پیدا گرفت
(رَذَمَانٌ) مَحْرُكَةٌ جَمَاعَتٌ اَنْدَكُ یَقَالُ هُوَ فِي رَذَمَانٍ مِنَ النَّاسِ يَخْرُ بیا مردمان ست که اندک اند (نَاقَةٌ رَاذِمٌ) شَرٌّ مَادَهُ كَشِيرَانِهِ و كَذَا شَأْنُهُ رَاذِمٌ اَلْكَلْبُ شَرٌّ و آن باشد از کثرت	رَاذَنَاتٌ (رُوشَا مَاتِ (رُودَنَ رُودَنَةً) عَاجِزٌ مَانِدٌ بگروید لغتی است و رُودَنَ رذو	رَذَعُ (رُذْعٌ) بِالضَّمِّ مَصِيبٌ اَرَذَاءُ جَمْعِ (رَذِيَّةٌ) كَنَقِصَةٍ مَصِيبَتٍ و کمی و عیب رَذَا بَا جمع (مُرَذِيَّةٌ) كَمُجْدَةٍ مَصِيبَتٍ (ف س) رَذَاكَ مَالَهُ رُذْعًا بِالضَّمِّ رسید از آن چیزی که او کذا رَذَا رُذْعًا و مُرَذِيَّةً رسید از آن خیر را و فی حدیث سراقه فلم یذ ذی شئاً	رَذَبُ (أَرَذَبُ) بِالْكَسْرِ وَتَشْدِيدِ الْبَاءِ کوتاه و هُوَ مَلْحَقٌ بِجُرْ دَخَلٍ و کلمان و بزرگ و درشت و سخت و سطر و کس زن یا کس سطر و زمار زن (أَرَذِيَّةٌ) بِالْكَسْرِ وَتَشْدِيدِ الْبَاءِ کوبیدن یا عام ست (مُرَذِيَّةٌ) بِالْفَتْحِ مَهْتَرِي اَهْلُ فَرْسِ (مُرَذِيَّةٌ) بِالْكَسْرِ مَشْدُودَةُ الْبَاءِ کلوخ کوب و خف و آهن کوب
(رَذَمْتُ الْقَضْعَةَ) بِرُؤْسِي شد آب از سر آن	فَلَا تُعْطَى الرِّذِيَّةُ (ای الهزلیه	و فی حدیث سراقه فلم یذ ذی شئاً	

حدادان	ومزاج و رذح ککع مثله	رنگ کنند	را
(مَزْدَاب) بالکسر وادان لُفَّةٌ فی مِزَابٍ دَلِيسَتْ بِفَصِيحَةٍ و کشته بزرگ باکشی دراز مَوَازِبِ	(مَزْزَح) مَقْعَدٌ مَقْعَدٌ بَعِيدٌ وَزَمِينٌ هموار	(رُزْزِز) کزیر ابوالبرکات مسلم بن برکات بن رزیز استاذ دیلمی	(اِرْزَاز) دم بزین فرد و بدن مخ جهت بیض نهادن
جمع	(مَزْزَح) کسیر جو بی شاخه که ناک رز را بوی برگیزند از زمین	(رَزَاز) کسحاب قلعی است	(طَعَامُ مَزْزَز) کعظم طعام باریخ پخته و قوطاس مَزْزَز کاغذ
مَزْزَبَان) لِفْظُ الزَّارِ بِرِزْزِیْنِ و مَهْرُهَا مَوَازِبَةُ جَمْعٌ و مَزْزَبَانِ	و آواز سخت یا آنکه سخت نباشد	(اِرْزِزِز) بالکسر ریزه و خشکی نیزه	اگر و مهره یافته
الْأَدَاةُ شِیرَ لَانَهُ رَئِیسُ الْجَمْعَةِ و در رأس المَزْزَبَانِ) موضعی است	(ف) رَزَحَتِ النَّاقَةُ رُزُوحًا و رَزَاخًا) افتاد از ماندگی و لاغر	و یخ ریزه و مردود از آواز	(تَزْزِزِز) آسان و برادر کردگی را
نزدیک به شجر	ولاغر گردیده و رَزَحٌ فَلَا یَا لُغٌ رَزَحًا) نیزه زد او را و خسته کرد	(رَزَاز) کشاد لقب ابو جعفر بن	یقال رَزَزْتُ ذَکَ الْأَمْرَ مَزْزِزًا اذا وظَّاهُ وَ مَحْدَثَةٌ مِهْرَه و اما اگر بنا
(مَزْزَبَانِیَّة) دهی است بغداد	رَزَحًا) نیزه زد او را و خسته کرد	بیان و سعید بن محمد بن سعید	(اِرْزَازُ الْبَحْلِ عِنْدَ الْمَسْئَلَةِ اِرْزَازًا) بخلی کرد و و اِرْزَازُ الشَّهْمِ
(ن) رَزَبَةُ) لازم گرفت او را و از جای زرفت	(تَزْزِیج) لاغر و زار گردانیدن شتر یقال رَزَحْتُ الْبَعِیْرَ اِذَا هَرَلْتَهُ	سعید و احمد بن محمد بن علویه و محمد بن نفیس بن منجب که	فی الْقُوطَاسِ) در پشت تیر به نشانه و نیز از تر از ثابت بودن بجای و پشیمان و ترنجیده شدن
رذح	رذح	رذح	رذح
(رَازَح) کصاحب شتر افتاده از لاغر	(رَزَح) بالفتح و ختن به نیزه و	محمد ثمان اند	رذح
رُزَحٌ ککع جمع و نام پدر قبیلہ است از خولان و عاصم بن یازح	الفعل من فتح و آهن بن نیزه	(نض) رَزَزْتُ الْحِرَادَةَ) بیخت و فرو برد مخ دم خود را در زمین	رذح
محدث است و احمد بن علی	(رَزَز) بالضم برنج و قدرت لغات	ناخایه نهد و رَزَزَ الْجُلُخْسَه	از و
رَازَح) جا علی است	(رَزَز) بالکسر و از یک از دور آید	کرد و پرا به نیزه و رَزَزَ الْبَابَ	رذح
(رَازَح) بالفتح نام پسر عدی بن کعب و بالکسر نام پسر عدی بن سم	رَزَزْنِی کد لیلی مثله یا عام است یا آواز تندر یا آبگ شتر و فی الحدیث	نیکو کرد و ز رفین را و رَزَزَ الشَّيْءَ فی الشَّيْءِ) ثابت و استوار کرد	(رَزِغ) ککف مرد افتاده و فرو نشاند در گل و در دشواری و بالتحریک
بن بریعه بن حرام	من وجد فی بطنه رَزَزًا لِفِیضِ	چیزی را در چیزی و رَزَزْتُ الشَّهْمَ	مصدر منه و الفعل من سح
(رَزِیج) کامیر لاغر یقال عِیْرٌ رَزِیجٌ و نَاقَةٌ رَزِیجٌ و ابل رزحی	و بالتوضاً اراد به الحدیث	بانگ کرد	(رَزَعَة) محرکه گلزار و لایبان
کفت یعنی شتران لاغر رَزَاحِی	(رَزَعَة) ز رفین در	(لِرَزَعَةٍ تَهْدِزُهُ) جنبانیدن آن	رذغ محرکه و رَزِغٌ کجبال جمع
	(رَزِزِز) کامیر گاهی است که بوی	را و و رَزَزَ الْجُلُخْسَه) برابر کرد با	رذغ المطر الأرض اِرْزَازًا

رزق

رزق

رزق

رزق

گلناک کرد زمین باران و آرنج
الماء کم شد آب و آرنج فی فلان
طمع کرد دران بسیار بخانید او را
یا خوار دشت معیب نمود و طعن
کرد و روی و ضعیف شمرد آنرا
آرنج غایت الارض گلناک گردید
و آرنج المحقق بگل زمین
رسید کنده و آرنج غایت الخ نم آورد
با دسرو

مورانه کشتی گرفتن طعن کردن
مرکب گرا
اشترک ضعیف و خوار شمرد
آن را

رزق

ناقة رزق کعبور دراز
یا کشاده گام و سریع
رزقات بکذا جامی ای
نزدیک شهر

رض رزق الجمل رزقا
و رزقا بانگ کرده و نیز رزق
شایب کردن زیم و رزق الناقة
بناف و بوبر و دید و رزق
الامر نزدیک شده کار و رزق الیوم
پیش و آمد او را

آرنج الجمل آرنجا بانگ

روشنتر و آرنج الناقة بویه
روانیدم آن را و آرنج الیوم پیش
در آمد ویرا و آرنج الیوم مضطر
کرد آنرا بسوی او و آرنج الخ
گردید و بنافت ازیم و آرنج الخ
مجهول شایب شده شد در
نرمیت و مانند آن
رزق الیه تنزیفا پیش و آمد
او را و تقدیم الزا لفة فی کل

رزق

رزق کجفر صغ مردم و رزق
چیز و نوعی از انگو رسید دراز
رزق بالضم و شتا و سودا
معرب است

رزق

رزق بالکسر روزی هر چیز که
از ان نص بردارند و مرسوم و قوله
تعالی فی السماء رزقکم و هو شعاع
فی اللغة کما یقال الترقی قهر القلیب

رزق الله بن سلام و رزق الله بن
موسی و رزق الله الکودانی و رزق
بن الاسود محمد ثمان اند و مدینه
فرازی و رزق ابن سعید و رزق

رزق الله بن سعید و رزق

رزق یکی از سرحدای عجمیان
بوده و بر سره پیش از آنکه نشان
و حدید کنند مسلمانان
رزق یک بار و ان رزقات
بالتحرک جمع و رزقات الجند
و رزقهم رزق و مرسوم ایشان
رجل موزق مرد با بخت و در
موزق جنسی و موزق با
و موزق قتی محمد ثمان اند
و دانشندان

رزق است و ضعیف است و رزق
چیز و نوعی از انگو رسید دراز
رزق بالضم و شتا و سودا
معرب است

رزق بالکسر روزی هر چیز که
از ان نص بردارند و مرسوم و قوله
تعالی فی السماء رزقکم و هو شعاع
فی اللغة کما یقال الترقی قهر القلیب

رزق الله بن سلام و رزق الله بن
موسی و رزق الله الکودانی و رزق
بن الاسود محمد ثمان اند و مدینه
فرازی و رزق ابن سعید و رزق

رزق الله بن سعید و رزق

بن شام و رزق بن عمرو بن
مرزوق و رزق بن نج و رزق بن
کریم و رزق بن ورد و اما کسانیکه نام
پدر ایشان رزق است حکیم است
و عبد الله و هشتم و سفیان و عمار و
حسین و جعد و علی و محمد و آنکه نام جد یا
پدر جد او رزق است سلیمان
بن ابوبست و احمد بن عبد الله
و یزید بن عبد الله و سلیمان بن
عبد الجبار و سعید بن قاسم بن سلمه
و طاهر بن حصین بن مصعب و حسین
بن محمد بن مصعب و ابو رزق راوی
است از علی بن عبد الله بن عباس
رزق کذا او پیدا کننده
است بمر و ولوی شوب است احمد
روزی و دهنده آن

رزق است و ضعیف است و رزق
چیز و نوعی از انگو رسید دراز
رزق بالضم و شتا و سودا
معرب است

رزق بالکسر روزی هر چیز که
از ان نص بردارند و مرسوم و قوله
تعالی فی السماء رزقکم و هو شعاع
فی اللغة کما یقال الترقی قهر القلیب

رزق الله بن سلام و رزق الله بن
موسی و رزق الله الکودانی و رزق
بن الاسود محمد ثمان اند و مدینه
فرازی و رزق ابن سعید و رزق

رزق الله بن سعید و رزق

تَكْنَبُونَ اى شكر رزقكم او تكذبون
 معطيكم وتقولون مطرنا بوء كذا
 ونيز رزق) بالفتح وادون يكسر
 ومنه في خديجه رضى الله عنها
 رزقتُ جميعا يعني ان جميعا فضيلة
 حصلت لي و نفع بخشیدن
 (مُرْتَزَق) هر چيز كه از ان نفع
 بردارند
 (ارْتِزَاق) مرسوم گرفتن لشكر و
 روزى يافتن
 (رِزْزَق) بالفتح او كدر هم كنگلو
 يان بمهله است
 رزك
 (رُزِيك) بالضم والتشديد نام
 يك صالح و طلائع بن رزك
 وزير مصر بوده
 رزم
 (رَزْم) بالفتح موضعى است بديار
 مراده و خوارزم شهرى است
 قيل صله خوارزم باضافة خوار
 الى رزم حُفَّتْ
 (رَزْمَة) بفتح يك بار خوردنى
 (رَزْم) كسر ثابت قائم برين
 شيريشه
 (رَزْمَة) بالتحريك آواز نامة

از خلق بي دمان كشاده پيش بچه
 بر مثال تله و هو اخفى من الحنين
 وفي المثل لا خير في رزمة لادرة فيها
 در حق كسى گويند كه وعده كند و
 بجاي نيارد و رزمة السباع
 آواز دوان
 (رَزْمَة) بالكسر پشتواره جامه
 و ضرب شديد و يفتح فيها
 (رَزْم) كصاحب شتر بر زمين باند
 از لاغرى رزام ككتاب جمع و
 نامة رازم) اى ذات رزمة
 (رَزِيم) كاسير آواز شير
 رزام) ككتاب مرد درخت سخت
 و رزام بن مالك و ابن حنظله
 قبيله است از تميم
 (نَوْءُ الرَزْم) كسبتراره سر ماه
 و اُمُّ الرَزْم) باد شمال و باد و
 مردمان
 دوتاره اند يا هر
 شعر و آنها را خوش دانند و من
 لا خير في الرمان ما طلع المرزبان
 (مِرْزَا مَة) بالكسر شتر ماده جوان
 يا بيار خوار درام
 (نص) رَزْمُ البَعِيدُ رَزْمًا و رَزْمًا
 بضم هر دو برين باند شتر از لاغرى
 و رَزْمُ الشَّيْءِ) گرد آور د آنرا

در جامه و رَزْمُ الشَّيْءِ رَزْمَة
 سر گرد و يد و رَزْمُ الْوَجَلِ مجهولا
 بر جاني ماند از بجارى
 (ن) رَزْمُ فلان) برو و رَزْمُ
 بالشيء) گرفت آن را و رَزْمُ رَزْمًا
 يك بار خورد و (وَزَمَتِ الْأُمُّ)
 بزاد از او رَزْمُ عَلَى قَرْنِهِ) غالب
 آمد بر حريف خود و برشت بران
 (مُرْزِم) كحسن شيريشه
 (ارْزَمَ الرِّعْدُ ارْزَامًا) سخت
 بانگ كردند ريام است و ارْزَمَتِ
 الناقَةُ) ناله كرد و آرزو مند بچه
 گرديد و (ارْزَمَتِ الرِّيحُ) آواز
 خنجر شتر كرد و باد و في المثل لا افعلة
 ما ارْزَمَتِ ام حائل يعني تا وقتيكه
 ناله كند مادر بچه نوزاده يعنى گاهي
 (رَزْمُ الشَّيْبِ) ترزيمًا پشتواره
 جاهاب است و رَزْمُ الْقَوْمِ) برين
 رز و خود را و دوسيدند بر زمين و
 از جاي زرفتند
 (مِرْزَا مَة) بريك طعام مداوت
 ناكردن چيني يك روز گوشت
 خوردن و يك روز شهيد و يك
 شير و يك روز خرما و مانند آن
 و رَزْمُ الشَّيْءِ) گرد آور د آنرا

و محمد استختم يا خوردن نرم و
 خشك شيرين ترش و نان خشك و با
 نان خورش و باين همه معاني تفسير
 کرده اند قول عمر رضى الله عنه
 إِذَا أَكَلْتُمْ فَرَا زُمُوا و بى بحد گير
 خوردن و چيز را و جمع كردن بيان
 دو چيز در خوردن چنان و قمر و
 مانند آن و يقال رَا زَمَتِ الْإِبِلُ
 اذا سَلَطَتْ بَيْنَ مَرْعِيَيْنِ و رَا زَمَ
 بَيْنَهُمَا) اذا جمعها و رَا زَمَ الْذَكَرُ
 اقامت دراز كرد در خانه و مرا فته
 الشُّوقِ) خريدن چينى را كم از
 بار پست
 (رَزْمَة) بالفتح و رَزْمَة
 (ارْزَمَتِ الرِّيحُ) آواز
 رزن
 (رَزْن) بالفتح جاي بلند هموار كه
 آب ايستد بروى رزون و رزان
 بالكسر جمع
 (رَزْن) بالكسر كرانه
 (رَزْنَة) بالكسر جاي گرد آمدن آب
 رزان بالكسر جمع
 (ارْزَن) بالفتح درختى است سخت
 چوب كه ازوى عصا سازند و شهرت

ج

رزن	رَسَب	رستق	رستخ
بارمینیته و آن را رزن الروم هم گویند از آن شهر است عبدالرزی ابن احمد محدث و شهریت دیگر بارمینیته و دشت ارزن موضعی است میان شیراز و کارون برسی فرسخ از شیراز (ارزنان) دهی است با صیبهان روژنه (بالفتح) رزن خانه و رزن دان عرب است (رزنین) کامیر صاحب قزوین و بار و نام مردی پوششی زین گران با یک رزان (کسحاب زن باوقار (رزانة) بالفتح استکی و وقار (ارزنجان) شهریت بروم (رزن رزانة) بر و بار و صاحب وقار گردید (ن) (رزنة رزنا) بدست بردشت آن را تا گرانی و سبکی وی معلوم شود و بر و بار و رزن بالمكان اقامت کرد و را (مرازنه) هم منزل شدن فرود آمدن با هم و يقال هو مرازنه ای محاله (ترزن فی الشئ) وقار پیدا کرد در آن و ثبات و رزید (ترازن) هم دیگر مقابل و برابر	شدن يقال الجبلان يترازان ای يتناوحيان رزو (رنا) كحل نام جد ابو الخیر محمد بن احمد امام جامع اصفهان رزی (رزی قلانا) قبول کرد احسان اورا (ارزی الیه) پشت باز نهاد و و پناه گرفت بوی باب الواء فصل السین ر س ب (رَسَب) محرکه بشمشیر درگذرند در ضربیه (رَسَب) کسر و نام شمشیر بنی صلی الله علیه و سلم و مر و رعل و بر و بار (رَسَب) کصاحب مرد عاقل و بر و بار و زینی است و جبل راسب کوه ثابت و استوار و بنو رَسَب قبیلہ است (رَسوب) کعبور سمری و شمشیر ماضی درگذرند در ضربیه (مِرَسَب) کنبر مرد عاقل و بر و بار	و نام شمشیر بنی علی الله علیه و سلم یا آن یکی از شمشیرهای هفنگانه است که بلقیس به سلیمان علیه السلام پدیه فرستاد و نام شمشیر حارث بن ابی شمر و فیه يقول ضربت بالمرسب راس البطریق (مَرَسَب) ستونهای مر سبکی (رَسَب) کجوه مر بلا (ن ک) رَسَب فی الماء رُسوبًا بن سلم رشتی ر س ب (رَسَب) فرو رفتن چشم بمغاک (ارَساب) فرو رفتن چشم بمغاک ر س ب (رَسَب) محاکمه لاغری سرین کرک عینه فی راسه جو عا و بتک بردن و رکیته چیزی و منه فی وصفاهل النأ اد اظفت به النأ را رسته ام الاغلال ای اذ ارفعتم و اطهرتم حطتم الاغلال بقلها الی اسفلها ر س ت (رُسَبه) بالضم لقب عبد الرحمن بن ابوالحسن زهری صبهانی ر س ت ب (رُسَبه) بالضم لقب عبد الرحمن بن ابوالحسن زهری صبهانی ر س ت ب (رُسَبه) بالضم لقب عبد الرحمن بن ابوالحسن زهری صبهانی ر س ت ب	(رُسَدَق) روستا رساتق جمع ر س ت م (رُسْتَم) بالضم و فتح المثناة و قد تضم اسم جماعت محدثان و اسم جماعت ر س ت ن (رُسْتَن) کجهر شهری است میان حماه و حمص از آن شهر است عیسی بن سلم رشتی ر س ح (رَسَخ) محرکه لاغری سرین کرک هر دو ران الفعل من سمع و نفخ (ارَسَخ) لاغری سرین کرک لحنه (رَسَخاء) مونت ارسخ است وزن رشت یا عام است رسخ بالضم جمع و فی الحدیث لا تسترضعوا و لا ذأ الرُسَخ و لا العُشخ فان اللبن یورثهما ر س خ (رَسَخ) استوار پای بجای و منه الرَسَخون فی العلم (ن) رَسَخ رُسُوخًا ثابت و استوار بر جای شد و رَسَخ الغدیر ثالث صالح بن زیاد محدث است فروفت آب در زمین و سپر گرید و رَسَخ المطر فرو رفت ر س ت ق

باران ناختم زمین	لَحْثَنَةً نَفْسُهُ وَ مُحَمَّدٌ بْنُ اِسْمَاعِيلَ	(اَرَسَح) در دمنند نیام چشم	و بر چسبیدن آن دوال اشکافه
(اَرَسَاخ) ثابت و استوار گردانیدن	رَسْتی علوی است	(عین رَسَعَاء) چشم بر چسبیده	در آن دوال دیگر داخل کردن
چیزی را	(رُسَّة) بالفتح ستون استوار	نیام چشم	جهت بندش چیزی چنانکه
رس دق	(رُسَّة) بالضم کلاه	(رِسَاعَة) بالکسر دوال یافته که	در مصاحف می باشد
(رُسْدَاق) بالضم روتا	(رُسینس) کامیر ثابت و استوار و	زیر دوال شمشیر باشد رَسَائِع جمع	رس غ
رس س	مرد زیر کمر خرموند و خبر که بصحت	(رُسینج) کامیر موضعی است	(رُسغ) بالضم و یضمتین خرده گاه
(رُس) ابتدای چیزی اول آن و	نرسیده و اول دوستی و اول تب	(رُسُوع) بالضم دوالهای یافته	دست و پای ستور و آن جای بار یک
منه رُسُ الحُثَّة) یعنی اول تیغ	(رُسُی) کحی شپه یا باران بزرگ	که در میان کمان بندند	پیوند سر دست و پا بود یا پیوند
بنگ بر آورده و نام چاه بقیه شود	قطره	(مُرُسینج) مصغر مرسوع چاهیت	میان ساعد و کف و ساق و قدم
که تکذیب نبی خود کردند و در آن	(اَرُسُوسَة) بالضم کلاه	یا آبست مرخراقة را بر یکروزه	و همچنین از هر دابه اَرَسَاغ و اَرُسُغ
چاه بند ساختند تا آنکه مردیادی	(رُسَادس) کعلا بط نام پدر	راه از فرع و الیه یضناف غرقة جمع	
است و آن قوم را اهل الرس گویند	را حاص	بجاء المصطلق و فیها سقط عقدا رُسَّة	(رُسغ) محرکه سستی و فرو رشتن
و نام وادی و نام آبی و حرکت حرنی	(رُسُرَایَعِیزُ رُسُوسَة) جنبید	رضی الله عنها و نزلت آیه التیمم	دست و پای ستور
که بعد الف تا سین است یا قبل آن	تا بر خیزد	(س ف) رَسَعَتْ عَیْنُهُ بر چسبید	(رِسَاغ) بالکسر رسن که بر رُسغ
یا فتح قبل تا سین یا ره از چیزی	(مُرَاَسَة) با کسی چیزی را ابتدا	نیام چشم او بعلت یا عام است و	ستور و جز آن بندند پس آن میخ
یقال یَلْعَنُ رُسُ من خَبَرای شتی	کردن یا با کسی بجای آمدن	بر گردید چشم و تبا شد	استوار کنند تا رفتن نهد یا عام
و بند کردن باز داشتن کسی و اصلاح	(اَرُسُ الخَبَرُ فی الناس) فاش	(ف) رَسَعَ الصَّیْتُ در پاسبی است	
کردن میان قومی افساد کردن و لغت	و ظاهر گردید	یا در دست او مهره دفع چشم بست	(رُسَاغ) کغراب موضعی است
اغدا دست و چاه کندن در زیر	(رُاس) بایکدیگر راز گفتن	(و رَسَعَ اَعْضَاءُ الرَّجُل) تبا و	(رُسینج) کامیر فراخ از هر چیزی و
خاک پنهان کردن چیزی و زگور	رس طن	فرو رشتن دست گردید اعضای	طعام رُسینج طعام بسیار
کردن مرده را و دانستن امور قوم و خبر	(رَسَا طُون) می لغت رومی است	(مُرَاَسَغَة) یکدیگر رسغ گرفتن در	
آنها و فرو بردن ملخ دم را بر زمین	مستعمل عرب	(مُرُسِیع) کحدث در دمنند نیام	کشتی و یقال رَاَسَغَة ای اخذ رسغ
تا بیضه نهد و دیدن کسی را و لغفل	رس ع	چشم مُرُسِیعَة بالنار مثله و عین	فی الصراع رساغ بالکسر مثله
من بصر و گذشتن اندیشه بل یقال	(رَسَغ) محرکه در دمنند نیام	(مُرُسِیعَة) چشم بر چسبیده نیام	(لای مُرُسِیع) کعظم رای است
فلان یُرُسُ الحدیث فی نفسه ای	چشم و الفعل من سَمِع	(رُسینج) در دمنند نیام چشم	و ناد است

رسل

رسل

رسل

رسل

(رَسُولٌ) فَرَاخٌ كَرْدَانِيدَنْ وَنَحْنُ
 رَاهِمُ فَرْدَنْ وَتَرَكْرَدَنْ يَارَان
 زَمِينَ رَاوَتَا بَرَسَخ رَسِيدَنْ آب
 بَارَان
 (اَرْسَلَا) فَرَاخُ شَدَنْ فَرَاخُ
 كَرْدَانِيدَنْ وَمَنْهُ قَوْلُهُمْ اَرْسَلَا
 عِبَالَكْ يَعْنِي فَرَاخُ كَرْدَانِ نَفَقَةً رَا
 بَرَعِيَالِ خُود
 رَسَفَ
 (اَرْسَلُوا) بِالضَّمِّ شَهْرِيَّتْ بَحَلْ
 بَحْرُ شَام
 (رَسَفَ) رَسَفًا وَرَسِيْفًا
 (رَسَفًا) مَحْرَكَةً رَفَتْ رَقَار
 يَابَنْجِي بَرِيَا وَمَنْهُ فِي حَدِيثِ
 الْحَدِيثِيَةِ فَعَلَّاءُ ابُو جَنْدَلْ يَرْسِفُ
 فِي قِيُوْدِهِ اَيْ يَحْمَلُ بَرَجْلَهُ مَعَ الْقَدْرِ
 (اَرْسَفَ) (اَلْاِبْلَ) رَانْدَنْ بَاقِيَه
 شَرَان رَا
 (اَرْسَفَ) اَرْسَفًا بَلَنْدْ كَرْدِيدْ
 اَرْسَفًا اَرْسَفًا كَا كَفْهَرُ مَثَلْهَ كَذَا
 فِي نَسْخَةٍ مِنَ الْقَامُوسِ خَطُّ مَنْ
 يَصِلُ ثَلَاثَةَ قِرَاءَةٍ اِلَى الْمَوْلَفِ
 رَسَلْ
 (رَسَلْ) بِالْفَتْحِ رَفَا زَرَمُ وَشَرَزَرَمُ
 وَوَمَوْى فَرُوْشْتَه

(رَسُولٌ) بِالْفَتْحِ زَنْبِكُهُ دَوِیْ رُو
 سَاقِ وَیْ مَوْیْ بِيَارُ وَرَا زَبَشْتَدْ
 وَفَعِيلًا يَسْتَوِي فِيْهِمَا الْمَذْكُورُ
 (رَسَلْ) بِالْكَسْرِ رُوشْ زَرَمُ وَزَرَمِي
 وَآهَشْتَكِي وَكَرَانْ بَارِي وَمَنْهُ عَلِي
 رَسَلَكْ وَيَقْتَعُ يَعْنِي سَهْمًا وَبَاوَقَارِشْ
 وَمَنْهُ الْحَدِيثُ فِي الصَّدَقَاتِ لَا مِنْ
 اَعْطَى فِيْ نَجْدَتِهَا وَرَسُلَهَا يَرِيْدُ الشَّدَّةَ
 وَالرَّخَاءَ وَشَبْرُ سَرَبَزْدِي سَبْ
 (رَسُولٌ) بِالْكَسْرِ شَكْلِي وَكَرَانْ بَارِي وَرَحْمَتُ هَتْ
 يَقَالُ عَلِي رَسَلَكْ يَعْنِي آهَسْتَه بَاشْ
 (رَسَلْ) مَحْرَكَةً يَارَ مَحْرَبَرْ جِيزْ اَرْسَلْ
 مِزْسَالْ) شَرْمَادَهْ زَرَمُ وَرَسَلْ
 جَمْعٌ وَيَقَالُ جَاءَتْ الْخَيْلُ اَرْسَالًا
 اَيْ مَرَسَلُ اللَّفْقَةِ فِيْ حَلْقِهِ اَوْ مَرَسَلْ
 الْغَصْنُ مِنْ يَدِهِ لِيَصِيْبَ صَاحِبِهِ
 (رَسَلِي) مَصْغَرٌ اَمَقْصُورٌ اَجَانُورٌ
 وَدَالِقِي الْكَلَامِ عَلَي رَسَلِي
 خَوَارِ دَاشْتْ اَنَزَا
 (رَسَلِي) كَا مِيرْ فَرَاخُ وَجَبْرِ طَبِيفْ
 وَكُشَنْ وَبِيَا مَكُنْدَهْ وَآبْ خُوشْ
 بَاكِيَرَهْ وَبِيَا مَكُنْدَهْ وَرَسِيْلُ الرَّجُلِ الَّذِي
 يُوَافِقُهُ فِيْ نَضَالٍ وَغَيْرِهِ
 (رَسُوْلٌ) كَصَبُوْهُ وَبِيَا مَكُنْدَهْ
 بِيَا مَكُنْدَهْ اَرْسَلْ وَرَسَلْ وَرَسَلًا
 جَمْعٌ وَفَوْلُهُ تَعَالَى وَرَا تَارَسُوْلُ

رَبِّ الْعَالَمِيْنَ وَلَمْ يَقُلْ رُسُلٌ
 رَبِّ الْعَالَمِيْنَ لَانْ فَعُولًا
 وَفَعِيلًا يَسْتَوِي فِيْهِمَا الْمَذْكُورُ
 الْمُؤَنَّثُ وَالْوَحْدُ وَالْجَمْعُ كَعَدُو
 وَصَدِيْقٌ وَوَمَوَافِقٌ وَبَاهِمُ دَبِيرٌ
 اَنْدَا زَمِي وَمَا نَدَانْ
 (رِسَالٌ) كَتَابٌ قَوَائِمٌ سَتُوْرٌ
 (رِسَالَةٌ) بِالْكَسْرِ كِتَابٌ بِبِيَا مَكُنْدَهْ
 (رِسَالَةٌ) بِالْكَسْرِ وَامْ رِسَالَتُهُ بِالْكَسْرِ
 مِهْرَهْ وَخِرَانْ بَاشْتَهْ وَرِسَالَاتُ
 بَادِيَا فَرَشْتَاگانْ يَاسِيَا بَانْدَهْ
 مِزْسَالْ) شَرْمَادَهْ زَرَمُ وَرَسَلْ
 جَمْعٌ وَوَقَوْلُهُمْ لَا يَكُوْنُ الْفَتْحُ مِزْسَالًا
 اَيْ مَرَسَلُ اللَّفْقَةِ فِيْ حَلْقِهِ اَوْ مَرَسَلْ
 الْغَصْنُ مِنْ يَدِهِ لِيَصِيْبَ صَاحِبِهِ
 (رَسَلِي) مَصْغَرٌ اَمَقْصُورٌ اَجَانُورٌ
 وَدَالِقِي الْكَلَامِ عَلَي رَسَلِي
 خَوَارِ دَاشْتْ اَنَزَا
 (رَسَلِي) كَا مِيرْ فَرَاخُ وَجَبْرِ طَبِيفْ
 وَكُشَنْ وَبِيَا مَكُنْدَهْ وَآبْ خُوشْ
 بَاكِيَرَهْ وَبِيَا مَكُنْدَهْ وَرَسِيْلُ الرَّجُلِ الَّذِي
 يُوَافِقُهُ فِيْ نَضَالٍ وَغَيْرِهِ
 (رَسُوْلٌ) كَصَبُوْهُ وَبِيَا مَكُنْدَهْ
 بِيَا مَكُنْدَهْ اَرْسَلْ وَرَسَلْ وَرَسَلًا
 جَمْعٌ وَفَوْلُهُ تَعَالَى وَرَا تَارَسُوْلُ

وَبِيَا مَكُنْدَهْ رُسُلٌ
 مَحْذُوفٌ بَاشْتَايِ الَّذِي يَرْوِيْهِ
 الْحَدَّثُ اِلَى التَّابِعِي ثُمَّ يَقُولُ التَّلْبِيْهَ
 قَالَ رَسُوْلُ اللهِ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ
 هَكَذَا اَوْ لَمْ يَذْكُرْ صَحَابِيًّا يُقَالُ
 حَدِيثٌ مَرَسَلٌ وَاحَادِيْثٌ مَرَسَلَةٌ
 وَمَوْى فَرُوْشْتَه
 (مُرْسَلَةٌ) بَاتَا رَكْرَدَنْ بَنْدْ دَرَا ز
 كَرْدَنْ اَقْدِيَا كَرْدَنْ بَنْدْ كَرْدَنْ
 مِهْرَهْ وَخِرَانْ بَاشْتَهْ وَرِسَالَاتُ
 بَادِيَا فَرَشْتَاگانْ يَاسِيَا بَانْدَهْ
 (اَرْسَلْ فُلَانٌ) بِيَا رَشِيْرْ كَرْدِيدْ
 صَاحِبْ كَلَهْ بَاشْتَهْ وَنِزَارِ اَرْسَالِ
 بَرَكَا شَنْجِي فَرُوْكَدَ اشْتَنْ نَجُوْدُ رَا
 كَرْدَنْ وَفَرَشْتَاوَنْ بِيَا مَكُنْدَهْ
 (مُرَسِلٌ) بِنْيَا الْفَاعِلُ زَنْ كَرْدِيدْ
 هَرُوْ سَاقِ وَیْ مَوْیْ بِيَارُ وَرَا زَبَشْتَدْ
 وَزَنْبِكُهُ نَخْبَطِيَهْ كُنْدَاگانْ نَامَهْ وَبِيَا مَكُنْدَهْ
 كُنْدَا يَانْدَهْ اَوْ رَا شُوْیْ یْ جَدَا كَرْدَهْ
 بَاشْتَدْ يَزَنْ كَلَانْ سَالِ اِلْ زَنْ شُوْیْ مَكُنْدَهْ
 اَوَالْتِيْ اَحْسَتْ مِنْ الزَّوْجِ الطَّلَاقُ
 فَتَزِيْنُ لَآخِرَهُ تَرَا سَلَهْ وَفِيْهَا بَقِيَهْ
 (مُرَاسَلَةٌ) نَامَهْ وَبِيَا مَكُنْدَهْ كَرْدَنْ بَاهِمُ
 (رَسَلْ تَرَسِيْلًا) بِيَا رَشِيْرْ كَرْدِيدْ
 (مُرَسَلٌ) بِنْيَا الْفَاعِلُ فَرَشْتَاوَنْ
 وَرَسَلَتْ فُضْلًا (شَبْرُ دَا شَتْمُ)

بچکان را به ونیز ترسینل اهور	رَسْمُوم) انکه باقی ماند بر سر	باز من هموار شده و رَسْمُومی	یعنی گذشته و رها کرد راه اورا
و آرمیده و پیدا خواندن	یک بار وزید و نَاقَه رَسْمُوم) شتر	الارض) غائب شد و ران و	در آسن) که با جرنوعی از پیل
ترسکل) استگی و گران باری	ماده که نشان پیل او بر زمین ماند	رَسْمَتِ النَّاقَه رَسْمِمانا نشان	گوشت است و آنرا از جیل شامی
و نامه و رسالت ساختن از خود و	از سختی	پیل خود بر زمین گذشت	هم گویند بخ آن خشبی خوشبوی تند
ترسکل فی قراءته) آهسته و	رَسْمِیم) کامیر نوعی از رفتار شتر	ارَسْمَتِ النَّاقَه) راند مافورا	طعم باقوتی رنگ مائل بسبزی ساق
پیدا خواند	والفعل مضرب یقال سَمَّ البَعِیْز	تا نشان پیل بر زمین گذاشت	آن منشعب و برگش عریض و دراز
تراسل) هم دیگر فرستادن نامه	یعنی بر رفتار رسم رفت و نام صحاب	اَوْبُ مَرَسْم) که عظم جامه خط	شبیه به برگ فلوس و گل آن مائل
و جز آن یقال تراسلوا اذا ارسل	است سحری عبدی	دار بخطوط خفیف	بگوید و جب آن شبیه بقلم و بیخ
بعضه المالی بعض	مَرَسْم) کمینر بمعنی رسم است	ترَسْمِیم) ملازمان تمخا دار باعام	آن مستعمل است مفرح باقوت
شعر مسترسل) موی فروخته	که نوعی از رفتار شتر باشد	است و گماشتن بر رسم رانعه مغربیه	تریاقت مقوی قلب و فم معده
استرسل الشعر) فروخته گردید	رَسْم) کجی هر لایه مهری است	ارَسْم) فرمان بردن تکبر	و با صمه و باه و مشانه و رافع بالجو یا
موی و استرسل الیه) گانخانه	که بدان سرهای خم و مانند آن را	آوردن پناه جستن و بازداشت	مراقی و مفتوح شده جگر و سپرز و محلل
نمود و موانت جت و استرسل	مهر نمایند و علامت و نشان	خواستن و دعا کردن بر چیزی	ریاح و نفخ و مسکن و جاع بارده کبد
ای قال ارسل الی الال رسالا	و آئین	با عام است	و مفاصل فطر و قرس و عرق النسا
ای قطیعا قطیعا	رَسْمُوم) بمعنی رسوم است که	ترَسْم) نشان سرای جت باعام	و جز آن از امراض بارده لعوق یکدم
رسم	مهر باشد	است و نظر کرد بسوی آن و یقال	آن با عمل جهت سرفه و ربو و عسر
رَسْم) بالفتح چاه پنهان کرده	رَسْمِیم) کتابهای وقت	ترَسْم هذِهِ الْقَصِیدَة) یعنی	النفس و تنقیه سینه از بلغم و رطوبت
بخاک و نشان یا بقیه آن یا نشان	جا بهیت	در گویان را و یاد آر	و قطور آن در گوش جهت دوی
آید اَرَسْم و رَسْمُوم جمع و	ن) رَسْمَ الْغِیْثُ الدِّیَار	رسم	و طنین بخور آن بردن آن جهت
طریق و آئین چیزی است که بدان	رَسْمًا) محو و ناپدید ساختن بار	رَسْم) بالفتح نام بر سر و عمر و نام	انداختن کرم آن مجرب
دینار را جلاد دهند و تمخا و آن	را و باقی گذشته نشان آن را	بر سر عام است	مَرَسْم) بالفتح و کسر السین و
جوبی است کنده که بدان دینار را	چسبیده بر زمین و ونیز رَسْم	رَسْم) محرکه رسن و آنچه بر بینی	فنها جای بستن سن از بینی ستور
مهر کنند	بنشتن یقال رَسْم علی کذا ای کتب	شتر باشد از مهار آسان و آرسن	شکر کذا استعماله حتی قبل مَرَسْم
رَسْم) محرکه خوبی رفتار	و رَسْم له کذا) کار فرمود اورا	جمع و و ابورَسْم) نام پدر حارث	الانسان و منه فعلت ذلك علی
رَسْم) آب روان	و رَسْم الدَّاب) نشان سرای	و دعی بر سینه علی غاریه	رغم مر سینه ای انقه

رسو	رسو	رشه	رشه
(مَرْسُون) ستور بسته بر سن	ایستاد برجای استوار شد و درست	(ارسی رَسَاء) ایستاد برجای	(ارشیخ) کصاحب شتر بچه رفتار
(ارسان) زمین درشت	الشفینة) برجای ایستاد کشتی	واسقوار شتر آرسیت السفینة)	آمده باماد و هر چیز که بر زمین
(نض) رَسَن البعیر) رسن	بر لنگر در دریاچه و درست افتادهم	برجای ایستاده کردم لنگر زدم	رو و هوام و هوام و حشرات و کوی
ساخت برای شتر یابست آن را	فی الحرب) برجای ماند پایه	کشتی را لازم متعدد	که بن آن تر باشد روا شتم جمع و
بر سن	ایشان در جنگ و در ساقا صوم)	(راساء) همدگر شناساوری کردند	خوی ماندی است که از سنگها
(ارسان) رسن ساختن ستور را	نیت روزه کرده و رسا بیتهام	باب الرافصل الشین	بر آید و نیز روا شخ دندان زاید
بر سن بطن	اصلاح کرد میان ایشان و رسا من	رشه	گو سپند خاصه
رسو	الحديث رسوا) ذکر کرد و پاره	(رشا) محرکه آهوبره که قوی	(ارشخ) تیز خاطر و منه هوا شخ
(رسوة) بالفتح بارق و نوعی	حدیث را و در ساعته حدیثا)	و باماد برقرار آید ارشبا جمع و	فرا داد ای اذکی
از شبه و مهره که در رشته در کشند	رفع کرد حدیث را بسوی و می نقل	در خنی است مقدار قد مردم	(رشخ) کامیر خوی و گیا به
(قد راسیة) و یک بزرگ که	کرد آن را از و می نیز رسو) با یک	و گیا بهی است مانند قرونه	است
همواره بجهت کلافی بر یک جای	کردن کشن ماده شتران رسیده	(ف) رشا المرأة رشا) بالفتح	(مرشخ) بالکسر تر یک یعنی جامه
بماند روا سی و راسیات جمع	متفرق را بسوی وی میل کشند	جملع کرده و رشا ت الطبیة) بچه	که در زیر پوشند بجهت خوی و خوی
و روا سی من الجبال) کوهها	و آرمید شوند یقال رسا الفحل	داد آهوما ده	گیر که در زیر بند زمین بر پشت ستور
محکم و استوار جبال راسیات کذلک	بشور له اذا قعا علیها فترقت عنه	رشب	هند مرشحة بالکسر مثل فیها
(رسی) کفنی ستون ایستاده	(مرسیة) کحنه شهری است	(رشبة) نار جیل خالی از مغز	(ف) رشخ رشخا) خوی کرده
در خیمه و مرد ثابت و استوار در	بمغرب	که بدان آب بردارند	و رشخ الاناء) ترا بید و منه
نیکی و بدی	(قوله تعالی بسم الله فخر لها	(مراسب) کله که بدان سر خم	قولهم لم یرشخ له بشیء یعنی نداد
(مرساة) بالکسر لنگر کشتی مراسی	و مرسها) مصدر اند بمحضی ابرار	اند ایند تا بولیش بیرون نرود	اورا چیزی و رشخ الطبی
جمع و یقال الفی الشکایة مرسیها	و ارسا را وحی تجرئی و ترسے	رشق	برجت و خرامید
یعنی برجای ماند و پیوسته	و بفتح میم هم مصدر جرث و رش	(رشایق) بطنی است از قبائل	(مرشخ) کحن شتر ماده که بچه
بسیار بارید	و قوی فخر بها و مرسیها مبنیا للفاعل	سیان	وی برقرار آید
(نرسیانة) بالکسر النون الزائدة نوعی	نعم الله تعالی و آیان مرسیها)	رشح	(ارشخ ارشحا) خوی کرد
از خرما	که ام وقت وقوع آن و کی ثبات	(رشخ) محرکه خوی و منه حدیث	(رشخ) تربیت و نیکو سیات
(ن) رسا رسوا و رسوا) با فخر و اضم	و قیام آن است	القیامة یبلغ الرشخ اذاهم	شتران اصلاح نمودن دخت با

رشد

رشد

رشد

رشد

۱۵۵

آرد و بسیدن آمواده چرک
 و بریم بچه نو زاده را و اندک اندک
 شیر دادن مادر فرزند را تا آگاه که
 بمکیدن قوت یابد و پروردن او
 دادن و منه هویر شیخ للوزارة
 اول الملك ای یربی و یوذب
 (ترشیخ) قوت رفتار گرفتن بچه
 با مادر یقال ترشیخ الفصیل اذا
 علی المشی مع امه عن الاصم
 (مسترشخ) بنیا للمفعول جای
 تربیت ستوریزگان
 (استرشخ البهی) بالید
 و بلند و دراز شد گیاه همی و نیز
 (استرشاخ) انتظار گیاه کردن
 مادران خود و بچریدن آید یقال هم
 یسترشخون البقل ای یتظرون
 ان یطول فی عوّه و پروردن ستور
 ریزه باز رک شود
 رشد

(رشدّه) بالفتح و یکسر حلال زاده
 خلاف زنیّه ابن شده مثله یقال
 انه ولد لرشدّه و فی الحدیث کنا
 نختبر اولادنا بحب علی بن ابی
 طالب فاذا راينا انه لا یحب علی بن
 ابی طالب علمنا انه کیس صا و انه
 غیر رشدّه یریدانه ولد لذنیه
 (راشد) کصاحب نام مرد
 و ام راشد) موش و فی الحدیث
 علیکم بسنتی و سنة الخلفاء
 الراشدين را دهم الخلفاء الاربعة
 (راشدیّه) دهمی است بغداد
 (ارشد) راه رست تروقین طلب
 (رشد) راه یافته و در صفات
 باری مادی و راه ناست بسوی
 راه رست و راست کار و نیک امر
 و تقدیر و اندازه اشیا و نام مردی
 و دهمی است یا آن ریشه بتا
 است

(رشداد) کسحاب راستی و پرور
 و نام مردی و وادی است و حب
 الرشداد) حرف است و بفارسته
 سپندان ستموّه نفا و لا لان الحرف
 معناه احرامان
 (رشداده) بالفتح سنگ بزرگ و سنگی
 که پر کند کف دست را رشداد
 (رشدان) نام مردی و بنو
 رشدان) و یکسر لطیفی است اولاد
 انها بنو غنیمت می گفتند فید النبی
 صلی الله علیه و سلم و فتح الزاء
 (رشدین بن سعد) بالکسر از
 (رشد) بالفتح نام مردی
 (مراشد) راههای میانه و رست
 (ن س) رشد رشداد و رشد
 و رشداد) براه شد
 (موشد) کحسن نام مردی
 (ارشدّه الله ارشداد) راه نمود
 را خدائی
 (استرشد) براه شد و نیز استرشد
 (رشد) کز بزم مری و و رشد
 راه جستن
 رشد ش

(رشد) بالفتح چکیدن آب خون
 و اشک ترشاش بالفتح مثله و آب
 زدن جای را و الفعل مینصر و ضرب
 و باران اندک رشاش جمع
 و ضرب در ذاک و ریزه باریدن
 یقال رشیت السماء رشایف باران
 ریزه بارید
 (رشاش) کسحاب چکیدن باغیان
 و اشک و آب و خزان
 (رشدش) بالفتح نان خشک نرم
 خبزه رشش) مثله و نینه
 رشش) نرمی و نوانسین بقی بکس
 که می ترسی او را
 (رشدش) استخوان نرم و گوشت
 فرید بریان نان خشک نرم خبزه
 رشش) مثله
 (ارشدت السماء) باران ریزه
 بارید و ارشدت الطعنة فراخ
 شد زخم پس پراگنده گردید خون
 آن و ارشدت الفرس عرفناک
 گردانید پس را بد او انیدن و
 ارشدت الفصیل دم خود خاریده
 دراز کرد و شتر بچه کردن را در مرد
 ران مادر خود یا شیر خورد
 (استرشاش) دراز کردن شتر بچه

رشف

رشق

رشم

رشم

کردن را در هر دوران مادر یا شیر خورد
(رَشَش) چکیدن آب مانند آن
رَشَط
(رَشَاطِي) نام شخصی
رَشَف
(رَشَف) محرکه آب اندک که در ته حوض باقی ماند و هوو جَاءَ الْمَاءُ الَّذِي تَشَفُّهُ الْاِبِلُ بِأَوَاهِيهَا
(رَشَوِي) کعبور زن خوش مزه
درین خشک فرج و ناله که علف را بلبل گیرد و خورد
(رَشِيف) کامیر خوردن آب
بهرد و لب
(رَضَس) رَشَفَ الْمَاءُ رَشْفًا
مکید آب را و منه المثل الرشف
انفع یعنی مکیدن آب اندک اندک
تسکین بنده ترست مرشقی را
به و رَشَفَ الْاِنَاءُ تمام آب نوشید
و خالی گذاشتن او را
(اِرْشَاف) مکیدن آب و نخوآن
(رَشِيف) مکیدن آب و مانند آن
(اِرْشَافَ الْمَاءُ) مکید آب را
(رَشِيف) مکیدن آب و جز آن

رَشَق
(رَشَق) بالفتح تیر انداختن و جز آن و الفعل من نصر
(رَشَق) بالکسر تیر اندازی هر چه بران کرو کنند و جانب و وجه
آن و منه قولهم رمينا رَشَقًا اذا رموا كلهم دفعة في جهة واحدة
و یک رَشَق تیر و با یک تلم و یفغ
(رَشَق) محرکه کمان خوش قامت
زود تیر اندازنده و در تعجب گویند
ما اَرَشَقَ القوس یعنی چه خوش قامت است کمان و کذا فاعظها و
ما اَسْرَعَ سَهْمَهَا یعنی چه سبک و چه زود تیر انداز است
(اَرَشَق) کا حمد گوهری است بنواحمی
موقان
(رَشَاقَة) نیکو و باریک قد شدن
و الفعل من کرم
(رَجُلٌ رَشِيقٌ) کامیر مرد نیکو و باریک قد رَشَق محرکه جتمع
به و حسن بن رَشِيق) محدث
به و حسن بن رَشِيق) محدث
(رَشِيق) گزیر زاهدی است
مصری و نام جد ابی عبد الله بن رَشِيق فقیه مالکی متاخر

(اِرْشَاق) تیر گزیرین انداختن
تیر و جز آن بجانبی و دراز کردن آهوکردن را
(رَشَقَة مَرَشَقَة) باهم و برابر رفت
رَشَك
(رَشَك) بالکسر ریش انبوه و مرکب کریش و کتان انبوه باشد و کزدم و ضم
ذکره القرطبی انکه بقت ابر را به بر شمار و هر چیزیکه بر سبک کرو کنند و اعمله
القاف و لقب نرید قاسم بن نرید
ضبعی صبری یکی از ائمه و احبب ما نه خود بوده است و يقال له القشام
و هو الرَشَك بلغة اهل البصرة و قيل (رَوَشَم) کجوه هر چه جوین که بدان
انه لَقِبَ بِهِ لانه كان ماهرا في قسمة الارضين و ضربها او لكثرة لحيته و (ن) رَشَمَ رَشْمًا بالفتح نبشت
کتابتها لان الرَشَك اللحية الكثيفة و تکرار کرد و به و رَشَمَ الطعام) مهر
قيل الرَشَك العقرب لقب لانه قيل کرد انبار کند مرا
ان عقربا دخلت لحيته و مكثت فيها (س) رَشَمَ رَشْمًا محرکه بوی
ثلثة ايام و لا يدري بها الكثافة لحيته طعام برد و حریص گردید بران
وقال ابو حاتم الرازي لقب لانه (اَرَشَمَ اَرْشَمًا) مهر کرد و خور را
كان عيورا فكانت عين الغيرة و الرَشَك بهر چه جوین و نیز از شام دیدن
سور و جز آن علف نخستین برآمده
رَشَم
(رَشَم) محرکه سیاهی که در روی را و چریدن بران و يقال اَرَشَمَتِ
المهابة الرشم فرجة یعنی دیدگاه و شقی

کفتار باشد و علف که نخستین برآید و نشان بر در زمین باران و تسکن نشین
(اَرَشَم) بالفتح هر چه که بر وجه خطا و سیاهی و نگار را باشد و آنکه بوسه طعام
برد و حریص بران کرد و در باران مذموم اندک و سگ
و هر چیزیکه بر سبک کرو کنند و اعمله
القاف و لقب نرید قاسم بن نرید
ضبعی صبری یکی از ائمه و احبب ما نه خود بوده است و يقال له القشام
و هو الرَشَك بلغة اهل البصرة و قيل (رَوَشَم) کجوه هر چه جوین که بدان
انه لَقِبَ بِهِ لانه كان ماهرا في قسمة الارضين و ضربها او لكثرة لحيته و (ن) رَشَمَ رَشْمًا بالفتح نبشت
کتابتها لان الرَشَك اللحية الكثيفة و تکرار کرد و به و رَشَمَ الطعام) مهر
قيل الرَشَك العقرب لقب لانه قيل کرد انبار کند مرا
ان عقربا دخلت لحيته و مكثت فيها (س) رَشَمَ رَشْمًا محرکه بوی
ثلثة ايام و لا يدري بها الكثافة لحيته طعام برد و حریص گردید بران
وقال ابو حاتم الرازي لقب لانه (اَرَشَمَ اَرْشَمًا) مهر کرد و خور را
كان عيورا فكانت عين الغيرة و الرَشَك بهر چه جوین و نیز از شام دیدن
سور و جز آن علف نخستین برآمده
رَشَم
(رَشَم) محرکه سیاهی که در روی را و چریدن بران و يقال اَرَشَمَتِ
المهابة الرشم فرجة یعنی دیدگاه و شقی

علف تخمین برآمده را پس چید آن را به وارشتم الشجره برگ آورد به وارشتم البرق درخشد ارشتم ترشتم نوش و نگار کرد شد للمبالغه	رادراوند رشو و (رشوة) شلش و خورد رشی ورشتم جمع (رأشی) پاره دهنده و فی الحدیث لعن الله الراشی المرشع الراش یعنی دهنده و گیرنده و سعی کننده رامیان آنها (رشاء) بالکسر والمد رسن لویاعا ست ورشته مانند یست مرکب و و خطل مانند آن را که بدان بردختی و خزان برآید آرشیه جمع و منزلی است مرقرا و آن چند ساره اند خرد در برج حوت رشاء گیاهی است رشاک جمع (رشی) کفنی شتر بچه و شتری که بایست پس مانگ زندیشان برآن ارشیه یا ارشیه ارشیه و آن چنان باشد که کون شتر را بدست بخارد وارشه ارشه گوید تا شتر تیز رود و بد توشاء بالکسر رسن (ن) رشاء رشوا بالفتح پاره دار مهمان گردید و بی دستوری درآمد اورا (ارشى الدلو) رسن بست بر دلو از نهیهای آنها ورشتم و رشونا داخل کرد سر خود ورشتم و رشونا	شتر بچه را به وارش القوم فی دمیه شریک شدند در خون و وارش القوم یسلاجهم فی دمیه رست کردند سلاح خود را در خون و می وارش الحنظل مونث در از شد شاخهای حنظل و نیز (ارشاء) رشوت دادن کون شتر خاریده ارشه ارشه گفتن راعی تا شتر بدود (ارشاء مؤشاة) رشوت داد او را و یاری بخشید و هم پشت وی گردید (ارشى) رشوت گرفت (ارشاء) هم دیگر نرمی نمودند (ارشى) رشوت خواست و ارشى الفصیل شیر جبت شتر بچه و نیز استرشاء اطاعت کردن خوشنودی و بی جتن و منه انك لمسترش لفلان یعنی فرمان باشد بردار و تابع رضای و هستی باب الواء فصل الصاد رصد ب (رصب) محرکه بامین سبایه و طی از نهیهای آنها رصد ح	(رصح) محرکه نزدیکی هر دو ران وزنیک شدن آنها و لاغر سرین شدن و الفعل من بهم رصح لغت مذکرت از ان و رصحاء لغت رصح خ (رصح) بالفتح ثابت و بر جای بودن در کاری و الفعل من بضر رصد (رصد) محرکه گروه چشم دارندگان یستوی فیئ الواحد و الجمع و المذکر و الموث و ربما قالوا ارصدا بلفظ الجمع و گیاه و باران اندک ارصدا جمع (رصداء) بالفتح یک دفعه باران رصداد بالکسر جمع (رصداء) بالضم کازه صیاد و حلقه مس یا نفره که در دو ال شمشیر باشد (رصد) کصاحب چشم دارند و شیر خرنده (رصد) کامیرنگ دد که خواه بر جهد سوی شکاری (رصد) کصبر شتر ماده که منتظر نوبت آب باشد
---	---	---	---

ر ص ص

(مَرَصَد) بالفتح جایی نگاه داشت
 (مِرَصَاد) بالكسر راه و جایگاه در آن
 انتظار دشمن کنند
 (رَصْد) اول و کسر صد شد و دیگر
 در بیست و نهمین
 (رَصْدَةُ رَصْدًا) بالفتح و التحريك
 چشم داشت آن راه و رَصْدَات
 (الرَّصْد) مجهولاً یک دفعه باران ماند
 رسیدن از اَرْض مَرَصُودَةً لغت
 است از آن
 (مَرَصِدَةٌ) کجاست زمین اندک روان
 گیاه یا زمین اندک باران سیده
 مترقب انبات نبات
 (ارَصَدْتُ لَهُ) مهیا ساختن برای برآورده
 او و پاداش و اوم وی بنخیر یا بشیر
 و نیز از رَصَاد آماده چیزی شدن
 (مَرَاَصِدَةٌ) در نظر داشتن کسی را
 (تَرَصَّدَةُ) چشم داشت آن را
 ر ص ص
 (رَصَاص) کسباب زیند العامة
 تَقُولُهُ بالكسر و آن دو قسم است
 سیاه و آن سرب و آب است و بهند
 شیشه و سید و آن فلزی و قصید است
 ان طَرَحَ سَيْدَرُ مَنَهْ فِي قَدْرِ لَمْ يَنْجُجْ
 لِحْمًا اَبَدًا و ان طَوَفَ الشَّجَرَةُ بِطَوَقٍ

ر ص ص

منه لَمْ يَسْقُطْ شَرُّهَا و كَثُرَ
 (ارَصَّ) شتارب و ندانها
 (رَحَنَ رَصَانًا) ران چسبیده بران
 (رَصِينَص) کامیر ضیایکی بر دیگر نهاد
 و روی بند زنان که قریب چشم باشد
 (ارَصُوصَةٌ) بالضم کلاه که بخربزه
 (رَصَاصَةٌ) مشدده بخیل سنگ
 چسبیده در زمین سخت بکجا چشمه
 روان
 (مَرَصُوص) بنیاد استوار
 (مَرَصُوصَةٌ) چاه بارزیز
 بر آورده
 (رَصْرَاصَةٌ) سنگ چسبیده بکجار
 چشمه روان در زمین رشت و سخت
 (رَصَّ الشَّيْءُ بِالْشَّيْءِ) برسم
 چسبانید یکی را با دیگری و استوار
 کرد و رَصَّتِ الدَّجَاجَةُ
 (رَصَّاهَا) بربارها و بیضها را ببقا
 خود
 (رَصْرَصَ الْمِنَاءَ) استوار محکم
 نمود آن را و رَصْرَصَ فِي الْمَكَانِ
 نبات و قرار و زید در آن

ر ص ص

(رَصَّ الشَّيْءُ مَرَصَصًا) بارزیز در گرفته
 و قلعی نموده
 (رَصَّصَ الشَّيْءُ تَرَصُّصًا) استوار
 کرد آن را و رَصَّصَتِ الْمَرْأَةُ عُرْوَى
 بند را نزد یک چشم نهاد و نیز
 (تَرَصُّص) قلعی از زید در گرفتن چیزی را
 (تَرَاَصَّص) مرکب دیگر چسبیدن
 مردم و صف یقال تَرَاَصَّوْا فِي الصَّفِّ
 اِذَا تَلَاَصَّقُوا و انْصَمَّتُوا
 ر ص ص
 (رَصَّعَ) بالفتح بدست زدن نیزه
 در نشان دادن چیزی و سخت خستن
 بآن آرام کردن بجائی میان و
 سنگ کوفتن دانه را و فرو بردن آن
 در مطعون الفعل من فتح
 (رَصَّعَ) محرکه خرابانان ریزه
 رَصَّعَتِ يَكِي او الصواب بالضاد
 (رَصَّيْعَةٌ) کافیه که لگام نزدیک
 عذار است که بفسانند حلقه گردد
 یا حلقه گردد که در شمشیر بازین باشد
 و جای پیوند اضلاع از پشت است
 و نوعی از طعام که از گندم کوفته
 تر نهاده با روغن ترتیب دهند و

ر ص ص

جواهری که او را نشانده باشند در
 چیزی رَصَائِعُ جمع
 (ارَصَّعَ) لاغر سرین ران و طعن
 (ارَصَّعَ) آنکه سنان فرو رود در مطعون
 (رَصْعَاء) زن لاغر سرین و لاغر
 هر دو کناره فرج
 (رَصَاع) بالفتح جماع
 (رَصْع) کشاد مرد بسیار جماع
 (مِرَصَاع) کحراب باد بر و هر چوب
 که بدان چیزی را بهین سازند
 (رَصَّعَ بِهِ رَصْعًا) بالتحريك
 بر چسبید بچیز و رَصَّعَ
 بِالطَّيِّبِ) آلوده بوی خوش و
 رَصَّعَ الْمَرْأَةَ رَصْعًا) کسباب کابینه
 آن را و نیز رَصَّعَ) لاغر سرین و
 لاغر هر دو کناره فرج شدن زن
 (مِرَصَّع) کحسن خرابان بچه دار
 (مِرَاَصِع) جمع
 (ارَصَّعَ) سخت خستن به نیزه و
 نشان دادن چیزی و صاحب بچه
 شدن خرابان
 (فَوَسَّ مِرَصَّعُ الثَّنَنِ) کعظم است
 که موسی تند می باشد و در هم
 باشد و تاج مِرَصَّع) کلاه در

نشانه جواهر سیف موصع	یعنی پیچیدگی بر یکا تیر و صفت	استخوانهای پهلوت و بیجم	(موصافه) تنگ آهن گر
کذلك	المصطفی قدّمته پای بر پای پیچید	علی رصف ککتب	(ارصف ارصافا) آیت شراب
ترصیع در نشاندن جواهر در	و با هم ملاصق که و یقال ذالمرکلا	(رصفافه) بالفصح نرمی در کار و	باب رصف
چیزی و اندازه کردن بافتن و به	یرصف بک یعنی سر او را تو نیست	استواری و استوار شدن الفعل	(موصیف) شیر خرنده و رجّل
ترتیب نیک درست در نشاندن	(رصف) محرکه آبی که از کوه برنگی	من کرم	(موصیف الاسنان) مرد ملاصق
چیزی و شادمانی و خوشدلی کردن	فروریزد و منه منج هذا الشراب	(رصفافه) بالضم پی که بر تیر و کمان	و ندان
و سخن را بخش بخش کردن هر کلمه	من ملو رصف نازع رصفا اخر لانه	پیچید و شهری است بشام از آن شهر	(تراصف) با یکدیگر نزدیک
بمقابل خود در وزن روی کمان	اصفاله و ارق ای سیله من رصف	است ابو منج عبید بن ابی بادی	ایا دن قوم و رصف یقال تراصفوا
(ار تصع به) چسبید بان و	الی رصف منازعه منیثا و و غفر	و سیره وی حجاج و محله است	فی الصف یعنی بر یکدیگر چسبیدند
(الصفعت اسنان) پیوسته و با هم	ست رصف کفتق شده	بعد از آن محله است محمد بن بکار	مردم و رصف
قریب شدند و نیز (ار تصاع) میان	(رصفه) بالتحریک سنگ بر سنگ	و جعفر بن محمد بن علی و شهری است	رصف
دو سنگ کوفتن و اندرا	در آب راه نهاده یا عام است رصف	بصره از آن شهر است محمد بن عبید	(جوز موصق) مکرم گرد گانیک
(ترصع) نشاط و خوش دلی کردن	جمع و پی که بر تیر و کمان پیچید	بن حمد و ابو القاسم حسن بن	بر آوردن غرش و شوار باشد
(تراصع) بر جستن کنجشک ز براده	رصف بالکسر جمع	علی و شهریت باندلس از آنجا	(جوز موصق) بمعنی جوز موصق
یقال تراصعت لعضافیر اذا سافت	(عمل رصیف) کار استوار و محکم	است یوسف بن سعود و محمد بن است	
رصف	و کذا جواب رصیف ای	عبید الله غنیغون دمی است بواسطه	(ار تصق ار تصاقا) چسبید و
(رصف) بالضم بند دست	رصین و و مقابل و برابر در کار	از آن ده است حسن بن عبد المجید	محکم گردید
(رصف) کتاب رسی که بدان	و صاحب رفیق که همواره با وی	و دمی است به نیشاپور و دمی است	رصف
ستور را بندد	باشد	الکوفه و شهری است بافریقیه و قلعه است	(رصف) محرکه در شعب تنگ
(رصف) کفراب موضعی است لغت	(رصف) کعبور زن خرد با تنگ	مراسم عیله راه و عین الرصفافه	و آمدن الفعل من سمع
فی السین فی الکلی	فرج	موضعی است بحجاز	رصف
رصف	(رصفه) بالضم پی که بر تیر و کمان	(موصوفه) زن خرد فرج که مرد	(رصین) کامیر محکم و برجای و مرد
(رصف) بالفصح تنگ بر هم نهادن	پیچید	جماع را نتواند از تنگ فرج	مهربان و میهنده در حاجت یا خود
در بناپی بر تیر و کمان پیچیدن	(رصفاف) کتایب بهای است	(امراة رصفاء) بمعنی امراة	و در و ناک یقال هو رصین الجوف
و الفعل من نصر و یقال رصف لشماع	جمع رصیف است کامیر یا آن	مرصوفه است	یعنی او در و ناک شکم است و

رَضَوُ

رَضِينَا (الرَّسَّ) دو استخوان

ست در دو طرف استخوان سبز را نو

پوسته

(الرَّضَان) علی الجمع موضعی است

مربی حارث بن کعب را

(مَرْضَن) کنبر آهنی است که بدن

ستور را داغ کنند

(سَاعِدُ مَرْضُون) با زوی زن

زده نیل بران پاشیده

(ن) رَضَنَهُ رَضًا بالفصح تام

کرد آن را و کامل گردانید

رَضَنَ يَلْسَانَهُ دشنام داد او را

و نیز رَضَنَ غالب آمدن کسی

را شناخت چیزی

(ك) رَضَنَ رَضَانَةً استوار

و محکم گردید

(ارَضَنَهُ ارَضَانًا) محکم و استوار

گردانید آن را

(رَضَنَ الشَّيْءَ مَعْرِفَةً تَرْضِينًا

چیره شد شناختن آن چیز

رَضَوُ

(ن) رَضَاهُ رَضَوًا محکم و استوار

گردانید آن را

(ارَضَى بِالْمَكَانِ ارَضَاءً) پایید در

جایی و نگذاشت آن را

رَضِيَ

باب لراء فصل الضاد

رض ب

(رَضِب) کصاحب نوعی زکنار

رَضِبَةً یکی رَضِبَةً محرکه مثله

و باران بیکبار فرو ریخته

(رَضَاب) کغراب آب برین آب

درین مکیه و پارامی آب دهن

در دهن بریزه مشک و پارامی

برف و پارامی شکر و پارامی نخچیر

شهد نیک یا عام است و گفت شهید

و نه شبنم بر برگ درخت و زری

درخت از باران یا عام است

(مَرَضِب) آب نهایی خوشش

مزه

(ن) رَضِبَ رِيقَهَا مکیه آب

درین او را و رَضِبَ لَمَطَرٍ بیک

بار ریخت و رَضِبَتِ الشَّاةُ بز او

در آمد گو سپید

(تَرَضِب) مکیدن آب برین

ترضب ریقها اذا رشفه

رض ح

(نَوَى الرِّضْح) بالفصح سفال که

بوقت کوفتن بر جبهه پراگنده شود

(رُضِح) بالضم هم است

را و سفال خراشیده و ریزه شده

رَضِيَ

بچین شکسته و ریزه شده از

هر چیزی

(رَضِیح) کامیر سفال خراشیده

و ریزه شده

(مِرَضَاح) بالکسر سنگی که بران

یا بدان سفال خراشیده

(ف) رَضَحَ الحصى ریزه کرد

سنگ ریزه را و کذا رَضَحَ النُّوَّةَ

یعنی ریزه کرد سفال خراشیده

(ارِضَاح) عذر خواستن بقال

ارتضخ من کذا اذا اعتذر

(تَرَضَّح) ریزه ریزه شدن سفال

خراشیده و جز آن بقال یَضَحُ النُّوَّةَ

فترضحت

رض خ

(رَضَح) و یضم خبری که بشنوند

باورند از ندان آن را

(مِرَضَاح) بالکسر سنگی که بدان

سفال خراشیده کنند مِرَضَحَةً

کمکنسته مثله مراضخ جمع

(ف ض) رَضَحَ الحصى رَضَحًا

بالفتح ریزه کرد سنگ ریزه را و کذا

رَضَحَ الثَّوْبُ و رَضَحَ له

مثله

(ن) رَضَدَ المَتَاعَ برهم نهاد

رأس الحیة بالجرادة کوفتم

رَضَدَ

سر را بسنگ و رَضَحَ به الارض

زود زمین را بدان و رَضَحَت

الثیوب سرون زودن گرفتند

یکه با و نیز رَضَحَ هم دیگر را سنگ

انداختن

(مَرَضَحَةً) کسی را بنا پسند

چیزی ادن بقال رَضَحَ زیداً شئیناً

اذا اعطاه کارها و رَضَحَ فلاناً

بالجرادة هم دیگر را سنگ

انداختند

(ارِضَاح) سخن غیر فصیح آوردن

منه قوله هو یرضخ لکنة عجمية

اذا شامعهم تضراراً الى العرب فهو

یترخ الى الجحيم في الفاظ ولو اجتهدا

(تَرَضَّح) هم دیگر را سنگ جز آن

انداختن بقال تَرَضَّحَ اى تَرَضَّحَ اى تَرَضَّحَ

(تَرَضَّح) شنیدن خبری که باور

ندارند بقال هم یترضخون الخبر

ای یسمعونه ولا یستیقنونه

رض د

(مَتَاعٌ رَضَدٌ) محرکه رخت برهم

نهاده متاع رَضِید و مَرَضُودٌ

مثله

(ن) رَضَدَ المَتَاعَ برهم نهاد

رأس الحیة بالجرادة کوفتم

رخت را

رضض

رضع

رضع

رضف

۱۹۱

اِرْضَادٌ) برهم نهاده شدن خست يقال رَضَدَ الْمَتَاعَ فَارْتَضَدَ	آرد و شیر بریده زرد آید باشد از وی و خرمای کوفته از خسته پاک کرده در شیر تر نهاده یا عام است	جمع به و سخت بخیل و ناکس که شیر بخل از پستان مادر خورده و شانی که از بخل باخود شیر دوشه	و ناکس و رَضِعًا لکف شیر مکید بچه مادر را و رَضِعَةً رَضْعًا سوال کرد او را شیر با عام است
رضض	و کسر المیم و تفتح الراء رَضَضَ اَرْضًا رَضَضًا درنگی نمود و	ندارد و هرگاه از وی احدی شیر طلبه عذر عدم شیر دوشه پیش آرد و آنکه خلالة دندان خود را	(كف) رَضَعَ رَضَاعَةً) لبسم و بخیل شد (مَرْضَع) لکسن زنی که بچه شیر
عام است	دوید از لغات اضداد است و اَضْعَتِ الرِّثْيَةَ) سطر گردید	بخورد تا از طعام چیزی فوت نشود و مالک سینه ده و فی المثل لبسم را ضِعْ در حق کسی گویند که در	خواره دارد و مَرْضَعَةً بالتأزینکه کودک غیر خود را شیر دهد (ارَضَعَتِ الْمَرْأَةُ اِرْضَاعًا) شیر
(رَجُلٌ اَرْضٌ) مرد خسته که از جای بخیمد بَعِثَ اَرْضٌ کذلک	است و نیز اِرْضَاضٌ) روان کردن خوی و بریده شدن شیر	بخل بقایت سید اصله اَنْ رَجُلًا کان یَرْضَعُ اِیلَهُ و غَنَمَهُ و لا یَحِلُّهَا	دادن زنی که بچه را بداید و اِدْنِ شیر را ضِعْ در حق کسی گویند که در
(رَضِیضٌ) کامیر کوفته مَوْضُوعٌ مثله	(رَضْرَضَةٌ) شکست و زبره کردن (رَضْرَضٌ) شکسته و ریزه شدن	لِثَلَا یَسْمَعُ صَوْتُ حَلِیْهِ فِیْطَلُبُ مِنْهُ و و دندان شیر	دادن زنی که بچه را بداید و اِدْنِ شیر را ضِعْ در حق کسی گویند که در
(رَضَاضٌ الشَّيْءُ) بالضم زیرای چیزی و آنچه از کوفتن برجهد	يقال الحجارة تَرَضْرَضُ عَلَى جَهْ الأرض ای تتکسر	و و دندان شیر کودک رَوَاضِعٌ جمع و یقال سَقَطَتْ بالکسر مثله	دادن زنی که بچه را بداید و اِدْنِ شیر را ضِعْ در حق کسی گویند که در
(رَضْرَضٌ) بالفتح شک ریزه که زیر پا کوفته گردد	رضض	رَوَاضِعَةٌ (ارِضَاعٌ) شیر خود را خود مکیدن	دادن زنی که بچه را بداید و اِدْنِ شیر را ضِعْ در حق کسی گویند که در
(رَضْرَاضٌ) بعضی رَضْرَضٌ است وزمین کوفته شده بسکهها و مرد بسیار گوشت بَعِثَ رَضْرَاضٌ	(رَضْعٌ) محرکه خرمایان ریزه و بخیلی	(رَضِیضٌ) کامیر شیر خواره و برادر هم شیر یقال هَذَا رَضِیضٌ ای خانی	دادن زنی که بچه را بداید و اِدْنِ شیر را ضِعْ در حق کسی گویند که در
کذلک و المونث بالهاء و قطرای خرد از باران و سرین لرزان و	(رَضِعٌ) لکف شیر خوار رَضِعٌ کَعَقُ جمع و خرمایان ریزه و	مِنْ الرِّضَاعَةِ و بخیل و ناکس (رَضْوَعَةٌ) بالفتح گو سپند با شیر	دادن زنی که بچه را بداید و اِدْنِ شیر را ضِعْ در حق کسی گویند که در
جفیان	بخیلی	(رَضَاعَةٌ) کسابة باد پس پشت (رَضْعٌ) بالکسر دختی است که شتر	دادن زنی که بچه را بداید و اِدْنِ شیر را ضِعْ در حق کسی گویند که در
(اِبِلٌ رَضَارِضٌ) شتران بچرا کذاشته	آن را می خورد (رَضِعٌ) کعب خرمایان ریزه	که باد و بوسه یا میان دبور و جنوب	دادن زنی که بچه را بداید و اِدْنِ شیر را ضِعْ در حق کسی گویند که در
(مَرْضَعَةٌ) یک خوردنی یا نوشیدنی که خوردن یا نوشیدن آن عرق	(رَضِیضٌ) شیر خوار و مرد بخیل ناکس رَضِعٌ کرکع و رَضَاعٌ کفاد	(رَضْعٌ) رَضِعَ الصَّبِيُّ أُمَّهُ رَضْعًا و یحک و رَضَاعًا و رَضَاعَةً	دادن زنی که بچه را بداید و اِدْنِ شیر را ضِعْ در حق کسی گویند که در

رضن	رضم	رضف	رضف
پوسته مانند انگشت های فراهم آمده	بستر زبانی تفسان بخت	از هر چیزی و منه رَضَامٌ مِنْ شَيْءٍ	رضن
و در سب مابین پاچه و دست و	(مِزْضَاةٌ) بالکسر تک نفیده	یعنی اندک ازان	(مَرْضُونٌ) رده و بر تو نهاده از سنگ
مُطَفِّئَةُ الرِّقْفِ) بلای سخت که	که شیر را بوی در جوش آرند	(رَضْمَانٌ) بالتحریک گام نزدیک	و جز آن با هم پوسته در بنا و غیر آن
فراموش گرداند بلای سابق را	(ض) رَضْفَةٌ رَضْفًا داغ کرد	گذاشته و دیدن و بعیذ رَضْمَانٌ	رض و
و پیه که چون سنگ نفیده رسد	آن را بسنگ تفسان	و یکن شتر گران	(رِضْنٌ) ضامن و محب و نام پدر
گذاخته گرمی سنگ افرو میراند	(ن) رَضَفَ بِسِلْجِهِ ریخ زده و	(بَعِیْذُ مِزْضَمٌ) کنبر شتر یک	غنیة تابعیه و لقب علی بن موسی
و ماری است خبیث که هرگاه بر سنگ	رَضَفَ الوَسَادَةَ) دوتا ه کرد	می اندازد و بعض سنگ را بر بعض	بن جعفر الصادق بن علی بن
نفیده گذرد و زهر آن حرارت	تکیه را	در رفتن	الحسین بن علی بن ابی طالب رضی الله
سنگ را فرو نشانند	رضن	(مَرْضُومٌ) بنا بسنگ بر آورده	عنه و لقب جعفر مفری بن ربو ق
(رَضْفَةٌ) محرکه و اخی که بسنگ	(ارَضَكَ عَيْنِيهِ ارَضَاكَ)	و بر زد و ن مَرْضُومٌ الْعَصَب	و شنودی مَرْضَاهُ بِالْفَتْح مثله
تفسان کرده باشند و رَضَفَات	فرو خوا باید هر دو چشم خود را	كَأَنَّهُ قَدْ تَشَجَّ عَصْبُهُ	رضوان و رِضْيَانٌ تشنه و رجل
العَرَبِ) چهار قبیله اند شبان	و باز کشاد	(رِضَيْمٌ) مضمر رضیم مرغی است	(رِضْنٌ) مرد خوش و پسندیده
و تغلبت بر او و ایاد	رضم	(ض) رَضَمَ الشَّيْخُ) گران و	(رِضْنٌ) که می این اهره و عبد
(رِضِيفٌ) کامیر شیر سنگ تاب	(رَضَمٌ) بالفتح موضعی است میان	ست دوید و رَضَمَ الْأَرْضَ	(رِضْنٌ) خولانی مراد را صحبت است
کرده	زباله و شقوق و موضعی است بنواحی	شمار کرد زمین را و رَضَمَ عَلَيْهِ	در بخانه است مر ریه را
(مَرْضُوفٌ) کباب بر سنگ تفسان	تیمار و ذات الرَضَمِ) موضعی	الْحَصَى) بر هم نهاد بران سنگ را	(رِضْوَةٌ) بالکسر خوشنودی یقال
بریان کرده و هر طعام که بر سنگ	است بوادی القری	و رَضَمَ بَيْتَهُ بِالْحِجَارَةِ) بر آورد	مَا فَعَلْتَ إِلَّا عَنِ رِضْوَتِكَ
نفیده بخت باشد	(رَضَمٌ) بالفتح و بحرک سنگهای	خانه را بسنگ ریز را و رَضَمَ	(رِجْلٌ رِضٌ) لگن مرد خوشنود
(مَرْضُوفَةٌ) شکنبه که آنرا پاکیزه	بزرگ در عمارت بر هم نهند	فِي بَيْتِهِ) لازم گرفت خانه را و	رَضُونٌ جمع
کرده در سفر همراه دارند و بوقت	رَضْمَةٌ یکی	رَضَمَ بِهِ الْأَرْضَ) زمین را بومی و	(رِجْلٌ رِاضٌ) کقاض مرد خوشنود
حاجت هر گاه دیگر نباشد در آن	(رِضَامٌ) بالکسر یعنی رضم است که	و رَضَمَ الْبَعِيرُ بِنَفْسِهِ) خود	رَضَاهُ كَقَضَاهُ جمع
پارای گوشت اندازند بعد	سنگهای بزرگ باشد که در عمارت	را بر زمین زده و رَضَمَتِ الطَّائِرُ	(عِيشَةٌ رَاضِيَةٌ) ای مَرْضِيَّة یعنی
از ان سنگ ریزه را گرم نموده در	بر هم نهند	ثابت و بر جای ماند مرغ در پریک	زیست خوش و پسندیده تا علة بعد
همان شکنبه نهند تا گوشت بخت	(رِضِيمٌ) کامیر بنا بسنگ بر آورده	یا عام ست طائر رَضْمَةٌ کهنه	مفعولة لافها من رَضِيت معيشته
شود و قد رَضُوفَةٌ) دیگر	(رِضَامٌ) کفراب کیاهی است و اندک	نعت است از ان	مجهولا

(رَضَى) کفای مرد خوشنود ارضیاء	(ارِضَاةٌ بِصَحْبَتِهِ وَخِدْمَتِهِ)	(رَطَبٌ) بالفتح تر ضد خشک و	(لِئْسَ) رَطَبٌ رَطُوبَةٌ وَرَطَابَةٌ
جمع رَضَاةٌ ککامة مثله	برگزید آنرا برای صحبت و خدمت	شاخ تازه و نازک و كذلك من	ترو تازه گردید
(رَضَوَى) کسری کوهی است خود		الرَّيْشُ وَغَيْرُهُ وَوَعْلَامُ رَطَبٌ	(ن ك) رَطَبَ الرُّطْبُ رطب
بمدینه رضوی منسوب است آن	(رَضَاةٌ) خواست خوشنودی	کودک که بزمی و نزاکت زبان باشد	گردید و رَطَبٌ لَدَا ثَبَّةٍ رَطْبًا وَطَبًا
و نام اسی و شهری است	اورا و خوشنود کرد	(رَطْبَةٌ) بالفتح سبب تر رطاب	سبب تر خورانیست و
(رِضْوَانٌ) بالکسر کوهی است و	(رِضَايٌ) یکدیگر خوشنود شدن	بالکسر جمع و جاریه رَطْبَةٌ	رَطَبَ الْقَوْمِ رطب خورانیست
نگاه بان بهش	و خوشنودی يقال اِيهِ الرِّضَايُ	و خمر نازک و کید رَطْبَةٌ طَرَزَنده	ایشان را
(مَرْضَى) خوش و پسندیده	(ارِضَاةٌ) خواست از وی تا	(رُطْبٌ) بالضم وضمین علف سبز	(س) رَطِبَ (ترو خشک گفت
مَرْضَوٌ عَلَى الاصل مثله	خوشنود کند اورا و خواست خوشنود	و كذلك من البَقْلِ وَالنَّجْمِ الْهَامِلِ الْيَاكِي	(ارُطِبَ النُّخْلُ ارطاباً) نزدیک
(س) رضی عنه و علیه رَضَى رَضَا ویرا		سبز	رسیدن سید یا رطب شد انچه
وِضْمَانٌ وَمَرْضَاةٌ بالفتح خوشنود	باب الرء فصل الطاء	(رَطِبٌ) کایم تر تازه و شمر	برخرا بن است و ارُطِبَ الْقَوْمُ
گردیده و رَضِيَتْهُ و رَضِيَتْهُ بِنَد	رطه	رَطِبٌ خرمای سیده رطاب جمع	قریب رسیدن رسید خرمایان
کردم آنرا و رَضِيْتُ بِهِ قَاعَت	(رَطَاً) محرکه گولی و حماقت	(رُطْبٌ) کسر و خرمای تر رُطْبَةٌ	آنها و ارُطِبَ الْبُسْرُ رسید غوره
کرد بان و رَضِيَتْهُ مَوْشِيَةً	(رَطِيٌّ) کفای احمق و گول	یکی ارُطَاب جمع و احمد بن سلام	خرمای و ارُطِبَ الثَّوبُ تر کرد
مجهول یعنی پسندیده و خوش است	رطه کتاب جمع	رُطْبِي یکی از اکابر شافعیه است	جامه را
معیش او و لا يقال رَضِيْتُ بفتح	(رَطِيَّةٌ) کسینه و گول رَطَا کهمار	ونبیره او قاضی ابواسمعی ابراهیم	(رَطَبَ الرُّطْبُ رطیباً) رطب
(ارِضَاةٌ) دادن چیزی که خوشنود	مثله رطه بالضم و رطات جمع	بن عبد الله بن احمد و برادر زاده اش	گردید و رَطِبَ الثَّوبُ تر کرد
کند اورا	(ف) رَطَا رَطَاً (جمع کرد و رَطَاً	احمد بن عبد الله رُطْبِي رویت	جامه را و رَطِبَ الْقَوْمُ رطب
(مَرْضَاةٌ) از یکدیگر خوشنود شدن	بِسَلْحِهِ (برخ زده و رَطَا الْقَوْمُ لازم	کرده از ابوالقاسم بن بسری	خورانیست ایشانرا
رِضَاءٌ) بالکسر المثلثه و بالقصر	گردانید ایشان را ناپسند	(رَطَابٌ) کقطام و شام است	رطه
الرِّضَاةُ بالفتح و و نبرد کردن یکدیگر	(ارِطَاءٌ) بالغ شدن بزنی رسیدن	مرزبان را	(رَطَنٌ) محرکه ست از موی واز
خوشنودی يقال رِضَايٌ وَرَضَوَةٌ	و خمر يقال ارطات الجارية اذا	(مَرُطْبَةٌ) بالفتح چاه شیرین میان	هر چیزی
ارِضْوَةٌ یعنی نبرد کردیم اورا و خوشنود	بَلَّغْتَ اَنْ تَجَامَعَ	شور را و اَرْضُ مَرُطْبَةٌ زمین	(رُطَاذَات) بضم و تخفیف خرافات
پس غالب آمدیم اورا و دران	(ارِشْرَطَاً) گول گردید	گیاه سبز نازک	که حکایات شب است
(رَضِيَّةٌ) خوشنود کردن	رط به	(مَرُطُوبٌ) صاحب رطوبت مری	رطه

رطط	رطل	رطم	رطن
(رَطَسَ) بالفتح باطن كف زدن والفعل من نصر (ارَطَسَتْ عَلَيْهِ الحِجَارَةُ) بعض سنگ ریزه بر بعض موافق شد و هموار نشت رطط	يقال استرططته اذا استخمت رطع (رَطَعَ) بالفتح زکام و مانند آن (ف) رَطَعَ الْمَرْأَةَ گایید زن را رطل (رَطَلَ) بالفتح عدل و مرد نرم و ست و فرد و شسته به و بالفتح و الکسر نیم من آن دو از ده او قبه و او قبه (رَطَطَ) کا میرانک و فراید و کولی چهل درهم است و نوجوان باریک بدن و کودکی را اینک یا کودکی استخوان سخت نشده و مرد نرم و ست و مرد کلان سال است و ضعیف یا نامل نرمی و فرد و شنگی و پیری و مرد احمق و اسب بک رو و یکسو و المونث بالهائر (رَطَبَانَا) بالمد صغیر موضعی قوله رَطَلٌ فَإِنَّ خَيْرَكَ فِي الرُّطَيْطِ مثل است یعنی احمق باش که خیر تو در حماقت است و در حق شخص احمق گویند که در حماقت بخت مند و باروزی بود در وقت تعاقب محروم و بی نصیب و ارَطَفَنِي مَقْعِدُهُ لازم گرفت نشستن گاه را و شهید در آن (اسْتَرَطَطَا) کول شمردن کسی را	و شستن فرو و شستن و گدازستن آن و وزن کردن برطل رطم (رُطْمَةٌ) بالضم کا و شگل و شسته جهت آن شناخته نشود (رَاطِمٌ) کصاحب ملازم چیزی (رُطَامٌ) کغراب بازداشت اسم صدر است از رُطْمِ البعید (رَطُومٌ) مرد کول زن فرایح هدا مقال الجوهري في القاموس المرأة الهيبة فارتطمت بسراقة فسهمني پای سپ او فرو رفت در زمین الضيقة الجهاز لا الواسعة كما توهمه سخت (رَطَمَ السِّلْحَ) بازداشت پلیدی رطن (رَطَانَةٌ) و یکسر سخن جز زبان عربی گفتن بالفعل من نصر يقال رَطَنَ لَهُ رَطَانَةٌ اِذَا تَكَلَّمَ بِهَا قَالَ (ن) رَطَمَهُ رَطْمًا بالفتح در کای انداختن او را که توان زن بیرون شد و در کل انگشت و رَطَمَ لِسَانَهُ زبان زد و رَطَمَ الْمَرْأَةَ (ن) گایید زن را به و رَطَمَ البعید مجهول باز داشته شد شتر بعید و رَطَمُ لغت مذکر است از آن و نَاقَةٌ مَرُطُومَةٌ گفتن لغت مونث (ارَطَمَ ارَطَامًا) خاموش گردید زبان عجم گفتند	و ساکت ماند به و ارَطَمَ البعید مجهول باز داشته شد شتر (ارِطَامٌ) در کای افتادن که نتوان از آن بیرون شد يقال ارِطَمَ عَلَيْهِ أَمْرٌ كَمْ يَقْدِرُ عَلَى الْخُرُوجِ مِنْهُ و انجوهی کردن چیزی بروی و در کل افتادن يقال رَطَمَهُ فَارِطَمَ و بازداشتن پلیدی را و فی حدیث الهيبة فارتطمت بسراقة فسهمني پای سپ او فرو رفت در زمین سخت (رَطَمَ السِّلْحَ) بازداشت پلیدی رطن (رَطَانَةٌ) و یکسر سخن جز زبان عربی گفتن بالفعل من نصر يقال رَطَنَ لَهُ رَطَانَةٌ اِذَا تَكَلَّمَ بِهَا قَالَ (ن) رَطَمَهُ رَطْمًا بالفتح در کای انداختن او را که توان زن بیرون شد و در کل انگشت و رَطَمَ لِسَانَهُ زبان زد و رَطَمَ الْمَرْأَةَ (ن) گایید زن را به و رَطَمَ البعید مجهول باز داشته شد شتر بعید و رَطَمُ لغت مذکر است از آن و نَاقَةٌ مَرُطُومَةٌ گفتن لغت مونث (ارَطَمَ ارَطَامًا) خاموش گردید زبان عجم گفتند

رطو

(ن) رطاً المرأة رطوا جماع

کرد با زن

دطی

(رطیة) کما جنة نام نوضی

(رأطی) درختی است از درختان

ریک رأطاً یکی مذکور است

در ادط

(رؤطی) نام موبضه رأط مثله

(رض) رطی المرأة رطاً گاید

زن را

باب الرء فصل العين

رعب

رعب بالفتح افنون رعب و

جرا آن دو عده بدو عذاب و سخن عرب

مفعی والفعل من فسم

(رعب) بالضم جای در نشاندن

بیگان ترید رعبه کفره جمع

+ بالضم و صفتین ترس و ترسیدن

در ساندن والفعل من فسم یقال

جنته رعبته ای کفرته و لا قتل آرتبه

(رأعب) کما جنة مرد سخن با صبح

گوئی و معرق زمینی است منها

الحام الرأعی یعنی نوعی از

کوتره الموت بالهبار و وسیل

رأعب (توجیه که برگرداند و در

را

(رعب) کما میر ترسند و ترسانند

و فریب که چربش جلد از وی و

سنام رعب (کوهان فریب

(رعبه) بالکسر بسیار ترسند

ترهیبه بالکسر به از کوهان ترهیب

بحدف تا جمع

(رعب) کشد و سخن با صبح گوئی

رعباء هم به صفت

(رعبه) بالفتح جنت ناگاه که

از آن ترسند صورته ان یثب و احد

یفقد عندك دانت فافل فتنع

(رعب) ترسانند

(رعب) بالضم مرد بدل ترسند

و الموت بالهبار و دراز بالا بر

گوشت نازک اندام یستویفه

المذکر و المثلث او حی صفة للنساء

دون الرجال

(رعبه) بالضم باره از کوهان

و جاریه رعبه دختر دراز

بالا بر گوشت نازک اندام یسجد

رنگ خوب صورت نازک اندام

بر گوشت یلم نیرین گفت روزن

بدل ترسند و ماده شتر سبک رود

و بن شکوفه نخستین بر درخت خرما

یا عام است

(رعب) کجذب بن شکوفه خرما

(جاریه رعبه) بالکسر خست

دراز بالا نازک اندام بر گوشت

(رعب الحوض) بر کرد

حوض را و رعب السهم شکست

جای بیکان نشاندن تیر را و رعبت

الحمامه بالکسر و رعبه

رعب السنام و رعبه برید آنرا

(رعب) بیا الفاعل نیک فریب

گوشت

(رعب) بالضم خرده باره شده

(رعب) باره باره

رعب رعبه بزن گرفت

زن همقارست را و رعب

الحکم باره باره که گوشت را و

رعب الثوب باره که دجانه را و

رعب الحباء بر خیمه را

(رعب الثوب) باره گردید

یقال رعبت الثوب فو رعب و نیز

کنند

رعب بن عصام و عمرو بن

رعب یا آن بزار است بر و شاعرانند که هر چیز را که بران تا و شود وزن

و ابو ذبیان بن الرعب لذکر

+ و ثقلته الرعب کم کناد و اورا

مادری و دامراه رعب زن کول

یا کهنه لباس

(رعب رعبه) بالفتح با و سخت که

بریک مهب نو و رعب رعبیل

مثله

(رعبه) بالکسر جا به کهنه

رعبیل جمع و منه جاء فلان

فی رعبیل ای فی اطلال و اخلاقی و

زن کهنه لباس یا کول فرمشته

گوشت

(رعبه) بالضم خرده باره شده

(رعب) باره باره

رعب رعبه بزن گرفت

زن همقارست را و رعب

الحکم باره باره که گوشت را و

رعب الثوب باره که دجانه را و

رعب الحباء بر خیمه را

(رعب الثوب) باره گردید

یقال رعبت الثوب فو رعب و نیز

کنند

رعب بن عصام و عمرو بن

رعب یا آن بزار است بر و شاعرانند که هر چیز را که بران تا و شود وزن

و ابو ذبیان بن الرعب لذکر

لطف کننده و نرم سخن

رعب ب ل ب

رعب ب ل

<p>(دَعَسَان) محرکه جنبانیدن سوز کلان سالی</p>	<p>(دَعَسَاء) بالفهم شتر مرغ شتاب رو داده شتر جنبان و زنتاب رفتن</p>	<p>مرغ شتاب و با تیز از رونده و المونث بالهارد نام اسپ مراد و لقب بادشا</p>	<p>خشم باشد کانه یقول ذَا أَخَذَ الشَّهْمَ نَكَتَ بِهِ الْهَادِثُ هُوَ وَاجِمٌ نَكَتًا شَدِيدًا</p>
<p>(دَعُوش) کعبور آنکه سرش از غلبه خواب بجنبید و ماده شتر یک سر شش</p>	<p>و نام اسپ جالبید که مالک بن جعفر است و شهرت بشام</p>	<p>از حمیر (دَعَسْتَه) آیت مربی عسرو</p>	<p>حَتَّى يَمُكِّسَ رُغْطَهُ بِأَمْنَى يَنْ أَسْت که فلان دندان میساید بر تو از خشم</p>
<p>نشاط لرزان باشد و ناطق شتاب رو که دستها زود و دوبر و دوا آنکه سر او</p>	<p>(دَعَسِيش) بالکسر مردید دل و ترسیده و شتاب و در جنگ و در نیکی</p>	<p>بن قریطرا از بنی بکر بن کلاب سَمِيتَ بِدَعَسَيْنِ مَلِكِ الْحَمِيرِ كَانَتْ بِهِ</p>	<p>شَبَّهَ مَدَاجِلَ الْأَنْبَابِ وَمَنْابِتَهَا مَدَاجِلَ الْبَقَالِ مِنَ الْبَقَالِ وَدَر</p>
<p>لرزان پیکه و نینزه نرم و ضد جنبان</p>	<p>دَعَسَ (مَقْعَدُ شَرِّهِ) است بشام نزدیک انطاکیه نوعی از کبوتر</p>	<p>از تقاش دَعَسَ (مَقْعَدُ شَرِّهِ) است</p>	<p>شَلْ دِیْگَر مَاقَدَرْتُ عَلَى كَذِّ الْحَتَّى تَعَطَّفْتُ عَلَى أَدْعَا طَائِفَتِ الْبَقَالِ لِيَعْنِي</p>
<p>(دَعِيش) کایم شتر س که دست اورا بپای می بسته باشند یا شتر کپور</p>	<p>بشام نزدیک انطاکیه نوعی از کبوتر دور پرواز و دَعُوش (بادشاهی</p>	<p>دَعَسَ (مَقْعَدُ شَرِّهِ) است بووه از حمیر یَلْعَقُ بَيْتَ الْمُقَدَّسِ</p>	<p>دَعَسَ (مَقْعَدُ شَرِّهِ) است چنین امری و شترس یافتم</p>
<p>رفتن مضطرب جنبان باشد (دَعَس) نیزه نرم جنبان</p>	<p>فَكَتَبَ عَلَيْهِ بِأَسْمِكَ اللَّهُمَّ الْحَمِيرُ أَنَا ذُو مَوْعَشٍ لِهَيْلِكَ بَلَّغْتَ هَذَا الْمَوْضِعَ</p>	<p>و الفعل من فَعَسَ (دَعَص) جنبانیدن</p>	<p>(دَعَص) جنبانیدن تیر که پیکان می کنند و الفعل من</p>
<p>(مَوْعَس) کعبه ناقص فرومایه که از نیزه نادان چنید</p>	<p>وَلَمْ يَبْلُغْهُ أَحَدٌ قَبْلِي لَا يَبْلُغُهُ أَحَدٌ بَعْدِي</p>	<p>(دَعَصَص) در پیچید و افشاندن شد (دَعَصَص) در پیچید و افشاندن شد</p>	<p>سَمِعَ سَهْمٌ دَعِظَ كَلَفَ لَعَلَّتْ حج</p>
<p>(دَعَسَه) لرزانید و را (دَعَسَ) لرزیدن يقال ارجسه</p>	<p>لرزه گرفت و را لرزید (مَوْعَس) کرم نوعی از کبوتر و در تر</p>	<p>و نیز از تعاص (جنبیدن و لرزیدن (دَعَصَه) لرزیدن</p>	<p>ساخت تیر را که در آن پیکان نهند و گران شدن نخ و بر جستن بزغال</p>
<p>لرزید دعش</p>	<p>رو در هوا نیزه</p>	<p>لغات ضد او است (دَعَاظ) سوراخ ساختن تیر را که</p>	<p>لغات ضد او است (دَعَاظ) سوراخ ساختن تیر را که</p>
<p>(دَعِش) گلف مردید و ترسیده و جالاک و شتاب و در جنگ و در نیکی</p>	<p>(دَعَاش) لرزانیدن يقال دَعَسَ اللَّهُ لِعَنِي بَلْرَزَانْدِ اَوْرَا خَدَامِي</p>	<p>دَعِظَ الشَّهْمَ) بالفهم جابسه در نشان دادن پیکان در تیر که بالاس</p>	<p>(دَعِظَ الشَّهْمَ) بالفهم جابسه در برای گرفتن شتابانیدن ضد</p>
<p>و احسان از لغات افند و هست و نام اسب نجفی</p>	<p>(دَعَسَ) لرزیدن دَعِشَن) کعبه و المون زاید و در</p>	<p>آن می پیچید از عاظ جمع دهنه قوالم و جنبانیدن انجستان نادر و آن</p>	<p>چنبانیدن میخ تا بر کنند و جنبانیدن انجستان نادر و آن</p>
<p>لرزان از کلان سالی</p>	<p>باتیز از رونده و بدول شتر و شتر</p>	<p>در حق شخصی گویند که سخت</p>	<p>معلوم شود</p>

دعج

دعف

دعف

دعل

(تَرَعَّطًا) برابر کردن خواستن با شستن

دع ف

بالفتح دُعَا فًا) بالضم رفت و روان

دع ق

تاتیز رود

(دُعَا ن) کفراب خون نبی دُعَف

شد خون از بینی و کذا اُدْعَفَا

(دُعَا ق) کفراب آواز شکم ستور که

دع ع

بالضم لَعْفٌ فِيهِ رَدِّيَّةٌ

بجهولا

(دُعَا ق) بشدید یا مرد بسیار

(دُعَا ق) بشدید یا مرد بسیار

(دُع) بالفتح آرام و سکون

بالفتح پیشی نمود و در گذشت دمنه

یا آواز زره ستور چون در غلاف خود

(دُعَا ع) کسحاب مردم نو دیده

دُعَا ع) تیزی بینی و بینی کوه و آب

الحديث سَمِعَ جَارِيَةً تَقْرُبُ بِاللَّحْنِ

بجسب دُعِيق کامیر شد فیها و

دُعَا ع) شتر مرغ و مرد بیدل

فَقَالَ لَهَا اَرَعِنِي اَي تَقَدَّرِي + و

فَقَالَ لَهَا اَرَعِنِي اَي تَقَدَّرِي + و

بالفتح بینی کوه و جابهایی

بیهوش و بی عقل

(دُعُو ف) بارانها سے بک

(دُعَفَ يه البَاب) درآمد و نیز

(دُعَل) بالفتح بینی کوه و جابهایی

(دُعُو ح) کجفر و پد کدک بالیده

(دُعِيف) کامیر ابری که پیش پیش ابر

(دُعَف) خون آلود کردن سنگیزه

مرد دمنه فلان بچو دُعَله ای ثیابانه و

نیکو قامت نیکو جوانی

رود

سم ستورا

موضعیت و آنچه از گوش گو سپند

(دُعُو ح) کد صاف کودک بالیده

(دُعَا حُفَةُ الْبُشَى) شکلی که در تک

(دُعَف الدَّام) روان شد

و شتر ماده بریده او نکان گذارند

نیکو و راست قامت نیکو جوانی

چاه گذارند وقت کندن تا بر آن

خون

(دُعَلَة) بالفتح شتر مرغ و آنچه از گوش

و مرد بدول و نه در از دُعَا ح

نشسته گل دلاهی آزا پاک سازند

(دُعَا حَة) بمانید اورا و

گو سپند و شتر ماده بریده او نکان

جمع

و فِي الْحَدِيثِ أَنَّهُ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ

(دُعَف الرُّهْبَة) بر کرد مشک را

گذارند و غلاف سر زره و شعله

(دُعَا ع) جنید بن آب مانی

و سَمِعَ جَنٍّ يَجْعَلُ يَحْوِيَةً فِي جَفِّ

(دُعَف الفَرْس) یعنی دُعَف

بلند یا خرما بن زریا بالیده بار آور

بر روی زمین و بر بالیدن کودک

طَلْعَةً وَذُفْنٌ تَحْتَ رَاْعُوْفَةِ الْبَسْرِ

الفَرْس است و نیز اُدْعَا ف

و عیال مرد یا عیال بسیار و آنچه

و بالیده گردانیدن کودک یغال

و یودی بالثناء المثلثة و قد مترو یا

توانا و با قوت شدن

اول بر آید از شاخ و برگ و جز

دُعَا عه الله یعنی بر دایند و بالیده

انگشت بر سر چاه که بر آن آب کش

(مُسْتَرْعِف) بهیمنه الفاعل

آن و نیز هر چه بر دگلا اسبان

گرداند اورا خدا سے و دُعُو ح

ایستاده شود

در گذرنده از اسبان و پیش

انک یا پیش رو گله یا گله مقدار

اَلْقَارِشِ دَابَّةً) سوار شد بر ستور

(دُعُوْفَةُ الْبُشَى) بالضم معنی

شونده

بیت یا بیت و پنج دُعَا لکسر

نخست در ریاضت آمده تا رام گرداند

دَاعُوْفَةُ الْبُشَى است

(دَاعُوْفَةُ الْبُشَى) پیشی نمود و

دَاعُوْفَةُ الْبُشَى است و دَاعُوْفَةُ الْبُشَى

آزا و ریاضت دهد

(مَرَاْعِف) بنی و گردان و دِیَال

در گذشت و نیز دَاعُوْفَةُ الْبُشَى

گله که در زیاده هم رَعْلَة نامند

(تَرَعَّجَ الْقَبْلُ) جنید و بر بالید

فَعَلْتُ ذَلِكَ عَلَى الرَّغْمِ مِنْ مَرَاْعِفِهِ

چکانیدن پی و گرفتن گدخت

(دَاعُوْفَةُ الْبُشَى) دَاعُوْفَةُ الْبُشَى

+ و تَرَعَّجَ الْبُشَى) جنید و حرکت

مثل مَرَاْعِفِهِ

آزا و خون آلود کردن سنگیزه

(دُعَل) بالکسر خرما بن زره و

یافت و ندان

(ر ن ف ك س) دَعَف دَعَفَا

سم ستورا

تفسیر و مانی اکثر النسخ من القاموس

ونی بعضها بالهمسلة واطمی است	(دُعَل) کفر تیغ زان	(دُعِیم) کفر بی نام مردی	(دَاعِن) مرد کول زده و سخن
در منازل بنی عبدالاشهل و رعل	(دُشَوَاعُ دُعُولُ) کباب نیکاناخته	(دُعَام) بالفتم تیزی نظر	فروخته گوشت دست و جیش
و ذکوان و قبیلہ انداز سلیم و	(دُعُول) بالفتم و بقم و هو شاو	(دُعَام) بالفتم آب که از بیست	(دَاعِن) ننگ گران بسیار
(رعل بن مالک بن جوف)	تره است یا آن ترخانے است کیخ	اسب یا گو سپند رود بعلقی یا عام است	(دُعَاء) نام بصره سیتت پدیشها
شخصی بوده که بران بنی صلی الله	برسی آن عاقر قرط باشد	از هر دو آذیمه جمع	بوعن الجبلی و زن کول دست
علیه وسلم دعا کرده هرگاه مترار را	(دُعَلَة) سخت نيزه زد او را	(دُعَامَة) بالفتم و ختیت	و نوعی از ابکور طائف
رضی الله عنه شهید کردند	(دُعَل) بالشیف شمشیر زد	(دُعَامِی) کجاری دختی است و	(دُعُون) کعبه سخت و درشت
(دُعَلَة) بالفتم تاج ریحان داس	اورا	فزدنی جگر	از هر چیز و بسیار جنبان و تاریکی
و ابو دُعَلَة) گرگ و یکتا و هو	(دَاعِل) سبک سخت زدن نیزه	(دُعَمَان) کسکان نام مردی	شب
الاکثر	و يقال اذ علت العوسجة اخرجت	(دُعَمَتِ الشَّاةُ دُعَامًا)	(دُعِین) کامیر سپان اندک
(دَاعِل) خر مبان زلفی بے بریا	دُعَلَتِهَا	سخت لاغر گردید پس روان شد	(دُعِین) کزیر قطعت یا کوبه
بلایه بار آور	(دُعَل) کعظم گزین مال	آب بینی آن داین نمی گاهی ز کرم	است و بر آن قلعه است در دستا
(دَاعِل) بالفتم گول و گیاه بالیده	(دُعَل) کبیر عین آنکه همراه	هم آید و دُعَم الشَّعْ) شکا بهانی	است همین و دذو دُعِین) لقب یکی
و فروخته شاخها و تخمین هر گیاه که	مکله بر آید و مکله کش و مکله بان یا	آن کرده و دُعَم الشمس) انتظار فرد	بادشاهان جمیر صاحب قلعه رعین
دراز و نیکو و دوتا گردود	صاحب شتران و پیش رو مکله	شدن آفتاب نمود	(دُعَمَك) لغت در اعلک
(دُعَلَة دُعَلَاء) گو سپند گوشت از	(دُعَلَة دُعَل) در پی یکدیگر رفتن گو سپند	(دُعَمَتِ الشَّاةُ) بمعنی رعیت	(دُعَل) دُعُون دُعُون
شکافه معلق کند اشته باشند	و پیش رو مکله شدن	اشته است	(دُعَل) بالتحریک احم دست
و ناته دُعَلَاء) كذلك و گو سپند	دع م	(دُعِیم) آب از بینی گو سپند	گردید و فی التعجب ما اُدْعِنَة)
گوشت در از دُعَل بالفتم جمع و	(دُعَم) بالفتم معرفه کومیت	پاک کردن	یعنی چو کول دست است او و
حدی بن دُعَلَاء) شاعر است	(دُعَم) بالکسر به و نام زنی و دام	دع ن	(دُعَمَتِ الشمس) در در ساند
(دُعَلَة) گولی و الفعل من سمع	دع م گفتار	(دُعِن) بالفتم بینی ساره کوه	دماغ او را چنانکه دست و پهلوش
(دُعَل) کفر آب آب بینی	(دُعُون) کعبه گو سپند لاغر مک	دُعُون بالفتم و دُعَان بالکسر جمع	گردید و دُعُون دست فروخته
(دُعِیل) کامیر مکله اسپان اندک	از بینی آن آب رود و سیاهی دوات و	و د کوه و راز و موصیست بجهاز	نفت از آن
(دُعِیل) کزیر برین ابد بن صدف	سخت لاغر و معرفه ز نیست	و موصیست بجبین و موصی است	دع و
از حضرت موت است	(دُعُون) بالفتم زین نازک اندام	ز دیک افرا بی موسی	(دُعُون دُعُون) و تیلان بر دختن

فراخ ریگ ناک یا آنکه روان نشود	دُعْبَانَةُ (بالضم) که بند نعل	رو و باد	نداد را
گرم باران بسیار و دَوَادِ دُعْبُ	دُعْبَاءُ (چاهیت)	دُعْبُ (کهن تو انگور و نخت)	دُعْبُ (کهن ماده با شیر)
رو و بار فراخ بسیار آب برادر	دُعْبَانِ (کجاری فرونی جگر)	مند	دُعْبَانِ (شیر دادن بقال از غشت)
ارض دُعْبُ (کسحاب سینی)	دُعْبَانِ (بالضم) موضعیت و	دُعْبُ (راغب کرد او را و لایب)	المرأة و لکدهای ارضها و شیر و
آب روان نشود بر آن مگر باران	نهریت بر و شاهجان و دهریت گردانید	دُعْبُ (راغب کرد او را و لایب)	شدن ده و نیزه زدن رگهای
بسیار یا زمین نرم فراخ ریگناک	بهره	دُعْبُ (راغب کرد او را و لایب)	شیر و نیزه بر نیزه زدن کسی
دُعْبُ (کامیر و بسیار خوار و	دُعْبُ (بالکسر نام شیر مالک)	دُعْبُ (راغب کرد او را و لایب)	دُعْبُ (کظم جایی انگشتی از)
حریص و آزمند و انتر بسیار شیر و	بن حجاز و دُعْبُ (مثنی)	دُعْبُ (راغب کرد او را و لایب)	دُعْبُ (کظم جایی انگشتی از)
بسیار نفی دُعْبُ (جمع و فراخ)	موضعیت بصره	آن نمود	دُعْبُ (شیر کیدن)
نکم از مردم و جز آن و حوض	دُعْبُ (زمان پریشان مضطرب)	دُعْبُ (راغب کرد او را و لایب)	دُعْبُ (شیر کیدن)
دُعْبُ (حوض فراخ و سقاء دُعْبُ)	در معاش	دُعْبُ (راغب کرد او را و لایب)	دُعْبُ (شیر کیدن)
کذلک و دهریت دُعْبُ (الشهوة)	دهریت بنجارا	دُعْبُ (راغب کرد او را و لایب)	دُعْبُ (شیر کیدن)
اسپ کشا و ده گام و دَوَادِ دُعْبُ	دُعْبُ (بالضم) و دُعْبُ	دُعْبُ (راغب کرد او را و لایب)	دُعْبُ (شیر کیدن)
رو و بار کلان و فراخ بسیار آب برادر	دُعْبُ (بالضم) خوانانی آن نمود	دُعْبُ (راغب کرد او را و لایب)	دُعْبُ (شیر کیدن)
دُعْبُ (دُعْبُ) تیغ بسیار آب	دُعْبُ (اعراض کرد و از آن)	دُعْبُ (راغب کرد او را و لایب)	دُعْبُ (شیر کیدن)
عریف خمار	نخواست آزاد کرد او و دُعْبُ	دُعْبُ (راغب کرد او را و لایب)	دُعْبُ (شیر کیدن)
دُعْبُ (کفین امر غوب)	دُعْبُ (محرکه دُعْبُ) و دُعْبُ	دُعْبُ (راغب کرد او را و لایب)	دُعْبُ (شیر کیدن)
خوب و عطا بسیار دُعْبُ	دُعْبُ (کسور دُعْبُ) و دُعْبُ	دُعْبُ (راغب کرد او را و لایب)	دُعْبُ (شیر کیدن)
جمع و فراخ نکم از هر چیز	دُعْبُ (محرکات دُعْبُ) و دُعْبُ	دُعْبُ (راغب کرد او را و لایب)	دُعْبُ (شیر کیدن)
دُعْبُ (بالتحریک خوانانی)	دُعْبُ (محرکات دُعْبُ) و دُعْبُ	دُعْبُ (راغب کرد او را و لایب)	دُعْبُ (شیر کیدن)
دُعْبُ (مرد خوانان)	دُعْبُ (محرکات دُعْبُ) و دُعْبُ	دُعْبُ (راغب کرد او را و لایب)	دُعْبُ (شیر کیدن)
طلبکار	دُعْبُ (محرکات دُعْبُ) و دُعْبُ	دُعْبُ (راغب کرد او را و لایب)	دُعْبُ (شیر کیدن)
عبد العظیم بن حبیب	دُعْبُ (محرکات دُعْبُ) و دُعْبُ	دُعْبُ (راغب کرد او را و لایب)	دُعْبُ (شیر کیدن)
دُعْبُ (کسحاب از ابی حنیفه)	دُعْبُ (محرکات دُعْبُ) و دُعْبُ	دُعْبُ (راغب کرد او را و لایب)	دُعْبُ (شیر کیدن)
روایت میکند و من و کست	دُعْبُ (محرکات دُعْبُ) و دُعْبُ	دُعْبُ (راغب کرد او را و لایب)	دُعْبُ (شیر کیدن)

دغس	دغ	دغل	دغل
بیاراندک دران سستی ناتوانی باشد و خوابنده تمام خفته و بشک در کاری نخوانده و در درخت رامی که وجه آزاد نیابد و مصد این را دغیداد است و نیز از غید بریده شدن غیر و تمام ناخفتن از دور آینه و شسته شدن بر در آن	دغدران (مغوش) کجین بنار و نعمت برورند خود را از لیت فراخ و فست الغین آدغسه الله مالا) زیاده گرداند خدا می ل اورا و برکت دهد در آن	شتر را روزی بسیم و روزی بشام یا سیر نادان آب آزاد نهان کرد خیری لازم گردانیدن شوره گیاه شتر را با عدم رغبت آید و خوردن شتران آب را بعد چریدن شوره گیاه که در حال آب باشد دغ ف	(دغلة) بالفم غلاف سرزده (دغل) بالفم خفته ناکرد دور از خایه و دغش (دغل) زیت فراخ و کذلت من الزمان (دغلاء) بالفم و المده شتر ماده که باره از گوش می بده او نکان گذاشته باشند
چیره (دغدد) اقلست از رعد دغ ز (دغغاز) ست وزم یافتن کسی رایقال شتر غزه اذ استضعفه و استلانه	دغش (دغغش) کجند بنار و نعمت نرم شمر دغش (مغوش) کجند بنار و نعمت نرم شمر	(دغیف) کایمان کرده آذغفه (دغف و دغفان) بضم بر و جمع تو اغیف مثل شد و دغا (دغ) دغف البغیر دغفا) بالفم آزرا	(دغول) گوسپند که سیر دهد گوسپند را و دغول (دغول) آنکه نیمت شمر و هر خبر را و بخورد نیمت شمر و هر خبر را و بخورد
دغس (دغس) بالفم دست و دسترس مرید آذغان جیب و دیکو و برکت و گوا ایگه (دغوش) مبارک و گوا ایده و مرد بیا خیره و یقال لایت و جهنت المغوش ای الیمون المبادک (دغوشه) فساد و در آینه گار ایقال هو فی مغوشه من امرا فی اختلاط وزن بیا رزائیده (دغسه الله مالا) زیاده گرداند خدا سے مال اورا و برکت	دغ ح (دغغ) تیز کرد و نظر را داشت دغ ط (دغاط) کفراب موضعیت دغ غ (دغغغه) کسفینه زندگانی نیکو و آشیامید نه از کفک شیر یا آشی است براسه زجه که از شیر و آرد ترتیب دهند (دغوغه) بالفم فراخی زیت و فو رفتن کس در نیکوئی و همه وقت آب یافتن شتر یا آب داد	دغل (دغل) بالفم نوعی از علف شور یا آن سمرق است که معرب سلم باشد آذغان جیب	(دغال) کطام داده و اینا دغال کسحاب و کوه اندزد و یک خبریه و ابور دغال) بالکسر با خراج ابوداود و در سنن و بیهقی و در لائل البوة و غیر آن از اسنن و ابونعیم است از نمود قال سمعت رسول الله صلی الله علیه و سلم حین حرجنا معه الی الطائف فمرنا ببقیر نقال هذ قیرابی دغال و هو ابو شقیف و کان من شؤد و کان یهد الحرم یدغم عنه فلما خرج اصابتة اللیقة الی اصابت قومہ یهد المکان فذکر الحديث و یقول جوهری و لیلی بود مر حش را در راه و وقتیکه

رغم

رغم

رغم

رغو

۱۴۳

شروع کرد و فرمود و قال بن سید تو
 کان عبد الشعیب کان عشاراً جا
 (رغلان) کشتان نام مروی
 (ف) رغل اُمّه رخله بالقمیه
 شیه یا دریا آن خاص است بخوردن
 بزغال شیر مادر را به آنکه در ده
 باشند
 (أرغلت لأرض) رویانید گیاه
 رغل و (أرغلت المرأة ولدها)
 شیر او زن بچرا و (أرغل المزدع)
 نیک دانه آگنده شد خوشهای آن
 (أرغل الیه) مائل گردید
 بوی و (أرغل فلان) خطا کرد
 (أرغلت لأبل عن موالقها)
 گم شده شتران از چراگاه و (أرغل
 الشی) غریب جری می نهاد
 آرا
 رع
 (رغمه) بالقلم سختی در ناپسندی
 و خاک آلودگی و خاک شدن
 و مثلث مرغمه مثلثه بالفعل من
 سمع و فتم یقال رغه و مرغمه
 ای که به و در غم فلان ای لم یقدر
 الانصاف قال النبی صلی الله علیه و آله
 و سلم یغث مرغمه و خاک یقال

فعلت ذلك علی الرغم من الفس
 و پوست و پوست باز کردن از سخت
 و خواری
 (رأغم دأغم) از اتباع است
 (رغام) بالقلم خاک و خاک نرم یا
 رگ آینه بخاک و نام رگستان
 است
 (رغام) کفر اب ببنی نفعه فی
 خاک آلودگی و رازی
 (رغامه الله آفقه) ای الصنقه
 بالمغام و منه حدیث عائشه فی
 (رغامی) کجای می نشینی و بی جگر
 لغه فی الممسله و گیاه بیت لغه
 فی الخما و بینی و رگهای شش که
 مجرای نفس است
 (رغمان) بالقلم رگستان است
 (رغیم) کزیر نام مروی
 (رغیمان) موضعیت
 (مشاة رغاء) گوسپند که بر
 کناره بینی وی سپید باشد بازنگی و
 مخالف رنگ سازیدن
 (مرغم) کتعد و مجلس بینی
 (مرغمه) کمر حله باز است
 (مرغمانه) بالکسر زن خشم
 (مرغمانه) بالکسر زن خشم

و خشم کردن با هم
 (ف) رغننه (کردم آن کار را برغم
 او و در غم انفی بالله) مثلثه یغنه
 بکره و ناپسندی حقیر و خوا رگروید
 (أرغمه الله) خشم نماید بر و
 خدای و (أرغمه الله بالمال سیاه
 گرداند او را و (أرغمه اللیل)
 فاک آلودگی و رازی
 (أرغمه الله آفقه) ای الصنقه
 بالمغام و منه حدیث عائشه فی
 خضاب أسلیته و أرغیمه و نیز
 (أرغمه الله) در خاک امکندن چسبک را
 و منه حدیث شاة مسدوقه فکما
 (أرغمه الله علیه و سلم) رغننه
 بن المراء ما فی فیه ای القی القمه
 من فیه فی التراب
 (رغمه ترغیم) گفت او را رغا کردن سخن
 رغا و فی الحدیث سجد فی السهو
 (مرغمانه) بالقلم و فتم الغین فتم
 جای گریز جای و قلع و مضطرب
 (رأغمهم) آشکارا جنگ کرد
 با ایشان و جدائی نمود و عداوت
 (رغاده اللین و رغايتيه) مضطرب
 کرد و و نیز مرأغمه جدائی و دور

و خشم کردن با هم
 (ترغیم) خشم گرفت
 رغن
 (رغن) بالقلم گوش داشتن و قبول
 کردن سخن و خوردن و نوشیدن
 در نماز و برعت و بالفعل من فتح
 و طمع و آزد میل کردن و بعدی بالای
 یقال رغن الی الصلح ای رکن الیه
 (رغن) بالقلم زمین نرم
 (رغن) لغه فی لعل
 (مرغینان) بکسر غین شهر
 است بما در الهنر از آن شهر است
 علی بن محمد مولف کتاب هدایه
 (أرغن) خورانی و را و (أرغن
 الامر) آسان سبک گردانید کار را
 و نیز (أرغان) گوش داشتن و قبول
 (رغمه ترغیم) گفت او را رغا کردن سخن
 رغا و فی الحدیث سجد فی السهو
 (مرغمانه) بالقلم و فتم الغین فتم
 (رغاده اللین و رغايتيه) مضطرب
 (رغاده اللین و رغايتيه) مضطرب

ج

[illegible]

دفع

دفع

دفع

دفع

حَرَمْتُ الْمَدِينَةَ + دَفَاعَةً (دَفَعَ) شتر ماده که فله برکشد در پستان
 + دَبْرُقْ دَفَعَ) برق بلند
 (دَفَعَ) بالفقه والکسر ایام غله در روده را بخیر نگاه آوردن
 اَيَّامُ دَفَاعٍ + فَيَزِدُّ دَفَاعًا) پُرسیدن مصداق مثل المجلود والمعقول
 زراعت از دانه
 (دَفَاعَةٌ) بالضم وکسر بلغده که از اخلاف وضعه + دَفَعَ البعير
 زمان بر سرین بند تا کمان فرس
 نماید ورشته که بندی بان زنجیر و
 قید خود را یسوی خود کشد و بالکسر
 نام بیت در صحابه است و بالضم
 و ثلث بندی آواز بلند آواز
 شدن و الفعل من کرم يقال دَفَعَ دَفْعًا
 ای صادر دفع الصوت و فی صوتیه دفعه
 ای شده چهارده
 (دَفِيعٌ) کامیر شریف و بلند کسی را به کسے صلته بآلی و منه قولهم
 و مرتبه بلند و بلند آواز
 (دَفِيعَةٌ) کفینة قصه که بر دارند
 (دَفِيعٌ) که زیر ابوالعالیه لباس
 قابلیت
 (دَفِيعَةٌ) بنت و زر که بنیت محرمات است
 است
 (دَفَاعٌ) کشد و نام پدر بر محمد
 بن عبد الله اندلسی محدث

(دَفِيعٌ) تصغیر دفع مولا رسول الله صلی الله علیه وسلم + دَفِيعٌ بن ثابت صحابیاند
 (مَوْفُوعٌ) نوعی از دویدن يقال هذه دَابَّةٌ لیس لها مَوْفُوعٌ وهو
 (دَفَعَهُ دَفْعًا) بالفقه بردشت
 از اخلاف وضعه + دَفَعَ البعير فی سیره) مبالغه نمودن و شتر در رفتن
 + دَفَعْتُهُ) مبالغه نمودم و در انداز
 (دَفَعَهُ) بردشت و بلند کرد و آزا
 شتر لازم متعد + دَفَعَ القوم) بشهر رفتند + و نیز دفع بردشتن
 غله در روده و بخیر نگاه آوردن
 و برغم کردن کلمه را و آن را عراب
 شمل ضم است و بنا و قصه بردشتن
 بردالی صله بعل و نزدیک گردانیدن
 کسی را به کسے صلته بآلی و منه قولهم
 دَفَعْتُهُ اِلَى السُّلْطَانِ دَفْعًا بِالضَّمِّ
 قهت به و قوله تعالى فَرُشٍ مَوْفُوعَةٍ
 یعنی نزدیک گردانیده شده بر او نیاید
 بالعضل ان فوق بعض یا را از زمانه
 کمات است
 (دَفَعَهُ تَرْفِيعًا) برداشت آزا
 نیز تَرْفِيعٌ دور شدن و دور نمودن
 يقال دَفَعَهُم اِیَّیْ جَدَّهْم فی الحرب

و مختلف دویدن خر يقال دَفَعَ الْحِمَارُ اِذَا لَحْدًا عَدُوًّا بَعْضُهُ اَدْفَعُ
 من بعض + و نیک اندن شتر را
 (دَفَعَهُ اِلَى الْحِکْمِ) شکایت برد
 بیش حاکم نزدیک آن شد با خصم
 + دَفَاعٌ یَهْمُ) باقی گذشت آنها
 را و هر بانی نمود + و نیز مَوَافَقَةٌ
 معاملة کردن با کسی و در شقت
 چندان اختن يقال دَفَعْتُهُ خَافَقَةً
 ای داد و نی کل مداد و ده
 (دَفَعَهُ) بردشت و بلند کرد و آزا
 + فادَفَعَ) پس بلند گردید + و
 نیز از دَفَاعٍ نزدیک حاکم شدن
 با خصم
 (دَفَعَهُ) برداشت آزا و دفع
 و برداشتن خواستار و می + و استوفع
 (دَفَاعَةٌ) سبزی شد آنچه برخوان
 بود و وقت برداشتن آن سید
 دفع
 (دَفَعَ) بالفقه گوییده ترین و ادوی
 و بدترین آنها از روی خاک مانجه
 آدَفَعُ بضم نا جمع + و زمین نرم
 دَفَاعٌ کجبال جمع + و شک تيق
 تنگ پوست متوسط میان جید
 در روی زمین بسیار خاک جاسی
 آن نتواند
 (دَفَعُ) میان هر دو را ن نشستن

خاک نبات و مردناکس و فرومایه
 اَدْفَاعٌ جمع + و ریم ناخن و بضم
 یاریم نهایی ران و فراخی عیش
 و از ران و بن آن و هر فراهم آمد نگاه
 ریم از بدن و بضم اَدْفَاعٌ و دَفُوعٌ
 جمع + و تَوَابٌ دَفْعٌ) خاک نرم و
 لذلك طغاء دفع و کلیس دفع
 (دَفْعٌ) بالضم بعل و گرد اگر دفع زن
 و منه اذا التقى الرفغان و جب
 الغسل یزید التقاء الختائین
 (ادَفَعُ) بالفقه موضعیت
 (دَفْعَاءٌ) بالفقه و المد زن
 باریک ران خرد و دفع خردین پرد
 ران
 (دَفِيعٌ) عیش فراخ و خوش دوافع
 جمع
 (دَفَاعَةٌ) سرخ عیش شدن
 الفعل من کرم
 (دَفِيعٌ) کامیر عیش فراخ و خوش
 (دَفَاعِيَّةٌ) زیت فراخ و بن آسانی
 يقال هو فی دَفَاعِيَّةٍ مِنَ الْعِشِّ ای
 دَفَاعِيَّةٌ + دَفْعِيَّةٌ) کلهانیه شد
 (مَوْفُوعَةٌ) زن خرد کس که کسی جماع
 آن نتواند
 (دَفْعُ) میان هر دو را ن نشستن

ج

[illegible]

وفاوی است که در سوراخ بسیار ناتوازش شود و از بدو و شجده روشنه او من ترک نفیضه ایاء فیوتند اللبن فی الضرة فیعود ما اوخرطکا دقیقة) مثله گروه هم سفر دفاق مساب و ادفاق و دقق کسر و جمع دفاقه دققه) کفرته ناته که سوراخ سرپا نش بند شده باشد دافقة) کصا جته نه ریت بفرات از ازارقة گویند بنام المنصور در بیت بجزین دیفق) شتر آرنج بر تانه دفاقه دققه) شتر ماده آرنج بر تانه از آنکه سوراخ سرپا نش بند شده باشد درفاق) بالکسر رسن که بدان بازوی شتر بندند تا آهسته رود در روی سوره الکرامی دفاقه) بالغتم همراهی کردن والفعل من سماع بالضم گروه هم سفر درفیق) کامیر همراه دققه و جمع فاذا نفقوا ذهب اسم الرفقة لا اسم الرفیق وهو واحد و جمع مثل الصدیق قال الله تعالی وحسن	اولک دقیقا او الرفقة اسم للجمع و ایضا دیق ضد اخرق یعنی کول درشت و مهربان و آسان کار درفیق) بن عبد الله کزیر و ابو درفیق محمد ثمان ند درفیق) کثیر و مجلس آرنج و آنچه بوسی نفیضه باندازد کاسی و منه قری قول تعالی و یهیی لکم من امرکم مرفقا جمله مثل مقطع و من قرأه مرفقا جمله اسم مثل مسجد و یجوز مرفقا بفتح الفاء مثل مطلع و لم یقرأ به مرفقة) گمگشته ناز باشد دیفق مرفوقی) شتر آرنج بدرد آمده درفاقی) بالکسر شتر که آرنج آن به پیوسته و در خور و و ناقته مرفاقی) شتر ماده که بسیار از سبتن بسیار بند در کرده باشد و چون بدو شند از اربابش خون بر آید درفاق الدار) جاسی آب و برف انداختن و مانند آن و خلا جاسی و منه وجدنا مرفاقهم قد استقبلنا القبلة جمع مرفق بالکسر و یروی برگردید	مرا حیضهم و قد مر (ن ک س) دقق به و عکبه دققا و مرفقا) بالکسر الفاء و فتحها زمی کرد بوسی (ن) دقق فلان) سودرسانید او را درفق) کثیر و مجلس آرنج و آنچه دققا) بست بازوی شتر ماده را و و کذا لک اذا خیفان تفرع الی وطنها سودرسانید او را و نیز که بدان درفق) زمی کردن با کسی درفقة) کثیفه گویند که هر دو دست آن تا هر دو آرنج بپاید الاراء و معیشة درفقة) زندگانی درفاق) همراه و موافق درفاقی) بالکسر همراهی کردن درفاقه) فی السفی و دلا طفت که بر سر غلاف زره فحقار نهند تا کشی درفیق) ثابت بر جاسی و دیات فلان مرفقا) ای متکیا علی مرفق بدیده و بغتم فامزل و تکیه جاسی درفیق) کزیر بن سلمه است و کبک دارد دقق) تکیه کرد بر آرنج خود یا دارد دقق الحوص) و دقق الحوص درفق) کجوز نام مودی درفق) کجذب و دزدان اسب	درفق به) زمی کرد بوسی درفقا) به دیگر همراه شد و در سفر درفق) کثیفه اخذ مرفقه درفق فلان) سودرسانید او را درفق) بالکسر دامن درفق) بست بازوی شتر ماده را درفق) بالکسر دامن درفق) کثیفه گویند درفق) زمی کردن با کسی درفق) کثیفه گویند که هر دو دست آن تا هر دو آرنج بپاید درفق) زمی کردن با کسی درفق) کثیفه گویند درفق) همراه و موافق درفق) بالکسر همراهی کردن درفق) فی السفی و دلا طفت که بر سر غلاف زره فحقار نهند تا کشی درفق) ثابت بر جاسی و دیات فلان مرفقا) ای متکیا علی مرفق بدیده و بغتم فامزل و تکیه جاسی درفق) کزیر بن سلمه است و کبک دارد دقق) تکیه کرد بر آرنج خود یا دارد دقق الحوص) و دقق الحوص درفق) کجوز نام مودی درفق) کجذب و دزدان اسب
--	---	---	---

دفل

دغه

دغه

دغو

دراز و دم بيار گوشت و جامه فراخ دشتر فراخ پوست د موفال) بالکسر مرد بسیار خرام د قوفل) کتف ابن عبد الکريم و ابن داوود که محدث اند د ن م) د قفل د فلام) و سیکو نیکو و مهتر نمودن و زباده کردن در توانست جامه را پوشید و توانست هر کاری را نیکو کرد و آذقل) بالغه و د قفل کتف لغت مذکرات از آن و د فلام و د قفله لغت موش د ن) د قفل د قفلا و د قفلا کتا) محرکه چرامید و دامن کشانفت یا بهتر از رفت یعنی برداشت دست را باری و فرو کرد آنرا بار دیگر و نیز د قفل) بزرگ کردن چاه را از آب د قوفل توفله) بیکسر خرامید د آ قفل د فله) فرو بردن دامن را و نیز د فلام) خرامیدن و دامن کشان رفتن یقال آذقل فی مشیت و آذقل فی ثیابیه کذلک د ناعه موقله) کفطه شتر ماده که بتان آنرا بخرقه بسته و آن خرقة را بر سر پستان وی گذارند تا بپوشد سر بتان را	د دجل توفیل) کمتین مرد خرامان د قفل الرکیه توفیلا) بزرگ و چاه از آب و نیز توفیل) بزرگ و دشتر و خوار و حقیر نمودن از لغات اضداد است و مالک چیزی گردانیدن کسی د ن م) د قفل د فلام) و سیکو نیکو و مهتر نمودن و زباده کردن در توانست جامه را پوشید و توانست هر کاری را نیکو کرد و آذقل) بالغه و د قفل کتف لغت مذکرات از آن و د فلام و د قفله لغت موش د ن) د قفل د قفلا و د قفلا کتا) محرکه چرامید و دامن کشانفت یا بهتر از رفت یعنی برداشت دست را باری و فرو کرد آنرا بار دیگر و نیز د قفل) بزرگ کردن چاه را از آب د قوفل توفله) بیکسر خرامید د آ قفل د فله) فرو بردن دامن را و نیز د فلام) خرامیدن و دامن کشان رفتن یقال آذقل فی مشیت و آذقل فی ثیابیه کذلک د ناعه موقله) کفطه شتر ماده که بتان آنرا بخرقه بسته و آن خرقة را بر سر پستان وی گذارند تا بپوشد سر بتان را	د دافه) کصاحب مرد فراخ عیش تن آسان و دبعید دافه) شتر سیر علف و آب و بر آب آئیده هرگاه خوا ایل د دافه) جمع و مرد مهربان یقار هو دافه) به ای احمل و یقال بینی و بینک لیلله دافه) و یکالی د دافه) یعنی نرم و آسان سیر د دافه) کاسه فراخ عیش تن آسان د دافه) فراخ عیش تن آسان د دافه) د دافه) مخفقه د دافه) کلهنیه فراخی عیش دار زانی د دافه) عیش شته) فراخ و آسان شد زنگانه او د دافه) الرجل دافه) و یکسر د دافه) فراخ و آسان زنگانی د دافه) د دافه) بر آب آمدند شتران هرگاه خواستند و نیز دافه) د دافه) سیر علف و د دافه) بزرگ کردن شتران د دافه) بر آب آسوده و تن و دافه) آسان و دافه) آسان د دافه) دافه) آسان و دافه) آسان د دافه) دافه) آسان و دافه) آسان د دافه) دافه) آسان و دافه) آسان	ای دافه) ماکشیتهم و نیز دافه) آقامت کردن شتران نزدیک آب و تن آسان و سیراب و علف ماندن و روغن مالیدن مرد هر روز و همچنین نموی نشاندن و قدیمی عنه و بر آسودن و بویسته بودن در ناز و نعمت د دافه) الله توفیه) بر آسوده و تن آسان و دافه) آسان د دافه) بر آب آوردن شتران هرگاه که خواستند و نیز توفیه) رمایش دادن از زخم و اندوه و آسایش دادن یقال دافه) عینی توفیه) ای نفس توفیه) د دافه) بر آسوده و تن آسان د دافه) بر آسودن د ف ه ن د دافه) کلهنیه فراخی و سعت زنگانه و النون ذائده و قدیم د ف و د آذنی) بزرگ گوش با فزونی د ف و د دافه) دافه) آسان و دافه) آسان د دافه) دافه) آسان و دافه) آسان د دافه) دافه) آسان و دافه) آسان د دافه) دافه) آسان و دافه) آسان د دافه) دافه) آسان و دافه) آسان
---	--	---	---

خوش به آینه	دَقَّاءُ وَدَقُّوعًا) برآمد و بلند گردید	سطر کردن	لقب ابن عبد الرحمن بن کعب
(ن) دَقَّاءُ الثَّوْبِ) رفو کرد و جامه	+ دَقَّاءُ بِنِمْ دَقَّاءُ) اصلاح کرد	(دَقُّوب) کعبور زنی که چشم بر	بن زهر
را + دَقَّاءُ فَلَاحًا) تسکین آرام	میان قوم و فساد انداخت از لغات	مرگ شومی دارد و بخت مهرش و شتریک	(دَقُّوب) بالضم و الفصحة عطا کردن
داد و داد از ترس	اشهد و است + دَقَّاءُ فِي الدَّجَّةِ)	آب خور و حوض نزدیک نیاید	خیزی باشد کسی بدین شرط که
(دَقَّاءُ) بالکسر و المکسر شیر گرفتن	بالا بر آمد	در انبوهی وزنی که او را بچه نزدیک	هر کس از آن اول مبرد آن خیر
بر جفسان شدن و پیوستگی و اتفاق	(دَقَّاءُ اللَّهِ) خشک و ساکن گرداند	و كُنْ لَكَ الرَّجُلُ وَزْنُهُ) که او را فرزند	پورته او باز گرد و با دادن خانه یا
و سازد اری مَوَافَاةً مَثَلَهُ و منه	اشک و بر اخذ + دَقَّاءُ ت	باقی نباشد یا زن سر زنده مرده	زمین کسی را که تا حیات خود از آن
بالتَّزَّاءِ و البینین دجاء للتزَّوج	(الحرق) بر دوشتم آنرا	+ دَامَ الرَّقُوبِ) بلا و سختی	نعم گیرد و بعد سرکش بدیگر
(دَقَّيْتُهُ تَرْقِيَةً) بالرفاء و البعید	دق ب	(دَقَّيْتُ) کامیر کی از اسامی بر	برسد اَوَّانَ تَقُولُ اِنْ مِتَّ قَبْلِي
نعم ارا	(دَقَّب) محرکه سطر می کردن	تعالی شانه و گنجان چشم دارند	فهی لی دان مِتَّ قَبْلَكَ فهی لک فهی
باب الراء فصل اتفاق	(دَقَّبَة) محرکه پس گردن باین	و با سبب موکل و امین اصحاب	من المواقبه لان کل واحد منهما
دق	گردن یا گردن دَقَّب و دَقَّاب و دَقَّبَا	تقار با امین بر قداح زنده و تیر	یرقُب موت صاحبه
(دَقُّوع) کعبور آنچه بر جراح است	+ دَقَّبَاتُ جَمیع + و ذات حسیه و	سوم از تیرهای تقار و ستاره از ستارگان	(دَقَّبَان) محرکه مرد سطر کردن
نهند تا خون بایستد و منه قول الکثم	مردم و بنده و نام مردی + دَقَّبَة)	باران که انتظار دیگر کند و ستاره	و معرقة موضع است + و الاشعر
و اَسْبَوُا الْاَبْلَ قَاتٍ فِيهَا دَقُّوعُ الدَّمِ)	معرقة مولای جده تا بلیست	شرق که بطلوع مقابل خود منور	الرقبان) شاعر است قیل
ی شطی فی الدیات فُتَحْنَ بها	+ دَقَّبَة بن مَصْفَلَه) تبم تا بچه	شود مثل الزُّیَّاد قَبِيه الْاَکْبَلُ اذا	وَرَّثَ مَالًا عَنْ دَقَّبَة بِالْکَسْرِ اِی عَنْ
الدماء	+ دَمْلِج بن دَقْبَه) محدث است	طلعت هی غابت تلك او مناذل	کلاله و لم یَرْنَه عَنْ اَبَائِه
(دَقَّاء) کسار و ستاد	و العرب تَلْقَبُ الْحَجْم بِرَقَاب الْمُرَاد	القم کل منها دَقَّب لصاحبه + دَم	(دَقَّبَاتِي) محرکه مرد سطر
بمیزان) بالکسر و یغم زین و	لا انهم حم	اسب زینر فان بن بدر و پس راور	گردن
نوع بان	(دَقَّبَة) بالکسر گمانه و ترس ب	بدر و داری است بد دَقَّبَات	(دَقَّبَة) کشته اده مرد ناکس
(ن) دَقَّاءُ لَمْ دَقَّاءُ وَدَقُّوعًا) خشک و فرزند	دَقَّب بضمین جمع + و پس آئینه	فرمایند و آنکه گنجان رخت دبار	
شد اشک ایتا و کذلک دَقَّاءُ الدَّمِ	(دَقَّبَة) بالضم معا که بخت شکار	مرو از فرزند و قبیله	کاروان کند و رغبت ایشان
و یقال اِنْ دَقَّاءُ عَلی خَلَعَتْ لَعْنَةً فِی قَوْلَت	بَنگ چنانکه زبیه معا که جهت شکار	(دَقَّبَة) کسفینه و جبینه کوه	(مَوَقَّبَة و مَوَقَّب) بالفتح جا </td
اِنْ دَقَّاءُ اِدْفَقَ بِنَفْسِهِ و لا تُحْتَمَل	است شرف بر خیزد + و دَوَّ الرَّقْبَة	دید بان بر بند می	
بَطْنُهَا الْکَثَرُ یَطْفِقُ + و دَقَّاءُ الْحَرْقِ	(دَقَّب) بالفتح شیر بیش و مرد	کجینته لقب مالک شیر	(ن) دَقْبَة دَقْبَة وَدَقَّبَانَا) بکسرهما

دَقُوبًا بِالْفِصْمِ دَقَابَةً دَقُوبًا وَدَقْبَةً شَرَانِ رَسْت	بنی کلب را	از ان والفعل من نصر
بِقَعْمِ حَشَمِ دَاشْتِ آزَا وَانْتَظَارِ رَتَرَقْمِ الْهَالِ نِكُمِيَا سِت وَتِيَارِ	دجَل مَرَقْدِي (بالکسر و	(دَقَاش) کسحاب مار و قطام علم
کَرَوَ وَدَقَبِ الشَّمِيِّ نَجْمَانِي كَرَوَ دَاشْتَن شَرَانِ	شد الدال مقصوراً ورتاب کار	است مرزنا نرا دهُومَنِي عَلِي
آزَا وَدَقَبِ ثَلَاثَ رَسَنِ وَرَرَقْمِ (وَرَزِيدِن وَفَرَاهِمِ آوَرَدِنِ دَجَلِ يَرْقُودُ) مَرَدِ بِيَارِ خَوَابِ	برای عبال يقال هُوَ يَرْقُمُ لِعِيَالِهِ اِي (مَرَقْد) کسکن خوابگاه وگور	الکسرة يَجْمَعُ بَيْنَ مَرَفَعَالِ كَرَمَدُولِ
کَرُونِ وَانْدَاخْتِ دَايَقَابِ رَقَبِي كَرُونِ بَاكِي دِيْقَالِ يَكْسِبِ	(مَرَقْد) کسمن دارویی است	برو می لف دلام در نیاید و جمر کرده
أَدَقَبْتُهُ دَايَا أَدَاخْتًا يَغْنِي بَرَقَبِي دَقَادِ	که خورنده را خواب آورد و راه	نشود چون قَطَامِ وَحَدَامِ وَغَلَابِ
وَادَمِ اِدَاخَانِيَا زَمِينِ رَا دَقْدِ (بِالْفَتْحِ) كُوبِيْتِ كَرَسَنَگِ رُوشِنِ	روشن	و اهل نجد آنرا حکم لایصرف دهند
رَمَقَبِ (كَعْظَمِ) لُوسْتِي اَزْجَانِ اَسِيَا زَمِي كِيرِنْدِ وَخَوَابِ بَخَوَابِ رَا دَقْدَ (أَدَاقَادَا) بَخَوَابِ بَرَوَادِرَا	شدن دَقَادِ دَقُودِ بِالْفِصْمِ نِهَامَشِدِ	چون عمر و زفر و هوای قیاس لَانَّهُ هُمُ عَلِمِ
کَرُونِ بَزْکَرْدِه بَاشَدِ	والفعل من نصر اِلَرَقَادُ خَاصُّ بِاللِيلِ وَرَا نَجَا سَ (رَقِيد) نوعی زرفار	و لَيْسَ فِيهِ اَلْأَعْدَلُ وَالتَّائِيْتِ عِيْرَاتِ
دَقَابَةِ مَوَاقِبَةِ دَقَابِ نَجْمَانِي كَرَوَ آزَا وَدَقَبِ اللّهِ فِي أَمْرِهِ	دَقْدَ (بِالْفَتْحِ) فَعْلَةٌ مِنَ الرَّقَادِ يَغْنِي رَادِقَادِ شَتَا فَنِ	أَلَا شَعَارُ جَاعَتِ عَلِي لَفَةِ أَهْلِ الْحِجَازِ
اِي خَافَتِهِ وَنِزْمِ مَوَاقِبَةِ (بِالْمَدِّ) رَا نَجْمَانِي كَرُونِ وَحَشَمِ دَاشْتَنِ وَكِيكِ	دَقَزِ	فَاذَا كَانَتْ فِي آخِرِهِ دَاعُ مَثَلِ جَعَارِ
مَوَاقِبِهِ رَعْرَعُ مَضَارِعِ وَتَقْصِبِ أَصَابَتْنَا دَقْدَ مِنْ حَرَايِ قَدِ عَشْرَةِ أَيَّامِ	دَقَزِ (بِالْفَتْحِ) يَكُونُ فَنِ وَالْفَعْلُ مِنْ نَصْرِ وَجَمْعِنِ يَقَالُ مَا يَتَوَقَّضُ مِنْهُ رَقَاشِ (وَرَقَبِيلُهُ كَبْرِي وَرَاقِلِ وَرَاقِلِ	و حَضَارِ اسْمَا ضِعْمِ وَكُوكِبِ دَسْفَادِ
کَکَا بِي مَفَاعِيلِنِ بَشَدِ	دَقَادِ (خَوَابِنْدِه دَقُودِ وَدَقْدِ كُوكِ عِرْقُوقِ يَغْنِي نَمِي جِهْدِ زَمِي كَرَوَ دَقَابِ (رَقَبِ) كَصَاحِبِ رَگِ جِهْنْدِه	و دَبَادِ اسْمَا بَرِّ وَا دَرِضِ فَيُؤَافِقُونِ هَلِ
اِرْتَقَبَ (بِالْاِبْرَادِ) وَدِيدِ بَانِي جَمْعِ وَمَعْرُفَةِ نَامِ مَرُومِي	دَقَسِ	مَادِرَانِ خُودِ
کَرَوَ وَدَاذَقَبْتُهُ جَشَمِ دَاشْتِ آزَا رَتَرَقَبْتُهُ جَشَمِ دَاشْتِ آزَا	(مَرَقَشِ) كَمَقْعَدِ لَقَبِ شَاعِرِ شَرِيفِ	(دَقَاشَانِ) دُوكُوهِ اِنْدَا عَلَايِ
دَقَحِ	دَقَشِ (بِالْفَتْحِ) نَكَاشْتِنِ بَرَنگَارِيَزِ مَارِ پِيسِه	
دَقَحْتَهُ بِالْفِصْمِ وَزِيدِنِ وَالْفَعْلُ مِنْ فَخْرِهِ وَزِيدِنِ وَدَمْنِهِ جُنَاكِ	دَقَشِ (بِالْفَتْحِ) نَكَاشْتِنِ بَرَنگَارِيَزِ مَارِ پِيسِه	
لِلنَّصْحَةِ وَكَذَلِكَ لِلرَّقَابَةِ دِيْقَالِ فَرَقَتِ دَرِيضِي مَالِ يَغْنِي تِيَارِ وَارِ	دَقَشِ (بِالْفَتْحِ) نَكَاشْتِنِ بَرَنگَارِيَزِ مَارِ پِيسِه	
	دَقَشِ (بِالْفَتْحِ) نَكَاشْتِنِ بَرَنگَارِيَزِ مَارِ پِيسِه	

دَقَّع

دَقَفَا

دَقَق

دَقَق

(ف) دَقَّعَ دَقَّعًا بِالْفَعْلِ تَبَا نَت

+ دَقَّعَ الثَّوْبَ در پی نهام و جامه

را + دَقَّعَ فَلَانًا هجای او کرد

و کوبید + دَقَّعَ الْغُرُصَ بِسَنَنِمْ

تیر به پی رسید + دَقَّعَ التَّرَكِيبَ

ویرانی جاه را ترسید + مقدار یک

دو قامت بر آورد آنرا + و نیز دَقَّعَ

مقدار زدنیزه در یانته نیزه زدن

کسی را یقال دَقَّعَ خَلَّةَ الْفَادِسِ اِذَا

اَدْرَكَهُ فَطَعَنَهُ وَالْخَلَّةُ الْفُجْجَةُ بَيْنَ كَتِفَيْ

الطَّاعِنِ وَالْمَطْعُونِ + درست چپ

کردن ز بر لقمه وقت خوردن و منته جامه

كان معاوية يلقم بيده ويترقع بالخوي

ای بیسط احدی یدایه لینترع علیها

ما سقط من لقمته

(دَقَّاعَةً) کسایت گوی و الفعل من

کرم

رَا دَقَّعَ اِذَا قَامَا حَمَاتِ اُورِدَا + و

اَزَقَّعَ الثَّوْبَ در پی خواه شد جامه

(طَارِقُ بَنِ مَرْقَعٍ) کعظم و

مَرْقَعُ بَنِ صِفَى خَطَمِ تَابِجِ

است

(دَقَّعَ الثَّوْبَ) در پی نهام و جامه بن وید

را + و نیز تَرْقِيعَ بیمار کردن تشران

را و در پی نمودن بر جامه شد و للبلال الله او را از سر ما

(مُتَرَاقِعَةً) پیوسته خوردن می وهو

قلب معاقره

(اِرْدَقْتَا) باک دشمن و هوا لکرت

و المبالاة ويستعمل في النفس يقال

مَا اَزَقَّعَ لَهُ دِيَهٌ اِى اَكْثَرَتْ لَهُ دَمَا

بِأَلَى بِهِ و كَذَا مَا تَرَقَّعُ يَأْفُلَانِ بِرَقَايَ

كقطام و سحاب و کتاب یعنی باک

نداری و پروای مانیکنی یا التقات

نمی نمایی یا تسبول نصیحت نمایی

اِسْتَرَقَّعَ الثَّوْبَ) در پی خواه شد

که آب بر آید بروی در وقت

دَمَرَقَّعَ) چیزی که بدان نگویند

و دشنام و هتکال ادی فیه مترقعا

ای موضعا للشتم و الهجاء

(تَرَقَّعَ) و زدن و فراهم آوردن

دَقَفَا

(دَقَّوْفَ) بر وزن و مخی رفوف است

و یقال دَأَيْتَهُ يَرْقُفُ مِنَ الْبُرْدِ یعنی

می لرزد از سرما

دَرَقَّقَ) کنسر نام زنی یا شهر

است از ان شهر است عباس

دَقَّقَ) بالغم و کسر بوست تنک از

آهو و جز آن که بروی نویسد و منته

قوله تعالى في دَقِّ مَشْشُودٍ و محففة

روشن و تنک از هر چیزی ضد غلط و

(رَقَقَّةً) بالغم لرزه و این ماخوذ

از رقف است قاف را در اول آن

دَقَقَ) بالغم و کسر بوست تنک از

آهو و جز آن که بروی نویسد و منته

قوله تعالى في دَقِّ مَشْشُودٍ و محففة

روشن و تنک از هر چیزی ضد غلط و

يقال في عَطْلِهِ دَقَّقَ اِى ضَعْفٌ دَنِ

آب که تسباع ماند دَقَّقَ جمع

دَقَّقَا) کسحاب بیابان زمین

که آب بر آید بروی در وقت

سبس آن فرود رود دَقَّقَا) بالکسر

وی سخت باشد یا زمین که آب

آن فرودفته باشد و فیض یا زمین

زم فراخ + و یوم دَقَّقَا) روز گرم

دَقَّقَا) کخراب ان تنک یقال

عندى غلام يَجْنُزُ الْجُرْدَقَ وَالرَّقَاقَ

یعنی کرده و مان تنک دَقَّقَا) یک

و یقال دَقَّقَا) بالکسر دَقَّقَا) ککتاب

جمع + و تنک و زم از هر چیزی

دَقَّقَا) دَقَّقَا) دَقَّقَا) است

دَقَّقَا) بالکسر ملک و بندگی است

است خار دار و برگ درخت یا

دَقَّقَا) بنده یستوی فیه الواحد

و خیری تنک و زمین نرم و فراخ و فیض

و الجمع و قد جمع علی دَقَّقَا) بالکسر

دَقَّقَا) بالکسر مهر بانی و یعدی بلام

+ و تنگی و الفعل مَضْرُوبٌ + و شرم

دَقَّقَا) بالضم آب تنک دریا بدر

رو و یقیم

دَقَّقَا) محركة زمین نرم هموار که

آب آن فرودفته باشد و سستی و کمی

يقال في عَطْلِهِ دَقَّقَ اِى ضَعْفٌ دَنِ

ماله دَقَّقَا) اِى قِلَّةً

دَقَّقَا) کسحاب بیابان زمین

که آب بر آید بروی در وقت

سبس آن فرود رود دَقَّقَا) بالکسر

وی سخت باشد یا زمین که آب

آن فرودفته باشد و فیض یا زمین

زم فراخ + و یوم دَقَّقَا) روز گرم

دَقَّقَا) کخراب ان تنک یقال

عندى غلام يَجْنُزُ الْجُرْدَقَ وَالرَّقَاقَ

یعنی کرده و مان تنک دَقَّقَا) یک

و یقال دَقَّقَا) بالکسر دَقَّقَا) ککتاب

جمع + و تنک و زم از هر چیزی

دَقَّقَا) دَقَّقَا) دَقَّقَا) است

دَقَّقَا) بالکسر ملک و بندگی است

است خار دار و برگ درخت یا

دَقَّقَا) بنده یستوی فیه الواحد

و خیری تنک و زمین نرم و فراخ و فیض

و الجمع و قد جمع علی دَقَّقَا) بالکسر

دق

دق

دقل

دقه

و تنک از هر چیز و نرم

(دَقِيقَان) هر دو خصیه است و هر دو برگ پشت و هر دو که آنه هر دو سوراخ بینی و مابین تهیگاه و پنج ران

رَأْيَمَةُ بِنْتُ دُقَيْقَةَ کجیته صحابه است

(دُقِي) بالضم و القصر یه تنک که آن را توان آشامید و فی المثل وجد ثنی الشَّحْمَةِ الرَّقِیِّ عَلَیْهَا الْمَاءُ شخصی گوید که ویرا صاحبش ضعیف و ناتوان انکار و

(دُقُوقُ) بالکسر آنچه بدان نازا تنک نمایند

(مَوَاقِیُ الْبَطْنِ) تنک و نرم بی پای شکم و احد آن مَوَقِی است یا واحد ندارد

(دُقُوقُ) بالفتح و رخس سرب و در رخس هر چیز و نام شیه سعد بن حَبَّادَةَ النَّصَارِی رَضِیَ اللهُ عَنْهُ و ابیت بالای قاصد سید نام پدر زو او غطفانی شاعر

(دُقُوقَاةُ) زن و رخشان دی (دُقُوقُ) بالضم آب تنک در دریا با در رو که بسیار می نباشد آن را

و شراب تنک و شمیر بسیار آب

(دُقُوقَانُ السَّرَّابِ) بالضم آنچه رخشان و جنبان باشد از وی (رض) دَقُّ الْبَعِیْثِ دُقَاةً کفرابم دست رفت یا سبکفت و دَقُّ

الشَّيْءِ دِقَّةً نرم و تنک گردید (دُقُوقُ الْمَاءِ وَ غَيْرُهُ) ریخت از آن گردید

(دُقُوقُ السَّرِّیْدِ) بالکسر تنک گردانید شکنه را بر رخس و

نیز دُقُوقَةُ جنبانیدن کوزه آب و گشتن آب در چشم (دُقُوسُ مِرْقُ) اسپ قسیتی و

تنک سم (أَدَقُّهُ إِذْقَاةً) تنک گردانید از آن

مند غلط و بنده کرد او را و (أَدَقُّ فُلَانٌ) بد حال گردید و (أَدَقُّ الْعَنْبِ) به آخر رسید خننگ

آن خاص بالابض (دَقَّقَهُ تَوْقِیْقًا) تنک گردانید از آن و دَقَّقَ الْكَلَامَ نیکو کرد سخن را و نیز ترقیق کنایه کردن از چیزی و منه المثل عَنْ صَبُوحٍ تَرَقَّقُ الْأَصْلَانِ جَابَانِ نَوَّلَ بَقُومَ فَاحَا وَ حَبَقُوهُ غَلْمًا قَوَّحَ قَالَ إِذَا جَحَّتْ مَوْنِي

کیف اخذ فی طریق فیقول که المثل ای رضی الله عنه لَآنَ عَلَیْكَ كَرَمُ اللَّهِ

تکنی عن الصبح

(تَرَقَّقَ لَهُ) مهربانی نمود و بر و (و نیز تَرَقَّقَ) تنگ شدن (و استَوَقَّه) بنده گشت راه و استَوَقَّ

الماء فرو رفت آب در زمین مگر اندک و استَوَقَّ الشَّيْءُ تنگ

(مَالٌ مُتَرَقِّقٌ) شتران آماده برآوردن فربهی یا لاخری

(تَرَقَّقَ) جنبید و درخشید و آمد و رفت و تَرَقَّقَ الدَّمْعُ برگشت آب در چشم و بر سو رفت در آن

(و تَرَقَّقَ الشَّيْءُ) درخشید و نیز تَرَقَّقَ گردان معلوم شد از آنجا ب یقال تَرَقَّقَتِ الشَّمْسُ إِذَا صَادَتْ كَأَنَّهَا تَدَوَّدُ

دقل (دَقْلَةُ) بالفتح خرابی بلند که است بدان نزد دقل و دقل

(دَقْلَةُ) بالفتح خرابی بلند که است بدان نزد دقل و دقل (دَقْلُ) رسن که بان بر درخت خراب بر آیند (نَاقَةُ مِرْقَال) بالکسر شتر ماده

شتر ماده و لقب هاشم بن عتب شتر ماده و لقب هاشم بن عتب شتر ماده و لقب هاشم بن عتب

و وجهه أعطاه الزَّايَةُ بَصِيفَتَيْنِ دَكَانَ

يُرْقِلُ بِهَا و المِرْقَال) کینت رقبان است و ماش عطار بن رسید که یکی از بنی عواته است

(نَاقَةُ مِرْقَال) کحش شتر ماده شتر آب و مِرْقَلَةُ بالکسر مثله

(أَدَقُّ) (أَدَقَالًا) بشتافت و بوی رفت و (أَدَقُّ الْمَفَادَةِ) طی کرد

دقم (دَقَمَ) بالفتح نوعی از تنکا رخط دار یا نوعی از دیبا یا از چادر نا و کتاب و سختی و بلا و دجاء

بالمشتم) و یحرک یعنی بسیار آرد و (دَقَمَةُ) بالفتح مرغزار و کرانه رود یا فراهم آمدن گاه آب رود و جباری که بفارسی نان کلام است

و موضعیت نزدیک وادی القری و موضعیت نزدیک بصره (دَقَمَتَان) دو تندی است در

بایهای گوسپند که بناخن ماند یا نشان دو داغ کرانه ران خراب و دوازدهی ستور یا دو گوشت پاره بی سو متصل باطن ذراع اسپ یا دو کرانه ران ستور و دو مرغزار است بناجیه

دق

دشم

دقم

دقن

دقی

صمان در نوشته است از بندهای حره
 که رنگش سرخ بر روی ناست
 و موضعیت در زمین نبی اسد
 در دقم محرکه سختی و بلا و موضع
 است بحدیث و منه السهام الرقیات
 و یوم الرقیه و یسکن روزیت
 از روزهای عرب عقر فیه قودل فی
 عامر بن الطیفیل
 در دقم محرکه گیاهیت
 در دقم گتف سختی و بلا و جَاء
 بالرقیم ای بالکثیر و بنت الرقه
 بلا و سختی و يقال دقم فی الرقیه
 و الرقما اذا وقع فیما لا یقوم به
 در آدقم بالفهم بدترین مارهاست
 یا مار پیله یا مار که مار ده آن
 در قشاد است آدقم جمع و حی
 است از غلب و هم الا دقم ایضا
 در دقم کامیر بنشته و دوات و تحفه
 و موضعیت و اسب جزام بن
 و ابی و هم قریه اصحاب کفایه
 ایشان یا سگ ایشان یا دومی یا
 سنگ بزرگ یا لوح از بزرگ بر آن نام و نب
 و دین و قصه ایشان نوشته
 در دقم کسبینه زن عاقله یا عفت
 یا سنا

(خیمه بن دقم) کنزبیر
 صاحب بدایت
 در دقم کسب قلم و یقان المشید
 الغضب طفا مرقم و کذا اجاش
 در دقم خط دار و د کتاب
 مرقوم القوائمه انک یا بهایشر
 خط دار بسیار باشد
 در دقم خط دار و زمین کم نبات
 و دابة مرقومه ستور که بر پایها
 آن خطوط داغ باشد
 در دقم دقما ممت و منه قلم
 هو یوم قسم الداء یعنی حافظ و فادر
 بر تصرف بر امور است و در دقم
 الکتاب نقطه نها و کتاب را و واضح
 و بیان نمود و مهر کرد و آن و در دقم
 الثوب خط دار بافت جامه را و
 و نیز دقم کتاب کردن
 در دقم الثوب تر قیما مخطوط
 بافت جامه را و خط دار کرد و و نیز
 تو قسم کتاب کردن و آهتقن خط و
 نقطه نهادن و واضح گردد و نزدیک
 به هم نمودن سطور را و در دقم
 حساب نشان و علامتست مرا بل

دیوان خراج را که بر رقاع و قوتیحات
 و در افراد حساب کنند تا کمان
 نباشد که جای سپید و خالیست
 که در آن حساب و اقشود
 در دقن
 در دقن محرکه برقیه مرغ مر و ار
 خوار
 در دقن کصاحبه زن خوش منگو
 رنگ وزن خضاب کرده
 در دقن کعبور خما و زعفران
 در دقن کتاب بمعنی رتقون است
 در دقن کامیر در هم
 در دقن بالکس خا و زعفران
 در دقن بمعنی مرقوم است
 در دقن الحیثه اذ قان خضاب
 و عربی و با سهای الهی و صفات و ارده
 و اوعالی باشد و نیز بر رقیه تکیه نمود
 و نیز اذ قی کفاض مردافنون گر
 او کذا رجل داقیه و الهاء للبعث
 در دقن الحیثه تر قیما بمعنی اذ قی
 و نیز تر قین و قریب
 با هم کردن سطور و نقطه نهادن خط
 را تا واضح گردد و آهستن و زینت
 را و آن از او تر قین و افراد حساب
 سیاه کردن مواضع آن باشد تا توهم
 صجاست

نشود که جای خالی و سپید است
 تا در آن حساب و اقشود
 در دقن اذ قاناً آلوده شد و زعفران
 در دقن المرأة تر قیناً خضاب
 که بنمایند زعفران و فی الحدیث
 ثابته انقربهم الملئکه المترقن
 ای المتلطم بالزعفران
 دق و
 در دقن بالفهم رگ توده کرد و اندک
 کمان از بعض دقوة مثله
 در دقن بالفهم جبر کردن تر اقی
 جمع
 دقای
 در دقن بالفهم امنون و تعوید دق
 جمع و آن سیاح است اگر زبان
 و عربی و با سهای الهی و صفات و ارده
 و اوعالی باشد و نیز بر رقیه تکیه نمود
 و نیز اذ قی کفاض مردافنون گر
 او کذا رجل داقیه و الهاء للبعث
 در دقن الحیثه تر قیما بمعنی اذ قی
 و نیز تر قین و قریب
 با هم کردن سطور و نقطه نهادن خط
 را تا واضح گردد و آهستن و زینت
 را و آن از او تر قین و افراد حساب
 سیاه کردن مواضع آن باشد تا توهم
 صجاست

دُرُقِيَّةٌ (کسیتہ نام خوشتر نبی)
 صلی اللہ علیہ وسلم ونام ووصالیہ (ترقی) برآمد بر زبان و دُرُقِيَّةٌ
 دیگر رضی اللہ عنہن و دُرُقِيَّات (فی العلم) ای دُرُقِيَّةٌ فیہ درجہ درجہ
 علی الجمع لقب عبداللہ بن قیس (استرقاؤم) رقیہ خواستن و منہ
 بان جہت کہ اورا چند زن یا چند (استرقیتہ) فرقا فی رقیہ
 جده یا چند حبیبہ بودند بنام
 رقیہ
 (مِرْقَاة) بالغتم ویکسر یا پیر زبان
 من کسرها شنبہا بالکة التي یعمل
 بها ومن فتحها قال هذا موضع یفعل
 فیہ مَرَاتٍ جَمْع
 (مَرَقِيَا الْاَلْف) بالغتم و و مَرَف
 بینی
 (ض) دَرَقَاةٌ دُرُقِيَّةٌ دُرُقِيَّةٌ
 دروید بروی فسون خود
 (س) دُرُقِيَّةٌ لَیْنَةٌ دُرُقِيَّةٌ بِالْفَتْحِ و
 دُرُقِيَّةٌ برآمد بر روی و دُرُقِيَّةٌ فی
 السلم) برآمد بر زبان و منہ
 قولہم اَدَّقْ عَلٰی ظِلْعِکَ اِی امشرد
 صَدَقْدٌ بَعْدَ مَا یَطِيقُ وَلَا یَحِلُّ عَنْ
 نَفْسِکَ مَا لَا یُطِيقُ
 (تَرْقِيَّةٌ) برداشتن کلام از کس
 و نقل کردن و برخواندن پیش
 یقال دُرُقِيَّةٌ عَلَیْکَ کَلَامًا تَرْقِيَّةً اِذَا
 دَفَعَ

باب المراء فصل الکتاب

دکب

(دکب) بالغتم شتر سواران ده عدد
 و افزون اسم جمع است یا جمع و گاه
 برای سب سواران هم باشد دکب و بن لوسی است
 دُرُقِيَّةٌ جَمْع و موش و دُرُقِيَّةٌ
 (مصری) و یوک صحاب است یا تابعی
 و بدر قبیلہ است
 (دُرُقِيَّةٌ) بالکسہ نوعی از برشت
 و برشت اسم است رکوب را
 (دکب) محرکه زار یا بن آن یا فنج
 یا ظاهر آن یا رکبان بن بردوران
 و فارس علی حکم و قیل لایقال
 الکتاب الحما و فارس بل یقال حَمَادٌ
 یا رکاب علم است دُرُقِيَّةٌ دُرُقِيَّةٌ
 دُرُقِيَّةٌ بضم جیم جمع دُرُقِيَّةٌ بکسر
 اول و فتح ثانی مثله و و نهال خرما
 بر تنه مادر رسته و تازمین رسید
 یا شاخ خرما بر تنه نخل برآمده
 و مرکب و دُرُقِيَّةٌ دُرُقِيَّةٌ السفینة
 کرباتی است دشتی و زانو یا جامی

باریکی ساق و ذراع استور یا آرنج
 از جرمیوان دُرُقِيَّات بکون کا
 رسته و تازمین رسید
 (دکوب) کعبور استور پشتی
 دُرُقِيَّةٌ بالکسہ مثله و منہ قولہم
 مَالَهُ دُرُقِيَّةٌ و لَحْمُولَةٌ و لَحْمُولَةٌ
 او المركوب المركوبه و المركوبه المعینه
 للمركوب و اللازمة للعجل و وطریق
 دُرُقِيَّةٌ برآمد بر پند و دُرُقِيَّةٌ
 دُرُقِيَّةٌ بر دشت سوار
 (دُرُقِيَّةٌ دُرُقِيَّةٌ) شتر ماده صالح
 برشتنی یا شتر ماده رام و پخته است
 میان که و مدینه نزدیک خرچ
 (دُرُقِيَّةٌ) بالغتم مردکان زانو
 و بعضی دُرُقِيَّةٌ شتر که یک زانوی
 (دُرُقِيَّةٌ) که صاحب شتر خاصه آن بزرگ زوگر باشد
 دُرُقِيَّةٌ دُرُقِيَّةٌ بالغتم شتر سواران یا ده
 از رکب است
 (دُرُقِيَّةٌ) بالکسہ شتران که بدان
 سفر کرده شود و واحدند ارد یا داند
 آن راحله است دُرُقِيَّةٌ لکتاب و
 دُرُقِيَّات دُرُقِيَّةٌ جَمْع و رکاب
 زین دُرُقِيَّةٌ لکتاب جمع و وجد
 ابراهیم خباز محدث و دُرُقِيَّةٌ
 (دُرُقِيَّةٌ) بالکسہ و دُرُقِيَّةٌ دُرُقِيَّةٌ السفینة

ج

دکب

دکب

دکم

دکم

روغن زيت که از شام آید و انما
 قيل دكابي لانه يحمل من الشام
 على الابل
 (دكابيّة) بالکسر موضعیت نزدیک
 مدینه
 (دکيب) کامیر خیزی اند چیر
 نشانده و آنکه با دیگر هم سوار
 باشد و در زمین یعنی پاره از زمین
 که کنار رمای آنرا بلند کرده در آن
 سبزی یا زراعت کارند یا جو
 میان دو در زمین یا جوی میان
 دو بستان خرابین یا کشت زار
 دك كلب جمع و دخل دكيب
 خرابانان بر یک رسته بر جدول
 و غیر آن نشانده
 (دجل دكاي) کشاد و مرد شر
 سوار و لقب جد علی محدث بن
 عمر
 (دکابه) بالتاء یعنی را کوب
 است
 (دکبان) بالفهم موضعى است
 سجاز
 (نافقه دکبانة) بالفهم شتر ماده
 سالم پرشتی یا شتر ماده رام دکبانه
 مثل

(دکبان السنبُل) بالفهم آنچه
 از غلاف گندم اول بر آید و آن شهاب
 است که بر خوش باشد
 (دکاب الشحم) بار نامی پی
 بر هم نشسته در مقدم کومان و آنکه
 در موخر کومان باشد آنرا وادف
 گویند
 (دکوب) نهال خرابین بر مادر
 رسته یا شاخ خراب بر تنه خرابین
 بر آمده داکوبه مثل
 (نافقه دکبوت) بالتحریک شتر ماده
 پرشتنی یا شتر ماده رام
 (مکب) بالفهم پرشتنی از ستو
 رشتی ماکب جمع
 (مکوب) بعضی مرکب است و
 مغرقه موضعیت سجاز
 (س) دکبه دکوبا و مکب
 بالفهم پرشت از راه و دکب
 (الذنب) گناه و زید و دکب
 کلان زانو گرید
 (ن) دکبه دکبا بالفهم زو بر
 زانوی و یا موسی اگر نه زانو خود
 را بر پیشانی وی زو یا پیشانی او را
 بزبانوی وزد
 (دکب المهر) نزدیک سوارى
 جمع

سید سب کره و داکبث
 (الرجل) ستور پرشتنی و آدم و
 (مکب) کعظم اصل و منبت
 چیر که يقال فلان کریم المکبای
 کریم الاصل و اسپ عاریت گیرنده
 بر نصف غنیمت و خیری اند چیر
 نشانده
 (دکبه ترکیب) بر هم نشاند از راه
 يقال دکبث الفص فی الخاتم والتصل
 فی الشهم و نیز ترکیب
 اسپ را بر نصف غنیمت عاریت
 داون
 (دکبه ترکیب) پرشت از راه و
 (دکب الذنب) گناه و زید
 (مکب) چیر و چیر
 (مکب) بر هم نشسته و ستو
 (س) دکبه دکوبا و مکب
 بالفهم پرشت از راه و دکب
 (الذنب) گناه و زید و دکب
 کلان زانو گرید
 (ن) دکبه دکبا بالفهم زو بر
 زانوی و یا موسی اگر نه زانو خود
 را بر پیشانی وی زو یا پیشانی او را
 بزبانوی وزد
 (دکب المهر) نزدیک سوارى
 جمع

(دکبه) بالفهم ساحت و کشادگی
 سرای و میان آن و پاره ترد که
 درین کاسه مانده باشد
 (دکاح) کسحاب موضعیت
 (دکاح) علی الجمع خانه ها
 (دکحاء) بالفهم و المد زمین درشت
 (دکاح) کشاد نام سگی و نام اسپ
 شخصی از قبیل ثعلبه بن سعد
 (سرج مکح) بالکسر زین که
 سپر و دوازشت اسپ و کذلک
 (دکح) اذ اتوا عن ظهر البعير
 (دکح) اعتماد کرد و تکیه نمود
 (دکح) و دکح الیه دکوحا میل کرد
 بسوی وی و باز گردید و آرام گرفت
 (دکح) بر هم نشسته و ستو
 (دکح) اعتماد کرد و تکیه
 نمود و داکحه الیه تکیه و او را
 بسوی آن یا مضطر گردانید او را باز
 (دکح) کاسه پر از ترید
 (دکح) تکیه کرد و اعتماد نمود
 (دکح) فراخ شدن و پرشتن در
 و ناحیه پس سرای بسیار داکح
 مجلس دوست و کار رے کردن
 و زنگ نمودن و تصرف کردن

دکوز

دکس

دکس

دکض

۱۸۹

<p>دک د</p> <p>(دکاک) ثابت در جای زیر چرخ</p> <p>(دکود) کعبه شراوه که پیوسته</p> <p>نیز در و قطع کند آزادگاه بر</p> <p>(دکاک) ایستادن که مردم غیر</p> <p>آن</p>	<p>است دکا و جمع</p> <p>(دکیزه) کیفیت مالیکه حق</p> <p>جمع و در اصطلاح اهل مل نام</p> <p>تخلیست و آن عقب داخل باشد</p> <p>(دکوز) بالغتم میانه و ابره و جا</p> <p>باش مردم و جای که لشکر راقیا</p>	<p>در کاس سقن شتر را و الفضل من نصر</p> <p>(دکس) بالکسر پیچی و مردم</p> <p>سیار</p> <p>(دکاکس) واری است و گادی که</p> <p>در مرکز زمین بنزد بوقت کوفتن</p> <p>هی دکنة من الشيطان اذ دفعة</p> <p>منه</p> <p>(دکاس) بالکسر سنی است که</p> <p>در چهار شتر زبسته بند هر دو دست</p> <p>آنها بدان بندند و تنگ کنند تا سر</p> <p>او معلق ماند</p> <p>(دکاسه) دیگر چوبه سر کجا</p> <p>رسن و مانند آن که در زمین نیک</p> <p>فرورده شود مانند آخیه</p>	<p>دکض</p> <p>(دکضة) بالغتم راندن جنبش</p> <p>ومنه قولهم هو لا یزکض الحجن</p> <p>ای لا ینفع عن نفسه فی الحدیث</p> <p>هی دکنة من الشيطان اذ دفعة</p> <p>منه</p> <p>(دکوس دکوض) کعبه کمان زود</p> <p>تیر انداز</p> <p>(دکوض) کعبه فروزین</p> <p>(دکضة) لگنته بازوی کمان</p> <p>و چهار کفتان اسپ که زمین را</p> <p>بپایهای خود کند</p> <p>(دکاض الحوض) اطراف آن</p> <p>دکضاء (دکضاء) بالغتم و ضم الکاف و</p> <p>ترکضاء بالکسر و کسر الکاف و الدین</p>
<p>(دکال المیزان) راست ایستاد لازم باشد</p> <p>ترازو و نیز دکود آر میدان</p> <p>برجای بودن ایستادن آب و باد</p> <p>و شقی و آفتاب نصف النهار</p> <p>(دکوز الصلوة) سکون است میاز</p> <p>و حرکت آن مانند طمانیت بعد</p> <p>رکوع و جلوس میان دو سجده</p>	<p>(دکوز) بالکسر حسن و از نرم مردم</p> <p>و اما قاتل جوانمرد</p> <p>(دکوز) بالکسر ثبات عقل و راسی</p> <p>پایه بزرگ نسیم یاز</p> <p>(دکوز) دیگر خرابی کبت</p> <p>نیز</p>	<p>(دکاس) بسپاگی برگردانیدن</p> <p>و قوله تعالی واللّه اذ کسبهم ما کسبوا</p> <p>ای دد هم الی کفرهم و اذ کست</p> <p>الجارية بر آمدن گرفتارستان</p> <p>وی و اذ اجتمع و صحنه فقد هتد</p> <p>(دکس) گونسا رشت و نیفا</p> <p>و انبوی کرد و فراسم آمد و نیز</p> <p>ادکاس (بالکسر) بازگشتن بچشمه که</p> <p>از آن خلاص یافته باشد و بجای خود</p> <p>گردیدن و گرد اگر و مرکز گشتن</p>	<p>دک د</p> <p>(دکوز) بالکسر حسن و از نرم مردم</p> <p>و اما قاتل جوانمرد</p> <p>(دکوز) بالکسر ثبات عقل و راسی</p> <p>پایه بزرگ نسیم یاز</p> <p>(دکوز) دیگر خرابی کبت</p> <p>نیز</p>
<p>(دکوز) کجبال لیکه حق سبحانه</p> <p>و نه پدید آمده و مال نهان کرده</p> <p>اهل جاہلیت در زمین و بار نامی</p> <p>سیم و زکات دکوز بالکسر و ابره</p>	<p>دکس</p> <p>(دکس) بالغتم بسپاگی بر</p> <p>گردانیدن و در حالت نخستین بروز</p> <p>و اول حشر را بر آخر آن نمودن</p>	<p>دکس</p> <p>(دکس) بالغتم بسپاگی بر</p> <p>گردانیدن و در حالت نخستین بروز</p> <p>و اول حشر را بر آخر آن نمودن</p>	<p>دکض</p> <p>(دکض) بالغتم راندن جنبش</p> <p>ومنه قولهم هو لا یزکض الحجن</p> <p>ای لا ینفع عن نفسه فی الحدیث</p> <p>هی دکنة من الشيطان اذ دفعة</p> <p>منه</p> <p>(دکوس دکوض) کعبه کمان زود</p> <p>تیر انداز</p> <p>(دکوض) کعبه فروزین</p> <p>(دکضة) لگنته بازوی کمان</p> <p>و چهار کفتان اسپ که زمین را</p> <p>بپایهای خود کند</p> <p>(دکاض الحوض) اطراف آن</p> <p>دکضاء (دکضاء) بالغتم و ضم الکاف و</p> <p>ترکضاء بالکسر و کسر الکاف و الدین</p>

دک

دک

دک

دک

شد پس و وید را کس و مؤکوض نفت از آن را دکضت للزواته بزرگ شد بچه در شکم آن و بنید و کلد زو دراکضه مؤکضه باجم و بنید اسپها خورا در مؤتکض الماء جای سبای آب در ادتکض اضطراب کرد در کاری و نیز ادتکض بزرگ شدن بچه در شکم مایان و بنید و کلد زودن آن در ترواکض روانیدن سپان را بوسه چسبیده بآلی یقال تراکضوا الیه خیلکم دک درکعه بالضم نفاک دک جمع درالک سرفرو آرند و فروتنی نمایند درکاع کشته او اسپ زید بن عباس که یکی از بنی شاک است در دک الشیم بر روی افتاد از پیری و ددع فلکن محتاج گردید بعد تو انگری و فرو تر شد حال او و فروتنی نمود و نیز دکوع بخت خم دادن	یقال دکع الشیم ای بنی من الکبر ومنه دکوع الصلوة و آن بخت کردن سراست بعد تو قرار ت چنانکه برسد هر دو کف دست بهر دو زانو یا هموار و برابر کردن پشت و یقال دکع المصلی دکعه در کتین و ثلث دکعات محوکه یعنی نماز گزار یک و دو و سه و منه الحدیث دکعات لم یکن رسول الله صلی الله علیه وسلم یدعهما ای صلاتان دک ف در ادیکاف افتادن برف و جامی دانش گرفتن آن بر زمین یقال ادتکف الشیخ ای وقع فثبت فی الارض دک در دک بالکسر و یقیم باران نرم ریزه یا آن زاید از باران ریزه است ادکاک و دکاک بالکسر جمع و ادض برکت بالکسر بن ریزه در دک بالضم و آبی است بجانب شرقی سلمی دفتک اذ غامه ههنا ضوده قال شعر و ثم استمر ذاقوا ان مؤیدکم ما یشرقی سلمی مید او دکک درکاک کفر اب مردنا کس است	راسی و آنکه بر اهل خود غیرت ندارد یا اهل و مهابت از نمند دکاکه بالتاء مثله و منه الحدیث انه صلی الله علیه وسلم لعن الزکاکه درکیک کا میر مردنا کس ست راسی و ضعیف عقل و آنکه بر اهل خود غیرت ندارد یا آنکه اهل و مهابت آن ندارند یستوی فیہ المذکر و المونث درکاک بالکسر جمع و دجل درکیک العلم مردکم علم و کم معلوم شود و دک ادک الشی بید و اذا غمره ليعرف حجمه و دک الموائه نیک جماع کرد و آنرا و نیز دک دست را با گردن بهم غل کردن در دک السماء باران ریزه بارید و ادکک الارض مجهول باران ریزه رسید آنرا ادض مؤکک علیها نفتت از آن زکک السماء و ترکیکگا باران ریزه بارید درمؤتک کیکه بلغم نماید و در وقت درکوکة سستی و ضعف هر چیز درکوکة بالضم زن بزرگ الروح المذوق النقی و سکران	سیرین و بزرگ راهها (ض) دک دکاکه ست را و نیز ترکید (ن) دکه جزوی را بر جزو آن خیر افکنند یقال دکک الشی بخصه علی بعضی محوکه و دک الذنب فی حقیقه گناه را بر گردن وی لازم کرد و دک الشاة بید دست خود را بر دوش و پهلوی گوسپند نهاد تا فریبی و لاغری از و کذا دک الشی بید و اذا غمره ليعرف حجمه و دک الموائه نیک جماع کرد و آنرا و نیز دک دست را با گردن بهم غل کردن در دک السماء باران ریزه بارید و ادکک الارض مجهول باران ریزه رسید آنرا ادض مؤکک علیها نفتت از آن زکک السماء و ترکیکگا باران ریزه بارید درمؤتک کیکه بلغم نماید و در وقت درکوکة سستی و ضعف هر چیز درکوکة بالضم زن بزرگ الروح المذوق النقی و سکران
---	--	---	---

دکل

دکن

دکن

دکو

موتك) آنكه بيان سخن را نتواند
 (راذتك) موتك گزیده و اذتك
 لرزید و خسبیده و اذتك فی
 آمیزه) تنگ کردن آن
 (امزكه) سست و ضعیف شمردن
 از ایست و ضعیف یافت
 (توكوك) بنیانیدن شك
 غیر و مسكه آن گرفتن يقال توكوك
 السقاء ای تنخضه بالزبد
 دك
 (دكل) بالفتم گندنا و خوردن آن
 بعد از غذا مانع ترش شدن طعام
 است و پاشی زدن سپا تا بدو بزرگ
 و یکپاشی کردن و الفعل موبصو
 (دكلة) بالفتم بند تره
 (دكال) كشد او گندنا فروش
 (موكل) كنبر پاس
 (موكل) كقعده راه و پهلوی سوار
 گردی كدرسد و راندن و اختار برهم نشست
 مراكل جمع
 (موكلان) موضعیت
 (اذن موكلة) كقطعة زمین
 كونه سبها اسپان
 (تراكل القوم) جنگ ككردن
 با كید گیر

تركل الرجل بمسكاته) كك
 زوبیل تا در زمین سرورود
 دك م
 (دكم) بالفتم برهم نشاندن فرام
 آوردن چیز را بر چیز دیگر تا
 توده گردد و ما توده ریگ و الفعل
 من ضر
 (دكم) محركة ابر جسم نشسته
 (دكمه) بالفتم كل تنك فرام آمد
 و گرد آمده
 (دكام) كغراب ریگ توده و ابر
 برهم نشسته و قطنع دكام) كك
 (موكوم) برهم نشاندن و فرام
 آمده
 (موتكم الطوق) بالفتم تاشاه
 راه
 (ادكم الشئ) گرد آمده
 (تراكم الشئ) گرد آمده است
 برهم نشست
 دكن
 (دكن) بالفتم كلا كوش و موش
 (دكنین) كزیر كلا كوش و موش
 (دكن) بالفتم كانه قوی ترجیز
 و از اعلام است

وقوله تعالى أو أدى إلى دكن شديد
 ای الى الله تعالى الذي هو أشد
 الأركان دافقوا هاشبه القوى العزیز
 بالركن من الجبل و موضعیت
 بیامه و ابر بزرگ و حمراسود و مند
 فلما مسحوا الكن حلوا و المراد المسح
 و الطواف و السعي و الحلق و الا بحد
 مسحه لا يحصل الحل و دهر امر كه
 باعث قوت و غلبه و شكوت باشد شل
 ملك لشكر و مانند آن و ارجست
 دقوت و غلبه و دنی الحديث الحساب
 و يقال لا دكانه انطقی ای جوادیه
 (دكان) كغراب از اعلام است
 (دكانة) ككاشه ابن عبد یزید
 بن هاشم بن مطلب صحابی است
 و بر وزن فتم كه ایمان آورد دكان من
 أشد الناس قد صار عة البني صله
 الله علیه و سلم و دكانة) مصر
 كندی غیر منسوب و صحبت او خلد
 كزیر سنگها كك نورشار گسترند
 (دكین) كامیر كوه بلند اطراف
 بزرگ جوانب و مرد استوار را
 و آهسته و آرمیده
 (دكین) كزیر كلا كوش و موش
 (دكن) بالفتم كانه قوی ترجیز
 و از اعلام است

(ادكون) بالفتم كشا و ز
 كنبر كن و ثغاره
 (موكن) كنبر كن و ثغاره
 بزرگ كه در وی جامه تنویند
 (دكن) دكن الیه و كونا
 میل كرد و بوسی و و آرمید قال
 الله تعالى ولا تركنوا إلى الذين
 مسلموا
 (دكن) دكانة) بالفتم
 و كونه بالفتم استوار را می آهسته
 و آرمیده گردید و صاحب قار شد
 (موكن) ككظم پستان بزرگ
 و ناقة موكنة الضروع
 شتر ماده پستان دراز
 (دككن) تركن استوار گردید
 و صاحب قار شد
 دك
 (دكوة) مثلثة كشتی خرد و رقع
 كزیر سنگها كك نورشار گسترند
 و نفع زن دكی و دكایا و دكوات
 جمع و بالفتم حوض بزرگ و چرمو
 بزرگ جوانب و مرد استوار را
 آب دكاء و دكوات جمع و دنی
 المثل صارت القوس دوة یثوب
 فی الادب و القلاب الأمور

ج

دکو

دمث

دمث

دمج

(دکاء) بالکسر والمد موصی
است

(دکایت) لغتیه چاه دکتی و دکایا
جمع

(دکاء) کشاد و ادی است
دموکو) حوض بزرگ و جر موز

کوچک
(دن) دکا دکو) بالغم چاه کند

(+ و نیز دکو) بصلاح آوردن دگناه
بر کسی نهادن و برشتی صفت کردن

و بعدی بعلی تا خیر کردن و رکازی
و آرام کردن بجای و بار برافزودن

پرستور و استوار کردن خلل و باقی
روز با شبنم چاه یقال دکو

بقیه یوصی ای اقامت
(مراکی) همیشه و بر جاس

(مراکیه) نوعی از درخت شوره
مراکی جمع

(ادکنی الیه) بانه گرفت بوی
ادکنی لهم جندنا ساخته و نتیجه خبری اهل

آماده کرده برای ایشان لشکر راه و
ادکنی علیه) گناه نهاد بروی و بد

گفت + و نیز ادکاء) تا خیر و درنگ
کردن در کار و سی و مهلت دادن

و منه ادکنی الی کذا

دمز تکی) همیشه و بر جاس
و یقال انا مورتک علی کذا یعنی

اعتماد کنده ام بروی + و مالی پشت
مرتکی الا علیک) و نیت مرا

اعتمادی مگر بتو
دکی

(دکئی) کنفی ضعیف و نیت
یقال هذا کمز ادکی من ذاک یعنی

بند و عی سازه و بر آن شده
ست و ضعیف تر است از آن

باب الراء فصل المیم
دم

(ف) دمأ دمء و دموء) آرام
کرد + و دمات الابل) بیک جا شخصی

مانند شتران + و دمأ علی مائه
زیاده شد بر صد + و دمأ الخبیر) وحشی

گمان کرد و آرزو و تحقیق نمود
(حبل دمأ) رسن کهنه

(بیر موموت) جای که جاس
آب آنرا از چوب گرفته باشند

یقال هم فی موموتنا و اسی اخذ
(س) دمیت امرو لک) آبخیز و

نوریده شده کار ایشان + و نیز
دمت) محرکه خوردن شتر شور

دمت) کفر خسته و بخور از خوردن
(دمت) بالکسر چراگاه شتر از شور

گیاه و در حقیقت مشابه درخت
حق و در دکنه لباس است

دمت) بالکسر نام شخصی + و ابو
دمت) دفاعه بن شری تپی مجا

+ و دمیت فلا نانی ماله) باقی
است

(دمت) بالتحریک چوبها که بر هم
افزودن گردانیدن و زیاد کردن

عبور و ریا نمایند و باقی شیر در پستان
و زدنی و علاقه مشک شیر که

بر آورد و یا عامت دمات جمع
(دمیت) کجینه موضعیت و نام

شخصی
(دمائنه) شده و الیم ماده و

(دمائنه) شده و الیم ماده و
گذاشتن او را در مال +

(حبل دمأ) رسن کهنه
دمج) بالغم نیال کردن مرغ

یقال هم فی موموتنا و اسی اخذ
(س) دمیت امرو لک) آبخیز و

نوریده شده کار ایشان + و نیز
دمت) محرکه خوردن شتر شور

یقال هم فی موموتنا و اسی اخذ
(س) دمیت امرو لک) آبخیز و

دمت) کفر خسته و بخور از خوردن
(دمت) بالکسر چراگاه شتر از شور

کسری و دمائی کساری مثل
(ادمت موموت) کمته زمین که

گیاه رمت رویاند
(ادمت فی الصرع) اذ مائنا

بانی گذاشت در پستان ماده شیر را
+ و ادمت فلا نانی ماله) باقی

گذاشت او را در مال + و نیز اذ مائنا
افزودن گردانیدن و زیاد کردن

عبور و ریا نمایند و باقی شیر در پستان
و زدنی و علاقه مشک شیر که

بر آورد و یا عامت دمات جمع
(دمیت) کجینه موضعیت و نام

شخصی
(دمائنه) شده و الیم ماده و

(دمائنه) شده و الیم ماده و
گذاشتن او را در مال +

(حبل دمأ) رسن کهنه
دمج) بالغم نیال کردن مرغ

یقال هم فی موموتنا و اسی اخذ
(س) دمیت امرو لک) آبخیز و

نوریده شده کار ایشان + و نیز
دمت) محرکه خوردن شتر شور

یقال هم فی موموتنا و اسی اخذ
(س) دمیت امرو لک) آبخیز و

دمت) کفر خسته و بخور از خوردن
(دمت) بالکسر چراگاه شتر از شور

نوشتن آن

دع ح

دع (بالضم نزه دماح بالكسر و
أذماح جبع ونام مروی در ویشی

ونامة و دُعْمُ بْنُ مَيْكَاةَ) شاعر

است و ابن دُعْم (مروی و و

ودادة دُعْم) مرنبی کتاب است و و

ذات دُعْم) لقب ایشان و وهی

است بشام و ذوالرحمین

لقب عمر و بن یغیة بدان جهت

که هر دو پا در داشت و لقب مالک

بن ربیع بن عمرو زیراکه و نیزه

در هر دو دست گرفته جنگ میکرد

و لقب یزید بن مرواس سلمی و عبید

بن قطن بن شمر

(دأحم) صاحب نیزه و نیزه زن

+ و دُعْدُ دُأَح) گا و دو شاخ دارد و و

الیتامک الراح) ساره است

بیش نامه و پیش وی سماره است

که آنرا نیزه وی گویند

(دماح الجن) بالكسر طاعون

+ و دماح العقرب) دم کرم

که در و باشد و ذات الرواح

اسبی بود و نمبر و دكانت اذا دُعِرَتْ

تباكرت بنو صبة بالغنم و يقال

أخذت الأبل دملها یعنی زرد

شدند یا شیر دار گردیدند و ورین

حالت گویا صاحب خود را از دوش خود

باز میسازند و كذلك البهائم اذا

امتنعت من المراجعة

(دماحة) بالكسر نیزه گری

(دماح) كغراب موضعیت

(عبيد المراح و بلال المراح)

و در و انداز عرب و ملاعب الترمك

و يكسوا من مالك بن جعفر است

و المعروف ملاعب الاسنة و جعله

كبيد دماحا للقافية

(دُمُح) كزبر نزه و ذوالرمي

نوعی از نموش که دو پای را دارد و كسر جمع

+ و يقال اخذ فلان دُمُحاً ابی سعد

یعنی بر عصا تکیه کرد از پیکر و ابو

سعد هو لقمان الحكيم اذ كنة الهم

و الكبراد مرثد بن سعد احد

دأحمت الخلة) غوره بر آورد

خما بن و دأح الرجل) نرم

شد و رام گردید و دأحمت الدابة

و ندان بر آورد یا زبر گردید

دماح) بالكسر طاعون

دماح) بالكسر طاعون

دماح) بالكسر طاعون

دماح) بالكسر طاعون

دماح) بالكسر طاعون

دماح) بالكسر طاعون

اورا سپ و كذا أدحمة البغل و الحمار

اذا ضربة برجله و دحمة الجن

و دحمة الجن و دحمة الجن

دحمة الجن و دحمة الجن

دحمة الجن و دحمة الجن

دحمة الجن و دحمة الجن

دحمة الجن و دحمة الجن

دحمة الجن و دحمة الجن

دحمة الجن و دحمة الجن

دحمة الجن و دحمة الجن

دحمة الجن و دحمة الجن

دحمة الجن و دحمة الجن

دحمة الجن و دحمة الجن

دحمة الجن و دحمة الجن

دحمة الجن و دحمة الجن

دحمة الجن و دحمة الجن

دحمة الجن و دحمة الجن

دحمة الجن و دحمة الجن

دحمة الجن و دحمة الجن

دحمة الجن و دحمة الجن

دحمة الجن و دحمة الجن

دحمة الجن و دحمة الجن

دحمة الجن و دحمة الجن

دحمة الجن و دحمة الجن

دحمة الجن و دحمة الجن

دحمة الجن و دحمة الجن

دحمة الجن و دحمة الجن

دحمة الجن و دحمة الجن

(دح) بالتحريك و در چشم با وری

است که در طبقه ملتحمه حادث شود

و در رو آمدن چشم و الفعل من

سمع

دح (كغف آب نزه بر گشته و آب

شور و دحل دح) مر و در کین

خشم و كذا عین دحمة بالکاء

(دحمة) بالكسر نسی اندک و حقیق

منه ما تركوا الا دحمة حنان ای

لم يبق منهم الا ما تذ لك به يدك ثم

تنفخه في الریح بعد حنة

(دحمة) بالفتح خا كسر و دحمة

دحمة كبرج و در هم خا كسرتیک

باریک یا پاک شوند دحمة

دحمة يد بالكسر ضله

(دحمة) بالفتح موضعى است

بمن و بفلسطين و بمغرب شمس

است میان که و بصره و محله است

دحمة و دحمة است بانه و دحمة

یا محله است بر نیشا پور و شهر است

میان بركة و اسكندرية دحمة

التمامة سال هلاک ستور و در دم

هی احوام جی تا بعت فی ایام حرم

رضی الله عنه فملك فيه الناس و

هككت الاموال

بج

<p>(دَمَادَان) موضع است</p> <p>(دَا دَمَد) بالفتح خاکستر گون</p> <p>دَمَادُ دَمَد خاکستر نیک بربک</p> <p>یا هاک شوند و در جل دَمَد</p> <p>مرد بیا چشم</p> <p>(دَمَدَاء) بالفتح شتر مرغ سمیت</p> <p>بِه لَدَمَد اید و بنوا لَهَمَدَاء</p> <p>در بطن است غریب و ابوالهَمَدَاء خاکستر بریان کردن</p> <p>البَلَوَاء صحابی است</p> <p>(دَمَدَاء) بکسر تن و المده خاکستر</p> <p>آدَمَدَاء بالفتح و کسر المیم که رعبا</p> <p>شکله</p> <p>نَج (رض) دَمَدَاتِ الْغَنَمِ دَمَدَاء</p> <p>بالکون و دَمَادَة بالفتح هاک شد</p> <p>از سر یا از برف نیز و يقال قد</p> <p>دَمَدْنَا الْقَوْمَ اذ اتينا علیهم و ضم</p> <p>الغابر فیهِ الْفَرُّ</p> <p>رَا دَمَدَا دَمَادًا متعجب و درویش و ضرب</p> <p>گردید و دَمَدَاتِ الْقَوْمِ بقطر</p> <p>خشک سال رسیدند قوم و هاک</p> <p>شدند مویشی آنها و دَمَدَاتِ</p> <p>الْبَقَرَةِ پستان گاو شتر و دَمَدَاتِ</p> <p>الْبَقَرَةِ الشَّاةُ و البقرة و دَمَدَاتِ</p> <p>عینه در دکن گردانند خدای چشم</p> <p>اورا</p>	<p>(دَمَز) کسظم بریان کرده و</p> <p>خاکستر گرم و خاکستر آلود</p> <p>دَمَدَاتِ النَّاقَةِ تَرَفِید (پستان گاو ناز) و بانه سیده</p> <p>دَمَدَاتِ الْبَقَرِ و دَمَدَاتِ الْبَقَرِ و دَمَدَاتِ الْبَقَرِ و دَمَدَاتِ الْبَقَرِ</p> <p>کذلک و نیز تَرَفِید و در خاکستر</p> <p>مردم که سوراخ مقعد باشد و بیه</p> <p>است و چشم زانو و لشکر گران اینو</p> <p>که گوئی طسوف و نو اسی می جنبه</p> <p>بحرکت ایشان</p> <p>(ن) دَمَزُ الْغَنَمِ دَمَزُ آدَمَزُ آدَا</p> <p>بالتحریک بر جبت و میرید و دَمَزُ</p> <p>فَلَا تَا بَكَا بَرَا غَالَانِد ادرابان</p> <p>و دَمَزُ الْقَبْرِ بزرگ و شک و</p> <p>نیز دَمَزُ بالفتح جنبید و بر جاک</p> <p>جنبیدن و زدن از گران و زدن</p> <p>يقال هذه ناقة تَرَفِید و لا تَدَمَزُ</p> <p>من ثقلها و سیمینا و گو سپند از</p> <p>از راعی جهت بد چنانی اگر نرفته</p> <p>براعی و گردان يقال دَمَزُ غَنَمَةٍ</p> <p>اذ لم یرض رعیة الذاعی فحو لها</p> <p>الی داع آخر</p> <p>دَمَزُ جَنْبِیْ اضطراب کرده</p> <p>و نیز اذ تماد جَنْبِیْ قوم و</p> <p>مجلس بر این خاستن بپای</p> <p>خصوصیت</p> <p>رَوَزُ جَنْبِیْن فسطاط کردن</p>	<p>يقال تَرَمَزُ من الضربة ای اضطراب</p> <p>و تَرَمَزُ الْقَوْمُ فِي مَجَالِیْمِهِمْ</p> <p>جنبیدن جهت بر خاستن بپای</p> <p>نصوت و تَرَمَزُ فُلَانٌ آمده</p> <p>کردید و سخت تیز واد</p> <p>رَا دَمَزُ آدَمَزُ آدَا و رگت و دور</p> <p>شد از جای ثابت ماند و لازم گرفت</p> <p>جای از لغات ضد است و تَرَمَزُ</p> <p>و شق قبض گردید و نیز لا میناز</p> <p>جنبیدن شک</p> <p>دمس</p> <p>(دَمَس) بالفتح گور آدَمَس و</p> <p>دَمَس جَمع و خاک گور و پوینده</p> <p>داشتن خبر و دفن کردن مرده و سنگ</p> <p>انداختن و هموار و نا بدید کردن</p> <p>نشته گور و سر بآب فرو بردن و الفعل</p> <p>من نصر</p> <p>(دَامَس) که صاحب موضعیت</p> <p>(دَمِیس) که میسر خبر پوینده و مرده</p> <p>دفن کرده</p> <p>(دَامُوس) گور</p> <p>(دَامُوس) باران که راه و پی را نا</p> <p>بدین کنند دَامَسَات مثله و</p> <p>منع که شب پریا هر جا نور که بوقت</p> <p>شب بیرون آید</p>
---	--	---

رمض

دمع

دمع

دمعل

وی از آن (دَمَضُ الشَّاهِدِ دَمَضًا) بالفم نکته کفایت با پوست آن در نماز که بر سنگریزه های تفتید زیر خاکستر گرم نخت گوشت را و این نوع گوشت بر یا ز از زمین تفسیده + (دَمَضُ الْغَنَمِ) چرند گردیدن از در گوشت از زمین تفسیده (دَمَضُ النِّصْلِ دَمَضًا) اگر مگه و شوری در دل بیکان میان دو سنگ هموارها کوفت تا تنگ و نیز گردید (دَمَضُ الْغَنَمِ) یعنی روض الغنم است + (دَمَضُ الْغَنَمِ) در نماز ساخت او را و سوخت آن را + (دَمَضُ الْحَوَائِجِ الْقَوْمِ) سخت شد گرم بر ایشان پس ایستادند آنها را + و نیز از ماضی بوزانیدن ریگ در زمین با س (دَمَضُ الْغَنَمِ تَرْمِضًا) چراند گوشت از زمین تفسیده + (دَمَضُ الصَّوْمِ) نیت روزه کرد + و نیز ترمیض) اندک انتظار کرده رفتن یقال آتیت فلان فلم اصبته فَرَمَضْتُهُ اى انتظرت شيئا مَفِيت (دَمَضُ الْغَنَمِ) بالضم باره از گیاه (دَمَضُ الْغَنَمِ) و جران	سخت شد بروی و دل تفتید و ب قرار کرد او را + (دَمَضُ الْغَنَمِ) که اند + بگین گردید برای وی + و نیز از تفتید بر جستن اسب یقال اد تَمَضُ الْغَنَمِ به ای تفتید و تبا شدن جگر سوخته و اندک بگین چرند گردیدن از در (دَمَضُ الْغَنَمِ) صید کردن آمو بوقت دَمَضًا) شد ده الیم و بر م ومنه قولهم لَنْ يَتَّ دَمَاعَتُكَ اِذَا جِئْتَ + دَمَضُ الْغَنَمِ) چرند گردیدن از در عرق و مانند آن از درختان بلند رَمَضًا) کین با و فر که باز یچ است کو دکان را و سنگریزه ها پدید نابان نرم که از سنگستن شکست و ریزه گرد و دق و لیم ترکته یفت الیومع برا اند و بگین شکسته دل گویند (دَمَضُ الْغَنَمِ) حرکت جنبید و لرزید سر بینی و از خشم یا عالم است + (دَمَضُ الْغَنَمِ) رن گردید است + (دَمَضُ الْغَنَمِ) رن بالصبي) زانو کو دکان + (دَمَضُ الْغَنَمِ) عینه بالکعاء) روان گردید + (دَمَضُ الْغَنَمِ) از بریان کرم + (دَمَضُ الْغَنَمِ) الساقی) مجهولانیا ر رماع گردید	(دَمَضُ الْغَنَمِ) که صاحب آنکه سرافرو از و سپس آن بردارد (دَمَضُ الْغَنَمِ) که خراب سوخت است و بیماری که در پشت ساقی عارض شود چند اندک از سقی منع کند آن را و روزه وی تغییر است که در روزه زمان پیدا آید از بیمار خبرهای باطل یقال آتی فلان بهر مَقَعَاتِ الْاِخْبَادِ) که عظم خبرهای باطل یقال آتی فلان بهر مَقَعَاتِ الْاِخْبَادِ) که عظم دَمَضُ الْغَنَمِ) چرند گردیدن از در عرق و مانند آن از درختان بلند رَمَضًا) کین با و فر که باز یچ است کو دکان را و سنگریزه ها پدید نابان نرم که از سنگستن شکست و ریزه گرد و دق و لیم ترکته یفت الیومع برا اند و بگین شکسته دل گویند (دَمَضُ الْغَنَمِ) حرکت جنبید و لرزید سر بینی و از خشم یا عالم است + (دَمَضُ الْغَنَمِ) رن گردید است + (دَمَضُ الْغَنَمِ) رن بالصبي) زانو کو دکان + (دَمَضُ الْغَنَمِ) عینه بالکعاء) روان گردید + (دَمَضُ الْغَنَمِ) از بریان کرم + (دَمَضُ الْغَنَمِ) الساقی) مجهولانیا ر رماع گردید	+ و نیز دَمَضُ الْغَنَمِ) بالفم بالتحرک استانت (دَمَضُ الْغَنَمِ) که خراب سوخت است و بیماری که در پشت ساقی عارض شود چند اندک از سقی منع کند آن را و روزه وی تغییر است که در روزه زمان پیدا آید از بیمار خبرهای باطل یقال آتی فلان بهر مَقَعَاتِ الْاِخْبَادِ) که عظم خبرهای باطل یقال آتی فلان بهر مَقَعَاتِ الْاِخْبَادِ) که عظم دَمَضُ الْغَنَمِ) چرند گردیدن از در عرق و مانند آن از درختان بلند رَمَضًا) کین با و فر که باز یچ است کو دکان را و سنگریزه ها پدید نابان نرم که از سنگستن شکست و ریزه گرد و دق و لیم ترکته یفت الیومع برا اند و بگین شکسته دل گویند (دَمَضُ الْغَنَمِ) حرکت جنبید و لرزید سر بینی و از خشم یا عالم است + (دَمَضُ الْغَنَمِ) رن گردید است + (دَمَضُ الْغَنَمِ) رن بالصبي) زانو کو دکان + (دَمَضُ الْغَنَمِ) عینه بالکعاء) روان گردید + (دَمَضُ الْغَنَمِ) از بریان کرم + (دَمَضُ الْغَنَمِ) الساقی) مجهولانیا ر رماع گردید
--	--	--	---

مُرْمَعَلًا اِي امْنُ اشْدًا * وفرايد
 ونفوزد * وَاَرْمَعَلُ الْاَدِيمُ نيكتر
 شد روی پوست * وَاَرْمَعَلُ الدَّمْعُ
 پاي پاي افتاد قطره های اشک از چشم
 * وَاَرْمَعَلَتِ الْاَبِلُ متفرق
 و پراکنده شدند

رم ع ن

رَاَرْمَعَنُ دَمْعُهُ اروايش اشك

رم غ

رُرمَاغُ (كفراب موضعى است

رف) رَمْعَةٌ رَمْعًا همچو انبان

تا پيا نرديدت

رَمْعُ الْكَلَامِ تَرْمِيْعًا بهم آورد كصبور

سخن بربل يا باطل گفت بر بافت

* وَاَرْمَعَلُ مِغْ سربا بروغن نيك

تر كردن * وَاَرْمَعَلُ الطَّعَامُ نيك

تر كردن طعام را بنان خوريش

رم غ ل

رُرمَعِلُ بكسر غين پوست كدر

دماغ نهاده باشند

رُرمَعِلُ الدَّمْعُ اَرْمَعَلًا

پاي پاي افتاد قطره های اشك از چشم

رم ق

رُرمَقُ محرکه بای جان رَمَاق

جمع * ورمه گوسپندان معرب بيناء

آن است رِمَاق جمع و آنچه كه باقى

جان را نگه دارد يا آن قدر كه بدان

روز گذرد و بسكن

رُعَيْشُ رَمَقٌ گفتف اندك

از معيشت كه باقى جان را نگه دارد

رُرمَقَةٌ بالضم اندك از قوت

كه جان را نگه دارد و يا آنچه بدان

روز گذاردند يقال مَا فِى عَيْشِهِ

الارْمَقَةُ اِي بُلْعَةٍ

رُرمَقُ بضتين رویشان كه روزگار

را باندك معيشت گذارند و بدو امان

واحد آن رَامِقُ است و رُمُوقُ

مَرْمَقُ رِبْقُ * وَاَرْمَقُ كَا كُوسِيدَان

راينكو و محكم ناكردن كه كافى و سبند

رُرمَقُ و ترميق الكلام بهم

آوردن سخن و بر بستن و دروغ

رُرمَقُ بالكسر و يفتح آنچه بدان

روز گذارند يا اندك از معيشت

كه باقى جان را نگه دارد

رُرمَقُ اَرْمَاقٌ بالفتح رسن

ست مثل ثوب خلعت و اسماء

رُرمَقَانُ بالضم موضعت

رُرمَقُ كَرَمٌ ضيف است

رُرمَقُ يَرْمُقُ مردست

ديدن يقال رَامَقَتُهُ اِذَا طَرَفَتْ

رَن رَمَقُهُ رَمَقًا نگرست از

يا ننگه سبنا نگرست فى الحديث

لَا رَمَقَ صُلُوحٌ رَسُوْلُ اللهِ صلى الله

عليه وسلم اِي لا نظرت و احفظتها

ازمى حتى اري كه صلى

رُرجلُ مَرْمَقُ الْعَيْشِ كمعظم

مردنگ زندگاني يا اندك و حقير

رُرجلُ مَرْمَقُ الْعَيْشِ كمعظم

رُرمَقُهُ تَرْمِيْعًا پوسته نگرست

رُرمَقُ الْاِهَابُ كاحم رنگ

رُرمَقُ بالامراى شرب لبها قليلا

رُرمَقُ وَاَرْمَقُ الشئى است

رُرمَقُ رِبْقُ * وَاَرْمَقُ كَا كُوسِيدَان

راينكو و محكم ناكردن كه كافى و سبند

رُرمَقُ و ترميق الكلام بهم

رُرمَقُ بالامراى شرب لبها قليلا

رُرمَقُ وَاَرْمَقُ الشئى است

رُرمَقُ رِبْقُ * وَاَرْمَقُ كَا كُوسِيدَان

راينكو و محكم ناكردن كه كافى و سبند

رُرمَقُ و ترميق الكلام بهم

رُرمَقُ بالامراى شرب لبها قليلا

رُرمَقُ وَاَرْمَقُ الشئى است

رُرمَقُ رِبْقُ * وَاَرْمَقُ كَا كُوسِيدَان

راينكو و محكم ناكردن كه كافى و سبند

رُرمَقُ و ترميق الكلام بهم

شَرَّ نَظَرِ الْعَدَاوَةِ * و يقال هذه

الْفَحْلَةُ تَرَامِقُ بَعْرِقُ يعنى نيز

رُرمَقُ صُلُوحٌ رَسُوْلُ اللهِ صلى الله

عليه وسلم اِي لا نظرت و احفظتها

ازمى حتى اري كه صلى

رُرجلُ مَرْمَقُ الْعَيْشِ كمعظم

مردنگ زندگاني يا اندك و حقير

رُرجلُ مَرْمَقُ الْعَيْشِ كمعظم

رُرمَقُهُ تَرْمِيْعًا پوسته نگرست

رُرمَقُ الْاِهَابُ كاحم رنگ

رُرمَقُ بالامراى شرب لبها قليلا

رُرمَقُ وَاَرْمَقُ الشئى است

رُرمَقُ رِبْقُ * وَاَرْمَقُ كَا كُوسِيدَان

راينكو و محكم ناكردن كه كافى و سبند

رُرمَقُ و ترميق الكلام بهم

رُرمَقُ بالامراى شرب لبها قليلا

رُرمَقُ وَاَرْمَقُ الشئى است

رُرمَقُ رِبْقُ * وَاَرْمَقُ كَا كُوسِيدَان

راينكو و محكم ناكردن كه كافى و سبند

رُرمَقُ و ترميق الكلام بهم

رُرمَقُ بالامراى شرب لبها قليلا

رُرمَقُ وَاَرْمَقُ الشئى است

رُرمَقُ رِبْقُ * وَاَرْمَقُ كَا كُوسِيدَان

راينكو و محكم ناكردن كه كافى و سبند

رُرمَقُ و ترميق الكلام بهم

ج

رم ك

رُرمَكَةُ بالتحريك شيبان

اسپ تا نارسى كه برامى نسل باشد

رُرمَكُ عام است رَمَاكُ و رَمَكُ جمع

* وَاَرْمَاكُ جمع الجمع * و مر و خفيف

الحديث مَا لَمْ تُضْمِرْ الرَّمَاقُ و است

رُرمَكَةُ بالضم نوعى از رنگهاى

ديدن يقال رَامَقَتُهُ اِذَا طَرَفَتْ

رُرجلُ مَرْمَقُ الْعَيْشِ كمعظم

است از آن و ناقة رَمَكاء نعت	رَا دَمَكًا زِمَكَا (بزم و بزم)	وَا رَمَالَ جِج	رَا رَمَلُول (كعصفه شهرست)
مونت * و نیز رَمَك از مینی است طلبی	و باریک شد * وَا رَمَكًا لَبَعِيرُ	رَمَالَ الْحَصِيدُ (کفراب کسر مغرب)	
مدینه بدان جهت که رنگ تیره	لاغر و زار گردید * وَا رَمَكًا (ك)	برگهای خرمادر سن و مانند آن	رَمَل (کینغ موضع است یا)
دارد	رنگ رگه شدن تتر	بافته و آن بمنزله رشته و بودت	ناحیه است باندلس رَمَلَة
رَا دَمَك (بضم میم خبره است)	رمل	در جامه * وَا رَمَل (بکسر مشد)	
بر ریاضه من	رَمَل (بفتح ریگ مالا وَا رَمَل كقار	رَمَلُول (برگ خرماریک آلوده)	
رَا مِلَك (کصاحب چیزی است)	جمع	رَا رَمَل (مرد بی زن و محتاج	رَمَل (کعبا بط وادی است)
سباه که بشک آمیزند و فستح *	رَمَلَة (بفتح ریگ هی اخص	و در ویش و بیچاره رَمَل وَا رَمَل	رَمَل (کنبر بند کوچک از آهن)
و قامت کنند بجای او خاص	مِن الرَمَل و بِهَا سَمِيَّتْ حَبِيبَة	وَا رَمَلَة جمع * و سال کم نفع و	رَمَل الطَّعَام رَمَلُوا رَمَلَا
بالجهد	زوج النبی صلی الله علیه آله و سلم	کم باران یا سال بباران	انداخت در آن * و رَمَل الثَّوْب
رَمَل مَكَان (محرکه موضعی است)	و غیرها * و نیز پنج موضعت مشهورتر	رَا رَمَلَة (زن بی شوی و بیوه	آلود بخون جامه را * رَمَل الشَّيْخ
رَمَل مَوْلَا (بفتح وادی است)	آنها شهری است بنام زان شهر	محتاج و بیچاره رَا رَمَل وَا رَمَل	بافت یا باریک بافت بور یا را *
بناحیه شام یا موضعی است و مِنْهُ	است دریس رَمَل و یکی بن عبد السلام	جمع * و لا یقال لِلْعَرَبَةِ الْمَوْسِرَة	و رَمَل السَّيْرَة (آر است و ریت)
یَوْمَ الْيَوْمِ	رَمَل مَصْنَعَا	رَمَلَة * و در ویشان محساجان	و اد تحت را بجوابه و مانند آن
رَمَل مَوْلَا (محرکه نام مجری است از	رَمَل (محرکه نام مجری است از	ضعیفان نذر دان و زنان	و كذلك رَمَل الْحَصِيد * و نیز
بجای * و رَمَلَتِ الْبَابِلُ تُغَيَّرُ دُنْیَا	عروض شوق از رَمَلان بالتحریک	رَمَلَة (مولا) میش یا بهیا	رَمَل (برگهای خرماتافه پشت
شتران بر آب * و رَمَك الشَّيْ	و بیت در آن بهشت فاعلاتن نام	که سار بدن آن سپید باشد *	تخت گردانیدن و بافتن آن
ثابت شد و باغی و منه کونوا	شود و به غیر تصید و الرخبر *	سنته (مولا) سال بباران	بدان یقال مل سیره اِذَا رَمَل
بَرَامِكَة فَمَاد و لَكُم بَرَامِكَة اِی	باران اندک و فرو نهد در چیزی	رَمَلَة (کجینه سه موضع است	شَرِيطًا فَجَعَلَهُ طَهْرًا لَه * و رَمَل
بنابیت یزیدان مما علیه ان	و خطها کس بائی گاو دشتی مخالف	نام مردی	فَلَا تُرَمَلُوا و رَمَلُوا (محرکین
تكون ذاهبة فان دولتک عن	سار رنگ او و علمی است پیدا کرده	رَا رَمُولَة الْعَرَج (بضم پاره	و رَمَلُوا بفتح ثبات و پور وید
قریب ذاهبه	دانیال علیه السلام بدان جهت که	از شاخ عرغ که بر تنه مانده باشد	و جنبا نید هر دو دوش را
رَا رَمَاك (تقیم کردن دیگر ریجا	جبرائیل علیه السلام بر ریگ نقطه	بعد از بریدن رَا رَمَل وَا رَمَل	رَمَل (کحن شیر مشیه * و
رَا مَرَمَك الْقَوْم (باعثیند	خند کرده بود	جمع * و غلوم ارمولة (محتاج	سیر رَمَل (کمرم تخت بافته
و حسبای خور	رَمَلَة (بفتح خط سیاه مل کسر د	سکین	از رسن و مانند آن

وَيَقَالُ لِلشَّاةِ إِذَا كَانَتْ مَهْرُوكَةً مَأْيُزَمٌ مِنْهَا مَضْرِبُ السَّيِّ عَظَامُهَا وَلَمْ يَصِبْ فِيهِ مَخٌّ * وَارَمَّ (مَأْيُزَمٌ) شَدَّ * وَارَمَّ إِلَى التَّهْوِ (مَأْيُزَمٌ) بَارِزِي شَدَّ * وَنِزَارِهَا (مَأْيُزَمٌ) بِسَيْدِن اسْتَوَانَ وَمِنْهُ الْحَدِيثُ كَيْفَ تَقْرَضُ صَلَاتُكَ تَأْكُلُكَ وَقَدْ أَرَمَتْ أَيُّ بَيْتٍ أَصْلُهُ أَرَمَتْ فَحَدَّثَتْ إِحْدَى الْعِمَامِينَ كَأَحْسَنَ فِي أَحْسَنَ	الْجَلَالِ وَلَهَا قَيْدٌ حُلُوهٌ حَارٌّ طَبِيبٌ مَلِكٌ لِلطَّبِيعَةِ وَالسُّعَالِ * وَاصْفُ بِالْعَكْسِ * وَمَرْءٌ نَافِعٌ مِنَ الْتَهَابِ الْمُعْدَةِ وَوَجَعَ الْفَوَادِقِلَ وَمَنْ كَلَّ مِنْ أَفْعَاءِهِ ثَلَاثَةَ أَصْنَافٍ لَمْ يَمُتْ سَنَةً * وَرَمَانُ السُّعَالِ (رَمَانُ) خَشَا مِنْ سَيْدِيَانِ نَوْعِي اسْتَوَانَ * وَرَمَانُ الْأَنْهَارِ (نَوْعِي) بَرْزُ از بهو فاروقون که بناتی است *	است متصل بهم و بر شهر از آن ارمینیة گویند ارمنیة بفتح میم منوب است بان عبد الوهاب بن محمد بن عمر بن محمد بن (رَمَانِ) بالضم استاذ است مرشح الی اسحق را حسن بن حسین بن (رَمَانِ) نقیهی بوده است رمن س (رَمَانِ) بالضم و کسر النون نام درمنذر کلجی شاعر و مدافعان بن منذر فهُمَا أَخَوَانِ لَا يُؤْمَرُ رمن ه ز (رَمَانِ) کشف سبک و بفتح الهار جایی طمع و آرزو * و یقال هُوَ لَا يَزْمُهُ شَيْءٌ (یعنی او نمی دهد چیزی را	رَمَاءَ) بِالْفَتْحِ وَالْمَدِّ وَالْمَدِّ وَالْمَدِّ قَالَ عَمْرٌو رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ لَا تَشْتَرُوا الذَّهَبَ الْفِضَّةَ إِلَّا بِدَيْهَاءِ وَهَاءِ أَنِّي أَخَافُ عَلَيْكُمْ الرَّمَاءَ (رَمِي) كَفَنِي أِبْرَاهِيمَ كَوْجَكِ يَا أَبْرَاهِيمَ رُكَّ قَطْرَةٌ سَخَتْ بِرَأْسِ رَمَاءَ وَأَرْمِيهِ وَرَمَاكَ يَجْمَعُ (رَمِيَّة) تَكَارُفٌ بَيْنَ الْكَلْبَةِ وَمِنْهُ الْحَدِيثُ يَمْرُقُونَ مِنَ الدِّينِ كَمَا يَمْرُقُ السَّهْمُ مِنَ الرَّمِيَةِ يَعْنِي دَرْدِنَ در آمدند و زود از آن بیرون شدند و اثری از دین نداشتند چنانکه تیر در صید نیست و صفات از آن بیرون رفت بجزیه از صید الوده نگشت و قولهم يَبْسُ الرَّمِيَةِ الْأَرْبَابُ يَبْسُ الشَّيْءِ مَأْيُزَمِي بِهِ وَإِنَّمَا جَاءَتْ بِالْهَاءِ لِأَنَّهَا صَادَتْ فِي عِدَادِ الْأَسْمَاءِ (رَمِي) كَسَمِي مَوْضِعِي هِست (رَمِيَات) بِالْكَسْرِ وَتَشْدِيدِ مِيمِ مَوْضِعِي هِست (رَمِيَّة) بِالْفَتْحِ كَيْ بَارِزَانِ خَشَنَ و یک بر تاب تیر و مانند آن قولهم رَمِيَّةٌ مِنْ غَيْرِ رَامٍ دَرَامَرِ گویند که بدان تیر اندازی آموزند و بیکان گرد و با پیچ ستور و ستم نگاشت و (رَمِيَّة) بِالضَّمِّ كَتَبَةِ وَادِي هِست تندی که میان دو طرف ستور است	وَيَقَالُ لِلشَّاةِ إِذَا كَانَتْ مَهْرُوكَةً مَأْيُزَمٌ مِنْهَا مَضْرِبُ السَّيِّ عَظَامُهَا وَلَمْ يَصِبْ فِيهِ مَخٌّ * وَارَمَّ (مَأْيُزَمٌ) شَدَّ * وَارَمَّ إِلَى التَّهْوِ (مَأْيُزَمٌ) بَارِزِي شَدَّ * وَنِزَارِهَا (مَأْيُزَمٌ) بِسَيْدِن اسْتَوَانَ وَمِنْهُ الْحَدِيثُ كَيْفَ تَقْرَضُ صَلَاتُكَ تَأْكُلُكَ وَقَدْ أَرَمَتْ أَيُّ بَيْتٍ أَصْلُهُ أَرَمَتْ فَحَدَّثَتْ إِحْدَى الْعِمَامِينَ كَأَحْسَنَ فِي أَحْسَنَ رَزَمَتْ (بِهَيْمَةَ) بِمَنْعِي مَتَّ الْبِهَيْمَةُ اسْت * وَنِزَارِهَا (مَأْيُزَمٌ) خوردن و یقال اُرْتَمَ الْفَضِيلُ وَهُوَ أَرَلٌ مَا حُدِّسَتْ مَسَا رَزَمَتْ) مَتَرَفٌ وَبِرَّكَتُهُ شَدَّ رَزَمَتْ (الْحَائِطُ) مَرَمَتْ خَوَاه شَدَّ * وَنِزَارِهَا (مَأْيُزَمٌ) عَمَارَت خو استن از کسی رَزَمَتْ (جَنَابُ نِدْنِ بَهَا جَبِيتْ سَخَنَ و یقال تَرَمَّ مَوَالِي تَحَوُّوا لِلْكَافَرِ وَلَمْ يَتَكَلَّمُوا رمن (رَمَانِ) بِالضَّمِّ دَلَّ شَدِيدَانَا رَمَانَةَ) كَيْ دَانِ شَنْزَه دَارُونَ سَبَّ وَهُوَ مُحَمَّدٌ لِقَتَّةٍ وَسُوءَةٍ
--	---	---	---	--

وَفَتَحَ مِنْهُ الْحَدِيثُ عَلَى مَا فَتَرَ وَهُوَ
لَوْ أَنَّ أَحَدَكُمْ دُعِيَ إِلَى مَثَلَيْنِ
لَا جَائِبَ لَهُ وَلَا يُجِيبُ الصَّلَاحَ
رَأْيِيكَ بِالْكَسْرِ وَالْتِخْفِيفِ نَامِ نَبِيٍّ
أَسْتَ عَلَيْهِ السَّلَامُ

رَحْمِيَّ بِالْفَتْحِ مَقْصِدُ مَنْهُ
الْحَدِيثُ لَيْسَ وَرَاءَ اللَّهِ حَرْفِيَّ
مَقْصِدُ رَحْمِيَّ إِلَيْهِ الْأَمَالُ
(رَحْمِيَّ الشَّيْءِ وَيَبِيَّ رَحْمِيَّ)
بِالْفَتْحِ إِذَا خُتِ أَنْ رَأَى زَوْجَتَهُ
وَرَحْمِيَّ عَلَى الْخَمْسِينَ
أَفْزُونُ شَدِيدُ نَجَاهُ وَرَحْمِيَّ اللَّهُ لَهُ
يَا رَحْمِيَّ وَهَذَا وَرَأَى وَنِيْلُكَ سَائِدُ

* وَرَحْمِيَّ فِي يَدَيْهِ أَعْمَالِي بَدَتْ
فَكَذَلِكَ رَحْمِيَّ فِي نَفْسِهِ وَغَيْرُ ذَلِكَ
* وَرَمَاءُ بِفَتْحِهِ وَشَامُ
أَوْ أَوْ مِنْهُ قَوْلُهُ تَعَالَى وَالَّذِينَ
يَرْمُونَ الْمُحْصَنَاتِ * وَرَحْمِيَّ الشَّيْءِ
عَنِ الْقَوْسِ رَمِيًّا وَرَمَايَةً بِالْكَسْرِ
تَرَانْدَاخْت * وَكَذَلِكَ رَحْمِيَّ
السَّهْمُ عَلَى الْقَوْسِ قَالَ ابْنُ
السَّكَيْتِ وَقَالَ لَا يُقَالُ رَمَيْتُ
بِهَا إِلَّا أَنْ تُلْقِيَهَا مِنْ يَدِكَ
رَأَى الشَّيْءِ إِذَا خُتِ أَنْ رَأَى
وَيُقَالُ طَعَنَهُ فَأَرْمَاهُ عَنْ قَوْسِهِ يَاقِي

إِلَى الْفَسَادِ) تَبَاهُ كَرْدِي * وَتَرَاخَى
السَّكَيْتِ) أَفْزُونُ شَدِيدُ نَجَاهُ
وَيُقَالُ سَابَقَهُ فَأَرْحَى عَلَيْهِ أَيْ دَا *
وَأَرْمَاهُ) إِذَا خُتِ أَنْ رَأَى زَوْجَتَهُ
* وَأَرْمَيْتُ بِالْمَدِّ) بِرَدِّهِ

أَوْ رَأَى زَوْجَتَهُ إِذَا خُتِ أَنْ رَأَى زَوْجَتَهُ
رَمِيًّا) بِالْكَسْرِ وَتَشْدِيدِ سِيمِ وَيَا
أَوْ رَأَى زَوْجَتَهُ إِذَا خُتِ أَنْ رَأَى زَوْجَتَهُ
رَمِيًّا) بِالْكَسْرِ وَتَشْدِيدِ سِيمِ وَيَا
أَوْ رَأَى زَوْجَتَهُ إِذَا خُتِ أَنْ رَأَى زَوْجَتَهُ
رَمِيًّا) بِالْكَسْرِ وَتَشْدِيدِ سِيمِ وَيَا

رَأَى زَوْجَتَهُ إِذَا خُتِ أَنْ رَأَى زَوْجَتَهُ
رَمِيًّا) بِالْكَسْرِ وَتَشْدِيدِ سِيمِ وَيَا
أَوْ رَأَى زَوْجَتَهُ إِذَا خُتِ أَنْ رَأَى زَوْجَتَهُ
رَمِيًّا) بِالْكَسْرِ وَتَشْدِيدِ سِيمِ وَيَا
أَوْ رَأَى زَوْجَتَهُ إِذَا خُتِ أَنْ رَأَى زَوْجَتَهُ
رَمِيًّا) بِالْكَسْرِ وَتَشْدِيدِ سِيمِ وَيَا
أَوْ رَأَى زَوْجَتَهُ إِذَا خُتِ أَنْ رَأَى زَوْجَتَهُ
رَمِيًّا) بِالْكَسْرِ وَتَشْدِيدِ سِيمِ وَيَا

إِلَى الْفَسَادِ) تَبَاهُ كَرْدِي * وَتَرَاخَى
السَّكَيْتِ) أَفْزُونُ شَدِيدُ نَجَاهُ
وَيُقَالُ سَابَقَهُ فَأَرْحَى عَلَيْهِ أَيْ دَا *
وَأَرْمَاهُ) إِذَا خُتِ أَنْ رَأَى زَوْجَتَهُ
* وَأَرْمَيْتُ بِالْمَدِّ) بِرَدِّهِ

أَوْ رَأَى زَوْجَتَهُ إِذَا خُتِ أَنْ رَأَى زَوْجَتَهُ
رَمِيًّا) بِالْكَسْرِ وَتَشْدِيدِ سِيمِ وَيَا
أَوْ رَأَى زَوْجَتَهُ إِذَا خُتِ أَنْ رَأَى زَوْجَتَهُ
رَمِيًّا) بِالْكَسْرِ وَتَشْدِيدِ سِيمِ وَيَا
أَوْ رَأَى زَوْجَتَهُ إِذَا خُتِ أَنْ رَأَى زَوْجَتَهُ
رَمِيًّا) بِالْكَسْرِ وَتَشْدِيدِ سِيمِ وَيَا
أَوْ رَأَى زَوْجَتَهُ إِذَا خُتِ أَنْ رَأَى زَوْجَتَهُ
رَمِيًّا) بِالْكَسْرِ وَتَشْدِيدِ سِيمِ وَيَا

رَأَى زَوْجَتَهُ إِذَا خُتِ أَنْ رَأَى زَوْجَتَهُ
رَمِيًّا) بِالْكَسْرِ وَتَشْدِيدِ سِيمِ وَيَا
أَوْ رَأَى زَوْجَتَهُ إِذَا خُتِ أَنْ رَأَى زَوْجَتَهُ
رَمِيًّا) بِالْكَسْرِ وَتَشْدِيدِ سِيمِ وَيَا
أَوْ رَأَى زَوْجَتَهُ إِذَا خُتِ أَنْ رَأَى زَوْجَتَهُ
رَمِيًّا) بِالْكَسْرِ وَتَشْدِيدِ سِيمِ وَيَا
أَوْ رَأَى زَوْجَتَهُ إِذَا خُتِ أَنْ رَأَى زَوْجَتَهُ
رَمِيًّا) بِالْكَسْرِ وَتَشْدِيدِ سِيمِ وَيَا

رَأَى زَوْجَتَهُ إِذَا خُتِ أَنْ رَأَى زَوْجَتَهُ
رَمِيًّا) بِالْكَسْرِ وَتَشْدِيدِ سِيمِ وَيَا
أَوْ رَأَى زَوْجَتَهُ إِذَا خُتِ أَنْ رَأَى زَوْجَتَهُ
رَمِيًّا) بِالْكَسْرِ وَتَشْدِيدِ سِيمِ وَيَا
أَوْ رَأَى زَوْجَتَهُ إِذَا خُتِ أَنْ رَأَى زَوْجَتَهُ
رَمِيًّا) بِالْكَسْرِ وَتَشْدِيدِ سِيمِ وَيَا
أَوْ رَأَى زَوْجَتَهُ إِذَا خُتِ أَنْ رَأَى زَوْجَتَهُ
رَمِيًّا) بِالْكَسْرِ وَتَشْدِيدِ سِيمِ وَيَا

رَأَى زَوْجَتَهُ إِذَا خُتِ أَنْ رَأَى زَوْجَتَهُ
رَمِيًّا) بِالْكَسْرِ وَتَشْدِيدِ سِيمِ وَيَا
أَوْ رَأَى زَوْجَتَهُ إِذَا خُتِ أَنْ رَأَى زَوْجَتَهُ
رَمِيًّا) بِالْكَسْرِ وَتَشْدِيدِ سِيمِ وَيَا
أَوْ رَأَى زَوْجَتَهُ إِذَا خُتِ أَنْ رَأَى زَوْجَتَهُ
رَمِيًّا) بِالْكَسْرِ وَتَشْدِيدِ سِيمِ وَيَا
أَوْ رَأَى زَوْجَتَهُ إِذَا خُتِ أَنْ رَأَى زَوْجَتَهُ
رَمِيًّا) بِالْكَسْرِ وَتَشْدِيدِ سِيمِ وَيَا

رَأَى زَوْجَتَهُ إِذَا خُتِ أَنْ رَأَى زَوْجَتَهُ
رَمِيًّا) بِالْكَسْرِ وَتَشْدِيدِ سِيمِ وَيَا
أَوْ رَأَى زَوْجَتَهُ إِذَا خُتِ أَنْ رَأَى زَوْجَتَهُ
رَمِيًّا) بِالْكَسْرِ وَتَشْدِيدِ سِيمِ وَيَا
أَوْ رَأَى زَوْجَتَهُ إِذَا خُتِ أَنْ رَأَى زَوْجَتَهُ
رَمِيًّا) بِالْكَسْرِ وَتَشْدِيدِ سِيمِ وَيَا
أَوْ رَأَى زَوْجَتَهُ إِذَا خُتِ أَنْ رَأَى زَوْجَتَهُ
رَمِيًّا) بِالْكَسْرِ وَتَشْدِيدِ سِيمِ وَيَا

یعنی چارمغز که منهدی احسروب است	وخرآن و نیز ترنج (اندک)	رنج	رنی
رنجان (بفتح شهر است مغرب)	رنج	رنج	رنی
از آن شهر است محمد رنجانی	رنج (رنج رنجوا) است	رنج	رنی
بن اسمعیل بن عبد الملک	ضعیف شد	رنج	رنی
رنج ح	رنج (رنج رنجوا) خوار و ذلیل گردید	رنج	رنی
رنج (رنج) برگردانیدن سخن	اورا	رنج	رنی
رنج ح	رنج (رنج) است و حقیر شد	رنج	رنی
رنج (رنج) شهر است مغرب و ذکر	رنج (رنج) جنگ در زود و در آن	رنج	رنی
فی رنج ح	رنج	رنج	رنی
رنج ح	رنج	رنج	رنی
رنج (رنج) با بفتح و در آن سر و پاره	رنج (رنج) با بفتح نوعی از درخت	رنج	رنی
بر شکل عصفور از دماغ جدا از آن	خوش بوی و عود که بهندی است	رنج	رنی
رنج (رنج) با بفتح سینه کشی	و آس که بفارسه مورد و جوال	رنج	رنی
رنج (رنج) کفظم بهوش و سرگشته	مانندی است از برگ حسد	رنج	رنی
و ناودان رونده از جهت مستی	سازنده و ذوق رند (موضعی است)	رنج	رنی
استخوان و نیز جید ترین عود و بخور	در راه حاجیان بصره از آن موضع	رنج	رنی
است	است بر اسم بن شیب	رنج	رنی
رنج (رنج) بے هوش شدن یقال	رنج (رنج) با بضم قلمه است از آن که قی	رنج	رنی
رنج (رنج) اذ اغشی علیه و ناودان	بافلس از آنجا است خلیل آن	رنج	رنی
رنج (رنج) مستی که عارض استخوان	عبدالله بن عاصم و شیخ النبیخ	رنج	رنی
وی است و مستی و مست کردن	احمد بن ابوالعافیه	رنج	رنی
شراب و مانند آن که	رنج	رنج	رنی
رنج (رنج) ناودین و خم شدن	رنج (رنج) با بضم رنج نه فی الارز	رنج	رنی
رنج (رنج) ناودین از مستی	رنج	رنج	رنی

ج

و قیلکه آب نهر یا آب بار و فرو
 شود و زمین تَر تَوَقَاءَ بالضم
 و المثلثه
 رسن) رَنِقَ الْمَاءُ رَنَقًا بفتح
 بالبحر یک و رَوَقًا بالضم تیره شد
 آب مَاءُ رَنِقَ کحل نعت است
 ازان مَاءُ رَنِقَ کتفه جبل شده
 (اَدَنِقَ) جنبانید علم از بهر
 جمله کردن * وَاَرَنِقَ اللِّوَاءُ
 جنبه لازم متعد * وَاَرَنِقَ الْمَاءُ
 تیره کرد آب را * وَاَرَنِقَ اللَّهُ
 قَدْ اَتَاكَ) پاک گرداند خدا
 چشم ترا از خاشاک * وَاَرَنِقَ الْقَوْمُ
 بِالْمَكَانِ) اقامت نمودند یک جا
 * وَاَرَنِقَ فِي الْاَمْرِ) شوریده
 راسی شد و ران و بازو ایتاد رَنِقَ
 الطَّائِرُ جنبانید بال را و ثابت
 ماند در هوا * وَاَرَنِقَ الْقَوْمُ فِي
 عَيْنِهِ) ایخت خواب در چشم وی
 رَنِقَ الْمَاءُ تَرَنِقًا تیره کرد آب
 را * وَرَنَقَهُ صاف نمود آن را از
 غلظت اضداد است * و تیره تَرَنِقَ
 سستی تن و بنیاسی منه کفیت فلو نأ
 حَرَقَةً عَيْنَا) امی منکر الطرف
 من جَوَّعَ و غَیْرَهُ است کار شوریده

راسی شدن قوم و پیوسته گریستن
 در چیزی و انتظار کردن منه قُلْ
 رَمَدَتِ الْعُغْزَى فَرَنِقَ رَنَقًا
 أَنْطَرُ الْوِلَادَةَ وَقَدْ حَرَفِي دَبَقَ
 و یکتستن بازوی مرغ تیره یا به بیماری
 چند انگه بفت طائر حَرَنِقَ
 کسظم نعت ازان * وَاَرَامِدِن
 سجائی و واداشتن و بال جنبان
 و ثابت ماندن مرغ در هوا يقال
 رَنِقَ الطَّائِرُ اِذَا اخْفَقَ بِجَنَاحِهِ
 فِي الْهَوَاءِ وَثَبَتْ وَلَمْ يَطِرْ
 رَنَقَ الْمَاءُ تیره شد آب
 ر ن ک
 رَا نَکَ) کصاحب قبیلہ است
 ر ن م
 رَا نَکَ) محرکه آواز و سرانیدن
 و الفعل من سح
 رَنَمَةً) بالبحر یک گماهی است
 رَنَمَةً) بانفع آواز نیکو و حیرت يقال
 تَرَنَّمَ وَلَهُ رَنَمَةٌ حَسَنَةٌ
 رَنَمَ) بضم نین نمان نیکو سرود
 گویان کانه جمع رنماء
 رَنَمَ) کعبور موضعی است
 رَنَمَ) کابیر آواز سرود و کشیدن
 و نیکو کردن آواز

رَنَمَةً) و یضم آواز نیکو
 رَنَمَوْنًا) بانفع و زیادت و او را
 بضم ن ترغم کردن * و قوس
 تَرَنَمَتِ) کمان که بانگ کند
 و کشیدن
 رَنَمَ) کشیدن و نیکو کردن بر
 گردانیدن آواز و بانگ کردن کبوتر
 و ملخ و کمان و آنچه که آوازش لذت
 و خوش آید
 رَنَمَ) آواز نیکو و سرانیدن
 و برگردانیدن آواز و بانگ کردن
 کمان و کشیدن جُزْآن يقال تَرَنَّمَ
 الْحَمَامُ یعنی بانگ کرد کبوتر کذاک
 الْجَنْدَبُ وَالْقَوْسُ وکل ما استلذ
 صَوْتُهُ * و نیکو کردن آواز در تلاوت
 قرآن
 ر ن ن
 رَنَنَ) محوکه قال فی الصحاح شئ
 یصیح فی الماء ایا م الصیف قسره
 فی الصراح با نوری که در تابستان
 بانگ کند و آب و فی القاموس شیه
 یصیح فی الماء ایا م الشتاء
 رَا نَنَةً) آن زن که آواز زگرید
 و وطن بگرداند
 رَنَنَ) کفراب پس است به نهان جمع

ازان و ده است احمد بن محمد بن
 احمد بن ماله مقرر
 رَنَنَ) کزنی تمامه مخلوق و
 نام جادوی الآخرة و بدین معنی بدین
 الف و لام آید
 رَنَنَ) بانگ کمان
 رَا نَنَاءَ) کعاشورا و ادی است
 و سیل آن بودی بطحان میزند
 و آنرا رَا نَنَ نیز گویند
 رَنَنَ) آواز نیکو و سرانیدن
 و برگردانیدن آواز و بانگ کردن
 کمان و کشیدن جُزْآن يقال تَرَنَّمَ
 الْحَمَامُ یعنی بانگ کرد کبوتر کذاک
 الْجَنْدَبُ وَالْقَوْسُ وکل ما استلذ
 صَوْتُهُ * و نیکو کردن آواز در تلاوت
 قرآن
 ر ن و
 رَنَنَ) کزنی تمامه مخلوق و
 نام جادوی الآخرة و بدین معنی بدین
 الف و لام آید
 رَنَنَ) بانگ کمان
 رَا نَنَاءَ) کعاشورا و ادی است
 و سیل آن بودی بطحان میزند
 و آنرا رَا نَنَ نیز گویند
 رَنَنَ) آواز نیکو و سرانیدن
 و برگردانیدن آواز و بانگ کردن
 کمان و کشیدن جُزْآن يقال تَرَنَّمَ
 الْحَمَامُ یعنی بانگ کرد کبوتر کذاک
 الْجَنْدَبُ وَالْقَوْسُ وکل ما استلذ
 صَوْتُهُ * و نیکو کردن آواز در تلاوت
 قرآن

ج

<p>رنگا) بانفتح والقصر چیزی که در رو نگذار جهت خوبی و حسن آن (رنگا) بالضم و المد آواز و طرب و نشاط (رجل رنق) کعد و پیوسته بسوی خیزه نگرده و آنکه سخن کس را بر غبت تمام بشنود و خوش آیدش یقال هورنونا ای یدر النظر علیها و یزونا الی حدیثها و یحب به (رجل ران) مرد پیوسته نگرده بسوی خیزه (رجل رگاء) کشاد و بفضه جل رنواست و مرد پیوسته نگران بسوی زنان (رکاس رونا) علی فعله کاسه که پیوسته بر شرب باشد رونا یات جمع (رنی) بگبری زنان حسد ام کار و قولهم یا این رنی کنایه از ناکس و لیم است و ریگستان است و یفتح (رن) رنار رنوا) که نو شادمان گردید و نیز رنوا) پیوسته بسکون ختم نگرستن رنگا بانفتح والقصر</p>	<p>منه و لهو و لعب با شغل و شغل بنیای و غلبه هوا (رنگا) بر پیوسته نگرستن و شستن یقال ارنانی حسن ما رأیت به آوردن و شادمان کردن (رنوا) به دیگر نر می کردن و مدارات نمودن (رنی) سرود و ناله و شادمان کردن و بر پیوسته نگرستن و شستن کس را (رنی) پیوسته نگرستن بسوی محبوب خود باب الراء فصل الواو رو (راء) کما و رقی است راء یکه و کف دریا (راء) المکان اراء و اذخت را ناک شد جائے (رویه) بالهمز و بالیا و کفیه فکر و اندیشه اسم است و رویه را (روا) فی الامر رویه و رویاً اندیشه در کار و نگرست پایان آن را و تعجیل نکرد و جواب روب (لبن روب) بانفتح شیر خفته راه رفتن و لبن رائب شیر خفته</p>	<p>حجرات شده یا شیر مسکه بر آورده ر روبه) و یضم یا شیر یا بقیه شیر و فی المثل شب ثوباً لک روبه کما یقال اهلک حلیک لک شطره * و آب منی کشن گرد آمده از ترک و کشنی یا آب منی آن گرد آمده در زین و منه اعزنی رویه فوسک و اهل ای بحاجتهم و ماده ننگانی و فراموشی نگاه کار و یقال آنکذا ذاک غلام لیس لی رویه ای عقل و پاره از شب و منه ابن العجاج فبین لایهم و پاره گوشت و سیخ آهن سر کج که بدان شکار را از سوراخ آن بیرون کنند و دروشی و درخت خوار و کاهلی و مستی و زمین نفیس جید بسیار گیاه و هر چیز که با صلاح آرد و خیزه را (ر آب) کفایت مقدار یقال ر آب کذا ای قدره (روب) بالضم همی است بلخ (ر آب) کصاحب گشته شورید عقل مست و گران جسم گران جان از سیری شکم یا از غلبه خواب یا از را رفتن و لبن رائب شیر خفته</p>	<p>آب آسخته (عروب) کنبه خنور یا مشک شیر خوابانیدن (رونی) کطوبی دهنه است بمغداد (ر آب اللبن) رو یا و رو یا خفت شیر و حجرات شد و ر آب فلان) سرشته و شوریده و دست گردید از خواب و خراش دست شد از سیر شکم یا از غلبه خواب یا گران جسم و گران جان و شبه خاطر بر جفت لجل رائب) نقت این آروب و رو یا ن کسکان شله در و کسکری جمع رو یا ن است و قال الأصمعی واحد کد رائب مثل هالک و هالکی و ر آب) مانده شد و دروغ گفت ر آب دمه) نزدیک ملاک رسید و ر آب فله نا) حجرات داد و داد و نیز ر آب) آسختن و منه الحدیث لا شوب ولا روب فی البیع و الشاء ای لا غش ولا تخلیط (ر آب اللبن) ر آبیه) حجرات ساخت شیر را (سقاء مروب) کنبه مشک شیر</p>
---	--	--	---

رَاحَةُ اِي دَم و بوى خوش يا خوش
* وَقَوْلُهُمْ مَا لَهُ سَاحِرَةٌ وَلَا رَاحَةٌ * كَت

يعني نيت اور اخير

رَاحُوح (كاحمد انكه هر دو بايگ شده
واقور رفتن و كان عمر رضي الله عنه

اروح رَوَحَاء مَوْت * وَفَحْمَلٌ حبشی است

ارَوَح (بارگير فراخ حمل اَرَجُ
باياد كنك * و نير ارج و هي است

رَبْوَم رَبْوَح كصبور روز خوش
باد

رَاحِي (باي مشد و مرفس
خو و فراخ خوشي

رَاحِيَّة (فراخ خوشي و شادمانی
و خوش دلی که بهش و احسان

کردن حاصل شود بقال اخذته
الاراحية اى الارياح بالندي

رَاحِيَا (بفتح هزه و كسر اكو ليحا
شهریت بنام دآن را اَرِيحا

بفتح لكر ملاهم گویند
رَاحَاء (بفتح و المد موضعی است

میان حرمین برسی یا چهل سیل
از مدینه و دهی است از مضافات

رجبه شام و دهی است از مضافات
نهر نیسی و شهرى است ذكره الف

رَوَحِيَّة (كسفيه سرور كه يحصل
رَاح (بفتح شباگاه یا از وقت

رَاحُوح (بفتح شباگاه یا از وقت
زوال تابش و شباگاه شدن ضد

معد و سرور كه مجد و ثیقین حاصل شود
و یافتن آن سرور را * و يقال فعلة

فی سراح و رَوَاح (یعنی سهولت
و زیادین رَیاح تابمی است

رَیاح (بفتح می * و يقال خجوا
بر یاح من العشي و كسر یف بر اثم

اول شب و كذا ك بر و اح من
العشي او اد و اح منه

رَواحَة (بفتح سرور كه یقین
چیزی حاصل شود * و عبد الله

بن رَواحَة (صحابی است * و
بنور و احه) بطنی است از عرب

رَیاح (كتاب ابن حارث
تابعی است * و رَیاح بن عبیده

بابی و رَیاح بن عبیده كونی هم
عصرت اب بنانی اند و رَیاح بن

یَزْبُوع) پدر قبیله است نام
دوم و تخفف موضعی است بوط

دوم و تخفف موضعی است بوط
واستقرا قاضیه

جده عمر بن الخطاب رضی الله عنه
و نام جده بريدة بن الحصب نام

جده جده انسه و سلم بن رَیاح
صحابی است و دیگرے تابعی و

اسمعیل بن رَیاح و عبیده بن رَیاح
و عمر بن ابی عمر بن رَیاح بصری

و جاز و موسی سپران رَیاح و بروید
ابو رَیاح منصور بن عبد الحمید

محدثان اند * و در كح بن رَیاح
صحابی اختلاف است در مشاة

و موحده در یاح عتبی بن عمرو است
و زیادین رَیاح تابمی است

قال و ليس في الصحيحين سواه و
فیه البخاری بوحدة و عمران بن

رَیاح كونی و زیادین رَیاح بصری
واحد بن رَیاح قاضی بصره و رَیاح

بن عثمان اساذ امام مالك عبد الله
بن رَیاح تمیزه كرت و این كرده بوی

بایه موحده هم مروی است * بواس
ت بوی آن دافع و باد و دافع

و در و سر و ورین * و یا هر گاه بوی
ابو العوام رَیاحی و ابو العالیة رَیاحی

منسوب اند بسوئے رَیاح كه بطنی
است از تقسیم

رَبْوَم رَیَح (بفتح رَیَح روز یا كینه
و خوش باد و كذا امكان رَیَح و شئ

رَیَح اى طیب لریح
رَیَحَة (بفتح كلیه گیاه كه بر آید و ریح

عصاه كه باقی مانده از اول سال
و عمر بن ابی عمر بن رَیاح بصری

یا گیاه كه بی باران از سر و شب
بروید

رَواح (بفتح موضعی است
بباد دینی سعد

رَواح (بفتح موضعی است
بالتحرک موضعی

رَواح (بفتح موضعی است
بالتحرک موضعی

رَواح (بفتح موضعی است
بالتحرک موضعی

رَواح (بفتح موضعی است
بالتحرک موضعی

رَواح (بفتح موضعی است
بالتحرک موضعی

رَواح (بفتح موضعی است
بالتحرک موضعی

رَواح (بفتح موضعی است
بالتحرک موضعی

رَأَوْدًا رَوَادًا وَخَرَدًا بِالْغَمِّ	روز	چهره است	رَأَوْضَةً بِالْفَتْحِ مَرْغَارَةٌ زَاهِيَةٌ
رَوْدًا بِالْفَتْحِ وَرَوْدَاءُ وَرَوْدِيَّةٌ	رَاز (مهر بنایان راز و مخفی)	رُوس (بالضم گروهی است و بلا)	آمر نگاه آب و نیم شک آب آن
وَحَيْفَ نَزَمَ رَفْتٌ وَنَزَمَ رَانَدُ	الحديث كان راز سفينة نوح جبريل	آنها بجز حد عقاید و ترک پیوسته	قد آب که تک حوض فراز گیر و حوض
رَأَادَةً خَوَاتِمُ أَصْلًا أَلَوًا وَلَقَوْلُكَ	ای راس مدبری السفينة	رُوس (کمزیر لقب محمد بن	و ریاض و ریضان جمع روضة
لَا وَدَّ الْجُلَاءُ أَنْ أَلَوًا سَكَنَتْ فَنَقَلَتْ	ریاضه (نیشه بنا	مؤکل قاری راوی یعقوب بن حاکم	الحماط) وادی است از وادیها
حَرَكَتُهَا إِلَى مَا قِيلَ مَا فَانْقَلَبَتْ فِي	محمد بن رُوس (کمزیر محدث	ن) رَاسُ رُوسًا بِالْفَتْحِ خَرَسِيدٌ عَقِيقٌ	
الْمَا فِي الْفَاوِ فِي الْمُسْتَقْبَلِ يَاءً	است و رُوس (نیشه بنا چادر	* وَرَاسُ السَّيْلِ لُغَاةٌ بَرْدَةٌ	رِیضَةً) بالکسر جای فراهم آمدن
وَسَقَطَتْ فِي الْمَصْدَرِ لِمَا وَرَتْهَا	رَعْرَاز (بالفتح بیان و همایون راز	و بر دهن خاشاک را * وَرَاسُ	گاه آب
الْأَفْ لِسَاكِنَةٍ وَعُضْضُهَا الْمَاءُ فِي الْخَرَفِ	* وَيَقَالُ هُوَ خَفِيفُ الْمَرَاذِ وَالْمَرَاذُ	فُلَانٌ) بسیار خور و نیکو گردانید	رَاضٍ (رام راضه و رَوَاض
رَمَاوِدَةٍ) خَوَاتِمُ رَوَادٍ مَثَلُهُ وَفِي	و تیکه بازاید آن را تا ثقل و	روس	جمع
الْحَدِيثِ حَيْثُ يَرَاوِدُهُ أَيْ بِالْهَالِبِ	معلوم کند	رُوس (بالفتح بسیار خوردن کم	رِیاض) بالکسر موضعی است بیان
عَلَى الْإِسْلَامِ أَيْ يَرَاوِدُهُ	رَازَن (که جبر و پید و پید است	خوردن از لغات اصدا و است	مهره و حضرموت * و رِیاضُ
لَا رِيتَادٌ) حَبْتَنُ وَفِي الْحَدِيثِ إِذَا	بالصفهان و ليس بتجفيف رَازَان	والفعل من نصر	الرَّوَضَةُ) موضعی است بمهره
بَالَ أَحَدِكُمْ فَأَلْبَرْتُ دَلِيلِي أَيْ	فلو ترابن ازان دیت خالد بن	رَجَمَلُ رَاسٍ) شتر صاحب گوش	* و رِیاضُ لَقَطًا) موضعی است
لِيُطْلَبَ مَكَانًا لِنَاوِ مَتَدَرًا	محمد حمله است بشهر بَرْدُ وَجَرْد	بسیار بوی ترست نیت * و دیگر	
رَمْسَرَادٌ) جَائِي آمَدُ وَشَدَّ كَرْدَن	ازان محله است بدر بن صالح	كَلْدَارُ حَجَّ رَاسٍ) و المونث	رَفُوسٌ مَرُوضٌ نَاقَةٌ مَرُوضَةٌ
شتران	بن عبد الله	بالهار	اسب و شتر ماده رام کرده
روز	رَازِةٌ رَوْدًا) آزمو و او را	رَجُلٌ رُوسٌ) کصبر و صاحب	رِیض (نخت در ریاض آمده
رَأَوْضَةً بِالْفَتْحِ آمَدُ وَرَفْتٌ آمَنُ	رَاذِ الرَّجُلِ ضَبْعَتُهُ) بر پا دشت	گوش بسیار موی و ست	ستوی فیه المذکرة و المونث یقال
وَرَفْنٌ وَالفعل من نصر	آن را و اصلاح و کرد * و رَازِمَا	ن) رَاشَةُ الْمَرْصُ رُوشًا) بالفتح	نَاقَةٌ رِیضٌ وَغُلَامٌ رِیضٌ أَصْلُ رِیضٌ
رَازَان (موضعی است بمیدان ران	عِنْدَهُ) خواست آن را و طلب کرد	ست کرد او را بیماری	فَقُلْتُ أَلَوًا يَاءً أَوَادُ غَمْتِ
موضع است و لید بن کثیر محدث و	رَازِ رَازِيَةً تَرَوِيذًا) قصد کرد	روص	حَرَاض (صلابتی که در اسفل زمین
دو شهرستان است بقرق کبی اعلی	چیز را بعد خیریه	ن) رَاصُ رَوْصًا) بالفتح مائل	نرم باشد که آب را گیرد و حَرَاضِیض
و دیگر اسفل ازان جا است محمد	روس	گردید بعد صفایت و نادانی	و حَرَاضَاتُ جَمْع * و نیز حَرَاضِیض
بن حسن بن ابر	رَازِةٌ لَرُوسٌ سُوءٌ) بالفتح یعنی	روص	مواضع اند حَرَاضَاتُ مثله

ر(ن) رَاَصٌ لَمْ يَرِ يَأْضَا وَيَأْضَغُ (از تيامن) رام شدن	يا جامی ترس و بیم از دل یا جال	فنا نامی مدینه و بنگفت آرنده کسی
ریاضت داد و درام کرد اسپ کره را	روغن و عقل و منه الحديث افرخ	از حسن و جمال
رَاَصٌ رَاَصَةٌ (ریخت شیر را بر)	رُوْعُكَ مَنْ اَذْرَكَ اِفَا ضَنَّا هَذِهِ	رَاِئِعَةٌ (منزل است یان که و
شیر و از ارض الوادی) سیراب	فَقَدْ اَذْرَكَ بِنِي الْحِجَّ اَي خَرَجَ	بهره یا آن آبیت مر بنی عمیکه را
شده و بار و گرد آمد آب در آن	الْفَرْعُ مِنْ قَبْلِكَ * وَ يَرَوْنِي وَعَكَ	میان ائمه و ضریه یا آن بیای حده
* و اَرْضُ الْقَوْمِ (سیراب گردید)	بِالْفَتْحِ اَوْ هِيَ الرِّوَايَةُ فَقَطِ اِلَى	است * و دَارُ رَاِئِعَةٍ (بلکه است
ایف ز او منه فِدَعًا يَأْذَرُ بَرِيضُ	عَنْكَ وَ انْكَشَفَ كَأَنَّهُ مَأْخُودٌ مِنْ جُرُوحِ	دور آنجا است مدفن آمنه مادر بنی
الرَّهْطِ فِي رَوَايَةٍ وَ لَا كَثَرُ بَرِيضُ	الْفَرْعُ مِنَ الْبَيْضَةِ وَ فِي قَوْلٍ مُعَاوِيَةَ	رَاِئِعٌ (بفتح بنگفت آرنده کسی را
لَمَّا كَرُمَ * وَ فِرَارِ رَاَصَةٍ (گرد آمدن	إِلَى زِيَادٍ لِيَفْرُخَ رُوْعُكَ بِالضَّمِّ اَي	از حسن و جمال یا از شجاعت و مانند
آب از سیرابی جامی و دو بار خورده	أَخْرَجَ الرُّوْعَ مِنْ رُوْعِكَ يَقَالُ	آن آرواع و رُوْع (بالضم
آب را و مرغزار ناک شدن جامی	اَفْرَخْتَ الْبَيْضَةَ اِذَا خَرَجَ الْفَرْعُ مِنْهَا	جمع
يَقَالُ اَرَاَصُ الْمَكَانُ وَ اَرَوَضُ	ر(ن) رَاَطَا الْوَحْشِيُّ بِالْاَلَاكِمَةِ	ر(ن) رَاَوَضَةٌ (بالضم و رَاَوَضَةٌ
اِذَا كَثُرَ رِيَاضُهُ	الْفَرْعُ اَمَّا يَخْرُجُ مِنْ مَوْضِعِ الْفَرْعِ	مِنْ وَ كَذَلِكَ الْفَرْسُ وَ لَا يَوْصَفُ
رَاَوَضٌ تَرَوِيضًا (ریاضت او	وَهُوَ الرُّوْعُ بِالضَّمِّ * وَيَقَالُ اَفْرَخَ	الذکر * وزن بنگفت آرنده از حسن
شد و بسیار لغت * و نیز تَرَوِيضُ)	رُوْعًا عَنْ اَمْرٍ اَوْ عَلَى اَلَا حَرِيصَةٍ	و جمال
لازم گرفتن مرغزار را و مرغزار	ر(رُوْع) بِالْفَتْحِ شَهْرِي اسْتَبْمِنَ	ساکن گردان و مامون دارد دل خود
زمین را	نَزْدِيكَ نَحْجُ وَ تَرَسُ وَ بِيْمُ وَ تَرَسِدُنْ	را
رَاَوَضَةٌ (در ارات او نمود *	و الْفَعْلُ مِنْ نَفْسٍ وَ تَرَسِدُنْ لَازِمٌ	ر(رُوْع) (محرکه شگفت
و نیز حَرَاوَضَةٌ (زیب کردن با	ر(رُوْعَة) بِالْفَتْحِ بِيْمُ وَ هِيَ اَحْضُ مِنْ	ر(رُوْع) (کشد و نام زنی که با شیب
کند و در کار ستم او را در کار کند	الرُّوْعُ وَ بِيْمُهُ زَحْنٌ وَ جَمَالٌ وَ الْبُورُ	کرده رِبِيْعَةٌ بِنِ مَقْرُومٍ يَأْنِ رَوَاعٍ
صَلْتُهُ بَعْلِي يَقَالُ فَلَا نِيْرَاوَضَةٌ	رَوَاعٌ جُنَّةٌ شَخْصٌ بُوْدَهُ كَبِرْوَلِي	است کفراب و رَوَاعٍ عَيْنُ الْمَلِكِ
عَلَيْهِ * وَ اَلْمَرَاوَضَةُ الْمَكْرُوْهُةُ	أَمَّا نَزْدَانُ حَضْرَتِ صَلَّيْهِ عَلَيْهِ	کشد و سلیمان بن رَوَاعٍ خُشْنِي
فِي الْخَبَرِ وَ هِيَ أَنْ تَوَاصَفَ الْجَلُّ	وَاَحْمَدُ بِنِ رَوَاعٍ مَصْرُوحٌ مَحْدَانُ	یا آن بعین است و قد اورد
يَا السَّلْعَةَ لَيْسَتْ عِنْدَكَ وَ هِيَ بَعْجُ	ر(رُوْع) بِالضَّمِّ يَقَالُ وَقَعَ ذَلِكَ	سَلْم
اَلْمَوَاصِفَةُ	فِي رُوْعِي اَي فِي حَدِي و يَكَالِي *	ر(رَائِع) (کصاحب فاشی است از

صاحب القاموس فی الموضعین	بیا، شله یقال هذه رواغتهم	روغ (غلطیدن سوز در خاک	بن حسن روغی محدث و بدل خیری
ولم یعرض	وریا غتهم ای مصطرعهم	روغ	و جبه و بدین و روغی القریس
(رن) راع فلا نکا) شکفت و دورا	روغی (کجهینه مکرو حیلہ یقال	روغ (بافتن آمدن نخبشودن	نیزه که سوار آن را میان دو گوش
روغ فی یدی کذا) یعنی	اخذنی بالروغیة	و مهربانی کردن و مهربانی روغیة	اسب دراز کرده باشد کانه روغی
فانده داد	روغ (کشاد و رواه و نام پدر	منله و لیس من الرافعة والفعل من	و داهیة ذات روغین (شنی
(نض) راع الشی روعا) بهم	سلیمان شنی و پدر احمد	نض و راف یراف لغه فی راف	بلائی سخت بدو جنگ سخت
باز گردید	محدثان و روغ بن عبد الملک بن	یراف	روغی (بافتن حسن و جمال
روغ بالغنم) مجهولاً لما لکفته	فیس از قبیلہ نجیب	روغ	خوب
سپندار آن کلمه زجراست	(رن) راع الثعلب روغاً) بافتن	روغ (بافتن شاخ او راف جمع	روغی (بافتن علی الذابته)
سپندان را و کذا روغ	و روغاً بالتحریک پیوید	و پاره از شب و طرف پائین خانه	سوار شد بر وی و روغی
بالغنم علی الاحرابی لعل	و غیر روغ) در و غان یل کردن	و آغاز جوانی و اول هر چیزی و عمر	روغی (بافتن علی الذابته) فرو
روغ) کعظم مرد درست و درست	بدل یا عام است قال الله تعالی	و زندگانی و منه قولهم فلا نکل	آدم از آن و لقی آرواقه)
زاست یا آنکه در دل صواب نداشت	إلی أهله و برگردیدن از چیزی	روغی یعنی کلان سال گردیدن آنکه	سخت و دید و آرسید بجای کانه
باشند	و روی آوردن بر کسی بهمانه	سپه دزدان بر بخت و اسب نیکو	من الاضداد و لقی فلان
روغی (تروغاً) ترسانید آن را	المثل روغی جبار و انظری این	خلقت و پرده و پرده که در زیر	علیک آرواقه) یعنی نیک و ست
و غیر روغی) نیک سیرا کردن	المقر	آسمان خانه کشند و جای حیاد	سیداری تو ویر و لقی الشیابة
ان را بر روغن	را روغ الصید راغاً) خواست	کاشانه و پیش خانه و دلاوری که	آرواقه) یعنی بارید باران بزرگ
را رتیاع) ترسیدن	و حبت صید	کسی با او نتواند خرگاه و منه	قطره خود را یا آب صافی را و آرواقه
روغ) ترسیدن	روغ الذیفة تروغاً) نیک	الحديث حين ضرب الشيطان	اللیل) انما یاریک شب و
روغ	کرد ترید را بر روغن	روغی و مد اطباء و غرم ردا	آرواق العین جوارب چشم و
روغ) کسحاب پویر	روغی (سید گشتی گرفتن و	و هست و دهم و صاف بی آینه از	آسبک آرواقه) جاری شد آنها
روغ) کتاب ارزانی و فراخی	زیب دادن در کار	آب و جزآن و خوش آید از هر چیزی	چشم
و میلان اسم است روغ را	را رتیاع) خواستن و حستن	و زنج کشش و شکفت از چیزی	روغی (بافتن خوب و سیئوی
طریق راع) راه مایل و کث	روغ) سید گشتی گرفتن و	و جماعت و دوستی بی آینه و منفرد	فی المذکر و المؤنث فیقال غلام
روغی) با کشتی گاه ریاغیة	دستان آوردن	دهی است بجزبان و نام پدر محمد	روغی و جارية روغی و غلمان روغی

ایضا ای حسان یجمع رأیی کفاره فیه وصاحب فحجة و چیز اندک ونیک خوب رو	بالضم جمع و ابرو گو سپنداده شخ دا و اول شب و آخر شب	وصاف گردانیدن شراب و بزبان و فروختن چیزی و خریدن بهیسه	چرب کردن آن را بر دغن یا سخت و بسیار تر کردن آن را بر دغن یا بسکه
ر رواق (محرکه دراز شدن و دودن) علیا از دندانه های سفید	ر رواق (کنند و مردی بود از) ر رواق (کما صاحب هم و اوق) ر رواق (کما اوقی فی رواق و مقابل)	ر رواق (محرکه دراز شدن و دودن) ر رواق (کما صاحب هم و اوق) ر رواق (کما اوقی فی رواق و مقابل)	ر رواق (محرکه دراز شدن و دودن) ر رواق (کما صاحب هم و اوق) ر رواق (کما اوقی فی رواق و مقابل)
ر رواق (کسید و تخفیف آب نیکو خلقت و بهتر از هر چیزی و دین الشبک) اول جوانی اصله رواق و نیز رواق بالفتح باندک باران رسیدن از لغات اضداد است	ر رواق (کسید و تخفیف آب نیکو خلقت و بهتر از هر چیزی و دین الشبک) اول جوانی اصله رواق و نیز رواق بالفتح باندک باران رسیدن از لغات اضداد است	ر رواق (کسید و تخفیف آب نیکو خلقت و بهتر از هر چیزی و دین الشبک) اول جوانی اصله رواق و نیز رواق بالفتح باندک باران رسیدن از لغات اضداد است	ر رواق (کسید و تخفیف آب نیکو خلقت و بهتر از هر چیزی و دین الشبک) اول جوانی اصله رواق و نیز رواق بالفتح باندک باران رسیدن از لغات اضداد است
ر رواق (خوب رو و چیز خوب) ر رواق (بالضم جمع) ر رواق (بالفتح اسپیکه سواران) نیزه را میان هر دو گوش آن دراز کرده باشند و این لم یفعل غایبه ذلك فهو اجمع یعنی شخ ندارد و آنکه دودن علیای او دراز باشد رواق بالضم جمع یقال رجل از رواق و قوم روق	ر رواق (خوب رو و چیز خوب) ر رواق (بالضم جمع) ر رواق (بالفتح اسپیکه سواران) نیزه را میان هر دو گوش آن دراز کرده باشند و این لم یفعل غایبه ذلك فهو اجمع یعنی شخ ندارد و آنکه دودن علیای او دراز باشد رواق بالضم جمع یقال رجل از رواق و قوم روق	ر رواق (خوب رو و چیز خوب) ر رواق (بالضم جمع) ر رواق (بالفتح اسپیکه سواران) نیزه را میان هر دو گوش آن دراز کرده باشند و این لم یفعل غایبه ذلك فهو اجمع یعنی شخ ندارد و آنکه دودن علیای او دراز باشد رواق بالضم جمع یقال رجل از رواق و قوم روق	ر رواق (خوب رو و چیز خوب) ر رواق (بالضم جمع) ر رواق (بالفتح اسپیکه سواران) نیزه را میان هر دو گوش آن دراز کرده باشند و این لم یفعل غایبه ذلك فهو اجمع یعنی شخ ندارد و آنکه دودن علیای او دراز باشد رواق بالضم جمع یقال رجل از رواق و قوم روق
ر رواق (گوسپنداده شخ دار) ر رواق (بالکسر و ضم خانه که خجگاه) ماند یا آن سائبان است و پیش خانه و خرگاه و منه الحدیث فیضرب رواقه فیخرج الیکل منافق ای فسطاطه و موضع جارسه رواقه و رواق	ر رواق (گوسپنداده شخ دار) ر رواق (بالکسر و ضم خانه که خجگاه) ماند یا آن سائبان است و پیش خانه و خرگاه و منه الحدیث فیضرب رواقه فیخرج الیکل منافق ای فسطاطه و موضع جارسه رواقه و رواق	ر رواق (گوسپنداده شخ دار) ر رواق (بالکسر و ضم خانه که خجگاه) ماند یا آن سائبان است و پیش خانه و خرگاه و منه الحدیث فیضرب رواقه فیخرج الیکل منافق ای فسطاطه و موضع جارسه رواقه و رواق	ر رواق (گوسپنداده شخ دار) ر رواق (بالکسر و ضم خانه که خجگاه) ماند یا آن سائبان است و پیش خانه و خرگاه و منه الحدیث فیضرب رواقه فیخرج الیکل منافق ای فسطاطه و موضع جارسه رواقه و رواق

است و ابن الرومی از متاخران	عایشه رضی الله عنها صحابه	سخت و دیوم آروکان (بالافته کفنده
است و ابو دوحی صحابه	ردوم مکتبی (منوباموضعی است	والفت روز سخت و در نرم از (ردو آء) بالضم و المنظمه و دیدار
ردومیه (شهری است به این که	ردوام (کغراب کفک و بن شتر	ليلة آروکانه) شب سخت
ایران شد و شهریت بزرگ بروم	(حوام) بالفتح خواستن و جستن	ردیون (کنندگی از اربع پیش از نزد یک بدینه
و یخف او هوا الصواب که باز از کبان	جای جستن	ردو آء (گسار رسنی است کبدان
دران یک فرسنگ است و باز گندم	ردوم تر (ریحا) درنگ کرد و ردوم	ردو (حرفون) منسوب بقال هو مرون به برشته نندار و بیه) جمع
یا جاده فرسنگ قتال فی العاظمه	ردو (ناوید) طالب و جوینده چیزی	ردو (ای مغلوب مقهور
و تقف المراكب فيه على دكاكين التجار	گردانید آنرا و ردوم الرجل	ردو (گنبده شعر و سخن از کسی ردو آء
فی خلیج منقول من التلخیص ارتفاع	ردو (راة) اراده چیست نمود بعد	ردو (حنیف سحرین) جمع
سوره ناکون ذراعا فی عرض عیش	چیزی	ردو (راویه) کصاحبه توشه دان و
فیما ذکره ابن خرداذنه فان	ردوم به (سخریه کرد بان	ردو (آب بر روزین ردو آء) کغراب مشک که در آن آب باشد یا عامر
کاذبا فعليه كذبه	رون	ردو (دستور آب کش و باز گوینده
ردومه) بالضم سرشیم که بدان	ردون) بالفتح نهایت نشانه که	ردو (شعر و سخن از کسی آتاء للبالغة
پرتره چنانند و بهی است بطریقه و گرد زمین باشد	ردی) بالکسر سیرابی و تازگی فیکال	ردو (آدوی) بالفتح و بهی است بر و
چاهی است بدینه	ردون) بالضم سختی و شدت ردون	ردو (آدوی) منسوب است بومی و
ردام) درختی است	جمع	ردو (آبی است در راه که نزدیک حاجر
ردامة) موضعی است بادی و منه	ردو (بالضم عظم چیزی	ردو (عین ریه) بالکسر شیء بسیار و نام زنی
المثل سألنی برامتن سلجما و	ردو (محمد بن روین) گزیده از شعبه	ردو (ریان) مرد سیراب ردو آء بالکسر
اکثر در شعر آن را منی آورده اند	روایت دارد	ردو (المرجج و جبل الریگان
راچی منسوب است بان و سوارام	ردون) کها جر شهریه است	ردو (روئی) فرخ سالی و از زانی و
برنز که شهریه است	بطحی رستان	ردو (ماء روئی) آب شیرین سیراب
ردومان) بالضم موضعی است و	ردو (ان) دهی است بجزایر و کفنده	ردو (کوهی است در بلاد طی که همواره از آن
ردومان الرومی و ردومان بن نجه	است	ردو (آب جاری است و نیز کوهی است
صحابیان اند و نام ردومان) مادر	ردو (ان) بالفتح آواز و روز	ردو (دیگر بزرگ و سیاه در بلاد ایشان
		ردو (کسار چاه زمزم و ماء و دهی است بنابر آن ده است محمد
		ردو (آب خوش گوار سیراب بن احمد بن ابی عوف قال غلط من

خفیفه و حمیر	نکند	شروفتنه و الفعل من فتح	و حاققت نمود
رأهب (کصاحب شیربیشه و نام مردی و پارسامی ترسایان	رَمُوهوب (شیربیشه و نام مردی و اسب جمیع بن طاح	رَهْوَجَة (بالفتح نوعی از رفتار	رَه دَل (کجغفر کول و ناتوان
رُهَبَان (بالضم جمع * فیزرُهَبَان	رُمُهِب (کهن نام مردی	رَهْجُوج (بالفتح سست و نرم	و مرغی است و دران لغات است
گاهی مفرد آید رَهَابین جمع	رَاهِبَة (ترسانیداورا * و نینه	رِهْجُوج (بالکسر سست و نرم	رُهْدَل کفنفذ و رِهْدَل کزبرج
رَهَابِنَة و رُهَبَانُون مِثْلُهُ رَهَبَة	رَاهَاب (برتر نشستن و دراز شدن و نازک	رِهْجُوج (بالکسر سست و نرم	فِي الرَّهْدَن
بالفتح و رَهَبَاكِيَّة بشدیده یا رَهَبَة	آستین و بازداشتن شتر را	رَهْجُوج (کهن ستاره بسیار	رَه دَن
ازان و لَاهِبَاكِيَّة فِي الْاِسْتِم	از حوض	رَهْدَن (بمثلیت امرغی است	رَهْدَن (بمثلیت امرغی است
كَالْاِحْتِصَاءِ وَاعْتِنَاقِ السِّلَاحِ	رَهْبِي (بدحال شدن ناگ	رَاهِج (برانگیخت کردن او بسیار	بکه مانند کنج شک رَهْدَنَة بآلتاء
و لَيْسَ لِسُوحٍ يَعْنِي بِضِيْعُهُ يَكُونُ	از رفتن سپر آن بحال آمدن	رَهْدَنَة (بالضم و تشدید و تشدید النون	و رَهْدَنَة (بالضم و تشدید و تشدید النون
و در زنجیر کردن داشتن پلاس	او از خوردن علف	رَهْدُون کز بنور شده رَهَادَن	رَهْدُون کز بنور شده رَهَادَن
پوشیدن	رَهْبِيَة (و عده بد کرد او را و	جمع * و مرد بدل و کول	جمع * و مرد بدل و کول
رَاهِبَة (حالتیکه ازان ترسند	ترسانیده و نیز ترهیب پریش	رَهَادَة (بالفتح نازکی	رَهْدَنَة (بالفتح و نازکی و نازکی
رَهَابَة (کسمایه و یضم و جزمای	رَاهِبَة (ترسانیداورا	رَهْبِيَة (کفینت زن جوان	کردن و گرد شدن و در رفتن و باز
دارا شد و گفت استخوان دامن	رَه ب ل	نازک اندام تازه رو و نوعی از	ماندن
سینه رَهَاب بخفت تا جمع	رَهْبَل (بالفتح سخن که نهیده	طعام که از گندم کوفته و شیر	رَهْدُون (کز بنور دروغ گوی
رَهْبِي (بالفتح و یضم و بهر دو	نشود	ترتیب دهند	رَه س
نیز ترس اسم است رَهْبَة را و	رُمُهِبَل (بالفتح با و کسر آن سخن	رَهْوَدِيَّة (بالفتح و تشدید یا	رَهْس (بالفتح سخت سپردن
سکری موضعی است	میهم که بفهم نیاید	نرمی و ملایمت	و الفعل من فتح
رَهْبُوْت (بالتحریک ترس	رَهْبَلَة (بالفتح نوعی از رفتار	رَاهْمُوهُوْد (کارنا استوار قیال	رَهْوَس (کج و دل بسیار خوار
رَهْبُوْت (محركه مقصوره اشده	رَهْبَل (بروش رَهْبَلَة فت	ترکهم مَرُهُوْدِيْن یعنی گذاشتن	رَاهْمَس (لوا دی) پر شد
و جعل رَهْبُوْت (مرد ترسناک قیال	و منه قَوْلُهُمْ جَاءَ يَتْرَهْبَلُ	ایشان را غیر عازم بر کار	رَوْد بَارَة وَاَرْهَسَ الْقَوْمُ (انبوی
رَهْبُوْت خَيْرٌ لَكَ مِنْ رَحْمُوْتِ	رَه ج	رَهْدَة رَهْدَا (بالفتح	کردند و در جنگ افتادند * و
لَا تَرَهَّبْ خَيْرٌ لَكَ مِنْ أَنْ تَرَحَّمَ	رَهْج (بالفتح و یحرک کرد و ابر	و یحرک سخت ساید آن را	اَرْهَسَ رَجُلًا الدَّابَّةَ بِرَكْبِهِ
رَاهَاب (بالفتح مرغی که شکار	بآب رَهْبَة کی * و برانگیختن	رَهْدَن رَهْبَدَا (سخت ناوایه	ز دستم ستور در رفتن * وَاَرْهَسَ

الحجر (بعض لبح بر بعض بر نشت * و نیز از تھاس) جنبیدن و مضطرب شدن رتھس (جنبیدن و حرکت نمودن و مضطرب گردیدن رھش	* روجل رھشوش) مرد جوان رود با حیا رقوس (موتھشہ) کان نرم وست کہ سرشایش بہم در آید بکشیدن را (تھشت لقوس) نرم بست گردید * و نیز از تھاش لرزیدن و ازین برکتدن و کوبیدن از تھشہ زدن و بہا و در یک امتداد و تم یقال از تھشوا اذ او قعی الجرب بیتھم * و سم بر یکدیگر زدن ستور در رفتن و مجروح شدن آن فی حدیث العربین عظمیت بطوننا و از تھشت عفا و نای اضطرب و بجوز باشین و السمین	غترہ بن شداد است * و فرس رھیش) اسب کہ سم آن زنگ و جزان سودہ باشد * و حق رھیش) پیل سنگ خورده از تھاص) کشاد دیوار گنبد باز را (و اھص) سنگا بر نشستم استوار و سنگا کہ پیل شتر را لرزیدن و ازین برکتدن و کوبیدن رقوس (موتھشہ) اسب سودہ سم از سنگ و جزان رھاص) پایگاہ و مرتبہ تا و جد آن سموع نشدہ یا موتھصہ است بالفتح رھصنی بحقہ رھصا) بالفتح سخت گرفت مرا بقضا * و رھص الحائط) دیوار کل ساخت * و نیز رھص) سخت نثار دین و نکو میدن و درشیں شدن و شتابانیدن و بگل دیوار گرفتن و بعض آن را بر بعض ہا و ن	را (رھصہ اللہ اڑھا صا) سودہ گرداند سم ستور و را خدا کے آرھص الحائط) بنا کرد دیوار را بگل * و ازھص اللہ فلوقا کان خیر گزوانید اورا خدا کے و نیز ازھاص) ستہیدن مادہ چیزے شدن و ایستادن بر آن لم یکن ذنبہ عن اڑھا صا ای چکر و ازھاص و انما کان عارضا را (رھص غریمہ عراھصہ) سخت گرفت قرض دار خود را بقضا و در نظر داشت اورا را (رھص) برہم نشستن محکم و استوار شدن سنگا رھط رھط) بالفتح و یجر کہ وہ درین از تھہ یا از مہفت تادہ یا کم از دہ وقیل از تھہ تا چهل * و قوم قبیلہ مرد جمع است و واحد از لفظ خود نذار و ازھط و ازھطہ و ازھط و رھا ط با کسر جمع آراھط و از اھیط جمع الجمع * و دشمن و وضعی است و پوست پارہ بر شکل میز کہ زمان حایض و کودکان بر میان بندند و پوست پارہ کہ آن
--	---	---	--

را دوال دوال تراشد و بر روی	را ترهیط (سپار خوردن شود)	را رهق (کامیری)	روی و تاخیر کردن من از نیت
ستور اندازند از هط جمع آوهو	لمبانه	را رهقی (کج زنی شتاب روی)	نمازد و دیگر دستها با نیدن که
و احداً ایضا را هیط جمع و نیک	را رتهیط (فراهم آمدن و منه)	یقال هو یدعو الیه هقی ای سیرع	را از من از یقال آرهقته
سپار خوردن و بالفعل من فتح	نخن ذو و الیه هیط یعنی فراهم	فی مشیتیه حتی یهق طالبه	ان یصلی ای اعجلته عنها * و در
و نخن ذو و ایهط یعنی فراهم	آیند گانیم	را رهقان (بضم زعفران)	کردن یقال لا ترهقنی لا اذهقک
شوند گانیم	رهف	را رهقه (فرو پوشیدن)	اللهم ای لا تعسر فی لا اعسرک الله
را رهیط (چند مرد و صغیر هط)	را رهافة (کنامه موضعی است)	و لاحق و متصل گردید بوی و کرد	را رهق (کظم موصوف بستم)
است	را رهوف البدن (مرد)	را و بر شست * و نیند رهق	و ظلم و متهم بیک و شر و آنکه او را
را رهقة (کفزه کی از سوراخهای)	باریک اندام	با تحریک نادانی و کولی و سبک	مردمان و مهمانان بسیار فراهم
کلامی که از آن خاک خانه را	را رهف السیف رهقا	و فتنه انگیزی و بیک و ظلم و ستم	آیند
بیرون کشد رهطاء گنبد را	را رهف کرد شمشیر	و طغیان و نافرمانی و خود را بر جرم	را ترهیق (متهم داشتن کسی را)
را هیطاء کفاحه شده	را رهف رهقا محرمه	و تبااهی داشتن و ارتکاب منیات	بیدیه و ستم کار گفتن
را رهط (با کسر رخ خانه)	را رهافة (با فتح تنگ گردید)	کردن و دروغ و شتاب زدگی و	را رهق (کودک نزدیک بلوغ ج)
را رهط (کفراب موضعی است مر)	را رهف (لگرم شمشیر تنگ و)	و تکلیف دادن کسی را بر کاری که طاقت	رسیده و آخر وقت حج در که در
نصف را بر سه شب راه از که و مو	فرس رهف (اسب باریک)	آن ندارد اسم است از رهق را و در افت	آینده یقال دخل مکة مرهقا ای
است درینج	شکم در هم استخوان پهلوان و آب	خیزی را یقال طلبته حتی رهقته	مقاربا لا خیر الوقت حتی یگاد
را رهط (کاسب نشسته است)	ای اذ رکت * و ستم کردن	یقولته التعریف	رسیدن بکه
سرخ نزدیک مدینه * و برج	را رهف السیف تنگ کرد	را رهق (لگرم آنکه بکشتنی)	را رهقه (نزدیک سیدن و ک)
را هیط (موضعی است شرقی و شرق)	شمشیر	رسیده باشد	به بلوغ و قریب آخر وقت حج
دان را و زبیه است	رهق	را رهقه طغیاناً (بر نافرمانی)	رسیدن بکه
را رهقی (کسری مرغی است)	را رهق (بضم و اکسر مقدار)	بر انگیختن و را بر نافرمانی	رهك
را رهوط (بضم بسیار خوار)	یقال القوم رهقا مائة بالاصافه	داشت * و نیز از رهق لاحق	را رهك (با فتح کار نیک و صالح)
را رهوط (موضعی است)	ای رهقا مائة یعنی نزدیک صداند	و نزدیک چیزی گردانیدن خیر را	را رهقه (با فتح سستی و ناتوانی)
را رهق (کسر و شتر ماده نجیب)	فرخ کام رام نر غنای	و تکلیف دادن کسی را از لطافت	را رهقه (محرکه شتر ماده سست)
مرد و ناسیده و روی		و تکلیف دادن کسی را از لطافت	ناتوان که گرامی نر و ناسیده

[illegible]

آن چیز را باز دارند

(رَهْنَه) کسفیه موضعی است

و روی لیستوی فی المذکور والمونث

ومنہ الحدیث کُلُّ غَلَمٍ رَهْنَةٌ

بِقِیَّتِهِ یعنی آن العقیقه لازم

لا بد منها که این جمع

(رَهْنَان) بانفع موضعی است و

بضم موضعی دیگر

رجاء ریه او هون) بانضم دختر

ناقص

(رَاهُون) که به است در

سرنیب که آدم علیه السلام بر آن

زود آمد

(مَرْهُون) گرویده

رف) رَهْنَةُ الشَّيْءِ رَهْنًا بانفع

و لکن اَرَهْنُ عِنْدَهُ الشَّيْءُ اگر کرد

زود او را از او و رَهْنَةُ لِسَانِهِ

منکر کردن زبان را و باز داشت از

ذکر غیر و رَهْنٌ فَلَانٌ رَهْنًا

ثابت و در ایام گرویده و لا غشیه و

رَهْنُهُ ثابت و در ایام داشت آن را

و رَهْنَةُ الشَّيْءِ اِذَا هَانَا اگر کرد

او را آن چیز و رَهْنُهُ ثابت

در ایام داشت آن را و رَهْنُهُ است

در ایام آن را و بهایش داد او را

* و اَرَهْنُ فِي السِّلْعَةِ اگر کرد

سایه * و اَرَهْنُ لِحَمِّ الطَّعَامِ

و الشَّرَابِ ثابت و در ایام داشت

برای ایشان طعام و شراب را

* و اَرَهْنُ الْمَيْتَةِ الْقَبْرِ و ر آورد

مرد را در گور * و اَرَهْنُ فَلَانًا

ثَوْبَهُ دفع کرد جامه را بسوی کسی

تا گروید * و اَرَهْنُ وَلَدَهُ بِنِ

کر دست با او فرزند خود را

رَهْرَاهَنَةً و رِهَانٌ با کسی گرو

بستن تا فتنه بیاورد و اَرَهْنُ فَلَانًا

عَلَا كَذَا

(مُرْتَهَنٌ) منیا للمفعول گرویده

و مَرْتَهَنُ الشَّيْءِ بضم رَهْنٌ

را از رَهْنُ مِنْهُ اگر گرفت

از وی

و رَهْرَاهَنَةً یا هم گرو کردن

ره ن م ج

و رَاهِنًا هَج و رَهْنًا هَج کتابه که

میان کشتی با نان راه در پاسبان

و بسوی نگرگاه و حسیان بر بند

و ساکن و آرمیده شدن دریا و منه

قولہ تعالی و اَنزَعِ الْبَحْرَ رَهْوًا ای

ساکن می باشد

و اَرَهْنُ عَلٰی حَبِیَّتِهِ و الفعل من بصر

و رَهْوًا کسما ز ن فراخ

نزدیک تک

رَطَسْتُ رَهْوَةً) بانضم طست ره

است * و جَسَمٌ رَهْوَةٌ تن ترو

تازه سرخ سپید یا ز پرورده

رَهْوَةً) خوبه و در خشنگ

شیره و نباشت چهره و جز آن و

نعومت و نازکی بدن و نازک

رَجَسْتُ رَهْوَةً) بانضم تن نازک

سرخ سپید یا ز پرورده

رَجَسْتُ رَهْوَةً) بانضم جسم رَهْوَةً

و طَسْتُ رَهْوَةً) بانضم طست

رَهْوَةً است

رَهْوَةً مَا يَذْنُهُ رَهْوَةً) و

کر خوان را از جود و سخاوت

رَهْوَةً جِسْمُهُ) سرخ سپید

شدن او از نعت * و رَهْوَةً

السَّرَابِ) پی هم درخشد سراب

ره و

رَهْوَةً) بانفع کشا و گی سیان بود

طَعَامٌ رَاهٍ) طعام دائم و پیوسته

* و خَمْسٌ رَاهٍ) یعنی آسان و نرم

رَاهِيَةً) می و یرومی رانته و

ز بنور غسل بدان جهت که در پیش

ساکن می باشد

رَهْوَةً) کسما ز ن فراخ

و رَهْوَةً) کسما ز ن فراخ

و يقال اَرَهْنُ عَلَى نَفْسِكَ یعنی آهسته

باش و نرمی کن بانفس خود و رَهْوَةً

بلند و پست که در آن آب است

از لغات اصدا د است و زن فراخ

فرج و کلنگ که نوعی از مرغان

است و جماعت مردم و آب راه میان

محل و فی الحدیث اِنَّهُ عَلَيْهِ السَّلَامُ

قَضَى اَنْ لَا شَفْعَةَ فِي فَنَاءٍ وَلَا طَرِيقٍ

و لَا مَنَاقِبَةٍ وَلَا رُكُوعٍ وَلَا رَهْوٍ

رَهَاء جمع

رَهْوَةً) بانفع جائے بلند و پست

که در آن آب نرسد ایمن

اصدا د * و آب راه میان محل و

پشته است و یکسر

رَهْوَةً) که بدی شهریت از آن

شهرت زید رهاوی بن ابی نسیه

و نید رهاوی بن سنان و حفظ

عبد القادیر رهاوی

رَهْوَةً) زینت فراخ و

طَعَامٌ رَاهٍ) طعام دائم و پیوسته

* و خَمْسٌ رَاهٍ) یعنی آسان و نرم

رَاهِيَةً) می و یرومی رانته و

ز بنور غسل بدان جهت که در پیش

ساکن می باشد

رَهْوَةً) کسما ز ن فراخ

و رَهْوَةً) کسما ز ن فراخ

کس وجای وسیع و فراخ و حی است	ری (ریء)	رضی الله عنها یرتبی ما یرتبیها	رَبِّ عَجَلَةٍ وَهَبَتْ رَیْثًا فِی الْعَجَبِ
از مدح و بضم از آن حی است	ری (ریء) با کسر و یدار اسم است	ای یسوء فی مایسوءها و یرعجی ما	مَا دَرَا نَکَ عَلَیْنَا اِیَّیْ اَبْطَالُ عَنَا
الک رکاموی بن نزاره و یرید	روتیرا	یرعجها و فیدانه یحرم ایذا و عجله	سَقَرِیْقَالَ وَلَمْ یَلْبَثْ اَلَا دَیْتُ کَذَا
رکاموی بن شجرة که صحابیان اند	رذاع (رذاع) کباع لغت است در رمای	الله علیه و سلم و ان تولد من مباح	و این کم است بیشتر با بلفظ ما ید
و عمیره بن عبدالمومن رکاموی	و گذشت	و رابی امره ریباً و ریبته	فِیْقَالَ مَا یَلْبَثُ اِلَّا وَیَمَّا کَذَا اِی
رذهوئی (بفتح و القصیر بن و نوح	رذیاءه تریثه) رمانید و راز	با کسر نا خوش آمد مرا کار او و	قَدَرَه * وَرَیْتُ بَنَ غَطْفَانَ
فرج و موضعی است و ید	خنبه * و رذیاء فی الامر اندیشید	شک افکنده	پدر قبله است
رذهیته (کسینه طعمی است که	در کار و نظر نمود	حربی (صاحب شک و تهمت	رذیث (لگیس بط و درنگ کار
خوشها بدست مالیده دانه بر آورده	رذیاءه مرأیاءه) پر بهر کرد آنرا	و در شک افکنده	رَجُلٌ مُرَیْثُ الْعَیْنِیْنِ
گفته باشند یا سخت طبع دهند	و نگاه داشت	رذیثی فلوک (در شک افکنده	کحدث مرد است نظر
رفوس حرهاه) با کسر اسب	ریب	مرا و تهمت و و ناپسندی دیدم	رذیث (نرم گردانیدن و
شتاب و مراهی جمع	رذیب (بفتح حوادث زمانه و	از وی و قبل رذیثی فی کذا ای	عاجز نمودن و بطی گفتن کسی را
رذهی (رذهاه) بکاخ در آورد	حاجت و شک و تهمت و آنچه در	شک کنی و او هم منی لریبه فیه اذ	رذیث (درنگ کردن
زن فراخ فرج را و دوام کرد بر	شک افکنده و موضع است *	استیقنته قلت ابنی بغیر الف و	رذیث (بطلی یافت او را و
خوردن کلنگ در سید جا فراخ را *	رذیث (رذیب) قلده است بمن *	رذیث (رذیث) صاحب شک و	شمر و درنگ کرد و درنگ خواست
ارهی لهم الطعام و الشراب	رذیب المنون (نخچه های زمانه	تهمت گردید * و كذلك اراب	ریخ
همیشه داشت برای آنها طعام و شراب	رذیبته) با کسر تهمت و شک و	الامر ای صار ذاریبته	ریخ (با کسر موضعی است
رذهاه) نزدیک او شد و سخن نم	آنچه شک افکنده	رذیث (رذیث) شک کرد و و رذیثه	بجواسان یا ناحیه است به نیشا پور
گفت و گرد آمد با وی	رذیث (رذیث) کار مشتبه و مکدر	تهمت کرد او را	ریخی منسوب است بان از ان
رذیهاه) آمیخته شدن و ربه	رذیث (رذیث) کشاد کار ترسانند	رذیث (رذیث) دید و در کار ری	ناحیه است محمد بن قاسم بن حبیب
ساختن و شوریده رای گردیدن	و در شک افکنده	که در شک افکنده آنرا	صفار و اولاد او که محدثان اند
یقال اذ نهوا اذا اختلطوا	رض (رذیثی فلوک) در شک	ری ث	رذیث (کامیر استخوانک نرم
رذیهاه) بهر دیگر صلح نمودند و	افکنده مرا و گمان بردم در وی	رذیث (بفتح و درنگ و درنگ	اندر و فی شاخ و با امر حقه جمع
آرمیدند	شک را و تهمت کرد مرا و ناپسندی	کردن یقال رذیث علی خبر لای	رض (راخ) سبت و فروخته
باب الرء فصل الباء	دیدم از وی و منه حدیث فاطمه	ابطاً و الفعل من ضرب فی المثل	گردید به و نیز ریخ) دوری مابین

هر دوران و فراخ و کشاده	کودک برآید و پیه استخوان که	غالب شد برایشان فریب	وحید بن عبد الله بن سهل
کردین میان هر دوران	تنگ آب سیاه شده باشد یا	دی س	است
چند آنکه با هم نه پیوندند	مغز استخوان تپاه شده و گداخته	(در نیون) بالفصح و هیت	(در هیت) محرکه بیاری موی
(فصل) کمعظم مردار سنگ	از لاغری با عام است	بارون	در هر دو گوش و روی
و استخوانک نرم اندرونی	(در نود) بالکسر مغز استخوان تپاه	(رض) (داس رسیا) بالفصح و	(در لاش) پر مرغ و و جمل ذو
شاخ دابه	شده و گداخته از لاغری را در مثله	(رسیا نا) بالتحریک خرامید و	(در لاش) شتر بیاری موی و هر دو
(تزییح) سمت کرون	احله ریو بالتحریک	داس لاشی رسیا ضبط کروان	را کوش روی و در مغز لاش نیزه
سرای د	(در اوتو) پیه زانو و ان نفیس	و چیه شد بران و و داس القوم	ست ضعیف و و ناقة راشه ناقة
(در نود) بالفصح کرانه بلند و بیرون	ست مانند مغز	برترین و بلند گردید برایشان	ست ضعیف شها بالرش ضعفا
جسته از کوه ریود جمع	(در ازان) و هیت با صنفیان	و هترش	(در پاش) بالکسر حایه لباس پاکیزه
(در نیدو) بالفصح شهری است	از ان ده هیت زید بن ثابت و	سرای ش	(د ناقة ریاش) کسحاب شتر ماده
بمن و د هیت بصعید و و و	خلیل و برادر زاده او محمد بن محمد	(در نیش) بالکسر پر مرغ آریاش	بیاری موی و هر دو گوش و
اندر حضرت و د هیت است	بن بدر که محدثان اند	و ریاش بالکسر جمع و و حایه و	روی و هیت
بقسیرین و فی الحدیث ان الشیطان	(رض) (ریو القوم) مجهول و از ان	لباس پاکیزه و از زانی مال و معا	(در لاش) مرد بیاری موی
یوید بن آدم بکل ریدو ای بکل	و فراخ سالی رسیدند	و یقال لفظا سیانه بر شها یعنی دا	و هر دو گوش و روی و هیت و
مطلب و مراد هو اسم لاداده	(در اوتو) تنگ گردانیدن مغز	او رید شتر بالباس ساز و سامان	(در لاش) کدک فیها
وصلها الواو ذکرها للفظه و و	یقال ارا الله محقه ای رفته	اولان الملوك كانوا اذ اجوا جاعا	(در لاش) میا نجه میان پاره
ریو زیدو باو نرم ریو رادو مثله	(در ریو القوم تزییدو) غالب شد	جعلوا فی اسنمة الابل ریش النعامه	و بنده و پاره گیرنده و تیر با پرو و
(در نیدان) بالفصح قلعه است	برایشان فریب و و ریو البیلاذ	لیعرف انه جاع للملک و و ذو	الحارث اللریش یکی از پادشاهان
بقسیرین و موضعی است و اطمی	با زانی فراخ سالی شد و و ریو	(در نیش) لقب اسپ سنج بری	بمن
ست بدینه مرآل حارث بن	اولاد للمال) و به شدند شتر	من الخولان و و ذات اللریش	(در لاش) کمین و خیف گیاه
سهل را	بچکان بحدیکه از جنبش عاجز	بناتی است مانند گیاه میصوم	بسیار برگ
(در ریو زیدو) باو نرم	مانند و و ریو القوم مجهول	(در نیش) بالکسر یک پر مرغ	(در نیشان) قلعه است از اعمال
سرای د	در از زانی و فراخی رسیدند و و	و پدر قبیله است یا آن دختر	این و کوهی است شرف بر
(در نود) بالفصح ای که از من	کذا ریو و و سیخه و به شدند و	معا و یه بن بکر مادر مالک	بهم

ج

<p>سهم مریش (کمیج تیر بر نهاده و منه قوهم ماله اقد ولا مریش ای شئی)</p> <p>رض (راش السهم ریشا) بالفتح</p> <p>پرنها و تیر را و راش المال والآثا (فراهم آور مال متاع را و راش الصدیق) طعام آب</p> <p>خوانید دوست خود را و کسوت داد و نیکو کرد حال او را و نفع داد و راشه مالا (داد او را)</p> <p>مریش (کمظم شتر بسیار شیم و کم گوشت و جاد و نقش و مرد ست بست و هو ده صلاح یافته از دوال و مانده آن و سهم مریش) تیر بر نهاده</p> <p>زافه مریش اللحم (شتر ماده کم گوشت)</p> <p>مریش السهم تریشا (پرنها و تیر را)</p> <p>رازی تاش (نیکو شدن حال کسی)</p> <p>دی ش ه سر</p> <p>مریش (کمر اول و فتح شین نقطه و ار شهریت بخوستان)</p> <p>سری ط</p>	<p>(مریطه) بالفتح چادر یکخت</p> <p>یا هر جامه نرم و تنگ که زنان بر اندازند یا عام است ربط و ریاط</p> <p>جمع و معرفه موضع است به آمده</p> <p>ارض شغوة و نام دختر تنبه و دختر حارث که هر دو صحابه اند</p> <p>(مریطه) چادر یکخت که زنان بر سر افکنند و نام دختر سفیان دختر عبدالله و دختر حارث یا آن بابی موحده است و دختر جهان که صحابه اند قال قول ابن درید مریطه فی اسماء النساء خطاء خطاء</p> <p>سری ع</p> <p>(مریاع) بالفتح اول هر چیزی و فضل آن روشنی چاشت و خوبی و خوش آن و و لیس له ریع</p> <p>ای جواب</p> <p>(مریاع) بالکسر و الفتح زمین بلند یا هر راه کشاده میان دو کوه یا هر راه که بسیار راه کشاده در کوه که خود در چراگاه رود و باز آید بدون راه</p> <p>وکوه بلند ریعه یکی یا آب راه وادی از جای بلند ریاع جمع</p> <p>بالکسر عبادتگاه ترسیان و برج و افون شد و باز گردید و ریاع</p>	<p>کبوتران و پشته بلند و نام پ (جانبه) میل کرد و برگشت و و راعی الحنطة (پاکیزه شد گندم و و نیز ریع) بالفتح فرونی ستین زره و فرونی هر چیزی مثل خمیر و آرد و تخم و مانند آن و نیکو بر آمدن نان از تنور و طعام از دیگ</p> <p>بقال راع الطعام اذا صادت له زیاده فی العجن و الطبخ و جنبش و درخش سراب و نرسیم</p> <p>دراع القوم (بسیار شد و افزون گردید طعام ایشان و و ادراعت الایل) گوا میدند و بسیار بچه شدند شتران و و ادراعت الحنطة (پاکیزه شد گندم و ریع القوم) فراهم آمدند</p> <p>(مرتیع) آنکه دست از بدن او نفوذ بسیار آوردن بدن بر روغن و رنگ کرد و توقف نمود و سرشته گردید و و ترتیع زمین یا فراخی و ارزانی سال</p> <p>(ناقه مریاع) کجاست شتر ماده و شیر یاز و دفره شویا شتر ماده</p> <p>سرب و و ترتیع القوم (فراهم آمدند و و نیز ترتیع و خشین و جنبیدن روغن بر سر طعام و استراعت) سرشته گردید</p> <p>سری غ</p>
---	--	--

ج

<p>(سریف) با کسر غبار و گرد و خاک و گریختن و رسیدن و الفعل من ضرب و ابو محمد ریغی ابن عبد بن ابراهیم و اولاد او فاسی سکندریه بوده اند (سریف) کمعظم خاک آلوده از هر چیز (سریف) ترکیدن (تربیت) تر کرد ترید را بروغن (سریف) ترکیدن (تربیت) تر کرد ترید</p>	<p>علی الاصل با فراسی و ارزانی شد زمین و علف ناک گردید و نیر ارافه و ازیاف) بزین علف ناک رسیدن (سریف) تهمت کردن تهمت وزیدن بقال رافیه السنة اذا قارفها و طلف لها (سریف) بزین علف ناک رسیدن سری ق (سریف) بالفتح جنبش نمایش آب اندک پایاب بر روی زمین تر آن و درخش و درخش سرب و باطل اول هر چیزی و آب و (سریف) نان بی نان خوش (سریف) با کسر آب هن ریفه انحص منه ازیاف جمع و قوت و بقیه جان (سریف) کصاحب خالص و بی و آنچه ناستا خورده شود از آب طعام و جز آن و مرد و بی و آنکه برشته باشد و منه آتیه رافا ای علی الریق لم طعم شیئا خیر (سریف) نان بی نان خوش (سریف) ککلیس آنکه ناستا باشد</p>	<p>اول هر چیزی و فضل آن و یخفف و منه ریق الشباب لمطر (سریف) با کسر سهری است (سریف) کتور اول هر چیزی (ض) راق الماء ریخته شد و راق السراب) و خشید و نمایان گردید بر روی زمین و نیر ریق) جان دادن بقال هو ریق بنفسه ای بخود بها عند الموت (سریف) راقه ارافه ریخت آن را (سریف) کمعظم آنکه او را هر چیز خوش آید و بشکفت آرد (سریف) نمایان شد و و خشید سری ل (سریف) کسر افسح مثانه تحتیه و پوست پاره خرواز سب که طرف آن از طرف کبد برآمده و بن آن با علای آن ثابت و متحرک ریکه یک سری ل (سریف) کتاب آب و هن (ض) رال الصبی سریلا و (سریف) آب دهان نخت کوک</p>	<p>از دهن سری م (سریف) بالفتح فونی فضل بقال لهذا علی ذاک ریم و و سربار میا و ونگبار و کو بهای خرد و گوریا وسط گور و دوری و آهوسید یا آهوبره و یکسر آرام جمع و و آخر روز مادر آمد تاریکی و یک ساعت و از بقال قد بقی ریم من النهار و کی شهر و بهره یا سخا بعد از قسمت باقی ماند و آنرا بخار دهند و نروبان و و نیز ریم) بالفتح درشتن از جا و و درشتن و الفعل من ضرب بقال ما رمت افعل و ما رمت بالمک ای ما زلت و منه اریم ما یوحث سیفه همواره و ورم و کذا رمت فلانا و رمت من عند فلان و و بقال ریم به) مجهولا اذا قطع فی و و و پس ماند از قافله و و و و و بن سرجراحت از به شدن زیمان بالتحریک مثله و و و ندن بارشته (سریف) بالفتح قصبه است بین و قلعه است دران و ابور ریمه صحابی است بصری</p>
---	--	--	---

ج

(سیرتیم) بالکسر موضعی است ببلاد
 غرب و شهری است نزدیک تفت
 و وادی است مفریبه را که بورتان
 می ریزد سپس آن ملاقی می شود
 بوادی عقیق
 (سیرتیم) بالکسر وادی است مفری
 مشیبه را بیدینه
 (سیرتیم) واهی است بحضروت
 (سیرتیم) بالکسر و فتح الیاء شهری
 است بحضروت و موضعی است
 (سیرتیم) کیچ قلعت و نیک بن
 (سیرتیم) بالفتح دو موضع اند
 (سیرتیم) کتفه نام مادر عیسی علیه
 السلام و هر زن پارسا که
 حدیث مردان را دوست دارد
 (سیرتیم) علیه تزیینات افزون شده
 بر آن و وزیر تزییم (مقیم بودن بجا
 و تیره بودن و مقیم بودن ابروی
 باران
 ساریان
 (سیرتیم) موزه مانده می است
 و در از تر از آن مرقم دارد
 و شهری است بر حد آذربایجان
 و آن غیر از آن است از آن شهر است

ابو الفضل احمد راسی بن حسن
 و ولید رانی بن کثیر
 (سیرتیم) بالفتح می دینات جمع
 (سیرتیم) کوهی است بجزار و
 است بهمان و دس است
 بنا حیه اعلم
 (سیرتیم) بالضم شهری است
 بطبرستان از آن شهر است امام
 ابو الحسن عبدالواحد بن اسمعیل
 صاحب بحر و غیر آن و محله است
 بر می واهی است بجلب
 (سیرتیم) ران ذنبه علی قلبه و
 (سیرتیم) غالب و چیره است
 گناه بر دل و منه کلا بل ران علی
 قلوبهم ای غلب و وراثت
 (سیرتیم) شورید دل او و وراثت
 الثعاس و وراثت الخمر
 یعنی غالب شد او را و کذا اکل مغلبک
 فقد سرائک و ران پاک و ران
 علیک و و یقال یثن به
 مجهول یعنی در کاری افتاده
 که بیرون شدن از آن تواند
 و کذا رین به ای القطع به
 و وزیر رین بالفتح و ریم رنگ
 و ریم و رنگ گرفته و تیره

و سیاه شدن دل از تکرار آنم
 (سیرتیم) کتیم آنکه موافق
 او هلاک شده باشند مرنئون
 جمع
 (سیرتیم) هلاک شدند
 موافق ایشان
 (سیرتیم) ساری
 (سیرتیم) ساریه (سیرتیم) نمود
 نماید شد
 (سیرتیم) سراب (سیرتیم) سراب
 نمود و نماید شود
 (سیرتیم) (سیرتیم) درخشد
 نماید شد
 ساری
 (سیرتیم) بالفتح شهری است
 راوی منسوب است بوی
 بر خلاف قیاس
 (سیرتیم) بالفتح موضعی است
 (سیرتیم) بالکسر و دیدار نیکو و صو
 نیکو و خوب
 (سیرتیم) نیره و گذشت رای
 و کلونید یا آنچه در او تیره و پوشیده گردید
 است مرنیل را واهی است
 و دایه الاسمی دایه
 بشق و دایه الاسمی دایه

الغراب و وادی انداز وادیهای
 (سیرتیم) موضعی است
 (سیرتیم) واهی است بنام مذکور
 است در دور
 (سیرتیم) در زمین روم
 نیره را
 الکتاب الحادی عشر فی
 الزاء باب الزاء فصل الهرة
 زعب
 (سیرتیم) کلابطه یک
 بزرگ که یک تریوشت نزد و قدر
 (سیرتیم) کلابطه و مثله قال و
 ذکره فی المعنل و هم للجوهری
 (سیرتیم) ترسانید او را
 و رازا الظلیم هر دو باز و ستر
 برشته تیر رفت شتر مرغ نزد
 و رازا الشئی حرکت داد
 آن را
 (سیرتیم) جنبید و از جای رفت
 و سیرین جنبان فت و و تزار
 (سیرتیم) خروم و خود را از ترس
 زعب
 (سیرتیم) کفراب تغیر و گشتگی
 (سیرتیم) دایه الاسمی دایه

ج

زأم

زان

زیب

زب

(از آف) خسته کشتن فقال زان
علیه امی اجهره واز آف فلانا
بطنه گران و بے حرکت کرد
اور اشکم او
ز عك
(زاکان) محو که خرابی
والفعل من فتح
(زواؤك) شرم دهشتن
ز ع م
(رجل زعیم) گتف مرد
ترسناک
(زعیم) بالکثریم یقال یؤمنون
فی زعیمك یعنی می اندازند
در چشم تو و طعنوا فی زعیمه
طعن و عیب کردند و حسب او
(زأمة) بالفصح او از سخت
حاجت زأم جمع و سخت خورد
و نوشیدن با و آن قدر از طعام
که بنده باشد و کلمه یقال و ما
یغضیه زأمة ای کلمه و و کلمه حق باطل
آن معلوم نه شود یقال زام زأمة
إذا طرح کلمه لا یدری الحق هی ام
باطل
زأم اگر آب مرگ بدیامرگ
اشتاب

(زؤامی) بالضم قال
(زن) زأم زأما بالفتح و زؤما
بالضم مرد و زأمة
نیک و آن را و زأم الخیل
ترسانید او را و زأم لی سخنی
گفت مرا که حق و باطل آن معلوم
نمی شود و زأمة البؤذ پشه
شکم او از صرومی تا آنکه زره
گرفت آن را
(س) زعیم زأما بالتحریک
ترسید و زعیم (مجهولاً مثله
و زعیم به) بانگ برز و برو
(زأمة علی الأثر) بنا خوشی
برکاری شست او را و زأما
فشردن آنچه در جراحت بود
تا آنکه بچسبید پوست آن خشک
گرد و خون بران یادار و گردن
تا که بر شود
(زأمة تزیمما) ترسانید
آن را
(زأأم) رسید
ز ع م ج
(زأخذ) بزأخذ گرفت
آن را
ز ع ن

(کذب زعیمی) بالکثرة یساکن
(زأی) و کذا یزأی
لغتان فی یزأی منسوب بسوی
یزن که وادی است یا قبیله از حمیر
(زؤان) مثله و انه که بگنم
آمیخته شود
ز ع ی
(زن) زأی (ف) تکبر نمود
(زأمة بطنه) پر شد شکم او چنان
که جنبش را نتواند
باب الزاء فصل الباء
ز ب ع
(زبأة) بالفصح پوست برز
کوهی یا پوست ماهی و پوست
پاره گرد از رشته
ز ب ب
(زبب) محو که موی ریزه
زرد و درازی و انبوهی موی
مردم و انبوهی موی روی شتر
و موی زیر زنج آن
(زبب) بالضم زره مرد یا عا
است از ب و از باب و زببة
محو که جمع و وریش یا سه ریش
بلغت من ویشی
(زبب) کسحاب پوش کلان
(زبب) بسیار موی از مردم و شتر
که یا موش سرخ موی بانی موی

زبأع موش و لا یكون الا زبأع
نفور الاله تثبت علی حاجبیه
فاذا ضربته الیه نفور و نام شیطان
و از این است حدیث ابن الزبیر
انه وجد رجلاً طوله شبران فآخذ
السوط و اناة فقال من انت فقال
ازب قال و ما ازب قال یجل من
الجن فقلب السوط فوضعه فی ذراعی
ازب حتی باص اخی هرب و
و فی حدیث العقبة هو شیطان
اسمه ازب العقبة و وعام ازب
فراخی از زانی سوال بسیار علف
(زفح ازب) نیزه باریک سر
(زبأع) زب و از زبوعی نشت ازب
است و در ب و بلا شیخت زبأع ذات
و در مثله و و شهری است بزوات
و نام سپ احید ف طائی و ابی
مرطبه را و نام ملکه جزیره که
یکه از بلوک طوایف صاحبیه
جذیمه بود و ابی است مر بنی
سلطان و چشمه است بیامه
است ازب و از باب و زببة
محو که جمع و وریش یا سه ریش
بلغت من ویشی
(زبب) کسحاب پوش کلان
(زبب) بسیار موی از مردم و شتر
که یا موش سرخ موی بانی موی

زبابة يكي وفي المثل اسوق من (زببتي) آب مويز تر نهاده	زبابة يكي وفي المثل اسوق من (زببتي) آب مويز تر نهاده	زبابة يكي وفي المثل اسوق من (زببتي) آب مويز تر نهاده	زبابة يكي وفي المثل اسوق من (زببتي) آب مويز تر نهاده
زبابة زباب بالضم جمع و و نعام	زبابة زباب بالضم جمع و و نعام	زبابة زباب بالضم جمع و و نعام	زبابة زباب بالضم جمع و و نعام
وباج گير و زباب بن ريميله	وباج گير و زباب بن ريميله	وباج گير و زباب بن ريميله	وباج گير و زباب بن ريميله
شاعر برادر اشهب است	شاعر برادر اشهب است	شاعر برادر اشهب است	شاعر برادر اشهب است
(زبب) كامير مويز و انخير	(زبب) كامير مويز و انخير	(زبب) كامير مويز و انخير	(زبب) كامير مويز و انخير
زبب يكي و بسوي فروخت آن	زبب يكي و بسوي فروخت آن	زبب يكي و بسوي فروخت آن	زبب يكي و بسوي فروخت آن
منسوب اندر ابراهيم زببي بن	منسوب اندر ابراهيم زببي بن	منسوب اندر ابراهيم زببي بن	منسوب اندر ابراهيم زببي بن
عبد الله عسكري عبد الله زببي بن	عبد الله عسكري عبد الله زببي بن	عبد الله عسكري عبد الله زببي بن	عبد الله عسكري عبد الله زببي بن
ابراهيم بن جعفر و ابو نعيم زببي تلميد محمد	ابراهيم بن جعفر و ابو نعيم زببي تلميد محمد	ابراهيم بن جعفر و ابو نعيم زببي تلميد محمد	ابراهيم بن جعفر و ابو نعيم زببي تلميد محمد
بن شريك و علي زببي سمرقند	بن شريك و علي زببي سمرقند	بن شريك و علي زببي سمرقند	بن شريك و علي زببي سمرقند
بن عمر كه محدثان اند و كف آب	بن عمر كه محدثان اند و كف آب	بن عمر كه محدثان اند و كف آب	بن عمر كه محدثان اند و كف آب
وزهر و من مار و (زبب الحبل)	وزهر و من مار و (زبب الحبل)	وزهر و من مار و (زبب الحبل)	وزهر و من مار و (زبب الحبل)
مويز كه است منقح بلغم و رافع	مويز كه است منقح بلغم و رافع	مويز كه است منقح بلغم و رافع	مويز كه است منقح بلغم و رافع
كنت زبان	كنت زبان	كنت زبان	كنت زبان
(زبب) كسفيه يك مويز و قور	(زبب) كسفيه يك مويز و قور	(زبب) كسفيه يك مويز و قور	(زبب) كسفيه يك مويز و قور
كه در دست بر آيد و كفك دو	كه در دست بر آيد و كفك دو	كه در دست بر آيد و كفك دو	كه در دست بر آيد و كفك دو
كنج و من كه از بسياري سخن بهر	كنج و من كه از بسياري سخن بهر	كنج و من كه از بسياري سخن بهر	كنج و من كه از بسياري سخن بهر
و عبد الرحمن بن زبب	و عبد الرحمن بن زبب	و عبد الرحمن بن زبب	و عبد الرحمن بن زبب
از ثقات است	از ثقات است	از ثقات است	از ثقات است
(زبب) كفك و كنج و من	(زبب) كفك و كنج و من	(زبب) كفك و كنج و من	(زبب) كفك و كنج و من
يا كنج و من مار يا آب و من بيار	يا كنج و من مار يا آب و من بيار	يا كنج و من مار يا آب و من بيار	يا كنج و من مار يا آب و من بيار
كوي و دو نقطه سياه اند بالاي	كوي و دو نقطه سياه اند بالاي	كوي و دو نقطه سياه اند بالاي	كوي و دو نقطه سياه اند بالاي
هر و چشم بار و سك باد و عطف	هر و چشم بار و سك باد و عطف	هر و چشم بار و سك باد و عطف	هر و چشم بار و سك باد و عطف
و من ارب و و دو و زبب	و من ارب و و دو و زبب	و من ارب و و دو و زبب	و من ارب و و دو و زبب
مار	مار	مار	مار

زبد

زبد

زیر

زیر

القَصْبَةُ طوبیٰ ہے کہ درینج
نے جمع شود و زبد القمر
حیر القمر و آن سنگی است
شفاف و سبک کہ نقره را جذب
میکند

(دبید) گشت نام سبب حوضان
(دبید) کامیر شهرت بمن از ان
شهرت موسی بن طاروق و محمد
بن یوسف و محمد بن شعیب که
محدثان اند

(زُبَيْدُ بْنُ الْحَادِثِ) كَرْبِيرَازِ
 رَوَاةُ حَدِيثِ هَسْتِ وَلَيْسَ فِي
 الصَّحِيحَيْنِ غَيْرُهُ وَوَطَنِي هَسْتِ
 اَزْ نَحْجِ قَوْمِ عَمْرِو بْنِ مَعْدِيكَرِبِ

و از ایشان است محمد بن ولید
 صاحب زهری و محمیه بن خرقه
 و محمد بن حسین و هر دو پیشتر
 لغویان اند
 (زَبَدَة) کجهنیه نام زن اوست
 که دختر جعفر بن منصور

است
(ذُبْدِيَّة) حوضی است در را
مکہ نزدیک مغیثہ و دہے سہ
بحال و بوہط و محلہ است بہ
و دیگر می فصل آن

(زباد) كسحاب نوسه از رومی
 خوش قال و غلط الفقهاء و اللغويون
 في قولهم الزباد آية يخلص منها
 الطيب وإنما الدابة السور و الزباد
 الطيب وهو سم يجمع تحت زبها
 على الخرج فتمسك الدابة و تمنع
 الإضطراب و يسكت ذلك الكو
 للجمعة هنالك بليطة و بحرقه
 و نیز زباد شهری است بمغرب
 زباد بن کعب و زباد و خر بسطام
 بن قیس و محمد بن احمد بن زباد
 است یازبد او ثانی مشهور
 است

(زُبَاد) کرمان کفایت می‌گیا
 است زبادی کھواری و خفیف
 مثله و زُبَادُ اللَّبَنِ، آنچه
 خیر است و فی‌المثل اِخْتِطَ النَّحْوُ

(ن) زَبَدَه (سر شیر خور
اور او زَبَدَ السَّقَاءِ) جنبان
مشک شیراناسکه برآید
(بجهر زَبَد) کهن دریای
کف انداز

(رَزَبْدَ الْبَحْرِ) کفک برآورد و
 وکذا الذبذبت السَّرابَ و سحوا
 و رَزَبْدَ السَّيْدُ (شکوفه آورد
 و رخت کنار
 (مُزَبَّدَ) کجاست نام مردی
 رَزَبْدَ شَيْدَ قَاهُ (کفک برآورد
 کج و دهن و و نیز تَزَبَّدَ (نبه
 (مُزَبَّدَ) بینا الفاعل مکه
 برآرند و صاحب مکه
 (تَزَبَّدَ الزَّبَدَ) فرو برد مکه را یا
 خلاصه آن گرفت و تَزَبَّدَ
 الیمین (شما بی نمود و سگند
 و تَزَبَّدَ قَمَهُ (کفک برآورد

و من او
زباد
ر زبازيه (كهلانيه شروبدی)
انريقال بنهم زبازيه ای شروبدی
بالراء

زبذب
(زذبذب) حیوانی است بقدر
سگ کوچک پوشیدن پوت
آن جهت نقره منفاصل
ورعش و خدر نافع
زبسا
(زبوسا) بالفتح قومی و توا

و فعل را می و کرد و عن و بیایی
و واخذة بزبنة) ای جمیعہ
و ابو زبیر عبد الله بن علاء
بن زبیر) از تبع تابعین
است و و نیز زبو) سنگ
انداختن و بر آوردن گرداگرد
چاه بنگ و الفعل من نصر
و نهادن بنا بعض آن بر
بعض نشستن و بازداشتن
و نهی کردن و بانگ بزدن
و زجر کردن و درشت گفتن
و الفعل من ضرب و نصر
(زبنة) بالفتح خط و کتابت
(زبئو) بالکسر شبته زبور جمع
(زبنة) بالضم دوش و پاره
از آهن زبئو کسر و زبئو کتب
جمع و و کف مرد و شیر موی
ابوه میان هر دو نشانه شیر و
خرآن و پیک آهنگ و دو ستاره
روشن بر دو دوش اسد و آن
از منازل قمر است
(آزبئو) بالفتح مرد بزرگ دوش
و کف و معوی از هر چیزی
(زبئو) بالفتح و المذبح ای است
از بیک تیمار و دام داه خف بن

فیس فی الشل قد هاجت زبراً وكانت سلیطه کما عصبت قال لاخف کذلک فصارت مثلاً (جاریه و حین هر دو سیرطن بن زبر)	ماله که صحابیان اند و زبر سیر عبد الرحمن و زبر سیر بن عدی تابعیان (زبران) محکه دسپست	زمین صرو شام است و آن نزدیک فارانی و اکثر حکما معرب زمره است (فریویر) بنشته و و بفریویر (فریویر) چاه بنگ برآورده که زبرجد غیر زمره است و
کصاحب صحابی اند (محمد زباری بن زیاد بن زبار) کنده او انجاری است (زبور) کصبور شسته و هفتون بمعنی مفعول زبور کتب جمع و و	بجند از آن ده است زید بن عبد الله فقیه و زیاد بن میس (زبور) بالفتح نام سپطیر بن اشیم و سپطیر بن طلاح و سپطیر برادرش عوفه و و اخذ	و لقب قیس بن حسان لقب بر لجامه زبار دج (زبور دج) زبرجد است و زنا و معنی زبر سرق
کتاب داود علیه السلام و سیر کتابت (زبور) کسیرتین و تشدید رانیک تومی و توانا (زبور) کامیر بلا و کوی که بران حق سجانه یا موسی علیه السلام سخن را و کل سیاه بدو نام سپطیر است که ش	و سیر جمع زبوریه (یعنی بخیری رسیده و قال ابن احمد عدت الی زبور و یقصر ای نسبت الی بکما و کما لها و و زبور الثوب) پزده جامه و و اخذ زبوریه گرفت آن را همه (زبور الثوب) بضم تین پزده جامه	و زبوریه (نوشتن و خط) یقال انا اعرف زبور بنی اخی خطی و کتابتی (زبور) بر پای خاستن سیر بر اندام و تنج بر آوردن سگ ستن پشم و نبات و ماده شروید شدن مرو زبر سراج (زبور) بالکسر ایش از نکا و جواهر و جزآن و ابر تنک با اندک سرخه و زر
است و نام پدر بر آن و عبد الله هو القال لعبد الله بن زبیر حین حرمه لعن الله ناقة حملتني لیاء فقال ان و را که ها و موضعی است نزدیک تعلبیه و چیز شسته و گوش عبد الرحمن بن زبر بن طحی صحابی است (زبیر نمان) و و اب است م	گرفت آن را همه (زبور الثوب) بضم تین پزده جامه اخذ زبوریه (گرفت آنرا همه (زبور) کسیر قلم ارض زبوریه (زمین زبورناک حد فوالز یا دات کما قالوا ارض معه و منعلة ای ذات عقار	لجامه و لصفه عمامه اولیة لیس حله و راح الی نادیه فقا لوازیر حصین (زباریق المینة) لمعان و اضطراب آن و زردیها که طاری شود (زبور ثوبه) رنگین کرو جامه را برنگ سرخ یا زرد زبر سرن (زبران) محکه دسپست بجند و نکورست و زبر سر زبر
پیر عباد و پسر غبیده و پسر ابی و ثعلب	سبز نامل بزردی و معدن آن	(زباراة) بالفتح زن کوتاه بالا

زنج	زنجیر	زنج	زنج
زبازاء مثله	(زبوعه) بفتح نام شیطانی	خوش بوی	گوشت خانه او شبیه دغلی فیست
(زبازیه) کلهانی بدی و فساد	باریسی از پریان و از نیجاست	(زنجیری) کبکسرا و فتح با و را	یکون فیله را و یا معجبه
یقال فی القوم زبازیة ای شر	که گرد باد را زوبعه و ام زوبعه	بدخود و رشت و فیتج و انکه بروی	(نض) زنج لختله (برکن
زب ط	ابوزوبه خوانند زعمو فیه	موی بسیار دارد از مردم و شر	ریش آنرا و زنج الشی
(زبطنه) بفتح نیره میان کلا	شیطان مار و	و مردانده ابرو و ریش و رختی	آمیخت آن را و زنج فلانا
که بدان مرغان را شکار کنند	(زنج) کامیر مرد پر خشم عید	است حجازی و مساح ماده یا حیوان	بند کرد آنرا و باز داشت
(نض) زبطنه زبطنه بفتح	جونی	است دیگر که پیل را بر شاخ خود برود	(انزنج فی البیت) و رآمد
زبطنه بک کروبط	(زنج) خشکین شد و عید	و نام پدر عبد الله و شعی صحابی	در خانه
زب ط	و بد خلقه نمود و سخن و رشت	شاعر	زب ل
(زبطه) کبکسرا و فتح دوم شهر	و رنجش و رنج گفتن گرفت و	(زبطه) زن بدخود و رشت و	(زبطه) با کسیر سکن
است میان لطیفه و سمیاطون	براه راست و فاق و نیکو اخلاق	اذن زبطه گوش طبر بسیار	(زبطه) بانضم قبطه محله یقال
تقریبی است از تغور روم و خانه	زفت و تغیر گردید	(زبطه) منسوب با کهر قلع نوچی	ما در آن زبطه یعنی کم نکردم
است به تبهاء مرد و بن یقین بن	زب ع باق	از تیر دراز پر	چیزی را
سام بن نوح را	(زبطه) کسفر جل بد خلق از	زب ع	(زبطه) کجف و کسرا ابا و کوا
زب ع	مردم جزان زبطه کسرا طراط	(زبطه) محله که جمله	بالا و ترک نموده در آن اکثر است
(زفوع) که جوهر مرد کوتاه بالا	شد	و چنه آنرا گرفت	(زفوع) که با جهری است
هذانی اصحاب و قال فی القاموس	زب ع بک	زب ع	بسنه
الروبع للقصیر الحقیق بالبراءه	(زبطه) کسفر جل مرد و شمشیر	(زبطه) که در نیم لغتی است و عین	(زبطه) که در برج و سیاه بل
لا غیر و یصحف علی الجوهری فی اللغة	بی باک زبطه بیای شد	مهمه با همان صواب است	و داهیه
وفی المشطور الذی اشدّه متخللاً	شد	زب باق	(زبطه) کتاب انچه مورچه
مصحفاً قال و من هم ناعزّه تبرکاً	زب ع ر	(زبطه) کسفر جل ریش	بدان بر شسته بر دو چیز اندک
علی سینه زبوعه اوز و بعا و هو	بوی زبطه کجف گیاهی است خوش	بر کنده شده لخته مژغوقه	و حیر یقال ما اصاب زبالاً
لرینه و الراهیه و من هم ناعزّه	بوی زبطه کجف گیاهی شد و نوحی	شد	و یضم یعنی نرسید چیزی
تعلعوا و من نجا غره تبرکاً علی	از مرد	(زبطه) موضعی است نزدیک	را
استه زبوعه اوز و بعا و اتقی	(زبطه) که در نیم گیاهی است	بصره و در اینجا جنگ جل واقع شد	(زبطه) کسحابه موضعی است

ازان موضع است محمد بن حسن	نهادندی بن حسین بن احمد	و چاوش و دوزخ بان	سرنهک سلطان و دوزخ بان زبانیة
بن عباس و محمد بن حسن بن	بن زبیل راوی تاریخ بخاری	(زبانته) پشته است و راوی	جمع یو یا واحدان زبان یا زبن
زبانته) محدث است و وزیر	از ابوالقاسم شهر از بخاری	آن منطف آن وادی است	است یا زبنی
زبانته) نام دختر عقیقه بن مرواس	(زبانته) بالفتح و قد تضم الباء	(ابو الزبان زبانی) کسحاب	(زبین) کسکین یا بول غايط
که مشاعره است	سرکین جای	محدث است و زببان بن قمره	را از خود و رفع کند و قضایا نماید
(زبانته) بالضم نام جد پدر الک	(زبن زذعه) نیرو داد	و از دست و وزیر زبان) نام	ومنہ الحدیث لا تقبل صلوٰة
بن حویرث بن اشیم و موضعی	کشت را بر سرکین و و کذا زبن	پسر امرأ القیس و سرکش از مردم	الزبین و یروی بالضم و قد مر و
است و چیز اندک يقال ما فی البئر الا زبن		و پری	یا انکه بنایسندی باز دار و حبس
زبانته) یعنی نیست و رجاه خبری	زبن	(بنو زبینه) کسفیه حی است	نماید آن را
از آب و و کذا ما فی الاناء زبانته	(زبن) بالفتح را زدن و ختن	زبانی تخفیف با منسوب است	(زبانیان) بالضم و ستاد اند
ای شی	بار درخت را بر درخت تخمین بخرا	بوی	روشن بر دوشاخ برج عقرب و آن
(جعفر بن محمد زبانی) محدث	بر چانه و الفعل من ضرب و	(زبن) کعل سخت رانده و و	از نازل قمر است و زبانی
است	و پختن و بران زدن شتر	زبننا الناقة) کعله و و پای	العقرب) هر دوشاخ از دم است
(زبیل) کاسیر سرکین که دوی	کسی يقال یزبن الناقة اذا ضربت	شتر ماده	(زبونه) بالفتح شده الیاء و
خشک میان تپی که در وی زبان	بشفت رجها عند الحلب الزبن	(زبون) کصبور کول و نادان	تضم کردن و گردن کشی و کبر و و
نبه نه و انبان یا خور زبل	بالثقات و لم یکن بالرجل و الخط	حریف و مقابل و بدین معنی	رجل ذو زبونه) اسی مانع
الکتب و زبلان بالضم جمع	بالید و و سخت رانده و بنیت	مولد است و و چاه که در نور و یا	جانبه
(زبیل) کسکین که دوی خشک	(زبن) بالفتح خانه که دور یک	در میان آن که آب در آن گرد آید	(زبان) کشتاد و لقب ابی عمرو
میان تپی که ده که زبان در و	سوا شد از خاها	و پس رفتگی باشد و وفاقه زبون	بن العلاء مازنی و و زبان بن فائد
نبه جز آن نهید و انبان یا خور و	(زبن) بالکسر حاجت يقال قد	شتر ماده بسیار رانده و زنده	و محمد بن زبان بن حبیب احمد
وفی الحدیث لا تقبل مصلوٰة الزبیل	اخذ زبته من المال ای حاجته	مردم را و و خرب زبون) جنگ	بن سلیمان بن زبان را و باند
ای الذی یدافع الاخبثین کذا	(زبن) بالتحریک جامه که بر قطع	که در آن بجهت کثرت و انبوه بعض	(زبانته) مزاربته) هم دیگر را
روی و المشهور بالنون	خانه باشد مانند حمله و مثل آن	مردم دفع کنند بعض را	رانند
(زبیل) کفیل و قد یفسخ	و ناحیه و کرانه	(زبینه) بالکسر و التخفیف و یو	و وزیر مزاربته) خرامی ترب
بمعنی زبیل کتکین است و و احمد	(زبان) کصاحب و یو سرکش	سرکش و مردم سخت و درشت	درخت تخمین بخرامی خشک

۲۵

زبی	زبی	زجی	زجی
مِمُوْرُوْخْتَن مَوْعِن مَالِكٍ هُوَ كُلُّ خُرَافٍ لَا يَعْلَمُ كَيْلَهُ وَلَا عَدَدَهُ وَلَا وَزَنَهُ بَيْعٌ مِّمَّيْ مِنْ مَكِيْلٍ وَ مَوْزُونٍ وَمَعْدُوْدٍ اَوْ بَيْعٌ مَعْلُوْمٌ بِمَجْهُوْلٍ مِنْ جَنْسِهِ اَوْ بَيْعٌ مَجْهُوْلٍ بِمَجْهُوْلٍ مِنْ جَنْسِهِ اَوْ هِيَ بَيْعٌ لِمَا فِي الْجَنْسِ الَّذِي لَا يَجُوْزُ فِيْهِ لُغَبْنٌ اَوْ اَنْزَبَانٍ اَوْ يَكُ سَوْشَنٍ يُقَالُ اِنْزَبُوْا اِي تَنْحُوْا	وَقَدْ بَلَغَ السَّبِيْلُ الَّذِي فِي رَحَى شَخْصٍ كُوْنِيْكَ اَزْجِدْ خُودُورْ كُزْدُوْ مِجْنِيْنِ دِرَامِيْ كِهْ دِرْشَدَت سَمْدِي رَسْدُوْ وَمَعَاكِي جِهْت شَكَارْ شِيْرُوْ دِهْ وَوَادِيْ وَفَتِيْحْ اَوْ سَوَالِصَوَابْ اَوْ اَبْيَانِ) دُوْ نِهْرَانْدُوْرْ بَايِنِ فَاتِ وَاَنْ رَا زَا بَانِ اَمْ كُوْنِيْد اَوْ اَزِيْ) بِالضَّمِّ شَتَابْ زِدْ كِي وَشَادَا نِيْ وَبِكِيْ وَفَرَاخْتَلَفْ وَ شُرُوْبِيْ وَكَارِيْ بَزْرُكْ مَوْفُوْلْ بِالضَّمِّ اَوْ اِيْ جَمْعْ دَرْيَسِيَا) كِبْرُزَاوِيْ اَمِيْ اَوَّلْ جَدِ وَالِدِ مُحَمَّدِ بْنِ عَلِيْ بْنِ اَبِي طَالِبٍ كِهْ شَيْخِ سَلَفِيْ هِيْت ض) زَبَاةُ زَبِيَا) بِالْفَتْحِ بَارَكُوْ اَنْ رَاوِزِيْ رَانْدُوْ رَاوْ وَزَبَاةُ بَدِيْ رَسَانِيْدِ اَنْ رَاوُوْ زَبَاةُ اِلَى هَذَا) خَوَانْدَاَنْ رَا اَوْ اَزْبَاءُ) بَارَكُوْنِ دَرْبَاةُ تَزْيِيَّةُ) اَزِيْ رَا نَدَاَنْ رَا وَوَزْبِيْ اللَّحْمِ) گوشتِ رَاوَرِ زَبِيَّةُ كَذَا شَت جِهْتِ شَكَارْ وَفِيْ تَزْيِيَّةُ) زَبِيَّةُ سَاخْتِنِ بَرَايِ شَكَارْ شِيْرُوْ دِهْ	اِذَا طَعْنَتْهُ بِالزَّجِّ) وَتِيْرُوْخْتِنِ وَوِيْدِنِ شَتْرَمَغْ زَجِ) بِالضَّمِّ تِيْرِيْ اَرْجَحْ اَمِنْ بَنْ نِيْرُوْ وِپِيْكَانِ تِيْرُ زَجَا حِ كِتَابْ وَزَجَّةُ) كِبْرُزَاوِيْ فَتَحْ جَمِيعْ وَمَوْضِعِيْ هِيْتِ دِرْمَاحِيَّةُ ضَرْبِيَّةُ وَابِي سَتْ وَوَزَجْ لَاوَةً سَوْضَعِيْ اَسَتْ زَجِ) مَحْرَكَةُ دِرَازِيْ وَبَارِيْ كِي اَبْرُوْ زَجِ) بِضْمَتِيْنِ خِرَانِ رَامُوْ چَوْبِ وَتِيْهَامِيْ سَادَا رِيَا اَلَاتِ جَنَكِ يَپِيْكَانِ اَزَجِ) شَتْرَمَغْ دِرْگَا اَزَجِ بِالضَّمِّ جَمْعُ وَاَنْكِهْ بِالَايِ هِرُوْ جِشْمَانِ پِيْپِيْدِ شَدِ وَرَجَلُ اَزَجِ) مَرُوْ بَارِيْ كِ وَكَشِيْدِهْ اَبْرُوْ زَجَاءُ) شَتْرَمَغْ مَادِهْ دِرَازْگَا وَزِنِ بَارِيْ كِ وَكَشِيْدِهْ اَبْرُوْ زَجَا حِ) كَغْرَابُ يَتْلُوْ اَكْبِيْنِهْ زَجَا حَةُ كِيْ وَوَقُوْلُهُ تَقَالِيْ اَلْمُضْبَاحُ فِيْ زَجَا حَةٍ هِيَ الْقَتْلُ اَوْ زَجَا حِيْ) بِيَايِ مَشْدُوْ اَكْبِيْنِهْ فَوْشِ وَابُو الْقَاسِمِ بْنِ اَبِي حَرْثِ صَاحِبِ اَرْبَعِيْنِ يُوْسُفِ بْنِ عَبْدِ	اِذَا طَعْنَتْهُ بِالزَّجِّ) وَتِيْرُوْخْتِنِ وَوِيْدِنِ شَتْرَمَغْ زَجِ) بِالضَّمِّ تِيْرِيْ اَرْجَحْ اَمِنْ بَنْ نِيْرُوْ وِپِيْكَانِ تِيْرُ زَجَا حِ كِتَابْ وَزَجَّةُ) كِبْرُزَاوِيْ فَتَحْ جَمِيعْ وَمَوْضِعِيْ هِيْتِ دِرْمَاحِيَّةُ ضَرْبِيَّةُ وَابِي سَتْ وَوَزَجْ لَاوَةً سَوْضَعِيْ اَسَتْ زَجِ) مَحْرَكَةُ دِرَازِيْ وَبَارِيْ كِي اَبْرُوْ زَجِ) بِضْمَتِيْنِ خِرَانِ رَامُوْ چَوْبِ وَتِيْهَامِيْ سَادَا رِيَا اَلَاتِ جَنَكِ يَپِيْكَانِ اَزَجِ) شَتْرَمَغْ دِرْگَا اَزَجِ بِالضَّمِّ جَمْعُ وَاَنْكِهْ بِالَايِ هِرُوْ جِشْمَانِ پِيْپِيْدِ شَدِ وَرَجَلُ اَزَجِ) مَرُوْ بَارِيْ كِ وَكَشِيْدِهْ اَبْرُوْ زَجَاءُ) شَتْرَمَغْ مَادِهْ دِرَازْگَا وَزِنِ بَارِيْ كِ وَكَشِيْدِهْ اَبْرُوْ زَجَا حِ) كَغْرَابُ يَتْلُوْ اَكْبِيْنِهْ زَجَا حَةُ كِيْ وَوَقُوْلُهُ تَقَالِيْ اَلْمُضْبَاحُ فِيْ زَجَا حَةٍ هِيَ الْقَتْلُ اَوْ زَجَا حِيْ) بِيَايِ مَشْدُوْ اَكْبِيْنِهْ فَوْشِ وَابُو الْقَاسِمِ بْنِ اَبِي حَرْثِ صَاحِبِ اَرْبَعِيْنِ يُوْسُفِ بْنِ عَبْدِ

الله لوفی محدث صاحب قصا مفیده و عبد الرحمن بن احمد طبری و ابو علی حسن بن محمد بن عباس و فضل بن احمد بن محمد	ابرو زج ح (ف) زَجْرَةُ زَجَا بِالْفَتْحِ خرشید آن را زج د	بود و نیز زجر) فال گوی کردن بمرغان بانگ برزن بر آن يقال زَجْرُ الطَّائِرِ اِذَا تَفَاعَلَ بِهِ يَنْكُرُ کذا او کذا افهمه و وفال گوی بمرغان و بتارکان و جزآن بانگ برزد	است یا نام مولا معاویه یا مولا عائمه دختر معاویه (زاجل) کصاحب مرد بلند آواز و حمام الزاجل) کبوتری که آن را از دور با کرده باشند و آنکه پیش پیش کله برد و کبوتر دور پرواز و چوب سر بند مشک و بفتح زواجل جمع و حلقه آهن بن نیزه و قاصد شکوفام پ زید الخیل و نیز زاجل) بفتح جیم آب منی نریانی شتر مرغ نروگاهی و رین معنی مهر العین هم آید و آبیکه از کون شتر مرغ نرود در ایام حضانت بیضه نوعی از انواع کردن شتر باعام است (حمام الزجال) بالکسر کبوتری که آنرا از دور با کرده باشند (عقبه زجول) کعبور شسته دور و بلند (نافه زجله) شتر ماده نیزه (زجیل) بالکسر و بالهمز مرد ضعیف اندام زجیل بالنون مثله (زواجل) کعلا بطم و ضعیف ست اندام (زجیل) کسجیل آئینه
(زجاج الفحل) بالکسر دندان نیش شتر و اجتماع الزجاج موضع است بصمان زجاج) کشاد و آبکینه ساز و ابو القاسم عبد الرحمن زجاج ابن اسحق صاحب الجبل منسوب است بسوی شیخ خود که ابو اسحق زجاج است (زجاج) بالکسر نیزه خرد و کوتاه (مؤنوج) دلوی که کرد نا ترشیده هر دو لب آن را با هم دوزند (زجاج مزج) نیزه بارج (زجاج الشرح) آهن را در بن نیزه در آوردن (زجاج الحجاب) دراز و باریک گردانید ابرو را و نیز توخچ رست و برابر کردن چیزی را (ازدج الحجاب) ازدج الحجاب تمام و تا دنا به هر دو چشم رسید	(زجر) بالفتح نوعی از ماهی بزرگ و محرک زجود جمع بعید از جر) شتری که در سهراب بشت او شکسته و بریدگی (زجور) کعبور شتر ماده که چشم بشناسد و بوی کردن ناشناسا کرد و ناله که شیر ندان آنکه زجر کرده شود و ناله که بچه دیگر بوی کند و شیر ندان (زاجر) بر انگیزنده بر کاری (زاجرات) ملائکه موکل برابر و باد و منه قوله تعالی فالزاجرات زجرالی الملائكة تزجر السحاب زجرا دن) زَجْرَةُ زَجْرًا بازوشت او را و نهی کرد و زجر الکلب و به) بازوشت آن را و راند و زجر البعير) ارس را نداشترا و زجرت الناقة بما فی بطونها) انداخت آنچه در شکمش	برستور تا تیز رود (ازدجهره) بازوشت آن را و نهی نمود و ازدجهره) بازوشت لازم متعدد و ازدج الطائر) فال گوی کرد و جمع (انزجر) باز ایستاد زجل (زجل) محرکه بازی و آواز و نشاط و طرب و برداشتن بانگ و فریاد و للفعل من سمع (زجل) گلف مرد بلند آواز و و بیت زجل) خانه که در آن با و بسیار بانگ کند و سحاب زجل) ابر با بانگ (زجله) بالضم پوستکی که میان و چشم است و حالت آواز مردم و بفتح و اثر و اندک از چیز و پاره از هر چیز و جماعت مردم با عام است و بفتح زجل کسر و جمع و نام دختر منطوقه زن زبیر	

زجم	زجو	زح	زجر
(مِنْجَل) کسب سزیه یا نیزه خود	(زَجُوم) کسب و کمان بست آواز و دیوانگی و شتراده بد خلق	ضجاء فلان حتی زجا ای قطع ضجاء	(زَخْرَاح) بالفتح دور و موی است
(مِنْجَال) کجایب تیر پیکان و پرنانه ساد	که بر بچه غیر مهربان نه شود بو کند و وحشت گیرد	(مِنْجَی) مکرم چیز اندک مِنْجَاة مَوْت و منه بَضَاعَةٌ	(ن) زَحَّة زَحَّا دور کرد او را از جای وی و راند و زد و کشید
(ن) زَجَلُهُ و به زَجَلًا بالفتح انذخت آن را و راند و بقال	زج ن (زَجَنَة) بالفتح سخن نرم و خفی و در نفی استعمال کنند آنرا	(زَجَاة) راند آن را بقال الرجی تزجی السحاب و البقر تزجی	(زَخْرَحَة عَنَة) که حرجه دور کرد آن را از وی
لَعَنَ اللَّهُ أَمَّا زَجَلَتْ بِهِ (ای و لدته و زَجَلْ بِالرَّحْمَةِ) بآمن بن	فیقال مَا سَمِعْتُ لَهُ زَجَنَةً (ای نیزه زو او را و زَجَلْ الْحَمَامَ)	و لدّها ای تسوِّفُهُ و و از جی بِه الْعِشِّ (بسر و بان ندگانی)	(زَخْرُح) و شدن بقال زَحْرَه عنه فتزخرح ای بآعدا فبآعدا
رأى كوكبا تر از دَوُو و زَجَلْ الْمَاءُ فی زحما (ریخت آب منی در زندان آن	کلمه و نسبة زج و (زَجِی) حقیر و اندک (زَجَاء) روانی کار	(زَجَلْ مَرْجَی) آنکه خوشتن را بقومی چسبانیده باشد که نه از ایشان بود	زح ر (زَحْرَبْن قِیس) بالفتح و زحر بن حصن و زحر بن الحسن
زج م (زَجَم) بالفتح شنیدن سخن خفی و نرم و الفعل من نصر و و همچنین	دیقال هُوَ زَجِی بِه مِئْنَة (یعنی او نافذ و رسا تر است و آن	(زَجَاة تَزْجِیَة) بری راند آنرا و یقال کَیْفَ تَزْجِی الْآیَامَ (ای کیف تدفعها)	محدثان اند (زَحَر) که در بخیل و زرفت (زَحِیر) کامیر آواز و دم سرد
کفن سخن بقال سَكَتَ فَمَا جَمَّ بجرف ای مانس	(زَوَاجِی) دبی است بهمجم (ن) زَجَاة زَجَوًا بالفتح راند	(زَوَاجِی) بچیزی بس کردن یقال تَزْجِیْتُ بِکَذَا ای اکتفیت	مانا له بر آوردن سخت روان شدن شکم و بیجا که شکم که خون بر کرد و الفعل من فتح و ضرب
(زَجَمَة) بالفتح و یضم کلمه خفه و نرم بقال مَا سَمِعْتُ لَهُ زَجَمَةً ای نَبْشَة و مَا یَقْصِیهِ زَجَمَةً (ای	آن را و دفع کرد و زَجَا الْأَمْرُ زَجَوًا و زَجَوًا و زَجَاءً) بالفتح	باب الزاء فصل الحاء زح ب	(زَحَار) که غراب یعنی زحیر است و ربه زحارة مثله و و علتی است مشران را
کلمه و و نیز زَجَمَة (طوبایک با بچه بر آید از شکم مادر زَجَم) که مرغی است	و درست شد و پایید و منه عَطَا قَلِيلٌ یَزْجُو خَیْرٌ مِنْ کَثِیرٍ لَا یَزْجُو و و زَجَا الْخَرَجُ زَجَاءً) بآسان	(ف) زَحَبَ إِلَیْهِ زَحْوًا (نزد او گردید	(زَحْرَان) که سکران بخیل (مِنْجُور) مرد زرفت
(بَعِیْرًا زَجَمَ) شتر که باگ نکند با آنکه آواز را بلند نکند	گرد آمد خراج و زَجَا فُلَانٌ منقطع گردید خنده او بقال	زح ح (زَخْرَح) بالفتح دور بقال هو یزخرح منه ای ببعید	(ف) زَحَرَتْ بِهِ أُمُّهُ (زاد او را مادر او و زَحَر الْبَخِیلُ) دم

هر دو بر آورد از گرافی سوال کسی	شدن روان شدن شکم و زادن	بر زمین غمیرد	شتر و ونیر (از حاف) صاحب
و زحرة بالفتح شکست	زن بچرا يقال تزحرت عنده امته	(من حنفة) تصغیر و سه است	شتر مانده پیل کشان شدن يقال
آنها خسته گردید و ونیر و زحرا	ای و کدنه	نر بید	از حاف الرجل اذا اعيت دابته
مجهولا بجیل گردید و من خود	زح ف	(من حاف) بالکسر شتری که عادت	و کذا از حاف علیه غیر مسی
نعت است از ان	(زح ف) بالفتح شکم و زنده سو	آن پیل کشان رفتن باشد	للفاعل
(زاحرة مراحرة) دشمنی کرد	و شمن و جهاد و لشکر کران	(من حاف الحيات) جایهای	(زحاف) بالکسر و شعرا فمادون
با او	ذات الزحفتین) آتش شمع که	غیر دین ماران و و من حاف	حرفی است میان دو حرف پس کی
(تزحیر) سخت پیچاک کردن	گیاهی است و آتش الا و که درختی	السحاب) جایهای افتادون	به یکدیگر می نزدیک شود
شکم و روان شدن آن سخت مبتلا	است بدان جهت که آتش بدین	قطره های باران	(شعر من حاف) بفتح الحاء
گردیدن بعلت پیچاک و ونیر چیز و در گیرد	(ف) زحف الیه زحفاً بالفتح	شعری که در لیل زحاف واقع شده	
(تزحیر) مردن بجه ناکه یک	(زحفة) کهنه آنکه در بلادها	و زحوا و زحفاً) محرکه رفت	(از زحف) رفت بسوی او
پیش از ایام ولادت پس کوی را	نرو و سفر کنند	بسوی می و و زحف الذبی	(تو زحف الیه) بتکلف رفت
در محله کرده یک شب در کس	(زاحف) که صاحب شتر پیل کشان	پیش گردید ملخ پیاده و و زحف	بسوی او یا عام است
آن گذارد و بینی وی را بند کنند	رونده از ماندگی زواحف	الصبی) غیر بد کودک و و	(تزاحفوا فی القتال) هم دیگر
سپس آن کوی را از فوج آن برآورد	جمع و و ستم زاحف) تغیران	زحف البعیر) پیل کشان رفت	نزدیک گردیدند
و بجه نواز دانه دیگر را بوی بنایند	رونده نا نشانه و نام مردی و	شتر از ماندگی و ونیر زحف	زح ف
پس ناکه گمان می برد که حالا	آنکه بشکم راه رود	غیر دین تیر که فرو و نشانه افتاد	(زحقف) که جحفل آنکه بر زمین
بجه داده است و بینی آن	(زحوف) که صبور شتر مانده پیل	نا نشانه	غیر د و آنکه هر دو پی پاشنه او
را بکشایند پس آن ناکه بوی کند	کشان رنده از ماندگی زاحفة	(من حاف) کحسن شتر مانده	هم دیگر زنده در رفتن قال القیاس
آن بچه را و مهربان شود پس می	مشه	شتر و و رجل من حاف) صاحب	من جهة الاشتقاق ای یکون
دو شتر آن را و این فعل تزحیر	(زحیف) که بر کوی است	شتر مانده	بفائین و تقدّم
است يقال زحرت الناقة اذا	چاهای است	(از حاف لنا بنو فلان) زحف	زح لک
معها ذلک	(زحاف) که شتر از نام مردی	گردیدند برای ما و و زحف	(ف) زحاک بعیزه زحکا و
(تزحیر) پیچاک کردن شکم و دم	(زحففة) آنکه هر دو پی پاشنه	فلان) بنهایت مطلوب خوب برید	زحکا) مانده شد شتر او و و
بر آوردن و به بیماری زحیر مبتلا	او بر هم دیگر زنده در رفتن آنکه	و و زحف البعیر) مانده گردید	زحک بالمكان) اقامت کرد

زحل

زحل

زحل

زحل

وران و نزدیک گردید و زحل	چون بر حوض آید را بد بر رویش	و فی حدیث ابی موسی فلما اقيمت	لفلان الفاء و او او را هزار
عنه دور شد از وی از لغات	زند پس روی بگرداند از آب و	الصلوة زحل وقال ما اقدم حلالا	زحل في الكلام شتایی کرد
اضداد است	از آن باز همواره از آب خور بر	من اهل بد را ای تا آخر لم یوم	در سخن
را زحل فلان صاحب شتر	حد و بر کنار باشد و عقبه	القوم	زحل غلطین دور
مانده گردید	زحل پشته دور و بلند	زحل عن مقامه در کشت	زحل
را زحل عن نفسه دور گردید	زحل به تشدید لام کذب	از جای خود دور گردید	را زحل از حلفا دور شد
او را از خود	شتری که بر آب خوشتر آن را راند	را زحل مضطر کرد او را بسو	و کناره گردید
را زحل هم دیگر نزدیک	و خود آب خورد	و می دور گردانید آن را	زحل
شدند و دور گردیدند	زحل بالفتح نوعی از رفتار	زحل تو حیل دور گردانید	زحل کز برج باد سخت
زحل	تکب	او را	و تند
را زحل کسر و مرد می که	را زحل بالضم جای تنگ لغز	را زحل دور شدن از جا	را زحل مثل زحل و نه فاجا
از کار دور و یک سو باشد منوعا	از ملاست و صفای	زحل ط	لغزین کودکان از بالا
ج ۲ ستاره است از ستارگان از زیر	را زحل بالکسر جای تنگ	را زحل بالضم مرد ناگس	نسب و می لقه شیم ز حلق و
سیاه بلغت کسیران و غلام	و لغز از صفای و ملاست و	و فرو مایه	زحل جمع و کور و بانوج
زحل ابوالقاسم خیم است	شتاب و دور از جای خود	زحل ف	جوین که آن را بر جای بلندند
را زحل کهمه جانوری است	را زحل بالفتح جای که انجا	را زحل بالضم جای لغز	و بر هر دو طرف آن جماعت کودکان
که در سوراخ از طرف دم در آید	روند چون دور شوند از جای	از بالا به شیب که کودکان برو	نشینند و هر گاه یکی از دو طرف
و مرد می که سیاحت بلاد کند و	مقصد و قد یکون صدرا بقال ان	بلغزید یا جانی شیب تابان و می	آن جهت گرانی میل بافتاد و
سفر نه گردید و زنی که خود را از کار	لی عنك لم تحلا ای مستحلا	لغة اهل العالیة و و جانو کسیت	کند همه با و از بلند گویند
و در دارد و گردان نکرود	را زحل عن مقامه زحلا	کوچک که بر پای می رود و مبرج	الاخلاق الاخلاق
را زحل گلفت دور از	در کشت از جای خود مانده	می ماند زحالیف و زحالیف	را زحل غلطین
جای خود	گردید و زحل عن مکانه جمع		را زحل غلطین
را زحل کامیر دور از جای	را زحل دور گردید از جای خود	را زحل غلطین	را زحل
و مقام خویش	و یک سو شد و زحل التافة	این را دور کرد او را و زحل	را زحل بالضم جای
را زحل کصبور شتر ماده که	پس ماند در رفتن و درنگ کرد	الاناء پر کرد او را و زحل	لغزین کودکان از بالا به شیب

بفارسى رمزك است وآن بازى
باش مرودكان را زحاليك

جمع

(زَحْمَكَةُ) غلطانيد آن را
(زَحْمَلَت) غلطيد

زح م

(زَحْم) بالفتح مردم فراهم
آيندگان و نام مردى

(زَحْمَةُ) بالفتح انبوهى و
زَحْمَةُ الْوِلَادَةِ زَحْمَةُ آن است

وگذشت

(زَحْم) بالضم كنه عظيمة آن
آدم

(زَحْمَةُ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ كَلْبِي) (زَحْمَةُ الْقَوْمِ عَلَيْهِ) انبوهى
بالضم قاتل ضحاك بن قيس است

در جنگ مرج رايط

(زَحْمِيَّابْنُ يَحْيَى بْنِ زَحْمَوِيَّة) (زَحْمَةُ الْقَرْيَةِ زَحْمَةُ) پركره
كعمرويه محدث است

(زَحْمُ) ككثير بيار انبوه يا
سخت انبوه

(ف) (زَحْمَةُ زَحْمًا) بالفتح و
زَحَامًا) بالكسر انبوهى كرد او را

و تنگ نمود

(أَبُو زَحْمٍ) بكسر ز كنيته بيل
وگافست بر و شلخ و كنيته

شخصه از حكام ترك كه اول با
جنگ کرده و و مزاحم بن ابى

مزاحم ز رفركوفى و مزاحم بن
ابى مزاحم مولاي عمر بن

عبد الغزير و مزاحم بن زواد
محدثان اند و نام سبى

(مَزَاحِمَةُ) فروزن و نزديك
شدن يقال زاحم على الخمسين

يعنى قريب به پنجاه سيد انبوهى
كرون بهر ديگر

(رَزَحَمَ الْقَوْمَ عَلَى كَذَا) (ف) (زَحْنٌ زَحْنًا) بالفتح
انبوهى نمودند بران و فراهم

آدم
(تَزَحَّمُ الْقَوْمُ عَلَيْهِ) انبوهى

نمودند بران و گرد آمدند
زح م ر

(زَحْمَةُ الْقَرْيَةِ زَحْمَةُ) پركره
مشك را

زح م ك

(زَحْمُولَى) بالضم كسواء است
زَحَامِيَّكُ جمع

زح ن

(زَحْنٌ) بالفتح مرد كوتاه بالا
زَحْنٌ كصرد مثله

(زَحْنَةُ) بالفتح گرايى شديد

و قافله با يار و توابع خود
(زَحْنَةُ) بالضم خم وادى و

زحنه بن عبد الله قاتل ضحاك
بن قيس است و در جنگ مرج

رايط يا آن بهيم است و گذشت
(زَحْنَةُ) كهف زنى كوتاه بالا

(زَحْنَةُ) بالكسر و فتح حا و تشديد
نون كسيفته مرد و رنگ كار

است و در حاجت كه طلب كرده
شود بسوى آن

(ف) (زَحْنٌ زَحْنًا) بالفتح
انداخت او را بمعاك و از پس اند

مكايه و دور كرد او را از جايى و
زح م ر

(تَزَحَّمُ) و رنگ كرد و و زح م ر
تَزَحَّمُ) بنا پسندى كاري كرد

يقال تَزَحَّمُ الشَّرَابُ وَعَلَيْهِ إِذَا
تَكَادَ عَلَيْهِ لِأَشْوَقَةٍ يَفْنَى بَاكَرَهُ

و بخوارش خورد آب را
باب الزاء فصل الخاء

زخ ب
(زَخْبَاءُ) بالفتح و المدة متراده

قوى و توانا برسير

زخ ب س
(زَخْبُو) كجعفر نام مردى

زخ خ

(زَخَّ) بالفتح سخت و خشيدن
آتش زخج مثله و الفعل من ضرب

يقال زَخَّ الْجَمْرُ زَخًا وَ زَخَّيْتُ بَقِيَّةَ
(زَخَّة) بالفتح زن كينه خوشم

(زَخَّة) بالضم كوسپندان ريزه
(زَخَّة) (امراة زَخَاة) ككثارة زنى كه

وقت جماع آب راند
(مَزَخَّة) بكسر الميم و فتحها زن

و بالفتح فرج زن
(ن) (زَخَّةٌ زَخًا) سبخت و

انداخت او را بمعاك و از پس اند
و و زَخَّ الْحَادِي) تيز راند

شتران را و و زَخَّ الْمَرْأَةُ) كاستد
زح م ر

(زَخَّ زَخًا) زخ م ر
زَخَّ زَخًا) كاستد

انداخت كين را و و
زَخَّتِ الْمَرْأَةُ بِالْمَاءِ) آب راند

و وقت جماع

(زَخَّخَ الْمَرْأَةَ) جماع كرد زن را
زخ ر

(زَخَّيْتُ) كگردى و راز از

هر چيز
(زَخَّيْتُ) شرف بلند و مرد شادمان

و و زَخَّيْتُ) در بايى بسيار آب

زخ

زخرف

زحف

زخم

و پرو و عرق ذایخ (اصل نیکو)	زخه الرجل بعا عندة (فخر کرد)	هر پیر و خوبی سخن بارش	زخمه (مضمخ) محسن مرد متکبر
ونامه	بانچه که شست و زخه (غالب)	دروغ و الوان نبات زمین	زخف ازخافا (تکبر کرد)
زنبات زخو (بالفتح گیاه تازه)	آمد او را در فخر و این معنی از	و جانور کیست مانند گس	زخیف (بسیار گفتن بکلف)
نیک و از بهیم و پیچیده	نصرتی است و زخه الرجل	چهار پایه که بر آب می پرد و	فضاحت نمودن و بانگشمان
زخو دی (بیای شد و علف تازه)	شادمان گردانید او را و زخه	کشتی زخارف جمع و	از کس گرفتن
بهم و پیچیده و کلام زخو ری	العشب للآل (فیه گردانید)	ونقش و کار زرین و منه الحدیث	زخف (نیکو و آراسته شدن)
سخن تکبر	گیاه شتران و رونق داد و زخه	لم ینخل الکعبه حتی یمز الزخف	زخ لب
زنبات زخاری (بضم و تشدید الدق)	بر باد و در زیر بار	فمچی	زخلب (للفاعل مرد استهزا)
یا گیاه تازه نیک بالیده بهم و پیچیده	زخه انبر و کرد او را در فخر	زخارف الدنيا (آرایش و)	کننده بمر دم
و زخاری النبات (و یفتح)	زخو الرجل (فخر کرد و بخیری)	متله ذات آب و زخارف	زخ ل ط
شگوفه گیاه و نصارت و نازگی آن	که داشت	للماء (راه روی آب)	زخلو ط (بالضم مرد آس و)
و مکان زخاری النبات	زخه البحر (پر شد دریا از)	زخف (آراسته ظاهر)	فرومایه یا صواب بجاست
جای که علف بهم و پیچیده باشد	آب	زخف الکلام زخفه (آراست)	زخم
زخه البحر زخا (بالفتح)	زخ حط	سخن را و بر بست و فیه زخفه	زخم (بالفتح موضع است)
و زخو آبر شد دریا از آب موج	زخیط (بالکسر آب بینی شتر)	نگارین کردن چیری را بر رو	و بالضم کوی است نزدیک مکه کذا
زرو و زخه الوادی (نیک و از)	و گو سپند و آب و هن آن	مانند آن	فی نهایت
و بسیار آب گردید رود بار و	نوعی از گیاه	زخ زب	زخم (کلفت کند دیده تباہ)
زخه الشی (پر کرد آنرا و)	زخو ط (بالضم شتر)	زخرب (بالضم و تشدید الباء)	زخه
زخه القذر (بجوش آمد)	کلان سال	وشت توانا و پر گوشت و منه صا	زخمه (محکم بود و چربش)
دیگ و دکان زخه الخرب	زخیط (بالکسر آب و هن)	وله الناقة زخبا اذا غلط جسمه	تباہ شد یقال فیه زخمه او خا
یعنی بجوش آمد و گرم شد و	گو سپند و شتر و آب بینی	و اکثر زخمه	بلغم السبع
زخه القوم (بجوش آمد و بخت)	آن و گیاهی است	زخ ف	زخماء (زن کنده بو)
نفیر و بر آمدن بجهت جنگ	زخ صرف	زخف (مرد متکبر)	زخمه زخما (بالفتح سخت)
و زخه النبات	زخرف (بالضم زرو کمال خوبی)	زخف زخفا (بالفتح و)	زخمه زخما (بالفتح سخت)
گو باید گیاه و شگوفه آورد و	چیری و آراسته و آبدار از	زخیفاً فخر کرد و تکبر نمود	زخم اللحم (تباہ شد و)

زدر	زدو	زدره	زرب	زرب
کنید گوشت	زدره	ورمی به فی الزداده و فی المثل کجد	نهی است صلی الله علیه وسلم بر دو	
(از ختم اللحم) کندید و تها شد	(از دیرام) از خلق فرو بردیقل	المدی و آذده وقت تحریص	روزه از تبوک و آن را زرباب	
گوشت	از دهرمه اذا ابتلعه	بر چیزی گویند و دوست در آن گویند	هم گویند	
(از دهم الحمل) برداشت	زدع	بجانب چیزی	(زربیه) کسینه آغل گویند	
بار را	(زدع) بالفتح گاییدن و فعل	(مزداه) با کسر معاک کوز	و کازه صیاد و جای بود و شش	
زخی	من فتح یقال زدع المرأة ای	اذا ختن بفارسی خارج است	دوه	
(زخی غنبری) کسی از اولاد	جامعها	(احمد بن مزدی) محدث	(زرباب) با کسر زربا آب زر	
فوط بن عبد مناف صحابی است	(مزدع) کسیر سا و زود	حرم است و آن را سدی هم	معرب است	
برک علیه النبی صلی الله علیه و سلم	دریابنده کار و در آینده در آن	گویند	(زرباب) علی الجمع شهری است	
و مسخر راسه	زدغ	(از داه) احسان کردن یقال	ببین	
زخی	(مزدغ) کسیر ناز بالش لغتی	از دی الیه ای صنع معروف	(یوم الزرب) کامیر از روز	
(زخی) کجف نام مردی	المصدغ	باب الزاء فصل الذال	عربان است	
باب الزاء فصل الذال	(زدغ) ناز بالش گرفتن و	زذب	(زربابی) بالشها و گستر و نیا	
زذب	ناز بالش ساختن	(زداییه) کثمانیه و دمانه	و هر چه که گسترده و تکیه بر آن کرده	
(زذب) با کسر حصه و بهره	زدف	است بیامه	شود و احد آن زربی است با کسر	
از هر چیزی از داب جمع	(از داف اللیل) تاریک شد	باب الزاء فصل المراء	و یضم و گیاه زرد یا گیاه سرخ	
زدر	شب لغت فی اسد ف	زرب	سبزی آمیز	
(زدر) بالفتح بازگشتن و فعل	زدق	(زرب) بالفتح جانی آمد	(مزداب) با کسر ناودان	
من نصر منه فی قراءه یومئذ	(زدق) با کسر سستی لغت	و آغل گویند آن یکسر و ب	(زن) زربت للغنم زربا بالفتح	
یزدر الناس اشتا نای یصدرو	فی الصدق و منه انا آزدق منه	جمع و کازه صیاد	آغل ساختم برای گویند آن	
(از دران) هر دو شانه و یقال	ای اصدق	(عین زربه) بالفتح یا عین	(س) زرب الماء زربا روان	
جاء یضرب آزد ترید یعنی آمد	زدو	(زربی) کسری سرحدی است	گر دید آب	
فارغ و تهی است از هر چیزی	(زدو) بالفتح کوز یا ختن انداختن	نزدیک مصیحه	(از دت اللبث از دیر با) زرد	
(از دهره از دارا) باز گویند	آن معاک و الفعل من یضرب	(زرب) با کسر آب راه	شد گیاه یا سرخ سبزی آمیز	
انرا لغت فی اصدر	زد الصبی الجوز و دابه اذا لعب	(ذات الزرب) با کسر از مساجد	گر دید	

زرج	زرد	زرد	زرد
(اِنْزَاب) در کین شستن صیاد	(زَرْجَنَة) گرفتن بعضی شرکا بینه را و بعضی زمین را و کزیری	(زَرْوُد) کعبور موضعی است که روان را و (زَرْدَ الدَّسْرَع)	
زربع	و فرب والنون زائده	جهت که فرو می برد زره را یا از (س) (زَيْدَ اللَّقْمَةِ زَرْدًا)	
(زَرْبَع) کجعفر نام پسر زید بن کثوة	(ن) (زَرْجَنَة) آهن بن نیزه اورا	جهت تنگی خود خبه می کند آنرا (زَرْدَاد) کشاد زره گر	
زربان	(زَرْج) کعظم مست شراب زرج	(زَرْدَاد) ککتاب ریمان که بوی گلوی شته بندد تا شخوارید بان نیاز	
(زَرْبُون) بالضم یا پیش لغه مغربیه و یحک	(زَرْوَح) کجعفر شته خروپشته پنهانست یا یک تو دو کج زرج	و دره و تازیانه چوبین (زَرْدَنَد) کمر بند شهری است	
زرت	بالتامثله ز ر ا و ح جمع	بکرمان و دبی است با صبهان ازان ده است محمد بن عباس کج	
(زَرْزَوْت) صمغ درختی است خار و درضا و آن اورام و درد	(زَرْزَاح) کرمان خوش حرکات (زَرْوَح) مکسکن زمین است	و موضعی است نزدیک مدینه (زَرْدَاوَنَد) فارسی است تحمل	
ورمض و اناغ	هموار	عرب آن نجی است بسطری گشتی و نام ازان و آن دو قسم است	
(ف) (زَرْقَة) خبه که در اورا زرج	(ف) (زَرْحَة زَرْحًا) شکست اورا	زاد و طول و زرا و نمد حرج که زرا و نذر و نامندش در رول	
(زَرْج) بالفتح شور و آواز سپیان (زَرْجُون) محکمه کفر بوس خست	(س) (زَرْح زَرْحًا) گشت از جای بجای دیگر	و حیض و تریاق سموم حیوانی و نباتی و قاتل فام گرم معده	
زریاشته های آن و می و آب باران صافی که بر سنگ گرو آمده	(زَرْد) بالفتح دبی است بامفراین	(زَرْزَد) بالفتح گلو و خشک بای گلو (زَرْزَد) ککبیر شته که بدان گلو	
باشد و رنگی است سبز قال و ذکره الجوهري في النون و وهم	(زَرْدَة) بالفتح قلعه است بد تنک کوهی است بشیراز	شتر را بندد و خبه کند تا شخوار از شکم بدان یارو	
الان ترى الى قول الرازي و هل تعرف الداء الخرج و منها فطلت طلوت	(زَرْد) کگتف زو و فرو و بزرگ بحساق	(زَرْزَوْد) حلق خبه کرده (ن) (زَرْدَة زَرْدًا) بالفتح خبه	
کالمزج و ای کالشوان انقی هذا ما في الجيم و قد ذكره في النون	(زَرْد) التحريك زره بافته	کون هر دو چشم سخت کید آوردن نگرستن یا حرکت دادن متاع را	
ایضا			

مردی بود که گروه از ارقه از خارج	بوده است	(أَذْرَقَتْ عَيْنُهُ) برگردید چشم او	کبریر محدث است
منسوب اندبوی	(ذَرَق) کسر مرغی است شکاری	وطاهر شد سبک او و (س) ذریک ذرقا (بالتحرک)	
ذرقاء اگر چشم موث ازرق	و آن باز سپید است یا جره یا	(النَّاقَةُ حَمَلُهَا) سپس انبت	بد خلق گردید
است و موضعی است بنام و یضم	ذرا ربق جمع و وسپیدی	ماده شتر بار خود را	ذرم
و می نام سپ نافع بن عبد الغزی	و پیشانی است	(أَذْرَقَ) بر پشت خفت و	(ذرم) بالفتح ترس و بر نیز رود با
(ذرقاء الیمامة) زنی بود از قبیل	(ذرقان) بالضم لقب ابو جعفر	(أَذْرَقَ الرَّحْلُ) پس ماند و رنگ	است که در وجسده
جدیس که از سه روزه راه می دید	زیات محدث و پدر ابو عمرو و شیخ	کرد و (وَأَذْرَقَ السَّهْمُ) در	ریزد
(ذریق) کبریر مرغی است و	اصمعه و (وَحْجَرُ الذُّرْقَانِ) و	که شت تیر	(ذرم) الکلف مرد خوار کم بار کم
ذریق شخصی (شیخ است معباد	بفتح بحضر موت است	(أَذْرَقَتْ عَيْنُهُ ذَرِقًا قَا) گروه و آنکه بر یک جا قرار گیرد	
بن عباد را نام مردی از بنی ط	(ذریقاء) مصغراترید از شیر	بر گردید چشم او و طاهر گردید و تنگ خوی و بخیل	
و نام پسر آبان و بنابر می پسر محمد	وزیت ساخته و جانوری است	سبک او و و نیز ازرقاق (کبود (أَذْرَمَ) بالفتح گربه	
کوفی و پسر و و پسر عبد	کوچک مانند گربه	شد چشم و صاف گردید پیکان (س) ذرم الکلب و السنور	
مخمری و و اما کسانیکه نام پدر	(ذریق) کجوه هر گشتی خود	و بنان ازریقاق مثله فی کل	خسک شد پیکان آن بر کون آن
ایشان ذریق است عمار است	(ذریق) استخوان پشه	ذرق و	(و ذرم بوله) منقطع گردید
و عبد الله و عمرو و و هر دو محمد و	(ذریق) بالکسر نیزه خرد و شتری	(ذرقف) بشافت	کمیر او و کذا ذرم دمنعه و
و بلدی حسن و اسحق و سحیو	که رحل را سپس افکند	(أَذْرَقَفَ) بضم زرقف است	کلامه و کل ما ولی و انقطع
علی و و آنکه جدا و ذریق است یوسف	(ض) ذرقه ذرقا بالفتح فرق	ذرق ل	(ض) ذرمه قطع کرد کمیر او را
بن مبارک و حسن بن محمد و احمد	ز او را و و ذرق البعیر) رحل را	(ذرقل لی یحقی ذرقلة) و او	و و ذرمته به امه) زاد او را
بن حسن و حسن بن عبد الرحمن	سپس افکند شتر و و ذرق الطائر	حق مرا و و ذرق الشجر	ما و و نیز ذرم قطع کردن اشک
و محمد بن احمد و عبد الملك بن حسن	سرکین افکند مرغ و و ذرق	واخید موسی را	و سخن و جرآن
بن محمد و در سلم بن ذریق خنثی	(عینه نحوی) برگردید چشم او	ذرق م	(أَذْرَمَهُ) قطع کرد کمیر را بر و
است بعض به تقدیم رای جمله	بجانب من و طاهر شد سبک	(ذرقم) بالضم سخت کبود چشم	و و ذرم کلامه قطع کردن
گویند و بنو ذریق جماعتی است	آن	لذکر و الاثنی	را بر او و فی الحدیث لا تذر مؤا
از انصار و النسبه ذرقی کهنه	(تذریق) انداخت آنچه در شکم	ذرق	بنی یعنی الحسن بن علی رضی الله عنهما
(و ذریق) بنیامی نسبت شاع	او بود و در شیخ زو	(ذریق) بصری بن ذریک	ای لا تقطعوا علیه بوله

(زرنمه تونریمما) قطع کرو کینر
 بر او و ونیر تونریم (قطع کون اشک
 و سخن جز آن بر کسی و تنگ کون
 و بخیل نمودن
 (زرنم) کشف ترنجیده و پس تنه ی فرج

گرفته زاریم مثل
 (زارا تم بوله اذریمما) منقطع (زرنباد) بضمین پنج نبات
 شد کینر او و بایستاد و ونیر است مقوی دل و محلل ریاح
 (اذریمما) زاده شدن بچه ترنجیده و سمن بدن
 و گرفته شدن

زرنج (کمند قصبه است
 زرنج (کصفور یا پوش
 زرنق (ذخر قوج) بالضم شهریت و رای
 (زرنما نقه) بالضم جبه است
 از صوف بی همتین عرب شتر یانه

ای متاع الجمال و قبل هی عبوانه
 و فی الحدیث ان موسی اتی فرعون
 و علیہ زرنما نقه
 زرنجا
 (زرنب) الفتح گیاهی است
 خوشبوی شبیه بوی سرخ و آن را آن از سموات است

جبل الجراوم نامند و افارسی سر
 ترکستان طایف و نبات
 منفرج و با قوت قابضه و مقوی
 معده و جگر و جهت اسهال تقویت
 (زرنقه) پستی و خریدن چیز
 با کثرت بوعده سپس آن
 و روشن آنرا بکثرت بیت

<p>بائع یا بردست دیگر می دین حرب</p> <p>زرنه ای الذهب لیس معی</p> <p>و افزونی و حسن تام و آب کشیدن</p> <p>بر زر نوق و بیع سلم و بنا کردن</p> <p>زر نوق را بر سر چاه</p> <p>(زرنوق) بالضم هر کو چک نام</p> <p>شهری است و دیر الزرنوق</p> <p>بر کسی است که مشرف بر وجه</p> <p>است بجزیره و دژ نوقان</p> <p>و بیخ دو دیوار چه دو طرف چاه</p> <p>که لغامه را بروی نهند و آن چوبی</p> <p>باشد که بکوه را از وی در آورند</p> <p>فَلَنْ كَانَتْ مِنْ خَشَبٍ فَمَا كَانَتْ عَامَتَانِ</p> <p>و قِيلَ لَعَامَتَانِ وَالْمُعْتَرِضَةُ عَلَيْهِمَا</p> <p>هِيَ الْجَلَّةُ وَالغَرْبُ معلق بالجلّة</p> <p>(زرنیق) بالکسر زرنج معرب</p> <p>است</p> <p>(زرنقّة) پوشانیدم او را جامه</p> <p>و پنهان کردم</p> <p>(زرنق) متغیو دیگر گون</p> <p>گردد و زرنق فی الثیاب</p> <p>پوشید جامه را او پوشیده شد در آن</p> <p>و نیز زرنق بر زر نوق باجرت</p> <p>آب کشی کردن</p> <p>(انزرق فی الخمر) در آید</p>	<p>در سوراخ و پنهان گردیده و</p> <p>(انزرق الخمر) در گذشت نیزه</p> <p>زرنک</p> <p>(عبد الرحمن بن زرنک)</p> <p>کشد و پسرش ابو بکر محمد و</p> <p>نیزه اش حسن بن محمد محمد ثانی اند</p> <p>(زرنوک) بالضم و ستمه آید</p> <p>زره م</p> <p>(زراهمة) کعبه لبطه داه از ادو</p> <p>زن فریه نوجوان</p> <p>زری</p> <p>(زرنه) بالکسر و التحفیف فریبی</p> <p>(سقاء زرنی) کنفی خیک میانه</p> <p>(رجل زرنه) بالکسر مرد بسیار</p> <p>عیب کننده مردم</p> <p>(ض) زرنی علیه زرنیا بالفتح</p> <p>و زرنایه بالکسر و مزرنیه و مزراة</p> <p>و زرنایان بالضم عیب کرد و عتاب</p> <p>نمود و خشم گرفت بروی</p> <p>(ازرنی علیه ازراء) خشم</p> <p>گرفت و عتاب نمود و عیب کرد</p> <p>و ازرنی یاخیه عیب ناک</p> <p>کرد او را و افکند بروی عیب</p> <p>یا امری را که اراده تبیس او بدین</p> <p>دارد و ازرنی بالامس خوار</p>	<p>دشت آنرا و حقیر شمرد</p> <p>(مزد زری) حقیر خوار و شیر</p> <p>بیش</p> <p>(ازدراء) حقیر داشتن کسی را</p> <p>و کم شمردن و عیب کردن</p> <p>(مستزری) حقیر و خوار</p> <p>(استزراء) حقیر شمردن کسی را</p> <p>توزری علیه عتاب کرد بر او</p> <p>و عیب نمود</p> <p>زرنی</p> <p>(زرنین) مشدده الرار معنی است</p> <p>سپید و لقب حمدر ملی محدث</p> <p>و عبد الله بن زرنین</p> <p>دوینی) شیخ است مرا بن ابی</p> <p>لقمه را معرب است و معناه بی</p> <p>یعنی ساخته از زر</p> <p>(غداة مزرنیة) با مسدود</p> <p>خنک</p> <p>باب الزاء فصل الزاء</p> <p>زرنه</p> <p>قال اهمله جمهور المصنفین و</p> <p>فی بسیط الخوز زرنه یزرنه زرنه</p> <p>یعنی سیلی زد او را</p> <p>زرنک</p> <p>(زورکت المرأة زورکة)</p>	<p>جعبانید هر دو سر بر سر و پهلوی</p> <p>خود را در رقرار</p> <p>(زرنک) کوتاه بالا شکست</p> <p>روی خرامان رفتار</p> <p>زرنه</p> <p>(زرنه) نام جد محمد بن محمود</p> <p>بن ابراهیم بن بنا الفار قانی و نام</p> <p>پدر ابو الخیر بن زرنه که محمد ثانی</p> <p>اند</p> <p>باب الزاء فصل الطاء</p> <p>زط</p> <p>(زط) بالضم گروهی از هند معرب</p> <p>جت بالفتح و القیاس یقتضی</p> <p>فتح معربه ایضاً زطن یکی</p> <p>(زطیة) چلیپا یا چیزی است</p> <p>بر شکل چلیپا منسوب زط</p> <p>(ازط) مردی زنج و هموار زوی</p> <p>و کوسه</p> <p>(انض) زط الذباب) بانگ</p> <p>کرد گس</p> <p>زطن</p> <p>(زطی) محرکه عبد الله بن محمد</p> <p>بن زنج کی محدث است</p> <p>باب الزاء فصل العين</p> <p>زعب</p>
---	--	--	---

زعب		زعب		زعب		زعب	
(زُعْبَاب) بالکسر پد قبیلہ است		(زُعْبَان) بالکسر نام مردی		(زُعْبَج) کجعفر وز برج ابرسید		جای قرار نگیرد	
(زُعْبَة) بالضم پاره از مال و خری		(ف) زُعْبَ الْإِنَاءِ زُعْبًا بالفتح		یا بر تنک سبک و نیکو از هر چیزی		(ف) زُعْبَة بی آرام و از جای	
بود		پر کرد آوند را و برید و پاره کرد		و زیتون		بر کند آن را و اندو بانگ بر زرد و	
(زَاعِب) کصاحب شهری است		آن را و زُعْبَ الْوَادِي پر گردید		زعب بار		زُعْبَة مِنْ يَدِهِ بر آورد آن	
یا نام مردی راجح زاعبیت و سنان		رود بار و زعب القریة بر		(زُعْبَرِي) کجعفر نوعی از تیر		را از دست او	
زاعب منسوب است بدان او		دشت مشک پر و زُعْبَ الْمَرْأَةِ		زعب بق		(اَزْعَبَة) از جای بر کند آن را	
الْمَاحِ الْبَاقِ اِذَا هَزَّتْ كَانَتْ كَوْبَهَا		گایدن را پس پر ساخت وی ازنی		(زُعْبَقَ الْقَوْمِ الشَّيْءِ) بریشان		و بی آرام ساخت	
يَحْمِلُ بَعْضُهَا فَوْ بَعْضٍ و نیز		و زُعْبَ الْبَعِيرِ جَمِيدِه گران		و متفرق ساختند آنرا		(اَزْعَج) بی آرام و از جای	
زاعب مادی بسیار رونده و سیر		بازفت یاد فغ نمود آنرا و دور کرد		زعب بل		بر کندیده شدن	
کننده در زمین		یا بردشت آن را و دست ایشان		(زُعْبَل) کجعفر هر که هر چه خورد		زعب جل	
(زَعَابَة) کسحابه دبی است		و زُعْبَنُهُ عَنِي را اندم آن را		نگوارد او را و شکم کلان می شود		(زُعْبَلَة) بد خلق و تنگ خوئی	
بیامه		و زُعْبَ لَهُ مِنَ الْمَالِ زُعْبَةً و ضیم		و گردن باریک و ابر بزرگ آفتاب		زعب ر	
(زُعَاب) کغراب موضعی است		داد و برید برای او پاره از مال		پرست و مادر یا زن کول و دخت		(زُعْر) بالفتح موضعی است بحجاز	
بمدینه		و زُعْبَ الْغُرَابِ زُعْبًا بانگ		پسب نام زنی کول و محدثی است		گایدن و الفعل من فغ	
(اَزْعَب) ناکس کوتاه بالا و زشت		کرد زاغ و نیز زُعْب (را ندن		که ابو قدامه حارث بن عبید		(زُعْر) ککتیک موی و موسی	
هبات فربه		و تقسیم نمودن چیزی را در خود		از وی روایت میکنند و زُعْبَل		تنک و پریشان و جای کم نبات	
(زُعْبُ الْخَل) کامیسر بانگ		(اَزْزُعْبَة) بر میان را		بُن و لید) شامی و فاطمه بنت		و یکن	
زنبور عمل		اَزْزُعْبَ الْبَعِيرِ جَمِيدِه گران بار		(زُعْبَل) روایت حدیث دارند		(زُعْرَة) کهنه مرغی است ترسان	
(زُعْب) کزبیر نام مردی		رفت یاد فغ کرد آن را و دور نمود		(زُعْبَلَة) آنکه بدن او فربه و گردن		و بیمناک	
(زُعْبُ) کقفه نام مردی		(زُعْب) شادمان شدن چشم		او باریک شود		(زُعْوَر) کجدول بد بطنی است	
(زُعْبُوب) بالضم ناکس کوتاه		گرفتن و در اکل شرب کثرت کردن		(زُعْبَل زُعْبَلَة) عطاسی نیکو		(اَزْعَر) تنک موی زعرا بالضم	
بالا زُعْب بالضم جمع شُد و ذَا		و زیادت نمودن مال را در خود		و خوب داد او را		جمع و موی پریشان تنک جای	
(محمد بن یحیة بن محمد		تقسیم کردن يقال زُعْب الْقَوْم		زعب ج		کم علف	
بن زُعْبَان) بالضم شاعری		الْمَالِ اِذَا اَقْسَمُوا بَيْنَهُم		(زُعج) محرکه بی آرامی		(زُعْرَاء) بالفتح نوعی از شفا ل	
ست متاخر		زعب باج		(مِرْعَاج) بالکسر زنی که بر یک		و موضعی است و امراة زُعْرَاء	

زعزع

زعت

زعفر

زعتی

۲۴۶

زن کم موی (رَجُلٌ زَعِيزٌ) بالفح مرد کم مال (زَعَاذَةُ) بالفح و تشدید الراء و تخفیف بدخوی و تنیدی مزاج و منه فيه زَعَاذَةُ (زَعُورٌ) بالفح تنیدی خوی خلق و میوه است که بفارسی آن را الچ گویند (س) زَعِيرُ الشَّعْرِ زَعْرًا بالفح و بحر کم شد و پراکنده گردید و زَعِيرُ الرِّيشِ کذلک ای قل و تقو و زَعِيرُ الرِّجْلِ تنک موی شد (زَعْرَبَا الحَشِشَ تَزَاعِيرًا) خواند خرنار را تا بر ماده برجهد (اَزْعَزَ الشَّعْرُ اَزْعَارًا) کم شد و پراکنده گردید (اَزْعَارَ الشَّعْرِ اَزْعِيرًا) کم شد و پریشان گردید زعت ف (جَزْزَعُفٌ) کجعفر دریای بسیار آب یا آن بغین است زعت زعت (سَبْرُ زَعْفَرٍ) بالفح سیر شتاب که در آن خیش بسیار باشد و ریج زَعْفَرٌ) باد سخت جنبانده اشیا	رَجُلٌ زَعِيزٌ اَعُ و زَعِيزَانٌ و زَعَاذُ كَعْلًا يَطِ مَثَلُهُ (زَعْدَةُ) جنبانیدن و سخت جنبانیدن باد درخت و جزآن را (زَعْرَاعَةُ) بالفح لشکر بسیار سپ (زَعَارِعُ) شهر می است نزدیک عدن و حوادث زمانه (مَزْعَزَعُ) بالفح پالوده (تَزَعْرُجُ) جنبیدن زعت زفت (جَزْزَعُفٌ) دریای بسیار آب زعت ط (مَوْتُ زَاعِطُ) موت شتاب (ف) زَعَطُهُ زَعَطًا بالفح کردن از راه و زَعَطُ الْحِمَارِ بانگ کردن زعت ف رَسْمُ زَعْفَرٍ) کجغراب زهر کشنده (زَعُوفُ) مهالک و جایهای هلاک (زَعُوفَةٌ) سگی که در تنک چاه گذارد و وقت کندن تا بر آن نشسته کل و لای چاه را پاک سازند (مَزْعَافَةُ) بالکسار	(ف) زَعْفَةُ زَعْفًا) بالفح برجهد کشت او را (جَسِيٌّ مَزْعَفٌ) مکرم چاک شور آب (مَزْعِفُ) کمحسن نام شمشیری یا آن بر است و موت مَزْعِفُ مرک شتاب کش و سَيْفٌ مَزْعِفُ آنکه زنده نگذارد و ضربه خود را (اَزْعَفُهُ اَزْعَافًا) بر جای کشت آن را و نیز اَزْعَافُ خسته را کشتن یقال اَزْعَفَ عَلَيْهِ اِذَا اَجْتَمَعَ (اَزْدَعَفُهُ اَزْدَعَافًا) بر جای مزاج زعت ف کشت او را زعت ف (زُعَاقُ) کجغراب آب تلخ سطر که خوردن نتوانند و رمیدگی و یقال اِضَاوَعْلُ زُعَاقُ یعنی بزکوهی رسیده (زَعْفَرَانُ) بهندی کیسرت مفرح قوی و مقوی حواس و مصلح عفونت خلط بلغمی و مسدول و محرک باد و مقوی جوهر روح نمک و شور (اَرْضُ مَزْعُوقَةٍ) زمین باران مورث نشاط و ضحک مادامیکه در خانه بزرگ قطره رسیده (فَوْسُ زُعَاقُ) کشتاد سبقتاب و زنگنه است زَعْفَرُ جَمْعُ و نام بسیار رو	سپ خوفزان بن حارث بن شریک و سپلیل بن قیس و زَعْفَرَانُ الحیدید) زنگنه است (زَعْفَرَانِيَّةُ) دهمی است بهمدان ازان ده است قاسم بن عبد الرحمن شیخ دارقطنی و دهمی است بنجداد ازان ده است حسن بن محمد صباح لمیند شافعی و اِلَيْهِ يُنْسَبُ دَرْبُ الزَّعْفَرَانِي زعت ف (زُعْفُوقُ) کجصفور بدخوی تن زعت ق (زُعَاقُ) کجغراب آب تلخ سطر که خوردن نتوانند و رمیدگی و یقال اِضَاوَعْلُ زُعَاقُ یعنی بزکوهی رسیده (زَعْفَرَانُ) بهندی کیسرت مفرح قوی و مقوی حواس و مصلح عفونت خلط بلغمی و مسدول و محرک باد و مقوی جوهر روح نمک و شور (اَرْضُ مَزْعُوقَةٍ) زمین باران مورث نشاط و ضحک مادامیکه در خانه بزرگ قطره رسیده (فَوْسُ زُعَاقُ) کشتاد سبقتاب و زنگنه است زَعْفَرُ جَمْعُ و نام بسیار رو
--	--	--	---

ح

زعم	زعل	زعم	زعم
بسیار چرب زود جاری شونده بر آتش	(زُعْلُولُ بِالضَّم سَبَك)	برفتن	(زُعْقُوقَةُ) بِالضَّم جوزه کبک
(زُعِيم) کامیر ضامن پذیرفتار	(اَزْعِيلُ) بِالکسر شادمان	(اَزْعَقُ فُلَانٌ) ترسید بشب	(مِرْعَق) کمبر آله که بدان
و مهر و رئیس قوم یا آنکه از طرف	(س) زَعِلَ زَعَالًا) بالتحریک	و اَزْعَقَ الْفَرَسَ) پیشه گرفت	زمین کاوند و سیر مِرْعَق
ایشان سخن گوید زُعَمَاء جمع	شادمان شده و زَعِلَ الْفَرَسُ)	از اسبان گیر و اَزْعَقَتِ	سیر شتاب میقال نزع فی القوس
زُعَامَة) بالفتح پذیرفتار و	(اَزْعَلَهُ) بنشاط آوردن او را و	الذَّوَابِ) شتاب رفتند و سرعت کردند و	نَزْعًا مِرْعَقًا یعنی سرعت کشیدگان را
بزرگی و مهتری و سلاح وزره و گاو	(اَزْعَلَهُ مِنْ مَكَانِهِ) بر کند او را	ز ع ك	(ك) زَعَقَ الْمَاءُ) شور و تلخ و
و تشدد و بهره مهتر از غنیمت	از جای وی	(زُعَكَةٌ) بالفتح در نك توقف یقال	سطبر گردید
و گزین مال و اکثر آن ز مال میراث	(مَوَاعِلَةُ) از جای بر کردن کسی را	لَمْ زُعَكَةٌ اِی لُبْنَةُ	(ف) زُعَقَةُ زُعَقًا) بالفتح
و مانند آن و تقول هذا و لا زُعْمَتَكَ	(تَزَعَّلَ) شادمان شد	(زُعُوكُ) بِالضَّم شتر فربه	ترسانید او را یا گاو فریاد کرد و
و لا زُعَامَتَكَ اِی لا اَتَوْهُمْ زُعْمَانِكَ	ز ع ل ج	و كُتَاهُ بِالْاَنَاسِ زُعَايِكَ جمع	زَعَقَ بَدَاوِيَهُ) راند آن و زَعَقَ
تَذَهَبُ اِلَى رَدِّ قَوْلِهِ	(زُعْلَجَةٌ) بد خلقی و تند خوی	(اَزْعَلَى) كُتَاهُ بِالْاَنَاسِ	الْقِدَارِ) بسیار نمک کرد و یک یوز
(زُعُوم) کصبور در مانده سخن	ز ع ل ق	ز ع ل	زَعَقَتِ الرِّيحُ التُّرَابَ) برانگیخت
وزن کم پیه و بسیار پیه از لغات ضد	(زُعْلُوقُ) کعصفور شادمان	(اَزْعَلُ) بالفتح نام مردی	با و خاک را و زَعَقَتِ الْعُقْرُبُ
ست و شتر ماده و جز آن که در آن	و گاهی بیست یا صواب بذال است	(زُعْلَةٌ) بالفتح آنکه در یک سال	فُلَانًا) گزید کرد و م فلان را
شک کنند که پیه دارد یا نه پس	در هر دو	بچه دهد و در سال دوم نه و شتر	(س) زَعَقَ زُعَقًا) بالتحریک
بدست امتحان کرده شود	ز ع م	مرغ ماده	ترسید بشب در حالت شاد و کذا
(زُعُوم) بِالضَّم در مانده سخن	(زُعْمُ) بالفتح پذیرفتاری و مهتری	(زُعْلُ) بِالکسر موضوعی است نام	زَعَقَ بَجْهَوْلًا) زَعَقَ ککف لغت
(مِرْعَامَةُ) بِالکسر مار	(زُعْمُ) مثلثه گفتار حق باشد یا	مردی	ست ازان
(مِرْعَمُ) بالفتح کاری که بر آن	باطل و دروغ ضد و اَلْكَذِبُ اِیْقَالَ	(زُعْلُ) ککف سخت گرسنه	(اَزْعَقَةُ) ترسانید آن را و اَزْعَقَ
اعتماد نباشد و جای طبع	فِيهَا يَشْكُ فَيَدُو	و در بیچان زگر سنگی شادمان	الْقِدَارِ) بسیار نمک کرد و یک را
(مِرَاعِمُ) علی الجمع خصومت و	(زُعْمِي) بیای می شد و کاذب	(زُعِيلُ) گزبیر نام سب قیس	یعونیز از عاق) زمین کنند پس
منارعت یقال هذا امر فيه مِرَاعِمُ	و صادق	بنگاه بر آب شور رسیدن یقال	زَعَقَ بَرَّابٍ شُورٍ رَسِدِنَ
(ن) زُعْمِيهِ زُعْمًا و زُعَامَةً	(شَوَاءُ زُعْمُ) ککف بر بانی	اَزْعَقُوا اِذَا حَفَرُوا فَجَعَلُوا عَلِيَّ	زَعَقًا و ترسانید بن شتاب
بالفتح ضامن و پذیرفتار گردید			

دوهرت شد و زعمتی کذا	گفت	آن را و آراسته کرد	کو یک غب دارد با بلق و کوه
گمان بردی و دلتی مرا چنین	(زَاعَم) همه گیر سخن با موثوق به	زغ و	که سپیدی او بسیار می میخته باشد
یا نهت کردی و زعم اللین	گفتن و اختلاف نمودن	(ن) زَعَا زَعَوًا یا الفتح عدل نمود	دشتر خاکسترگون زغب
خوش شدن گرفت و زعم فلان	زغن	و داد گری کرد	بالضم جمع
کذا یعنی او چنین گفته و این	(أَبُو زَعْنَةَ) عامر بن کعب یا	باب الزاء فصل الغین	(زُعْبَاء) کو بیست بقبلیته و نام
را در سخنی آرند که حجت ندارند	عبد الله بن عمر و صحابی بدری	زغب	مرد
و محض بر زبان غیر نقل کنند و منه	ست و شاعر	(عبد الله بن زُعْب) بالضم	(زُعْبَاء) بالضم ریزه ترین می
الحديث بش مطیبة الرجل نَعَوًا	(ف) زَعَنَ إِلَيْهِ میل کرد بسوی	صحابی است و فراخ زغب	ریزه زرد زغبی بالضم مثله
یعنی بدست که وسیله غرض خود را	آن و منحد حدیث عمر بن العاص	چو زبانی زرد موی	و اندک یقال اصْبَتْ مِنْهُ قَبْلَةً
زعموا که اگر داند و نسبت کذب	یزعنون الیه ای میلون قال	(زُعْبَة) بالضم جانوری است	یعنی زرسیدم از روی چیزی را
بسوی برادر خود کند مگر آنکه	ابو موسی ظنه یکتون الیه افضف	مانند موش و معرفه خری بود	و موضعی است نزدیک پنه غری
کذبش متیقن و اراده تحذیر	زغن ف	مر جری شاعر او موضعی است	مشهد سیدنا حمزه رضی الله عنه
مردمان باشد	(زِعْنَقَة) بالکسر و الفتح کوتاه	و یفتح و لقب عیسی بن حماد استاد	و یفتح
(س) زَعَمَ زَعَمًا محرکه امید	بالا از مرد و زن کوتاه دست شایا	مسلم و جدید را حمد محدث بن	(زُعْب) کشفه کو نا بالانجیل
داشت و حرص نمود	و پاره از هر چیزی و کناره پائین	عیسی بن احمد بن خلف	(زُعْبَة) کجیسته آبی است شرقی
(مُزَعَمَة) مکرمه زن کم پیه	اویم که بر شکل اطراف باشد و	(زغب) محرکه موی ریزه زرد چو سیمین	
و بسیار پیه ضد	ناکس فرومایه و پاره از قبیل	و جز آن همچنین پر ریزه یا آنچه	(س) زَعَبَ الْفَرْخُ زَغَبًا
(أَزَعَم) امیدوار کرد و آرمند	که جدا شده باشد یا قبیل	اول نمایان شود از موی پر و آنچه	محرکه موی ریزه زرد بر آورد
نمود و فرمان برداری کرد و	که با غیر خود منضم بود و پاره	باقی همانده از موی بر سر پیر یعد	چوزه
(أَزَعَمَ الْأَمْرُ) دست داد و کار	جامه یا پائین جامه دریده و بلا	افادین تنگ گردیدن موی سر او	(أَزَعَبَ الْكُؤْمُ) برگ آوردن
و از عم اللین خوش شدن	زَعَائِف جمع و نیز زَعَائِف	و یقال أَخَذَهُ زَعْبِيه یعنی	گرفت درخت رز بعد سیرابی بعد
گرفت و از زعمت الارض	پرمای ماهی و هر جماعت که از	گرفت اول و آغاز آن را	جاری شدن آب در آن
برآمد اول رویدگی آن	یک اصل نباشد و آنچه از اسافل	(زغب) که در کوه سپید سیاهی	(زَعَبَ الْفَرْخُ تَوَغْبًا) بمعنی
(مُزَاعِمَة) انجوهی کردن	پیراهن که جنبان باشد	آمیخته و شتر خاکستری رنگ	زغب الفرخ است
(تَزَعَم) دروغ بر بست کاذب	(زَعْنَفَ الْعَرُوسُ) زینت دار	(أَزغب) بالفتح انجیر بزرگ و خیار	(أَزغبَ الْفَرْخُ) بمعنی زغب

زغف	زغرب	زغ	زغبد
الفرخ است از غاب الفرخ مثله	انجیر و افراط آن است	زغ د	الفرخ است از غاب الفرخ مثله
زغ ب ج	(زغ) کز فرید قبیله است که جوف خود بگرداند	(زغد) بالفتح زیت و بانگ شتر	(زغ ب ج)
(زغج) کجغیر از میون دشتی	ترکتهای زرین از چرم سرخ دارند	(زغبد) کامیر سکه برون گرفته	(زغج) کجغیر از میون دشتی
و آن مانند کنار دسب سبز	و نام دختر لوط علیه السلام از آن است	از خیک	و آن مانند کنار دسب سبز
می شود پس آن سپید گردد	زغ و هی بشام لاهان زلت به	(زغ زغاد) کنداد جوی بسیار	می شود پس آن سپید گردد
بعد از آن باده پس شیرین گردد	و در آن ده چشمه است که فرو	آب	بعد از آن باده پس شیرین گردد
با اندک تلخی و آن را ب می باشد	رفتن آب آن علامت بر آمدن	(ف) زغدا البیعید زغدا	با اندک تلخی و آن را ب می باشد
و در آن خورش بکار برند	و حال است	بالفتح سخت بانگ کرد شتر و	و در آن خورش بکار برند
زغ ب د	(زغری الوادی) ثمره وفاده	زغدا السقاء) فشر و خیک را	زغ ب د
(زغبر) کجغیر یکی از هر چیز	آن و نوعی از خرما و بضم	نام سکه برون آید و زغدا فلان	(زغبر) کجغیر یکی از هر چیز
و نوعی از درخت مرو بار یک برگ	(زغار) کغراب خراطین	بفشر و کلوی او لبوز غدا یا لکلام	و نوعی از درخت مرو بار یک برگ
و مکر الزاوی و زغبر الثوب	(ف) زغره زغرا بالفتح بسم	بر آغایند او را سخن	و مکر الزاوی و زغبر الثوب
بالفتح و زغبره بالضم پرزه	گرفت از آن و زغرت دجله	(از غدا) شیرداد او را	بالفتح و زغبره بالضم پرزه
جامه	بسیار آب و فراخ گردید	(موزغید) کسطن خشنماک	جامه
(زغور) بالضم نوعی از دوده	زغ د ب	زغ د ب	(زغور) بالضم نوعی از دوده
(زغبر الثوب) پرزه بر آورد	(زغرب) بالفتح آب بسیار بول	(زغد ب) کجغیر بانگ سخت	(زغبر الثوب) پرزه بر آورد
زغ ث	بسیار و جگر زغرب دریا	و کفک بسیار و چیه که اخته	زغ ث
(زغینتی) بالضم و القص لغب	بسیار آب و جگر زغربی	و چربش	(زغینتی) بالضم و القص لغب
عمرو بن عثمان جهمی حمصی	بای می شد و مثله و همچنین بود	(زغد بة) خشم گرفتن و نهیدن	عمرو بن عثمان جهمی حمصی
محدث که از عطفه بن لقیه روست	زغرب یعنی چاه بسیار آب و	در سوال	محدث که از عطفه بن لقیه روست
کند و ضبطه ابو الفرج البغدادی	رجل زغرب المعرف) مرد بسیار	(زغاد ب) کعلاب کفک بسیار	کند و ضبطه ابو الفرج البغدادی
بالرار و غلط	احسان و بسیار عطا	و مرد سطر روی زشت منظر	بالرار و غلط
زغ ب د	(زغربة) بالفتح خنده و بفر	کنده لب	زغ ب د
(زغبد) کجغیر سکه	زغربة چاه بسیار آب	زغ د	(زغبد) کجغیر سکه
	زغ د د	(زغری کل شئی) بالفتح بسیاری	

زغل

زغلم

زغو

زفد

۲۵۱

نوح و زره فراخ	(زُعْلُ النَّقَّار) کز بر شمع است	و دهم و کینه و دشمنی دلی	(ن) زَعَا الصَّيْبُ (گرست
(زُعْفَة) بالفتح و بحر زره نرم	مرابن شاهین را	ز غ م	کودک
فراخ استوایا زره نیکو و تنگ	(زُعُولِي مُحَمَّد بن جَدِيعِي)	(زُعْمَة) بالضم موغنی است	باب الزاء فصل الفه
خَلَقَهَا زُعْف بالفتح و زَعَف	ابن حسین محمد بن حسین است	(زُعُوم) کصبور فرو مانده در	ز ف ت
بالبحر یک و اَزَعَا ف و زُعُوف	مصنف کتاب قید الاولاد در چهار	مجن	(زَفَت) بالکسر قیر که در خنور
جمع	مجله مشتمل بر تفسیر و حدیث	(زُعْم) کز بر مرغی است	و کشتی مانند آب نر به ازوی
(زُعْف) محو که ریزه بهیرم و	و فقه و لغت	(زُعُوم) بالضم در مانده	(ن) زَفَتَ الْحَدِيثَ فِي أَذْنِهِ
شاخهای درخت که نرم دست	(زُعُول) بالضم کسر سور مرد	در سخن	زَفَنًا بالفتح ریخت سخن را در
باشد و سر گیاه رست و ارفج	سب و کودکی و نام مردی	(زُعْم) برگردانیدن شتر مانگ	گوش او و نیز زَفَت بالفتح بر
مِرْعَف (کمبر حریص بسیار آز	(ف) زَعْلَة ریخت آن را بیکبار	را در گلو و سخن گفتن در خشم	کردن پری خشم و خشم آوردن
(اَزْدَعَا ف) بسیار گرفتن چیزی	و از دهن انداختن آن را	و نالیدن شتر بچه	و راندن و دور کردن بازداشتن
را يقال اِنْ دَعَفَ فَلَا اِنْ اِذَا	زَعْلُ الْأُمّ شیر مادر میگوید	ز غ م ل	و تکلیف کردن دشوار نمودن
اَخَذَ كَثِيرًا	و زَعَلَتِ النَّاقَةُ بَنُوَهَا کمیز	(زُعْمَل) کقفد کینه و دشمنی دلی	و مانده گردانیدن
ز غ ف ل	انداخت شتر ماده دفعه دفعه	ز غ ن	(مَزَقَت) کعظم فیراند و دوراری
(زُعْفَل) کجعفر درختی است	(اَزْعَال) بول انداختن شتر دفعه	(زَاعُولِي) علی بن عباس است	ست
(زُعْفَل زُعْفَلَة) در مرغ گفت	دفعه و ریختن آب و مانند آن	محدث جنبی است	(جَزَة مَزَقَة) سبوی قیر اندود
و اَنْشَأَتْ از دخت زعفل	و مَنَّا اَزْعَلِي زُعْلَة مِّنْ اِنَّا لَك يَغِي	(زُعَيْنِي) کجوبنی محمد بن	(تَزَفَت) بزفت اندودن
ز غ ل	چیزی بده و بریز و دانه دادن	عبد الغریز فقیه مولف احکام	(اَزْدَفَات) تمام گرفتن يقال
(زُعْلَة) بالضم دفعه از کمیز	مرغ بچه را و خون بیرون جانیدن	القضاة است	اَزْدَفْتُ الْمَالَ اِذَا اسْتَوْعَمْتَهُ
و جز آن و آنچه از دهن اندازی	زخم از جراحت	ز غ و	ز ف د
از شراب مانند آن کون اندک	ز غ ل ج	(زُعِي) کهدی بوی سیاهان	(ن) زَفَدَا الْاِنَاءَ زَفْدًا بالفتح
از چیزی يقال اَزْعَلِي زُعْلَة	(زُعْلَة) بالفتح بد خلقی و تند	(زَاعِيَة) کصاحبه زن خشنی که	پیر کرد او و اندرا و زَفَدَ فَلَانٌ
مِرْسَقًا لَكَ اِي صَبَّ لِي شَيْئًا	خوی	خود را بر مردان اندازد	قَوْسَه شَعِيرًا افزود و جورا برای
(زُعُول) کصبور شتر و گو سپند	ز غ ل م	(زُعَاوَة) بالضم صنفی از سیاهان	سپ خود
حریص شتر	(رُعْلَة) بالفتح و بضم گمان	(زُعْوَان) بالفتح کوهی است	ز ف ر

ح

ز ف	ز ف	ز ف	ز ف
ز ف ف	ز ف ف	ز ف	ز ف
دشتر مرغ	ز ف ف	مرد	(ز ف) بالكسر بارشت بار قال
(ز ف ف) افگندن مرغ خود را	(ز ف) بالكسر یا می ریزه از شتر	(از ف) سپ بزرگ پهلوز ف	و فی الباع الحمل محرکه یعنی
بر زمین یا گسترده هر دو بازو	مرغ یا از مرغ که باشد	بالضم جمع	یعنی بره گفته انتهی خیک سا
را و جنبانیدن با گیاه را و بانگ	(ز ف ف) محرکه بسیار ز ف شدن	(ز ف ف) کامیر سختی و بلا و اول	مسافر و گروه مردم
کردن باد در گیاه و دخت و سخت	شتر مرغ	خرو آخر آن را شهنیق گویند	(ز ف ف) بالغ و بضم دم سرد
وزیدن باد و آواز جنبش لشکر و فی	(ز ف) یک بار افگندن مرغ خود	(ز ف) کنیزکان که در مشک آب	و دم بر آوردن بانگ کردن و فل
الحديث مالك يا اقم السائب	را بر زمین	کشد و ز و افرا تجمد اسباب	من ضرب و متنفس صاحبم
ت ف ف ف بضم اوله ای ترعدین	(ز ف) بالضم گروه و منه الحديث	و امور که بدان مجد قوت گیرد	و ز ف ف الشئ) میانه چیز
و بفتح ای ترعدین و بروی	فی تزویج فاطمه رضی الله عنها	(م ز ف) ستور سخت پیوسته	و میان سپ
بالراء و معناه تحریکین	انه صنع طعاما وقال ليلا لي اذخل	بند	(ز ف) کسر شتر پیشه و مرد لا و ر بند
حرکت شدیدة	الناس على ز ف ف ز ف ف ای طائفة	(ض) ز ف ز ف ف) بالغ و ز ف ف	و دریا و جوی بسیار آب و شش
(ن) ز ف العروس الى زوجها	بعد طائفة سميت ز ف ف ف	در از کشیدم را و ز ف ف الشئ	بسیار و بار بردارنده یا توانا بر
ز ف) بالغ و ز ف ف) بالكسر شتر	مسميت بها و اقبالها بسرعة	ز ف) برداشت آن را و ز ف ف	برداشتن مشکها و شتر فربه و لشکر
عروس را بومی شوی و ز ف	(ه ی ق) از ف) ای بنی الز ف	الماء کشید آب را و آب پاشید	و ز ف ف اوس) تابعی است
البرق) درخشید	یعنی شتر مرغ ز بسیار ز ف بهم	نمود و آب دارد و ز ف ف النار	و نیز نام جماعتی که یکی از آنها
(ض) ز ف الظلیم و غیر ز ف ف	پیچیده	شیده شد آواز از فرخته شدن شتر	از اصحاب ابو حنیفه است رحمه
ز ف ف و ز ف ف) بتات شتر مرغ	(ز ف) کصو شتر مرغ	و ز ف ف القربة برداشت مشک	الله و بدین معنی بدون الف و لام
و جز آن یا نیز رفت یا دید یا شروع	(ز ف ف) کامیر شتر مرغ ز بسیار	پراب را و نیز ز ف ف) بکلوف و فتن	آید
کرد و در دیدن و ز ف ف) الزنج	ز ف	آواز از سختی	(ز ف) بالتحریک ستون دخت
نیک و زید با د او هو مالکس	(ز ف ف) شتر مرغ ز بسیار	(م ز ف) مکرم دم بر آوردن	(ز ف ف) گروه مردم و لشکر و کرن
بالشديد و لکنه فی ذلك طایض	ز ف	و صاحبم مز ف ف مثله فیها	بنا و شتر فربه و بهتر بزرگ و کان
و ز ف الطائر ز ف و ز ف ف) خود	(م ز ف) بالكسر محقه که عروس را	(م ز ف) دم بر آوردن و متنفس	و ز ف ف السهم) نزدیک
را بر زمین افگند یا گسترده هر دو	در وی برند	و جای آواز بر آوردن سپ	پیکان از تیر یا سوامی جای پراز
باز و را	(ز ف ف) باوند پیوسته ز ف ف	از سینه	تیر یا کم از دو ثلث جانب پیکان
(از ف) از ف ف) برانگیخت او را	و ز ف ف مثله و سبک از هر چیز	(از ف) برداشتن چیزی را	و ز ف ف الرجل) باران خویشتن

بر شتاب شتاب راند آن را بدو	(زِفْن) بالکسر سایه پوش که	(مَزْفِي) کمر می مرد ترسانیده	سوراخ وی به فوفیهو پس
نیز از ذقاف فرستادن عروس	بر با مهابه سازند تا اجزات ابخره شده	در آمد او در آن لازم متعدد	
بجانه شوی و شتاب رفتن شتر	و نمی آن نگاه دارد و بوریا مانی	(ض) ذَفَتِ الرَّيْحُ السَّحَابَ فِيهَا (تَزَقُّبُ الْمَكَاةِ) در آواز آوردن	
مرغ یا نیز رفتن آن یا شروع	که از شاخهای بی برگ خرابانه	بالفتح و ذَفَانًا بالتحريك اند	مکار او آن مرغی است خوش
کردن آن در دویدن	باشند	با دابر را و سبک برانگنده گردانید آواز	
(از ذَقَّ الحِمْلِ) برداشت	(زَفُون) کجوه نام مردی	به و ذَفَتِ الْقَوْسُ بانگ کرد کمان	(الزَّقَاتِ الْجُرْدُ فِي مُحْدِه) (تَزَقُّبُ الْمَكَاةِ)
بار را بدو و نیز از ذقاف فرستادن	(ذَفَنَة) شتر ماده لنگان زن	به و ذَفَتِ الرَّيْحُ سخت وزید	در آمد کلا کموش در سوراخ
عروس بجانه شوی	آسان جماع وزن قاصد	با و به و ذَفَتِ الشَّرَابُ برداشت خود	
(تَزَقُّبُ) سخت جنبیدن از	(ناقه زَفُون) کعبور شتر ماده	سر اب چیزی را در هوا و نیز	ز ق ح
سرمه و جز آن	بسیار آنده و دفع کننده یا شتر	ذَفِي برداشتن شتر مرغ بال را	(ذَقْح) بالفتح آواز بوزینه
(الْمِزْقَةُ السَّيْرُ) سبک گردانید	ماده لنگان	و ترسانیدن کسی را	ز ق د
اورا سیر	(زَفِيَن) بالفتح نام مردی	(از قَاءِ اِزْقَاءِ) نقل کردن آن را از	(زَقْر) بالفتح جرغ
ز ف ق ل	(زَفِيَن) کعبه بردار و سخت	جای بجای دیگر	(ذَقْر) محركة دو رخ لغتی است
(ذَفَقْلَة) شتاب و شافتن	زَفِيَن بالکسر و تشدید نون	(مُتَزَقِّي) ترسانیده شدن	در سفر
ز ف ل	مشله	(تَزَقِّي) ترسانیدن	ز ق ط
(زَفُول) کجوه نام مردی	(ناقه زَفُون) بالفتح کعبور	باب الزاء فصل القاء	(زَقَاطَة) حب الزلم است لغه
(از قَل) بالفتح خشم و تیزی	شتر ماده شتاب رو	ز ق ب	بر بریه
(از قَلَة) جماعت يقال جاؤا	(ض) زَفَقَ زَقْنًا بالفتح پای	(زَقَب) محركة راه تنگ زَقَب	ز ق ع
از قَلَة و باز قَلْتُمَا ای جماعتهم	گفت و رقص نمود و نیز زَقْن	بضمین مثل زَقَبَة یکی واحد و	(زُقَاع) کفر اب کوز خر
و عاقبتهم	بازی داشتن کودکی را و قصاید	جمع در وی یکسان است و نیز	(زَقَايِع) جوزه ای کبد قلب
(از قَلَى) مقصورا جماعت	آن و رقص بازی کردن سبیل	يقال اميتة زَقَب محركة ای	ز عاقبتی است و واحد آن زَقْوَع
از هر چیزی	ز ف ی	من قُرْب	است یا نیامده
(از قَلَة) بالکسر و تشدید اللام	(زَفِيَان) زن کوتاهه بالا و لقب	(از قَبَان) بالفتح موضعی است	(ف) زَقَعَ الْحِمَارُ زَقْعًا بالفتح
سبک عقل	دو شاعر و کمان خود انداخته و ناچه	(ن) زَقَبْتُ الْجُرْدُ فِي مُحْرَة	(و زَقَاعًا) بالضم سخت نیز داد
ز ف ن	زَفِيَان شتر ماده شتاب رو	داخل کردم کلا کموش را در	و زَقَعَ الدَّيْكَ بانگ کرد عروس

ز ق ف	ز ق ق	ز ق ق	ز ق ق	ز ق ل
ز ق ف) بالفح فرو خوردن الفعل جمع من بضر ز ق فة) بالضم لقمه و نواله و هر چه بدست گیری آن را ز ق فیه) بیای مشد و دهی است سواد از آن ده است ابو عبد الله ز ق فی بن ابی الفتح و محمود ز ق فی بن علی که محدثان اند از ز ق ف) بدست گرفتن چیزی را و فرو خوردن بشاب ر بودن ز ق ف) بشاب بودن چیزی را یقال تز قفه اذا استلب بسرعته و فرو خوردن ر بودن گوی بدست از بهو یقال تز قفت الکره اذا اخذها بالید علی سبیل الاستلاب من الهواء	وز قاق بالکسر و ز قاق بالضم جمع ز ق ق) بالضم ز ق قة محسنة جمع ز ق قة) بالضم مرغی است کوچک ز ق قة) محركة فاختها ز ق ق) کسحاب آنکه بر مائین آب خورد و در دهن و طعام باشد ز ق ق) کغراب کوچک و گاهی موت آید ز ق قان بالضم و ز ق قة جمع و راه در میان طنج و جزیره خضرار بمغرب یزید بن محمد بن ز ق ق) کزیر محمد است ابن ز ق قة) کجهنمه محمود بن عمر نسائی طبیب و شاعر است ز ق قة) و یضم موی بریده نوب است بسوی ز ق که پوست بریده موی باشد بقال حلق راسه ز ق قة ای کانه جلد ز ق ق ز ق ق) بالکسر خیک یا پوستی است برای شراب جزان که موی آن را بریده باشند نه برکنده از ق ق ککش ز ق ق) قحمار که	پوست آن سر بجانب پاکشیده باشند فاذ اسلخ من رجله الی راسه فترجول مز ق ق) مکد حرج هر کار که زود ترا انجام پذیرد ز ق ق) کز برج نوعی از موجر عمامه ز ق قة) سرگین کفن ن غ و خورش دادن مرغ چوزه را بدان خنده نرم و بکی و بانگ خود را مرغان وقت صبح و بر جهانیدن مادر کودک را و لغتی است مرکب را یقال ز ق قة کلک کاهاف سرعته کلامهم ز ق ق) بالکسر بر جهانیدن مادر کودک را ز ق قة) بالفح زن سبک قرار و کذلک الناقه مز ق ق) کعظم پوستیکه موی آن را برند و برکنند و در آس مز ق ق) سرموی بریده تشبیه بالجلد المزق مز ق قة) کعظمه شرماده بزرگ خلقت ز ق ق) موی بریدن پوست کشیدن از جانب سر	ز ق ل) بالضم دزدان ز ق لة) کسفینه کوچک تنک ز ق ل) دزدان و دزدان و دزدان العمامة) برآمدگی موی از زیر ز ق ل) کز برج نوعی از موجر عمامه ز ق ل) دزدان و دزدان و دزدان ز ق ل) کسحاب آنکه بر مائین آب خورد و در دهن و طعام باشد ز ق ل) کغراب کوچک و گاهی موت آید ز ق قان بالضم و ز ق قة جمع و راه در میان طنج و جزیره خضرار بمغرب یزید بن محمد بن ز ق ق) کزیر محمد است ابن ز ق قة) کجهنمه محمود بن عمر نسائی طبیب و شاعر است ز ق قة) و یضم موی بریده نوب است بسوی ز ق که پوست بریده موی باشد بقال حلق راسه ز ق قة ای کانه جلد ز ق ق ز ق ق) بالکسر خیک یا پوستی است برای شراب جزان که موی آن را بریده باشند نه برکنده از ق ق ککش ز ق ق) قحمار که	ز ق ل) بالضم دزدان ز ق لة) کسفینه کوچک تنک ز ق ل) دزدان و دزدان و دزدان العمامة) برآمدگی موی از زیر ز ق ل) کز برج نوعی از موجر عمامه ز ق ل) دزدان و دزدان و دزدان ز ق ل) کسحاب آنکه بر مائین آب خورد و در دهن و طعام باشد ز ق ل) کغراب کوچک و گاهی موت آید ز ق قان بالضم و ز ق قة جمع و راه در میان طنج و جزیره خضرار بمغرب یزید بن محمد بن ز ق ق) کزیر محمد است ابن ز ق قة) کجهنمه محمود بن عمر نسائی طبیب و شاعر است ز ق قة) و یضم موی بریده نوب است بسوی ز ق که پوست بریده موی باشد بقال حلق راسه ز ق قة ای کانه جلد ز ق ق ز ق ق) بالکسر خیک یا پوستی است برای شراب جزان که موی آن را بریده باشند نه برکنده از ق ق ککش ز ق ق) قحمار که

ج

زقم

زقی

زکب

زکر

زُقُوسُ الشَّيَاطِينِ وَطَعَامُ دوزخیان گیاهیست بیادیه شکوفه آن بر اطرافش خاکی و بر شکل یاسمین و درختی است باریجا از زمین غورنثر آن سیاه رنگ شبیه پیلید شیرین باندک عفوس و در جوف آن دانه کنجد و غن آن بسیار منفعت و عجیب افعال در تحلیل ریا بارده و امراض بلغم و اخلاط غلیظ و سهیل آن و سد و سپرز و اوجاع مفاصل و نقرس و عرق النساء درج و رک شربا هفت درهم سه روز یا پنج روز و ضا او باست که تیج و برجای ماندگان را بر بامخوده مصدع محرومین و بیه کننده جلد مصلحتش شیر آزه گویند که اصلش لیلیه کابلی است بنوامیه آن را در ارجیا کاشتند و بعد مورا یا ازین ارجا آن را از طبیعت او گردانید دیگرگون ساخت (از قَمَّة) فرو خوراندیم آن را از قوم یا عام است (از دَقَمَة) فرو خورد آن را	(تَزَقَّم) بسیار خوردن و نغمه کردن و افراط نمودن و شیر نوشیدن زق ن (ن) زَقَنَ الحِمْلَ برداشت بار را (از قَان) یاری دادن کسی را بر برداشتن بقال اَزَقَنْتُ قُلَانَا اِذَا اعْتَنَتْهُ عَلَى الحِمْلِ زق و (زَقَا) درختی است که برگ کوچک دارد (زُقَاء) بالضم آواز بوم ز (ن) زَقَا الصَّدَى زَقَوَا و زُقَاءُ بانگ کرد بوم ز زق ی (زُقِيَة) بالفتح بانگ و فریاد (زُقِيَة) بالضم توده دراهم (زَقِي) فریاد و بانگ کننده و خروس زَوَاقِي جمع و منه المثل هُوَ انْقِلَابُ مِنَ الزَّوْاقِي لِأَنَّهُمْ كَانُوا يَسْمُرُونَ فَإِذَا اصْأَحَتِ الذِّبَاكَةُ تَفَرَّقُوا (زُقَاء) بالضم بلند بانگ و فریاد یا بانگ بوم و آبی است و یقصر (زَقُوقِي) کنجوجی موضعی است	سیان فارس کرمان قدس زق (ض) زَقِي زَقِيًا بانگ کرد باب الزاء فصل الکاف زك (زَجَلُ زَكَا) کسر و مرد بسیار سیم و توان گروز و نقد و رجل زكَاةً بالثاء و زكَاةً بالمد مثله فیها (ف) زكَاةً زَكَاةً بالفتح زداورا و زكَاةً أَلْفًا داد او را هزار یا زودتر داد نقد او را و زكَاةً اینها پناه گرفت بسوی او و تکیه کرد بر آن و زكَاةً جَارِيَةً گایید آن با و زكَاةً الثَّاقِبَةُ بولکها انداخت بجز را در پای خود (زِدْ كَا) گرفتن و مندا زِدْ كَا مَنُ زاد زین و نیز از کات) پر کردن مشک و بیاد دادن حدیث کسی رایقال اَزَكَّيْتُهُ الحدیث إِذَا زكب (زَكَب) بالفتح انداختن زن نجیب را بیک دفعه و نکاح کردن و بری و بر نمودن و الفعل من نصر (زَكَبَة) بالضم نطفه و فرزند و فی المثل هُوَ الْأَمُّ زَكَبَتْهُ الْأُمُّ شَيْءٌ لَقَطَعْتُهُ (زَكَبَتْ) بالفتح و التثنية	(زَكِيَّة) کفینه ظرفی است مانند جوال گفت مصری است (مَزْكُوبَة) زبیکه آن را از زمین بر گرفته باشد (اَزَكَبَ) درآمد در زمین است یا در خاک زك ت (زَكَّت) بالفتح پر کردن یا پر کردن مشک و الفعل من نصر و موضعی است (مَزْكُوت) بلخ که در شکم بیضه دارد سردی زده و اندوگین و پر و منه فی صفة علی کوم الله وجه كَانَ مَزْكُوتًا ای مملوًا اعلما (زَكِيَّةٌ مَزْكُوتَةٌ) مشک پر (اَزَكَّتِ الْمَرْأَةُ اَزْكَانًا) بچه زاد زین و نیز از کات) پر کردن مشک و بیاد دادن حدیث کسی رایقال اَزَكَّيْتُهُ الحدیث إِذَا او عینته ایاه (تَزَكَّيْتُ) پر کردن مشک زك ر (زَكْرَة) بالضم خیک شراب و سرکه (عَزَزْ كَرِيَّةً) بالفتح و التثنية
---	--	--	--

زکو	زکک	زکم	زکن
و یحرک بزاده سخت سرخ (زکریا) بالتحریک مقصورة نام پیغامبری علیه السلام دوران لغات است زکریا بامد و زکری کعبه و يُخَفَّفُ فَإِنْ مَدَّ دُتْ أَوْ قَصُرَتْ لَمْ تَصُرْ وَإِنْ حَذَفَتْ الْأَلِفُ صُرِفَتْ و تَنْتَبِهُ الْمَدَّ وَ زَكْرِيَّا وَ انْ جَمْعُهُ زَكْرِيَّاءُ وَ نَ فِي الْخَفِضِ وَالنَّصِبِ زَكْرِيَّا وَ بِنِ الْمُنْتَبِةِ زَكْرِيَّاءُ إِذَا أَصْفَتْ إِلَيْكَ نَقْلَ زَكْرِيَّاءِ بِلَاوٍ و فِي التَّنْبِيهِ زَكْرِيَّاءُ وَ فِي الْجَمْعِ زَكْرِيَّاءُ وَ تَنْتَبِهُ الْمَقْصُورُ زَكْرِيَّانِ و رَأَيْتُ زَكْرِيَّانِ وَ هُمُ زَكْرِيَّانِ حَذَفَتْ الْأَلِفَ لِاجْتِمَاعِ السَّاكِنَيْنِ و لَمْ يَحْرُكْ لِأَنَّكَ إِذَا حَرَكْتَ هَا ضَمَمْتَهَا و لَا تَكُونُ الْبَاءُ مضمومةً وَلَا مكسورةً و مَا قَبْلَهَا مَحْرُكٌ وَ تَنْتَبِهُ زَكْرِيَّ مُخَفَّفَةٌ زَكْرِيَّانِ وَ جَمْعُهُ زَكْرُونَ (أَبُو زَكْرِيَّاءِ) بِالتَّصْغِيرِ كُنِيَّةً يَحْيَى بْنُ مُحَمَّدٍ (ن) زَكْرَةُ زَكْرًا بِرُكْرَدَانِ رَا (زَكْرَةُ تَنَكَّرًا) بِرُكْرَدَانِ رَا و زَكْرُ بَطْنِ الصَّبِيِّ كَلَان گردد شکم کودک و نیکو شد حال او	(تَزَكَّرَ الشَّرَابُ) فَرَاهِمُ آمَدَ و تَزَكَّرَ بَطْنُ الصَّبِيِّ كَلَان گردد شکم کودک نیکو شد حال او و نیز تَزَكَّرَ (بِرُشْدَانِ) بِرُشْدَانِ شکم کودک زكك بالفتح لا غر و زار (زكك) بالضم حوزة فاخته (زككة) بالكسر سلاح (زككة) بالضم خشم و اندوه (مَشَى زَكِيْنًا) كَامِيْسُهُ رَفَارٌ تنگ تنگ (زكازك) كَعْلَابُ طَرْدٍ حَقِيْرٍ (زكزكة) زَنَ بزرگ سرین (ض) زَكَّ زَكًّا وَ زَكَّا نَادِرًا و زَكِيًّا كَانَتْ تَنَكَّرًا رَفَتْ بِأَجْهَتِ سُتًى وَ مَا تَوَانِي كَوْنَهُ كَامِ رَفَتْ و زَكَّ زَكِيًّا (دَوِيْدُ) وَ زَكَّ بِسُلْحِهِ) رِيحٌ زَوْدٌ وَ زَكَّتِ الدَّجَاجَةُ شَبَابُ رَفَتْ وَ كَذَلِكَ الدَّجَاجَةُ وَ زَكَّ الْقِرْبَةُ بِرُكْرَدَانِ شک را (رُكْرَكُ زَكْرَكَةُ) تَنَكَّرًا رَفَتْ (أَزَكَّ) عَلَى الشَّيْءِ اِصْرًا رُكْرَدَانِ بران شهید و جیره شد بروی و أَزَكَّ يَبُولُهُ) بِزَوْدِشْت کمتر خود را (أَزَدَكَ الذَّرْعُ) سِرَابُ شَدَّ کشت (تَزَكَّرَكَ) گُرفت ساز و سامان خود را زك م (زكمة) بالفتح بمعنى زجته است و قد مر في زج م و زك م كبريكا سر و دماغ است (زكمة) بالضم مرد کران جان دشت خوی پسرین فرزند مادر و پدر را يقال فلان زكمة أبويه إذا كانا اخرو ولدیهما (زكام) كغراب بیماری سر و دماغ و هو حَلْبُ نُضُولِ رَطْبَةٍ مِنْ بَطْنِي الدِّمَاغِ الْمَقْدَمِينَ إِلَى الْمَخْرَجِ (ن) زكمة) بیمار زکام گردانید اورا و زك م بِنُطْفَتِهِ) اِذَا خَتَّ آن را و زك م الْقِرْبَةُ) بِرُكْرَدَانِ منك و زك م الرُّجُلُ) مَجْهُولًا زکام زده گردید (أَزَكَّامُ) مَبْتَلًا بِزَكَامٍ گردانیدن کسی را بقال از کبه الله فهو زك م هَذَا هُوَ الْأَكْثَرُ وَقَدْ يُقَالُ زَكْمَةٌ فَهُوَ كَوْمٌ (تَزَكَّمُ) بِنَهَانِ دَاشْتَنِ کَارِ بر کس و یَعْدَى بَعْلَى یُقَالُ زَكْمٌ عَلَيْهِ إِذَا لَيْسَ زك ن (زكَن) كَصَدْرِيكَ نَهْبَانِ (أَزَكَن) زَكْرِيَّاهُ تَرَوْنِي الْمَثَلُ هُوَ از کن من ایاس (زَاكَانَ) قَبِيلَةٌ مِنْ أَرْعَابِ حِمْيَرٍ قزوین سکونت در زبید (س) زَكِيْنَةُ زَكْنًا بِالْتَّحْرِيكِ اِنْتِ (س) زَكِيْنَةُ زَكْنًا بِالْتَّحْرِيكِ اِنْتِ آزاد دریافت و گمان و یاز کن کمان قوی است یا طر فی از کمان (أَزَكْنَةُ أَزْكَانًا) دَانِسْتِ آن را و دریافت و آگاه گردانید آن را يقال أَزَكْنَتُهُ أَيَاةٌ حَتَّى زَكْنَتِ أَعْلَمْتُهُ فَعَلَمْتُ وَ نَزَرُ زَكَانَ) بَگَمَانِ کفشن چیزی را و راست بر آمدن آن زکانه اسم صدر است از آن زکانیه کعلانیه مثله (مُزَاكَنَةُ) هَمْدٌ لِمَنْ زَكْنَتِ و برابر و هم زانو نشستن کسی را يقال هَذَا الْجَيْشُ يَزَاكِنُ الْفُلَّاءِ یقاربه و بنو فلان یزاکن بنی فلان		

زکو

زلیع

زلیج

زلیج

۲۵۴

ای بد انوفهم وینا ففوفهم یعنی	(از کاء) گوا لیدن و پاکیزه	گوی	(ض) زلیج زلیجا) بالفتح و زلیجا
فریب هم زانومی نشیند ایشان را	گردانیدن	زلیج	سبکت یقال مرزلیج اذا خفت
و بگمان گفتن چیزی را	(تزکیة) زکات دادن مال	(زلیج) محسبه که جای لغزان	علی الارض
(تزکین) پوشیده و پنهان داشتن	و پاکیزه گردانیدن ستودن خود	و یسکن	(ن) زلیج الباب) بند کرد در را
کار بر کسی مشتبه گردانیدن یقال	را و زکات کسی گرفتن	(زلیج) بضمین سنگهای هموار	بزلاج یا عام است
زکَنَ عَلَیْهِمْ اِذَا لَبَسَ و حدیث	(تزکی) گوا لیدن و صدقه کردن	(زالج) رشتکار از شد آمد و سخت	(مزلیج) کحسن لقب عبد الله
نفس و جای دادن حدیث نفس	زک ی	نوشته آب و مانند آن و سَعَم	بن مظهر لقوله تلاقی بها يوم الصبا
را در دل	(زکیة) کفینه دمی است میان	زلیج) تیر لغزنده از گمان	عَدُوْنَا اِذَا اُكْرِهْتَ فِیْهَا لَا یَسْتَدِ
زک و	بصره و واسط	(زلیج) کصبور تیر لغزنده از گمان	تزلیج
(زکا) بالفتح و القصر حفت از	(س) زکی زکاء) گوا لید و	و سرج و شتاب و نام سپید باشد	(ازلیج الباب) بند کرد در را
عده یقال خسا او زکا یعنی طاق	افزون شد و تشنه گردید	بن حجت کفانی یا نام ناقه او	(مزلیج) کعظم چیز اندک و آنکه خیزد
یا حفت	(تزکی) گوا لید و افزون گردید	و قدح زلیج) کاسه زود لغزان	را بقومی چسبانیده باشد که
(زکوة) خلاصه چیزی بارة مال	و صدقه کرد	از دست و وعقبه زلیج) راه	نه از ایشان بود و مرد ناقص
که جهت تطهیر بر آری و پاکیزه	باب الزاء فصل اللام	کوه دور و دراز	و فرومایه از هر چیزی وزفت و
و نام و برکت و پاکیزه کردن مال را	زلب	(ناقه زلیجة) شتر ماده سرج	بخیل و حب مخلوط غیر خالص
(رجل زاک) مرد پاکیزه	(زلیة) بالضم تیر	تیر رفتار	(زلیج الکلام تزلیجا) بر آورد
و نیکو	(زکایة) بالفتح نوعی از حلوا	(ناقه زلیجی) کجیزی شتر ماده	سخن او روان گردانید و نیز
زکی) کفنی پاکیزه و نیکو و خوش	(زکولاب) بالضم موضعی است	شتاب رو	تزلیج) باندک چینه زندگی را
عیش از یکجا جمع	بخراسان	(زلیج) ککتاب کلیدان که بی	بسر بردن
(ن) زکا زکاء) بالفتح و الم	(س) زلیب الصبی بامیر زلیبا	کلید کشاده شود	(تزلیج التینید) ایستاد و صبر
و زکوا بالضم گوا لید و افزون شد	بالتحریک چسبیده با در خود و	(زلیجان) محرکه پیش و آمدن و	کرد بر شرب بنسید و نیز تزلیج
و زکا الرجل) نیکو و لائق	جدانگردید از وی	پیش	لغزیدن
آمد و منه هذا الامر لا یزکو	(ازدکبه از دلایا) ر بود از را	(مزلیج) بالکسر کلیدان که	زلیج ب
بفلان ای لایلیق به و خوش	زلب ن ع	بی کلید کشاده شود و وزن لاغر	(زلیج) بالفتح لغزنده
عیش گردید	(زلیناع) بکسر تین در پیشان	سرن	(تزلیج عنه) لغزید از ان

زلح	زلن	زلج	زلح
دی فاسد گردید	است	(زَلْحَة) بضم وتشدید لام جای	زلح
(ف) زَلْعَة زَلْعًا بِالْفَتْحِ رُبُود	(زَلْزَعَة) بِالْفَتْحِ زَنْ سَبَكْ كَه	لغزیدن از بالا به شیب که کودکان	(زَلْح) بِالْفَتْحِ باطل و بیج کاره
آن را بفریب و زَلْع رَجُلَهُ بِالْثَّارِ	بخانه های همسایگان آمد و شد کند	بر روی بلغزند و بیماری است که	(زَلْح) بضم تین کسهای بزرگ
سوخت پای او را آتش	(زَلْزَاء) بِالْفَتْحِ المد کار یقال	در پشت عارض شود و بدان پشت	فراخ
(اَزْدَلْعَة اَزْلَاعًا) در طمع چیزی	جَمَعُوا اَزْلَاءَهُمْ یعنی جمع کردند	درشت سطر کردند تا آنکه حرکت	(زَلْحَلْج) کسر جل مرد سبک
انداخت او را که بگیرد	کار خود را	ران تواند	اندام و رود بار نزدیک تک
(اَزْدَلْعَة) رُبُود آنرا بحیل و	(س) زَلْزَلْزَا بی ارام گردید	(يَزْزُلُوْج) کسب و چاه که	(زَلْحَلْجَة) نان تنگ کاسه فراخ
اَزْدَلْع حَقُّه) پاره از حق خود	زلط	بران هر که رو و پایش بلغزد	نزدیک تک
جد کرد	(زَلْط) بِالْفَتْحِ زَقَار شتاب	(زَلْجَا) بفتح ز و کسر لام صاحب	(ف) زَلْحَة زَلْحًا چشیدن آن را
(مَزْلَع) کعظم آنکه پوست پای او	(زَلْیَطَة) کسفیه لقمه لغزنده از	یوسف علیه السلام	(تَزْلَج) چشیدن یقال تَزْلَجَه
از گوشت رفته باشد	عصیه و مانند آن لغت مولده	(زَلْجَان) و یحرک پیشی در زقار	اذا نطعمه
(تَزْلَع) شکستن و کفتن یا و کفتن	است	(ض) زَلْحَة بِالْفَتْحِ خسته کرد	زلح ف
دست	زلع	او را بنیزه	(زَلْحَقْ زَلْحَقَةً) یک سوگردانید
زلع ب	(زَلْع) محرکه گفتگی بای طاهر	(س) زَلْج زَلْجًا بِالْخُرْکِ فَرِب	آن را دور کرد
(سَبِيلُ مَزْلَعَتٍ) کعشر سیل	بچه یا شکافگی پوست فامّا اذا	گروید	(تَزْلَجَف) یک سوگردید و دور
بسیار	كَانَ فِي بَاطِنِ الْكَفِّ فَهُوَ الْكَلْعُ	(زَلْحَة تَزْلَجًا) هموار کرد انیه	شد
(اَزْلَعَبَ الشَّحَابُ) کثیف شد	(زَلْعَة) بالتحریک خم تبا و فاسد	آن را و تابان کرد	(اَزْلَحَفَّ اَزْلَحَفًا) یک سو گردید
ابر و اَزْلَعَبَ السَّيْلُ) بسیار شد	شده	(تَزْلَج) لغزیدن	و دوری کرید
توجه و مدافع نمود	(زَوْلَع) کج و هر مرد گفته باشند	زلد ب	زلخ
زلغ	(زَلِيع) بِالْفَتْحِ نوعی از موه	(زَلْدَبَ اللَّقْمَة زَلْدَبَةً) فرو برد	(زَلْح) بِالْفَتْحِ جای لغزیدن پای
(ن) زَلَعَتِ الشَّمْسُ زُلُوعًا	سپید و شهری است با حل	لقمه را	جهت تری یا ملاست آن یقال
بر آمد آفتاب و زَلَعَتِ النَّارُ	در بای حبشه	زل ز	مکان زَلْح ای دَحْض و یک
بلند گردید	(س) زَلَعَتِ رَجُلَهُ زَلْعًا	(زَلَن) محرکه رخت خانه و راهی	پرناب تیر مسافت
(اَزْدَلْعَ الْجِلْدُ) سوخته شد	بالتحریک گفته گردید پای او	که ازان در آئی	(رَلْج) ککتف یحرل جای لغزیدن
پوست	و زَلَعَتِ جَوَاحِثُهُ تبا و شد خیم	(زَلَن) ککتف بمعنی زلزله محرکه	بای

زلف	زلف	زلف	زلف
(تَزَلَّغَتْ رِجْلُهُ) گفته گردید	یا از اول شب زلف کُشَرَف و زُلْفَات	یا بالفتح	شدن
پای او	کُشَرَفَات بالضم جمع زُلْفَات	(از لَاف) نزدیک گردانیدن	زلق
زلف غب	کُشَرَفَات بضم تین و زلفَات کُشَرَفَات	چیزی را	
(از لَغَبَتِ الشَّعْرُ زُلْفًا بَا)	بفتح دو م مثله هَلَوُ الزُّلْفُ سَاعَاتُ	(زَلَفَ فِي حَدِيثِهِ تَزْلِيْفًا)	(زَلَقَ) بالفتح جای لغزان
روید موی بعد سردن و	الَّيْلُ الْآخِذَةُ مِنَ النَّهَارِ سَاعَاتُ	زیاده گرد در سخن خود و افزود	(زَلَقَ) محرکه جای لغزان سرین
از لَغَبَتِ الْفَرْخُ) برآمد پرچوزه	النَّهَارُ الْآخِذَةُ مِنَ اللَّيْلِ قُرَى	(مَزْدَلِفَ) پسر ابو عمر طائلی	زلقای ای اَرْضًا مَلَسَاءَ لَيْسَ هَاتِي
زلف	زُلْفًا مِنَ اللَّيْلِ بِضَمِّ تَيْنِ مَا مَقَرَّدُ	و لقب خصب یاسروین	و زَلَقَ الْأَمْعَاءَ بیماری است مر
(زَلَفَ) بالفتح نزدیک منزلت	كَلِمَةً وَأَمَّا جَمْعُ زُلْفَةٍ كَسْرٌ يَضُمُّ	بجمله لُفَّ بِهِ لِأَنَّهُ اتَّقَى رُحْمَهُ بَيْنَ	معه یار و در مارا و زَلَقَ الْكَلِيَّةَ
و پیش شدن الفعل من نصر	سِنِينَ هَآؤُلَاءِ مِنَ اللَّيْلِ بِضَمِّ جَمْعٍ	يَدِي فِي حَرْفٍ قَالَ رَدِّ لِقَا إِلَهُ الْأَقْبَرِ	یا بیطس است
(زَلَفَ) بالكسر مرغزار	زُلْفَةً كَذَرَقُودٍ وَ زُلْفَى مِنَ اللَّيْلِ	عَنِ الْقُرْآنِ فِي الْحَرْفِ اِزْدِلَا فَيَا لِهَمَّ	(زَلَقَتْ) بالتحريك سنگ تابان
(زَلَفَ) محرکه نزدیک و مرتبه	كَجَبَلِي وَالْأَلْفُ لِلثَّانِيَةِ	(مَزْدَلِفَةً) موضعی است میان	وزن
و بانگاه	(عَقِبَةُ زُلُوفٍ) کعبور راه کوه	عرفات و غلّا لَنَّهُ يَتَقَرَّبُ فِيهَا إِلَى	(زَلَقَ) ککف جای لغزان و
(زَلَقَةً) بالتحريك حوض پآب	و دراز	اللَّهِ تَعَالَى اَوْ لَا قَرِيبًا لِلنَّاسِ إِلَى	رجل زَلَقَ) آنکه پیش از مجامعت
زلف بخذف تا جمع یا زلف	(زَلَفَ) کامیر پیش در آینه از جانی بجائی	منی بعد الافاضة او لبعی الناس	ازال کند و مرد و زود خشم
خوص پآب است و زلفه جای	(زَلَفَةً) کجینه یعنی است بین	إِلَيْهَا فِي زَلَفٍ مِنَ اللَّيْلِ اَوْ لَهَا	(زَلَقَ) کصاحب و شاقی است
گرد آمدن آب باران پآب کاسه	(زُلْفَى) کجلی نزدیک و منزلت	أَرْضٌ مُسْتَوِيَةٌ مَكْنُوسَةٌ قَالَ هَذَا	بسجستان
بزرگ و بنگان بنبر و صدقه و	و منه قوله تعالى وَلَا أَوْلَادَكُمْ لِلَّهِ	أَقْرَبُ	(نَاقَةُ زُلُوفٍ) کعبور شتر ماده
کاسه نزدیک تک کرانه کوه و	تَقَرَّبْتُكُمْ عِنْدَنَا زُلْفَى وَ هِيَ لِيَسْمُ	(از دِلَافَ) پیشی نمودن پیش	تیز رفتار و عقبه زُلُوفٍ) عقبه
سنگ هموار تابان زمین درشت	الْمُصْدِرِ اَيْضًا اَيْ تَقَرَّبْتُكُمْ عِنْدَنَا	در آمدن متفرق شدن نزدیک	دور و دراز
وزمین و فته و جای برابر و هموار	از دِلَافًا	و نزدیک گردیدن و نزدیک	(زَلَاةً) بالفتح جای لغزان *
از کوه نرم و زن یا روی آن	(مَزْلَفَةً) بالفتح کمر حله هر ده	جستن و منه الحديث فَاِذَا زَلَّتْ	و نیز زَلَاةً زمینی است بقوطبه
و مرغزار	كَمِيَانِ دُشْتِ وَ زَمِينِ كُشْتِ بَاشْ	الشَّمْسُ فَإِنْ دَلَفَ إِلَى اللَّهِ رُكْعَتَيْنِ	و نه می است بواسط
(زُلْفَةً) بالضم آب شرفی سمیرا	مَزَالِفَ جَمْعٌ وَ نِزْرَ مَزَالِفَ	ای تَقَرَّبَ	(زَلَقَ) کامیر بجای تمام افکنده
و کاسه و بنگان کرانه چیزی و	پایها جمع مزلفه است بالكسر	(تَزَلَّغْتُ) پیش در آمدن متفرق	(زَلَقَ) بالضم التشديد شترنگ
نزدیکی و منزلت و پاره ارض			و آن نوعی شفا لو است تابان

و خطا کرد و زل غمته سپری
 شد عمر او به زل فلان زلایا
 و زلایا شتاب رفت و دید
 و زل الیه زلایا از جای
 بجایی شد و زل الیه زلایا
 کم شد درم در وزن پارچته و
 ناقص گردید
 (س) زل زلایا سبک سیرین
 گردید
 (زَلَّ زَلَّةً وَ زَلَّالًا) مثله
 نیک جنبانید آن را
 (اَزَلَّ اَزْلًا) لغزانیده او را
 ازل الیه شیئا من حقیه داد
 او را چیز از حق او و نیز
 (اَزَلَّال) لغت دادن یقال ازل
 الیه نعمة اذ اسداها وفي الحديث
 من ازلت الیه نعمة فليشكرها
 و برگناه آنچنین کسی را
 (مَزَّل) کجاست مرد بسیار
 احسان
 (اَسْتَزَلَّ اَسْتِزْلًا) لغزانیده
 او را
 (تَزَلَّزَل) جنبیدن
 (زِلْزَال) جنبش اسم است
 زلزله را

زَلَمَ
 (زَلَمَ) بالغض مانا و شایه در حق
 و قد و جزآن
 (زَلَمَ) محرکه جانوری است
 مانند گربه از لام جمع و هم
 شکافته یا آنچه از پس ظلف است
 و تیری بر و تیر قمار از لام جمع
 و قوام گاو دشتی یا عام است و
 کوهی است نزدیک شهره زونباتی
 است که تخم و شکوفه ندارد و در
 رگهای یخ آن که در زیر زمین
 است دانه است بهمان شیرین
 باست
 (زَلَمَةً) بالتحریک نشان در روش
 گوش نر و بها زلتان و یقال هو
 العبد ذلّة و کذا از لمة بالغض و کفره
 ای قدّه قدّ العبد و خذوه خذوا
 اویشبه کانه هو و کذا لك الامه
 (زَلَمَ) کهر و ستم شکافته یا آنچه
 از پس ظلف است و جانوری است
 مانند گربه و تیر قمار از لام جمع
 (الْاَزْلَمُ الْجَدَجُ) بز کوهی و
 روزگار و سختی و بلای به و
 یَعْبُرُ اَزْلَمَ شتر کناره گوش

بریده
 (زَلَمَاء) شتر ماده کناره گوش
 بریده و تیر نیک تراشیده و دست
 و ز ماده کوهی و چسرخ
 ماده
 (زَلِيمٌ) کاسیر تیر نیک تراش
 (زَلِيمٌ) کزبیز نام مردی
 (زَلَامٌ) کشاد نام مردی
 (ن) زَلَمَ خطا کرد و زَلَمَ
 (الْاِنَاءُ) برگرد آورنده را و کذا
 زَلَمَ الْخَوْضَ و زَلَمَ عَطَاءَهُ
 کم کرد بخشش را و زَلَمَ اَنْفَهُ
 بریدنی او را
 (مَزَلَمَ) کم غم سبک و جست
 و ظریف و اسب گردانده ام تو انا و
 شتر کناره گوش بریده یفعل ذلك
 بکرام الابل و الشاء و تیر نیک
 تراش و بز کوهی خرد اندام
 (امْرَأَةٌ مَزَلَمَةٌ) زنی که دراز
 نباشد
 (زَلَمَةٌ تَزَلِيمًا) رست و درست
 گردانید تیر او نرم و تابان کرده
 و زَلَمَ اَلْوَحْیَ بگردانید بسیار
 و گرفت کنارهای آن و زَلَمَ
 غذاءه بد کرد غذای آن را

(اَزَدَ لَهَا اَنْفَهُ) از پنج بریدنی
 او را و اَزَدَ لَهَا رَاسَهُ برید سر
 او را
 (مَزَلَمٌ) کمقشر و دندان و در
 گذرنده و بلند و در سیر و
 جزآن و کوچ کننده و ثابت پای
 (اَزْلَامُ الظُّحَى اَزْلِيمًا) بلند برآمد چاشت و روشن گردید
 و نیز اَزْلِيمًا زود برگشتن
 و کوچ کردن و برپای شدن چیزی
 و بلند برآمدن روز
 زلن بار
 (زَلَنْبُورٌ) یکی از اولاد پنجگانه
 البیس است که بدان تا تفسیر
 کرده اند قول و شکارا افْتَحَتْ وَرَنَهُ
 وَ ذُرِّيَّتَهُ اَوَّلِيَاءُ و کارش آن است
 که میان شوی زن فساد انداخته
 تفریق کند و عیوب زن را بر شوی
 ظاهر نماید و مطلع گرداند
 زلن فح
 (زَلَنْجٌ) مرد بد خوی
 زلن قط
 (زَلْنُقُطَةٌ) بضمتین ضم فاف
 یرو زن کذبیه و لا ثاث لهما
 زن کوتاه بالا و نرّه مرد

ج

زمت	زج	زح	زحق
زله	و صاحب وقار گردید	(س) زج زحجا) محر که چشم گرفت	(زحجن) کجیل مرد بد خلق
(زله) بالفتح ثلثه یحان حین و خوبی آن و سنگی که بر آن آب کش ایستاده شود و سر گشتک	(زمت) آهنگ و وقار و منده	(زحج) کشف خشناک	نخیل ز حننه شله والنون زانده
(زله) محر که غم و اندوه که بذات کسی برسد	یقال از مات اذ انلون الوانا متغائرة	ز م ج ر	(زوح) سیاه فام زشت روی
زله ب	ز م ج	(زحج) کجفر تبار یک ازنی	(زوحج) کشتن باج را که می آید
(زلهب) کجفر مر یک ریش و سبک گوشت	(زج) کشف خشناک	و کلک در از زماجر زماجر	ز م خ
زله م	(زاج) کصاحب نگی	جمع	کامل زح کر کج جمع
(زله م) کشف خفیف بک	(زج) کمر مرغی است بغاری	(زحج) کجفر تبار یک ازنی	(عقبه زح) محر که عقبه سخت و
زلی	رو برادر لانه اذ اعجز عن صید	وزن اند و آواز و آواز فی بانگ فریاد	دور و دراز
(زلیته) کجته گستر دنی زلالی	اعانه اخوه	(زحج) کجفر تبار یک ازنی	(عقبه زوح) کصبور بمغنی عقبه
جمع عرب زیلو و قدر	(احد زلیته) گرفت آن را	(زحج) کجفر تبار یک ازنی	ز م ح
باب الزاء فصل المیم	هم و کذا اخذ بنایجه	(زحج) کجفر تبار یک ازنی	مفتوح و سنانی است به
ز م ت	ای کلاه و لیدیع منه شیا	(زحج) کجفر تبار یک ازنی	ز م ح
(زمت) کامیر صاحب قار و	(زحج) کجفر تبار یک ازنی	(زحج) کجفر تبار یک ازنی	بهرق
آهسته و بردبار	جیم نوک شتر مرغ	(زحج) کجفر تبار یک ازنی	(ف) زح زحجا) تکبر کرد
(زمت) کمر مرغی است که رنگ	(زحج) کجفر تبار یک ازنی	(زحج) کجفر تبار یک ازنی	و گردن کشی نمود
بزرگ می گردد	آن و تشدید جیم مقصور و مرغ	(زحج) کجفر تبار یک ازنی	ز م خ ر
(زمت) ککیت نیک آهسته	مرغ	(زحج) کجفر تبار یک ازنی	
و باوقار	(ن) زح القریة) پر کرد شکر	(زحج) کجفر تبار یک ازنی	(زحج) بالفتح نامی و تبر ازنی
(ازمت) آهسته و باوقار یقال	و زح بیتهم) برافزودید	(زحج) کجفر تبار یک ازنی	و دخت انبوه در هم پیچیده و فراخ
فلان ازمت الناس ای ارفعهم	قوم را بر یکدیگر و زح علیه	(زحج) کجفر تبار یک ازنی	در دین کاواک نازک و تازه و کلک
(ک) زمت زمانه آهسته	ناگاه و بی دستوری در آمد	(زحج) کجفر تبار یک ازنی	در از و باریک
	برایشان	(زحج) کجفر تبار یک ازنی	(زحج) زنی انبه
		(زحج) کجفر تبار یک ازنی	(زحج) باریک و دراز
		(زحج) کجفر تبار یک ازنی	و میان کاواک از هر چیزی و
		(زحج) کجفر تبار یک ازنی	ظلم زحی السواعد

شتر مرغ باریک ساق	التي تبوأها دارا فداء ز مخشتر	ضرب	ازان زامره لغت مونت
(ز مخشتر) بالكسر حیندی اندك	واحر بان تزهی ز مخشتر بامری	(ز مارة) بالكسر نای نوازی	(ن) زمر الفتحی بر گردنك
و منه ما رزاته ز مخشتر ای	اذا عذ في أسد الشرى ز مخ	(ز مارة) بالفتح والتشديد ناس	راپوزم بالحدیث فاش
ما نقصه شيئا	الشرى	و جوب که برگردن سگ بندند	وانسار کرد سخن را
(ز ماخیر) بالضم میان	زمر	تا از سوراخ رز نتواند در شدن	بفلان بر آغا لایند فلان را
کاراک	(زمر) کتف که موی و کم نیم	انگور خوردن وزن انیه یازن	بر فلان و زمر الطبی زمرانا
(ز ماخیر) دهی ست غربی	زمره مونت و کم مروت و مرد	ز انیه خوب وی و منه الحدیث	رمید آهو
نیل بصیدا و فی	نیکو روی	لخی عن کسب الزمارة و عمود	(س) زمر زمره محرکه کم موی
(ز مخشتر) لَصَوْتُ زَخْرَة سخت	(ز مارة) بالضم فوج و گریه گروه	آهن میان دو حلقه گردن بند	شد و کم مروت گردید
شد آواز و ز مخشتر	متفرق از مردم زمر کسر	آهنی	(ز مارة) نای ز زمر
خشم آمده بانگ بر زد و ز مخشتر	جمع	(زمر) کطر سخت و درشت	القیة بر گردنك را
اسم است ازان و ز مخشتر	(ز میر) کامیر کوتاه بالا زمار	(ز میر) کسیت نوعی از مای	(مستزهر) ترجمیده و خرد و
العشب شکوفه آورد گیاه	بالکسر جمع و کو دوک خوب وی	(ز مارة) بالمد والتشديد	حقیر نماینده
(ز مخشتر) لَصَوْتُ از مخشتر آرا	و غناء ز میر سر و نیکو	موضعی است	(از میرار) سخت خشک شدن
نیک سخت شد آواز	(بنو ز میر) کز بر لطنی است	(ز مارة) بالفتح کو دوک نیکو	يقال از مارة اذا غضب احمر
ز مخشتر	(ز مارة) کصبو کو دوک نیکو	(ز مارة) بالفتح و ضم می نام مرد	عینه
(ز مخشتر) کسفر جل دهی است	روی	و ناقة شماغ و پاره زمین است در	زمر
بنوایی خوار زمر قیل اجتازها	(ز مارة) بالكسر نای مزامیر	جبال بنی طی	(ز مارة) بضمین و تشدید الرار
اعلی فسأل عن اسمها واسم	جمع و دف یا هر آله سر و آواز	(ز مارة) بالفتح و ضم میم مخمر	وقد فتح المیم جوهر است معروف
کثیرها فقیل ز مخشتر و الردا فقل	نیکو و سرود و مزامیر دود	ست	و ان انواع ست ذبابی و ریحانی
لا خیر فی شتر و رد فکلمه لاینها	انچه از کتاب زبور می سرایند	(ز مارة) بفتح میم و ضم آن	و نسقی و صابونی الکشری و جهت
ره است جارا الله ابو القاسم محمود	آن را و انواع دعا و احسان	نای و سرود	منع صرع شخصی که مصروع نباشد
بن موفیه یقول امیر مکه علی	مزمار یا مزمور	(نض) زمر زمره با غم و زین	موز و گویند چون افی را نظر
بن عیسی بن و هاس الحنفی	(ز مارة) بالكسر بانگ شتر مرغ	نای	رمار کشاد نای نواز
جمع قرآن نسی سوی القرية	و بانگ کردن آن و الفعل من	ز اموشه قلیلا لغت مذکرت	(ز مارة) بالضم طامی از تخم

لج

زمع	زمع	زمع	زمع
مرغ و گوشت تزیین دهند	دست گویند و آن در هر پای	و مرد رسا و در گذرنده در امور مرد	جای بر آمدن خوشه آن است و
زم رد	و و است گو یا مخلوق از پاره	ثابت عزم بر کاری و یکسر فیما	ثابت عزم بودن بر کاری محرم
(ذمزد) بقات و تشدید	شاخ یا موی فروخته در پایی	(زموع) کعبور مرد شتاب ده	کردن کاری را يقال ازمعت الاصر
ز بر جد معرب است	گویند و آموذ و خرگوش و جز آن	و خرگوش که نزدیک گام گذاشته	و علیه اذا جمعت علیه و انك
زم زر	زمع جمع زماع جمع الجمع	دو دوگاهان تعد و علی زمعها اولها	عزمك علیه
(لحمه زمازیر) گوشت او	و پشته و آب راه یا زمین شیب	اذا قربت من مجر هامشت	(زمعة) کجسته نوعی از جماع
منقبض تر بخیده است	او هو دون الشعبة والشعبة	علی زمعتها لئلا یفتقی اثرها	وهو ان یعوماعلی اطراف الجمع
(زمزدا لوعاء زمزرة) جنبانید	دون الثلثة او ثلثة صغیرة لیسها	فتصاد به وزن شادمان شتاب	(زمعت الناقة ترمیعا) شتابی
او نذر ابعده پر شدن تانیک	سئل قریب یا زمین پست که آب	(زمیع) کامیر شتاب زده و مرد	نمود و تیز رفت
پر شود	در وی گرد آید از زماع جمع و آب	دلیر که چون عزمیت کاری کند	زم ق
زمع	راه به کوچک نک زمع جمع	بر گردد از ان و نیکو ستواری	(زمقة) محرکه چیز اندک و حقیر
(زمع) بالخریک مردم فرومایه	(زمعة) بالفتح و یحرک نام پدر	بسیار اقدام کننده بر امور	ومنه ما اغنی عنی زمقة شی
یقال هو من مع الناس ای من	سودة ام المؤمنین پدر برادرش	زمع جمع	(الحیة زمیقة) ریش برکنده
ما خیر هم و موی دراز پشته	عبد الله که صحابی است رضی الله	(زمعان) محرکه سبک و شتابی	مزمومة مثله
پاشنه اسپ و توجیه است و لرزه	عنه و عنها	و هسته و در رفتن از لغات	(ضن) زمق الحیة زمقا
مانندی است که بمردم عارض	(زمع) ککتف آنکه وقت خشم	اغداد است و ثابت بودن کاری	بالفتح برکنده ریش او را و زمق
شود و کرمای جای بر آمدن خج شده	کینز یا اشک آیدش	و لفعل من فتح	القفل) کشاد کلیدان
انگور زمعه یکی و در جل زمع	(زمعة) بالضم پاره از گیاه	(زمع) ککر زنبوری غش و آنکه	زمك
مرد رسا و امور و ثابت عزم	(زمعی) مردم فرومایه و زود	در حاجت خود چست نباشد	(زمك) محرکه خشم
بر کاری و نیز زمع زاید شد	خشم و مرد زیرک و رسا	(زماعة) بالتدید کون	(رجل زمكة) بالخریک مرد
انگشت از مقدار برگشته و بی خود	(ازمع) آنکه انگشت زاید داشته	(زمع) کحسن ثابت عزم	شباب زده خشناک یا کول است
شدن از ترس یا عا م است و ترس	باشد و بلا و امر بد و قبیح از مع	بر کاری	بالا
و بیم و الفعل من سمع	جمع	(ازمع) دویدن خرگوش و جای	(زمك) کطرب دم جانور
(زمعة) محرکه تندی پس سم ستور	(زماع) بالفتح شتاب زدگی	جای بر آمدن گیاه و برابر نباشد	برنده
یا ناخن مانندی است در بند	و درستی و ثبات عزم و استواری	آن و بزرگی شدن گره انگور که	(زمکی) بکسر الزار و المیم مقصور

شد داد مغرّه جانور پرند یا نامه دم آن یابن دم (ن) زَمَكَةُ عَلَيْهِ زَمَكًا بر انگیخت آن را تا سخت خشمگین شد بروی و زَمَكُ الْقُرْبَةِ بر کرد مشک را (اِرْمَاكُ) سخت خشم گرفت زمل (رِزْمَل) بالكسر ردیف بارشت و نیم جوال از بر خیزی و منه مافی جوالقك الا زَمَل اِذَا كَانَ يَضِفُ الجوالق و عبد الله بن رَمَل تابعی غیر ثقة است و آنکه صفائی گفته که صحابی است غلط است و زَمَلُ بْنُ بَيْعَةَ یا زَمَلُ بْنُ بَيْعَةَ یا زَمَلُ بْنُ عَمْرِو بْنِ عَزَبِ بْنِ خُشَّاف صحابی است (رِزْمَلَة) بالكسر خرمانان دراز در هم پیچیده و خرمانان ریزه انجوه و نهال خرمان آن قدر که دست بدان نرسد (زَمَلَة) بالضم گروه مردم و همران (زَمَلَة) محرکه بسیار یقال تَرَكَ زَمَلَة یعنی نهشت بسیار را کاشتر به جمع	(زَامِل) کصاحب پیر و نابالغ و ستور که از نشاط لنگان آه رود در پ معاویه بن مرداس سلمی (زَامِلَة) شتر که رخت و توشه دان بروی نهند (اِرْزَمَل) بالفح او ز یقال سمعت لَهَا اِرْزَمَلًا ای صوتاً یا هر آواز مخلط یا آوازی که از خلاف نره تنو بر آید اِرْزَمِل جمع اِرْزَمِل مثله و الیاء للاشباع و همه تقصیم یقال اخذه بازمله ای بتمامه و تَرَكَ اِرْزَمَلًا یعنی گزشت عیال بسیار را (اِرْزَمَلَة) بالفح بسیار یقال تَرَكَ اِرْزَمَلَة یعنی گزشت عیال بسیار و آواز گمان و اخذت یازمَلَة ای باثباته و کَلَّه (زَوَمَلَة) بالفح خرماندن شتر و راندن خر که بران بارش و قویم هو این زَوَمَلَتِهَا یعنی او را آن است و نیز این زَوَمَلَة پسر داه است (زَمَال) بالكسر لنگی شتر و لفافه توشه دان و زَمَل کتب و اَزَمَلَة کاشتر به جمع	(ازمیل) کامیر پسوار نشسته و هم سفر و یار و سفر قَالَ اِذْ اَعْمَل الرجلان عَلَی بَعْدِیْ هِمَا فَاَنْزَمِلَانِ فاذا كانا بِلا عَمَلٍ فَرَفِقَانِ (زَمِیل بن عباس) کز بر از مولای خود که عروه بن بر است روایت دارد (زَمَل) کسر و یخفف ضعیف ترسده و بد دل و بار دخت (زَمِیل) کسب و یخفف ضعیف بدل ترسده زَمِیلَة کفیطه و زَمِیل بالكسر تشد الام کسب زَمِیلَة کجینه و عده مثله و نیز زَمِیلَة کجینه بطنی است از قبیل تجیب از ان بطن است سلمه زَمِیل بن مخرمه تجبی محدث (اِرْزَمِل) بالكسر شکرده کفتر که بدان جرم تراشند و آهن پاره که در طرف نیزه کنند برای صید کا و و خایک آهنگان هر سخت و قوی و مردست و ضعیف از لغات اخذ است (زَمَال) کرمان ضعیف بد دل ترسده زَمَالَة کرمانه مثله (اِرْزَمَل) بالضم آهو و گوزن آنکه پیش از مجامعت انزال	بانگ کننده (اِرْزَمُولَة) کبر زونه آهو و گوزن بانگ کننده اِرْزَمُول مثله (نض) زَمَل زَمَالًا بالكسر و یفتح لنگان بر یک پهلود و دید (ن) زَمَلَة زَمَالًا ردیف خود ساخت و را یا عدیل گردانید و زَمَلَة در پی و رفت و زَمَل زَمَلًا بالفح و زَمَالًا و زَمَلَانًا بالتحرک لنگان آه رفت از نشاط (مَزَمَلَة) کفطه کوزه و مانند آن که در آن آب سرد کنند لغت عراقی است (تَرْمِیل) در پیچیدن بجامه و پنهان کردن (مُزَامَلَة) عدیلی کردن بر یک زامله (اِرْزَمَلَة) بردشت و را یا یکبار برداشت (تَرْمَل) در پیچیده بجامه (اِرْمَل) در پوشید جامه را پیچیده شد بدان زمل ق (زَمَلِق) کعلبط و قد تشد المیم آنکه پیش از مجامعت انزال
--	---	--	--

زم	زم	زم	زم
اندهش زمالق كعلا بط مشله	و بلند	نزدیک خانه کعبه شرفها الله تعالی	(زَمَمِمْ) چهار و در بینی شتر کردن
دَم ل ك	(زَمَزَم) بالفتح چاهی است	و تحف و ماء زمزم آب	يقال زَمَّ الجمال شد دلکثرة
(زَمَلِكان) بالکسر دهی است	نزدیک خانه کعبه شرفها الله تعالی	بسیار	(زَمَزَمَ الجمَل) بانگ کرد
بدمشق از ان ده است شیخ الشیوخ	ناقه و ماء زمزم ابجبار	(زَمَزُومُ الایل) شتران گزیده	شتر و يقال ما ترَمَزَمَتْ بِهِ
ابو المعالی و صحرائی است بعید	(زَمَزَمَة) بالفتح آواز که از دور	یا صد چهار از او زَمَزُومُ الْقَوْمِ	سَقَتَی یعنی نغمه آن را
اطراف بلخ	آید و در ان بانگ باشد مانند بانگ	بدترین آنها	(از دَم) تکبر نموده و نیز از دِقَام
دَم م	مگس بانگ رعد یا بانگ رعد که	(از مِمِمْ) بالکسر شبی است	سر بر داشته بودن گرگ بزغال را
(زَمَم) بالفتح شهری است برکنار	پی در پی باشد و هو احسن حوتها	از شبهای محاق و موضعی است	يقال از دَمَ الذئب السخلة اذا
جیحون و یضم	و اثبتته مطرا به و کلام مجوس قوت	و ماه آخر ماه	اخذها را قمارا سها
(زَمَم) بالضم موضعی است	طعام خوردن که زبان لبان	(ن) زَمَمَة زَمًا بست آرا به و	(از مِمَام) بسته شدن
(زَمَم) محرکه مقابل و قرب يقال	نکشایند بلکه با وازی که از خیشوم	زَمَّ البعير بانفه برداشت و بلند	زَم ن
و جعی زَمَمَ بینه ای تجاه و دادر	و حلق بر آید بعض آن از بعض	کرد شتر سر خود را از در دینی	(زَمَن) محرکه روزگار و وقت
زَمَم دانه ای قریب منه امرهم	بمطلب بدید و آواز شیر بشیر هر	و زَمَّ الرَّجُل بِرأسه بلند	قلیل یا ندر یا کثیر از زمان و از من جمع
زَمَم ای قصد متوسط معتدل	آواز خفی که فهمیده نشود	کرد سر خود را به و زَمَّ بِأَنفِهِ	(زَمَنَة) محرکه روزگار يقال ما
لَوْبِین ظاهر	(زَمَزَم) بالکسر گروه شتران	تکبر کرد و گردن کشی نموده و زَمَم	رَأَيْتُهُ مُذَمَّمَةً ای مذممان
(زَمَام) بالکسر چهار و رشته که	شش ساله	الْقَرَبَة پر کرد و مشک به وقت	(زَمِن) ککف بر جای مانده
در چوب بینی شتر بندند و بروی	(زَمَزَمَة) بالکسر گروه مردم و شتر	الْقَرَبَة برگردید مشک يقال زَمَّهَا	زَمِنُون جمع به و بیماری که بیماری
مهار بندند از مة جمع و زَمَام	یا پنجاه شتر و باره از دیوان یا	زَمًا قَوَمَتْ هی زَمُومًا لازم تعد	آن اندک دراز باشد
النَّعْل) آنجه زوال بروی	و در ان جماعت شتران که در ان	و زَمَّ البعير) مهار کرد و دینی	(زَمَان) کسحاب روزگار و وقت
بندند	ریزه نباشد	شتر و زَمَّ النَّعْل) زمام خست	اندک بود یا بسیار از مینه جمع
(زَام) متکبر گردن کش زَمَم	(زَمَزِم) بالکسر جماعت شتران	نعل را به و نیز زَمَم پیش شدن در	(زَمَانَة) با بستم حب و بر
کر کعب جمع و مرد ساکت و خاموش	شش ساله	رفتن سخن گفتن و سر برداشته	جاس ماندگ و آفته در
از تکبر و يقال اخذ الذئب سَخْلَة	(زَمَزَم) که در هم موضعی است	بردن گرگ بزغال را	حیوانات و شیرین مندر
فَدَّ هَبَ يَهَا زَامًا رَأْسَهُ ای افعا	بخورستان	(زَمَم) کبکم چاهی است نزد کعبه	بن جیک بن زمانه و حمید
(زَمَان) کرمان گیاه بالیده	(زَمَزَم) کعلا بط چاهی است	شرفها الله تعالی	بن ابراهیم بن زمانه

محدثان اند	(س) زمه الحمر (سخت شد گرما)	گداخته شدن	(زنبه) تنگ که دانین یقال زناً
(زمن) کر بر اندک وقت و	وزمه الرجل بلح (سخت شد	باب الزاء فصل النون	عليه اذا ضيق
گاهی تراخی اراد کنند و منه	گر با بر مرد	زن	زن ب
لَقِيْتُهُ ذَاتَ الرَّمِيْنِ یعنی بعد وقت	(ف) زَمَعْتُهُ الشَّمْسُ (ازیت	(زناء) بالفتح و المد کوتاه گرد	(زنبه) بالفتح نام زنی
و زمانکی و قتل بر جانی مانده	داد او را گرمی افتاب کل کل لغت	اندام و آنکه او را کمیز بستاب گفته	(ازنب) بالفتح فریه
زَمْنِي کفنی جمع	فی الدال و الذال	باشد و یقال رجل زَنَاءٌ یعنی مرد	(زنب) بالفتح بدل و در سختی
(زَمَان) بالکسر التثنية نام جفت	زم ه ج	تنگ آمد بقضای حاجت و فی	سخت خوش متفر خوش بوی و منه
زَمَانِي و نام الفند سهل بن شیبان	(کلام مَرَج) کشف گیاه تر	الحديث فی ان یصل الرجل	سَمِيَتْ الْمَرْأَةُ زَنْبًا او من لا زنب
بن ربیع بن یمان بن مالک بن	و تاز به بسیار خوش آیند	و هو زَنَاءٌ ای حارق و ظل	للسمین او من زَنَاءٌ بالعقب
صعب بن علی بن بکر بن اهل یا	زم ه ر	زَنَاءٌ سایه تنگ و موضعی است	اَزْنَاءُ یاها و اصلها زَنْبَان
زَمَان بن تیم الله بن سهل است	(زَمَهْریر) سختی سر و ماه	(زنی) کفنی خیک خرو	(زَنَاب) بالضم لقب زنب بنت
و از ایشان است عبد سز مانی بن	(مُزْمِهَر) مرد سخت خشم	(ف) زَنَاءٌ اِلَيْهِ زَنَاءٌ و زَنَاءٌ	ام سلمه بدان جهت که بنی صلی الله
سعید تابعی اسمعیل زَمَانِي بن	(زَمَهْرَتِ الْعَيْنِ) سرخ شد	پناه گرفت بوی و زَنَائِي	علیه وسلم او را بلفظ زبایا می فرمود
عباد و محمد زَمَانِي بن یحیی بن	چشم از غضب	النجیل) بر آمد بر کوه و زَنَاءٌ	(عَمْرُو بن زَنْبِ) کر بیز تابعی
فیاض که محدثان اند	(اَزْمَهْرَ الْوَجْه) ترش گردید	الظن) کم شد سایه و در گمش	ست
(س) زَمِنَ زَمَانًا و زَمِنَ بام	روی و اَزْمَهْرَ الْيَوْمِ سخت	و زَنَاءٌ اِلَيْهِ) قرب شد بوسه	(ابو زَنْبِيْه) کجینه از کنیت
و زَمَانَةٌ بالفتح بر جای ماند	سر شد روز و اَزْمَهْرَتِ الْكُؤُوبِ	و یقال زَنَاتُ الْخَمْسِینِ عِدَّةٌ	عربان است
(اَزْمَنَ عَلَيْهِ اَزْمَانًا) امد برو	در خشد سار کا و اَزْمَهْرَتِ	منها و زَنَافِلَانِ) شادمان	(زَنْبَابَة) بالکسر ماهی است
روزگار و نیز از مان) انکار کرد	الْعَيْنِ) سرخ شد چشم از خشم	و بشتافت و دو سیده زمین	باریک تن
و دیران شدن	زم ه ل	و نیز زَنَ و زَنُوْء) خبه کردن	(زَنْبِيْ) بالفتح کفنه قری نوعی
(مُزَامَنَة) بر روزگار معامله	(مُزْمَهْل) آب صافی و راست	و بشتاب گرفتن بول غایط یقال	از رفار در زنگ
کردن یقال عَامَلْتَهُ مُزَامَنَةً	و بر پای ایستاده	زَنَابُولُهُ ای احتقن	(س) زَنْبَ زَنْبًا) بالتحریک
کنش اسره و میاومه	(اَزْمَعَلَ الْمَطَرُ اَزْمَهْلًا) بارید باران	(اَزْنَاءُ اَزْنَاءًا) لمبخی گردانید	فریه شد
زم ه	جاری و روان شد برف پس از	داشت ویرا	زن بار

زنج	زنج	زنج	زنج
آن زنج و نوش زاندا باز ماند	تاریخ بخاری است از ابوالقاسم	(زنج) باردخت پیوندی از نارنج	(زنج) بالفح مدر حاضر جواب
(زنج) کز برای غسان محمد	اشقر از بخاری	و ترنج و لیمون است که با یکدیگر	و شیرین
بن عمر و محدث	ز ن ت	پیوند کنند	(زنج) بالضم کو دک حاضر جواب
(زنج) بالکسر با دوش	(زنج) بالکسر قبیل است بمغرب	(زنج) کقطار از اعلام است	و خرد ریزه
(زنج) بالفح شهری است	از ان قبیل است ز نانی منجم	(زنج) بالتار نوک موزه و	(زنج) بیای نسبت گران از
با ذریچان ان شهری است محمد	ز ن ت ر	نوک کفش	مردم و نوعی از کشتی بزرگ
زنجانی بن محمد بن ثاکر و امام	(رفاعة بن زنتق) کجعفر صحاب	ز ن ب ق	زنجریه مثله
سعد زنجانی بن علی شیخ اکرم	ست و بشیر بن عبد المذنب	(زنج) کجعفر روغن یاسمین	(زنج) بالضم کبت انگبین
و ابوالقاسم یوسف زنجانی بن حسن	زنج بدری است قتل یومئذین	که بهندی چسبیده است در دودم	زنجوره بالتاء مثله و مرد سبک
و ابوالقاسم یوسف زنجانی بن علی	ابو زنتق جد است مر سید زنتری	گرم و در اول خشک ملطف ملین	چست ظریف حاضر جوابی خرگه
(عطاء مرنج) کعظم بخش کم	بن اود بن ابی زنترا و احمد	و مقوی اعضا و طلای آن چیست	توانا بر بار بردن موش بزرگ
واندک	بن سعود زنتری محدث است	شعریه و سردی مانع و اعضا	و درختی است مانند درخت چنار
(تتج) کم دادن کسی را	و اما محمد بن بشر الزنتری فقه	تاسل نافع و گل سوسن از او ناک	و انجیر حلوانی و کو دک حاضر
زنج ب	فیه این نقطه و الصواب بالباء	و ام زنج می	جواب
(زنج) بالضم کمر بند	الموحدة لانه من ال زنج	(زنج) واسطی اند	(زنج) بالکسر کبت انگبین
(زنج) بالفح بالشیخ که زبان	(زنج) بالفح تنگی و عسرت	از ایشان است ابوالفضل محمد بن	و درختی است بزرگ و انجیر
بر سرین بندند تا کلان نماید	(زنج) خرامید	محمد بن عبد الکریم بن محمد بن ابی	حلوانی
(زنج) بفتح اول و ضم جیم	زنج ج	زنج و پسرش حسین پسرش	(زنج) بالکسر درختی است
کمر بند	(زنج) و یکسر زنگ که گروی	بجی که محدثان اند	مانند چنار و انجیر حلوانی
زنج ب ل	است از سیاهان زنجی یکی زنج	(زنج) بالفح تره است گرم	(زنج) کسفر جل همه یقال
(زنج) می بیخ نباتی است	جمع و مرنج بالفح مثله	تند طعم زبان کرد در سر آرنده	اخذة بن زنجیه ای کله
که بفارسی لوجه و بهندی سونمه	(زنج) بالضم دهی است بهشتاپور	زنج ب ل	(ارض مزبنة) زمین بنور ناک
نامند برگ آن شبیه به برگ ن	(زنج) محرکه شدت نشنگ	(زنج) بالکسر کسید و انبان	(زنج) تکبر نمود و گردن کشی
و بروی له فوق مسخنة هاضمة طینه	یا آن در هم شدن رود است	و جز آن و یفتح و احمد بن حسین	کرد
یسیرا بایه مذکبة اذا خلط	از تنگی و در دین وقت صاحب	بن احمد بن زنبیل نها و ندر اوی	زنج ب ع

برطوبه کبد المعز و جففت و سحی و
 الخلل به ازال الغشاوة و حلة البصر
 و زنجیل الکلاب تره
 استند که بر تشن برگ میدماند
 و شاهنامه سرخ دارد و بسیار گرم
 و خشک کف و تشن را از آله نماید
 و سگ میکند و زنجیل البجم
 و کذا زنجیل الفارس
 اشتر غار است و زنجیل الشمام
 راس
 زنجیله گیاه است و آن
 را قائل الرهبان نامند لغت
 مصری است
 زنج ر
 زنجرة المنك زون و بقال
 زنجر فلان اذا قلع بين ظفر ايها
 و ظم سبابة
 زنجير الكسرك و سبيك
 که بر ناخن نوجوانان ظاهر شود
 زنجيرة بالهاء مثله
 زنجار بالكسر شهره است
 بالفخ زنگار معرب
 زنجور كصفو رنجه از
 ای

زنجج (كشف قبيلة است انه
 ذی الكلاع
 زنج ف د
 زنجفم بالضم زخون است
 معرب شکر
 زنج ل
 زنجیل بالكسر مرست اندام
 و ضیف زنجیل بالهمزة مثله
 زنج ح
 زنج بضمین باء و تشن منبگان
 بر خیر و شر
 زنجج کعبور ماده شتر تیز و
 و شتاب
 زنج زخا ستود در اند
 و تنگی نمود در معامله و تنگ گرفت
 زنجج بار بار آب خوردن
 زنجج به دیگر راستودن
 زنجج واکشاده شدن درخ
 و مرة بعد اخری آب خوردن
 و برداشتن و بلند کردن نفس
 خود را زانند از مرتبه خود و تکر نمودن
 و تکر نمودن
 زنج ح ف
 زنجفة بالضم و ففتح از اس
 دواهی است

زند خ
 زنج و زنج (برداشتن بزغاله
 سر خود را وقت شیر مکیدن از دور
 مانند شیر گویا خشکی حلق
 و الفعل من ضرب و ف
 زنج زنج (کشف روغن متغیر
 و زره برگشته
 زنجة کفره شترانیکه تشکله
 آنها از شدت تشنگی تنگ شده
 زنج ح
 زنج بضمین باء و تشن منبگان
 بر خیر و شر
 زنجج کعبور ماده شتر تیز و
 و شتاب
 زنج زخا ستود در اند
 و تنگی نمود در معامله و تنگ گرفت
 زنجج بار بار آب خوردن
 زنجج به دیگر راستودن
 زنجج واکشاده شدن درخ
 و مرة بعد اخری آب خوردن
 و برداشتن و بلند کردن نفس
 خود را زانند از مرتبه خود و تکر نمودن
 و تکر نمودن
 زنج ح ف
 زنجفة بالضم و ففتح از اس
 دواهی است

زند (بالفتح بندوت و هکما
 زندان و دجوب یا آهن آتش نه
 و این بالاین است اما جوب یا سنگ
 زیرین زنده بالتا گویند و قل
 هما زندان اذا اجتمعوا ولا يقال
 زندان زناد جمع آزند و اندا
 مثله و منه تقول لمن ماعنك و
 يك زنادی یعنی روشن شد بتو
 آتش گرفت زناد من و این کنایه از
 نج مرام است و در خفه است
 خار دارد و ده است بنجار از ان
 متغیر و مزه برگشته گردد و در
 و زنج السخل برداشت
 بن لازم و از این است فوج
 زنجج و کوبه است بنجده
 و طویل الزندان آنگاه تنها
 هر دو ذراع آن دراز
 زنجج برداشتن بزغاله سر و بزرگ باشد و زند زود
 مکیدن از دور مانند شیر گویا
 یا از خشکی حلق
 زنجج برداشتن بزغاله سر و بزرگ باشد و زند زود
 خود را وقت شیر مکیدن از گرتگی
 نام نهر اصبهان است و زند
 و دد شهره است نزدیک است
 واکشوده شدن درخ حالا ویران و خراب است و نایه
 است در او اخز عرق و زند
 بن الجون ابو دلامه شاعر
 زنجج و دید و دوا
 بن انراق الثری
 زند (بالفتح شهره است

ج ۲

من بسیار ماهر و حاذق بود	خوانده و مردی بقره چمید	زنائی (آب بینی مانده که از	زن یونی نسبت زن نام مقصود
زن یقی (کامیر مردی بقوه	که نه از ایشان بود	بنی شتر بر آید	است و زناوی از محدود
چمیده که نه از ایشان بود و پسر	زن یقی (وکیل خاصیت فرستاد	زن ص (تت عصبه زنا و زونا)	زن ناء (بالتشديد محدود
خوانده و ناکس و سخت و زوایه	بوئی که یقال زعوا الی هذا	خسک شدی آن و زن فلاحه	ماده
و بدخوئی که در ناکسی معروف شد	الحضم ای بختو یلخاضی	بخیرا و شر اگمان کرد او را	زن وائی (سه کوه خرد اندیم)
و خضم جواب از طرف قوم	زن ن	بخیرا و شر و تهمت نمود	زن (زن یونی و زنا ناء)
زن یقی (کمزیر نام ساریه صحاب	زن (بالکسر ماش یا گندم بود)	را زن ان (گمان بردن کسی)	کسر یا با زن حرام جمع آمده
که او را عمر رضی الله عنه	رحطه زن (بالکسر گندم بود)	یا مدی او تهمت کردن یقال	و زن فلاحه (زن ناست کرد
بها و نذر ساده بود و خطبه	ناخوش مزه و ابوزینه) یفتح	از نشت بکذا اذا التهمته به	او را
او را نداد او گفت یا ساریه ان	کی	هوین بکذا	ایضا با زن حرام جمع آمدن
و او در نها و نذر شنید و شنید	زن (ماء زن) محرکه آب کم و تنک	زن یقی (پوشه ماش خوردن	زن ناء (بالتشديد محدود
آن آواز کرد دشمن را و ریافت	و کذا میا زن یا چاه که درو	زن ناء (بالتشديد محدود	زن ناء (بالتشديد محدود
نام شخصی بسیار است بالا که او	آب است یا نه معلوم باشد	زن یقی (سخت تیز گریز	زن یقی (بالتشديد محدود
بنی صلی الله علیه و سلم وید و	رطل زن (کسب سایه کوتا	بوئی ما	خواندن کسی را
سجده شکر بجای آورد که	ظل زن ناء بالهمز مثله	زن و	باب الزاء فضل الواو
حقا ازین قدر کوتا می شود	زن یقی (کامیر آنکه او را کسر	زن و عاء زن (کفی خورتک	زن و
داشته و نام پدر و زوی و کتاب گرفته باشد و منه الحد	زن (زنا زونا) تنگ شد	زن (زنا زونا) تنگ شد	زن و عاء زن (کفی خورتک
و جد ابن ابی اباس شاعر	ای صلی الله علیه و سلم وید و	زن یقی (سخت تیز گریز	زن یقی (بالتشديد محدود
و نام سامر مارون الرشید	ای جاق و قیل هومن یدافع	زن یقی (سخت تیز گریز	زن یقی (بالتشديد محدود
را زنم الشجر) برگ بر آوردن	الاخینین معا	زن یقی (سخت تیز گریز	زن یقی (بالتشديد محدود
گرفت	رجل زنائی (مرد کانی و بند	زن ی	زن و
رمز زن (کفظم شتران ریزه	زات خود را	زن یقی (بالکسر یسین و زن	زن یقی (بالتشديد محدود
و نام فله و بجز رمز زن (شتر که	زن یقی (کتاب) کزیر	زن و (بوزینه) است و	زن یقی (بالتشديد محدود
پاره از گوش آن بریده معلق	بطنه است و محمود بن زین	زن یقی (بالتشديد محدود	زن یقی (بالتشديد محدود
گذاشته باشد و المون با لها و غیر مردی بود معروف	خلاف ابن زنده	عبد الله صبح و نهی است	عبد الله صبح و نهی است

ج

به وصل نهی است به از بل نهی
 است میان سورا و واسط و نهی
 است دیگر نزد یک آن و بر سر
 واحد آن روستا بی است و آن
 هر دو روستا از زبان گویند یا
 اصل از بیان است منسوب بزب
 و عامه زبان گویند از یک آن
 دور و شاست عبد المحسن بن
 احمد بز از محدث و مجمع باو الیها
 من الانهار الزوای و نیز زاب
 نام پادشاهی از پادشاهان فارس
 که این همه انهار کسیده
 اوست

و جفت خلاف فرد و يقال زوج و فرد
 یعنی جفت با طاق و يقال للانثین شدن
 هاز و جان هما ذوق کایها هما
 سبتان و هما سوا و اشتريت شدن
 زوج حم یعنی کرا و انتی و عند
 زوجا فعل و پوشش که بر
 هودج افکند و رنگ دیبا مانند
 آن و قرین یار ازواج جمع
 رواج) زاک معرب است و آن
 انواع است و لقب احمد بن منصور
 خطی

رَمَزَاوَجَة) همه گیر جفت و قرین
 را زد و اج) با هم جفت و قرین
 رَزَوَجَة النَوْم) در آمختن
 او را نواب و نیز تزوج) زن
 کرون و شوی کردن و یعدی بنفسه
 یقال تزوجت امرأة و اما تزوجت پیش آن حضرت بر سولی آمدند
 بامرأة لغت از دشمنی است
 که تقدیم آنرا بگویند
 رَزَوَج) جفت و قرین شدن
 رَزِج) بالکسر رشته بنایان عرب با هم
 است

و یصرف
 زود
 زود) بالفتح آماده میا کردن
 نوشته و فعل من ضرب
 زاد) نوشته و زاد الركب
 نام ای که سلیمان علیه السلام
 آنرا به آرد و عطا فرمود و قیلک الشی
 پیش آن حضرت بر سولی آمدند
 زود و زود) بالضم لقب سعید
 است که بسوی او حضرت ابو بکر
 رضی الله عنه در شان ردتوم
 از اهل من نوشته
 زوداد) لکن لقب یسعلون
 حدیثی و یسیر محفوظ نیز یعنی که محدثان

رَزَاب زو بآ بیرون آمد از رو
 گریزه و زاب الماء روان
 زوب د
 رَزَوْب) کجوه بر همه يقال اخذ
 بزوبه ای کله و کذا بزوبه و
 رَجَع بزوبه یعنی نزد چیز را
 و زو و زو الثوب) پزده جامه
 زو و زو الثوب بالضم مثله

رَأْمَرَأَة مَزَوَاج) بالکسر زن
 که بسیار شو کند و زن بسیار شو
 رَزَاج بَنَتْنَم) فساد انداخت
 میان قوم و بر آغایند ایشان را
 رَزَوِج) مرد را زن دادن
 رَأْمَرَأَة مَزَوَاجَة و حکی
 عن الکسانی رَزَوِجَة امْرَأَة و یامرأة
 ایضا و جفت و قرین کردن

رَزَوَح) بالفتح پراکنده کردن
 شران و فرا هم و گرد آوردن آنها اند
 از لغات اضداد است و رفتن
 و در شدن الفعل من نصر
 رَزَوَاح) بالفتح رفتن و موضع
 رَزَوَاح) تمام کرد کار را
 و انجام رسانید و از اح الشی
 دور گردانید آنرا از جا آن
 و مائل کرد

رَزَوِدَة) کجینه زنی بود مهالبة
 رَزَوَاد الركب) لقب
 مسافر بن ابی عمر و زمره بن
 اسود و ابی امیة بن مغیره لانه
 لم یکن یزود معهم احد فی سفر
 یطعمونه و یکتفونه ازاد
 میزود) کمبر نوشته و آن مزاد
 جمع و در قالب المزاد) لقب
 است مرغیان را

رَزَوِج) بالضم شوئی وزن
 يقال هو زَوْجها و هی
 زَوْجَة و زَوْجَة

و یعدی الی المفعول الثاني بالباء
 قال الله تعالی و زَوْجَنَاهُمْ حُجُور
 عین ای قوما هم

رَزَوَاح) کفراب موضعی است
 رَزَادَة) نوشته و ادن

رَزَوِج) بالضم شوئی وزن
 يقال هو زَوْجها و هی
 زَوْجَة و زَوْجَة

ستور زیار بالباء مثله فی الکلا	رَاذَرَه اِذَارَه) بر زیارت بخت	زورک	زوش
زوره جمع	آزا	را مرأة مُزَوِزَکَة) زن شتاب	را مرأة مُزَوِزَکَة) زن شتاب
را علی زیاری بن عبد الله بن	رَمَزَوَر) کعظم کز و شتر که سینه	پیش در آمده سبقت گرفته	لیم و العاتمه تضم الزاء
بهرام) محدث است	آن از دست ندم وقت برآورتر	رَمَزَوِزَکَة) زن شتاب پیشی	رَاذَوِش) بالفصح مرد مستکبر
رَمَزَوِز) کز بر مهر و پا نگاه قوم	از شکم مادر کز شده باشد و بعد	گرفته	نخار
و یَوْمُ الرُّزْوِز) روز است	اصلاح و راست کردن بهم کز	رَمَزَوِزَکِ) پست بالاخر امان	زوط
مرب را	باشد	رَمَزَوِش) بن ماه کله نام جد	رَمَزَوِش) بن ماه کله نام جد
رَمَزَوِز) بکسر تشدید را مهتر و	رَمَزَوِزَکِ) آراست دروغ	رَمَزَوِزَکِ) جنبانید	امام ابو حنیفه
سرخ و سخت و شدید و شتر	را و نیز رَمَزَوِز) آراستن و بر پا	برد و سرین و پهلوار در رَمَزَوِز	رَمَزَوِط) کفراب موضعی است
آماده سفر	داشتن چیز و درست و نیکو کردن	زوزن	رَمَزَوِط) کسار شهر است
رَمَزَوِز) کسید خشناک	آن مائل گردانیدن و گرامی	رَمَزَوِزَکِ) بالفصح شهب است	میان بصره و واسط
رَمَزَوِز) چینه دان مرغ	داشتن اثر را و باطل گردانیدن	میان هرات و نیشابور	رَمَزَوِیَط) بزرگ و کلان کردن
رَمَزَوِز) بالضم معنی زاوره	شهادت و نشان علامت کردن	رَمَزَوِزَکِ) بالضم نام جد محمد بن	لحمه را یقال زَوِطُ الرَّجُلِ اِذَا
است	بزرگ و بهتان یقال زَوِطُ رَفْسِه اِذَا	ابراهیم الطالکی	اللقم
رَمَزَوِزَکِ) بالفصح نام جد محمد بن	و شکرها بالزور	زوزی	زوع
عبد الرحمن تابعی	رَاذَوِز) زیارت کردن زیار	رَمَزَوِزَکِ) بالضم و تخفیف یا کو ماه	رَمَزَوِز) بالفصح نام زنی
عبد الله گا ذرونی بن	مثله	دشت فز و بزرگ و یقال قِذَرُ	رَمَزَوِز) بالضم تنده زوع کسر
زوران) بالضم و سخی سیرانی	رَمَزَوِز) برگشتن از چیزه	رَمَزَوِزَکِ) اِی ضَحْکَ وَرَجُلٌ و	مثله
بن زوران محمد ثمان اند	و مائل شدن از آن و همد گیرا	رَمَزَوِزَکِ) اِی قِصَادُ غِلَاطٍ	رَمَزَوِز) بالضم یا و از گیاه خشک
رَمَزَوِز) بالفصح جائز زیارت	زیارت کردن	رَمَزَوِزَکِ) مرد وزیر که	میان گیاه تر و گوشت بر هم نشسته
و زیارت کردن	رَاذَوِزَکِ) زیارت خواست	رَمَزَوِز) و سبک و جبت از مردم و جز آن	زوع کسر و جمع
رَمَزَوِز) زَوِزَکِ) زَوِزَکِ) زَوِزَکِ)	از و	زَوِزَکِ) مثله	زوع کسر و جمع
بالفتح و زیارة بالکسر زَوِزَکِ)	رَاذَوِز) برگشتن از چیزه	رَمَزَوِزَکِ) زَوِزَکِ) زَوِزَکِ)	رَمَزَوِز) گروه سر میگان آنکه اول
و زَوِزَکِ) بالضم زیارت کرد و راه	و میل کردن از آن و کز شدن	حقیر شمر دم آزا و را اندم و دفع	از لشکر بر پایار دشمن آمده شوند
و زَوِزَکِ) زَوِزَکِ) زَوِزَکِ)	رَاذَوِز) بخت از و راست	مردم	رَمَزَوِز) ذاع البعید زَوِزَکِ) جنبانید

زوف

زوف

زوك

زول

مبارشتر اتا تيز رود و ذاع
الفرس لك) يعني جنبانيد عنا
اسپ راتنا تاب رود و ذاع
الشيء مائل گردد انب آزار و
ذاع له روعة من البطح
داد اورا پاره از بطح و
ذاع الزيد و نحوه) كشيد شكند
و مانند آزار بدست و ذاع
لحمه) و در شد گوشت او را
رتويع) برگردانيدن شتران
را و فراهم آوردن بادگاه
برزه را تا بپراند
ج رتزع لحمه) و در شد گوشت
و از پي
زوغ
رن ذاع زوغا بالفتح و ذوغا
بالفتح يك حميد و اراره حميد و خم
داد و مائل گردانيد و ذاع
الناقة) كشيد آزار بهار و ذاع
في المنطق زوغا ستم كرد
و در گذشت از حد و سخن
زوف
رذوف الجشائي) بالفتح
مركبات كه از اكر رو ايت
سيك و زوف بن عدی بن

رذوف) از پدر خود و پدرش
پدر خود و ذوف بن زاهر
يا از بر بن عامر بن عثمان پدر
قبيله است
رذوف) كطوبه گيا به است
كه در كوههاي قدس خيزد و اين
راز و فاشي يا بس گويند طين
باسنجين مهمل خلط غليظ و
مضمضه آن كه در سر كه پنجه باشد
جهت در دندان و بخور آن
برك در دگوش نافع و چرك است
در چشم و موز پر شك و كنج ران
گويند كه باب سطر و ثيون چند
بار بشويند و چشم را از آن جدا كند
بگيرند و اين راز و فاش طرب نامه
محلل اورام صلبه و سپرز و برود
احشا و جگر و گرده و استغفار شتر
لانه يجعل مع الذهب فطيله
فيدخل في النار فيطير الزاوق
وينقي الذهب
رن زافيت الحامة) بالفتح
كرده دم كشان رفت كبوتر
و زاف فلان) فرو شسته اعضا
رفت فلان
رذوف) باز است مر كودكان

را يقال الغلمان يترافون و هو ان
يحيي احدهم الى ركن الدكان
فيصنع يده على حرفه شتر زوف
ذوفه فينقل عن موضعه ويدل
حوالي الدكان في الهواء حتى يعود
الى مكانه يتعلون بذلك الحقة
للفر و سية
زوق
رذوق) بالضم و است بر حلقه
ميان جزيره و موصل و هما
ذوقان بالضم
رذوق) كصر و سباب
رذائق) كطائوس سباب
رذوق) كعظم آراسته و دست
و تمقش از هر جزيره
رذوق) آراستن و دست كردن
لانه يجعل مع الذهب فطيله
فيدخل في النار فيطير الزاوق
وينقي الذهب
زوك
رذوك) بالفتح رفتار زانغ و رقا
زانغ رفتن و جنبانيدن هر دو
در رفتن و خرا ميدن و الفعل
من نصر

رذوك) بالضم و است يمين
رذوك) كشد از نيك جنبان
و متحرك در رفتن
رذوكان) محركه خرا ميدن
رذونك) بالفتح زن شتابي
و سبقت گرفته
زول
رذول) بالفتح شكفت و جرع و زجر
مرد و مرد دلا و رو كرم و موضع
است يمين و اسپ نيكور و و كابل
مردم و سختي و بلا و مرد سبك چالا
و ظريف زيرك كه شكفته اند
بظرافت و حزد مند و الموت
باها و ذوال جمع
رذائله) مرد می حیات و هم
جنبه و دونه و آئینه
رذويل) كاميخيش يقال اخذه
الزويل العول الحركة والبكاء حيث
لا يستقر على مكان و ذال
زويله) پراكنده شد
از بيم و از جا رفت
رذويله) كفينه شهره است
بر بر و شهره است نزديك
افريقه
رذويل) كزير شهره است

ذول

ذول

ذون

ذونکل

۲۷۷

ووضع است نزدیک خبر

رذیلة) کجیته موضع است

یا نام مرد و باب رذیلة

در قاهره است

رذال) کشتا و نیک متحرک و

جناب در رفتن

رذائل) شکار و زمان تارک

رذوال) بالفتح و دشمن و دور

شدن از جائی و الفعل من

ومن مع قلیلا عن ابی علی قال

رذال و رذول و رذول و رذول

رذال و رذال و رذال و رذال

رذال و رذال و رذال و رذال

رذال و رذال و رذال و رذال

رذال و رذال و رذال و رذال

رذال و رذال و رذال و رذال

رذال و رذال و رذال و رذال

رذال و رذال و رذال و رذال

رذال و رذال و رذال و رذال

رذال و رذال و رذال و رذال

رذال و رذال و رذال و رذال

رذال و رذال و رذال و رذال

رذال و رذال و رذال و رذال

از بیم و ما زال یفعل کذا

یعنی پیوسته میکند چنین و کذا

ما ذیل یفعل کذا

و س (ض) زاله و دور کرد

از جائی و برگردانید

را زلته ازاله دور کردم او را

از جا و برگردانید و ازال

رذال) بالفتح و دشمن و دور

شدن از جائی و الفعل من

ومن مع قلیلا عن ابی علی قال

رذال و رذول و رذول و رذول

رذال و رذال و رذال و رذال

رذال و رذال و رذال و رذال

رذال و رذال و رذال و رذال

رذال و رذال و رذال و رذال

رذال و رذال و رذال و رذال

رذال و رذال و رذال و رذال

رذال و رذال و رذال و رذال

رذال و رذال و رذال و رذال

رذال و رذال و رذال و رذال

رذال و رذال و رذال و رذال

رذال و رذال و رذال و رذال

رذال و رذال و رذال و رذال

رذال و رذال و رذال و رذال

ذوم

رذوم) بالفتح نوعی از طعام

مرا بل من را که از شیر

وهند

رذام) چهار یک از بر چیز و

شهر است بنفشه و عوام آن

راجام گویند و ذام من التها

چهار یک از روز

رذامان) نصف روز که دو چهار

یک باشد

رذامه) فزقه و گرده زامات

جمع

رذوم) بالضم موضع است در

حجاز و ناحیه است باریبیه

رذومان) بالضم گروهی است

از اکراد

رذوم) کایم و فزاهم آمده از

بر چیز

رذون) بالضم بیت و آنچه آزا

نجدائے گیرند مشرکان و مرد

بیت بالا و یفخ و جائی که در آن

تبار افزایم آرنده آراسته

و بر پا کرده شوند در آن جا

رذون

رذون) بالضم ریت و آراش

در زن عاقله

رذوان) مثلثه و اتمخ که با گندم

آمیند

رذون) ربه الله بن ذون

است اسکندرانی

رذون) کذب کوتاه بالا زونه

مونت

رذونک

رذونک) کوتاه بالا زونه

خرمان رقرار

رذون زی

رجل ذون زی) کوتاه بالا و

مرد زیر کس ناخنده لاف زن

رذونک

رذونک) بالفتح زن شایسته

و سبقت گرفته

رذونک) کحل کوتاه بالا زونه

روئے خرامان رقرار یا مرد

مکیر لاف زن

رذونک

رذونکل) کسندل مرد بیت

بالا

رذون

رذون) بالضم ریت و آراش

در زن عاقله

رذوان) مثلثه و اتمخ که با گندم

آمیند

رذون) ربه الله بن ذون

است اسکندرانی

رذون) کذب کوتاه بالا زونه

مونت

رذونک

رذونک) کوتاه بالا زونه

خرمان رقرار

رذون زی

رجل ذون زی) کوتاه بالا و

مرد زیر کس ناخنده لاف زن

رذونک

رذونک) بالفتح زن شایسته

و سبقت گرفته

رذونک) کحل کوتاه بالا زونه

روئے خرامان رقرار یا مرد

مکیر لاف زن

رذونک

رذونکل) کسندل مرد بیت

بالا

ج

زویو	زویو	زهد	زهد ب
زوه	کغلابه	رتزوی) زاویه گرفت	بالضم و زهاده بالفتح ناخو امانی
رذاه) کجا و هجی است نزدیک	رذویته) کمیته موضعی است بمل	را نرؤی) دور شد و زاویه	نمؤ و کذا زهد عنه یا زهدت
یشاپور	عس	گرفت و انزوت الجلده	در امور دنیا است و زهد در
زویو	رذواوه) بالفتح شبهه است	در کشیده شد پوست	امور دین
رذوق) کنود و حریف با هم جفت	بمغرب	باب الزاء فضل الهاء	رذ) زهد زهدا) بالفتح انداز
خلاف تو و نوعی از کشتی که از سنا	رذی) بالکسر پوشش و هیئت	ز ه ب	کرد آزا
متوکل است یا کوبه است و قضا	اصله زوقی و يقال مند زینته	رذهب) بالکسر پاره ازال زهبة	رذهد) کمن کم مال و مته
و قدر	و القیاس زینته آریاء جمع	بالضم مثله	الحديث افضل الناس مؤمن
رذای) حرف با ز و هم از حرف	رذواوه زیا و زویا) دور	را ز زهبة ا زدها با) بروشت	رذهد) رذهد
معجمه و یقصر فاذا مددت	کرد آن را و و ذوا و سعه	آزا	را زهد زهدا) انداز کرد
کتبت بمقه بعد الالف و در آن	پوشید را زرا زو و ذوا و الشی	ز ه د	آزا
لغات است ذای و ذاء و ذاء و ذاء	و ا هم آورد آزا و گرفت و یرا	رذهد) بالفتح قدر یقال حذ زهد	رذهد) بر ناخو امانی بر انجختن
کلی و ذوی کلی و زامنونه آراء	و فی الحديث ذویت لی الارض	ما یکنفیک ای قدر ما یکنفیک	کس را و یعدنی بفی و عن صد
جمع آریاء و آزی مثله	فاریت مشارقها و مغاربها	رذهد) بالضم ناخو امانی خلا	ترغیب و کم کردن و کم شمردن
رذایوه) کنج و پیغوله و گران ذوا جمع	و ذوی الرجل مابین	رغب و طیب کب و قصر امل	چیز را و گرامی داشتن هذا
جمع و موضعی است بمصره که	یعنی آژنگ در فلند	رذهد) محرکه زکوة	تفسیر مافی اکثر الشیخ من القاموس
در آن جا میان حجاج و عبد الرحمن	و ذوی المال عن و ارشه	رذاهد) تنگ خو و زاهد بن عب	و فی بعضها التخیل بنون و حاء
بن الثعلب جنگ واقع شد و در	ای صوفیه و ذوی علیه ذقا	الله و ابو زاهد موصی برود	لعله من الخول و لما فقه
است بواسطه موضعی است نزدیک	مجهول ای قضی و قدر و ذوی	محدث اند	را زدهاد) کم شمردن یقال فلا
مدینه که در آن جا قصر انس است	الزایوه) گوشه گرفت	رذهاد) کسحاب زمین که جز با	یزدهد عطاء فلان ای یعهده
و موضعی است باندلس و در	رذوی ذواه) پشت سنج	کثیر روان نشود	زهید آ ای قلیلا
است بموصل	کرده و کام نزدیک گذاشته رفت	رذهد) کامیر اندک از هر چیز	رذهد) عبادت کردن
رذو ذویته) کعطیه و یک	رذوی بقلان) راند آزا	و تنگ و کم خوار و رود بار	رذاهد) خیر شمردن کسی
بزرگ که یک شتر گوشت بزد و	را ذوی اذوا و آند و با خود	تنگ	ز ه د ب
قدمه فی الهمة و کذا قدر ذوا ویه	دیگر همه دارد	رذسک) زهد فی زهدا	رذهد) کجفر نام مرد

زهر دم	من گذاخته بر آید	سید رو از کرم و ماه و یوم جمعه	حرب از ائمه ثقات است و ابو
زهر دم (کجفر نام اسپ عنتره)	بالضم و سینه بوده میان	و گاو دشتی و شیر بیشه سید رنگ	زهر بن ابید صحابی
و اسپ بشیر بن عمر و رباحی و شیر	خره شرقیه و خره سینه	در روشن و درخشان رو و شتر	(زهریة) بیاضی نسبت بهی است
بیشه و جریغ یا چو زه بازو یکی از	نجات بزرگ چنانکه گویند	شباب که پسر از هم باز نهند و بخند	
آبارق که چند موضع اند	صد زرد و آبخا متوطن بودند	اطراف درختان را بگیرد و درخت	(زهر) کنبر چوبی که بدان
و زهر دم بن مضر بن تاج	و سبک و خوب و نام ببر کلاب	و شیر تازه و و آذر بن منقر	میزند و می نوازند و مرد که
است ثقه	که پدر قبیل است از قریش	زهر بن عبد عوف و آذر بن	براهمانان آتش افروز و
زهر دم (دو برادر اند از	أم الحیاء الانباریه که محدث	نفس صحابیان اند و آذر بن	(زهر) علی الجمع موضعی
بنه عیسی بن یزید و کرم یا زهر دم	است و أم زهره یا زهره	بخیمه تابعی است	است
وقیس	زن کلاب بن مره و بنو زهره	آذر بن ماه و آفتاب	(ف) زهر السراج زهره (ا) روشن
زهر	گروپ است بجل	(زهره) گاو ماده دشتی و گروید	و زهر القصر
زهر بن عبد الله بن زهر	زهره (کبیره) و یکن الهاء	است بمغرب و موضعی است و زن	دخشد و کذا از زهر الوجه
بالضم و خویشاوند او از فضل	ستاره آسمان سوم و شکوفه	درخشان رو و ابر سید و آخر	و زهرات النار روشن گروید
و اطبا اند و احمد زهری	موضعی است بدینه و کبیره نام	روز و لقب فاطمه رضی الله عنها	و بالا گرفت و زهرات یلک
بنه بن محمد بن مفرج حافظ است	مردی	لکه بها و صفایها	زنادی قومی بسیار گروید و
زهر بن بالکسر حاجت	زهر (کصاحب برکه است)	زهره (ان) سوره بقره و آل	زهرات الشمس الجبل متغیر
زهره (بالفتح و یحرک گیاه و شکوفه)	میان که تعیم و زهر بن حرام	عمران است بحجت کثرت احکام	گردانید آفتاب شتران را
گیاه یا شکوفه زرد زهر بن حذاف	و زهر بن الاسود صحابی	شرعی و اسکا الهی که در اند	(سک) زهره سید و نیکو خوب
تا جمع از هار مثله از آیه جمع	اند و آختر زهر بن نیکم	آن زهره است	گروید
الجمع و زهره بن حورثه	و محمد زهر بن دند افغانی	زهر (ان) بالفتح نام مرد	زهرات النار روشن گروید
بالفتح صحابه است و زهره	احمد محدث است	زهر بن کزیر نام مرد و زهر	آتش را و نیز از هار شکوفه
بن مقبله (تابعی و زهره	زهر بنه) خراش و چشمه است	بن عثمان الاعور و زهر بن	بیرون آوردن گیاه
الدنیا (خوب و تازگی دنیا و	بر اس من که تک آن رسد	عمرو الهلالی صحابی	و زهره (ار) شکوفه بر آوردن
زهره الملح) بناته است و زهره	نشود	زهر بن عبد العزیز و زهر	گیاه
النحاس) پیزی است که از	زهر (ار) سید و نیکو روشن	بن معاویه و زهر بن	زهره (الوجه) و زهره

۲۷۷

روئے و روشن گردید و نیز	د ه ع	و از هف بالثنا براغا لایند	از د ه ف فلان للموت یعنی بزرگ
از د هار) نگاہ داشتن چیز	ز ه ن ع	ز ه ن ع) آرایش کردن و نیز	بید و از هف بمطالعه نزدیک رسید
یقال از د ه ف ای احتفظ به		یقال ز ه ن ع الحاربه ای دینها	یقال ز ه ن ع) روگردانیدن
و شادمان شدن بچیز و بدل		و کذا از ه ن ع المراءه یعنی آرا	الخبیر زیاد کرد و روان و دروغ
نگاهدشت کردن و درون داشتن زن را		گفت و سخن چینی نمود و نیز	را از ه ف) بر جستن ستور از
چیز را و کوشش فرمودن صاحب	ز ه ن ع	ز ه ن ع) لباس پوشیدن و	را از ه ف) خوار داشتن و خیا
را و رکاره		آماده شدن	نمودن و بسوئے بدیشتافتن و بر
ز ه ج	ز ه ف	چیز را و هلاک گردانیدن	ز ه ق) حرکت زمین بست
ز ه ن ج) بالفتح آوردن پیران		ز ه ن ج) کسب کچه بست شور	ز ه ق) کلفت سبک
و بانگ فریاد آنها ز ه ن ج جمع		ز ه ن ج) ز ه ف ز ه ف) بالتحریک	ز ه ق) کصاحب باطل و خشک
ز ه ف		سبک گردید و ز ه ف) بالفتح	ز ه ق) و سبک گردید و سبک گردید
ز ه ن ف) کلام جگر گردید		ز ه ن ف) سبک یافت آزا و سبک	ز ه ق) سبک یافت آزا و سبک
آزا و روان نمود و ز ه ن ف		ز ه ن ف) برود و نیز ز ه ف) حرکت سبک	ز ه ق) برود و نیز ز ه ف) حرکت سبک
الشیء) نه بره کرد آزا و ناله		ز ه ن ف) برود و نیز ز ه ف) حرکت سبک	ز ه ق) برود و نیز ز ه ف) حرکت سبک
گردانید		ز ه ن ف) برود و نیز ز ه ف) حرکت سبک	ز ه ق) برود و نیز ز ه ف) حرکت سبک
ز ه ز ق		ز ه ن ف) برود و نیز ز ه ف) حرکت سبک	ز ه ق) برود و نیز ز ه ف) حرکت سبک
ز ه ن ق) سخت خندیدن و		ز ه ن ق) برود و نیز ز ه ف) حرکت سبک	ز ه ق) برود و نیز ز ه ف) حرکت سبک
بر جهانیدن مادر بچه را و ببار		ز ه ن ق) برود و نیز ز ه ف) حرکت سبک	ز ه ق) برود و نیز ز ه ف) حرکت سبک
و آشتن و الزهراء بالفتح		ز ه ن ق) برود و نیز ز ه ف) حرکت سبک	ز ه ق) برود و نیز ز ه ف) حرکت سبک
اسم ذلك الفعل		ز ه ن ق) برود و نیز ز ه ف) حرکت سبک	ز ه ق) برود و نیز ز ه ف) حرکت سبک
ز ه ط		ز ه ن ق) برود و نیز ز ه ف) حرکت سبک	ز ه ق) برود و نیز ز ه ف) حرکت سبک
ز ه ن ط) طالع لقمه و کلان		ز ه ن ط) برود و نیز ز ه ف) حرکت سبک	ز ه ق) برود و نیز ز ه ف) حرکت سبک
لقمه خوردن		ز ه ن ط) برود و نیز ز ه ف) حرکت سبک	ز ه ق) برود و نیز ز ه ف) حرکت سبک
ز ه ن ط) کبر زدن موضع		ز ه ن ط) برود و نیز ز ه ف) حرکت سبک	ز ه ق) برود و نیز ز ه ف) حرکت سبک
است او الصواب ذال معجیه		ز ه ن ط) برود و نیز ز ه ف) حرکت سبک	ز ه ق) برود و نیز ز ه ف) حرکت سبک

(ف) زَهَقَ الْعَظْمُ زَهْقًا مغذ اگذه شد استخوان * وَزَهَقَ الْمَخُ	ورسیدگی و پیش شدن آن ز ه ك	(زَهَلَقَ) گریز مرد سبک شتاب و باد سخت و تند و چراغ مادام که	گرفتن باد و الفعل من سَمِع
پیش مغز * وَزَهَقَ الْبَاطِلُ نَسِيت و ناپدید گردید * وَزَهَقَ الرَّاحِلَةُ	(ف) زَهَكَ زَهْكًا گفت آنرا * و زَهَكَتِ الرَّيْحُ الْأَكْرَضُ برد	و رقیقیل باشد (زَهَلَقَتِ) سپید گردانیدن چاه	(زَهَمَ) گفت فربه بسیار پیس یا آنکه در و بقیه پیس باشد
زَهَقًا وَزَهْقًا) پیش نمود و سبقت گرفت بر دیگران و كذلك	و پیرانید باد خاک را ز ه ل	و نوعی از رفتار (زَهَلَقَ) کعصفور فربه زَهَالِقَ	(زَهَمَ) آواز که از دور آید و با آگ و بویه دویدن
فِي الْفَرَسِ وَغَيْرِهِ * وَزَهَقَ السَّهْمُ) در گزشت تیر از نشاندن	(زَهَلُ) بالفتح دور شدن از یک و الفعل من مَنَعَ	جمع * وَحَمَلُ زَهَالِقَ خِرَانِ فَرَسٍ (زَهَلَقَ) بالفتح و القصص آنکه	(زَهَمَ) کفراب موضع ست بهدت فرسید * وَزَهَقَتْ نَفْسُهُ
بیرون آمد جان او و این معنی از سَمِعَ مَمْنَعٌ * وَزَهَقَ	(زَهَلُ) محركة سپید و تا بانه و الفعل من مَنَعَ	پیش از مجامعت انزال کند و آب زیت که بوسه اسپان نجیب	(زَهَمَانِ) کمران مرد نجیب زده ر نام گس و موضعیت
السَّيِّئِ) باطل شد و هلاک گردید (فَزَهَقَ) کسین شتاب رویقال	و نام کوچه ز ه ل ب	(تَزَهَلَقَ) سپید گردیدن و صاف و روشن شدن و فربه گشتن	(ف) زَهَمَ الْعَظْمُ مغذ دار شد استخوان * وَزَهَمَ عَنْ كَذَا
و كَيْتُ فَلَانًا مَقْهَمًا مَغْذًا فِي سِيرِهِ (أَزَهَقَ الْعَظْمُ) مغز اگذه شد	(زَهَلُ) بالضم لغزان و تا بان و نام کوچه	ز ه م (زَهَمَ) بالضم بادکنده و پیه جانور	باز داشت او را از ان و هنی کرد * (زَهَمَ فَلَانًا) بسیار گفت او را
استخوان * وَزَهَقَ اللَّهُ الْبَاطِلَ نیت و ناپدید گردانید آن را	(زَهَلُ) بالضم مغز آن و تا بان ریش	دستی یا پیه شتر مرغ و اسب یا عام ست * وَخَوْشَبُؤِي ست مشهور	افزود سخن را بران (س) زَهَمَ) ناگوار داشت او را
خود را * وَزَهَقَ الْأَهْلَاقُ) بر کردن و تافتن در رفتار يقال أَزَهَقَ	ز ه ل ج (زَهَلَجَ) با یکدیگر نمی کردن	بزیاد و آن خیریت که از زیر دم سنورالز باد بر آید	طعام (أَزَهَمَ الْعَظْمُ) مغذ دار شد
فِي سِيرِهِ أَيْ غَلَّ و بر کردن آوردن ستور زمین و رعل را	(تَزَهَلَجَ الرَّيْحُ) در گزشت و راست شد نیزه	(زَهَمَ) بالضم بادکنده و بوسه ریم و چربش و بوسه گوشت چرب	استخوان (مُزَاهَمَتِ) با هم دشمنی نمودن
گردد * وَنَزَرَ الْأَهْلَاقُ) بر چبتن و رسیدن ستور بزدن یا بو حشت	ز ه ل ف (زَهَلَفَ الشَّيْءُ) روان کرد و روان	برگشته بوسه زهومت بالضم شده شدن و با هم نزدیک گردیدن از	لغات ضد دست * وَتَرَدُّبُكَ شَدَّ
	داشت آنرا ز ه ل ق	(زَهَمَ) محركة چرب شدن دست در ریم گرفتن و بوسه بد و بوسه بد	رفتار و خرید و فروخت و جز آن *

وَيَقَالُ أَهْلُ الْحَمْسِينَ سَيِّئَةً
 نزدیک پنجاه رسید
 زه م ق
 (زَهْمَقُ) کجغیریت بالا کرد
 اندام
 (زَهْمَقَةُ) گنده بوی بدن از گنده و سخی
 بغله یا بوسه به دیگر
 زه م ل
 (زَهْلُ الْمَتَاعِ) تو بر تو نهاد
 رخت را
 زه و
 (زَهْوُ) بالفتح روزه نیک و خوب
 و گریه و روانه و شگفته گیاه و بار
 و در خوش آن زودیدار نماینده
 خوب باطل و دروغ و سبک و سهل
 داشتن کسی را و جفا بیدن باد
 گیاه تر شده و او غوره خرا زرد و
 سخ و کبر و گردن کشی و ناز
 و نازیدن
 (زَهْوُ) بالفتح نام واه آزاد احمد
 بن بر که محدث بود
 (زَهْوُ) بالضم تری و نازکی و درخش
 شکفته گیاه و غوره خرا زرد و سخی
 (زَهْيُ) که بدهی موضعیت
 بجوار و زهوی الدنیا آرایش

دنیا و خوش نامی آن
 زهیه شترانیکه شوره گیاه را
 چرا کنند
 (زَهَاءُ) بالفتح نازکی و درخش
 شکفته گیاه و غوره خرا زرد و
 سخی
 (زَهَاءُ) بالضم مقدار يقال هُم
 زَهَاءُ مِائَةٍ یعنی بقدر صدانده
 (مُزَهَّقُ) مرد سبک
 (يَجْلُ الزَّهْقُ) با کسر مرد سبک
 (ن) زَهَا الرَّجُلُ نازید و این
 کم است و الا کثر زهوی مجهولاً
 و زَهَاءُ الْكِبَرِ ناز نمود و زَهَا
 (الْفَخْلُ) در از شد و صاحب غوره
 و صاحب غوره نگین گردید و
 (زَهَا الْبُشْرَا) رنگ گرفت عود
 رنگ گرفت غوره خرا و عود نهی خرا
 عَنْ بَيْحِ الشَّيْءِ زَهْوُ وَرُوحِي
 و حتی زهوی و زَهَا الْغُلَامُ
 جوان شد کودک و زَهَاتِ الشَّاةُ
 پتان کرد گوسفند نزدیک
 زادن و زَهَا التَّرَابُ الشَّيْءُ
 برداشت سراب چیره را و نمایان
 کرد و زَهَاتِ الْوَلِيلُ رفتند
 شتران بعد و در یک شب از زیاد و
 روزه و زَهْوُ تَمَانَا یعنی راندن

آنها را لازم رسید و زَهَاتِ
 النَّاَقَةُ در طلب گیاه رفت بعد
 خوردن آب و زَهَا السَّرَاجُ
 روشن کرد چراغ را و زَهَا
 بالسَّيْفِ در شایسته تیغ را
 و زَهَاهُ بِالْعَصَا زدا و را بچوب
 و سنی و زَهَاهُ بِمِائَةِ رَطْلٍ
 اندازد کرد آن را صد رطل
 (مَا أَزَهَاهُ) به تکریم و لیس
 هدامن زهوی مجهولاً و زَهَا
 يَتَجَبَّبُ مِنْ فِعْلِ الْمَفْعُولِ
 (أَزَهَى الرَّجُلُ) ناز کرد و
 (أَزَهَى الْفَخْلُ) در از شد
 و صاحب غوره نگین گردید و
 (أَزَهَا الْبُشْرَا) رنگ گرفت عود
 رنگ گرفت غوره خرا و عود نهی خرا
 (تَزَهِيَةُ) رنگ گرفت غوره خرا
 (أَزَدَاهَا) سبک و سهل داشتن
 کسی را و تکریم کردن يقال أَزَدَهُ
 الرَّجُلُ مِائَةَ رَطْلٍ و لِلْعَرَبِ
 أَخْرَفُ لَا يَكْمُلُونَ بِذَلِكَ إِلَّا عَلَى
 سَبِيلِ الْمَقُولِ بِهِ و لَكَانَ مَعْنَى الْفَخْلِ
 مَثَلُ قَوْمٍ زَهَى الرَّجُلُ وَعَيْنُهُ
 بِالْأَمْرِ وَتَجْتَ النَّاقَةُ وَشَبَاهُهَا
 زه و

(زَهَاهُ) بالفتح مرد سبک و زشت
 بیات
 بَابُ الزَّاهِ فَصْلُ الْبَاءِ
 بزی ب
 (زَيْبُ) بالفتح دهیت بکنار
 دریای روم
 (أَزَيْبُ) بالفتح باد جنوب
 یا باد نکبار که میان صیباد جنوب
 و زرد و دشمنی و خاریشت و شادمانی
 و شادمان و کوتاه بالا که در
 رختن کام نزدیک نهند و ناگس و سپر
 خوانده و امر بد و دیو بد و بیم و مال
 بیدار و آب بسیار و يقال مَرَّوْكَه
 أَزَيْبٌ مُنْكَرَةٌ يُوَصِّفُ بِالتَّائِيثِ
 ای مَرَّوْكَه سِرِّعَا مَنِ النَّشَاةِ
 (رَكْبَةُ زَيْبُ) کثرت زمار
 بزرگ و لَوْنُهُ لَا زَيْبُ الْبَطْشِ
 یعنی سخت گرفت ست
 (أَزَيْبَةُ) زن خیل
 (تَزَيْبُ لَحَى) فراهم آمد و جمع
 گردید گوشت او
 زی ب
 (زَيْتُ) بالفتح نام آب سعادتی
 بن سعد و دروغ بنی و و آنجا از
 (الزَيْتُ) موضعیت به نیده

زیت (نظر الزیت) موضع ست بصره	الزیت	شد و از جاے رفت	آب و تریاق سوم بارده و مفتوح
(زیدیه) بایک بنت نام اسپ	(ازدیکات) زیت آلودن يقال	زید	سده جگر و سپرز و سقط جنین
لبید بن عمر و عنانی	ازدکات ذاذهن یه	(زید) نام مرد و موضع ست	(زیدیه) و بیت بمیاسه
(زیتون) درخت زیت و مسجد	(استراقة) ردغن زیت خواستن	وزید بن عبدالله زیدی از اولاد	(زیدیه) و بیت بعبه اد
دشمن و کوکوهای شام و شهر	يقال هم یستریقون ای یسکون ههون	زید بن ثابت ست و زید بن	و آبیت مرسته نمر را
ست بر چین و بیت بصعید	الزیت	ارقم و زید بن عارثه و زید بن	(زیدیه) جماعت ست از
نام مردی و خمر زیتونه	دیج	خارج و زید بن الخطاب و	محمد ثمان مبوب زید بن علی
ست آن ده یا زیتونه	(زنج) بالکسرت و رشته بنا و اصل	زید بن مهمل و زید بن الدین	نذیباً اولیاً
(زیات) کذا و لقب حسره بن	حساب و نجوم	و ابویار زید موسی رسول الله	(زیدیه) نام مردی
حبیب کوئی قاری بدان جهنت	زیج	صلی الله علیه وسلم و زید بن سهل	(زیدیه) مصفرا نام مردی
که زیت را از کوفه بجوان می برد	(ض) زاح زنجاً) بالفتح و زوفا	وزید بن صوحان و زید بن ابی	(زیدیه) بالکسرت نام مردی و زیاد
(زیتونه) یک زیتون و موضع	بالضم و زوفا بالکسرت و زنجاً بالتحک	شبه وزید بن الصامت و زید بن	بن الحارث و زیاد بن اسید
ست بیادیه شام و عکین	دور گردید و رفت	فریح صحابیان اند و وزیر زید	صحابیان اند و زیاد بن جاریه
زیتونه) خیمه ست در افریقیه	(ازحله) از حله) دور گردیدیم	بالفتح و الکسر و التحریک افزونی	تمیم و زیاد بن جهمیر تقفه و
(طعام صریت علی الفقیر)	آزاده و از حلت علیته) دور گردیدم	و افزون يقال هذا القوم زید	زیاد بن حدیر اسدی و زیاد بن
مزیت) علی التمام طعام	علت اورا	علی کذا بالفتح ای یزید و	حصین یروعی کا بیان و زیاد
روغن دار	(انزاح) انزیا حاً) رفت و دور	افزون شدن و افزون کردن	بن ابی سفیان آن زیاد بن ابی
(ض) زات الطعام زیتاً) روغن	کردید	مقد و الفعل من حب يقال فاده الله	و زیاد بن سیمه هم گوید از اولاد
زیت کرد و در طعام و ذرات	زیخ	خیراً و زاد فیها عنده	زناست و لدن ابی سفیان
القوم زیت ان عرش کرد	(ض) زاح زنجاً) بالفتح و زنجاً	(زیدان) بالفتح افزونی و شهر	حین وقع علیهمه فقلت منه
ایشان را	بالتحریک جو کرد و دستم نمود	ست از مضافات امواز و قصر	و لکنه علی فراش عبید مولى
(ازات القوم ازاتة) بسیار	و دور شد و یک سو گردید	ست و موضع ست بکوفه و	الحارث فاستلحقه معاویه و ازگاه
گردیدند	(ازاخه) از اخه) دور گردان را	بن زیدان) و یکسر او ہی الصوب	اخو کیمیه سنه اربع و اربعین هجری
(تریت) روغن زیت توش	و یک سو گردید	بنیخت سیمید و از ترا کشته	اول و لقعته خولفت منها الشرعیه
و ادن تقول زیت اذا زودتهم	(زنج) جدا گردید و پراگند	بیه محرک جماع و سهل زرد	علانیة لصریح قول النبی صلی الله

۲۸

علیه وسلم الولد للفراش والحجر الحجر وقد بئنا فی انفس الادبا (زیدان) بالکسر نہریت وناحیہ است بمصرہ	الزیادات (یزید) نہریت پر شق + یزید بن معاویہ (دومست) از بادشاہان بنہ امیہ و مدت سلطنت او سہ سال و شش ماہ است یزید بن عبد الملک بن مروان ہنم و ولید بن یزید بن عبد الملک یازدہم و یزید النقص پس ولید ست	+ و نیز تزید (نفس از رفتار و آن فوق عنق ست و دروغ گفتن و بکلف افزودن در سخن و جز آن و یازیدن شیر در بانگ کردن (تزاید) افزون شدن و بکلف افزودن در سخن و جز آن (استزادہ استزادہ) مقصر شمر د آن را و افزونی خواست از او زی دک	بالفتح والقصر و زازیہ بتخفیف یازمین درشت و نیشہ خرد و زیزاۃ و زیزاۃ بکسر ہما مثلہ + و پر مرغ یا کرانہ پر زیزی جسمع (زیزاۃ) کثایت کردون زی ط (ض) زاط زیطا و زیطا (بالکسر زیاد کرد و خروش نمود و الزیادۃ المنازعة و لختلاف الاصولات و الزياط الصياح زی غ (زاع) زاع کو چک کہ بسیکہ زند زینان بالکسر جمع (زوم زاعۃ) قوم مائل از حق (ض) زاع زیعنا و زیعنا و زیعنا میل کرد + و زاع البصر کندشہ بنیائی + و زاع الثمس میل کرد بسوی پست + و نیز زیع بالفتح شک میل کردن از حق (ازاعۃ ازاعۃ) کنایہ آن را از راه (زعی زعی) بالکسر حکایت آواز برآ (زیزی) بالکسر والقصر موصف ست بٹ م (زیزاۃ) بالکسر و الفتح و زیزی ست بٹ م (زیزی) بالکسر و الفتح و زیزی سوسے یکدیکر کنایہ
(زیدان) نہریت بمصرہ (یزیدی) دہیت بمیامہ (یزیدیۃ) نام مدینہ شروان (یزید بن خلوان) پدر قبیلہ متعلق بدان اوالصواب بالزاید رازیادۃ الکبد ہم گویند ذکرہ الکبد + و الزیدۃ العطی (تخوانان جانور وحشی و سرپتان و ہما زائدان + و زائدۃ بن قدامۃ) صدوق ست وثقہ و معن بن زائدۃ مردے بود جواد (زوائد) تنہا پس بالان + و ذوالزوائد شیر بیشہ یعنی بہ اظفارہ و نیاہ و زئیرہ وصولتہ + و لقب صحابہ (ابن کثیرۃ الزیاد) اے	(زیدل) نام مردے زی دل زی ر (زیر) بالکسر خم بزرگ قاراندود و عقل و اسے ویردے بموجہ و قدم (زیار) بالکسر لبشہ ستور و مذکور ست در زور زی ر بچ (زیرباج) بالکسر نفس از آتش زی ز (زیزی زیزی) بالکسر حکایت آواز برآ (زیزی) بالکسر والقصر موصف ست بٹ م (زیزاۃ) بالکسر و الفتح و زیزی ست بٹ م (زیزی) بالکسر و الفتح و زیزی سوسے یکدیکر کنایہ		

گردانید او را + و يقال لا اَرْزَمُ مَكَانِي	مصر + و دار الزينة (موضعت)	الحج مزاین و مزایین	بناگ برزد تا بگذرد + و في المثل
یعنی نخواهم گزشت آن را	نزدیک عدن + و حذر و ازینکم	(اَزْدَان) آراسته شد	قَرِيبَ الْحَارَمِ مِنَ الرَّدْهَةِ وَلَا تَقْلُ
(تَزَيَّمُ) متفرق و پراکنده گردید +	عند كل مسجد ای شایکم لموازة	(تَزَيَّنَ) آراسته شد	لَهُ سَأَسَا
و تَزَيَّمُ الْحُكْمُ متفرق شد و	حور تکم + و گیه و منه فی صلوة	(اَزَيَّنَ) آراسته شد	(سَأَسَايَ الْكُؤُورُ) مختلف شد
مخت آگنده و باهم پیوسته گردید	الاستقاء انزل علينا فی ارضنا	(اَزَيَّنَ اَزْيَانَا) آراسته گردید	کارها و دشوار گردید
از لغات اهندا دست	زینتها ای نباتها	(اَزْيَاكُ اَزْيَانَا) آراسته	سأب
زین	زَانَّةُ ناگوار	گروید	(سَأَبُ) بافتح خیک یا خیک
(زَيْنُ) بافتح مزرعه است و در	(زَيَانُ) باکسر آنچه بدان آرایند	زی ی	بزرگ یا غزازه چرمین که در آن
جُوفَ کبیر مفسر صلی الله علیه وسلم	(مَقْرُ زَيَانُ) کسحاب ترم نیکو	(زَيُّ) باکسر پوشش و هیأت آریاء	خیک نبند سَوَدُوبِ جَمِيعِ
انجا زراعت فرموده و بالخرس و خوب	جمع + و فی الحدیث اَيَّاكُم وَ زِيَّ	جمع	(سَوُوبَانُ) بالضم نگهبان يقال اِنَّهُ
کبیر + و زَيْنُ بَشْعِيبُ مَعَا فِرِي	(اِمْرَاةُ زَيْنُ) زن آراسته	العجم یعنی از لباس عجیبان	سَوُوبَانُ مَالٍ یعنی او نگهبان ثمر
محدث است و حافظ ابو عبید الله	(مَنْصُوبُ بِنِجْمِ بِنِ زَيَّانُ)	پرنیز باید و مقصود ازین تحسین	ست
زَيْنِي بِنِ واصل بن عبد اشکور	گشته او محدث است	ست بوختوت زیت و محافظت	(مَسَأَبُ) کبیر معنی سَأَبُ است
بن زین خود و پدرش هر دو	(ض) زَانَةُ زَيْنَا آراست آنرا	طریق عب	در همه یا آن خیک شهید است و
محدث اند و سَنَقَرُ زَيْنِي شیخ است	+ و نیز زَيْنُ بافتح آرایش	(زَيْنِيَّةُ تَزَيْنِيَّةُ) پوشش داوم	و شعر ابو ذؤبب ندلی سَأَبُ
مرشیخ ابو الطاهر محمد الدین	و خوبی ضد شین اَزْيَانُ جمع	(تَزَيَّا الرَّجُلُ) پوشش گرفت	کتاب واقع شده + و بسیار آب
محمد را	(اَزَاكَةُ) آراست آن را و گدا	مرد و آراسته شد + و تزیابزی	خورنده از مردم و خزان
(زَيْنِيَّةُ) باکسر آنچه بدان آراست	(اَزَيْنِيَّةُ)	الصُّلَحَاءُ لباس نیکان گرفت	(ف) سَأَبُهُ سَأَبَا بافتح حبه
و آرایش و وادی است و نام	(مُزَيْنُ) کمعظم مرد پیراسته موسی		کرد او را و فشر و گلو آن رایج
جد محمد بن الحسن بن محمد خفّار	و کحدث آئینه دار	الکتاب العشر فی السین	کرد او را جند انکه برود + و سَأَبُ
و نام جد محمد بن الحسین اصفهانی	(زَيْنِيَّةُ تَزَيْنِيَّةُ) آراست آن را	باب السین فصل الهفوة	(مِنَ الشَّرَابِ) سیراب گردید
که محمدتان اند و نام دختر نعمان	(مُزْدَانُ) آراسته و این اذ غمت	س ع س ع	از شراب + و سَأَبُ لِسِقَاءُ فَرَّخَ
که محدث بود و بدین معانی	قُلْتُ مَرَّانُ تصغیر مُزْدَانُ هَزِينُ	(سَأَسَا بِالْحَمَارِ سَأَسَاةً وَ سَأَسَامًا)	گردانید شک را
بدون الف و لام است + و یوم	مثل خیر تصغیر مختار و مزین	زجر کرد خرا تا باز ماند یا خواند	(س) سَبَّ مِنَ الشَّرَابِ
(الزینة) روز عید یار و زنگستن نهر	شُبَعًا اِذَا عَوَضَتْ كَمَا تَقُولُ فِي	آرا بلفظ سَأَسَا تا آب حوزو یا	سیراب گردید از آن

[illegible]

س ع ل	شہرت	باب السین فصل الباء	(سَبَبَة) لکھنوی
(سُئِلَ) بالضم خواتم سُئِلَ شَدَّ	رجل یسوق کعبور مرد ملول	ب ب ع	(سَبَّاء) کشادے فروش
وَتَرَکَ هَمَزُهُنَّ	بتوہ آمدہ سَمَّ کُتِفَ شَدَّ	(سَبَّأ) بالتحریک نام شہر بقیس	(مَسَبَّأ) بالفتح راہ کوہ
(رَجُلٌ مَعْلَةٌ) کنہز مرد بسیار	(س) سَمَّ الثَّيِّ وَمِنْهُ سَامًا	بنت یزید و در بلادین و یمن	(ف) سَبَّأ الْخَمْسَاءُ وَ سَبَّاءُ
سوال	بالفتح و یجرک و سَامَةٌ و سَامًا	و سَبَّاسِیْرُ ثَجْبِ بْنِ یَعْرَبِ بْنِ	بالفتح و مَسَبَّأ خرد می را
(ف) سَأَلَهُ كَذَا سَأَلَ الْأَوَّلَ	و سَامَةٌ (بِتْوَهْ) آمد از آن و	قُطَّانِ بْنِ مَعْدِ الْبَنِيِّ عَلَيْهِ السَّلَامُ	بیت باز فروختن با عام ست
وَمَسْئَلَةٌ وَنَسَأَلُ سَأَلَةً	ملول شد	و نام او عبد شمس است یا عامر	(و سَبَّأ الْجَلْدُ) سوخت پوست
خوات از دست آن را و بہین	(سَام) بتوہ آوردن کے	و اکثر قبائل یمن بوسے شمس	راہ و سَبَّأ فَلَکَا تازیانہ زد
مَعْنَى سَأَلَهُ عَنْ كَذَا أَسْأَلُهُ	س ع و	می شود و نام پدر عبد اللہ کہ	اور (و سَبَّاتُ النَّارِ الْجَلْدُ) گرفت
يَكُنْ ذَاكَ هَمَزُهُ مِنْهُ سَلٌ وَاسْئَلْ سَأَلَ	(سَاو) بالفتح وطن و جاء به	منوب اند بوسے سَبَّاتِہ از غلہ	پوش پوش را و برگردانید گوئ
يُقَالُ سَأَلَ سَأَلَ يَسْأَلُ يَسْأَلُ يَسْأَلُ	و غایت جیسے و دوری قصد و	شیخ کہ نسبت الوہیہ بحضرت	آن راہ و نیز سَبَّاء پوش باز
أَمَّا قَوْلُ بِلَالِ بْنِ جَرِيْدٍ إِذَا خُفِّقَ	ہمت و نہ انت ذو سَأَوای بعید	علی ابن ابی طالب کرم اللہ وجہہ	کردن و دست یک دیگر را گرفتن
أَوْ سَأَلْتُمْ وَجَدْتُمْ بِهِمْ عِلَّةً حَافِظًا لَهُمْ	و نود خاطر و کشش	میکنند و قولہم تَقَرُّوا إِلَيْهِ سَبَّأ	و التفات و باکہ ناکردن بسوگت
جمع ست میان و رفت بروزن بخیرے		و آیا دنی سَبَّابِیْنِ مَفْرُقِ وَ بَرَسِیْنِ	دروغ و دلیری نمودن بدان
فَالِيتُ بَعْنِي هَمَزٌ سَأَلْتُ دِيَا	(سَأَةُ الْقَوْسِ) مثلہ سہ	شدہ چنانکہ بریشان شدند	(أَسْبَابُ الْخَمْرِ لِلَّهِ) فروتنی کرد
سَأَلْتُهُ نَفْعَتِي بَرَايَةٍ وَ هَذَا	برگشتہ گمان نفات فی السیۃ بالیاء	بسران سبابین ثَجْبِ و لیس	امر خدای را (و سَبَّأًا عَلَيَّ
مَثَلٌ لَا يَنْظُرُ لَهُ	عن ابن مالک	بخفیف عَن سَبَّأٍ وَأَمَّا هُوَ يَدُلُّ فَيُضَيِّقُ	(الشَّيْخُ) خرم شد دل و بر آن
(أَسْأَلْتُهُ سُؤْلَةً وَ مَسْئَلَةً) روا	(ف) سَأَهُ سَأَوًا) اند و گین کرد	المثل ہم لاکم لَمَّا عَرَفْنَا مَكَانَهُمْ وَ وَشِفَتُهُ	گروید و مائل شد
کردم حاجت اورا	اورا مقلوب سَأَهُ ہت و سَأَزِيدُ	ذَهَبَتْ جَنَّتَاهُمْ بَدَدُوا فِي الْبَلَدِ	(إِسْبَابُ الْخَمْرِ) خرد می را
(نَسَأُلُ) ہدیر خواستن	دوید و سَأَلُ الثَّوْبِ سَأَوًا و سَأَيَا	(سَبَّابِیۃ) گروہی از غلہ شیخ	(و سَبَّاء) پوش باز شدن
خیرے را بقال ہا یَسْأَلُ الْآلَانِ	کشید جامہ را پس دریدہ گروید و	منوب بعبد اللہ بن سَبَّأ	س ب ب ب
و شمل	سَأَبْنِيَهُمْ) فدا و انداخت میان	(سَبَّابَةُ) بالضم سفر بعید یقال	(سَبَّ) و دیگر مرد بسیار و شنام
س ع م	ایشان	يُرِيدُ سَبَّابَةً إِذَا أَرَادَ سَفَرًا بَعِيدًا	و معجز و دستار و رسن بخت ہذیل
(سَام) بالفتح موت و مَعْنَى عَلَيْكُمْ	(أَسْأَيْتُ الْقَوْسَ) سَاہ ساختم	(سَبَّاء) گلاب مے و می خوری	و میخ و جامہ گمان تنگ سَبَّوب
السَّامُ الذَّامُ وَ تَرَکَ هَمَزُهُ دَرَّانَ	برائے گمان	(سَبَّيْتُ الْحَيَّةَ) کامیر پوست مار جمع	یا ہر جامہ تنگ و ہم و شنام

سبب	سبب	سبب	سبب
مرد	لطاط بن عمرو بن مالک	شهر دور و دراز	واون
(سَبَّةٌ) بالکسر انکشت شهادت	(سَبَّةٌ) کهزه آنکه مردم را	(نَوْمُ السَّبَابِ) روز عید	(سَبَابًا) از یکدیگر بریدند و
و معرفه نام جد محمد قرشی محدث	دشنام بسیار دید	جاهلیت و بیدار سَبَابِیُّ (شهر یکدیگر را دشنام دادند	
بن امیل	(سَبَبٌ) کامیاب هم دشنام مرد	دور و دراز	(اِسْتَبَاب) باهم دشنام دادن
(سَبَّةٌ) بالفتح کون و گرمی و سحر	وموی دم و فش و پشانی اسپ	(مَسَبٌ) لکه مرد بسیار دشنام	(تَسْبَبُ الْمَاءِ) روان و جاری
و بیاری که چند روز پیوسته	دیکه سه موی و گیو سَبَابِیُّ	(مَسَبَّةٌ) بالفتح آنکه مردم	گروید
باشند و روزگار یقال لَکِنَّهُ مَتَدَّ	جمع و منه سَبَابِیَّةٌ تجول علی	را دشنام بسیار دید	سبب ت
سَبَّةٌ اِیْ تَمَنٍ مِنَ الدَّهْرِ	صَدْرِهِ	(ن) سَبَّةٌ سَبَابًا برید آن را و خسته	(سَبَبَتْ) بالفتح آسایش و روزگار
سَبَّةٌ مِنَ الدَّهْرِ و نام سپر ثوبان	(سَبَبَةُ) کفینه جامه کتان تنگ	کرد و نیزه زود رسب او که کون	و نوعی از رفتار شتر و سرگشتگی
و حضرت موت و بدین معنی بدون	سَبَابِیُّ جمع و یک دسته سوک	و سبب بختا کرد او را و سَبَبُهُ	و بیهوشتی و اسپ نیکو رو و روز
الف لام آید	و انبوه و رخنان عضاة در جا	سَبَابِیُّ (که لیلی دشنام	شبه است و سبوت جمع و
(سَبَّةٌ) بالضم عامه که بدان نگویند	و موصیفت و ناحیه است از	داد او را و پس زد او را	کودکی سخت بدن دلاور و مرد
و آنکه مردم او را بسیار دشنام	اعمال افریقته	(سَبَسَبَ الْمَاءُ) روان و جاری	بیار خواب و مرد زیرک و زمانه
دهند	(سَبَابُ الْعَرَاقِیْبِ) شمیر	گردانید آب را و سَبَسَبَ بَوْلَهُ	در از یقال اَقَمْتُ عِنْدَ سَبَبَا اِیْ هَکْهَکْ
(سَبَبًا) محركة رسن و هر چه	(سَبَابَةُ) کجانه انکشت شهادت	فرد گزشت کمین را	و هفت و منه فمارینا الشمس
بدان بدیگر پیوسته شود و پیوسته	(سَبَبٌ) کحتی آیت مریم	(مَسَبَبُ الْاَسْبَابِ) خدا	سبتا ای من سبتا لی سبت قبل
و خوشی و از ارکان شریک حرف	(اُسْبُوْبَةُ) بالضم دشنام تمام	تعالی شانه	اراد علة من الزمان قليلة او کثيرة
متحرک و یک حرف ساکن و دو	قال یَتِمُّهُمُ اُسْبُوْبَةُ یَتَسَابَوْنَ بِهَا	(رجل مُسَبَّبٍ) که غم آنکه او را	و کفر سَبَبَتْ) موضعی ست
حرف متحرک اسباب جمع و	(سَبُوْبَةُ) کتوره لب	بسیار دشنام دهند	بشام و نیز سَبَبَتْ) بریدن و سر
حیات یقال قَطَعَ اللهُ بِهِ السَّبَبَ	و محمد بن اخی بن سَبُوْبَةُ مجاور	(اَبْلُ مُسَبَّبَةٍ) که غمته شران	سردن و موسی کشاده را کردن
ای الحیات و تقطعت بهم	و محمد بن اخی بن سَبُوْبَةُ مجاور	گزیده به ان جهت که در وقت	و گردن زدن و شنبی کردن
الاسباب) اے الوصل و المودت	محدث است یا آن بشین معجمه	تعجب گویند قَاتِلُهَا اللهُ	جهودان و الفعل من نصر و ضرب
(و اسباب السَّمَوَاتِ) فواجیه	است	(سَبَبُهُ تَسَبُّبًا) دشنام داد	(سَبَبَةُ) بالفتح نبر و شهری ست
آسمان یا درجه یا یا در	(سَبَسَبَ) بالفتح یا یا ن و زمین	اورده و نیز تَسَبُّبِ سبب را ختن	بغرب و زمانه دراز
آن و ذوالاسباب) لقب	برابر و دور و بکد سَبَسَبَ	(مَسَابَةُ) همیگر را دشنام	(سَبَبَتْ) بالضم گیاه ست که

گیاہ خطی ماند و فیض	(مُسَبُّوت) مرده و بیوش و بیمار	(سَبَّحْتِ) کفیتہ کلیم سیاہ و جمع و برکتہ بن علی بن ساج
(سَبَّت) بالکسر جرہاے کار بقظا	ستان خفته و چشم فراز کرده	شہ و طی محدث ست
پیر استہ یا عام ست	(ن) سَبَّت سُبَاتًا بخواب	(سَبَّاحَات) کشتہا ست یا
(سَبَّيْتَهُ) فال از سبت ساخته رفت		بقرہ زندان بانے کردندے
(سَبَّاتَم) کفراب مرو زیک و	(مُسَبَّت) کمن آنکہ از جاے	والهواء للجمہ والنسب
خواب یا خواب سبک و خفی یا	بخند و در روز شنبہ در آید	(کَسَاءُ مُسَبَّح) کعظم کلیم
ابتدای خواب در سہ تا کہ بدل	(اَسْبَات) شنبہ در آمدن جہودن	کنند
رسد و اَصْلُهُ الرَّاحَةُ و منه قوله	و آرا سید ن	(سَبَّحْتُ) کلیم سیاہ پوشیدن یقال
تعالی جَعَلْنَا لَكُمْ سُبَاتًا و روزگ	(رطب مُسَبَّت) کبر با حنہ	سَبَّحَ الرَّجُلُ إِذَا لَبَسَ سُبْحَةً
و معرفۃ لقب ابرہیم بن دُبَیْس	کہ شیراز وے نخجہ باشد	سبح
محدث و ابنا سَبَاتٍ شب	(اَسْبَتَ اَنْسِبَاتًا) دراز گردید	(سَبَّحْتِ) بالفصح جامہ چرمین
و روز	و نرم شد و نیز اَنْسِبَات	و نام اسب بنی صلا اللہ علیہ وسلم
(سَبَّاتَان) بالکسر احمق	درازی یقال و جہہ اَنْسِبَات	و اسب جعفر بن ابی طالب رضی
(سَبَّاء) کھوادشت و گتروہ و امتداد		اللہ عنہ و اسب دیگر مردی گریا
گوشت درازی یا کوچک	سب بات ل	(سَبَّحْتِ) بالضم مہربا کہ عدد
(سَبَّت) کذب ترہ است کہ	(سَبَّطِل) بالضم کعصفردانہ است	تبع بوسے گیرند سُبَّح جمع و
بفارس سی شوت و بہندی سودا	از دہانلے ترہ	و دعا و ذکر و نماز نقل یقال قَضَيْتُ
گویند	سبح	سُبَّحْتِ اِی تَطَوُّعًا و سُبَّحْتِ اللہ
(سَبَّيْتُ) بالفصح روز کار دراز	(سَبَّح) شبہ فارسی ست معرب	جلالہ و یفتح و یضمان
سَبَّتہ مثلہ	(سَبَّحْتِ) بالضم کلیم سیاہ و شام کج	(سَبَّحْتِ) بالضم و یفتح منوب
(سَبَّيْتُ) مرد و لیسہ پیش در	کہ بیراہن بے آستین باشد	ست بوسے سَبَّح کہ مہر و تبع
آئینہ و حرب و الالف للالحاق	و سَبَّحْتِ الْقَمِيص (ریز	ست
لَا لِلثَّانِيثِ اَكْثَرُ اَنْ اَلْهَاءُ تَلْحَقُ	پیراہن	(سَبَّاح) کما حب شتا و سَبَّاح
فیقال سَبَّيْتَا و پنک شب	(سَبَّح) کامیر شام کج و جامہ	کفار جمع و اسب بدان جہت
جمع	است از صوف سیاہ	کہ در رفتار شامی کند سَوَّاح

السَّوْعَةُ إِلَى هَذِهِ اللَّفْظَةِ وَدُر	و پراگنده شدن در زمین از لغت	صَلَا	از پنجه زده شده و از پشم و مانند آن
فَجَبَّ كَوْنُهُ سُبْحَانَ مَنْ كَذَبَ	افساد است و قوله تعالى انا فلانك	س با ح ل	سَبَّحْتَهُ (یک نواله از وی سَبَّاحُ)
وَلَمْ يَنْوُنْ لَأَنَّهُ عِنْدَهُمْ مَعْرُوفٌ فِيهِ	فِي الْمَهَارِ سَبَّحًا طَوِيلًا أَيْ فَرَاغًا	(سَبَّحَلْ) كَقَطْرِ سَوْسَمَارٍ وَشَرِّ	جمع و خواب سخت
شَبَّهَ التَّانِثُ وَيُقَالُ أَنْتَ عِلْمٌ	قَالَ أَبُو عَبْدِ اللَّهِ مَقْبَلًا طَوِيلًا وَقِيلَ	بِزَكٍّ وَنِيَكٍ ضَمٌّ وَدُخْرٍ مَسْرَبَةٍ (أَسْبَحْتَ الْأَرْضَ) شُورَاكَ	
بِمَا فِي سُبْحَانِكَ) يَفْنَى تَوَدَّانَا	الْحَكِيمَةُ وَالذَّهَابُ وَدُورُ فَنَ	(سَبَّحَلْ) كَقَرْنٍ دُخْرٍ	گردید زمین و نیز اسبَخ (بزمین شور رسیدن يقال حَفَرُوا
زَمِي بِحَيْثُ كَرِهَ دُرُولُ تَتِ وَ	و بسیار گفتن و نوعی از رفتار و نیک بزرگ		
سُبْحَانَ بْنِ أَحْمَدَ) از فرزندان	(أَحْمَدُ مُسَبَّحِي) بِضَمِّ فَحْ	(مُسَبَّحَلْ) كَبَسْرَامٍ بِحَيْثُ شَرِّ	فَأَسْبَحُوا أَيْ بَلَّغُوا السَّبَّاحَ
رَشِيدَت	بِابْنِ خَلْفِ بْنِ مُحَمَّدٍ وَنَحْوِ مُسَبَّحِي	و قِيلَ كَهَ بَلَّغَ كَرَدَد	سَبَّحَ الْحَقُّ تَسْبِيحًا) بِيَارِ مِيد
(سُبُّوحٌ) بِالضَّمِّ وَالتَّشْدِيدِ	بِابْنِ سَعِيدٍ وَعَبْدِ الرَّحْمَنِ	(سَبَّحَلْ سَبَّحَلَّةً) سَجَانُ اللَّهِ	دست گردید گرام و سَبَّحَ اللَّهُ
صِفَاتُ بَارِي تَكُنْتَ وَهَمَّيْنِ	مُسَبَّحِي بْنِ سَلَمٍ وَنَحْوِ مُسَبَّحِي كَقَتِ		عَنْكَ الْحَقُّ) سَبَّكَ كَذَلِكَ أَنْ
قَدُوسٌ زِيَاكُهُ أَوْ رَسِيحٌ وَتَقْدِيرُ	بِخَارِ مِيِّ بْنِ عَثْمَانَ مُحَمَّدِ ثَانِ اللَّهِ	س با خ	خدا و نیز تَسْبِيح (بچه دین
يَكُنْ قَالَ قَلْبُ كُلِّ سَمٍ عَلَى فَعُولٍ	(أَسْبَحَهُ) شَنَاكَ نَائِدٍ أَوْ رَا	(سَبَّحْ) بِالْفَتْحِ خَوَابِ سَخْتِ وَفَرَاغِ	پنبه و مانند آن و بسیار رسیدن رگ
فَهُوَ مَفْتُوحٌ الْأَوَّلُ إِلَّا السَّبُّوحُ	(مُسَبَّحٌ) كَمَحْتِ نَامٍ مَرْدَةٍ	و قُرِئَ أَنْ لَكَ فِي الْمَهَارِ سَبَّاحًا طَوِيلًا	از در و جوت در دین و مَسْرَبِ
وَالْقَدُوسُ فَلَنْ الضَّمُّ فِيهِمَا أَكْثَرُ	وَامِيرُ خَمَارٍ مُحَمَّدُ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ	أَيْ فَرَاغًا وَدُورُ شَدْنٍ يُقَالُ سَبَّحْ	و خواب سخت و سَبَّكَ گردانیدن
وَأَنْكَرَ ذَلِكَ سَيِّبِيهِ وَقَالَ لَيْسَ	مُسَبَّحِي صَاحِبُ تَصَانِيفٍ هَت	فَلَا تَزِدْ إِذَا تَبَاعَدَ وَالْفَعْلُ مِنْ نَصْرِ	و آرام دادن
مِنَ الْكَلَامِ فَعُولٌ عَلَى الضَّمِّ جَاءَتْ	(مُسَبَّحَةٌ) أَكْثَرُ شَهَادَاتِ	(سَبَّحَتْ) حَرَكَةُ وَبِكُنْ زَمِينِ	(تَسْبِيحُ الْحَقِّ) بِيَارِ مِيدِ دَسْت
(سَبَّاحَةٌ) أَكْثَرُ شَهَادَاتِ	إِسْلَامِيَةٍ	شُورَةُ نَاكِ سَبَّحَتْ كَبَرُ الْبَارِ مَشْلُ	و ضعیف گردید
إِسْلَامِيَت	(كِسَاءُ مُسَبَّحٍ) كَقَطْرِ جَادٍ	سَبَّاحٌ بِالْكَسْرِ جَمْعٌ وَشُورَةُ	س با خ ت
(ف) سَبَّحَ بِالْهَرَوِيَّةِ سَبَّحًا كَرْدَةً وَنَحْوَهَا		و مَوْضِعِيَّتُ بَعْرَهُ أَزَانِ مَوْضِعِ	(سَبَّحَتْ) بِالضَّمِّ وَفَتْحِ بَاسْتِ
بِالْفَتْحِ وَنَحْوَهَا) بِالْكَسْرِ شَنَاكَ	(سَبَّحَتْ تَسْبِيحًا) سَجَانُ اللَّهِ	سَتَ فَرَقْدَنُ بْنُ يَعْقُوبَ وَجَاهَهُ غُوكَ	لَقِبَ أَبُو عَبْدِ مِيدِ
كَرْدِي وَنَحْوِ سَبَّحَانَا) سَجَانُ اللَّهِ كَقَتِ	و نَحْوِ تَسْبِيحِ) بِبَاكِ يَاد	يَا خَيْرُ سَتِ دِيكَرُ كَهْ جَبَامَهُ	س با د
و نَحْوِ سَبَّحِي) بِالْفَتْحِ فَرَاغِ أَزْكَارِ	كَرْدَنِ وَصِفَتِ كَرْدَنِ خَدَايَ رَا	غُوكَ مَانَدِ	(سَبَّحَلْ) بِالْفَتْحِ مَوْعِ سَتَرْدَنِ وَنَحْوِ
و نَحْوِ كَرْدَنِ دَرِ مَعَاشِ وَزَمِينِ	و نَازِ وَنَحْوِ كَانِ مِنَ الْمُسَبَّحِينَ	(سَبَّحِي) كَامِيرِ رَايَهُ از پنبه که آن را	من نصر
كَرْدَنِ وَخَوَابِ وَآرَمِشِ وَآرَمِيدِ	رَوِي أَنْ عَمْرُ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ جَلَدٌ	بِهِنِ كَرْدَهُ دَوَابِرَانِ يَاشَنَدِ وَپَرِ	(سَبَّحَلْ) بِالْكَسْرِ رُگَ وَبِلَا
وَأَدْنِ وَرَفَقَنِ وَبِرْگَرْدِيدِنِ	رَجُلَيْنِ سَبَّحًا نَعْدَا الْعَمْرَايَ	أَفَادَهُ از مرغ و باغنده پیمپیده	و يُقَالُ هُوَ سَبَّحَلْ أَسْيَادِي عِنْدَ إِسْلَامِيَةٍ

جبل و بد بلاست در روزی	بدرتون و نو بر آمدن گیاه نصیر	سبوت	(سُبر) کسر و مرغیت سُبره
(سُبد) بالتحریک اندک و ممتد	در قدیم آن و کشاده و تر و کرون	س ب و	کُفره مثل + و نیز سبر کسر یا
سَالَهُ سُبْدٌ وَ لَکَیْفَیْنِ نَمُکُ دَارِ	موسه سر + و فی الحقیقت قدم ابن	(سُبر) بالفتح میل بجرات فرد	سبره کُفره یا سُبیر کزیر چله
و نه زائد و قيل السُّبْدُ مِنَ الشَّعْرِ	عباس مکه مُسَبَّد کداسه یزید	بدون تا غور آن معلوم شود	ست قدیم بر تیم رباب را
وَاللُّبْدُ مِنَ الصُّوفِ	ترك الدهن والغسل	و از مودن سُبره مثل و لغفل من	(سایری) بیایه نسبت نوع
(سُبد) کسر و موسه زهر و جامه	س ب د ح	نصره و شیرشیه و اصل و نهادر خیر	از جامه های تنگ کران + و منه
است که بدان حوض را بند کنند	(سَبَدج) در کمی طعام ستمعل	درنگ و خوبی و بیات نیکو و درین	المثل عرض سبیری بقیه من بعض
تا آب کدز گردد و موضع ست	شود و يقال اصْبَحْنَا سَبَدَجَ وَ لَصَبِيْلًا	بر چهار معنی کسر هم آمده	عَلَيْهِ الشَّيْءُ غَوَّاهُ بِمَا لَغَ فِيهِ لَا تَ
نزدیک که و مرغیت نرم پر	حجاج من الغرض یعنی صبح	(سُبد) بالفتح باد او خاک	السبیری من لُجْد الثَّيَابِ يُرَغَّبُ
که اگر قطره آب بر آن افتد	کریم کمی طعام و براسه طفلان	سُبرات جمع + و منه الحش عن	فِيهِ بَادِي عَرَضٍ + و نوعی از
روان گردد و سُبدان جمع + و شوم	بابانگ و فریاد بود از گر سنگی	علی کرم الله وجهه اسباغ	بهرین خزا و زره باریک بافت
و نام سپر زرام بن باز ن	س ب د ر	الوضع فی السُّبُر + و سُبره بن ابی	استوار ساخت و هر جامه تنگ
(سُبد) گلف باقی گیاه	(سَبَادِة) مردم بیکار و دود	سبره + و سُبره بن عمر و سُبد و نیک	
(سُبدی) دراز بالا و وسیع	دارند گان بازی و بطالت	بن فاک و سُبره بن الفاکه	(سَبار) گلاب میل جرات
از هر چیز و بنگ سَبَدَاة	س ب ذ	صحبیان اند + و ابوبکر سُبیری بن	و عبد الملك سَبَارِی بن عبد
مونت سَبَادِج جمع سَبَادَة مثل	(سَبَدَة) محرکه آوند کست	أَبُو سُبْرَة مَقْعَة مَدِينَة است + و	الرحمن راوی تاریخ بخارا است
با سَبَادَة مردم بے کار مشغول	مانند زنبیل معرب سبد و لا تجتمع	سبره بن عبد الغزیز جبهه از	از مولف آن که غنچار باشد
ببازی و بطالت	السین والذال فی کلمة	پدر خود روایت دارد + و نسبت	(سُبر و ر) بالضم فقر و زمین
(اَسْبَاد) جاها سیاه و سر	عربیة	ابی سبره زن معاذ صحابی است	بے نبات
گیاه نصی که اول بر آید	(اَسْبَد) کا محمد شهریت	(سُبر) با کسر دشمنی و عاز جلال	(سا بود) پا و شاهیه بود معرب
(اَسْبَاد) موکسرون و نو بر آمدن	به تخر	و خوبی و شبه و بیات يقال فلان	شاه پور و آن سا بود و الا کتاب بن
گیاه نصی در قدیم آن	(اَسَايِد) گر و به از محوس	حَسَنُ الْخَبَرِ وَ السُّبْر یعنی خوب	ار و شیرست و شهرستانیست
(تَسْبِيد) موکسرون و ازینج	فارس واحد آن اَسْبَدِی ست	بیات	بفارس مدینه آن نوید جان ست
بر کندن و چرب بنا کردن سر	س ب ذ ج	(سُبره) با کسر شهریت	و احمد بن عبد الله بن ساور و محمد
نایان شدن پر چوزه و موسه سر	(سُنبَاذج) بالضم سنگ فلان	بغرب	شیرازی بن ساور محدثان اند

سبوت	سبوط	سبوط	سبوط	سبوط
سبوت (گنومنه است که بران)	سبوت (سبوتیت) بدخوی	سبوت (سبوتیت) بدخوی	سبوت (سبوتیت) بدخوی	سبوت (سبوتیت) بدخوی
وق حساب و مانند آن نویسد	رجل سبوت (بفتح ر) مرد	رجل سبوت (بفتح ر) مرد	رجل سبوت (بفتح ر) مرد	رجل سبوت (بفتح ر) مرد
و چون مستغنی شوند از آن محو	سبوت (بفتح س) محو	سبوت (بفتح س) محو	سبوت (بفتح س) محو	سبوت (بفتح س) محو
سازند آنرا	سبوت (بفتح س) قناعت نمود	سبوت (بفتح س) قناعت نمود	سبوت (بفتح س) قناعت نمود	سبوت (بفتح س) قناعت نمود
سبوت (بفتح س) شیشه است میان بد	سبوت (بفتح س) رج	سبوت (بفتح س) رج	سبوت (بفتح س) رج	سبوت (بفتح س) رج
و دینه	سبوت (بفتح س) و خیف موضع	سبوت (بفتح س) و خیف موضع	سبوت (بفتح س) و خیف موضع	سبوت (بفتح س) و خیف موضع
سبوت (بفتح س) نیکو سیات	سبوت (بفتح س) است بغداد	سبوت (بفتح س) است بغداد	سبوت (بفتح س) است بغداد	سبوت (بفتح س) است بغداد
سبوت (بفتح س) بالکسر میل جراحت	سبوت (بفتح س) علیک الامر سبوت	سبوت (بفتح س) علیک الامر سبوت	سبوت (بفتح س) علیک الامر سبوت	سبوت (بفتح س) علیک الامر سبوت
سبوت (بفتح س) میل جراحت فرو برد	سبوت (بفتح س) یوشانید شسته گردانید بروی	سبوت (بفتح س) یوشانید شسته گردانید بروی	سبوت (بفتح س) یوشانید شسته گردانید بروی	سبوت (بفتح س) یوشانید شسته گردانید بروی
سبوت (بفتح س) معلوم شود و آرزو در	سبوت (بفتح س) کار	سبوت (بفتح س) کار	سبوت (بفتح س) کار	سبوت (بفتح س) کار
سبوت (بفتح س) کتف در رنده شب	سبوت (بفتح س) سبوت	سبوت (بفتح س) سبوت	سبوت (بفتح س) سبوت	سبوت (بفتح س) سبوت
سبوت (بفتح س) دت	سبوت (بفتح س) شمراده که بیه تمام	سبوت (بفتح س) شمراده که بیه تمام	سبوت (بفتح س) شمراده که بیه تمام	سبوت (بفتح س) شمراده که بیه تمام
سبوت (بفتح س) کجغیر بازار می است	سبوت (بفتح س) بموی انداخته شد	سبوت (بفتح س) بموی انداخته شد	سبوت (بفتح س) بموی انداخته شد	سبوت (بفتح س) بموی انداخته شد
سبوت (بفتح س) باقر المین	سبوت (بفتح س) سبوت (بفتح س) سبوت	سبوت (بفتح س) سبوت (بفتح س) سبوت	سبوت (بفتح س) سبوت (بفتح س) سبوت	سبوت (بفتح س) سبوت (بفتح س) سبوت
سبوت (بفتح س) بضم ر و در ویش	سبوت (بفتح س) سبوت (بفتح س) سبوت	سبوت (بفتح س) سبوت (بفتح س) سبوت	سبوت (بفتح س) سبوت (بفتح س) سبوت	سبوت (بفتح س) سبوت (بفتح س) سبوت
سبوت (بفتح س) بانضم که بنور زین	سبوت (بفتح س) انداخت شمراده	سبوت (بفتح س) انداخت شمراده	سبوت (بفتح س) انداخت شمراده	سبوت (بفتح س) انداخت شمراده
سبوت (بفتح س) بنات و خیر اندک حقیر و مرد	سبوت (بفتح س) سبوت	سبوت (بفتح س) سبوت	سبوت (بفتح س) سبوت	سبوت (بفتح س) سبوت
سبوت (بفتح س) و محتاج سبوت (بفتح س) موت	سبوت (بفتح س) سبوت (بفتح س) سبوت	سبوت (بفتح س) سبوت (بفتح س) سبوت	سبوت (بفتح س) سبوت (بفتح س) سبوت	سبوت (بفتح س) سبوت (بفتح س) سبوت
سبوت (بفتح س) ساده ز رخ سبوت (بفتح س) ریت	سبوت (بفتح س) سبوت (بفتح س) سبوت	سبوت (بفتح س) سبوت (بفتح س) سبوت	سبوت (بفتح س) سبوت (بفتح س) سبوت	سبوت (بفتح س) سبوت (بفتح س) سبوت
سبوت (بفتح س) سبوت (بفتح س) سبوت (بفتح س) سبوت	سبوت (بفتح س) سبوت (بفتح س) سبوت	سبوت (بفتح س) سبوت (بفتح س) سبوت	سبوت (بفتح س) سبوت (بفتح س) سبوت	سبوت (بفتح س) سبوت (بفتح س) سبوت
سبوت (بفتح س) علی مدحوب اخلاق	سبوت (بفتح س) سبوت	سبوت (بفتح س) سبوت	سبوت (بفتح س) سبوت	سبوت (بفتح س) سبوت
سبوت (بفتح س) آب و گیاه	سبوت (بفتح س) سبوت (بفتح س) سبوت	سبوت (بفتح س) سبوت (بفتح س) سبوت	سبوت (بفتح س) سبوت (بفتح س) سبوت	سبوت (بفتح س) سبوت (بفتح س) سبوت
سبوت (بفتح س) بالکسر مرد و در ویش	سبوت (بفتح س) سبوت (بفتح س) سبوت	سبوت (بفتح س) سبوت (بفتح س) سبوت	سبوت (بفتح س) سبوت (بفتح س) سبوت	سبوت (بفتح س) سبوت (بفتح س) سبوت
سبوت (بفتح س) سبوت (بفتح س) سبوت (بفتح س) سبوت	سبوت (بفتح س) سبوت (بفتح س) سبوت	سبوت (بفتح س) سبوت (بفتح س) سبوت	سبوت (بفتح س) سبوت (بفتح س) سبوت	سبوت (بفتح س) سبوت (بفتح س) سبوت
سبوت (بفتح س) بالکسر مرد و در ویش	سبوت (بفتح س) سبوت (بفتح س) سبوت	سبوت (بفتح س) سبوت (بفتح س) سبوت	سبوت (بفتح س) سبوت (بفتح س) سبوت	سبوت (بفتح س) سبوت (بفتح س) سبوت

سبط	سبط	سبط	سبط
بنگاه مرد و این مثل شد (سَبْطُ) کز بر نام مرد (سَبْطُوط) جانوری است دریا (سَبْطُطِیَّة) کا حدیث شهرت از اعمال نابلس و در آن شهرت قبر زکریا و یحیی علیهما السلام رک (س) سَبْطُ سَبْطُ و سَبْطُوط و سَبْطُوط و سَبْطُوط فروخته گردید بومی + و سَبْطُ مجهول گرفتار تب گردید (و سَبْطُ) کمن مردست بدن فرو افتاده سر دارض مُسَبْطَة (زمین سبط که گناه نضی باشد (سَبْطُ اسَبْطُوط) خاموش شد از بیم و سرافوردن + و سَبْطُ بلای ارض) و وسید برین و دراز گشت از ضرب + و سَبْطُ و نوم چشم فرو خوابانید در خواب + و سَبْطُ عن الامر غفلت نمود کار + و نیز اسَبْطُ کوالیدن چیز در درازی و پنا و گسترده شدن و افتادن چنانکه حرکت را نتوان و سبط ناک شدن زمین (مَسَبْطُ) کجاست آنکه بچه ناتمام	انگنده باشد از شر موده و کوسپند (سَبْطُوط) باطل کردن ناکه آبستنی خود را و بره انگندن میش سبط ر (سَبْطُوط) کز بر مرد سائیر خاطر و چالاک و یازیده و دراز از هر چیز و شیرازیده وقت بر جستن بقال اسد سَبْطُ و جمال سَبْطُ و اُت ای طوال و قافیه لَبَسْتُ لِلثَّانِي و انما هی کقولهم حمامات و درجا فی جمع المذاکر (سَبْطُوطی) بکسر اول و سکون طاء و فتح را از قماریت تبخیر (سَبْطُوط) کسر جل و دراز و مرغ است نیک و دراز کردن که پخته و آب باشد و ماهی گیر و کنیت و ابو العین را است سَبْطُوط کعبا بط دراز (سَبْطُوطا) بر پهلوی نخت بازید بقال اسَبْطُ و اذ اضطررنا و شتاب رفتن شتران و در و درست شدن بلاد و یازیدن و	در از شدن و بچه سبع یعنی هفت + و سَبْطُ نِسْوَة یعنی هفت زن + و نیز سَبْطُ بایق و بی است میان رفته و راس عین و ضعیف میان قدس و کرک بدان جهت که در آنجا هفت چاه و حاکم و در آنجا حشر و قشود و منه الحشر من یأثم و سَبْطُ بر روی بضم الباء یعنی کیت برای آنها در روز قیامت و روز بیم و بسوء همین راجع است قول ذیاب یوم لا یكون لها زاع غیر می و طاهر است که کرک در روز قیامت را می آنها نمی تواند شد او داد من لها عند الفتن جاءت ذلک بلاد راع نَهْبَة السباع فَعَلَ السَّبْعَ لَهَا راعِیًا اذ هُوَ مُنْقَرِدٌ بها + یا یوم السبع روز عید جاءت است که در آن روز از همه پر دخت باز می و لهو مشغول میشند + و اِحْدای من سَبْطُ یعنی کار سخت و شوارشها با حدی الیالی السبعة التي یزل فیها الريح على عاد اوجع سنی یوسف فی الشدة + و نیز سَبْطَة و تضم الباء شیر موده	و السَّبْعُ الثَّانِي) سورة فاتحه است بدان جهت که هفت آیت است یا هفت سوره طوال النقصرة تا توبه + (و سَبْطُ الْأَرْضِ) پسیاوشان (و سَبْطُ الشَّعْرِ) اقیون (سَبْطَة رَجَالٍ) یعنی هفت مرد و بحرک و بعضی تحرک را انکاء کنند و گویند که متحرک جمع سابع است چون طالب و طلبه + و اِحْدَا لَا اَحْدَا سَبْطَة و تمنع اصل آن سَبْطَة است بضم بایعنی گرفت آنرا بگرفت شیر موده یا سَبْطَة نام مردی است سرکش که آنرا بادشاهی گرفتار ساخته دست و پا نش بریده بردار کشید و از پنجا است که گویند لا عَدَا بَنَّاكَ عَدَا سَبْطَة یا آنکه ناش سَبْط است تا س تا نیت جهت تحقیر افز و دند بمعنی آنست که گرفت او را بگرفت و قوت هفت مَرَب و قوت سَبْطَة هفت شغال است خودان بر سَبْطَة تابعی است + و نیز سَبْطَة و تضم الباء شیر موده

بر سبخی بن محمد بن سهل
 بن ابراهیم و پسرش احمد
 سبخی و بنیره اش محمد سبخی
 محمد ثانی
 سبعم بضم باوق و سکون آن
 دهه است و سبعم جمع
 سبعمین بفتح مشنی در قول
 فرزدق و کیف اخاف الناس
 والله قايض على الناس السبعين
 فی راحة الله هفت آسمان
 و هفت زمین است
 سبعمین هفتاد و محمد بن
 سبعمین مقری می است
 و عبد الله بن سبعمین محدث
 سبعمین دوی است جلب که
 سیف الدوله بنی عطا کرده
 سبعمیه بیای شد دالی است
 مر بنی نیر
 سبعم بضم هفت یک
 سبعم بالک نوبت آب شتر
 هفت روز یک بار
 ذات السبعم کتاب موضعی
 است و وادی السبعم در
 راه رقه است قال مرتبه و ایل بن
 قارط علی آثار بنت و ریم قسم

بهاجین را متفرده فی الخبأ
 فقلت و انتد لن همت بی
 له حوت استبعی فقال ماری فی
 الوادی غیر که فصاحت بنیها
 یا کلب یا ذیب یا فهد یا دب
 یا سرخان یا سید یا ضبع یا نر فجا
 تعا و دن بالسیوف حال
 هذا الا وادی اسباع و سباع
 بن ثابت و سباع بن زید و
 سباع بن عرفط صحابیان اند
 و سباع بن عبد العزی
 مر او را ذکر است در غزوه احد
 در سنگه حمزه بن عبد المطلب
 در حدیث جعفر بن عمرو بن امیه
 ضمیری
 سباع هفتم سبت محرکه
 جمع
 سبعمین کامیر هفت یک و سبعمین غیره
 بن سبعم پدر بطنی است از
 حمدان از ان بطن است امام ابو
 اسحق عمرو بن عبد الله و محله
 است بکوفه مشوب است بوس
 ایشان و موضعیت تبمین
 سبعم کزیر نام مردی و سبعم
 بن حاطب و سبعم بن قیس

صحابیانند و سبعم بن خالد
 یشرکی بصری تابعی
 سبعمه بنت الحارث کهنه
 و سبعمه بنت حبیب صحابه
 اند
 سبعمی بضم الیا شده
 شتر بزرگ و راز سبعمه نموش
 و رجل سبعمی البدن
 مرد هفت اندام درست بزرگ
 سبعم بضم هفت و يقال
 بالبت سبعمه یعنی هفت بار
 سبعم بضم هفت سبعم جمع
 و طاف بالبت سبعمه یعنی
 هفت بار
 سبعم بضم با موضعی است
 ببلاد قیس و لم یات علی فطان
 رارض سبعمه که حله زمین
 و دناک
 راض سبعمه ماده کا و که گو ساله
 او را داده خورده باشد
 حرف سبعم سبعم هفتم
 ایشان گردید و سبعمه هفت یک
 مال او گرفت یا دشنام داد او را

و عیب او کرد یا بدندان گزید آنرا
 و سبعم الذئب تیر انداخته کرگ
 را یا ترسانید آنرا و سبعم
 الذئب بزرگ آزار و سبعم
 الذئب الغلفه افکند کرگ
 گو سپند را و سبعم الجمل
 هفت قوت یافت رسن را
 و سبعم مکرم بر سر خود گذشته
 یا سپر خوانده یا فرزند بحرام یا نکه
 مادرش مرده پس شیر غیر مادر
 خود خورده باشد یا آنکه تا هفت
 پشت یا چهار پشت در عبودیت
 باشد یا آنکه از صحبت دوان
 و دی گرفت باشد یا آنکه بر
 هفت ماه زاده شده باشد و بیچ
 که از ابدایه سپرده باشند
 و سبعم اسباع صاحب و روبه
 گردید و سبعم القوم هفت عدد
 شدند و نیز اسباع صاحب
 ره کرگ در آمده شدن بیتال
 اسبعم الوعیان اذا وقع السبعم
 فی مواشیهم و بدایه داون حبه
 و بگرگ داون گو سپند را و بیکار گذار
 بنده را
 سبعمه سبعم هفت عدد کرگ

افزایم آورنده نیز ماسه سبقت
 است یعنی بر دیگران سبقت
 گیرنده است و عبید بن
 سباق و پیشتر سعید هر دو
 محدثان
 (ن ص) سَبَقَهُ سَبَقًا بالفتح
 در گذشت آنرا پیشی گرفت و
 سَبَقَ الْفَرَسُ فِي الْحَبَلَةِ
 تخمین بر آید از اسبان ثمان
 سَبَقَتِ الشَّاةُ سَبَقًا ناتمام
 آنگاه بچه خود را گوسپند و
 سَبَقَ فَلَانٌ گرفت آنچه
 روسته بود در دو اندین یا در
 راز لغات اضداد است
 سَبَقَهُ و سَبَقَ بکسی پیش
 گرفتن در دویدن یا در تاختن
 و نیز در آن بقال سابقه
 فُسِقَتْهُ و یسابقته فاسبقه بضم
 استباق بر یکدیگر پیشه گرفتن
 و در گذشتن از جای و ترک دادن
 و یقال استبق الصراط اذا جاوز
 و ترک حق ضلایه و با یکدیگر
 تیر انداختن
 سابق بر یکدیگر پیشه
 گرفتن

سربك
 سَبَكُ الضَّحَاكِ بالضم هی
 است بمصر و سَبَكُ الْعَبْدِ
 و سبی است دیگر در آن از آن
 است علی بن عبد الکافی کی
 ایتمه شافیه
 و سَبَكَةُ کسيفته یاره نقره و
 مانند آن گذاخته سَبَائِكُ
 جمع و نام مردی
 (ض) سَبَكَةُ سَبَكًا بالفتح
 گذاخت آنرا پس ریخت
 تَسْبِيكُ گذاختن زرد نقره
 سربك ر
 مَسْبُوكٌ جوان تمام با و پال
 رسیده و موی فروشته
 استیگواد بر پهلویخت یازید
 و یازیدن شیر وقت بر جستن و
 تمام بالاشدن و خر
 سربل
 (سَبَل) بالضم خوش یا خوشه
 پر دانه و مائل
 (سَبَلَة) بالضم یک خوشه باران
 محکمه باران که از ابر
 برآمده و تا زمین رسیده باشد
 یا عام است و نهینه و

و ششام و خوش و نیزه و جامه
 و راز فروخته و پرده چشم که از دور
 عسوق چشم که در سطح محمد
 است واقع شود و بدان در
 پیش نظر غبار معلوم شود و یک
 سرخ است که در چشم پدید آید
 و موضعی است نزدیک یامه
 و نام اسپ نیکو و نجیب و راز
 و سَبَلُ بْنُ الْعَجَلَانِ طایفی
 صحابی است و نام پدر بنبیره
 محدث یا آن بشین است و
 ذوالسبیل لقب پسر حرقه
 بن بقره و سَبَلٌ مِنْ رِمَاحٍ پاره
 از رماح کم باشد یا بسیار
 (سَبَلَة) بالتحریک خوشه و دانه
 و معاکبه وسط بالامین و بروت
 یا موسی که بر بروت است یا کرانه
 بروت یا فراهم آمدن کاه هر دو
 بروت یا موسی که بر سرخ است تا
 سر ریش یا بخصوص سر ریش که
 سینه قد سبیل جمع و موسی است
 (سَبِيل) کاه میر راه پاره روشن و یو
 منخر است و قولهم جر
 و منه و علی الله قصدا للسبیل یعنی
 کسان رفت و نشتر سبکه یعنی

تهدید کنان در آمد و زو
 لقب خالد بن عوف
 بن فضله که از ریشان عرب است
 و بعید حسن السبلة شتر
 تک پوست و ولبت فی سبلة
 الناقة نیزه زرد و گوسپند ناقة
 (خَصِيَّةٌ سَبِلَةٌ) کفرته خایه
 (سَابِل) باران نیک ریزان
 (سَابِلَة) راه پاسبان و بسیار
 و مسافران و آئینه و رنده
 و یضم خوشه یا خوشه کج
 پاره وانه
 (سَبَال) کتاب موضعی است میان
 بصره و مدینه و ذوالسبیل
 لقب سعد بن صفيح خال ابو هریره
 رضی الله عنه
 (سَبَالَة) موسی یا منخ گریه
 و مانند آن و موسی کرانه بروت
 بنو سبالة کساحه قبیله
 است
 (سَبِيل) کاه میر راه پاره روشن و یو
 بل کتب حج و راه میانه
 و منه و علی الله قصدا للسبیل یعنی
 راست و میانه لقوله و منها جابر

ج

سبل

سبل

سبل

سبل

و قصد و نذهب و حرمت و	عبد الله شيخ خالد بن ديقان	بتكبر دست کردن بند از او	سبل
مخرج و آنچه بدان دیگر	(رجل سبل) مرد دراز	باریدن اشک و باران و بریدن	سبل
پیوندند و سبیل الله قال بروت		آمدن خوشه کشت و صاحب نون لغی است و سیفنه و آن	سبل
با کافران در راه خدای و هر امر	عین سبله بافتن چشم	خوشه شدن کت	سبل
تیمار بدان مراد شده و درل مژگان		سبل الذرع سبله خوشه و اسبان پیوسته جامه سبله	سبل
بیشتر است و ابن السبیل	اسبال الذل و نهاله	برور کشت	سبل
پس راه یعنی آینه و روزه و آنکه	و يقال ملاها الى اسبالها یعنی	رجل سبل کمدت مرد دراز	سبل
از باعث مردن یا مانده یا بیمار	بر کرد آزار تا بهای آن	بروت	سبل
شدن سقور در راه مانده باشد	رجل سبله بالتحریک	رجل سبل کفظم و طاز	سبل
سبیلان قبل و در قضیب و دراز بروت		بروت و پیر زشت رو	سبل
عن المسیحی	مسبل کمن زره و سوسمار	سبله سبیله در باخت آزار	سبل
سبیله راه روشن یا عام	ششم یا خیم تیر قرار و نام چی	در راه خدای	سبل
است	و آنکه از راه را دراز کند و بر زمین	سبل	سبل
بنو سبیله کجینه قبیله است	کشان رود از کبر	سبل محرکه و هی است	سبل
سبل کجفر موضعیت	رجل سبل کمر و کمر	بغداد ثوب سبلی ثیاب	سبل
سبل کار میل شهریت	مرد دراز بروت	سبلیه غوب است آن	سبل
سبیل چشمه است در بهشت	سبل علیه بسیار کرد سخن	و آن از راه است سیاه برای زنا	سبل
قال الله تعالی عینا فها تسمی برومی	و اسبل المطر یایی	قال و قول اللیث ثیاب مرکبان است	سبل
سبیله قال الاخفش معر بارید باران	و کذا سبل	بصره و قال ابو بردة الثیاب	سبل
زیدت الالف فی الاقیده لا زدیج الدمع	و اسبل الذرع	السبلیه هی القسیه هی من	سبل
سبال کشاد و جد و الداز و بر خوشه آن	و اسبلت السماء	حریر فیها امثال الاثر	سبل
بن جلیل بن موسی محدث	بارید باران	و اسبلت المطر	سبل
سبلان محرکه کوهی است	صاحب بسیار آئینه و	بن اسمعیل محدثان	سبل
و لقب سالم مولی مالک بن اوس	رونده کردید راه و دینا سبال	اند	سبل
و ابراهیم بن زیاد و خالد بن	فرگذاشتن از راه و ماند آن	اسبان	سبل
	بافتن رو پوششها	ابو القاسم عمر بن محمد و بنیر	سبل

او محمد بن اسماعیل بن عمر هر دو (سببی) بافتح برده و غریب برآورده باشد
 محدث اند و هر دو معروف باین وطن سببی جمع و زنان (سبایاء) بالمد کف صعاء شیمه
 سبک بیان جت که دل می برند یا برده که با بچه بیرون آید از نهدان
 سبب و اسیر گردیده ملوک میشوند و لا یا پو سکی است تنگ که بر بنی
 سبب (سبب) محرکه رفتن عقل زیره یقال ذلک للرجال
 و الفعل من مع یقال سبب سبب (سببی الحیة) بالکسر و میهند کرده شود و اگر آزاد و رخنند
 و لیکن مجهول خوف گردید پوست مار بچه میزد و شتران و گوسفندان (سبب) بافتح سخن زشت و عیب
 سبب (سبب) کسحاب مرد عقل زفته (سببیة) بالکسر و تفتح می است بسیار و منه لفظ سبایاء ای احمد بن محمد بر سبب (سبب) بافتح
 و کراهه بریده زنان ده است ابو القاسم مویش کثیره و نتاج و شتران محدث است
 سبب (سبب) کفراب سکنه که مردم عبد الرحمن سببی بن محمد و ابو که برای نتاج باشند و گوسفندان (سبب) بالکسر شش یقال سبب
 عارض شود سببی که محدثانند بسیار نسل سوابی جمع و خاک رجال و سبب نسوة اصل آن
 (سبب) پیر خوف (سبب) حی است برین و یقال سورخ موش دشتی است سین را تا بدل کردند و
 (سبب) کعظم پیر خوف و مرد و هبوا ایدی سبب و ایدی سبا (سبب) الی الماء را بهای سخن دال را تا کرده در تا ادغام نمودند
 تیز زبان یعنی رفتند تفرق و پرتیان (سبب) بالکسر کی بلیل سبب نسوة و اسداس که تصغیر
 سبب هل اسان جلا اسما و احد او قدم (رض) سببی العذ و سببیا و سببیا و جمع است و یقال جاء فلان
 ضلال بذل السبب (سبب) سبب (سبب) کسما و چوبکه آن را برده کرد و او را و سببی الخمر سادسا و سادیا و سادافمن قال
 باطل و جاء سبب هلاک بی سبب از جائی بجای برود و خرید کرد می را تا از شهر به شهر ساد سببیه علی السیدس و من
 هیچ چیز دیگر آمد یا تنگباز و (سبب) کفنی برده یستوی فیه یا از جائی بجای برود و سببیه قال ساد سببیه علی لفظ سبب من
 بی پروا نه آمد یا آمد نه المذکر و المونث سببیا جمع الله غریب کند و دور گرداند سادیا بالیاء ابدال السببیه
 برائے کار دنیا و نه برائے کار آخر و چوبکه آنرا تو جب از جائی در اخدای و سببی الماء کند علی حد تقصیر فی تقصیر و سبب
 + و منه الحديث لا کراهه ان سبب بجای برود و پوست مار که بر تختند چاه را تا باب رسید و نیز سبب ضرورتیه هواست و ماکول و مشروب
 احد که سبب هلاک و یقال هو آنرا دل بردن معشوق عاشق را سببیه و حرکت و سکون بدنی و حرکت
 یمنی سبب هلاک یعنی پیورده (سببیة) می که آنرا از جائی شد و سکون نفسانی و خواب و بیداری
 آمد و شد کرد بجای برند وزن برده و در (سبب) برده کرد و نل بردن و سببیه و حباس
 سببی است بدنه و مرد که خواص (سبب) بند می کردند و سبب و کسر برای خطاب بود

سنل

یعنی ای شش جات من این محن
است و صواب میدتی و نام دختر
عثمان صابونی که محدثه است
(سِتیک) بکاف تصغیر نام محدثه
که دختر معمر بود
(سُتینه) تصغیر جاعت زمان
است که محدثه بودند
(احمد سُتینی) بن محمد بن
سلامه محدث است
قله ابن سبتین در مقابل
نطیة است

سرت ج

(استاج) بالکسر حویلی است
کاواک که بر آن پنبه رسیده
پنجه برای بافتن یا چسب
که رشته را از دوک بدست بران
پنجه استیج بالکسر شده فیما
سرت د

سنل

بفتح پشیدن افعل
من نصر و باز داشتن از سوال
بیش بالکسر پرده ستور و است
جمع + و بیم دشمن و کار
عبد الرحمن سندی بن
یوسف محدث است و یاقوت
خادم شیرازی که از عابدان بود
(سنل) محرکه سپر
(سنل) بالضم پوشش و آنچه
بدان خود را از خیر بپوشند
(سنل) بالکسر پرده ستر بالضم
جمع + و کوی است بعالیه و باجا

و کوی است بجای و باجا
اند میان حرم و میان حل
+ و دو دومی اند و دیار
ربیع و کوهسیت بدیار سلیم
و ناحیه است بحرین

(سایتیک) که در قول نرید بن
مفرج است + قد یوسو فی
قصری + خلوان الحافیه که بر ناخن است

فالجبال + نام کوهی است
آن ساقی بود و ضرورت بیم
آنرا خذف نمود
سرت ر

سنل

و یجوز فتحه و تخفیف
(سنل) کشد و بسیار پوشیده
و نامی از نامهای باریعالی
(سنل) بالکسر در عدد چهار تا
است و در وزن چهار و نیم مثال
اسانید جمع
(سنل) بالکسر پوشش پرده
(علی ساری) ستوری بن
فضل و عبدالعزیز ستوری بن
محمد محدثان اند
(سنل) نام کمی از ساحران که
بوسی علیه اسلام ایمان

سرت ق

(سنل) پوشیده پوشیده +
قوله تعالی حجاباً مستوراً ای ساتر
عنه حجاباً کان و عداة مایة ای لیا
و قبل حجاباً علی حجاب ادا یدلک
کثافة الحجاب + و رجل مستور
مروپا

(سنل) بالکسر پوشش
است از یک جرجان شهره
است بوارقیه و دی است
انجراسان

سنل

جاریه مستوره کفتمه و خمر
پردگی
(سنل) پردگی کردن و خمر را
(سنل) پوشیده گردید
و در پرده شد و بر نر نمود
(سنل) پوشیده شد + و نیز
(سنل) پر نر کردن و در و در
چیز را و در پرده شدن
سرت ع
(سنل) کنبه مرد شتاب و
و رسا در امور و حیت و پاکب
مستقم شد

سرت ق

(سنل) کتور و یضم و نرم
مغشوش و قلب معرب سه تو
(سنل) کعصفور و نرم نه
(سنل) پوشش و فتح التاء و ضمها
پوشین و راز آشین معرب است
+ و التي است که بدان چنگ مان
آن نوازند مسابق جمع

سرت ل

(سنل) بالکسر و کاف تصغیر
نام دختر معمر و مذکور است
در سرت ت

سرت ل

سجده

سجده

سجده

سجده

سِقَاءٌ سَاجِبٌ خِيَا شَك
سَوَاجِبُ جَمْع

س ج ج
سَجَّةٌ بِالْفَتْحِ نَامٌ تَبِي وَشِيرَتَاك

آبِ آمِخت
بُضْمَتَيْنِ بِمَهَامِي كُل

اندود و ذاتها را پاکیزه
سَجَاجٌ بِالْفَتْحِ شِيرَتَاك بِيَا

آب
مَسْجَّةٌ بِالْكَسْرِ اندوده و آن

چوبی باشد که بدان گل اندازند
سَجْسَجٌ بِالْفَتْحِ زَمِينَ هُمَار

خوش نه درشت و نه نرم باین
طُلُوعُ فَجْرٍ تَطْلُوعُ آفَاقٍ وَهَوَا

خوش نه سرد و نه گرم و منه
الْحَدِيثُ فِي صِفَةِ الْجَنَّةِ وَهَوَا سَجَاجٍ بِالْكَسْرِ مَقَابِلُ وَبَرَابَر

السَّجْسَجِ وَكَذَا ظِلُّ الْجَنَّةِ سَجَاجٌ كَقَطَامٍ نَامٌ زَنِي تَبِيَّةٌ كَه
ای معتدل لا حَرَّ وَلَا قَرٍّ وَیَوْمَ وَرَكَبَ بَدَانِ شَلَّ زَمَنُهُ فَيَقَالُ

سَجْسَجٌ رُوزَنَهُ كَرَمٌ وَنَهْ سَرْدٌ أَكْذَبُ مِنْ سَجَاجٍ
(ر) نَبِيٌّ بَطْنُهُ رِيقٌ وَتَنَاقُشُ مَسْجُوحٌ سَرِشْتُ وَسَوَى

پلیدی او و کذا سَجَّ غَايِطُهُ مَسْجُوحَةٌ سَرِشْتُ
وَسَجَّ الْحَايِطُ بِكُلِّ كَرْدٍ وَیَوَارِ مَسْجَحٌ كَنَبَرٍ نَامٌ مَرْدٌ

س ج ح
سَجَّجٌ بِالضَّمِّ شاه راه و سائنه آن
يَقَالُ خَلَّ لَهُ عَنْ سَجْسَجِ الطَّرِيقِ

عَنْ وَسْطِهِ وَزُرْمُ آسَانٍ
از هر چیزی

سَجَّةٌ بِالْفَتْحِ سَرِشْتُ وَنَفِخْتُ
سَجَّجٌ بِضَمِّ نَزْمِ آسَانٍ

و شاه راه و اندازده و منه بگویند
عَلَى سَجٍّ وَاحِدٍ وَبِضْمِ اِي قَدِيرٍ

وَاحِدٌ
وَجَّةٌ أَسْبَحَ رُومِي نَكِيو بَاغِدَاد

و آسان از هر چیزی
سَجَّجَاءُ مَوْتٌ أَسْبَحَ وَشَرَاهُ

تَامُ خَلْقَتِ دَرَارِشْتُ
سَجْسَجٌ كَامِيرِ نَزْمِ وَآسَان

سَجْسَجَةٌ كَسْفِيَّةٌ اندازده و سرشت
يَكْنَا

سَجَاجٌ كَغَرَابٍ هَوَا
سَجَّجٌ بِالْكَسْرِ مَقَابِلُ وَبَرَابَر

سَجَّجٌ كَقَطَامٍ نَامٌ زَنِي تَبِيَّةٌ كَه
وَرَكَبَ بَدَانِ شَلَّ زَمَنُهُ فَيَقَالُ

سَجَّجٌ رُوزَنَهُ كَرَمٌ وَنَهْ سَرْدٌ أَكْذَبُ مِنْ سَجَاجٍ
(ر) نَبِيٌّ بَطْنُهُ رِيقٌ وَتَنَاقُشُ مَسْجُوحٌ سَرِشْتُ وَسَوَى

پلیدی او و کذا سَجَّ غَايِطُهُ مَسْجُوحَةٌ سَرِشْتُ
وَسَجَّ الْحَايِطُ بِكُلِّ كَرْدٍ وَیَوَارِ مَسْجَحٌ كَنَبَرٍ نَامٌ مَرْدٌ

س ج ح
سَجَّجٌ بِالضَّمِّ شاه راه و سائنه آن
يَقَالُ خَلَّ لَهُ عَنْ سَجْسَجِ الطَّرِيقِ

رَفَّ بَحْتِ الْحَامَةِ بَانَك
کرد کبوتر و سَجَّجَ لَهُ يَكْلَامِ

تَعْرِضُ كَرْدِ مَرَاوِ السَّجْنِ
رَسَجَاجٌ آسَانِ وَشَتْنِ وَغَفْوِ

نَمُودَن وَرُكْنِ شَتْنِ وَغَفْوِ
مَلَكْتُ فَاسَجَّجْتُ اِي سَهْلٍ وَكَذَا نَوْعِي اَزِ دَرْمِ كِه بَرَّانِ صَوْرَتِ ضَمِّ

سَأَلْتُ فَاسَجَّجْتُ اِي اَرْقٍ وَسَهْلٍ
الْفَاظُكُ

تَعْرِضُ كَرْدَنِ كَسِي السَّجْنِ
رَسَجَاجٌ جَوَاغَرُ دُوسِي نَمُودَن اِي

رَسَجَّجْتُ لِي يَكْنَا اِي السَّجْمِ
يَكْنَا

س ج د
رَسَجَّجْتُ بِالْكَسْرِ سَمِ اسْتَسَجَّجْتُ

رَأَيْتُ وَسُورَةَ السَّجْدَةِ بِالْفَتْحِ
الْحَدِيثُ اِمْرُتُ اَنْ اَسْجُدَ عَلَا

سَبْعَةَ اَدَابٍ
رَسَجَّجْتُ كَبَسْمِ جَمِّ وَنَفِخْتُ مَرَكْتُ

مَسَاجِدُ جَمْعٌ قَالَ الْفَرَاءُ الْمَفْعَلُ
مِنْ نَصْرِ نَفْعِ الْعَيْنِ اَسْمَاكَانِ

اَوْ مَصْدَرًا مِثْلَ دَخَلَ مَدْخَلَهُ
وَهَذَا مَدْخَلُهُ اِلَّا اَحْرَفًا مِنَ الْاَسْمَاءِ

وَالْمَوْهَاكُ السَّرْعَانِ وَالْفَتْحُ جَائِزٌ
وَإِنْ لَمْ يَنْتَمِمْ كَسْبِ السَّجْدِ وَمَطْلَعُ وَشَرْفِ

رَسَجَّجْتُ اَسْمَاكَانِ
رَسَجَّجْتُ كَبَسْمِ جَمِّ وَنَفِخْتُ مَرَكْتُ

مَسَاجِدُ جَمْعٌ قَالَ الْفَرَاءُ الْمَفْعَلُ
مِنْ نَصْرِ نَفْعِ الْعَيْنِ اَسْمَاكَانِ

اَوْ مَصْدَرًا مِثْلَ دَخَلَ مَدْخَلَهُ
وَهَذَا مَدْخَلُهُ اِلَّا اَحْرَفًا مِنَ الْاَسْمَاءِ

وَالْمَوْهَاكُ السَّرْعَانِ وَالْفَتْحُ جَائِزٌ
وَإِنْ لَمْ يَنْتَمِمْ كَسْبِ السَّجْدِ وَمَطْلَعُ وَشَرْفِ

وَسَقِطٌ وَمَفْرُقٌ وَفَجْرٌ وَمَسْكَنٌ
وَسَقِطٌ وَمَفْرُقٌ وَفَجْرٌ وَمَسْكَنٌ

وَسَقِطٌ وَمَفْرُقٌ وَفَجْرٌ وَمَسْكَنٌ
وَسَقِطٌ وَمَفْرُقٌ وَفَجْرٌ وَمَسْكَنٌ

وَسَقِطٌ وَمَفْرُقٌ وَفَجْرٌ وَمَسْكَنٌ
وَسَقِطٌ وَمَفْرُقٌ وَفَجْرٌ وَمَسْكَنٌ

وَسَقِطٌ وَمَفْرُقٌ وَفَجْرٌ وَمَسْكَنٌ
وَسَقِطٌ وَمَفْرُقٌ وَفَجْرٌ وَمَسْكَنٌ

وَسَقِطٌ وَمَفْرُقٌ وَفَجْرٌ وَمَسْكَنٌ
وَسَقِطٌ وَمَفْرُقٌ وَفَجْرٌ وَمَسْكَنٌ

وَسَقِطٌ وَمَفْرُقٌ وَفَجْرٌ وَمَسْكَنٌ
وَسَقِطٌ وَمَفْرُقٌ وَفَجْرٌ وَمَسْكَنٌ

وَسَقِطٌ وَمَفْرُقٌ وَفَجْرٌ وَمَسْكَنٌ
وَسَقِطٌ وَمَفْرُقٌ وَفَجْرٌ وَمَسْكَنٌ

وَسَقِطٌ وَمَفْرُقٌ وَفَجْرٌ وَمَسْكَنٌ
وَسَقِطٌ وَمَفْرُقٌ وَفَجْرٌ وَمَسْكَنٌ

و مرق و منبت و منسك و ماكان

من باب جلس فالوضع بالكسر

والمصدر بالفتح كذل منكر

نزل و هذا منكره بالكسر

صبيحان) سجد كه و سجد

ن) سجد سجود او سجد

الفتح و كسر سر را بر زمین نهاد

و فروتنی نمود و راست ایستاد

از لغات اصداوست و سجد

رجله) آما سید پائی او

سجاد) سرنگون کردن و خم

شدن و بر یک جای پیوسته

چشم خازناک نگرستن

سجدر

سجدر) محرکه سپیدی سرخی

آینخته

سجدر) بضم سرخی سپید

آینخته آب اندک که بعد باران

پاشیده باشد سجد کسر و

جمع

سجدر) بالفتح حوض پاکیزه کل

و شیر میشه

عین سجدر) چشم سرخ شده

چشم که سپیدی آن را سرخی

و شیری که آب بروی غالب باشد

وسک با ساجور

رن) سجد الشور سجد

تافت تنور را و گرم کرد

وسجد النهر) پر کرد و جوی را

وسجد الماء في حلقه) ریخت

آب را در حلق او و وسجدت

الناس سجد او سجد) بانگ

کرد و نالید و وسجد الكلب

ساجوربت سک را

سجد الكلب) ساجوربت

بر گردن سک

شعر مسجدر) کفظم موی فروشته

تسجد الماء) روان کردن آب

شدن با نگر خوردن و نهی

است بجنب و وضعیست

سجدری) کجوری مرد سبک

یا حلق

مسجد) کنبه فروزینه تنور

مسجد) سک با ساجور و

شعر مسجدر) موی فروشته

مسجد) افروخته و ساکن

خند و دریائی که آتش زانندان

باشد و در واید برشته کشیده

و شیری که آب بروی غالب باشد

وسک با ساجور

رن) سجد الشور سجد

تافت تنور را و گرم کرد

وسجد النهر) پر کرد و جوی را

وسجد الماء في حلقه) ریخت

آب را در حلق او و وسجدت

الناس سجد او سجد) بانگ

کرد و نالید و وسجد الكلب

ساجوربت سک را

سجد الكلب) ساجوربت

بر گردن سک

شعر مسجدر) کفظم موی فروشته

تسجد الماء) روان کردن آب

شدن با نگر خوردن و نهی

است بجنب و وضعیست

سجدری) کجوری مرد سبک

یا حلق

مسجد) کنبه فروزینه تنور

مسجد) سک با ساجور و

شعر مسجدر) موی فروشته

مسجد) افروخته و ساکن

خند و دریائی که آتش زانندان

باشد و در واید برشته کشیده

و شیری که آب بروی غالب باشد

وسک با ساجور

رن) سجد الشور سجد

تافت تنور را و گرم کرد

وسجد النهر) پر کرد و جوی را

وسجد الماء في حلقه) ریخت

آب را در حلق او و وسجدت

الناس سجد او سجد) بانگ

کرد و نالید و وسجد الكلب

ساجوربت سک را

سجد الكلب) ساجوربت

بر گردن سک

شعر مسجدر) کفظم موی فروشته

تسجد الماء) روان کردن آب

شدن با نگر خوردن و نهی

است بجنب و وضعیست

سجدری) کجوری مرد سبک

یا حلق

مسجد) کنبه فروزینه تنور

مسجد) سک با ساجور و

شعر مسجدر) موی فروشته

مسجد) افروخته و ساکن

خند و دریائی که آتش زانندان

باشد و در واید برشته کشیده

وَالسَّجِّلُ بِمَعْنَى السَّجَّيْنِ قَالَ الْأَذْهَرِيُّ هَذَا أَحْسَنُ مَا تَرَفَّعَ فِيهَا عَنْهُ وَابْتَنَاهَا وَنَحْتُ مِنْ حَرْفِ (سَجَّالُ سَجَّانُ) بِالْكَسْرِ هُوَ هُوَ كَدَانِ مِيشَ رَابِعِي دُوشِيدَ خَوَانِدَ	مَرْدَانِزَادَةُ وَاسْتَجَّلَ الْأَمْرَ رَبَّكَ وَكَارَ رَابِعِي أَشْيَانِ وَاسْتَجَّلَ الْحَوْضَ) بِزُكْرٍ حَوْضَ رَا زَابِ (مُسَاجَلَةٌ) مَفَاخِرَتُ كَرْدَنِ بِيَمِ وَرَا نَدَنَ وَدَرِ آبِ خَوَانِدَنَ	س ج ل ط س (سَجَّلَ طُسُ) بِكَسْرِ سِينِ وَجِيمِ وَتَشْدِيدِ لَامِ وَضَمِّ طَاوِ هَلْهُ نَوْعِي از بَسَاطِ رُومِي وَكَلْمَةُ رُومِي سَتِ مَعْرَبِ س ج ل م س (سَجَّلَ نَاسَةً) بِكَسْرِ سِينِ وَجِيمِ جَامِي تَحْتَ وَلايَتِي سَتِ مَعْرَبِ بِسِيَارِ أَنْهَارٍ وَاشْجَارٍ وَاهْلِ آنِ وَلَايَتِ سَگِ اَفْرِ بَسِکِنْدَ وَنِجُورِ بَا لَزِيْرَ اَفْکِنْدَنَ وَیَعْدِي بِالْبَارِ اَنَزَا فِيَقَالَ سَجَّلَ بِهَ اِي دَعْمِي بِهَ سَجَلُ كَرْدَنَ وَعَهْدِ وَپَايَانِ نَمُودَنَ وَبِرُكْرَدَنَ حَوْضِ (سَسَاجُلُ) بِالْكَافِ كَرْدَنَ (السَّجَّلُ الْمَاءُ) رَحِيَّتِ آبِ رَا وَسَجَّلَ السُّودَةَ) تَصَلَّ خَوَانِدَنَ رَا وَسَجَّلَهُ سَجَّلَانِ آبِ اَنُكْدَ اَوْرَا زِ بَا لَزِيْرَ	(نَاقَةُ سَجَّامُ) بِالْكَسْرِ بِمَعْنَى نَاقَةِ سَجُومِ اَسْتِ (ن) سَجَّامُ الدَّامُ مَعَ سَجُومًا وَ سَجَّامًا) بِالْكَسْرِ وَسَجَّامًا بِالتَّوَكُّيْ رُودَانِ شَدَّ اشْكَ سَجَّامُ عَنِ الْأَمْرِ) وَرَنَگِ كَرْدَنِ کَارِ وَنِزِ سَجَّامِ) رَا نَدَنَ چِشَمِ اَشْكَ دَا بَرِ رَا نَزَا وَالفعل من نَصْرٍ وَضَرْبٍ يَقَالُ سَجَّامَتِ الْعَيْنُ الدَّامُ مَعَ وَسَجَّامَتِ اسْتِجَابَةُ الْمَاءِ (اِسْجَامُ) رُودَانِ كَرْدَنَ اشْكَ (سَجَّامِ) رُودَانِ كَرْدَنَ اشْكَ لَسْجَامُ مَثَلِ (اِسْجَامُ) رُودَانِ شَدَنَ اشْكَ وَ خِرَآنِ س ج ن (سَجَّامُ) كَبُورِ چِشَمِ رَا نَدَنَ اَشْكَ دَا بَرِ رَا نَدَنَ بَا رَا نِ (سَجَّامُ) كَا سِرِ بَدِ يَسْتَوِي فِيهِ الْمَذْكَرُ وَالْمَوْثُ سَجَّامُ وَ سَجَّامِي اَقْتَلِي جَمْعُ وَضَرْبُ (سَجَّامِي) فَرْبِ سَخْتِ (سَجَّامِي) كَفِيْفَةُ زَنِ بَنَدِي (سَجَّامِي) وَسَجَّامِي جَمْعِ (سَجَّامِي) كَشْدَ اَوْرَدَنَ اِنِ بَانِ
---	---	--	---

<p>(سجین) کسین که جواریه بی زن باشد و سخت از هر چیز ثابت و موصفت که در دست کتاب بنجار و کفار بود و دادی است در جهنم أَعَادَ نَا اللَّهُ يَسْكُنُ در زمین بهنم و طایفه و کوگرداگر و خرابن</p> <p>(سجوة) زن بنده (ن) سَجْنَةُ باغچه باز آرمیده چشم داشت آزا و بند کرد و نیز قسم نمود و او را وَسَجْنُ الْهَمِّ فاش نکرد و غم را</p> <p>ج (سجین) نیک گشتن و گرداگرد (سجاء) بسیار شیر شدن ماده (مساجاة) مس کردن و اکوشیدن معالجت نمودن (سجیة الیت) پوشانیدن (سجاة مسجهره) ابر درخشان آب</p> <p>(سجهر التبات) بالید گیاه و منبط و گترده گردید و (سجهرات السراب) نمود و نابدید شد سراب و (السراب) پیش آمد</p> <p>س ج د</p>	<p>(سجی) ساکن و آرمیده و (سجج) شبنم است (سجاة) بالغم ابر سحاب و سحوب و سحاب جمع و مدت يقال ما فعله سحابة و سحوب یعنی تخم آزا مدت روز دوشیدن آرام و قرار گیرد و خود</p> <p>امراة سجواء الطرف) زن چاه (أسحوب) بالغم بسیار خوار و بسیار نوش (سجبان) کس که ان نیک برنده و دشمنه هر چیز و سحبان بن دائل) مروی بود که در باغخت بوسی شل زنند</p> <p>(سجبان) بالغم اسپ زری بود (سجبة سحبا) بالغم کشید آزا بر زمین يقال سجت ذیلی ای جودتة یا عام است و نیز سحوب سخت خوردن و سخت آشامیدن و گستردن و روان شدن</p> <p>(سجبة) بالغم پوده و پوشش و باقی آب در چاه (سحاب) بالغم نام شمشیر خرابن الخطاب و نام غلامه نبی صلی الله علیه و سلم و سیاب</p> <p>س ح ب</p>	<p>بلغت اکسیران و سحاب البحر) سحبل) بالغم دلو بزرگ و سوسمار گلان و تخم و خیک فراخ و شکم بزرگ رود بار فراخ سحبل مثل فی الکحل و قد مر و نام وادی (سحبة) بالغم خایه فروخته</p> <p>(سحابة) بالضم باقی آب در چاه (أسحوب) بالضم بسیار خوار و بسیار نوش (سجبان) کس که ان نیک برنده و دشمنه هر چیز و سحبان بن دائل) مروی بود که در باغخت بوسی شل زنند</p> <p>(سجبان) بالغم اسپ زری بود (سجبة سحبا) بالغم کشید آزا بر زمین يقال سجت ذیلی ای جودتة یا عام است و نیز سحوب سخت خوردن و سخت آشامیدن و گستردن و روان شدن</p> <p>(سجبة) بالغم پوده و پوشش و باقی آب در چاه (سحاب) بالغم نام شمشیر خرابن الخطاب و نام غلامه نبی صلی الله علیه و سلم و سیاب</p> <p>س ح ب</p>	<p>(انسحاب) کشیده شدن سح بل</p> <p>(سحبل) بالغم دلو بزرگ و سوسمار گلان و تخم و خیک فراخ و شکم بزرگ رود بار فراخ سحبل مثل فی الکحل و قد مر و نام وادی (سحبة) بالغم خایه فروخته</p> <p>س ح ت</p> <p>(سحت) بالغم جامه کهنه و مال سحت) و یضم مال برده شده و برد سحت) سزی سحت و دمه سحت) خون در ایگان و کذا اماله سحت</p> <p>(سحتی) بالغم و یا س شده جامه کهنه</p> <p>(سحت) بالضم و یضم تین حرام و هر کس بد که موجب عار و تنگ باشد اشکات جمع</p> <p>(عام سحت) سال بی نبات راد ص سحتاء) زمین بی گیاه (سحت) که میر مال برده شده (سحت) که بر نام جد بسج بن شهاب ر عینی یکی از جماعت ر عین که بر سولی پیش آنحضرت علی الله علیه و سلم آمدند</p>
--	---	---	---

(سَحَبْتُ) بالضم پست کم روغن	بسیار اقدام کننده بر امور دنا	(سَجَّةٌ سَجَجًا) خراشید آنرا	سجاء ای دانه الصب با لفظ
و جامه کهنه و بیابان نرم خاک	مردی	شد و لبا لفته یقال سَجَجَه (سَحَاح) که کباب هوا	
(سَحَبْتُ) بالکسر پست کم	س ح ج	فَسَجَجَ (سَحَابَةٌ سَحُوح) کعبور را بر	
روغن	(سَحَجِم) بالفتح رفتار پست نرم	(سَحَجِم) بسیار خراشید شدن	ریزان
(سَحَبْتُ الْجَوْفَ) آنکه سیر نشود	ستور را و نوعی از بیماری روده	(السَّحَاح) خراشیده شدن و	(سَحَاح) کشاد و ریزان سَحَاحَة
و آنکه بیشتر تخم بسیار	(سَحُوح) کعبور زن بسیار سوخته	پوست باز گردیدن	سخت
رود از لغات اضداد است و که قسم ها باشد		س ح ج ل	(سَحَسَم) بالفتح ساحت غلظ و باران
فراخ شکم و سال سَحَبْتُ	(سَحُوح) بالفتح موضع است	(سَحَجَلَة) بالفتح مالیدن چسب	سخت ریزان
ال برده و از نیم بر کند شده	(بَعِيد سَحَاح) کشاد و شتر یک	ما و جلا و ادون و زد و دوان آن	(سَحَسَمَة) ساحت خانه
(ف) سَحَتَ الشَّيْءُ از نیم بر کند	بخراشد زمین را بسپل خود	س ح ح	(سَحَسَاح) باران سخت ریزان
آنرا و سَحَتَ حرام و رزید	(مَسْجَم) کعبه کار و خوب تراش	(سَحَم) بالفتح سخت و رد می خیزد	(عَيْنٌ سَحَسَاحَةٌ) چشم بسیار
و سَحَتَ الشَّحْمَ عَنِ اللَّحْمِ	و حاد و مسجَم خراب یا گزیده	خشک متفرق و ریختن آب و الفعل	اشک نیراننده
باز گرد پیر را از گوشت و کذا	و بر رفتار سحر روده	من نضو و در دوان شد آب از	(فوس مَسْم) بالکسر اسپ خوش
سَحَتَ الشَّحْمَ عَنِ الْعَظْمِ یعنی	(مَسْجَاح) کعبه باز بسیار	بالا سَحُوح شده لازم متعده رفتار	
رنید گوشت از استخوان	سوخته که سوخته ها تراشد و	و در دوان شدن اشک و باران	(طَعْنَةٌ مَسْحَسَحَةٌ) نیزه که سخت
(مال مَسْحَت) مکره معنی مال	حاد و مسجَاح (بهنی حمار مسج	وزدن تا زیاده و زدن و نیک فربه	خون ریزاند
سحوت است	است کبیر	شدن سَحُوح و سَحُوحَة مثل (سَحَسَم) روان شدن آب از بالا	
(وَأَسَحَتِ الشَّحْمَ) حرام و رزید	(ف) سَجَجَه سَجَجًا بالفتح	و الفعل من ضرب	س ح د
و کذا أَشَحَّتْ فِي تَجَادُّتِهِ	خراشید آنرا و پوست باز کرد	(مَسْم) بالضم خرا می سخت و	(سَحَدَاد) کفقه سخت کفش و نا
ای که تسب الحرام و وَأَسَحَتِ	از وی و یقال صَابَه شئ فَسَجَجَ خشک	(لحم سَاح) گوشت نیک فربه	فزان از مردم و جزآن
(الشَّيْءُ) از نیم بر کند آنرا و	وجهه و نیز سَجَج (نرم و اگر در	شاه سَاحَة) گو سپند بسیار فربه	س ح دل
أَسَحَّتْ تَجَادُّتَهُ بد شد تجارت	و کشادن موی بر پوست	پیش از شانه کردن و شتافتن	(سَحَدَل) که جعفر علم است شخصی
او حرام گردید	(حما مَسْجَم) کعبه خراب یا گزیده	مثل ماورا	
س ح ت ب	و خراشیده شده	(سَجَجَاء) ریزان و منته یمن	(سَحَادِل) کعبه بطز و و قولهم

سحر

سحر

سحر

سحر

<p>هَذَا لَا يَعْرِفُ سَحَادَتَهُ مِنْ عَنَادَتِهِ یعنی او نمی شناسد کیر را از خایه نهی سَحَادَتِ لِمَكَانٍ عَنَادَتِهِ وَهَذَا الْخَصِيَّتَانِ</p>	<p>سنگستان (سحر) با کسر نون و جادو و سحر و هر چه سحر که باشد آن لطیف و دقیق باشد و دانستن و جادو و منوون و مشغول کردن کسی را</p>	<p>(سحر) و دشمنی و فتنه کردن و سحر (سحر) کتاب تیره است که شتر را فریبی آورد و نام محاببت</p>	<p>تحتی و محتاجه طعام و شراب علت نهاد و فریقه و مشغول و مسحور «وَقِيلَ الَّذِي خَلَقَ وَأَشْكُرُ (سحر) سحر (سحر) فریقت آنرا و مشغول کرد و محتاج گردانید</p>
<p>سحر د (سحر) با لغت و سحر ک شش سُحُورٌ وَاسْمُهُ جَمْعٌ وَشَتَانُ پشت ریش شتر و اعلا می کند «وَقَوْلُهُمْ تَنْفِخُ سَحْرَهُ دَكْنُ التَّنْفِخِ مَسَاحِرُهُ یعنی از حد مرتبه خود تجاوز کرد و «وَالْقَطْعُ مِنْهُ سَحْرِي یا یوس شدم از وی و نیز گاهی</p>	<p>بجای سحر و فریقین و محتاج و با کردن و دور شدن و الفعل من منع «وَقَوْلُهُ وَإِنَّ مِنَ الْبَيِّنَاتِ لَسَحْرًا قَالَ مَعْنَاهُ وَاللَّهُ أَعْلَمُ بِأَسْرَارِهِ يَمْدَحُ الْإِنْسَانَ بَيِّنَاتٍ فِيهِ فَيُفْتِنُ قُلُوبَ السَّامِعِينَ إِلَيْهِ أَوَيْدُهُ فَيَصْدُقُ حَتَّى يَصْرِفَ قُلُوبَهُمْ</p>	<p>(سحر) ک صیغه عام سحر می (سحر) بالضم آنچه قصاب از گوشت پند جدا سازد از شتر و نام (سحر) گامبر بیا رشک و اسپ بزرگ شکم</p>	<p>بطعام و شراب و جادوی کرد شد و لمبافته (سحر) (سحر) بانگ کرد خرد و سحر بوقت سحر (سحر) طعام سحر خوردن سحر ط</p>
<p>ج یعنی بدولی کرد (مقطعة السحور) و عذرا مقطعة السحار) خرگوش است و این اسم را بطریق تغافل است یعنی شش آن پاره پاره باد و «وَلِبَعْضِهِمْ بِقَوْلِ لَمُقَطَّعةِ السُّحُورِ بکسر الطاء ای من سرعتها و شدت حد و هکانهها یقطع سحرها</p>	<p>ایضا الیه (سحر) محرکه پیشک از صم یقال لَقِيَّتُهُ سَحْرًا بغير تنوين السحرة لیکننا یعنی دیدم من و این سحر لم تُصْرِفْهُ لِأَنَّهُ مَعْدُودٌ عَمَّا فِيهِ أَلَا لِفِ الدَّلَامِ فَإِنْ أَرَدْتَ نِكْرَهُ صَرْفَتَهُ فَقُلْتَ أَمِيتُهُ سَحْرًا وَ سَحْرَةً</p>	<p>بدان طفلان باز می کنند (سحر) بکسر و تشدید راتره است که شتر را فریبند اسحاده بالتاء مثله و یثخان (سحر) کجوه هر درخت بید (سحر) سحر زده و طعام تباه شده و جامی ویران و تباه از کثرت باران یا از قلت گیاه و برگردانیده</p>	<p>(سحر) با کسر موضعیت یا دمی یا وادی یا پشته یا کوهی خرد یا زمینیت (سحر) کقع خشک ناس گلوه (سحر) شراب آب آمیخته هر شراب که باشد (سحر) سحر طه سحر و (سحر) کجوه بید از شراب (سحر) و سحر الطعام فلان گلوه گرفت آنرا و سحر الشراب بالهاء آمیخت آب در شراب و سحر السخل را که در برفال را با ما در آن</p>
<p>جمع (سحر) بیای نسبت پیشک از صم سحر و بتا مثله و عبد الله سحری محرکه محدث است</p>	<p>کاذب باشد و جامی برابر میان</p>	<p>(سحر) کسوف واک در میان (سحر) کسوف واک در میان</p>	<p>(سحر) از دست</p>

اولغزیده افتاده و نیز انحراف	(سحق) بالفم کصقل و در نس	حقیف الریح و سحیفها ای	(استحقاف) برون با و ابر او
از بالا چسبیده آویخته پس	و حیض پیکان به بنای پیکان	صوتها و آواز دوشیدن شیر	برداشتن به
آن از دست آنرا گذاشته فرو وراز		(رجل سحیفه) که پهنه مرو	سحق
آمن یقال انحراف النخلة	(رجل سحیفه اللسان) مرد	سر سترده	(سحق) بالفم جا که پهنه و ابر
فانزل الى شحاتی یزول کسحیفها	چرب زبان و رجل سحیفه	(سحق الحیة) بالفم نشان مار تنگ	
بیدار	(الحیة) مرد و راز ریش و	بر زمین	(سحق) بالفم و بنشیند و دور
سحق ف	رجل سحیفه فی الحیة	(سحقه) کلسته آنچه بدان گویا	یقال سحیفه ای بعدا
(سحقه) بالفم پیه پشت و پیه	مثله	باز کنند	(سحق) که پور خرابین و راز
سحق و سحاف جمع و منه سحاف	(ناقة السحوف الاحمالیل)	(سحقوف) سلول	و خرد و راز و خرماده و راز سحق
فیه سحاف ای سحوم و آواز	بالفم ناقة فراخ سوراخ پستان	(ف) سحاف السحوم عن	بالفم جمع و عبد الله بن سحوق
دوشیدن شیر	(ناقة السحوف) که بز و ن مثل	نظرها) باز کرد پیه راز پشت	محدث است و این نام مادر و
(سحقان) بر دو جانب عنقه	یا ناقة بسیار شیر که آواز دوشیدن	او برداشت فرجه پشت مازه	است و نام پدر او سحق
که مویهای میان لب زیرین و زخم	شیر آن شیده شود	را و سحاف السحق سوخت	(مکان سحیفه) که میر جایی دور
است	(السحقان) بالفم گویا است	آزاد و سحیفه الایبل بر سر	(سحقه) کیفیت باران شدید
(سحقوف) که پور سر و بسیار	که ترون دارد مانند لوبیا و نه زرا	خود چریدند و سحیفه الایبل	که زمین رند و
پیه بستوی میده المذکر و المونث	نخوردند و چراند بلکه در تداوی	السحاب) بر دو با و ابر او و	(سحقوف) که پور دراز
یقال لعل السحوف و ناقة السحوف	عرق النسا بجا و برند	سحقه راسه) ستر و موسی سر او	(امراة سحافه) که گمانه زن
ای کثرتها و ناقة و راز سر	(سحقان) که از آب بیماری سل	و سحیفه الخلة و غیرها	بزرگ و فرشته پستان و این
پستان و تنگ سوراخ پستان و ناقة	(سحقه) که کیفیت پیه چپناک	سوخت آزاد و نیز سحیفه	فت به است زاناز
که پیل خود را بر زمین کشد و در	باین تو مایه بیگاه و مانند آن	بالفم نیک بر کندن موسی از	(سحقوف) نام شخصی و موضعی
رفتن و گویند که چشم شکم آن	ملصق و پیوست است سحائف	پوست چند آنکه باقی نماند از آن	است که در آنجا میان و بیان
تنگ باشد و دلو سحوف و دلو	جمع و پیه و فرجه پشت مازه	در تراشیدن و ستردن	و عا ربین سحیفه تنگ آتش
که برگردد و بر او و آنچه آب در چاه	که برداشته باشند و باران	(السحق السحاف) فروخت	(السحق) نام پیغمبری علیه
باشد و باران که زمین رند و	سخت که زمین را رند و آواز	پیه پشت را و سحیفه الایبل	اسلام و هو اسم عجیب لم یصرفه
در باریدن	آسیا سحیفه مثله یقال سمحت	السحاب) بر دو با و ابر او	لینحرف و یفوت ان یظروا ان الله

سجل	سجل	سجل	سجل
مصدر في الاصل من استحققة الفقر استحقاقاى البعده (ن) استحققة استحقاقاى آزاد كوفت يا ريزه ريزه كرد + استحققت الرزق الارض محو ناپيد كرد آثار آزا يا سخت و زید چند آنكه مى سايد خاک را + استحق الثوب كنهه گردانيد جامه را + استحق الشئ الشديد نرم گردانيد چين كردن درشت را + استحق العقلة كشت پش را + استحق راسه سترو سر را + استحق العين دفعه جارى كردن و اشك خود را + استحق الذابنه سخت و ويد يا پويه رفت (ك) استحق الثوب خوفه بالضم كنهه شد جامه + استحققت الخلة دراز شد خرابان (ك س) استحق استحقاقاى بالضم دور شد داستحق الثوب كنهه شد جامه + استحق خف البعير سوده شد پيل شتر + استحق الضرع خشك شد پستان با شير و بر سينه	و شكيم حفيده + استحق قلانا و و رگر و انيد آزا (د مع منسحق) اشك روان مساحين جمع نادرا (الاشقاق) سوده شدن و فراخ گرديدن و خشك شدن پستان ناقه با شير س ح ك (استحق) بالضم سودن و ريزه ريزه والفعل من فقه و في النهاية + وفي حديث الحق اذا ميت فاستحقوني او قال استحقوني هكذا جامه في رواية دها بمعنى درواه بضمهم استحقوني بالهاء وهو بمعنى دشعر استحقوك كصفو رو قربوس موسى سخت سياه دشعر استحقك بكسر كاف و فتح آن بحسنه شعر استحقوك است داستحقك الليل تار كيك و سياه شد شب + استحقك الكلام علىه دشوار شد متغذر گرديدن بر موسى س ح ل (استحق) بالضم جامه از رسيان و گاه زره ثوب استحقوليه غنوب بمين جامه خوب ميافند دران و گاه زره ثوب استحقوليه غنوب زبان از هر كه باشد و زبان خليب	باقعه باشد و رسن كيتاب داده و جامه سپيد يا جامه سپيد زينه را و سيم نقد استحال دشوول جمع سجل بضمين مثله (استحال) بالكسر و رخت سواك (استحالة) كهنة خرگوش ريزه كه ماه را گذاشته باشد (استحال) زمين نرم و كيك دريا و گاه دريا قال ابن دريد هو مقلوب لان الهاء استحالة فكان القياس مستحولا او معناه ذ و ساحل من الهاء اذا انفع المذثم جذذ فجرف ما عليه (استحال) كغراب آواز كه در سينه خر بر گرد و وقت بانگ كردن (استحالة) بالضم سونش زره و فقره و فرومايه قوم و پوست گندم دجو و مانند آن و روسي و بيج كاره از چرخ (استحال) ككتاب بكام و جوبه كه در دهن بز خاك كنند تا شير نكند (استحقول) كصبور موقعيت بمين جامه خوب ميافند دران و گاه زره ثوب استحقوليه غنوب زبان از هر كه باشد و زبان خليب	است بدان يا بكار زره كه ميشويد آن و جامه سپيد يا جامه سپيد زينه را (استحال) ككيس جامه از رسيان كيتا بافت و رشته ناقعه در رسن كيتاب داده و آواز كهنة خرگوش ريزه كه ماه را گذاشته باشد (استحال) بالضم سونش زره و فقره و فرومايه قوم و پوست گندم دجو و مانند آن و روسي و بيج كاره از چرخ (استحال) ككتاب بكام و جوبه كه در دهن بز خاك كنند تا شير نكند (استحقول) كصبور موقعيت بمين جامه خوب ميافند دران و گاه زره ثوب استحقوليه غنوب زبان از هر كه باشد و زبان خليب

دنگام یاکام نگام و خطیب بلخ تراشید ویرا و سَحَلَتِ التَّجِی	دسَحَلَّ بِالْكَلَامِ (روان است و شَرِیكُ بِنِ مَحْمَدِ)
وخر کره دگور خرو و حلقه و طرف کشا و باد روی زمین را از خاک گردانید سخن را و کذا سَحَلَّ	صحابی است و حَمَاءُ نَامُ مَا دَر
دما ننگام و جانب ریش یا پائین و خاشاک و سَحَلَّ الدِّهْمُ (فِي الْكَلَامِ و نیز انشال)	او است و پدرش عَجْدَةُ بِنِ مُغِث
رخسار تا مقدم لجه و دها بود و دم را و سَحَلَّ الدَّرَاهِمُ	تراشیده و سونش شدن و سود است
سَحَلَّانِ و نهایت در جو دو نقد کرد و در بها را و سَحَلَّ	و تابان گردیدن و دم و پوست باز (سَحَام) کفر اب سیاه و دستا
سخت و دجله و که حد و در برابر پاکند الثَّوْبُ مِائَةً دِهْمٍ نقد کرد	است بمن و دادی است بغلم و نام
و ساقی شادمان و پرویز و دمان صد و دهم او را و سَحَلَّ مِائَةً	سحل ت
توشه دان و ما هر قرآن و جامه سَوِطٍ) زدا و اصد تا زیانه چنانکه (سَحَلُّوت) کرنه وزن بیاک	سحل م
یا کیره از پنبه و دلاوری کتف پوشش بر نبات و سَحَلَّتْ	است
که کند و ندادن سخت باند و آب اَعْيُنُ سَحَلَّ و سَحَلَّوْا	(سَحَامَة) کسمه جماعت محمدان
و اراده صادق و رسن کینه تافته گریست چشم و الا معنی بابت السماء و خفیت و آرن	است
و گرامی یقال لَنَحْيٍ ذِكْبٌ مِشْكَلُهُ سَحَلَّ لَيْلَتَاهُ یعنی همه شب میرخت	(سَحْم) بضمین بکهای آنگران
یعنی تعبیت گمراهی خو و کرد و باران را و سَحَلَّ الْبَغْلُ سَحِيلًا	(سَحْم) کز فر نام اسپ نهمان
و نه ایسا و از ان و کذا ادب و سَحَلَّوْا) بالضم بانگ کرد و سحر بن منذر	دخیک و منه حَمَلْنِي سَحْمًا و
الخطیب مِشْكَلُهُ ای مضی فخطبه و این معنی از ضرب هم آید و (سَحْمَة) بالفقه بنت کعب است	ذو سَحْمِیم) موضعیت و لقب
و باران بسیار و کرانه رخسار سَحَلَّ فَلَانًا) دشنام داد او را و قبیله قضاعة و ابو سَحْمَة	پسر شمع
و دنام اسپ شریح بن قروش را گویند و فی الحدیث افتمه سوده شاعر است با ملی	(اُسْحَان) بالضم و خفیت
بنی و نام مردی و نام حنبت که النساء فسحلها هو بمعنى سَحَلَّ	(سَحْمَة) بالضم سیاهی و نام
ما شق اشی بود بالجیم و قدمو	مردی و نام اسپ جز برین خاله از جزیره
(سَحَلَّوْا) حقیق کو یک و جای (مُسَحَلَّ) مکرر رسن کتاب	(اُسْحَم) بالضم سیاه و گیسو و بنی
باز و فراخ و شریست مرعجاج دوده خلاف برم	است و شب و خون که در ان سوگند باران خود را
را و رسن کتاب دوده (اُسْحَلَّ فَلَانًا) یافت فلان را	خورندگان وقت سوگند دست
(ف) سَحَلَّ الثَّوْبُ سَحَلًا) که مردم دشنام میدهند او را	خود را غوطه دهند و بر در لبان
بالفقه کینه بافت جامه را و (سَحَلَّ الْقَوْمُ مَسَاحِلَةً) بکرانه	دخیک می
و سَحَلَّ) پوست باز کرد و آزا و دریا شده	(سَحْمَاء) بالفقه کون و درختی
	(سَحْمَة) بالفقه و التحریک نرمی

سازند یا رشته که در آن مهره ها یا ذوات حوافر بر آید قبل از آن	(سَخَاء) نرمی و سستی سَخَائِي	بردار سُخْرِي و سُخْرِي (بضم)
شبهه در گردن کوه و کان که چرخ خورند	جمع	والکسر شد یقال هو سُخْرَةٌ لینی ای
و خستران اندازند سُخْب	(سَخَاب) زمین نرم نیکو ریگ	مقبور منقاد و آنکه بروی بسیار
بضمین جمع	(سَخَاب) کزیر محدث است	مردم فسوس کنند و آنکه او را
(سَخَاب) کشد و مرد بسیار با هم	(سَخَاب) بالفهم محدث است	هر کس مقبور و سوسان بر سازد
و زیاده	(سَخَابِيَان) بالکسر و یقه پوست	و قد قوی بها قوله تعالی لیتخذن
س خ ب د	بزرگ باغت یافته معرب است	بعضهم بعضا سُخْرِيَا ای لیتخذن
(سَخَاب) کجغیر نوعی از درخت	و شهرت از آن شهر است ابو	بعضهم بعضا و یخذ بعضهم عبیدا
که با خرماند و مار آزار دوست	ایوب سُخْرِيَانِي	یفصل بینهم تالف و انتظام
دارد و موضعیت	(سَخَابِيَت) بالکسر پست	(سُخْرَةٌ) آنکه بر مردم بسیار
فَلَانُ السُّخْرِي یعنی یونانی که	آمیخته و کم رنگ و غبار بلند	بضم (سُخْرَةٌ) آنکه بر مردم بسیار
و منه قول الشاعر و الخد	رفته و آرد سپید و بسیار	(سُخْرِيَّة) بضم و سُخْرِي بضم و
يَنْبَتُ فِي أَصُولِ السُّخْرِي	درشت از هر چرخ	بکسر هم فسوس هم است صدرا
(سُخْرِيَّة) بنت تمیم صحابه	(سُخْرِيَّة) تمان	(سُخْرِي) کسکه تر است بخراسان
است و سُخْرِيَّة الْأَذْدِي	(سُخْرِيَّة) فروشنده	(سُخْرِي) سفن سواخر (کشتیهای باد)
سُخْرِيَّة بن عبيدة صحابیان	جراحت	(سُخْرِي) مکظم مرد بسته خاطر
اند	س خ ج	وزر و رنگ گران جسم ماسید
(سُخْرِيَّة) بضم سخره آبه	(سُخْرِيَّة) علی الجهم زمین	رومی یقال اصبح فلان سُخْرِيَا
است مر بنی انبطرا	بی نشان و بلب آب	مصنفاً ثقیلاً مودماً
س خ ح	س خ ح	(سُخْرِي) نم گرفتن اوراق و
(سُخْرِي) بالفهم و رشت یقال	(سُخْرِي) بضم بیت و چهارمین لغه	جفید بن بعض آن بعض یقال
هذا سُخْرِيَانِي ای شدید سُخْرِيَانِي	عجمیه	سُخْرِي و رق الشجر جمولا اذ اندی
فی کلام العرب و الجهم معنی	(سُخْرِي) کسحاب زمین نرم نیکو	و دیک بعضه علی بعض
(سُخْرِي) بالفهم چرخ که از	ریگ و موضع است بما و را	س خ د
بطون جانوران و ذوات خفاف	الهر	(سُخْرِيَّة) بالفهم مطیع و فرمان

سختی) نادان شمرن و سبک

داشتن کسی را و منه ان یسخرُوا

مِثَاقًا تَسْخَرُونَ مِنْكُمْ لَئِنْ لَمْ يَنْتَهِ

اِیَّانَ تَسْتَجِیْلُوْنَ اِنَّا لَنَسْتَعِیْلُكُمْ

لَنَسْتَعِیْلُوْنَ

رَسْرَسَةً لِّتُخَيِّرَکَ طَیِّعٌ وَتَقَادِرُ

کر داور و تکلیف کردگار سی را

بی نزد

دستخیز) فرمان بردار کردن

دیگر را و ارام کردن و بیزد

کاری گرفتن

(استسخرار) نفوس کردن و

یعدی بالباء و بهم

سخط

(سخط) بالضم و بضمین و کجبل شتم

گرفتن و ناخوش شدن و

رنا مسخط) کتفه شده و یعدی

بالی و علی و الفعل من سمع

(ساخت) خشناک

(مَسْخُوطٌ) مکروه و ناخوش

(اَسْخَطَهُ اِسْخَاطًا) خشم آورد

اورا

(سَخَطُ) خشم گرفتن و ناخوش

شدن و کم شمرن و بنا جایگاه

دادن و مکروه و ناخوش داشتن

سخر ف

(سَخَفَ) بالفتح تنگی زندگانی

و لا غری از اگر سنگ و سبکی عقل

و جرآن یضم یا یخفف بالضم سبک

عقلت خاصة و سَخَافَةً سبک

هر چیز و نیز سَخَفَ) بالفتح

موضعیت

(سَخَفَ) بالضم و ریده شدن

شک و الفعل من کرم یقال سَخَفَ

السَّقاءُ سَخْفًا اِذَا دَهَى

(سَخَفَ) بالضم سبکی عقل و تنگی

و لا غری از اگر سنگ و یغم یقال

یبه سَخَفَةً مِنْ جُوعٍ

(سَخَافَةً) سبکی عقل و جرآن و

لا غری و الفعل من کرم

(سَخِيفٌ) که میرد کم عقل و

(و ثوبٌ سَخِيفٌ) جامه کرد و آنها را و سَخَلَ الشَّیْءُ

گرفت آنرا بفریب

(اِذْضُ مُسَخِفَةً) کحینه

زمین کم گیاره

(سَخَلَمَ تَخِیْلًا) عیب کرد

ایشان را ضعیف شمرد و بضعف

نسبت کرد و آنها را و سَخَلَّتْ

النَّخْلَةُ) ست خسته بار آورد و یک سیاه گردانید آنرا و سَخَّ

و صاحب بار و از سختی ناسته

و یسحل و یسحلان جمع سَحَلَ

کعبه مثله ناکرده

(دَجَالٌ سَحَلٌ) کسر بردان

ضعیف فر و مایگان واحد ندارد

سَحَلٌ کرمان شده و واحد آن

سَحَلٌ است و نیز سَحَلٌ) چینه

که کجی و جوه کامل و تمام نشده باشد

و خرمای و از سختی ناسته و لغت باشد

(سَخَامٌ) کفراب می نرم و آسان

نرم و نوده سَخَامٌ و سَخَامِیَّةٌ

مثله و انگشت و سیاهی دیگر و

باز نرم و بزره مرغ و جامه نرمینه چون

(مَسْخُولٌ) نرم و مایه و ضعیف

و مجبول و کذا کوب مسخولة

ای مجبولة و بدوی مسخولة

(سَخَلَمَ) صاف و پاکیزه

جمع و پیمیدی و منه الحدیث

من سل یسحل منته علی طریق فعلیه

لعنة الله

(مُسَخَّمٌ) کفظم کینه و

(سَخَمَ یسخر و سَخَمًا) خشم

آورد و او را و سَخَمَ و سَخَمَ) سیاه

گردانید رومی در یا سیاه

الخنلة) ست خسته بار آورد و یک سیاه گردانید آنرا و سَخَّ

و الماء) گرم کرد آب و سَخَّ

سخر م

(سَخَمَ) محو ک سیاهی

(سَخَمَ) بالضم کینه و سیاه

(سَخَمَ) سیاه

(سَخَمَاءُ) بالفتح و المد زمین که خاک

آن نرم و درشت سبزه آمیخته

و لغت باشد

(سَخَامٌ) کفراب می نرم و آسان

نرم و نوده سَخَامٌ و سَخَامِیَّةٌ

مثله و انگشت و سیاهی دیگر و

باز نرم و بزره مرغ و جامه نرمینه چون

(مَسْخُولٌ) نرم و مایه و ضعیف

و مجبول و کذا کوب مسخولة

ای مجبولة و بدوی مسخولة

(سَخَلَمَ) صاف و پاکیزه

جمع و پیمیدی و منه الحدیث

من سل یسحل منته علی طریق فعلیه

لعنة الله

(مُسَخَّمٌ) کفظم کینه و

(سَخَمَ یسخر و سَخَمًا) خشم

آورد و او را و سَخَمَ و سَخَمَ) سیاه

گردانید رومی در یا سیاه

الخنلة) ست خسته بار آورد و یک سیاه گردانید آنرا و سَخَّ

و الماء) گرم کرد آب و سَخَّ

باب السین فصل لمدال

س د د	س د د	س د د	س د د
سینداؤ) کجودخل علی افغلو و زن از شوی بسیار فرزند آوردن و	سینداؤ) ای لا یضیق صدک فستل (صدّ) بالفهم در خانه و درگاه	سینداؤ) ای لا یضیق صدک فستل (صدّ) بالفهم در خانه و درگاه	سینداؤ) ای لا یضیق صدک فستل (صدّ) بالفهم در خانه و درگاه
بالنماء ایضاً مرد سبک و دلاور (سدا ح) که صاحب بیله است	شکرا و کشتن و بهر و مند شدن	سینداؤ) ای لا یضیق صدک فستل (صدّ) بالفهم در خانه و درگاه	سینداؤ) ای لا یضیق صدک فستل (صدّ) بالفهم در خانه و درگاه
پیش در آینده و هر کار و پست و دجل (سدا ح) مرد و در فرانسه	سینداؤ) ای لا یضیق صدک فستل (صدّ) بالفهم در خانه و درگاه	سینداؤ) ای لا یضیق صدک فستل (صدّ) بالفهم در خانه و درگاه	سینداؤ) ای لا یضیق صدک فستل (صدّ) بالفهم در خانه و درگاه
بالا بار یک تن پنهان سر و مرد کلان و از زان	سینداؤ) ای لا یضیق صدک فستل (صدّ) بالفهم در خانه و درگاه	سینداؤ) ای لا یضیق صدک فستل (صدّ) بالفهم در خانه و درگاه	سینداؤ) ای لا یضیق صدک فستل (صدّ) بالفهم در خانه و درگاه
سر سینداؤ و وزن جمع و در گ	سینداؤ) ای لا یضیق صدک فستل (صدّ) بالفهم در خانه و درگاه	سینداؤ) ای لا یضیق صدک فستل (صدّ) بالفهم در خانه و درگاه	سینداؤ) ای لا یضیق صدک فستل (صدّ) بالفهم در خانه و درگاه
س د د ب	س د د ب	س د د ب	س د د ب
رجل سندأب) کجودخل شتر (مسند فح) بر روی یا بر قفا	سینداؤ) ای لا یضیق صدک فستل (صدّ) بالفهم در خانه و درگاه	سینداؤ) ای لا یضیق صدک فستل (صدّ) بالفهم در خانه و درگاه	سینداؤ) ای لا یضیق صدک فستل (صدّ) بالفهم در خانه و درگاه
سخت و نیک توانا	سینداؤ) ای لا یضیق صدک فستل (صدّ) بالفهم در خانه و درگاه	سینداؤ) ای لا یضیق صدک فستل (صدّ) بالفهم در خانه و درگاه	سینداؤ) ای لا یضیق صدک فستل (صدّ) بالفهم در خانه و درگاه
س د ح	س د ح	س د ح	س د ح
سنگلج) کشاد و دروغ گو (سیندا ح) بر روی یا بر قفا	سینداؤ) ای لا یضیق صدک فستل (صدّ) بالفهم در خانه و درگاه	سینداؤ) ای لا یضیق صدک فستل (صدّ) بالفهم در خانه و درگاه	سینداؤ) ای لا یضیق صدک فستل (صدّ) بالفهم در خانه و درگاه
دن) مدجّه بالشیئ المحان کرد افتاد و	سینداؤ) ای لا یضیق صدک فستل (صدّ) بالفهم در خانه و درگاه	سینداؤ) ای لا یضیق صدک فستل (صدّ) بالفهم در خانه و درگاه	سینداؤ) ای لا یضیق صدک فستل (صدّ) بالفهم در خانه و درگاه
اورا بان خیر	سینداؤ) ای لا یضیق صدک فستل (صدّ) بالفهم در خانه و درگاه	سینداؤ) ای لا یضیق صدک فستل (صدّ) بالفهم در خانه و درگاه	سینداؤ) ای لا یضیق صدک فستل (صدّ) بالفهم در خانه و درگاه
رشدج) رشدا و دروغ گفت و رشدا (سیندا ح) گسوده و	سینداؤ) ای لا یضیق صدک فستل (صدّ) بالفهم در خانه و درگاه	سینداؤ) ای لا یضیق صدک فستل (صدّ) بالفهم در خانه و درگاه	سینداؤ) ای لا یضیق صدک فستل (صدّ) بالفهم در خانه و درگاه
بر بافت و دروغ یا	سینداؤ) ای لا یضیق صدک فستل (صدّ) بالفهم در خانه و درگاه	سینداؤ) ای لا یضیق صدک فستل (صدّ) بالفهم در خانه و درگاه	سینداؤ) ای لا یضیق صدک فستل (صدّ) بالفهم در خانه و درگاه
س د د	س د د	س د د	س د د
رشدج) رشدا و دروغ گفت و رشدا (سیندا ح) گسوده و	سینداؤ) ای لا یضیق صدک فستل (صدّ) بالفهم در خانه و درگاه	سینداؤ) ای لا یضیق صدک فستل (صدّ) بالفهم در خانه و درگاه	سینداؤ) ای لا یضیق صدک فستل (صدّ) بالفهم در خانه و درگاه
بر بافت و دروغ یا	سینداؤ) ای لا یضیق صدک فستل (صدّ) بالفهم در خانه و درگاه	سینداؤ) ای لا یضیق صدک فستل (صدّ) بالفهم در خانه و درگاه	سینداؤ) ای لا یضیق صدک فستل (صدّ) بالفهم در خانه و درگاه
س د ح	س د ح	س د ح	س د ح
سینداؤ) بالفهم گلو بریدن و	سینداؤ) ای لا یضیق صدک فستل (صدّ) بالفهم در خانه و درگاه	سینداؤ) ای لا یضیق صدک فستل (صدّ) بالفهم در خانه و درگاه	سینداؤ) ای لا یضیق صدک فستل (صدّ) بالفهم در خانه و درگاه
بر زمین گسودن و بر پهلوی نهادن	سینداؤ) ای لا یضیق صدک فستل (صدّ) بالفهم در خانه و درگاه	سینداؤ) ای لا یضیق صدک فستل (صدّ) بالفهم در خانه و درگاه	سینداؤ) ای لا یضیق صدک فستل (صدّ) بالفهم در خانه و درگاه
بر زمین و بر روی افکندن و دستان	سینداؤ) ای لا یضیق صدک فستل (صدّ) بالفهم در خانه و درگاه	سینداؤ) ای لا یضیق صدک فستل (صدّ) بالفهم در خانه و درگاه	سینداؤ) ای لا یضیق صدک فستل (صدّ) بالفهم در خانه و درگاه
انداختن کسی را و الفعل من فتم	سینداؤ) ای لا یضیق صدک فستل (صدّ) بالفهم در خانه و درگاه	سینداؤ) ای لا یضیق صدک فستل (صدّ) بالفهم در خانه و درگاه	سینداؤ) ای لا یضیق صدک فستل (صدّ) بالفهم در خانه و درگاه
یقال مدحه فانسدح و خواند	سینداؤ) ای لا یضیق صدک فستل (صدّ) بالفهم در خانه و درگاه	سینداؤ) ای لا یضیق صدک فستل (صدّ) بالفهم در خانه و درگاه	سینداؤ) ای لا یضیق صدک فستل (صدّ) بالفهم در خانه و درگاه

مرکودگان را	القاموس ان تنقطع اربعة وتر	لا ايتك سيد ليس عجيب	از هر رنج
سیدار) کتاب پرده ماتد	الخامس	نایم ترا هرگز به وزیر سیدیس	رصدع) اکبر بر راه خود و نده و
سیدار) اکبر بر زبان که	سدس) محرکه دندان رشت	نوعی از پیمان و گوشت شیش	ناده و راه نما
زیر مقفه اندازند اما مقفه چرکین	سلک شرو آن پیش از بازل باشد	سلک در آمده از ارشش	س دغ
نشود و سر بند	یتوی فی المذکور الموث لا یک	فرع	رصدع) ابضم سیان چشم و گوش
رس) سید رسدرا) بالتحریک	الاسنان کلها بالاعمال السدس و	رصداس) کفر اب شمش شش	از مردم و موسیقی پیچیده است و
وسدرا) بالفتح سر سیمه گردید	السید نس الیاذل سدس جمع مثل	معدول است از سده و سداسی	صدع
* وسدرا البعیر) خیره شد چشم	اسد و اسد سدس کتب مثله	بیای شد و از ارشش فرعی	س دغ
شتر از شدت گرما یا از شدت	سیت) اکبر شش اصله سدس	رن) سد سدهم سدسا) بالفتح	رصدف) بالتحریک تاریکی و
سرا	وقدر فی س ت ت	شش یکا ز مال ایشان گرفت	روشنای ضد و صبح و بر آمدن
رن) سدر الشعرا) فرو هشت	سدوس) کعبه نام مردی	رن) سد سدهم سدسا) بالفتح	صبح و سیاهی شب و شب و شش
موسی را * و کذا اسدرا التی لغت	شبان و دیگر یهیمی و عارت بن	ششم ایشان گردید	و کالید که از دور نما دید سد و ف
ج فی سدل	سدوس رایت و کینه ند	راسدس) صاحب شتران سر	جمع و القلوب بالثین * و سد ف
رائدرا الشعرا) فرو شسته شد	زنی بود و سدوس بن ذهل بن	شده و نیا سدا س) دندان	سد ف) کلمه است که شش را
موسی * و نیرائیدار) شتافتن و	ثقله بطه است از ربعه سدوس	افکندن شتر بهشت با لگه و شش	برای دوشیدن خوانند
نرم دویدن و فرود آمدن و پیوسته	منوب است بدان	تن شدن قوم	رصد ف) بالفتح و بضم تاریک
رفتن و دور شدن	رصدوسان) بالفتح شهریه است	س دغ	بلغت تیمیه و روشنای بلغت
س دس	سند بسیار خیر و بارزانی	رصدع) بالفتح با هم در خوردن	قیه از لغات اصداد است سیمیا
رصدس) بالضم و بضمین	رصدوس) بالضم نیل و نیده و	دو چیز و گلو بریدن و گستردن	یا سدهم لان کلا یافی علی الآخر *
شش یک	چادر سبز و بفتح و نام مردی	والفصل من رنج	و روشنای تاریک در آینه چنانکه
رصدس) اکبر هر شش روز یکبار طای		رصدع) بالفتح رنج یقال سیدع	سیان صبح و اسف را باشد
رنج روز یک بار نوبت آب	رصدیس) کامیر شش یک و	سد عده شد یکا عجه و لایینی	و پاره از شب و بالفتح سیاهی
شتر قال فی الصحاح السدس اکبر	دندان بهشت ساگی شتر سدس	رسانده شد رنج و اذیت سخت *	شب
من لودد فی اظماء الابل ان	جمع شش رغیف در غف و شتر	و در دعا گویند نقذا لک من کل	رصد ف) بالضم در خانه یا در گاه
تنقطع خمسة وتر السدس فی	بهشت ساگی در آمده و قولهم	سد عده یعنی سلامت باد مر ترا	و پوششی که بر دروازه سازند

آزار از بلبلان نگا ندارد

(سَدَف) ! بفتح ساء

رَسَدَافَة (گفتا به پوده + ومنه

قَوْلُ أُمِّ سَلَمَةَ لَعَايَشَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهَا

فَقَدْ وَجَّهَتْ سِدْلَ أَثْنِهِ بِنِي دَرِيكِ

پوده را و گرفته وجه در مرتانرا

وَقِيلَ أَذَلَّتْهَا عَنْ مَكَانِهَا الَّذِي

أُخْبِرَتْ أَنْ تَلْزِمِيهِ وَجَعَلَتْهَا

أَمَّا مَلِكُ

(سَدَيْف) گامیر به کوهان

کوهان

(سَدَيْف) گزیر نام سیر سمعیل

که شاعر است

(سَدَفَ سِدْفَا) خوابیده + و

سَدَفَ الْكَلْبُ تَارِكُ شَدَبْ

* (وَأَسَدَفَ الْفَجْرُ) نیک و شن

شده صبح * (وَأَسَدَفَ السَّيْرُ)

برداشت به * (وَنَزَلَ سَدَفَا) بعض

تاریک و ضعیف شدن هر دو چشم

از گرسنگی یا از غایت پیر و روشن

کردن چراغ و فرا گرفتن آن

و متغیر فرو شدن زن و در سید

جمع در آمدن و در آن وقت بجا

شدن * (وَيُقَالُ سَدَفُ الْبَابِ

أَيْ افْتَحَهُ حَتَّى يُضَى الْبَيْتُ

س د ق

(سَوْدَق) کجوب چرخ قاله الباهر

(سَيْدَاق) درختی است قوی

ساق دار پوست آن سوزنده است

و نجاسته چوب آن ریمان

کسان سپید کنند

س د ک

(رَسَدَك) گتف مرد سر بیس

و سبک دست و بسیار نیره زنده

و لازم چیریه

(رَسَدَنَك) کسند علم است

و الوزن زائدة

(رَسَدَنِيهِ سَدَا) ویکر

و لازم گرفت اورا

رَسَدَنِيكَ خورهای خیر

بر سه گیر نهادن (ض ن) سَدَلُ الشَّعْرِ و مَشَتْ

جَلَالُ التَّمْرِ إِذَا نَصَدَ بَعْضُهُمَا فَوْقَ

بعض

س د ل

(رَسَدَل) باضم واکس پوده

اَسَدَال و سَدُول و اَسَدُل

جمع

رَسَدَل ابا کسر رشته جواهر

که بر سینه افتد

(رَسَدَل) محرکه کوزه و پوده که

در پیش بود و ج کشند

(رَذُوْا سَدْلَ) نزه مائل و کثر

سَدْلُ کَلْبِ جَمْع

(سَدِيل) گامیر چیزه که پنهان

کرده شود در سبک خیمه و پرده خانه

عروس و موضوعه است پوده

که در پیش بود و ج کشند

سَدُول و اَسَدَال و سَدَائِل

جمع

(رَسَدَلِي) کسرتین و شند اللام

مقصود راسه و له فارسی معرب کانه

نشته بیوت فی بیت واحد

(سَوْدَل) بروت

(سَوْدَلَة) دراز شدن بروت

يُقَالُ سَوْدَلٌ إِذَا طَالَ سَوْدَلُهُ

(ض ن) سَدَلُ الشَّعْرِ و مَشَتْ

موسی را + و سَدَلُ ثَوْبِهِ (تَرَكَتْ

أَزْوَاجَهُ وَ مَشَتْ + و سَدَلُ فِي

الْبَلَاءِ) - فِت + وَفِي الْحَدِيثِ

فَهِيَ عَنِ السَّدَلِ فِي الصَّلَاةِ هَوَانٌ

بَلْتَحِفُ يَتَوَبَّعُهُ وَيُدْخِلُ يَدَيْهِ مِنْ

دَاخِلٍ فَيَرْكَعُ وَيَسْجُدُ كَذَلِكَ

(أَسَدَلُ الشَّعْرِ) فَرَس و مَشَتْ

موسی را

(شَعْرُ مَنْسَدَلٍ) موسی فرو مَشَتْ

وموسی

س د م

(رَقْلُ سَدَمٍ) کشتن غالب شهوت

تیر شده بکشتن یا کشتن که از اور

شعران گذارند پس او میان

آنها بانگ کند و شترادگان آنند

مخمل شوند آن کشتن را از بیان

آنها برارند و این از جهت بدو است

نسل اوست یا کشتن بخت و هن

یا باز داشته شده از کشتن

بهر وجه که باشد + و ماء

سَدَمٌ (أَبَرِيْزَانِ اسْدَامَ

جمع سیدام مثله

(رَقْلُ سَدَمٍ) گتف بعضه فحل

سَدَمٌ ست فی النکل + و ماء سَدَمٌ

آب ریزان ماء سَدَمٌ کف س

و غنق شده + و رجل سَدَمٌ (مرد

الْبَلَاءِ) - فِت + وَفِي الْحَدِيثِ

رَكِيَّةٌ سَدَمٌ (بِاضْمٍ وَضَمِّينِ

چاه انباشته اسْدَام جمع

رَسَادِم) که صاحب اند و گین

پشیمان + و منه سَادِمٌ نَادِمٌ يُقَالُ

هُوَ تَابِعٌ وَكَذَا سَدَمَانٌ نَدَمَانٌ

رخل سَدُوم (کعبور معنی نخل)	رَسَادَن (خادم کعبه یا تجانہ)	رَسَادِي (ستر مہل و بخود)	وَأَسَدِي لَا يَزِلُّا نَجْدًا كَذَانَتْ
سَدِم است * وَاِذَا سَدُوم (م)	وَدَرَان سَدَنَة جمع	گذاشته شده للواحد والجمع و ششم	شَمْرَان * وَأَسَدِي بَيْنَهُمَا
نام شهر قوم لوط علیہ السلام بآن	(سَدَان) پرده	املا سَداس بدلت من السین یا	اصلاح کرد میان ہر دو * وَأَسَدِي
نیاں است	رَسَدِيْن (کامیر پیہ و خون و شیم)	رَأْسَدِي (کتر کے وفتح تار جامہ)	إِلَيْهِ (نیکوئی نمود مسویہ ویک * ویک
رَسَدِيْع (کامیر مرد بسیار ذکر و پرده)		و کتر کے جامہ بافته	وَنِرَاسَدَاء (ست شدن غلاف
و مینک یا عام است	(ن) سَدَن سَدَنًا (انفع و سَدَنَة)	رَفُوقُ سَوَادِي (سترادگان	غوره خرمایا قال اسَدِي لَلنَّحْلِ إِذَا
رَسَدَمَان (انفع اند و ہناک	با کسر وفتح خدمت کرد کعبہ	فراخ کام	سَدِي بَسْرَة
دشیمان	یا بت خانہ را و دربانے نمود	(رَمَان سَد وِي) بالتحریک	(سَدِي التَّوْب سَدِيَة) بابت
(س) سَدَم سَدَمًا (بالتحریک	و کاتب السَدَانَة وَاللَّوَاءُ لَبِي عَبْدِ اللَّهِ	مَسُوبَتِ اِبْرَاهِيْم سَدِيًا كَحَمِيًّا	جامہ را * و سَدِي اِلَيْهِ (نیکوئی
اند و گمین گردید * و سَدَم	فِي الْجَاهِلِيَّةِ فَاقْرَءَا النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ	بر غیر قیاس	نمود مسویہ ویک
اند و یا اندہ مع شیمانی یا	عَلَيْهِ وَسَلَّمَ لَهُمُ الْاِسْلَام	رَسَدِي (کحتے موضع است	رَأْسَدِي اِلَيْهِ بِيَدِي) دراز کرد
خشم مع اند و و از و شینگ	(ن) سَدَن تَوْبَة (نوش	نزدیک زبید	دست اسب او * وَاَسَدِي
آزمندے چیزی یُقَالُ كَاله هُم	جامہ را و کذا سَدَن السَّيَر	رَسَدِيَا (کھیا شہرے است یک	الْقَبِي اِلَى الْحَوْز) بازی کرد *
وَلَا سَدَمُ الْاِذَاكَ	س دیو	زبید	وَأَسَدِي الْقَرَس (خوے کرد
(ن) سَدَم الْبَاب (نید کرد و	رَسَدِي (تار جامہ و تری شب	(س) سَدِي الْبُسْر است اسب	
بر آورد در را	و غوره سبز و تروید و شہد و	و فرشته شدن غلاف آن * و يقال	رَسَدِي التَّوْب (بابت جامہ را
رخل سَدَم (کفظم معنی نخل	نیکوئی و شتر بخود گذاشته شد	فَلَان يَسْدُ و سَدُ و فُلَانِي يَنْجُو * و نیر سَدِي بر نامہ منراخ	
س دوم است * و ماء سَدَم	و يُضَمُّ وَالضَّمُّ الْكَثْرُ وَكُلُّهُمَا لِلوَاحِدِ	* و سَدِي اِلَيْهِ بِيَدِي) دراز کرد	کام سوار شدن و بر زیر چپین
آب ریزان * و جمل سَدَم	والجمع	دست اسب ویک * و سَدِي	شدن ویک روی نمودن
ستر مہل گذاشته و شتر نشینش	رَسَدَاء (بافتہ تار جامہ در	الْقَبِي اِلَى الْحَوْز) بازی کرد	بَاب السِّينِ فَضْلُ الْاِذَاكَ
کہ بالان نہند بریک تا بہ شور	شب اسَدِيَة جمع	بچہ مرغزنی نے الزا * و سَدَب	سذب
رَأْسِيْدَام (بشدن جراحت	رَبِكُمْ سَدِي (گلف غورہ تر و یوم	النَّاقَة (گام فراخ ہوا قہ * و	سَدَبَة) بالضم نوعی از خور
س دن	سَدِي (روز نماک	سَدِيَتِ اللَّيْلَة) بسیار نم گردید	رَسَدَاب (ترہ است بسیار
رَسَدَن (محرکہ پرده یا پرده	اراض سَدِيَة) زمین نماک	شب	و گلشن رود و عصارہ آن در بون
بارگیر آسَدَان جمع لغة في السَدَل	و کذا لیلہ سَدِيَة	(أَسَدِي التَّوْب) بابت جارا * و حیض و مجفف منی و منقط جنین	

وَعَمَّ سَدَابِي مَحْدَث	جید ساز	بافتن تخم‌ها و ملخه و دستورات	جانبوران شستی و خانه‌کننده زیر
است	(سَدَابِي) بافتن چرخ سَدَابِي قَان	المُرَّةُ (سَرَابِي) بسیار اولادگر و دید زن	زین و گیاه و راه پوشیده و کاریز
س دج	کر عفران و دهنقان مثل	(أَسْرَابِي الْجَوَادَةِ اسْرَاعِي) قریب	کر از آن آب بیاض رود و آب که در
رَسَادَج (بفتن ذال و زخمی است	س ذق	بیضه‌ها و نرسید ملخ	شک ریزند تا دوا لهای آن تر
کر بر روی آب پیدا شود و آن را	(سَوْدَانِي) کر نجیل و یضم اول	(سَرَابِي الْمُرَّةِ تُسْرِيَةً) بسیار	و نرم گرد و دوا آب که از شک
برگ و شاخ بله یخ بود و معرب ساد	چرخ یا شامین سَدَابِي نَوَق بافتن	اولادگر و دید زن و دستورات	روان گرد و دوا کیمیا العین و آب
است اما شش چشم رانغم و دوا مصلح	و سَوْدَانِي بضم اول و فتح آن و	الْجَوَادَةِ) بیضه‌ها و ملخ	روان و محمود سرب بن عبد الله
حال معده و مقوی خشا و اعضا و	کسر نون و فتح آن و سَدَابِي بفتح	س رب	بن احمد امیهانی ز ابد و اعط
حافظ ارواح	نون و بفتن سین و ضم آن مثل	(سَرَابِي) بافتن ستور و چرندگان	دو و سرب سربیه خواهر او و بیشتر سرب
س ذق	فیهم	دوا و جانب و سومی سین و و گونید	بن سعد بن محمود و محدثان اند
(سَدَابِي) محرکه شب آتش	س ذم	إِذْ هَبْ فَلَا أَذْهَبُ سَوْبَكَ أَيْ لَا أَذْهَبُ	(سَرَابِي) باضم مذهب و راه و
از وقتن مغان معرب سده و آزار	(سَدَابِي) کعبور شهر لیست	إِبْلَکْ تَذْهَبُ حَيْثُ شَأْنُکَ أَيْ	جماعت اسپان با مین بیت تاسی
شب دوازدهم بهمن است ملوک	بجسم و منه قاضی سذوم	لَا حَاجَةَ لِي فِیْکَ و نیز در جا بایت	در سرب و موسی ریزه میانه
و سلاطین مرغان و جانبوران	باب السین فصل المراء	و رطلان گفتند اذهبی فلا اند	سینه تا شکم و جماعت خرما بنان
صحرایی را گرفته و ستهای گاه را	س دء	سَرَابِي و در زود وقتن و فعل	سَرَابِي باضم جمع سَرَابِي مثل و
برپای شان بسته آتش زنند	(سَرَابِي) باضم تخم ملخ و تخم ماهی	من نصر	موضیعت
در ماکند تا در صحرای هوا بدوند	سَرَابِي و یکسر مثل فیهم اذهی	(سَرَابِي) باضم در زود و سرب نزدیک	(سَرَابِي) باضم تخم آتش آب و
و پرند و شعلهای آتش در کوه	با کسر سَرَابِي و بالوا و کذلک و	(سَرَابِي) با کسر که آهوان و	معرفة و قطام نام نادر بوس و
دریا بن زنند و اضع این جشر	أَصْلُهُ مَهْمُوز	جماعت زنان و غیر آن و راه و	دمنه المثل هوا شام من سرب و قد
کبوتر است و بعضی بر آنند	(سَرَابِي) کعبور ملخ بیضه دار	گروه سنگ و حال و شان دل و	مرفی ب س س
که بوشنگ بن یا مک اختراع	سَرَابِي و کتب جمع سَرَابِي مثل نادریه	دمنه هو و اسع السرب ای دخی الببال	(سَرَابِي) بر یک جهت رو زده
نموده	فَإِنَّ قَوْلَهُ لَا يَكْسُرُ عَلَى فَعْلٍ	و بدوی باضم و هو المسلك و نفس و	و ظاهر و نمایان در مذهب سرب
(سَوْدَانِي) باضم باره و طلب و	(أَرْضُ مَسْرَابِي) باضم زمین	دمنه هوا من فی سرب به و نفس خود	(سَرَابِي) کسری موضیعت بنو و
چرخ و یضم اول و حلقه زنجیر	ملخ ناک	و باره از خرما بنان	(سَرَابِي) کسری موضیعت بنو و
(سَوْدَانِي) شادمان بر حد	(ف) سَرَابِي الْجَوَادَةِ سَرَابِي	(سَرَابِي) باضم یک سو راخ	خزیره

سج	سج	سج	سج
بن عمر بن سرج و انشد عراق	بن عمر بن سرج و انشد عراق	بن عمر بن سرج و انشد عراق	بن عمر بن سرج و انشد عراق
و یثیم سرجی بن خالد و انشد ان	و یثیم سرجی بن خالد و انشد ان	و یثیم سرجی بن خالد و انشد ان	و یثیم سرجی بن خالد و انشد ان
اند و سرج بن یونس بن ابراهیم	اند و سرج بن یونس بن ابراهیم	اند و سرج بن یونس بن ابراهیم	اند و سرج بن یونس بن ابراهیم
صفت و نیکوترین بندگان	صفت و نیکوترین بندگان	صفت و نیکوترین بندگان	صفت و نیکوترین بندگان
خدای است	خدای است	خدای است	خدای است
(سرجیة) شمیرهای ساخته	(سرجیة) شمیرهای ساخته	(سرجیة) شمیرهای ساخته	(سرجیة) شمیرهای ساخته
سرج منسوبست بوی	سرج منسوبست بوی	سرج منسوبست بوی	سرج منسوبست بوی
سرج (کعبور شهری است	سرج (کعبور شهری است	سرج (کعبور شهری است	سرج (کعبور شهری است
نزدیک حران	نزدیک حران	نزدیک حران	نزدیک حران
(سرجج) کتر تب دائم و بیوت	(سرجج) کتر تب دائم و بیوت	(سرجج) کتر تب دائم و بیوت	(سرجج) کتر تب دائم و بیوت
(سرججوج) بالضم احمق	(سرججوج) بالضم احمق	(سرججوج) بالضم احمق	(سرججوج) بالضم احمق
(سرججوجة) سرشت که مردم	(سرججوجة) سرشت که مردم	(سرججوجة) سرشت که مردم	(سرججوجة) سرشت که مردم
بر آن فرید شده است سرجججة	بر آن فرید شده است سرجججة	بر آن فرید شده است سرجججة	بر آن فرید شده است سرجججة
بالکسر شده	بالکسر شده	بالکسر شده	بالکسر شده
(مشرجة) بالفهم چراغ دان	(مشرجة) بالفهم چراغ دان	(مشرجة) بالفهم چراغ دان	(مشرجة) بالفهم چراغ دان
و یضم	و یضم	و یضم	و یضم
(ن) سرجت شعرها) بفت	(ن) سرجت شعرها) بفت	(ن) سرجت شعرها) بفت	(ن) سرجت شعرها) بفت
موسی را و سرجج) و دروغ گفت	موسی را و سرجج) و دروغ گفت	موسی را و سرجج) و دروغ گفت	موسی را و سرجج) و دروغ گفت
(س) سرجج و جهة) نیکو و روشن	(س) سرجج و جهة) نیکو و روشن	(س) سرجج و جهة) نیکو و روشن	(س) سرجج و جهة) نیکو و روشن
شد روی او و سرجج فلان) و	شد روی او و سرجج فلان) و	شد روی او و سرجج فلان) و	شد روی او و سرجج فلان) و
دروغ گفت	دروغ گفت	دروغ گفت	دروغ گفت
(سرججت الفهم) اسراج) زین	(سرججت الفهم) اسراج) زین	(سرججت الفهم) اسراج) زین	(سرججت الفهم) اسراج) زین
نهادیم پیا و نیز اسراج) روشن	نهادیم پیا و نیز اسراج) روشن	نهادیم پیا و نیز اسراج) روشن	نهادیم پیا و نیز اسراج) روشن
کردن چراغ و زانگتن آن	کردن چراغ و زانگتن آن	کردن چراغ و زانگتن آن	کردن چراغ و زانگتن آن
(سرجی) موسی بانگتن و زیبا و	(سرجی) موسی بانگتن و زیبا و	(سرجی) موسی بانگتن و زیبا و	(سرجی) موسی بانگتن و زیبا و

است . و اتم ستریاک) نام زن	دون الذکوره درجل سرحوب)	(سرداد) بالکسر درز و دختن	(مُسَرَّد) کعظم زره بافته و درز
دریاج بن زرع ضبابی امیر که	مرد دراز بالا دشغال و یولیت کور	ادیم را و آنچه بدان دوزند	دوخته
(مُسَرَّح) بالفتح چراگاه مسرح	که در دریا سکونت دارد و لقب	وخلال	(تَسَرِّید) درز و دختن ادیم
جمع	ابو الجار و دام فرقه جار و ویه	(سَرَاد) کسحاب غوره خراخت	و سوراخ کردن و نیکو روان و نقل
(مُسَرَّح) کبیر شاز و دسوده	و ویرا حضرت باقر صادق رضی الله	شده و خرابی که از تشکی خشک	کردن سخن را و پی در پی داشتن
بنت مسرح) صحابه است	عنه بدین لقب ملقب کرده و	و پرمیده باشد	روزه
یا آن بشین است	سُرحوب سرحوب) کلمه است	(سَرَادَة بن تزید بن جشم)	(سَرَدِی) مرد شتاب در امور
(مُسَرَّح) نام مردی نمایش	که بدان میش ماده را برای و میشد	انصاری النسب است	خود و سخت و توانا و الموت بالها
آب و رذ و المَسْرُوح) موضع خوانند		(سُرُود) کقفذ وادی است تها	و نام شاعری زتیم
است	سرخ س	و در آن لغات سُرُود کجند	(مُسَرَّوْدی) غالب برتر
(سرخ) سهل برآمد و رامو	(سَرَحَس) بفتح سین و اشهری	و سُرُود کجیضر	(سَرُودِی) غالب آمد اورا
خود	است بزرگ بخراسان و آن نهی	(سَرُود) کامیر درفش	و بلند گردید
سرخ) کعظم نام شخصی و ندارد		(سَرُودَانِیة) بیا مخفف جزیره	س د د ب
بنو مسرح) کعده ث بطنیت	س د د	است بزرگ بدریای مغرب	(سَرُودَاب) بالکسر خانه که در زیر زمین
(تَسَرِّح) بجز انداختن سحر و	(سُرُود) بالفتح درز ادیم و دختن	(مُسَرُود) درز و دخته و زره	سازند براسه گرما معرب
(تَسَرِّح المَرَاة) طلاق دادن زرا	و سوراخ کردن و زره بافتن پی پی	بافته و زره تقیه دار یقال خرد است	س د د ج
و آسان نمودن و کشادن موس	نقل کردن حدیث را و پی هم	مُسَرُود و درع مَسَرُودَة	س د د ج
و فرو بستن آن	و داشتن روزه و الفعل من نصر و	(مُسَرُود) آنچه بدان دوزند	(سَرُودَجَة سَرُودَجَة) بر خود
(مُسَرَّح) بنیا لفا عل مرد با هم	نیز سُرُود اسم جامع است نمره	و دقوله هم هو ابن مَسَرُود	گذشت اورا
یا کشاده ستان خفته و بریت	و طقه را و موضعیت به بلاد	و شغل است معرب یعنی دپیر	س د د ج
و نام بحری از عرو و آب شتاب	از و و قیل فی الاشهر الحرم ثلثة	کنیز یا پس بنی است	(سَرُود ح) بالفتح زمین نرم ستوی
رو و الموت بالها	سُرُود دهب و القعدة و ذوالحجة	(س) سُرُود سب و رپه روزه	و هموار و جایی نرم که گیاه نمایی داند
س د د ج	و الحرم و واحد فرد و هو دجیب کرو		یا عام است
(سُرُوحوب) بالضم سب بزرگ	و سُرُود دود) دهمی است	(سَرُود الفحل) صاحب غوره	(سَرُود ح) بالکسر شتر ماده و راز
بیکل قال الجهمی توصف به الاماث	بهمان	سخت شده گردید خرابی	یا شتر ماده نجیب یا بزرگ بیکل

یا زب پر گوشت یا توانا و سخت نام
 خلقت سراج جمع و در آن
 موز سر دا حه کی که دجا به نرم که
 گیاه رویه بر کو
 (سرد احه) شتر ماده بزرگ
 یا زب پر گوشت
 (سرد ح) بفتح بر سه خود
 گذاشته
 (سرد حه سرد حه) بر خود گذشت
 اورا
 س ردخ
 (سرد ا د خ) کلا بط خرمای تر نهاده
 سردوخ شله
 س ردق
 (سرد ا د ق) کلا بط سر ا پرده
 سرد ا قات جمع و خمیه از پنجه
 غبار بلند رفته و دود بلند چیریه
 روگرفته یا عام است و چیریه
 که محیط چیریه باشد
 ربت مسردق یا خانه با سر ا پرده
 یا آله یا مین و بلا یه آن هر دو
 برده کشیده باشند و منه
 قوله ذکرا و نثرا و قتلہ النعمان
 بن منذر یحیی اجل الفیکه
 معاند خیل النعمان بیکلما

* صد و الفی قول بحد بیت
 مسردق
 س ردل
 (سرد وله) جز روی بفت اندسی
 س رد
 (سرد) بالکسر راز و پوشیده خلاف
 بهر استرا جمع و فی المثل ما یوم
 حلیمة یسیر در امری گویند که
 مشهور باشد و مذکور است روح
 ن و جمع و زه مرد و نکاح و
 افشای نکاح و زنا و فرج زن و
 شب اول ماه یا آخر ماه یا میان ماه و
 اصل زمین نیکو و جوف بر چیری
 و خالص گزین نب و بهترین
 آن و خالص بر چیریه و میان
 آن و منه هو فی ستر قومیه ای
 اوسطم و خط و کن کف دست و نیم
 اسرا جمع و میان وادی و
 بهترین جای در وی استرا جمع
 و وادی است در راه حاجیان
 بصره طول آن مسافت سه روزه
 راه است و دوستای است بین
 و موضعی است بلا و نیم و وادی
 است در بطن حه و موضعی است
 بنجد مر اسرا و و قولهم و لدله

ثلثه علی سیر او علی سیر رکعین
 وقتی گویند که سه فرزند نرینه
 پیدا شود او را و میان آنها خلط
 انشی بود و در ثقه السیرین
 دهمی است بر ساحل میان حله
 و جد
 (رجل بر ستر) مردشادمان
 کننده و نیکو و پوشیده نیکی کننده
 یقال هو بر سهای یل و سیر قوم
 بز و ن سرون و ستر جا هله
 شخصی است مانند باطشرا
 (سرد) باضم و همی است بر از آن
 استزاید بن علی و موضعی است
 بجز از بد یا رزمینه و آنچه برید
 شود از نافت کودک استرا
 جمع یقال عرف ذاک قبل ان
 یقطع سترک و لا تقل سترک لان
 السره لا تقطع فی الموضع الذی
 قطع منه السره و ستر من رانی
 بضم سین و رانشهری است دوران
 نفات است ستر من رانی بفتح سین
 در او بفتح سین و ضم را و سا مورا
 بالقصر و ده البحتری او کلاهما
 لحن و سا مورا رانی و این بدان
 جهت است که هرگاه مقصود بنای
 که نهقاد بنی را در زیر آن و رخت

آن شروع کرد گران شد بنا به
 آن بر لشکری پس هرگاه باشد که
 آنجا رفت همه لشکر از دیدن آن
 مسرور شدند پس این اسم
 بران لازم شد و نسبت بسوی
 آن نامری آید و نامری و ستر می زان
 است حسن ستری بن علی بن زیاد
 که محدث است
 (سرد) باضم ناف سرات و سرد
 کسر و جمع و میان وادی و
 بهترین جایی در و میان نه چیریه
 و ستره الحوض) قرارگاه آب
 در تک حوض و و امر ا ستره) ران
 شادکن
 (سرد) بالتحریک خطوطها
 کف دست و شکلهای آن و نیم
 اسرا جمع و آنچه بریده شود از
 ناف کودک و میان چیریه و
 جراحت که کرده و آخرین سب
 از ماه یا میان آن
 (سرد) کسر و موضعی است پوست
 ساروغ و کل و خاک که برویه
 چفیده باشد و موضعی است
 نزدیک که دوران درخت بود
 که نهقاد بنی را در زیر آن و رخت

ناف بریده اند یعنی در زیر آن	والفعل من کرم * و سَلَدَةُ الوادی	(سَلَدُ) کامیر موضعی است بدیار	(سَلَدُ) کجین موضعی است
درخت منولد شدند * و آخر شب	بهترین جائے از وادی و گزین	بنی دارم یا بنی کنانه و ملکتی است	بکله از آن موضع است موسی بن محمد شمر
از ماه یا سیانه آن	نسب و بهترین آن و وادی است	میان بلاد لان و باب الابواب	که شیخ است مرطبرانی را
(سَلَدُ) کعب آنچه بریده شود از	در بطن حله	اورا با و شاهسی است بر سر خود	(سَلَدُ) کعبه غفور دانهی بزرگ
ناف کودک و پوست سماروغ	(سَلَدُ) کتاب موضعی است	و دینی ملتجدا گانه و وادی	بسیار در آئینه در اسور و بیکان
گل و خاک که بر رے چفیده	محب از و آبے است نزدیک	است و تحت اسره و سَلَدُ گلب جمع	دوک و دوست و بار خالص و تقال
باشند و آخر شب از ماه و سنگهای	پامه و موضعی است بلاد و تمکنهای	سَلَدُ که در دشت غند البعض و	هوسه سود مال یعنی نیکو سیاست
کف دست و پیشانی اسرار جمع	کف دست و پیشانی اسره جمع	قرارگاه سر از گردن و ملک نعمت	کنده شتران است
اساریر جمع الجمع	و آخرین شب از ماه و دفعه و آنچه	و فراخی زندگانی و اصل و قوم	(سَلَدُ) بافتح اطراف البراهین
(سَلَدُ) باضم داده فراشی دهی	بریده شود از ناف کودک	بر چیزی و دجازه بے مرده و آنچه	(سَلَدُ) کبیر سیم آله راز و آن
منسوبه الی السیر یا الکسر للجماع	(امْرَأَةُ سَلَدُ) زن شادمان کن	بر پشته باشند از ریگ و خوابگاه	اشوره باشند یک سردی در میان
و هذا من مغیرات النسب سَلَدُ	(سَلَدُ) آنکه در کار کسی دخل کند	و پیو گیاه بروی	گویند و یک سر آن در گوش نشینند
جمع	و ناخوانده در آئینه و میان واک	(سَلَدُ) کسفینه راز سَوَائِدُ	(سَلَدُ) تبتید را قلعه است
(سَلَدُ) بضمین بر شاخ گیاه	و شتر که کر که آن مجروح	جمع	همین و تخفیف آن کهن است
(سَلَدُ) باضم شادی اسم مصدر	باشد	(سَلَدُ) کز بر وادی است بکجاز	(سَلَدُ) خوبی روی و پرده
است و اطراف شاخای بر این	(سَلَدُ) مدد و مضبوطه مشدده	و دانه جوی است نزدیک جابر رخسار	
و معروف شهری است بستان	و دفعه آبے است نزدیک دی	که کشتیهای حبشه را که بدین آید	(سَلَدُ) ناف بریده
(سَلَدُ) بافتح گزین نسب و	سَلَدُ در بگستانی است گل آمیخته	آبجا لنگ کنند	(سَلَدُ) سَلَدُ سَلَدُ و سَلَدُ و سَلَدُ
خالص آن و آنچه بریده شود از	نزدیک وادی اُرل و نام سمرن	(سَلَدُ) مانند ابو هریره	سَلَدُ کثیری و سَلَدُ و سَلَدُ شاد
ناف کودک و غوره خرم و آخرین	را می	بمیان محدث است و منور	کردار و سَلَدُ و سَلَدُ و سَلَدُ و سَلَدُ
شب از ماه و وادی است در	(سَلَدُ) بافتح و التشدید شادی	ابو سریره شیخ است مرابن	و سَلَدُ و سَلَدُ و سَلَدُ و سَلَدُ
بطن حله * و سَلَدُ الوادی	و نیکوئی و شتر ماده بیمار کرده	المبارک را	را در زیر سنگ آتش زنده کرد
بهترین جائے وادی	نی میان کاواک با عام است	(سَلَدُ) و سَلَدُ و سَلَدُ و سَلَدُ	تا آتش گیرد و و قبال سَلَدُ و سَلَدُ
(سَلَدُ) بافتح خوبه چیزه و	وزمین نیکو و باند گیاه * و سَلَدُ	(سَلَدُ) کسری نام دختر تیان	فاخته است ای اجوت یعنی بر ارجاز
خلوص و بهترین و پاکیزگی آن	بنت تیان صحابه است	غوثیه صحابه است	زیر که زند تو میان کاواک است

وَسَّرَ الصَّبِيَّ اَنافَ بَرِيدٍ كَوْدُك	س ر س	بر ان جهت که روند در آن آب	جهت دمه و ناخن و جلانی دندان
را و شیر ستر (نیزه زدن بزات	ر س ر س	الکلف نامرد یا آنکه جماع	میشود مانند خیمت طعام من
و چوب نهادن در میان تشنه	ن ک ن د یا ا و ا ف ن د ن ش د	خورد و الصاد اعلی المضارعه	است در آسمان و در می است بیا
و ستر (شاد و گفت اورا	و ک ش ن که بار و ار نگردا ن د س ت	والسین لاصل و قول من قال	بد که از سودا می سوخته و مسقر
(س) ستر (بیمار ناف گردیده و	د م ر د ز ی ر ک و هوشیار و گنجان	بالراء حله خطا خطا	پیدا شود اول بقدر دانه نخود
ستر (شادمان کرد ترا و نیکی	چیزی که در دست و می است	(سرط) کغراب شمشیر بران	نمایان شود سپس آن بقدر خرزبه
نمود	سیراس با کسر جنت	(سرا طی) بالضم بسیار خوار و	و کلان از آن هم گرد و در آن وق
(ستر ستر الشفقه) تینه کرد که	(ستر ستر) کامیر معنی سر س است	سیف ستر (طی) شمشیر بران	مانند پای خرچنگ دیده شود و
را	در همه ستر ستر کاء کامیر جمع	(سروا ط) با کسر بسیار خوار	درین هنگام اسید شدن آن نیست
(ستر ستر) تنگ بافی جامه و باندک	(ستر و س) کصبور شهری است	(سرطان) محو که خرچنگ است	و تداوی برای آنست که تا زین
رسمان بافتن	با فریق و اهل آن اباضیه اند	نقال خاکستر آن که در دیگ	کلان تر نشود و علتی است که بر
(ستر ستر) پوشید از و پنهان نمود	(س ر س ستر ستر) با تحریک	بدون قلعی سوزانیده باشند آب	پویند سم ستر پید آید خرچنگ
و ظاهر کرد از لعنت اعدا و	نامردند یا جماع نکرد یا فرزندی	یا شراب یا نصف زن آن خطیانا	گرداند یا آنکه برگردد سم آن
است و ستر الیه حدیثا	نشد او را و ستر ستر الفحل با بردا	نبوشتند در رفع سم سنگ دیوانه	و نیز قدم و بسیار خوار کلان
رسانید سبوی و ستر سخن را و	نکردن و ستر ستر فلان	نفع بسیار بخشد و چشم او را اگر بر	نقد و سخت دلیر و فی المثل
ستر الیه ستر (در میان نهاد	بخوی شود و انا و هوشیار گز	صاحب تپ نوبت بند نشایا	لاخذ سرطان القضاء لیسان ای
با و یه را ز خورا	سپس نادانی	و پای او را اگر بر درخت آویزند	یا خذ الدین فیبتلعها فاذا طوب
(ستر ستر الماء ستر پرا) تاناف	(مصحف ستر ستر) کعظم	همه بر آن بدون علت بنفید	للقضاء اضربه
رسید آب او را	مصحف درست مجموع شیرازه	و گویند تعلیق پای او بر درخت	(ستر طاء) که تیار تو س از اس
(صمد رة) با کسی از گفتن	بسته	بار و در جهت حفظ سقوط آن	انند حریه و فی المثل لاخذ
(ستر ستر) با کسی از گفتن	س ر ط	گوشت آن مدقوق را نفع دهنده	ستر طی و القضاء ضرر طی و منقور
(ستر رها) سر بر گرفت آن را	(سرط) کسر سخت لیر بسیار	در سرطان مجسم خرچنگ دانی	شد و تین مقصور تین و ر حق
ستر آها با قلب منله	خوار کلان لقمه	است چون از آب بر آید تحجر	شخصه گویند که در آدایه
(ستر ستر) پنهان شد و نیز	(سرطه) کهمه زود فرد برنده	شود و آن سنگ است بقدر سرطان	دین تهاون و زود و تعلل پیش آرد
(ستر ستر) سر بر گرفتن	(سرا ط) با کسر راه یا راه روشن	نهری سوخته آن در سر و سون	نیغ گرفت و بسانی فرو برد و

وقت تقاضا داد آید و یعنی ادای آن متع و دشواری گردد و بر وی	(سر طع) کجف در از مضطرب	ای حساب و افع لا محاله و لا یثقله حساب عن حساب و لا شیء عن شیء	هذه الرعام حال كونه اهالة و یبیز
و دوران نجات است سراط و ضراط کتبیط و یخفف و سراط یطی و یطی	(سر طع) بافتح در از می باخاف	او تسرع افعاله فلا یطی شیء منها	زید عرفا و التقدير سرعان اهالة
کلیفی و سراط و ضراط مضمومین	سر طع م	و لا علاج فهو یحسب الخلق بعد	هذه و این مثل در حق شخصی گویند
مخففتین	(سر طع) کجف در از برج در از بالا	بعثهم و جمعهم فی لحظة بلوعد	و لا یحسب الخلق بعد
(سر طع) باکسر بسیار خوار	سر طع م	و لا یحسب الخلق بعد	و لا یحسب الخلق بعد
کلان بقعه	سر طع م	و لا یحسب الخلق بعد	و لا یحسب الخلق بعد
(سر طع) باکسر تین یا لوده و	سر طع م	و لا یحسب الخلق بعد	و لا یحسب الخلق بعد
افروشه	سر طع م	و لا یحسب الخلق بعد	و لا یحسب الخلق بعد
(سر طع) باکسر راه گذر معام	سر طع م	و لا یحسب الخلق بعد	و لا یحسب الخلق بعد
در طع (سر طع) باکسر شد	سر طع م	و لا یحسب الخلق بعد	و لا یحسب الخلق بعد
(سر طع) باکسر شد	سر طع م	و لا یحسب الخلق بعد	و لا یحسب الخلق بعد
محرکین سر و خور و قمر و شبه	سر طع م	و لا یحسب الخلق بعد	و لا یحسب الخلق بعد
آن را	سر طع م	و لا یحسب الخلق بعد	و لا یحسب الخلق بعد
(سر طع) فرو برد و آنرا	سر طع م	و لا یحسب الخلق بعد	و لا یحسب الخلق بعد
(سر طع) فرو خوردن بقعه و جز	سر طع م	و لا یحسب الخلق بعد	و لا یحسب الخلق بعد
آن و فی المثل لا کن حوا و سطرط	سر طع م	و لا یحسب الخلق بعد	و لا یحسب الخلق بعد
ولا مراً فقی	سر طع م	و لا یحسب الخلق بعد	و لا یحسب الخلق بعد
(سر طع) باکسر	سر طع م	و لا یحسب الخلق بعد	و لا یحسب الخلق بعد
فرو شد در گوی او	سر طع م	و لا یحسب الخلق بعد	و لا یحسب الخلق بعد
سر طع	سر طع م	و لا یحسب الخلق بعد	و لا یحسب الخلق بعد
(سر طع) سخت درید	سر طع م	و لا یحسب الخلق بعد	و لا یحسب الخلق بعد
از ترس و بیم	سر طع م	و لا یحسب الخلق بعد	و لا یحسب الخلق بعد
سر طع	سر طع م	و لا یحسب الخلق بعد	و لا یحسب الخلق بعد

است	جمع و و منه الحدیث تساریع فی	مونت واسپ وراز بالا باعام	ذات سرف و قد ركب و روی
(سرع) شاخ تراز هر چه باشد	لحرب یعنی نیک شتابان	ست وزن وراز قد نازک اندام	بالشین ایضا و نیز سرف نام محمد
و راز بالا و جوان نازک نرم	(سرع سرعة) بالضم و سرعا	ولمخ و کرک جامه خوار	بن جاتم حدیث و و ذهب ماء
(سراع) علی الجمع موضع	کعب شتافت و سرعت نمود	(سرعف الصبی) نیکو پرورش	الحوض سرفا رفت آب حوض از
ست	(سراع) شتافتن جمله بقی یقال	یافت کوک	مخرج آن
(ساریع) شاخهای ریزه که از	استرع فی السیر یعنی رفت گسرع	سرع	(سرف) کلف موضعی ست
بن و رخت زر وید و گاهی نرم و	وهو فی الاصل متعدي کانه ساق	(سرع) بالفتح شاخ رز و سر و غ	نزدیک نعیم و و رجل سرف
ترش آن خورده می شود و باری می زند	نفسه بجملة و اسرع المشی غیر اندک	جمع و و بدون الف و لام موضع	الفواد مر و عاقل دل خطا کار
و در خندگی آن خطوط و شاخهای کما	معرفا عند الخطاطین بستغنی عن خطها	است نزدیک شام میان مغیثه و	(سرفه) کفره زمین
و باری می چیم و زر گداخته و و منه فی	و منه الحدیث فلیسرع المشی و صبا	بتوک بصرف لا	سرفه ناک
صفه صلا الله علیه و سلم کا عیقه	شاپ شد بقال سرعوا اذا کانت	(سرعی فطرطی) کسکری و بی ست	(سرف) بضمین خیری ست
اساریع الذهب ای سبانه	دوا بجمع سرعا	بخیره دیار ضر	سید که بافته کرک ابر شیم اند
و کرکها است سپید رنگ سرخ	(سارعة) شتافتن جمله بقی	(س) سرع سرعا خورد خسته	(سرفه) بالضم مور سپید که از
سرکه در ریگ و در وادی نجی	(سراع) شتافتن یقال تسارع	انگور را باین آن	ریزهای چوب خانه ساز و دودا
یافت شود و بدان انگشتهای زنا	الیه یعنی شتافت بسوی او	سرف	و آید و میریزد و منه الشل هو اضنع
را در نزاکت و جرات تشبیه دهند	(سرع إلى الشر) شتافت بسوی	(سرف) بالتحریک فرونی کردن	من سرفه
اسرع بالضم واحد آن است	بدی	در خرج مال و جاهد صدق و	(سرف) بالضم سرب معرب
سرع بالیا مثل و الاصل	سرع ب	ماندن خیری را بغفلت و فراموش	انت
سرع بالفتح ضم اتباعا	(سرعوب) بالضم راسو	نمودن و خطا کردن و خطا و خیرگی	(سرف) کصبور سخت و بزرگ
لرا با اسرع سب باطن پاک	سرع ف	عقل و خور و کی و حریصی بر می مانند	(سرفیف) کامیر رسته و رختا
و دست آخواست	(سرعفة) نیکو پرورش دادن	آن و و فی الحدیث ان للحکم سرفا	انگور
(سرع) کنبه مرد و شتابنده	کوک یقال سرعفت الصبی یعنی نیکو	سرف الخمر ای الضراوة و الفعل	(سیراف) کشید از شهری ست
بسوی خیر یا شر	ساختم غذای کوک را	من فرج و و شرف و مرتب	بفارس آن بزرگ ترین سواران
(سراع) با کسر بسیار شتابان	(سرعوف) کصفور نازک و	و و فی الحدیث لا یتشبه بالرجل	اینان ست و بنای آن از چوب
بسوی نیکی یا بسوی بدی مساریع	سبک گوشت و و سرعوفة	نهیته ذات سرف و هو من ای	سال ست و رکمال خوبی و حکام

سرق

سرق

سرق

سرق

واران شهرت قاضی ابوسعید	است لغة فی سرائین اعجمی کجیرین	راحتین ثم جلس علی باب دار	وسرقا بالفتح وزوی کرد و رباقا لوالا
حسن سیرانی نخوی بن عبد	واشماعین و اشراعیین مضاف	لیخرج لیلینهما فخرج من الیاء	سرقه الا
بن المرزبان شارح کتاب	الی ایل و قیل خماسی همزة اصلیه	الاخر و هرب بهما فاجبر بالی	(س) سرق سرقا پوشیده شد
سیبویه پیشش ابو محمد یوسف	س سرق	صلی الله علیه وسلم فقال القسوة	وسرقت مفاصله) سست و
سیرانی نخوی بن حسن معروف	(سرق) کلکف وزوی سرقه	فلما اتی به قال له انت سرق	فوشسته شد بند اعضائی او
بابن المرزبان	بالتاء و یفتح مثله	وکان یقول لا احب ان ادعی	(مُسْرِق الغنق) کحسن کوتاه گردن
(ن) سَرَقَت الشَّجَرَةَ الشَّجَرَةَ	(سرق) محرکه شجرهای حریر	یفیز ما سقانی رسول الله صلی	(مُسْرِقَان) ککمران و یفتح
سَرَقَا بالفتح خور و سرقه برگ	یا حریر سید سرقه یکے عرب	علیه وسلم و واحد بن سرق	موضع ست
ورخت را و سَرَقَتِ الْأُمُّ	سره	مروزی اخباری ست	(أَسْرَقَ اسْرَاقًا) سست و ضعیف
و لَدَهَا) پرورش بد کرد و ادب	(سَرَقَة) محرکه اقصی آبی ست	گردید و و اسرق عنهم) سپس	ما نازا آنها و پنهان شد ما برود
را با فرونی شیر	بعالیه	(سَوَارِق) زواید پره قفل و	(مُسْرِقَة) وزویده نگریستن
(مُسْرِق) کحسن بیجا خرج	(سَارِق) وزوید نام مروی و	السوارق للجوامع جمع سارقات	سوی کسی یقال هو سَارِق
کننده و لقب سلم بن عقبه	فی التل سَرِق السَّارِق فانتحر	(سَوَارِقَة) بیامی شد و بیست	النظر الیه ای طلاع غفلته لینظر الیه
مری صاحب جنگ حره بدان جبت	(سَرَقَة بن کعب) کتامة و سراقه	میان حریرین شیرین	(سَرَق) بدزوی نسبت کردن
که دران جنگ از حد در گذشت و	بن عمرو و سراقه بن الحارث و	(سَرَقِین) سرکین معرب	کسے را
(اسلاف) بی اندازه و بی گراف	سراقه بن مالک و لحنی سراقه	آن است	(مُسْرِق) ناقص ضعیف خلقت
خرج کردن یا بیجا و بی محل و	بن ابی الحباب و سراقه بن	(مُسْرَاق) بشدید را نام مروی	و پنهانی گوشش و ازنده سخن
غیر طاعت خرج کردن و خوردن	عمرو و سراقه ذو النون صحابیان	(مُسْرِق) و بیامی کنده مذکور	کسی را و و سرق الغنق
پنجری که از حلال نیت در گذشتن	اند و و سراقه بن جعشم نیز صحابی	است در سرق	(مُسْرِق) وزویده و نام پدر
از حد میان	است بر قول جوهری فی القاموس	(مُسْرِق) کوتاه گردن	سعد تابعی و مسروق بن اجدع
(اسرافین) نام نوشته	انما هو جده	تابعی است و مسروق بن المرزبان	و شستن پنهانی سخن کسی را
س رفح	(مُسْرِق) کسکه موضعی است بسنج	محدث است	(مُسْرِق سَرَقًا) اندک اندک
(سَرَف) کجعفر نام شیطان	و شهرستانی است با هواز و مسروق بن		
س سرفال	اسد جهمی صحابی است و کان	(مُسْرِق) منته الشئ سَرَقًا و	وزوی کرد
(اسرافیل) کبسر خزه نام نوشته	اسمه الحجاب فابتاع من بدوی	(سَرَقَة) محرکین سَرَقًا و سرقه کسره	(مُسْرِق مَفَاصِلُهُ) سست

سرو	سرو	سرو	سرو
س سره ج	بن سرو) بسیار وضع کننده	بنون نام مردی و قدم	از انا ندوه
(سَرْهَجَة) سرکشته و تکر و سخت	حدیث است	(ن) سَرْهَجَة (سَرْهَجَة) بیضه نهار	س سری
تافتن رسن را	(سِرَو) با کسر شهری است	بلخ ماده	(سِرَو) که دی شب روی و
(خَبْلُ سَرْهَج) رسن سخت	نزدیک سار و دومی است بلخ	(لک ن ص) سَرْو سَرْو و سَرْو و	نیز که رسم است سریه بالضم
تافته	(سَرْوَة) مثلثه تیر خرد کوتاها	سَرْو و سَرْو و سَرْو و سَرْو و	و الخفیف مثل
س سره د	تیر بین پیکان در از سر می جمع	گردید و سخته شد و مهر گردید	(سِرِیَة) با کسر تخم بلخ لغت
(سَرْهَد) کوبان فربه و مسدود	و تخم بلخ یعنی بلخ ریزه که هنوز	و نیز سَرْو) بالفتح از خود افکنیدن	فیه السرو
کعظم بن سرو بن مجرب بن سزل	بر شکل کرم باشد و اصلها الهفر	چیزی را بقال سَرْف الثوب	(سَارِی) موصی است و
بن معرب بن مرعب بن بطرب	(سَرْهَة) پشت سروات جمع و	عنی) امی القیة و جوان مرد	شیربش
بن ارندل بن سرنل بن غنل	بالا بر آمد کی روز و میانه راه و	و مرد می و هو سخا و فی مروه	(سَارِیَة) کصاحبه ابرش
بن ماسک بن ستور و اسدی	جای بلند از ان	(سَرْهَة) از خود افکنیدن	سواری جمع و وستون شهری است
محدث است و گذشته	(سِرِی) کفنی مهر و جوان مرد	چیزی را	بطبرستان از ان شهر است
(سَرْهَدُ الصَّبِی) نیکو پرورش	و نخی اسر یا جمع سرو و و سر	(سِرِی عَنی الهم) مجهول و دور	بندار سروی بن خلیل و و ساری بن
و اد کوک را و و سَرْهَد السنام	مثل سره که لک این نادر است	شد از انا ندوه و و نیز سَرْهَة	ز نیم شخصی است که در نهادند
برید کوبان را	که جمع فعل بر فعله بالتحریک	از خود افکنیدن چیزی را شد	محصول بود و حضرت عمر از منبر بدیده
س سره ف	یا اسم جمع است سروات جمع و	البالغته	او را ندا داده و مذکور است در
(سَرْهَفُ الصَّبِی) نیکو پرورش	سریه مونث سرایت جمع سرایا	(سَرْهَة) اختیار کردن چیزی را	زن م و و ساری بن عمر و الخفی
کردم کودک را و بنار و نعمت	مثل و نفیس از هر چیزی	و برگزیدن آن بقال سَرْهَة	صاحب خالد بن ولید است ساریه
پروردم آن را	(سِرِیَة) بالضم و التثنی یک کسر	اذا اخترقهم و و و استری الملو	بن سلمه بن عبد خفی) نیز
س سرو	فواشی سراری جمع و قدم	الحی) یعنی اختیار کرد و متران	
(سَرْو) بالفتح و رختی است که	(سَرْوان) بالفتح و بی است	قبیله را	(سَرْهَة) اعلامی هر چیز و کوهی است
بدان قدر تشبیه دهند سرو	بسجستان	(سِرِی) بتکلف مرد می نمود	که ازین تا اطراف شام رسیده و و
یکه و و جای بلند تر از اب راه	(ارض سَرْهَة) زمین سرو	و سریر گرفت کنیزک را قال	سره بخیله با صافت و همچنین
و فرود تر از کوه و کرک نبات	ناک	یعقوب اصله سر من السرور	سره زهران و سره غنر و سره
و محله حیر و مواضع اند و محمد	(اسرائیل) و یهنر و اسرائیل	(اسِرِی عَنی الهم) و ورش	الحجر و سره بنی القری و سره بنی

شبابه و سراه المعاف و دوران هاو	(سراهیه) کسمیه و هیبت شام	(مستری) شیربیشه	که نباتی است بلفت یونانی
کوبه است و سراه الکراع و دوران	(سراه) کشته او بسیار شب رو	(استری) شبفت	س س م
هم و به است و سراه بنی سیف	(رض) سری غرق الشجر سراهیه		(ساستم) بفتح سین درختی
سراه خندان و سراه الهان سراه	بالکسر در آمد رگهای درخت و	باب السیف فی السین	است سیاه یا آنوس یا درخت
المصانع و سراه قدّم و سراه هتوا	زمین و و سراه متاعه) و	س س ب	شیز که نوعی از آنوس است
و سراه الطائف و شیب این که	انداخت خست خود را بر پشت ستور	(ساسب) بفتح و درختی است	یا درختی است که از آن مکان
است و فواز این دیار هوازن	و سراه التوب عتی هریا) انداختم	که از آن تیر سازند و سیب بالیار	سازند و بهر و قدر
همه با مواضع اند	جامه از خود و و نیز سراهیه) در	مثله	س س ن
(سراه) کسماء درختی است که	گذشتن چیزی در همه اجزای چیز	(سینسان) بفتح و درختی است	(سوسن) کجوه گل است و آن
از آن مکان سازند سراهه یکی	و و سراهی سری) کهدی و	سیسی مثله و و روتبه آن را	برمی است و بتانی و بتانی
(سراهیا) بالکسر و هیبت بصره	سراهی و سراهیه و و یضم سراهیه	در شعر سیاب آورده و و غیر	و نوع است سوسن از او آن
و و سراه قوس) و هیبت	بالکسر شب رفت و	سیبان) نوعی از انگور	سپید است و سوسن ابریا و آن
بصر	و سراهیه) شب سیر کنانید او را	س س ب س	آسمان جونی است نافع استسقا
(سراهی) کفنی جوی خرد که نجا	(آسراهی) شبفت و و بقال	(سینبر) بکسر سین اول گیاه	ملطف مواد غلیظ و از او لطیف
خرابان رود و سراهیه و سراه	آسراه و آسراهیه به یعنی سیر کنانید	است خوشبو که در آب روید و	است و نافع امراض بارده
بالضم جمع و و سراهی سقطی	او را شب و و قوله تعالی سبحان	آن را نام هم گویند	داغی و محلل ریاح غلیظ فراهم
زاده می است معروف و نیز	الذی آسراهی یعبده و لیلا تا کید	س س ت ت	آمده در و باغ و بیخ آن جالی
نام جماعته	و آن مکان سری لایکون الا باللیل	(سستان) در شب با دشامان	ون محلل ریاح و برگ آن خوشگی
(سراهیه) کفنی پاره از لشکر از پنج	کما فی قولهم سرت مش نهارا و	بنی بویه است	را که از آب گرم بهر سه نافع
نفران صد با چهار صد سراهیا جمع	سرت الباریحه لیلا او معناه سرت	س س	و گردیدن هوام و کزدن راحه
و و بقال خیر الشرایا از جماعته	و و نیز اسرا و) در سراه در آمد	(سستویه) بالضم لقب ابو نصر	س س س
چیل و و پیکان خور و	و و سراه شدن	محمد بن احمد بن عمر بن محمد	دا و الفاسم حسن بن محمد
(غتم بن سری) کسمی و در خرب	(مستری) شیربیشه	بن سویه صطخری محدث	بن حسن بن سوسیه
است و از او لاد او ست طلح بن	(سری سراهیه) سه تیر بر آورد	س س ل	کمر و یه محدث است
براهنجانی و دیگری و بنی حنیفه	و سرتیه و سرتاو	(سستالی) معرب سیالیوس	س س و

ج

سطح

سطح

سطر

سطر

(سَاسَاةٌ مُسَاوِيَةٌ) سَازِشِ كَرَوَارِوَنُو	که در بدن او جز استخوان	گذاشت بر خاک را با ما و آن	(سَاطُور) آنچه بدان بر نواز
باب السین فصل الطاء	سر دیگر استخوانی نبود	(أَنْفٌ مُسَطَّحَةٌ) کفظم بینی یک	کار و و خزان
س حاء	(سُطَّاح) که آن گیاهی است	گسترده و پهن	(أَسَاطِيرُ) سخنها ی پریشان
(ف) سَطَّاحُ الْجَارِيَةِ	کامید از اسطاحه یکی و هر گیاه که بر زمین	(تَسْطِیج) برابر و هموار کردن	بیهوا و افسانه ها و احداث اسطاح
س صاب	گسترده باشد	پهن نمودن و تَسْطِیجُ الْقَبْرِ	است و اسطیر کبیر سر و و سطور
رَاسُطَبَةُ	(مسطح) کبیر جای خراش شک	خلاف تنیمه	بالضم و بنا و سر سه
برافته از تان وقت صاف	از این تان خراگاه سنگ گرداگرد	(رَاسُطَاح) شان دراز شدن	(مِسْطَار) با کسر نوعی از می که
کردن آن	از سنگ بر آورده مادر آن آب	و جنبش نکردن یقال اسطح	خورنده را بر زمین افکند یا شرب
(مَنْطَبَةُ) و یکسر شدن و	فرام آید و کوزه است یک پهلوی	إِذَا امْتَدَّ عَلَى قَفَاةٍ وَلَمْ يَتَحَرَّكْ	ترش یا شرب نوساخته و در
چشمه انباشته و دو کاسه کوفته	که در سفر هم راه دارند و بور یا که	س طلس	جل این فارس مجمره این درید
و هموار که بروی نشیند سحاب	از برگ بوی جبهودان بافته باشند	(سَطْر) بالفتح رسته از هر چیز	و مصنف ابو عبیده سطر بضم
جمع	و تا به کلان که در آن گندم برین	یقال بنی سطر او غرس سطر	میم است و غبار بلند رفته
س طاح	گند و چوب که در پیابرد و سطور	و کتب سطر سطر سطر و سطور	(مَسِيطَر) حافظ و نگهبان و
ج	از آن و هر دو طرف آنرا بخاک	جمع اسطایر جمع الجمع و خط	برگماشته و مشرف بر چیزی
(سَطْر) بالفتح بام و بالای	مخلوط بخون حکم کنند یا عام است	و یجوز فی الكل و کوسپند یکسا	(سَيطَرُ عَلَیْهِمْ) برگماشته شد
هر چیز و موضع است میان	و چوبی است بر شکل محور که بدان	و وزیر سطر بالفتح نشستن و بریدن	بر ایشان و غالب گردید
کسوة و عبا ع و در آن موضع	ابو القاسم قریط صاحب نای	بشمیر یا عام است و افکندن	(سَوطَرُ عَلَیْهِمْ) برگماشته شد
را جنگ واقع شد	مسطح بن اثاثه صحابی	برزین و الغل من نصر	بر آنها و چیره گردید
(سَطِیج) کامیرشته و از اقام است	و سمان خفته و آنکه در برین	(سَطْرَة) بالضم آرزو	(أَسْطَرُ السَّيْرِ) اسطارا و گذشت
بطی بود از جهت ضعف یا	(ف) سَطْحَةُ سَطْحًا بالفتح کسر بد مشق	(سَطْرِي) کسری می است	از سطری که در آن نام است و
برجا ماندگی و نوشه دان که از	آن را و بر زمین افکند و بر پهلوی	(سَاطِر) که صاحب قصاب و	خطای سطر کرد و و ارات خود
و و چرم ساخته باشند یا	خوا بایند و در سطح سَطْحَة	(و سَاطِرُون) بلفظ جمع نام باو شا	(مَسْطَر) کجاست برگماشته
عام است سطحی مثله و نام	کوفته برابر و هموار کردن آن را و	از باد و شا بان عجم که سا بور	(سَطْرُ تَسْطِيرًا) فرام آید و
کا هنی از بنی ذنب و گویند	پهن نمودن و سَطْحُ السَّخْلِ	فوالا کتاف او را بقفل رسانید	و نیز سطر نشستن و با هم آوردن

سطح

سطل

سطن

سطو

۵۳۳

بیری را که اصل نباشد آن را	ایضا	(سَطْل) کصاحب کرد بالا	(اَسْطَان) بالفتح آورد و بین
یقال سطر علینا یعنی پنجه‌های	(مِنْطَع) کسب فصیح	رفته حاصل مثله	كان التَّوَنَ بَدَلَ الدَّيَمِ وَقُلْعَتَا
پریشان و بے حاصل گفت و	(سَطِیخ) کامیر و راز بالا و	(تَسِیْطَل) تنها و بے هیچ چیز	خلاط
برگماشته شدن	صبح	بودن یقال جَاءَ تَسِیْطَلُ اِذَا	(اَسْطَوَان) بالضم شتر و راز گرد
(تَسِیْطَر) برگماشته شدن	(ف) سَطَعَ الْغُبَارُ سَطْوَعًا و	جَاءَ وَخَدَّةً وَلَيْسَ مَعَهُ شَيْءٌ	یا بلند بالا و تفری است بروم
(اِسْطَار) نبشتن	سَطِیغًا) کامیر قلیلا برآمد کرد	س ط م	(اَسْطَوَانَة) بالضم ستون مربع
س ط ط	و بلند گردید و وزیر سَطْوَع	(سَطَم) بالفتح تیزی تیغ	ستون نون اصل است بر وزن
(اَسْط) مرد و راز پای	بر آمدن بوسی سَطِیغ مثله و	(سَطَم) بغضتین حول و منها	اَفْعَالَة مثل اَفْعَالَة بدلیل
(سَطَط) بغضتین تمکازان	و میدان صبح و روشنائی آفتاب	(سَطَم) بغضتین میانه دریا	اِسْطَاطِیْنُ مَسْطَنَة یعنی ستونها
ظلم پیشگان	و درخشیدن برق و فاش آن	(سَطَام) بالکسر آتش گاه و آیین	ستوار یا راز بر وزن فعلواته
س ط ع	و سَطَعَ بیدیه سَطْعًا) بالفتح	سپهرین و دروند و سرزند و فارو	و قیل افعالاته و قوئم ستور و زره
(سَطَعَ) محو که دست برهم زد	و ست برهم زد تا آواز برآید است	و تیزی تیغ و منه الحدیث العرب	س ط و
اسم است و آواز ضرب و مانند آن	روست و گرمی زود و بجرک و	سَطَامُ النَّاسِ اِی فی شوکهم	(سَطَو) یک حله سطوات
یقال سمعت لوقیه سَطْعًا شَدِیدًا	سَطَعْتَنی رَاحَةُ الْمَشَاةِ) رسید	جَدَّیْهِمْ کَالْحَدِیْنِ السَّیْفِ	جمع
ای صوت ضربه اوری و اما حرکت	بوسی مشک باینی من	(اَسْطَام) بالکسر فوریه آتش	(سَاطِی) اسپ گام دور و در نه
لَا نَحْکَیةً لَا نَعْتُ وَلَا مَصْدَرٌ	(س) سَطَحَ سَطْعًا) بالتحریک	و آتش گاه و آیین لقب شمشیر عبد	و اسپیکه در و دیدن دم خورا
لحکایات مخالف بینها و بین النعت	و راز گردون گردید	بن اضم	بردار و دانکه بر دیگر سپان حله
حیاتا و درازی کون	(بَعِیْرُ مَسْطَعٍ) کعظم شتر باوغ	(اَسْطَمَة الْقَوْمِ) بضم و نشدیم	کنه و شتر نری که بغله شهوت از میان
(سَطَاع) کتاب و راز ترین	(سَطْعَة تَسْطِیغًا) داغ گرد گرد	میان قوم و اشرف و مهتر ایشان	شتران بیرون آید از یکی بر دیگری
ستون نیمه و شتر و راز و بستمون	شتر را در درازی	یا فراهم آمدن گاه مردمان	و دراز بالا
خانه و کوهی است و داغ کردن شتر	س ط ل	و معتمد علیه ایشان	(اَمْرَأَة سِطَة النِّسَاءِ) کعد زن
برازا	(سَطَل) بالفتح پیکان باو	(سَطَمُ الْبَابِ) بند و دو	متوسط در حب و نسب اخربت
(سَطَعَ) و راز گردون از شتر مرغ	سطل کج در مثله سطل جمع	کرد و در	على اللفظ
و جز آن سطاء) مؤنث و لقب	سطل است متعارف	س ط ن	(ن) سَطَاعَیْنِهِ وَبِهِ سَطَوُا وَ سَطَوْا
سب کبرن وائل و هوذ و القلادة	سطل مرد و راز بالا	(سَاطِن) کصاحب پلید	حمله کرد یا مغلوب نمود و سخت

گرفت آخر او وسط الماء) بسیار است	غذا	خیمه و سعد بن الربیع سعد بن
شد آب و وسط الطعام) چشمه (سَعْب) که عظم جائز بقال هو	(سَعْبِی) بیای شد و مرد	عباده و سعد بن عبید و سعد بن
آزاد و وسط الفرس) دور و دور	شوخی و بے باک و جوانمرد و لا	عمیر و سعد بن مالک سعد بن
نهاد و گام راه و وسط الترابی) اورا چنین	و درین معنی بصا و بیشتر است	محیصه و سعد بن معاذ و سعد
علی الناقة) دست و در رحم (سَعْب) و از شدن باز در شته	و لقب یوسف بن یعقوب بخیر است	بن ابی وقاص و سعد بن وسم
نامه کرد و راعی تا آب فعل البین از آب لنج و نخوان	س ع د	صحایان اند و سعد الخیر سعد
کنه ۴ و منه الحديث لا بأس ان (سَعْب الماء) جاری شد	(سَعْد) بالفتح موضع است	بن خیمه و سعد الفاری سعد بن
يَنْطَوِرُ الحِلَّ عَلَى المِثْلَةِ إِذَا خِفَّ آب و روان گروید	نزدیکتینه و کوهی است بحجاز	عبید است و سعد بن ابراهیم
علیها ولم توجد امرأة تعالجها یعنی	و شهری است که در آن زره	و سعد الحجازی مولای عمر بن
وقتی که قابل یافت نشود و است	ساخته شود و گویند که قبیلہ است و سه	الخطاب و سعد بن طارق و سعد
که مرد و دست خود را و فرج زن	یکشت خام سو جمع و و نیک است	بن طریف و سعد بن شام سعد
کرده بچهره را از شکمش برآورد	دست بود و مر بنی مکان را و	بن بیض از تابعیان و و فیز و و
و وسط الفرس) بر سر خود رفت	(سَعْد النجوم) ده ستاره اند	سعد و سعد و سعد قیس سعد بن ذیل
سَاطَا) سختی کرد و بروی	سَعْد بَلَع و سَعْدُ الْأَخْيَةِ و این	و سعد بکر و قبل لما تحول الاضط
باب السین فصل العین	ستاره است بر شکل یکایه و سَعْد	بن قریح السعدی بن قومه و
س ع ع ل	الدج و سَعْدُ السَّعْد و این	فی القبائل فلما لم یجد هم رجع الی
سَعَائِل) شتران و از سبیل	هر چهار از منازل قوم و در برج جدی	قومیه و قال لیکن و اد بنو سعد یعنی
س ع ب	و و لو اند و سَعْد نَاشِرَة و سَعْد	سعد بن زید منا و بن تیم قذیب
(سَعْب) بالفتح هر چیز لنج که روان	للایک و سَعْدُ الْبَهَام و سَعْدُ الْهَمَام	مثلا و فی المثل اسعد ام سعید
و و از شود از شراب و جزآن	و سَعْدُ الْبَارِع و سَعْدُ مَطَرِ این	مصغرا یعنی محبوب است یا گروه
(سَعَائِب) رشته مانند می از شد	هر شش از منازل قمر نیستند	و اصله ان ابی ضبّه بن ادح
و لعاب خطمی مانند آن و و سَال	و هر واحد ازین کو اکب شگانه	یطلبان ابلاهم افرج سعید و قد
فمه سَعَائِب و از شد لعاب آن	و و کوب اند و میان هر دو	سعید و کان ضبّه اذا رای سولدا
اندر شته و روان شد آب	فاصله مقدار یک ذراع و در نظر	تحت اللیل قال اسعد ام سعید
و شت و لنج و احد آن سبب	می آید و سعد بن خوله و سعد بن	

قوله مثلا يضرب في الاستخبار	(سعد) بالضم بنج گیا ہیست	بطنے ست	وسعيد بن عمرو جده اني قاضی
عن الامر بن الخير والشر ايهما فتح	خوش بودی بفارسی مشک یزین	(سعدی) بالضم مونت اسعد	کوفه وسعيد بن عمرو زرقی از قاتم
و نیز در تحریریں چیری گویند	و پهنندی موده و راند مال جراحی	و نام زرنے	بن محمد روایت دارد وسعيد
انج سعد قد قل سعيد و و دیر	مشکله منفعت عجیب دارد و و	(سواعده) آب را بهای سوسی	بن عمرو بن شرجیل بن سعید بن سعد
(سعد) موضعی است و و حاتم سعد	نیر سعد) موضعی است نزدیک	جوی باوریا و رگدرو جایستن	بن عباده از پدر خود وسعيد بن
موضعی است بطریق حاج کوفه و	یامه و کوهی است	مغور استخوان رگدز شیر دریا	ابی عروبه مهران یکے از اعلام
منجد سعد) منزلی است در میان	(سعد) بضمین نوعی از خرما	و سوراخهای سر پتان ساعد و حد	بصریان و ثقات ایشان است و
منغیة و قرعاه و و قول علی کرم الله	(سعد) محرکه آبی بود جاری	آن است در همه	سعيد بن غروان از صالح بن یحیی
وجه آورد ها سعد و سعد مثل	وزیر کوه ابو قیس و بشیه است	(سعيد) کامیر جوی و نام مردی	روایت دارد وسعيد بن یحیی از
مک و ریت در ش رع	(ساعده) بازوی مردم و بال مع	و وسعيد بن حرث وسعيد بن	اهل اسطهت وسعيد بن یسار برادر
(سعد) بالفتح نام زرنے	(ساعده) علم است مرشیر بشیه	امیه وسعيد بن یزید صحابی	حسن بصری و ابو الحسن سعید
(سعدی) بیای نیست و ہیست	را و نام مردی و و بنو ساعده	اند و ابو سعید خدری سعد بن	مجاهد نخوی ست معروف
بکلب و موضعی است در حله	گروهی است از خرچ و سقیفه	مالک ت مشهور بکفیت و وسعيد	باخفش اوسط و ابو محمد سعید بن
بنی مزید	بنی ساعده بمنزله مرانی ست	بن برده وسعيد بن جبر وسعيد	مبارک نخوی بغدادی ست
(سعدیة) منزلی است مر بنی	مرایشان را و در دینه و و نیز	بن ایاس وسعيد بن جهان و	معروف باین دمان قاضی سعید
سعد بن حارث را و موضعی است	ساعده) چوبی که بکره را گیر	سعيد بن الحارث وسعيد بن ابی	مصری معروف باین سنا
مر بنی عمرو بن سلمه را و موضعی	(اسعد) نذر سعدی نیک	الحسن یسار وسعيد بن ابی سعید	الملک شاعر است
است بیامه مر بنی رفاعة را و	بخت سعید مثله و و منه الحدیث	کیسان مقبری وسعيد بن	(سعيدة) کسفیة خانه بود مر
چای است مر بنی اسد را و ابی	اسعد الناس بشفاعتی من قال	عبد الرحمن مصری وسعيد بن	عرب را که حج آن میکردند
است و و یار بنی کلاب دیگر	لا اله الا الله خالصا و و اگر	عبد الرحمن سکے وسعيد بن فیروز	و نام زرنے
مر بنی قریطه را و و و ده بکلب	از اخلاص اخلاص کامل مراد است	وسعيد بن عبد الله وسعيد بن	(سعيدیة) و ہیست بصر و نوعی
سعد و علیا	اسم تفضیل بود و و نام مردی و	المسیب وسعيد بن مینا وسعيد	از چادر امی مین
(سعدیة) و ہیست نزدیک	بندوست ستور یا علیی است	بن هلال وسعيد بن محمد وسعيد	(سعيد) کنیز چار یک خشت
همدیة از ان ده است خلف	ماند که بستر عارض شود و	بن یزید از تابعیان و وسعيد بن	خام و نام مردی
شاعر	از ان لا عرود و و بنو اسعد	عبد الغریز فقیه اهل شام است	(سعيدة) کجھینه نام زرنے

ج

سعد	سعد	سعد	سعد
(سَعَادَة) نیک سخت خلاف	(سَعْدَانَة) بالفتح نیم میل شتر	(مُسَاعِد) نام مردی	کقتله جمع
شقاوت و نیک سخت شکر و الفعل	و کبوتر یا نام کبوتری و کره بند	(مُسَاعِدَة) یارمندی نمودن	(أَسْعَر) مرد کم گوشت نمایان
من سمع يقال سَعِدَ فهو سَعِيدٌ	فعل حلقه و بر ویاهی کرد که زیر سر	(أَسْتَعْدَدَ وَبَدَ) نیک سخت	بی لاغوبدن برگزیده رنگ
و کذا اسْعِدَ مجهولاً فهو مَسْعُودٌ	پستان مردست و پستان زن	شمر داور او مبارک میمون	و لقب مرتد بن ابی حمران جعفی
(سَعُود) بالضم نام مردی	گروه شتر از وسعانات جمع	دست و وزیر استسعاد نیک	شاعر و لقب عبید مولای زید بن
(سَعُودَة) بالضم مبارکی نیک	و وزیر سعادات ناخنان زیر	نخستین جستن و یاری خوشتر	صوحان یا آن بشین است و و
اختری خلاف نخوت	خود گاه شتر	(سَعْد) گیاه سعدان جستن	اسعر بن رحیل تابعی و و اسعر
(سُعَاد) بالضم نام زنی	(سُعْدَان) بالضم کجایان نیم	س ع د م	جعفی و اسعر بن عمر و محمد ثانی
(سُعَادِي) کجباری مشک زیر	است اسعاد و و يقال سُجَانَة و	(وَبَسْعَدَم) کجغفر از بنی مالک	اند و و هلال بن اسعر بصری
زین	سُعْدَانَة اى السُّجَّة واطِيعَة	بن خطله ست یا میم زانداست	از اجله مذکورین است و و
(سُعْدَان) بالفتح گیاهی است	(سُعْدَانِ بْنِ سُلَيْمَانَ) کشاد	س ع ر	صفیه بنت اسعر شاعره است
و آن نیکوتر علف شتر است فی	محدث است	(سِعْر) بالکسر نرخ اسعار جمع	(سُعَاد) کغراب گرمی آتش و
المثل فرعی و لا کالسُعْدَان و حتی	(سَعْدُون) نام مردی	(و سِعْر الدُّوَلِي) صحابی است	سختی کرسنگی و کرسنگی سحران
شخصه گویند که بکثر چیزی قناعت	(سَعُود) نام مردی	بقولی و ابوسعیر منظور بن جته	و سحر جمع و ویدی و فساد
کن اصله أَنَّ أَمْرَ الْقَيْسِ	(سَعُودَة) و و محله اند بخداد	را جز است و شاعر	(سَعِير) کامیر آتش افروخته
الکندی تزوج امرأَةً مِنْ طَلِيعَةِ	(مُسَعْدَة) بالفتح نام مردی	(سَعْرَة) بالفتح سوال اول کار	و سوزان زبانه آتش سحر گشت
زَوْجٍ لَهَا فَقَالَ ابْنُ أَدَامٍ زَوْجُكَ	(ف) سَعْدَ يَوْمًا سَعْدًا بالفتح	و سرعت هر کار و وحدت و تیزی آن	جمع و و نام بتی و قوله تعالی و
الاول فقالت قمر عی لا کالسُعْدَان	و سعوا میمون و مبارک شد	(سَعْر) بالضم گرمی آتش و و تو	کمی بجهنم سعیر ای مسغورا
فذهب مثلاً و سعدان را تها	(اسْعَاد) نیک سخت کون يقال	و کرسنگی یا سختی کرسنگی سخت	(سَعِير) کز سیر نام بتی و و سعیر
باشه سه پہلو و بدان سر پستان	أَسْعَدَ اللَّهُ فَهُوَ مَسْعُودٌ وَلَا يُقَالُ	ازمندی گوشت و یاری گرمی نقل	بن العدار صحابی است
را شبیه و بند و گویند سَعْدَانَة	مُسَعْدٌ كَانَهُمْ اسْتَعْنَوْا عَنْهُ مَسْعُودٌ	کرون علتی از صاحب خود بدیگری	(سَعْرَة) بالکسر صبح و شعاع
الشَّدْوَة و هو فَعْلَانٌ لِأَنَّهُ لَيْسَ فِي	و یاری داو و یاری داو و ن	(سَعْرَة) بالضم رنگی کبیا می ند	آفتاب اخل روشن دان که
الكلام فَعْلَالٌ غَيْرُ فَعْلَالٍ قَهْقَرًا	مردیگری را و نوحه و آن منهی عنه	(سعر) بضم تین و یوانگی و کولی	بفاری کرد آفتاب است و سعوره
و قَسَطَالٌ و خَرَطَالٌ لَافِي الْمَضَا	است و قولهم لبیک سَعْدِيك	و کند فی هن و ریخ و عذاب	بالضم مثله فیها
و نیز سعدان نام مردی	مغناه اسعاد ابعدا اسعاد	(سَعْر) گشتف دیوانه سعری	(سَاعُور) تنور و آتش و مقدم

ترسایان در شناخت طب	جایهای شتران	اذا ابتداء بمساعیرة و بجرکت	وحدت آن
(سَاعُورَة) آتش افروخته	(سَعُورَة) موضع است یا درخت	آمدن زبون یا قال سَعْر اللصّ	(مُسَعَط) کنبر دار و دان که بدان
(سَعْرَان) بالکسر نام مردی و سخت رویدگی	ست و ندگوست دریا	ای تحرکوا کانهم اشتعلوا و منتشر	دار و در بینی ریزند
(سَعْرَان) بالتحریک سخت و دیدن	(ف) سَعْر النَّار) فروخت آتش را و و کذا السَّعْرُ الْحَرْبُ) یعنی	و فاش شدن حرب و بدی شدت	(مُسَعَط) بالضم معنی مسعط کنبر است
(سَعُورَة) آزمند طعام با آنکه پر شکم بود و مرد و یوانه و گرم زده و تشنه	گرم کردم جنگ را و بر انگیزت و و سَعْرْتُ حَاجَتِي الْيَوْمَ سَعْرَةً) بالفتح گردیدم تمام روز در حاجت خود و و سَعْرُ الْإِبِلِ) که رسانید	(سَعْر) بر افروخته شدن آتش	(ف) سَعَطَة سَعَطًا) دار و ریخت در بینی او
(سَعُورَة) شتر ماده و یوانه (سَعْر) کنبر فروزیه آتش و آتش گاو آهن و جز آن مساعیر جمع و و بر انگیزنده حرب و دراز و کردن دراز و سخت و درشت و اسب که پایها متفرق اندازد و اینجا و آنجا زند و صبر نکند و و	شتران را و و سَعْرُ الْحَبْلِ) مجهول با دیگر رسید او را و يقال لَا سَعْرَت سَعْرَة طواف او خواهم کرد و و سَعْرَة شَرًّا) بدی رسانید او را (مُسَعِر) کحس بر انگیزنده حرب	س ع س ل ق	در بینی ریختن
سعرین که ام شیخ است مفسیانید را و گاهی میم آن را و میم هم اسم آن را تفاو لا فتح هم و هند (مُسَعَار) بالکسر فروزیه آتش و آتش گاو مساعیر جمع و و بر انگیزنده حرب	(سَعْرَة) نخ نهادن بر زخمت آتش و بر انگیزتن جنگ و بدی رسانیدن کسی را (مُسَعِر) کحدث حاکم تصرف و را امور (سَعِير) نخ نهادن بر زخمت آتش و حرب شد و للبالغة (استعار) بر افروختن آتش کرد و اقامه	(سَعْلِق) کصه صلق ام السعالت	(استسقاط) بوسیدن بول ناقه را و داخل شدن بوی آن بینی یقال اسْتَسَعَطَ إِذَا شَمَّ بَوْلَ النَّاقَةِ فَدَخَلَ فِي أَنْفِهِ
(سَعْرَان) بالضم جای باریک از دم بستر و یفتحان (سَاعِرُ الْإِبِلِ) بغله و تنگ		س ع ط	س ع ع
		(سَعَطَة) بالفتح یک بار و او ریختن در بینی اسعاطه مثله	(سَع) بالضم گندم و یوانه یا گندم ردی
		(سَعُوط) کصبور دار و بینی ریختن	(سَعِيع) کامیر و انده سیاه که بگندم آمیزد و گندم و یوانه یا گندم بچکاره
		(سَعَط) کغراب تند بوی دل و حدت آن	(سَعِيقَة) بالفتح خواندن یا راندن بر بلفط سع سع و و لرزیدن بدن از پیری و پیری سبزی

ج

سَعَف	سَعَف	سَعَف	سَعَف
شدن زندگانی و نیک تر کردن	دست و الفعل من سمع و وخت	ن و آسَعَفَ مِنْهُ (تو بیاوشد)	جن سَعَلَّ بالمد و یقصر مثلهما
موی را بروغن و باختر سید	عروس سَعَف جمع و و سرکوه	و آسَعَفَ لَهُ الصَّيْدُ (قادر)	سعالی جمع و و گاهی سب را
شب یا تاریکی آوردن آن آن	و یکن شیرینه که بر تپو تر شتر	گردانید او را بر شکار و آسَعَفَ	در سرعت بدان تشبیه دهند
مقلوب عسسته است	و سرور و می آن مانند کبریا	بَاهِلِهِ (فرود آمد در اهل خود)	(سَعَالی) کجباری گیاهی است
(طعام مَشْوُوع) کندم زردی	آید و موی مزه و جز آن بریزاند	(مَكَانٌ مَسَاعِفٌ) جامی قوی	برگ آن در تغیر ریش غریبک
زده و آن آفتی است که نزع است	و هر چیز نیکو و کامل از ملوک یا از	(مَسَاعِفَةٌ) دست دادن و یار	و تحلیل آن عجیب الفعل تازه آن
سد	هر چیز گران مایه یا خانه و سرای	گرمی نمون موافقت و ساز و کار	گردانید کند قال جالینوس سَعَفِی
(سَعَفُ) سپری شدن زندگانی	که مالک آن شوی	کردن و قریب شدن	هَذَا الدَّاءُ عَجْزُ الْأَسْمِ لِنَفْعِهِ
و پیر خرف شدن مرد و بیشتر	(آسَعَفَ) شتر شیرینه بر آورد	(سَعِيفٌ) آینه خن مشک و	السَّعَالُ وَضِيقُ النَّفْسِ كَلَدٌ وَجُحُورٌ
که شستن از راه و برهنه شدن	و سب موی پیشانی سپید	مانند آن نجو شنبوهای دیگر	(مَسَعَلٌ) بالفتح خلق
و ندان از لب و فرود افتادن	(نَاقَةُ سَعَفَاء) ناقة شیرینه زده	س ع ف ق	(ن) سَعَلٌ سَعَالًا وَ سَعَلَةٌ
حال کسی و بد حال شدن	(سَعُوفٌ) بالضم کاسهای بزرگ	(سَعُفُوقٌ) کصفو لقب پسر	بعضها سرفید و سَعَلٌ سَعَالًا
س ع ف	و رختهای خانه و سرشت مردم از جو	طریف بن تمیم یا لقب پدراوست	بالفتح شادمان گردید و سَعَلَةٌ
(سَعَفٌ) بالفتح آ خریان و مرد	و جز آن	س ع ل	بالفتح فعله من السعال
فرمایه	(صَبِيٌّ مَسْعُوفٌ) کودک شیرینه	(سَعَلٌ) محرکه خرمای دانه	(أَسَعَلْتُهُ) شادمان کردم او را
(سَعَفَةٌ) بالفتح شیرینه که بر	بر آورد	سخت ناکرده خشک	و وزیر اسعال (مانند سعلات
سرور و می کودک بر آید و بیمار	(س) سَعِفَتِ النَّاقَةُ (مجهولا	(سَعَالٌ) سرفه و آن حرکتیه	گردانیدن کسی را در حرکت و جز آن
است که موی بریزاند و نام پدرا یو	شیرینه بر آورد و شتر ماده و هی فی	است که بدان طبیعت اذیت را	(أَسْتَسَعَلَتِ الْمَرْأَةُ) مانند غول
عجل شاعر و بدین معنی بدون	الْحَالِ قَلِيلَةٌ وَاقْنَاهِي فِي التَّوَقُّدِ	از ریه و اعضای که متصل است	شدن یعنی بسیار باگ و پلید
الف و لام آید	و كَذَا سَعِفَ الصَّبِيُّ (شیرینه	رفع میکند و آن مرینه را مانند	زبان گردید
(سَعَفٌ) محرکه شلخ و خت	بر آورد و کودک	عطاس است و دماغ را و سَعَالٌ	س ع م
خرا برک دور کرده یا برگ آن	(ف) سَعَفٌ بِحَاجَتِهِ (روا کرد	(سَاعِلٌ) مبالغه است	(سَعَمٌ) و یحک نوعی از رفتار
یا اکثر آن است که خشک را سَعَف	حاجت او را	(سَاعِلٌ) کصاحب خلق و ناقة	شتر و رفتن شتر بدان رفتار
گویند و تر را شطبه و سَعَفَةٌ	(أَسَعَفَ بِحَاجَتِهِ) بغمه سَعَف	که او را سرفه باشد	و الفعل من فسخ
یکه و وریشه شدن بن ناخن	بحاجت است	(سَعْلَاةٌ) بالکسر غول یا ساحره	(نَاقَةُ سَعُومٍ) کصبو شتر ماده

روند و برقرار ستم نعت است	چوب دهن و لود و برگاه و دنا باشد	(سَعَاوِي) بِالضَمِّ وَتَكْسِيرِ	خارج راجع گرفت و وسعت (سَعَاوِي)
از آن	آن بر دور و اعراض قوت کان گویند	بر بیداری و سفر	زنا کرده و غیر سَعَاوِي (پاره از
(سَعِيم) کز برینام جد میزد آن بن	و آنچه از لب بالائین شسته	س ح ی	بهائی خود داد و آن مکاتب بجیت
عقفاً صحابی رسی الله عنه	فروشته باشد و دید بن	(سَعِيَّة) علم است مبردا	ازادی و پاره از بهائی مکاتب
(سَعِيلُ مِسْعَامُ) کسرا ب ا و	(سَعِيَّة) پیروی است	(سَعَاة) بالفتح تصرف و دستگاه	غازی و بدی کردن یقال سَعِي
کشتگان باضم و شد اللام توجیه	(سَعَائِيْن) سبب الجمع عیب	باید	بِهِيَ إِلَى الْوَالِي إِذَا دُشِيَ بِهِ
شتاب و تیر و	است مترسایان را بچفت	(سَعَائِي) سنج چین و باج	(رَأْسَعَاة) سنج چین گردانید
س ح ن	پیش از عید فصح و در آن روز	و خراج شان و والی بر هر کار و	اورا و غیر (سَعَاة) دادن جسته
(سَعْن) بالفتح پیسه و شراب و	با چلیپای خود بیرون می برانید	بر هر قوم که باشد و کاسب و آنکه	جوینده را و محتاج طلب کرد و بدین
منه يوم سَعْنٍ بِالْأَضَافَةِ أَيْ فِي	لغت سریانی است معرب قبل	کاری کسی نکند و کثیرا مایه	کسی اضد یقال سَعَوَايَه اِي
شراب صرف	و احد آن سَعْنُون است	ذَلِكَ فِي وَكَلَاةِ الصَّدَقَاتِ سَعَاةٌ	أَطْلَبُوهُ يَقْطَعُ هُمُ تَهْمَا
(سَعْنَة) بالفتح سیمون و مبارک	(رَأْسَعْنُ اسْعَانَا) خیمه بزرگ یا	بالضم جمع و بهت و چو دان و	(مُسَاعَاة) زنا کردن بچنین
یا نابارک و نام مردی و شے	سایبان یا خت	ترسایان	یقال سَاعَاكُهَا وَقَوْلُ زَنَى الرَّجُلُ
انك و حقیر و منه ماله سَعْنَة	(مُسَعْن) كمعظم و لو بزرگ که	(سَعْنِيَا) بالفتح موضع است و	و عَهْرُ فَعْدًا يَكُونُ بِالْحَرَّةِ وَ بِالْأَمَةِ
و لا مَعْنَة اِي شعی و این سَعْنَة	از دو چرم سازند	سَعْيَاكُنْ امْصِيَا نِي بُوْدَ كَهْ بَا مَن	و لا يَكُونُ الْمُسَاعَاةُ إِلَّا فِي الْإِمَاءِ
شعر است	(رَأْسَعْنُ الْجَمَلُ) پر شد از فریبی	عیسی علیه السلام بشارت فرمود	خَاصَّةً و و نبرد کردن با کسی
(سَعْن) بالضم خیک و مشک نصف	و نیک و بر گردید شتر	و الشین لغت فیه	در سعی و غلبه جستن بر کسی در آن
آن تراشیده در آن بنید سازند	س ح و	(رَأْسَعَاة) بالفتح بزرگی و بندگی	(رَأْسَعَاة) کار کردن خواستن و
و گاهی از آن آب پاشی کنند	(سَعُو) بالکسر کیمت یا ساعت	و نهایت مرد در انواع محبده	کار کردن فرمودن عبد مکاتب
مانند و لود و گاهی زنان در آن	از شب یقال مَضَى مِنَ اللَّيْلِ سَعُوَايَ	شرف مساعی جمع	تا بدان زرباتی کتابت خود را
رشته و بنید نهند سَعْنَة کف و د	سَاعَةٌ سَعُوَةٌ بِالْكَتَاءِ وَ سَعُوَاءُ	(ف) سَعِي سَعْيَا بالفتح اراده	ا و ا ساخته از اد گردد
جمع و آب و ستان و تنج بزرگ	با کسر و الظم ممد و د اشد	کرد و کار نمود و عید باللام	باب السین فصل لغین
اگر در آن شیر و دوشند	وزن پلید زبان بیرون آسیده	ورفت و شتاب کرد و عید	س ح ب
(سَعْنَة) بالفتح سایه پوش بام یا	از شوخی لبدا	بالی و د وید و سخن چینی نمود و	(سَعْب) بالفتح و یجرک گرسنگی
سایه پوش و نام مردی و یک	(رَأْسَعِي) موضع است بمین	ورزید و سَعِي سَعَايَة بالکسر مَسْعِيَة بالفتح شد	

اعضا یا بدخو و بدخوار و بے آرام یا اثر	قل و سقط جنین	نزد را	(سَعِب) لگتف گرسنه
وزارت ترنجبیه پوست و الفل	(سَعْرَة) نفی کرد و برادر	س خ د	(سَعِب) بالتحریک تشنگی و لیس
من سمع فی الکمل	راند	(سَعْد) بالفتح باران نرم و لا	بُسْتَعْمَل
س خ م	س خ غ	يُسْتَعْمَلُ إِلَّا مُزْدَ وَجًا فَيَقَالُ	(سَاعِب) گرسنه یا گرسنه یا
(سَعِم) لگتف بدخوار یا قلا	(سَعَسَعَ الشَّيْءُ سَعْسَعَةً) خبیله	أَعْضَهُ اللَّهُ بِسَعْدٍ مَغْدِينٍ تَرَوْنَهُ	تعب و شقت
رَعْمًا لَهُ دَعْمًا سَعْمًا بالفتح	آن را در جای آن + و سَعَسَعَ	اورا احدی تامله باران نرم	(سَعْبَان) بالفتح گرسنه سَعْبِي
ناکیدان (رَعْمًا بلا واو	فی التُّرَابِ) پنهان کردن آن را	(سُعْد) بالضم خدای است پاکیزه	مَوْتِ سَعَابِ جَمِيع
(سَعِم) کفیف شمر است	در خاک یا غلطانید و حی + و	و جائے غن بسیار میوه در	(سَعِب سَعْبًا) بالفتح
(سَعَم جَائِيَةً) جلع کرد	سَعَسَعَ الطَّعَامُ) روغن ابرو	سرمه از آنجا است کامل بن کرم	(سَعِب سَعْبًا) بالفتح
اورا یا آنکه اندر بر و دسیردن	طعام کرد + و سَعَسَعَ (سَعَم)	و علی بن حسین و احمد بن حاجب	و التحریک و سَعَابَةٌ و سَعْبُو بَاو
آورد تا انزال نکند + و سَعَم	نیک تر کرد سر را بر روغن و اسید	که محمد ثمان اند	سَعْبَةٌ گرسنه گردید یا گرسنه
(الغُلَامُ) مجهولاً فربه و بناز پرورده	تا فرو خورد + و قال الجوهری	(سَعْد) بالتحریک آسیدن و	گردید یا شقت و اندگی
گردید	أَصْلُهُ سَعَسَعَ ثَلَاثُ عَيْنًا يَأْتِيهِمْ	الفعل من سمع يقال سَعِدَ مَجْهُولًا	(سَعِب) لگرم روا و جائز
(سَعَمَهُ اسْعَامًا) بسیار ازیت	أَبْدَلُوا مِنَ الْغَيْنِ الْوَسْطَى سَيْنًا	اذا و رِم	(سَعِب) گرسنه کردن و در
رسانیدل و + و سَعِم الغُلَامُ	فَرَقَابَيْنِ فَعَلَّ وَفَعَلَ وَانْمَا زَادُوا	(سَعَم) سَاعِدَةً شتر کرمی	گرشنگی و آمدن سَعِب نعت
مجهولاً بمعنی سَعَم الغلام است	السَّيْنِ دُونَ سَائِرِ الْحُرُوفِ لِأَنَّ	سیر نیخی شیر فربه	است از آن سَعِبُونَ جمع
(سَعَم) کفظم و یخفف نیک	فی الحرف سینا كذلك القول فی	(سَعْدَان) سلطان و همی است	(سَعِب) کفظم جائز و روا
نزد او نیک خور و کودک فربه بدن	جميع ما أشبهه من المصاعف مثل	بخارا	يقال هو مُسَعَّبٌ كَذَا أي مُسَوَّعٌ
بناز پرورده	لَقَلَقَ وَعَتَعَتْ وَكَعَلَعَ		س خ ب ل
(سَعِيم) فروخو را نیدن چشم	(سَعَسَعَ فِي التُّرَابِ) در آمد در	(سَعَادَتِي) کساری گویا همی است	(سَعِب) کد حرج نرم و آسان
و جز آن	خاک + و سَعَسَعَتْ شَيْئًا	(سَعَم) سَعْدَةً بفتح الغین	(سَعِب سَعْبَةً) بسیار است
س خ ن	حبیب و ندان ثنی او	معنی فصال سابقه است	جراحت ادرا + و نیز سَعْبِيَّة
(سَعَان) غذا ناکه رد و بلا یه	س خ ل	س خ ر	چرب کردن سر را بر روغن و تر
س خ ی	(سَعَل) بالفتح و کتف خسرو	(سَعِير) سرخس که بنجی است	کردن طعام را بر روغن و پیچ گشته
(سَاعِيَةً) شربت خوش مزه	بدن حقیر یا ریک توایم یا مضطرب	سیاه مائل سیر خجسته پر کرده و نفع	را نان خورش کردن
		بخار بود و ای و محلل نفع و نافع	(سَعِب) الدَّارِع) پوشید

باب لسين فصل الفاء

س ف ت

سِفْت) بالكسر قير که در حسنور
و کشتی مالند

سِفْت) گفتاف طعام به برکت

سِفْت سَفْتًا) بانفع بسیار
شراب خورد و تشنگی ز رفت

س ف ت ج

سَفِجَة) بانفع دادن مال خود را بهم دوزند و خر جنبه سازند

سَفِجَة) در جامی و گرفتن آن مال
را از آن شخص در شهر خود و این

از باعث خوف طریق است

سَفِجَة) بضم و فتح تا اسم است
از آن و بهندی سندی است

س ف ج

سَفِجَة) بانفع شدت در ش باد

يَقَالُ مَا أَشَدَّ سَفِجَ هَذِهِ الرِّيحِ يَأِي
سَفِجَةً هَبُوبَهَا

س ف ج د

سَفِجَر) کجهر ریزگان واحد

مَزَارِد * وَذُرَّ سَفِجَرٌ) مورچگان
ریزه

س ف ح

سَفَح) بانفع موضعی است *

سَفْح الجبل) رومی کوه یا بن کوه

یا باین کوه یا بستی سَفُوح) شد اشک

جمع

سَفَح) ریزان سَفُوح جمع

سَفُوح) بانضم سنگهای نرم

سَفِغ) کامیر کلیم کنده و تیرگی

است از تیرهای قمار که نصیبی

نذار و دوجوال

سَفِجَان) دوجوال که هر دو

س ف د

سَفُوح) کشتاد مرد بسیار عطا و

نصیب و توانا بر سخن و لقب عبد

بن محمد بن عبد الله بن عباس که

نمیت دولت بنی امیه داول از

خلفای عباسیه است و ویسی بود

مرعوب را و شمشیر حمید بن جندل

سَفُوح) رنجته و شتر بر زمین

گسترده و دراز کشیده و چیز فراخ

و درشت و اسب صخر بن عمرو

بن حارث

سَفِجَة) گوشت را در سنج کراکب و کرب

در آوردن بر آب بریان کردن

رَسَفَدَت السَّبَاع) بر جمیدند

دوان

سَفِد) در راه ننگ رفتن

رَسَفَدَ بَعِيرُهُ) از پس آمده

سوار شد شتر را

س ف ت

رَسَفَدَ) بنی کرو تا ختن اسب

يَقَالُ أَجْرًا وَاسْتَفْحَا أَي لَغِيظٍ خَطِرٍ

رَسَفَحَة) زنا کردن سَفَح

از آن ده است عبد الله بن ولید

س ف د ج

رَسَفَدَ) کجاست کار بهیوده کن

رَسَفَحَة) کار بهیوده کرد

است و اسب را إذا سَفِدَ حَلِيْلُهُ لِحَرْقِي

صَدَأَسَى حُجَامًا لَطَفًا لَدَو

س ف ر

رَسَفَحَة) بانفع نشان سَفُوح جمع *

و سَفُوح سَفِير) ناسبه است

ج

و الدوا الفیض یوسف و غیر سَفُوح

بن سَفِير) دبحرک محدث است

و غیر سَفُوح) مسافران لیستوی فیه

الواحد و الجمع یقال رجل سَفُوح

قَوْمٌ سَفُوحٌ وَ سَفُوحَةٌ وَ سَفُوحٌ وَ سَفُوحٌ

و سَفُوحٌ یا سَفُوح جمع مسافر است

س ف ک ب

رَسَفَحَة) بانفع کتاب بزرگ یا پاره

از تورات و نبشته اسفاد جمع

رَسَفَحَة) محرکه معروف است که

بریدن مسافت باشد اسفاد جمع *

و بقیه سپیدی روز بعد فرو شدن

افتاب و موضعی است و دبی است

تجران و سیدای صبح و آلبو
السفر سعید بن محمد) تابعی
است و عبد الله بن ابوالسفر
تابعی
(سفر) ابوالتحریک نویندگان
جمع سافراست و زوشتگان که
اعمال بندگان را نگاه دارند
(سفر) باضم طعام سافر و توشه
آن و توشه دان سافرنقل
اسم المطروق الى الطرف
رسافر) کصاحب سافر و فعل
آن نیامده و قيل سفر سفورا
و اسپ کم گوشت وزن کشاده
رومی و نویسنده سفره جمع
و رسول و صلح میان قوم
(سافر) گروهی از روم
سفوايه لبعد هم و توغلبهم في
العرب منه الحدیث لا اصولا
السافرة لسمعتهم و جیه الشمس
ای السقطه مع الهده
(سافر) کتاب مہار و جرم یا
آیین که بر پشت بنی اشتر نهادند
چنانکه حکمتی را سب را اسفوره و
سفر و سفاثر جمع و کقطام
چاهی است بجانب زمینی زمینی

از بن مالک را
سفاثره) با کسر میاخی کرمی
(سفاثره) باضم خاک رود و
حسانه روبرو
(سفاثر) کامیر صلاح کن بیان
قوم و میاخی و رسول سفر اجمع
و برگ از درخت افتاده و خشک
شده که با دانه از او بد و موضعی
است
(سفاثره) کردن بند زرد و نقره
و ناحیه است بلاد طی
(سفاثر) کنسیر موضعی است
کجهیثه پشت است
(ابوالانسف) کنیت راوستی
که روایت از ابو حکیم دارد و ابو
حکیم از علی و دومی مجهول است
(سفاثر) کنور را به است بسیار
(سفاثره) کنوره شمشه که بران
حساب نویسند و بعد نقل از ان
محو سازند
(سفاثر) با کسر بسیار از مردم
و خزان و توانا بر سفر
و الموت باله
(سفاثره) با کسر جاروب

(سافر الوجه) آسپید
و نمایان باشد از روی
(سافر البعین) سفار را
بر پشت بنی اشتر نهادند
(سافر الضم) روشنی صبح
(سافر الحسب) پشت داد
(سافر المراته عن وجهها)
رومی کشاد زن و سفاثره
فروخت بهترین گوشتیان را
(و نیز سفاثر) بافتح خانه روشن
و بر سینه کردن سه و خزان و
پراکنده نمودن و نشستن و از
بج بر کردن سوئی را
(سفاثر بین القوم سفر) از
بافتح و سفاثره بافتح و کسر
صلح کرد میان قوم و میاخی کرمی
نمود و سفاثر الطائر تیر پرید
و شایب نت
(المسافر الحمره) شتر ماده
که سرخی آن از سرخی سپیدی
آمیخته اندک زائد باشد
(سفاثر) بر و شامی روز در آمدن
و فی الحدیث سفاثر یا الفجر
فانه اعظم للاجری صلوا
الفجر مسافر بن انی فی اللکالی
والجنوب تلحمه

المسافر احتیاطا لعدم تبیین ال
الصبح و يقال طوّلوها الى الاسفاد
فانها و فقی لاحادیث واردیه
فی التعلیس و بی برگ شدن
درخت و سخت شدن جنگ و
سفاثر بر پشت بنی اشتر نهادن
و روشن شدن صبح و برگهای
افتاده چپ اندن شتران را
در روشن و تابان شدن رو
و بر سر خود رفتن شتران
(مسفاثره) کخطمه کر و سه
ر بیان
(سفاثره) سفر و ستاد
اورا و سفاثره الاصل بیان مغرب
و عشا چپ اندن شتران را و سفاثر
النار) برافروخت و شعله ناک
گردانید آتش را و نیز
(سفاثر) سفاثر بر پشت بنی
شتر نهادن
رسافر الى ببلد کذا سفاثره و
مسافر) رفتن سوئی آن
سافر فلوک) مبرو بهمان چو يقال
الرياح ليسافر بعضها بعضا لآت
الضبا تسفر ما أسدته الدبور
والجنوب تلحمه

سفل جل

سفسر

سقط

سقط

۳۴۰

لَسْفَر (سفر رفت) * وِسْفَر	یکی سفایح جمع سَفَرین ج مصفر	سبت که از اشتراک خوردند	الْقُدُور * وِسْقَطُ الرِّيب * و
الجلد (اثر پذیرفت چیزی را) آن	س ف ر ق ح	بغایت فریب کند سفاکین جمع	سقط ز ر ی ق * وِسْقَطُ الحَنَاء * و
* وِسْقَطُ شَيْءًا مِنْ حَاجَتِهِ	س ف ر ق ح	سفاکین مثله	وِسْقَطُ البَهْن * وِسْقَطُ ابْنِ تَرَاب * و
نادر که آن نمود * وِسْقَطُ الشَّاء	س ف ر ق ح (سَفَر قح) بضم اول و ثانی و فتح	لِسْفَسَار (با کسر نفاذ دانفت	وِسْقَطُ سُلَيْط * وِسْقَطُ كُرُواسَة * و
طلب کرد انگشت روی ایشان	س ف ر ق ح (سَفَر قح) بضم اول و ثانی و فتح	رومی است	وِسْقَطُ قَلْبَشَان * وِسْقَطُ مَيْدَق * و
را * وِسْقَطُ فُلَانًا (خواست	س ف ر ق ح	س ف س ق	وِسْقَطُ رَشَيْن * وِسْقَطُ الحَمَارَة * و
از وی نصف چیزی که بر طریق	س ف ر ن	لِسْفَسَقَة (سَفَر قح) بفتح	وِسْقَطُ لَهْبِي * وِسْقَطُ المَلْهِي
تاوان و جرم اند بر ذمه او بود	لِسْفَسَرَان (با کسر سمره و یاء	بکسرین * وِسْفَسِيْقَة پزنگ	همه درها اند دران
لِسْفَسَقَتِ المَالِ (برگهای افتاده	مشتات تحته شهری است بخراسان	تیغ یا خطوط و طرائق که دران	لِسْفَق (سَفَق) محرکه جامه دان که بر
چریدند شتران * وِسْفَسَقَتِ المِیَان	س ف س	پزنگ است یا خطوط و طرائق	شکل جوال یا مانند کدوی خشک
مغرب و غنا چریدن شتران	لِسْفَس (با کسر د ه و یاء	مشتات شتر یا آنچه میان دو خط رو	میان تپی باشد اسقاط جمع * و
لِسْفَسَقَ اسْلُ الرِّجْلِ عَنِ الشَّعْرِ	بروز آن ده است خال لِسْفَسَقَة	آن است بدرازا سفاقی جمع	پویستگ که بر پوست ماهی است
بر نه گردید سر مرد از مو * و	ذُهل بن رَقَاد بن ابراهیم	لِسْفَسُوقَة (با کسر میان راه * و	لِسْفِیْط (کامیر جوان مرد و خوش
لِسْفَسَقَتِ المَالِ (رفتند شتران	است بجزیره ابن عمر که با غها و	وفیه سَفَسُوقَة مِنْ اَیْمِه یعنی	و با کیزه نفس و فر و مایه حقیر
لِسْفَسَقَان (پیدا و اشکار کرد	نهر یا بیابان دارد	در دو شبه پیر و است و به پیر	از لغات اصدا ذیت * و غوره
خو استن	س ف س ر	خودمانان است * وِسْفَسُوقَة	خرا سبیر از و رخت افتاده
س ف ر ح ل	لِسْفَسِیْر (با کسر میانخی میان	لِسْفِیْ (سَفِی) پزنگ تیغ سفاقی جمع	لِسْفَالَة (کنه سه رخت خانه
لِسْفَر جَل (بفتح اول و دوم و	بفتح و مشترک لغت فارسی است	لِسْفَسِیْق (کعبه بط دراز و کشیده	لِسْفِیْط (با کسرین نوعی از
چهارم آبی مقوی است و در د	و خادم و پس رو و بیک و بر یا	از هر چیزی	شراب
مشتی و مسکن تشنگی و قابض و بر	دارنده کاری و مصلح آن و صلاح	لِسْفَسِیْق الطَّائِر (سر گین کنند	لِسْفَط (ک) جوان مرد با کیزه
طعام شکم را نده و نافع ترین بود	آرنده شتر ماده را و مرد ظریف	مرغ	نفس گردید
استعمال دمی آنست که آنرا	وزیرک و قوی و ماهر در صنعت	س ف ط	لِمَا اسْقَطَتْ نَفْسُهُ عَنْكَ یعنی
از دانه فارغ گردانند و بجای	خود و وکیل و حافظ و نگهبان بوری	لِسْفَطُ ابْنِ خَجَر (بفتح و	چرخش است آن
آن از شهید پیر کرده کل حکمت نموده	که دارد و دانی احوات و ماهر و دانا	الاضافه و می است بصیرت	لِرَجُلٍ مَسْفَقَةِ الرِّاسِ (کفظم
در آتش بریان کنند سَفَر جَلَة	در امور آشنگری و پتاره گیاه	محبسین سَفَطُ العَرَفَاء * وِسْقَطُ	آنکه سرش بخوبی سقط باشد

س ف ت	نشان و داغ نمود * و سَفَع	سَفَعَة اخص منه	رَسْفِط) کل اندودن حوض را
س ف ت	سَفَع (بافتن شکوفه خرما بن نو	سَفَع) جرع و کاوشتی و جامه سیاه و بیره	و اصلاح کردن آن يقال سَفَط
س ف ت	سَفَع (بالکسر و ضم مار سیاه یا	که سیاهی آن بپرخ زنده و نیز است	حوضه اِذَا صَلَحَتْ وَلَا طَه
س ف ت	سَفَع (باز پیران	مرغ و قیقه برای ووشیدن اندیش	رَسْفُط) اندک اندک گرفتن
س ف ت	سَفَع (بضم او و زدن از برگ خرما	و منه أَشِلْ إِلَيْكَ الْأَسْفَعُ یعنی بخور	برخوشتن چیدن آب و مانند آن
س ف ت	سَفَع (بضم او و زدن از برگ خرما	گو سبزه را برای ووشیدن	رَسْفَاط) استقفا کردن در
س ف ت	سَفَع (بضم او و زدن از برگ خرما	سَفَعَاء) یک پایه دیگران	کاری و تمام آب کوزه خوردن
س ف ت	سَفَع (بضم او و زدن از برگ خرما	سَفَع بضم جمع * و کبوتر سبز	س ف ت
س ف ت	سَفَع (بضم او و زدن از برگ خرما	کردن * و بَنُوا السَّفَعَاء) بطنی	رَسْفَع) بافتن جامه مرجه باشد
س ف ت	سَفَع (بضم او و زدن از برگ خرما	است از عرب	سَفَعَة) بافتن جیم و چشمه چشم
س ف ت	سَفَع (بضم او و زدن از برگ خرما	رَسْفِغ) مسفر اسفغ نام مردی	و اثر دیو و پری و منه به سَفَعَة مِنْ
س ف ت	سَفَع (بضم او و زدن از برگ خرما	و منه قَوْلُ عَمَلَا إِنَّ الْأَسْفِغَ	الشَّيْطَانِ اِي مَسْ * و برگردیدگی
س ف ت	سَفَع (بضم او و زدن از برگ خرما	أَسْفِغُ جَهَنَّمَ رَحَى مِنْ دِينِهِ	گوزن يقال به سَفَعَة عَضِبَ إِذَا اُغْبِرَ
س ف ت	سَفَع (بضم او و زدن از برگ خرما	أَمَّا نَدَبُهُ بَأَن يُقَالُ سَابِقُ الْحَاجِّ	لَوْنُهُ
س ف ت	سَفَع (بضم او و زدن از برگ خرما	فَإِذَا نَ مَعِي ضَا فَاصْبِرْ قَدْ رَيْنَ بِهِ	رَسْفَع) باضم و از خط و دیگر
س ف ت	سَفَع (بضم او و زدن از برگ خرما	فَمَنْ كَانَ لَهُ عَلَيْهِ دِينَ فَلْيَعْدِلْ بِالْعَدَاةِ	و ان آهنی یا عام است و سیاهی
س ف ت	سَفَع (بضم او و زدن از برگ خرما	فَلْيَنْقَسِمَ مَا لَهُ بَيْنَهُمْ بِالْحِصَصِ	که بپرخ زنده
س ف ت	سَفَع (بضم او و زدن از برگ خرما	رَسَوَاغ) در سوختگیها	رَسْفَعَة) باضم یک و از خط و
س ف ت	سَفَع (بضم او و زدن از برگ خرما	رَجُلٌ مَسْفُوعٌ الْعَيْنِ) مرد که	آنچه در آثار دار از سرگین یا
س ف ت	سَفَع (بضم او و زدن از برگ خرما	و نیز استسقاء تیره شدن هوا که	خاکستر یا خاک رو به تو بر تو
س ف ت	سَفَع (بضم او و زدن از برگ خرما	بر بر خاستن باد و گرد مانند آن	نشسته مخالف رنگ زمین نماید
س ف ت	سَفَع (بضم او و زدن از برگ خرما	ماند و فی نسخه الاستسقاء کالتثقیف	و سیاهی که بپرخ زنده و سیاهی
س ف ت	سَفَع (بضم او و زدن از برگ خرما	یعنی بالباء و تهمیم بر اما سیدن	سرخ زن
س ف ت	سَفَع (بضم او و زدن از برگ خرما	فَلَوْ نَ فَلَائِهَا) طماخچه زدا و را * باشد	رَسْفَع) محرکه سیاهی سرخسار
س ف ت	سَفَع (بضم او و زدن از برگ خرما	و سَفَع الشَّيْ) نکا رکردن باد	زن برگردیده رنگ از لاغری

سفق	سفق	سفل	سفل
سفق (سفق الدواء سفق)	کناره گزیدن و باریک گرفتن کا	پهن که بروی بوی یا چیدن رفیق	زردی و پستی نقیض علو و علو و
خورد یا سفق ساخت و سفق	را و گاه خشک علف دادن شتر را	ماند سیاه باریک دراز از زرد و قهوه	علو و باضم سفل و سفق یکس
لحاء) بسیار خورد آب و سیراب شد	پست پریدن مرغ و لگام دادن و مانند آن		هر دو و سفق بفتح شد و علو و
رجوع سفق سفق) کلا بطاگر سنگ	اسب را و نزدیک شدن ابر زمین	سفق سفق السیف) پزند شیر	علو و باکسر و علو بفتح
سخت	و نیز نگریستن و فرو آوردن فحل سر	سفق السیف سفق) بفتح	سفق الناس) باکسر ناکس و
سفق سفق) بلایه و سیج کاره ز	را جهت گزیدن و پراگندن و دابر	باز کرد در راه و سفق وجهه	ز و مایه
بر چیزی و کار حقیر و منه ان الله	جراحت و پراگندن سر و مانند آن	لها بخر زرد و او را	سفق) کفرته مردم سر و مایه و
یحب معالی لامور و یغض سفق	برین دندان و جز آن و رسیدن	سفق السیف سفق) باز کرد در	سفق) کفرته مردم سر و مایه و
و غبار آرد که وقت پختن بلند	بچرخه قال ما سفق منه بکافیه	سفق سفق) باز شدن در	سفق) کفرته مردم سر و مایه و
شود از غبار بال پر و موسی رود	یعنی رسید از وی چیزی را	س ف ک	سفق) کفرته مردم سر و مایه و
در سیج کاره و خاک نرم تنگ	سفق سفق) سفق ساختن یا	سفق) باضم لمح	سفق) کفرته مردم سر و مایه و
سفق سفق) بنیاد لفاعل مرد	سفق خوردن و پختن چیز را	سفق) کعبور نفس مرد بسیار	سفق) کفرته مردم سر و مایه و
کم عطا و لیم	س ف ق	دروغ	سفق) کفرته مردم سر و مایه و
سفق سفق) کبیر سمن نانی باد	سفق سفق) یکبار دست زدن در	سفق) کامیر خون ریخته	سفق) کفرته مردم سر و مایه و
که پست و زرد و خاک نرم و تنگ	بیج نهفته و الصاد و در یک سفق	سفق) کشتاد بلخ و نانا بن	سفق) کفرته مردم سر و مایه و
بر انگیزد و برود	زود ختن چیده و خریدن چیزی را	سفق) کامیر خون ریخته	سفق) کفرته مردم سر و مایه و
سفق سفق) بفتح سمن دوم	قال اعطاه سفق بینه اذ ابایعه	سفق) کبیر بسیار گوی	سفق) کفرته مردم سر و مایه و
کرد آرد ریخته و جز آن	واشتراهما فی سفق حده بینه	سفق) خون ریخته	سفق) کفرته مردم سر و مایه و
سفق سفق) پختن آرد مانند	سفق سفق) خنک جابه و سخت	سفق) سفق لدم سفق سفق	سفق) کفرته مردم سر و مایه و
آن و نا استوار کردن کار را	شدن و شوق دیدگ و شوق رو	سفق) بفتح ریخت خون و کذا الدمع	سفق) کفرته مردم سر و مایه و
سفق سفق) از برگ خرما بویا	والفصل من کرم	سفق) کلاوی بسیار کرد	سفق) کفرته مردم سر و مایه و
باغن و رنگ برگردانید و منه	سفق سفق) کامیر جابه سخت	سفق) سفق	سفق) کفرته مردم سر و مایه و
کا ما اسفق وجهه ای تغیر و	بفته و رجل سفق الوجه) مرد	سفق) ریخته شدن خون و اشک	سفق) کفرته مردم سر و مایه و
در پی کارهای دوت شدن کارهای	شوق روی بے شرم	س ف ل	سفق) کفرته مردم سر و مایه و
دنی خواستن و از یار خود گریختن و	سفق سفق) چوبی است باریک در	سفق و سفق و سفق) بضم	سفق) کفرته مردم سر و مایه و

دشهریت ایند و سفاکة الزنج	نایند و تیشه چوب تراشی و	نصیین و خیره ابن عمر	(اسفنج) بنج و عروق درختی
جهت پامین باد که بدان جانب	هر چیز که بدان چیزیه را ترشند	(سفن سفاکة فی واسطی) ابن	است که جراحات متعفن را نفع
میرود ضد علاوة الريح که جانب	و پوست پاره درشت از پوست	میون محدث است	و دیا همسان ابر برده است که
فوق و جایی وزیدن است بقال	سوسمار یا پوست ماهی که بدان	(سفاکة) بکجانه مروارید نام دختر	رومی سکنهای کنار دریا شکون
فَعَدَّتْ سَفَاكَةَ الزَّيْجِ و علاوة	نیز تمام نازا شیده را تا بان کنند	حاتم طائی	میشود متخلخل بسیار سوراخ و آب
(سفاکة) بافتح ناکسی و افضل من کم	تا اثر کار و گمان تراش برود	(سفاکة) بکسر سیم و فتح فاد	را بسیار بردارد و چون تازه ادرا
(سفاکة) و یضم محله است در این	(سفاکة) باکسر کشتی سازی	نوزن شد و پزند است بمصر که	سبک که مزوج یا شراب تر کرده
که و دهنی است بیام	(سفاکة) با د خاک رو ب سوافین	غنی نشیند بر درختی مگر آنکه همه	بر جراحات تازه بگذارند در
(سفن) سفل سفاکة و سفل	جمع	بر گهایش را میخورد و لقبی هم	حال الیام دهد و مطبوخ باب
پست و فرو و شد و پیر گردید	(سفن) کصبور با د خاک رو ب	بن حسین بن دیزیل مهدی	جهت زخمهای کهنه نافع +
(سفل) فی خلقه سفل	سوافین جمع	لَقَبَ بِمِلَّةٍ إِذَا لَقِيَ مُحَمَّدًا كَتَبَ	(اسفنجة) منده و دهنی اخضر منه
و یضم و سفاکة باکسر تنگ خور	(سوافین) رگی است در باطن	جَمِيعَ حَدِيثِهِ	(سفن) که سفاکة استاب اد
گردید و کذا سفل فی علمیه *	نیت بدراز او متصل است بدان	(سفن) کسبر تیشه چوب	نقد ادرا
سفل فی الشئ سفل	رگ دل	تراش و آنچه بدان چیزیه را	سفن خ
فرو و کم قدر شد و از اعلا ی آن	(سفن) کامیر موضع است	تراشند	(اسفناخ) نزه است بفار
بنشیب و یه آمد	بشرق	(ض) سفل الشجر و غیره سفل	اسفلخ و بهندی باک گویند
(سفن) بنشیب آوردن	(سفن) کشتی بدان جهت که	بافتح پوست باز کرد از درخت	در آخر اول سرد و تر و گویند مثل
(سفل) فرو و شد و پست گردید	رومی را بنحیه اند سفاکین	و خزان	با قوت جالبه و غساله ملین طبع
و بنشیب آمد	و سفلین و سفلین بحدف نا جم	(ن) سفلت الزنج سفل	سریع الهضم نشت روی و سینه را
سفن ج	سفن بضم مشله و لقب مولای	وزید و خاک رو قف با د	نفع دهد و در دگر را دفع کند
(سفل) کسب و از بالا	رسول الله صلی الله علیه و سلم	زمین	سفن ط
سفن	مولای امام المومنین ام سلمه رضی	سفن ج	(اسفط) باکسر و یفتح الفاء
(سفن) محرکه پوست درشت	الله عنها و نامش مهران است	(سفل) کسب شتر مرغ	انگوری خوشبوی یا نوع از شراب
تا پست نهنگ و شل آن	(سفاک) کشاد خداوند کشتی	سبک رو و بر نه است که	یا علا ترین شرابا سمیت به لان
سنگی که بدان تراشد و تا بان	کشتی ساز و ناحیه است میان	بیا رجبت کند	الدنان سفلت ای شربت اکثر ها

ومن السَّفِيطُ لِلطَّبِيبِ النَّفْسُ قَدْرُ	نش	* سَفَاةُ الدِّينِ نَشْتِ نَدِيكُ	برداشتنه باشد
س ف ت هـ	(س ف ت هـ) سَفَاةٌ عَلَيْنَا اَدَانِي	خمر شراب و خورد آن را ساعت	(سَفَاةٌ) کما بریده شدن
رَسْفِيَهْ) كَامِرَا دَانِ يَا نَكْتَدَالِ	کردن و تیر سَفَاةٌ) محرکه و سَفَاةٌ	باعت * و سَفَاةُ الشَّرَابِ	شیراقه
را نذا ند یا مسرف تباه کار و سَفَاةٌ	سَفَاةُ كَسَابٍ و سَحَابَةٌ سَبَكُ	اسراف نمود در خوردن شراب *	(سَفَاةٌ) گساده و
کار و سَفَاةٌ با کسر جمع و	عقل یا بی خردی ضد علم یا نادانی	و سَفَاةُ النَّاقَةِ الطَّرِيقُ) لازم	(سَفَاةٌ) کجی موضعی است
تَوْبُ سَفِيَهْ) جَامِيتِ اب *	* و سَفَاةُ الشَّرَابِ) کفر اسراف	گرفت راه بیرسخت و نیز	(اَسْفَى) اسب کم موی پیشانی
* و زَمَامُ سَفِيَهْ) مَهَارِ رَهْتِ	نمود در شراب پس خوردن را	مَسَاةٌ) نادان نمودن	و اشتر شتاب و تیز رو
و مضرب	باندازه و قیاس	(سَفَاةُ الرِّيَاحِ الْعَصُوفِ)	(سَفَاةٌ) استر سریع و تیز رو
(سَفِيَهْ) مَوْنُ سَفِيَهْ سَفِيَهَاتِ	(س ف ت هـ) سَفِيَهْتُ) باز داشته	کرو ساید و در گردانیدن شاهرها	(سَفِيَهْ) کفنی خاک باد برده و
و سَفَاةٌ مَجْمَعُ سَفَاةٍ كَرَجٍ و سَفَاةٌ	شدم یا باز ماندم * و سَفِيَهْتُ	و جنبانیدم و نیز تَسَفُّهُ سَفَاةٌ	مرد سبک دلی خرد و ابر
کتاب شد * و نَاقَةُ سَفِيَهْ	نَصِيَهْ) فَرَامُوشِ کردن	شنو اندن و بعد بعلو	(سَفِيَكُ) مثله نام مردی و
الزَّمَامُ) نَاقَرًا رَاسِتِ	حصه خود را	يَقَالُ تَسَفَّهُتُ عَلَيْهِ اِذَا اَسْمَعْتُهُ	قبیله است از سهند و سفیان
مهار	(ن) سَفَاةٌ صَاحِبِهِ) غالب مد	و کسی از چنین فریفتن یقال	بن آمد حضرمی و سفیان بن الحکم
(ف ت هـ) سَفَاةٌ نَفْسِهِ) بر	یا خور او دشنام	تَسَفَّهُهُ عَنْ مَالِهِ عِنْدَ فَرِيْتِ و	ثقف و سفیان بن ابی زهره از وی
بی خردی یا بیگفتن نفس خود را و سَفَاةٌ	(طعام مَسْفَهْ) کسین طعام کم	از مال و	و سفیان بن عبدالله ثقفی و
رَأَيْتُ بِالْغَضَبِ لَاصِلَ اسْفَهَتْ	بسیار آب خوراند	(تساده) نادان نمودن یقال	سفیان بن وهب خولانی
نَفْسُهُ و رَأَيْتُ فَلَمَّا حَوَّلَ الْفَعْلُ	(رَوَاةٌ مَسْفَهْ) لکرم رود بار	تساده علینا یعنی نادانی کرد	صحابیان اندر و سفیان بن سعید
اَللَّجُلُ انْتَصَبَ بَعْدَهُ لَوْ قَوَّعَ	پرباب	س ف ت هـ	ثوری یک از آئینه و وارکان
الْفَعْلُ عَلَيْهِ لَانْدَكَارُ فِي مَعْنَى سَفَاةٍ	(اَسْفَاةٌ) بسیار خوراندن شراب	(سَفَى) با قصر کم موشی ن پشانی	دین است و سفیان بن حسین
نَفْسُهُ بِالْتَّشْبِيهِ يَأْتِي مَسْفَهَتْ	را و سیر نکردن	اسپ لاغری خاک و خاک گور و خاک گور	واسطی از حسن و ابن سیرین
کزان را یا ملاک و متا کرد	(سَفَاةٌ تَسْفِيَهْ) نادان گردیدن	همه یا عام است و گیاه خار دار	سماعت دارد و سفیان بن
و سَفَاةُ الطَّعْنَةِ	اورا یا ثبت نادان نمودن کرد	و گل گیاه خار دار سَفَاةٌ یکی فی النکل	عیینه از زهری و عمرو بن دینار
زود بر آمد خون از آن و خشک	سبوغه او	و ناحیه است از نواحی مدینه	وثقه است و سفیان بن ثانی از
گردید * و سَفَاةُ الشَّرَابِ	(سَفَاةٌ مَسْفَهْ) دشنام داد	(سَفَاةٌ) خاک که باد برده باشد	ابن بیان بصره و ثقات ایشان است و
بسیار خورد شراب را و سَفَاةٌ	اورا و منه المثل سَفِيَهْ لَمْ يَحْدِثْ	فَاعِلٌ مَعْنَى مَفْعُولٍ و باد که خاک را	ابو سفیان مغیره بن الحارث بن عبد المطلب

بسر علم بنی است صلی الله علیه وسلم و ابوسفیان بن خنیس بن حرب بن امیه پدر معاویه و ابوسفیان طلحه بن نافع تابعی است و ابوسفیان بن وکیع از اعمش و سیکند (سقیان) با کسر و بی است هرا یا آن بفتح است از ان ده است ابوطاهر اخمد بنیانی بن محمد بن اسمعیل بن صباح (سَقَوَان) با تحریک موضعی است بر یک منزل از بصره و وادی است از ناحیه بدر (سَقَاقِیَاء) غبار باد برده با باد غبار بر داشته (رض) سَقَاتِ الزَّیجِ التَّارِبِ سَقِیَا) با بفتح بر باد خاک را و بر داشت (رس) سَقِی سَقِی و بی بی حسنه گروید * و سَقِیَتْ یَدُکَ شکافت شد و ستاد (مُصَنِّی) کحسن سخن چین و باد خاک بر داشته (سَقِی الزَّادِ) سخت کرد اطراف خوشه را	* و اسْقِی فُلُوکَ نقل کرد خاک را * و اسْقِیَتْ لَنَاقَتُکَ لاغر گردید * و اسْقِی فُلُوکَا بر انگیخت و را بر سبکباری و خفت * و اسْقِی یَدَکَ بدستی ساینده سبوی * و نیر اسْقَاءَ برون با خاک را و افکندن گیاره خار را و اثر شستای و اگر رفتن و اختیار کردن و سبک بی خرد گردیدن (سَقَاکَا) و ششام داد و را * و نیر مُسَقَاکَا) دو کردن (اسْتَقَاءَ) حمله کردن یقال اسْتَقِی وجهه اذا صَطَرَتْ باب السین فصل القاف س ق ب (سَقَب) با بفتح شتر کره یا شتر کره نوزاد هر چه باشد یا شتر کره نر و لا یقال سَقَبَةٌ اویقال اسْقَب و سَقَاب و سَقُوب جمع سَقَبَان باضم شله * و نیر در از از هر چیز با فریب یا عام است و ستون خیمه سَقَبَان با کسر جمع * و اسْقَبْتُمْکَ نزدیک گردانیم از ان موضع است احمد سقبانی ان را لازم متعهد	بن عبید بن احمد محدث (سَقَبَة) با بفتح خر کره ماده (سَقَب) با تحریک نزدیک و منه الحدیث الجارح لیسقیه و نزدیک شدن و الفعل من جمع و نصر یقال سَقَبَتْ دَاوُدُ سَقَبًا با تحریک و سَقُوبًا ای قریب * و صزل سَقَبُ) ای قریب و بعید ضد (سَقَاب) کصاحب نزدیک و از لغات اصدا و است (سَقُوبُ لِیْلٍ) با یهای شتران با کسر نیه خون آلوده که زن مصیبت زده از ابر سر گذارد و یک طرف آن پنبه از روی بند نیر و ن کند تا بیننده بداند که وی مصیبت ده است (سَقِیْبَة) ستون خیمه (مُسَقِب) با کسر ناله نر زانیده سَقَاب با کسر شله (مُسَقِب) کحسن نزدیک و بعید از لغات اصدا و است (اسْقَبْتِ الدَّارُ) نزدیک شد را اسْقَبْتُمْکَ نزدیک گردانیم فر بر (سَقْدَ الْفَرَسِ سَقِیْدًا) لاغره	را بیا که هم مُسَقِیْبَة) یعنی هر یک نزدیک اند (سَقَاب) نزدیک شدن س ق ت (سَقَتْ) با بفتح و یحرک بی برکت شدن چیزی و الفعل من جمع یقال سَقَتْ سَقًّا اذ لم یکن له بركة (سَقِیْت) با کسر عین بی برکت س ق ح (سَقَح) محركة موسی رنگه پیش سر و الفعل من جمع یقال اسْقَح نفت است از ان (سَقَحَة) با تحریک جای موسی رنگه از سر س ق د (سَقْدَة) باضم پر زده است سرخ رنگ بزرگ کنج شک و بغایه آزاد و رک گویند سَقِیْدَة کجینه شله سَقْد کسر و سَقِیْدَات جمع (سَقْدُد) باضم کسر و اسپ لاغر کرده شده (اسْقَاد) لاغر کردن اسپ فر بر (سَقْدَ الْفَرَسِ سَقِیْدًا) لاغره
--	--	--	---

گردانید اسپ را بعد از بر کردن	که بدان خبر را داغ کنند	(سَقَطَةُ) بافتح لغزش سَقَطَ	(سَقَطَ) کساحب شمشیریه که
س ق ا ر	(سَقَرَوَان) کنه روان دے	جمع و شکو خیدن و خطا کردن	در پس ضرب افتد یعنی مقطوع
(سَقَط) بافتح چسب و دُشَاب	است بطوس	(سَقَط) مثلثه بچه تا تمام افتاده	بریده بنین یا پس مقطوع
و نام زنی * و سَقَن بن عبد الرحیم	(سَقَنُور) جانورے است	و آتش که بر جبهه از حقیق دور رسد	
و سَقَن بن عبد الرحمن و سَقَن	بفارسی ریک ابی که بر کنار	نگیرد و یوت و تمامی ریک	(سَقَط) کساحب آنچه بر افتد
بن حسین و سَقَن بن عَدَّاس	نیل یافته شود گوشت آن بیا	توده که نگ گردیده منقطع شده باشد	از چیزی سقاطه یا الماء مثله
و ابوالسقف یحیی بن یزاد و	بسیه است	و جای آن	(سَقَط) باکسر بال مرغ و خط
عبد الرحمن بن آدم محدثان	(سَقَطَار) باکسر حرا بن که	(سَقَط) باکسر گوشه و ناحیه و در	در نشستن و در سخن و در حساب
اند و نیز سَقَر سوختن قناب	و دُشَاب راند	خمیه و یال شتر مرغ یا عام است	نیز سَقَط (آنچه بر دراز حرا
رومی را و گرمی و اذیت آن	(رَأْسَقَلَتِ اللَّحْلَةُ) روان کرد	و ماسقطن و و گوشه از	و خزان از جای و بجای دیگر برند
وزن جلیه و قیادت جسم	و دُشَاب را	ابر که بر زمین افتاده نماید	و غوره خرما از درخت افتاده
(سَقَن) محركة معرفه و درسخ	(رَبْمٌ سَمَقٌ) کشتن و زنگ	(سَقَط) بالتحریک بیچاره از	و لغزش در قول و در فعل یا جمع
اما ذنا الله تعالى و کوهی است گرم		هر چیزی را آنچه در وی خسته شود	سقطه است یا بر دو و ریک معنی
بکه مشرف بر موضع قصر منصور	س ق ر ع	اَسْقَط جمع و فضیحت رسوا	(سَقُوط) کسبورا افتاده
(سَقِير) گزیر نام زنی *	(سَقَرَقَع) بضمین و فتح قاف	و خطا و متاع نهیره و سهو و غلط	(سَقِيط) کامیر کم خرد و برف و
ابو السقیر نمیری (از اعیان	معر ب سکر که سکون را کنی از آن	در نشستن و در سخن و در حساب	آنچه و سفاکینه و بروئی بالمحمة
است * و بکار بن سَقِير از بیج	که نوعی از شراب است مرصه را	مردم ضعیف و فردایه یا فروتنی	و دیگر و و نیک و شبنم که بر زمین
اعیان و سَقِير و سَهْل بن	یا شرابی است مرا بل مجاز را که	نماینده	افتد و نا کس سَقَطی گفته جمع
سَقِير و یوسف بن عمر بن سَقِير	از جو و دیگر محبوب گیرند لغت	(سَقِطِي) متاع نهیره فروش	(سَقِيطَة) کم خرد و امرأَة سَقِيطَة
محدثان اند	حَبَشِيَّة لَهْجَوُا وَلَيْسَ فِي الْكَلَامِ	(سَقَط) کساحب افتاده و فرومایه	زن فرومایه
(سَقَار) کشاد کا فردا که غیر	خماسیه مضمومة الاول مفتوحة	و پس مانده سَقَط کفار جمع	(سَوَاقِط) کسانیکه از جامه خوار بار
ستحق لغت را بسیار لغت کند العجز		و فی الحديث لَا يَلْتَقِط سَاقِطَتَهَا	ارند و کوههای پست
و دروغ کوه سَقَارُون جمع	س ق ط	یعنی آنچه بغفلت صاحب آن	(سَقَط) کشاد متاع نهیره فروش
(سَقَرَان) بافتح موضع است	(سَقَط) بافتح برف و شب نم	افتاده باشد و مرسقوط یعنی	و منه الحديث لَانَّمَا يَسْقِطُ
(سَقَاوَر) گرمی و آهنی است	که بر برف مانده و نا کس و فرومایه	ساقطه است	و لَا عَلَى صَاحِبِ بَيْعَةٍ إِلَّا أَسْلَمَ عَلَيْهِ

وتمشیر گذاره بر نه که پیش از مقطع بر زمین نهد (مَسْقَط) کف و منزل جائے انقادن و بالکمال مرغ و مسقط الرأس) جائی زادن و نیز مسقط بالفتح شهریه است ساحل دریای عمان در ستائی است ساحل دریای خزر و وادی است میان بصره و نیاج (مَسْقَطَة) بالفتح تمامی ریگ ده و جائی که ریگ تنگ گردن قطع شو و سبب انقادن یقال هَذَا مَسْقَطُهُ لَهُ مِنْ أَعْيُنِ لَدَائِسِ یعنی سبب انقادن وی است از چشم مردم (مَسْقَط) بالکسر زین که بچینا تمام افکندن عمارت او باشد رن) سَقَطُ سُقُوطًا وَ مَسْقَطًا بالفتح افتاد و مسقط القمر فرو شده و نیز سَقُوطُ انقادن بچینا تمام از شکم و مسقط الولد من بطن امیه بیرون بر آمد بچه از شکم مادر قال الحلیل ولا یقال وقع * وَ مَسْقَطُ الْحَرْثِ بَیْنِ اندک را فرو دشت و مسقط عثا	باز ایستاد از ما و دور گردید از لغات اصدا و است و مسقط علی بجای رسیدن شکر شده خور و منه المثل علی الحدید سقطت یعنی بنا فی حقیقت کار رسید و سقط فی کلامه) خطا کرد و سخن و مسقط القوم (إلی) فرو آمدند مسمومی من و یقال تکلم فما سقط بحرف یعنی خطا کرد و مسقط فی یدیه) مجهول خطا کرد و نغزش نمود و پشیمان شد و گشته گردید و منه قوله تعالی و لما سقط أیدیهما فی آیدیهما فی ند موا قال الاخفش قرأ بعضهم سقط معلوما کانه اضمر الهم (مَسْقَط) کحس زین که بچینا تمام افکندن باشد (سَقَط) بچه نام افکندن ن و جز آن و خطا زل حستن بر کسی دور و رخ بر بستن و هر چه در دست و افکندن آن را و سخن جنبی نمودن و بر خطا انگیزن کج را و خط کردن در سخن یقال اسقط فی کلامه ای خطا و تکلم فما اسقط کلمة اذ فی کلمة یعنی	خطا کرد در آن و اسقط فی یدیه مجهول خطا کرد و پشیمان شد و سرگشته گردید ساقط الشيء مساقطة و سقاظا افکندن آن را یا پی هم افکند و ساقط الفرس العذ و سقاظا است وید و نیز مساقطة و سقاظا) بوقت سخن گفتن یکدیگر یا خاستن بودن یا نوبت سخن از یکدیگر انقادن بدین معنا که یک سخن گوید و دیگری ساکت باشد و چون او ساکت شود ساکت در سخن در گوشه آن أیدیهما ساقط فلا ن فلولا الحید اذا سقط من کل علی الآخر سقط الحیر اندک اندک گرفت از و مسقط فلا تا) خطا و لغزش حست او را و نیز تسقط سخن جنبی نمودن دور و رخ بر بستن و بر خطا انگیزن افکندن آن را و سخن جنبی نمودن و بر خطا انگیزن کج را و خط کردن در سخن یقال اسقط فی کلامه ای خطا و تکلم فما اسقط کلمة اذ فی کلمة یعنی	سقطا کبرترین شد (سقطی) بضم سین و قاف ممدوده و مقصوده و اسقطی بضم خیزه است بدیاری میهند بر چپ کسی که از بلاد رنگ آید و عامه آن را سقوطه گویند صبر و دم الاخون از انجا آید س ق ط م (سقطیم) کز برح موش س ق ع (سقع) بضم ناحیه و نواحی پناه در گوشه آن (سوقعة) بالفتح گوشه چیزی و ناحیه آن و جائے که روغن قرار گیرد از شرید و آنچه بر فصل و ملحق باشد از عامه و حسا رو چا در آن زود تر ریناک گردد (سقع) بالکسر خرده که زیر سحر افکند تا سحر ریناک نشود و رو بند و چیزی که بنیانه را باند استوار کنند (اسقع) بالفتح مرغی است بقدر کنجشک سبز سپید را ساق جمع و بر اسب و مرغ سپید بر سقاء مونت و ابو الاسقع و انله بن
--	---	---	---

[illegible]

سقف

سقف

سکب

سکب

آب خوردن و بالکسالت آب خوردن

گفتن کسی راوشک دادن بپوست دادن تا شک سازد آنرا و نوبت

ماء سکب (بالفتح) آب نزن بن مالک و طعام آبی است یا نخت شده مصدر و وصف به دو مرتبه می یا کلینی یا عبید بن جریه

آب معین کردن کسی راوشک مرد و راز بالا و نوعی از جامه باریک بن قحطان را

سقی (کرمی سیراب)

ساقی (بای می شد دشت آب)

سقا (سقیه) آب و نوبت

سقا (سقیه) آب و نوبت

داره دشت آبی خلاف عذبی الکر

سقا (سقیه) آب و نوبت

سقا (سقیه) آب و نوبت

سقا (سقیه) آب و نوبت

گشت دشتی که از باران آب

سقا (سقیه) آب و نوبت

سقا (سقیه) آب و نوبت

سقا (سقیه) آب و نوبت

گفت اورا

سقا (سقیه) آب و نوبت

سقا (سقیه) آب و نوبت

سقا (سقیه) آب و نوبت

سقا (سقیه) آب و نوبت

سقا (سقیه) آب و نوبت

سقا (سقیه) آب و نوبت

سقا (سقیه) آب و نوبت

سقا (سقیه) آب و نوبت

سقا (سقیه) آب و نوبت

سقا (سقیه) آب و نوبت

سقا (سقیه) آب و نوبت

سقا (سقیه) آب و نوبت

سقا (سقیه) آب و نوبت

سقا (سقیه) آب و نوبت

سقا (سقیه) آب و نوبت

سقا (سقیه) آب و نوبت

سقا (سقیه) آب و نوبت

سقا (سقیه) آب و نوبت

سقا (سقیه) آب و نوبت

سقا (سقیه) آب و نوبت

سقا (سقیه) آب و نوبت

سقا (سقیه) آب و نوبت

سقا (سقیه) آب و نوبت

سقا (سقیه) آب و نوبت

سقا (سقیه) آب و نوبت

سقا (سقیه) آب و نوبت

سقا (سقیه) آب و نوبت

سقا (سقیه) آب و نوبت

سقا (سقیه) آب و نوبت

سقا (سقیه) آب و نوبت

سقا (سقیه) آب و نوبت

سقا (سقیه) آب و نوبت

سقا (سقیه) آب و نوبت

سقا (سقیه) آب و نوبت

سقا (سقیه) آب و نوبت

سقا (سقیه) آب و نوبت

سقا (سقیه) آب و نوبت

سقا (سقیه) آب و نوبت

سقا (سقیه) آب و نوبت

سقا (سقیه) آب و نوبت

سقا (سقیه) آب و نوبت

سقا (سقیه) آب و نوبت

سقا (سقیه) آب و نوبت

سقا (سقیه) آب و نوبت

سقا (سقیه) آب و نوبت

سقا (سقیه) آب و نوبت

سقا (سقیه) آب و نوبت

سقا (سقیه) آب و نوبت

سقا (سقیه) آب و نوبت

سقا (سقیه) آب و نوبت

سقا (سقیه) آب و نوبت

سقا (سقیه) آب و نوبت

سقا (سقیه) آب و نوبت

سقا (سقیه) آب و نوبت

سقا (سقیه) آب و نوبت

سقا (سقیه) آب و نوبت

سقا (سقیه) آب و نوبت

سقا (سقیه) آب و نوبت

سقا (سقیه) آب و نوبت

سقا (سقیه) آب و نوبت

سقا (سقیه) آب و نوبت

سقا (سقیه) آب و نوبت

سقا (سقیه) آب و نوبت

سقا (سقیه) آب و نوبت

سقا (سقیه) آب و نوبت

سقا (سقیه) آب و نوبت

سقا (سقیه) آب و نوبت

سقا (سقیه) آب و نوبت

سقا (سقیه) آب و نوبت

سقا (سقیه) آب و نوبت

سقا (سقیه) آب و نوبت

سقا (سقیه) آب و نوبت

سقا (سقیه) آب و نوبت

سقا (سقیه) آب و نوبت

سقا (سقیه) آب و نوبت

سقا (سقیه) آب و نوبت

سقا (سقیه) آب و نوبت

سقا (سقیه) آب و نوبت

سقا (سقیه) آب و نوبت

سقا (سقیه) آب و نوبت

سقا (سقیه) آب و نوبت

سقا (سقیه) آب و نوبت

سقا (سقیه) آب و نوبت

سقا (سقیه) آب و نوبت

سقا (سقیه) آب و نوبت

سقا (سقیه) آب و نوبت

سقا (سقیه) آب و نوبت

سقا (سقیه) آب و نوبت

سقا (سقیه) آب و نوبت

سقا (سقیه) آب و نوبت

سقا (سقیه) آب و نوبت

سکوت	سکوت	سکوت	سکوت
پیوسته بزرگ قطره و اذان گفتن موزون و منه فاذا سكب الموزون بالاول من سلة الفجر قام فرجع كعتين خفيفتين مُنسكب (نیزان النسكاب) نخت شدن آب و جستن	سکته (بالضم آنچه بدان باز دارند بچه و غیره و را و خاموش کنندش بقیه که در آورند باند سکوت (کعبور بسیار خاموش یقال جل سکوت و امارة سکوت یا سکات) بالضم خاموشی و راز و خاموش گردن کسی سکاته مثله و منه رماه بسکاته و کذا سکات ای بهائیکه و انتها و چند یقال موعلی سکات الامر یعنی او شرف بر تمامی آن کاست و کذا کننت علی سکات هذا الحجة یعنی قریب است که برهم آن را و حجة سکات ماری که تا نگر و معلوم نشود سکیت (کعبی و خفیف مرد همیشه خاموشی بسیار پسین رمان سکیت) یا کسره شد کاف پیوسته خاموشی سکیت کلمتیت شد و ابو یعقوب بن سکیت و مصنف کتاب اصلاح المنطق است سکوت (مرد بسیار خاموش سکوت مثله سکاتان) کعبه غره دو که اند	فرج زن اسکت کی اسکات) بالفتح او باش و بقایای هر چیز در روزهای مختل میں گرام ن) سکت عنه سکنا بالفتح و سکوت تا و سکات بالضم ساکوت و سکاته بالکسر و خاموشی یقال نکتم سکت بغیر الف انقطع کلام فکلم قلت اسکت و سکت فلان) مرد بهمان سکت الغضب) آر میزد و فرود و نیز سکت) فصل کردن میان و دفعه بدون و م زون و وفی المثل سکت الفاء و نطق خلفا و اسکات) منقطع شدن سخن یقال اسکت اذا انقطع کلام فلان سکتم و خاموش کردن و مساکته) بعد از خاموشی بودن و نیز کردن با کسی خاموش و سکت) کعبه تیر پسین و تیر و قار سکیت) خاموش کردن سکات) بالفتح سکوت سکات در یا مع او لغت سکاتان) کعبه غره دو که اند	سکدان) بضم سین کاف و سی است مرد سکوت) بالفتح تره است از بهترین تره و نیز سکوت) پر کردن و بستن نهر و آب را و فصل من نصر سین قال للمصنفه اسکوتیه ای بخرقه و شدایه بعدایه و و افسون کردن کسی سکوت) بالفتح ضلالت و کرا و سکوت الموت) شدت موت و غشی آن است و سکوت الهم) شدت غم سکوات جمع سکوت) بالضم مستی شراب آنچه مست گرداند سکوت) بالکسر ندر آب و نهر و آنچه بدان بند کنند و کنار بند از نهر آب سکوت جمع سکوت) کعبه مست و سگن سکوت موت و همیشه مست و نام و غطی است ذکره البخاری فی تاریخ سکوت) محرمه می ببیند خرما و کثوت و جریب که مست کند بر چیز که حرام است خوردن آن از میوه و غیر آن و سر طعام

سكك

سكك

سكك

سكك

اسكاف) بالكسر كفتش كرا سا كفة جمع + يا اسكاف هرايل حرف است سوامي كفتش كه آن اسكف است + يا اسكاف چوب تراش است و هرايل حرف كه به آهن كار كند و دروي می و سوزان و دو موضع اند بنواحی خندان از اعمال بغداد و ينسب اليها علماء و مردوزيرك و مله در كار اسكوف بالضم سكاف) كشد و مجنسه اسكوف است اسكف العيينين) بضم سين تشديد الفاء جامي رويدن مو مركان يا غلاف چشم زيرين است اسكفة الباب) بالثاء و استا اسكاف) كفتش كشدن يقال اسكف فلان اذا اصدا اسكافا تسكف) پاشنه در ساختن سكك رسك) بالفتح بند آهن و سينخ ان سكاك) بالكسر جمع سكوك مثله + و چاه تنگ سر و نضم و بناه راست و درست و زره تنگ حلقه و نيز سكا) زمين كندن باين	بدان زمين كا و نذر سته خرابان نشانه و خرابان منه قولهم خذوا مهملة ما مائة اسككة ما بودة و زره و هموار و كوچه خرد + و اخذ الاخر يسكت به اسي اخذ في حين امكانه يسكت) دينار سكك) محرکه كرمي خود مي كش و چسبندگي آن بسير پستی آنها يا خرد می مفاك گوش و تنگی سوراخ آن در مردم و غیر آن سكك) بالفتح و القصر بند آهن و نوعی از بومی خوش که را يك بنیک و سمار ساده پخته باب خمیر کنند و بر آسك) شتر مرغ نر یا شتر مرغ نر خیری چوب کرده يك شب بگذارند بريه و خرد گوش از مردم و خزان و مرد و دنام اسپي بر بعض نبی عبد الله بن عمر بن كلثوم را رسكاء) موش آسك و منه كل سكا تبييض كل شرفاء تلد يعني لسكاء لا اذن لها والشرفاء التي لها اذن مشقوقة + و اذن سكا گوش خرد گوش تنگ سوراخ و زره تنگ و نذر سكا) بهی است سكوك) كعبه چاه تنگ سر سكك) كغراب هوامی میان	زمین و آسمان يقال والله لا جدك ولو نزلت في الشكك امي فيا باین السماء والارض + و جامی پراز تیر سكاك) كشماته خرد گوش و هوامی میان زمین و آسمان هوامی که ملاقاتی ابر است و مرد متفرد و برا خود سكاك) بالكسر صف و رسته يقال ضربوهم سكاكا اي صفا و حد سكسكة) بالفتح مستی و دلاوری سكاك) قبیله است بمین جدهم القیل سكاك بن اشرس بن كنده یا سكاك) بن و امله او دناوهم و الصواب الاول سكسكي) منسوب است بسوك سكك بن اشرس سكك) تحت میخ و زكره باين اسكك الثبت) انبوه شد گیاه و پيچید و بهم در شد + و نيز اسكك كشدن و تنگ كردن سوراخ كوش و زاری نمودن سكك) زاری كردن اسكك) بهم در شدن اسكك انفطأ ان ينسك على و جوده و صفا
--	---	--

سکن	سکند	سلب	سلب
لَيْسَ الْمَسْكِينُ الَّذِي تَرُدُّهُ الْفَقْرَةُ وَاللَقْمَتَانِ وَانْهَ الْمَسْكِينُ الَّذِي لَا يُسْأَلُ وَلَا يُقْطَنُ لَهُ فَيْعُطُ وَمُسْكِينٌ دَاخِمِي شَاعِرٌ مَجِيدٌ اسْت مُسْكِينَةٌ فَقِيرَةٌ وَنَامَ مَدِينَةُ رَسُولِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ دَرَعُ بُرْسِيكُنْ كَيْفَ يَأْفَعِي اسْت رَن) سَكَنَ سَكُونًا أَرْسِدُوا وَرُوَيْشٌ وَخُتْجٌ كَرُوْدٌ وَضَعِيفٌ شَدَّ وَسَكَنَ دَارَةً جَايَ كَرَفَتْ وَرَخَانَهُ خُودٌ وَجَايَ بَاشْ كَرُوَانِيْدَ أَنْزَا وَسَكَنَ فُلَانٌ بِرُوَيْهَانِ رَن) سَكَنَ سَكِينٌ سَكِينٌ شَدَّ يُقَالُ مَكَانٌ مُسْكِنًا وَانْهَاسَكُنْ مُسْكِينٌ كَمَحْنٍ صَاحِبِ فَقْرٍ وَرُوَيْشِي يُقَالُ أَصْبَحُوا مُسْكِينِينَ اِيْ ذُوِي مُسْكِنَةٍ وَنَامَ مَرْدٌ اِسْكَانَ) أَرَامٌ دَاوَنٌ وَبَحْرُكَتْ سَاخَتْنِ حَرْفٌ رَاوْجَايَ دَاوَنَ كَيْ وَرَخَانَهُ وَسَكِينُ شَدْنِ وَسَكِينُ كَرُوَانِيْدَنَ لَازِمٌ مَعْدُ سَكَنَهُ سَكِينًا أَرَامٌ دَاوَاوَرَا وَنِيْرُ سَكِينِ) پُوسْتَه بَرُخَرْ سَرِيْعٌ وَنِيْرُ سَوَارِ شَدْنِ وَرَا سَتَ كَرُوْدَنِ	نیزه را با تش مُسَاكَنَهُ) بایکدیگر در یک خانه باشش کردن یقال ساکنه فی دار دیگر واحدة ای سکن معه فیها تَسْكُنُ درویش شد و یقال تَسْكُنُ الرَّجُلُ اذ اُتِیَتْهُ بِالْمَسْكِينِ اِسْتَسْكَانَ فروتنی نمود و خواری گر دید استعال است از سکنه در اصل استکن بود و حرکت را پر کردند استکان شد تَسْكُنُ درویش شد یا مانند درویش کردید و خواری و حقیر شد سکن در اِسْكَندَرُ بَنُ فُلُقُوسَ) و بفتح نیزه هم بادشاهی بود که دارا راشته و مالک بلاد کردید اِسْكَندَرُ رَیَّةٌ شَاوَزَهٌ وَضَعَتْ منسوب بوی از انجمله است شیمی ببلاد هند و شهری بر بابل و شهری بخوارنهر عظم و شهر بصغیر سمرقند و شهری بمرو و نام مدینه بخ و شهر عظم ببلاد مصر ودهی بین حماة و حلب و دهی بر وجه نزدیک واسطه از ان ده است ادیب احمد بن محمد بن	مَبَشَّتِي وَدَهِي مِیْنِ مَكَّةَ وَ مَدِيْنَه وَ شَهْرِي در حجازی انها برهند و پنج شهر سك و مُسَاكَاةٌ) تنگ گرفتن در تقاضا یُقَالُ سَاكَاةٌ اِذَا ضَيَّقَ عَلَيْهِ فِي الْمَطَاكِلَةِ آمَا جَ وَ طَرَفٌ وَ يَكُوْنُ رُجُوْبٌ كَمَا بَابُ السَّيْنِ فَضْلُ اللّٰمِ س ل ع سَلَاةٌ) بلكسر روغن کشی اسم است مصدر را اُسْلَاةٌ جمع سَلَاةٌ) بالضم شد و ممد و خواری خرام و مرغی است و نوعی از پیکان بر شکل خار خرا سَلَاةٌ کی رَف) سَلَاةُ السَّمْنِ) روغن کشید از سکه و کرم کرد و سَلَاةُ الْجَذَعِ کشید خار آزار دهنده و نیز سَلَنَ بفتح شپیلدن کج شد و زدن و تا زیاده زدن و زود نقد کردن یُقَالُ سَلَاةٌ مَاتَهُ دَنَاهِمٌ وَ خَارُهَا و در کردن یا عام است اِسْتِلَاةٌ) روغن کشیدن از سکه س ل ع ب مُسْلَبٌ) کقشر باران سخت و بسیار س ل ب	(سَلَبٌ) بِالْفَتْحِ رَفْعًا رَسْبَكَ شَتَابُ و درختی است لغه فی السلب محرکه (سَلَبٌ) بِالْكَسْرِ وَ رَا زَرْتَرِیْنِ آلُ کش و ریزی یا همان چوب است مُسَاكَاةٌ) تنگ گرفتن در تقاضا کریک طرف آن و رچوب آهن (سَلْبَةٌ) بِالضَّمِّ نَاقَةُ وَزْنٍ كَمَا يَحْمِلُ مَرْدَةٌ بَاشْدِ يَأْتِي نَامُهَا مَقْلُودَةٌ (سَلْبَةٌ) بِالضَّمِّ بَرَهْنَكِي تَقُولُ مَا أَحْسَنُ سَلْبَتَهَا يَعْنِيْ جَنْبِيْكَوَا سَتَ برهنگی او (سَلَبٌ) كَلْفٌ دَرَا زَرُوْبَكَ فَرْسٌ سَلَبٌ تَقْوَايِمِ) اسب سلب پا و هر چل سَلَبٌ اَلْيَدِيْزُ بِالطَّعْنِ) مَرْدٌ سَلَبٌ وَ سَتَ در نیزه زدن (سَلَبٌ) بِالْتَحْرِيكِ رُبُوْدَةٌ اسْلَابٌ جمع و درختی است و راز و گیاه است و پوست و باجه و شکم از زنجیر و پوست فی و پوست درخت منقل و پوست درختی همین که از ان رس سازند (سَلْبَةٌ) نَامٌ وَادِي (سَالِبٌ) كَصَاحِبِ زَنْ وَ شَرَّادَةٌ

زنده کرده یا آنکه بچه ناتمام
 انگنده باشد سَوَالِبِ جَمْع
 (سَلَب) که میربو و عقل سَلَبی آنرا
 قتل جمع به وزن و شتر ما و فرزند
 مرد و یا بچه ناتمام انگنده سَلَب
 کتب جمع به و پوست درختی که
 زوسی رسن سازند و شجره
 سَلَب درختیکه شاخ و برگ آن
 روده باشد
 سَلَب بالکس به ماته سَلَب
 بنشین جمع
 سَلَب (سَلَب) کسبه ناتمام یا زن که بچه
 ناتمام انگنده یا آنکه بچه شر
 روده باشد سَلَب جمع سَلَب
 بنشین مثل
 (سَلَب) بالضم گونه و روش
 راه در گردن شیرشیا سَلَب جمع
 و بند می بینی
 (سَلَب) کفر بوس ربانیده
 بستوی قیه المذکر و المونث یقال
 رجل سَلَب و امراة سَلَب
 (سَلَب) کجاسته ربانیده یقال
 رجل سَلَب و امراة سَلَب
 (سَلَب) است و قیل نوعی از گندم و اول
 بزار است و در مدینه منوره

(مَسْلُوب) روده و روده و عقل
 (ن) سَلَبه سَلَبه و دیگر روده
 (س) سَلَب المراه سَلَبه بانیه
 سول پوشید
 (مَسْلَب) کسب ناتمام و زن بچه
 روده یا ناتمام انگنده
 (سَلَب الشجر) رفت و افتاد برگ
 و بار آن
 (مَسْلَب) کسب موضعیت نزدیک
 زبید
 (سَلَب) سلاب پوشانیدن کسی
 (مَسْلَب) ربانیده و لقب بشیر
 (سَلَب) سلاب پوشیدن
 (سَلَب) زن برنوعی غیر آن
 (سَلَب) نیک شتاب رفت
 س ل ت
 (سَلَب) بالضم جو یا جوی پوست
 یا نوعی از ان یا همان جو ترش
 است و قیل نوعی از گندم و اول
 صحیح تر است

یقال ذَهَبَ مِنِّي مَلَّةٌ وَ سَلَّةٌ زو او را
 بالضم یعنی پیشی گرفت و فوت کرد
 و در گذشت
 (جَل سَلَت) مرد از بچه بینی بریده پاک کردن
 و نام پدر ابو قیس شاعر
 (سَلَت) بالضم زنی که حسانه رفت از ما
 بسته باشد
 (سَلَت) بالضم آنچه از چیزی
 برآورده و دور کرده شود مانند
 و جز آن از جوانب کاسه
 (مَسْلُوت) آنچه از دسی گوشت
 را برگرفته باشند و در جل
 (مَسْلُوت) مرد سر تنده
 (ن ض) سَلَت الی سَلَت
 بالضم برآورده و روده را بدست
 (و سَلَت الالف) از بن برید
 بینی را و سَلَت الشعر شرمه
 را و سَلَت الشیء برید آنرا
 و سَلَت دم البدنة خراشید
 خون بدن را تا آنکه نمایان شد
 خون آن و سَلَت القصة
 پاک کرد آب کاسه را با انگشت
 سَلَت المراه الخصاب عن
 و در آن خمیری باشد که می خورند
 یدها و در کرد وزن دست بند آنرا
 خارا از دست و سَلَت فلان
 (طعام سَلَبه) اگریم طعام نیکو و

(سَلَت) سَلَت یسَلِب
 (سَلَت حَتا) بنیجر و بنیجات
 س ل ت م
 (سَلَت) کزیرج با و سختی و غول
 و قحط سال سخت و شتر کمان
 سال که از پرسی همه دندان ریخته
 و لب زیرین و بطوری فرو بسته
 و افتاده باشد که رقص نمواند و شتر
 اندک و حقیق یقال ما اصاب منه
 سَلَت م
 س ل ت ن
 (سَلَت) بالکسر خر مابین که گردد
 آن کوکند و باشند تا آب
 و می آید
 س ل ج
 (سَلَج) بالضم بخشش محل مثله
 و هو مقلوب منه
 (سَلَج) کسر نوعی از صدف آبی
 و در آن خمیری باشد که می خورند
 است و قیل نوعی از گندم و اول
 (طعام سَلَبه) اگریم طعام نیکو و

بکسرین و فتم لام سلاح جمع	(سلخ) بکسر لام جرب شتر و مازنی و آخر شد ماه و سلخ فلان	توان سلخند آه نفختین شد
و خون و زهره آن شتر بادا کلمه	یقال سود سلخ علی الوصف و کذا شهرة) باخر ساند ماه را دور	سلخند مع
را نفم و بد و آلودن خون و	اسودان سلخ و اسود سلخه و سلخ	سلخ ف
مفاصل او کباب او حابس خنفر	و سلخ و سلخه لاند سلخ جلد کل	(سلخف) کج و محل نزار و مضطرب
و محل ریح غلیظ و چون خون	عام و لانتی اسوده و لا توصف	سلخ الله الله کد من اللیل) بنیه
از ابا آرد و جو و عمل حب سازند	بسلخه	بیرون آورد و روز را از شب
و بقدر نفعل صبح و شام بنوشند	(سلخه) بنفشه که یقال فید	و سلخت الحیة) بیرون برآمد
سر را دهم کند و طلا رزهره او	و سلخه ملاحه یعنی بنفشه است	مار از پوست و وا شد از ان و و کش
محل خناق و خاکستر کاسان به	و سلخت المرأة درهما) بکشد	سلخ دن
یک فلعل ضا ذکرده با عمل برشد	(سلخ) میلخ) که میر کش سخت	پیرین از تن و و سلخو موضع
و صبح و شام یک ملعقه بنوشند	جمعا که بار و از کند و گوشت بنفشه	الهاء) کند آن جامی تا باب
بهت ربو و گرنگی نفس و سل موثر	(سلخه) کسفینه پوست شانهها	رسیدند
و یقال اذا اشتد البرد فی مکان	در خیت خوشبوی و نرسند و	(مسلخ) بغمه الام آخر ماه
و کیت واحد که بچیت یکون	روغن بار و رخت بان پیش از از	(السلخ) بیرون آمدن چن پیر
و در خلاها الی الهوا و ترکت کند	که ترتیب آن کنند و سلخه	از خیری و بگذشتن ماه و بیرون
و یقال البرد فی ذلك موضع	الرمث و کذا سلخه العرق) بر آمدن روز از شب و و راز	(سلخ) گلف نرم و آسان ام
سلخ	چوب خشک و می است که مرئی پوست	(سلخ البول) نوعی از بیماری
(سلخ) بالغه آخره و پوست نباشد	(سلخ) خراشیده شدن پوست	شانه که ضبط کیمر تواند و در می
بزو آنچه از گوشت کشیده و باز کرده شود	(سلخ) با کسر گیا هست	از بیماری و جز آن
(سلخ) محو که رسته که بر دوک	(مسلخ) با کسر پوست مار و	(سلخ) بر پهلوی خود
باشد	خوابن که غوره آن مار سیده بریزد	(سلخ) بالتحریک ز
(سلخ) با کسر پوست مار که می	و پوست بزی عام است	(سلخ) بالغه مر و کنگلج و رشت
اندازد	(مسلخ) گوشت پوست باز کرده او هو بالمعجه	صدر را
(سلخ) آنکه موی پیش از و رفته	(سلخ) سلخه) بالغه پوست	سلخ د
باشد و سخت سرخ	باز کرده و سلخه التی) گذشت	(سلخند) کج و محل شتر ماه و عقل

ج

سلط

سلط

سلط

سلط

(مِثْلًا) بِالْكَسْرِ خَرَابَن كَيْخِيمٍ
 شَاخِجَامِيَّانَ فَتَهُ بَاشَد
 (مَسْلُوسٌ) بِهَيْشَمٍ دِيَوَانِ
 (س) سَلِمَتِ الْخَلَّةُ رَفَتْ بِخِيمٍ بِالْكَسْرِ جَمْعُ
 شَاخِ خَرَابِنَ دَسَلِسَتْ
 الْخَشَبَةُ بِوَسِيدَةٍ دَرِيْزَةٍ رِيْزَةٍ تِيْزٍ
 (مَسْلُوسٌ) دَسَلِسَتْ مَجْهُولًا دِيَوَانِ
 وَبِهَيْشَمٍ كَرْدِيْدٍ
 (مَسْلُوسٌ) كَحْمَنَ شَرْمَادَةٍ كَبِيْجَةٍ
 نَاتَامَ أَكْنَدَه بَاشَد
 (مَسْلُوسٌ) رَافَتِ الْخَلَّةُ بِمَعْنَى سَلِمَتْ
 الْخَلَّةُ اسْتَدَسَلِسَتْ التَّاقَةُ
 كَبِيْجَةٍ نَاتَامَ أَكْنَدَه شَرْمَادَةٍ
 (مَسْلُوسٌ) دَرَفْتَانَدَن جَوَاهِرِ
 تَرْكِيْبِ دَاوَن زِيُوْر خِيْر شَبَرَا
 س ل س ب
 (سَلَسِبِيلٌ) كَزْجِيْلٍ نَرَمٍ
 زَرْجِيْنِيْهِ دَمِي وَشِيْمَةٍ اسْتَدَسَلِسَتْ
 دَر بَهِيْشَتِ
 س ل ط
 (سَلَطٌ) بِالْفَتْحِ وَرَشَتْ وَزَبَانَ
 وَرَاوَمَر دَرَاوَزَبَانَ دِمَوْضِيْعِيَّتِ
 بَشَامِ
 (سَلَطَةٌ) بِالْكَسْرِ تَبَرَاوَزَبَارِيْكَ
 سَلَطَ كَغَيْبٍ دَسَلَطَ بِالْكَسْرِ جَمْعُ
 وَقَدْ يَنْ كَرْدَهَابًا إِلَى مَعْنَى الرَّجُلِ

وَجَانِ كَهْ دَرَاوَن گِيَاه وَكَاهِ كَسَنَدِ
 (سَلَطٌ) بِالْفَتْحِ بِرُجْحَانَتِكِ
 (سَلَطٌ) كَلَفَ بِكَانِ مَهْمُورٍ سِلَاطًا
 (سَلَطٌ) كَلَفَ بِكَانِ مَهْمُورٍ سِلَاطًا
 (سَلَطَةٌ) بِفَتْحٍ مِيْنِ دَلَامٍ وَبِكَسْرِ
 بِر دَوَزَن دَرَاوَزَبَانَ
 (سَلَطَةٌ) كَامِيْر وَرَشَتْ وَزَبَانَ
 وَرَاوَمَر دَرَاوَزَبَانَ وَفَصِيْحٍ
 (سَلَطَةٌ) لَدَ كَرْدِ وَذَمُّ لَدَانِيْ يَقَالُ
 هُوَ اسْلَطَهُمْ لِسَانًا أَيْ فَصَحَهُمْ
 رَوْنِ زَيْتٍ وَرَوْنِ كَنْجَبَدٍ وَرَوْنِ
 رَوْنِ كَرْدِ زَرْجِيْبِ كِيْر نَدَوِيْزِ وَتَنْدِ
 اَزْهَرِ خِيْرِي دَنَامِ مَرْدِي وَپَرِ
 قَبِيْلَةٍ اسْتَدَسَلِسَتْ
 (سَلَطَةٌ) زَن دَرَاوَزَبَانَ
 (سَلَطَةٌ) كَرْدَنَامِي نَانِ كَلَانِ
 (سَلَطَةٌ) بِالْكَسْرِ بِرُجْحَانَتِهِ يَكَلَانِ تَابَانَ
 نَكَمِ
 (سَلَطَانٌ) بِالْفَتْحِ حُجَّتِ وَقَدَرَتْ دِيْهِنَاوَرِ
 (سَلَطَةٌ) دِيْضَمٌ لَامٌ وَتَهْرَامَانِ دِيُوْنَتِ
 لَانَتْ جَمْعُ سَلَطَةٍ لَانَتْ بِمَعْنَى الْحِجَةِ
 يَضِي الْمَلِكُ اَلْاِنَّه بِمَعْنَى الْحِجَةِ
 اسْتَدَسَلِسَتْ كَسْفَرَجَلِ نَضَامِي فَرَاخِ كَوَهْ دَلْفِيْمٍ وَنَهْمَرِ اَوَسْلَاخِ

سَلَاطِيْنُ جَمْعُ دَسَلَطَانِ الدَّامِ
 جُوشَمِشِ بِهِيْجَانِ دَسَلَطَانِ
 (سَلَطٌ) كَلَفَ بِكَانِ مَهْمُورٍ سِلَاطًا
 (سَلَطٌ) كَلَفَ بِكَانِ مَهْمُورٍ سِلَاطًا
 (سَلَطَةٌ) بِفَتْحٍ مِيْنِ دَلَامٍ وَبِكَسْرِ
 بِر دَوَزَن دَرَاوَزَبَانَ
 (سَلَطَةٌ) كَامِيْر وَرَشَتْ وَزَبَانَ
 وَرَاوَمَر دَرَاوَزَبَانَ وَفَصِيْحٍ
 (سَلَطَةٌ) لَدَ كَرْدِ وَذَمُّ لَدَانِيْ يَقَالُ
 هُوَ اسْلَطَهُمْ لِسَانًا أَيْ فَصَحَهُمْ
 رَوْنِ زَيْتٍ وَرَوْنِ كَنْجَبَدٍ وَرَوْنِ
 رَوْنِ كَرْدِ زَرْجِيْبِ كِيْر نَدَوِيْزِ وَتَنْدِ
 اَزْهَرِ خِيْرِي دَنَامِ مَرْدِي وَپَرِ
 قَبِيْلَةٍ اسْتَدَسَلِسَتْ
 (سَلَطَةٌ) زَن دَرَاوَزَبَانَ
 (سَلَطَةٌ) كَرْدَنَامِي نَانِ كَلَانِ
 (سَلَطَةٌ) بِالْكَسْرِ بِرُجْحَانَتِهِ يَكَلَانِ تَابَانَ
 نَكَمِ
 (سَلَطَانٌ) بِالْفَتْحِ حُجَّتِ وَقَدَرَتْ دِيْهِنَاوَرِ
 (سَلَطَةٌ) دِيْضَمٌ لَامٌ وَتَهْرَامَانِ دِيُوْنَتِ
 لَانَتْ جَمْعُ سَلَطَةٍ لَانَتْ بِمَعْنَى الْحِجَةِ
 يَضِي الْمَلِكُ اَلْاِنَّه بِمَعْنَى الْحِجَةِ
 اسْتَدَسَلِسَتْ كَسْفَرَجَلِ نَضَامِي فَرَاخِ كَوَهْ دَلْفِيْمٍ وَنَهْمَرِ اَوَسْلَاخِ

(مَسْلُوطٌ) بِالْكَسْرِ طَائِفَتَانِ فَرَاخِ
 جُوشَمِشِ بِهِيْجَانِ دَسَلَطَانِ
 (مَسْلُوطٌ) كَلَفَ بِكَانِ مَهْمُورٍ سِلَاطًا
 (مَسْلُوطٌ) كَلَفَ بِكَانِ مَهْمُورٍ سِلَاطًا
 (مَسْلُوطَةٌ) بِفَتْحٍ مِيْنِ دَلَامٍ وَبِكَسْرِ
 بِر دَوَزَن دَرَاوَزَبَانَ
 (مَسْلُوطَةٌ) كَامِيْر وَرَشَتْ وَزَبَانَ
 وَرَاوَمَر دَرَاوَزَبَانَ وَفَصِيْحٍ
 (مَسْلُوطَةٌ) لَدَ كَرْدِ وَذَمُّ لَدَانِيْ يَقَالُ
 هُوَ اسْلَطَهُمْ لِسَانًا أَيْ فَصَحَهُمْ
 رَوْنِ زَيْتٍ وَرَوْنِ كَنْجَبَدٍ وَرَوْنِ
 رَوْنِ كَرْدِ زَرْجِيْبِ كِيْر نَدَوِيْزِ وَتَنْدِ
 اَزْهَرِ خِيْرِي دَنَامِ مَرْدِي وَپَرِ
 قَبِيْلَةٍ اسْتَدَسَلِسَتْ
 (مَسْلُوطَةٌ) زَن دَرَاوَزَبَانَ
 (مَسْلُوطَةٌ) كَرْدَنَامِي نَانِ كَلَانِ
 (مَسْلُوطَةٌ) بِالْكَسْرِ بِرُجْحَانَتِهِ يَكَلَانِ تَابَانَ
 نَكَمِ
 (مَسْلُوطَانٌ) بِالْفَتْحِ حُجَّتِ وَقَدَرَتْ دِيْهِنَاوَرِ
 (مَسْلُوطَةٌ) دِيْضَمٌ لَامٌ وَتَهْرَامَانِ دِيُوْنَتِ
 لَانَتْ جَمْعُ مَسْلُوطَةٍ لَانَتْ بِمَعْنَى الْحِجَةِ
 يَضِي الْمَلِكُ اَلْاِنَّه بِمَعْنَى الْحِجَةِ
 اسْتَدَسَلِسَتْ كَسْفَرَجَلِ نَضَامِي فَرَاخِ كَوَهْ دَلْفِيْمٍ وَنَهْمَرِ اَوَسْلَاخِ

سلف

وهو في ذوات الأظلاف كالبرؤول
في ذوات الأظفان وهو أقصى
الاسنان منها * وسلف دأسه
شكست مرورا لفة في ثلغ
س ل غ ب
راشغبت الطائير كاشع خاير
براور وچوزه پیش از سياه شدن
س ل غ د
(سلف) كجرح و قشرب
احمق و ست و خشمناك و
كرگ و اسپ سرخ فش و دم
و مرد و بيار خوار بيار نوش
و الموت بالهار
س ل غ ذ
(سلف) سلف (سلف) سخت و دويد
س ل غ ف
(سلف) كجفر گر داند هم تمام
خلقت * و بقره سلف (سلف) كا و ف
سلفه بالثناء مثل
(سلف) سلف است وزنا
و معنى
(سلف) كجرح و حل لاغر مضطرب
خلقت
(سلف) فرو برد آزا بگو
س ل ف

سلف

(سلف) بالضم انبان و فرك
يا عام است يا پوست كم پيرسته
اسلف و سلفو جمع
(سلف) بالضم زن چيل پنجبال
(سلف) بالضم ناشاك و طعام
که آزا برای مردم آينده ذخيره
تهند و پوست تنك که در آستر
موز و جز آن بكار برند ديكر
زمين که جيت تره و مانند آن
هموار کرده باشند سلف جمع
و جاع اسلفه سلفه يعني بعض
ايشان در پس بعض آمند
(سلف) گلبه و كيس پوست
و شوي خواهر زن و هما سلفان
يعني هر دو شوي هر دو خواهر
اسلاف جمع
(سلف) بالکسر در بخار
است سکونت کرده در آن سميل
سلفي محدث بن عجاو
(سلف) بالکسر زن برادر
و هما سلفان يعني هر دو زن
هر دو برادر و خاص بالرجال و غير
سلفه از اعلام زمانست
(سلف) کسر و بطني است
از ذوالکلاء از ان لطيف است رافع

سلف

بن عقيب سلفي و خالدين
مديكر ب و برادرش و ديگران
و بچك بك سلفه مونت سلفان
بالکسر و بضم جمع
(سلف) كفضه زمین كم
(سلف) كفضه زمین كم
درخت
(سلف) كفضه از اعلام زمانست
و لقب جدد حافظ محمد سلفي بن
احمد عرب سه ليه ای ذ و ثلث
شفاه لادنه كان مشقوق الشفة
(سلف) پیش رفت
(سلف) ايام پیش گذشته و کرانه
کردن از جای آوختن گوشواره
آمناک چنبره گردن اسپ و پیش
کردن آن
(سلف) كصبو سلفي باب
رونده و پيكان و راز و اسپ شتاب
سلف بالضم جمع
(سلف) كاصير پیش رفت
(سلف) كغراب می و آنچه چك
از انگور پیش از فشاردن و سلف
العسكر مقدمه لشكر
(سلف) كنامه نام زنی از قبيله
سهم و می و هر چه فشارده شود
(سلف) بالضم قرابت ثویان
جمع و از آنست عبدالرحمن

سلف

و خواهر با هم يقال بينهما اسلفه
ای صهر
(سلف) بالضم و نهي است
بخورستان
(سلف) بالکسر مال
(سلف) بالکسر مال
و منه الحديث ارض الجنة مسلفه
ای مستویه و مسواة
(سلف) كادض سلفا
بالضم شیار که زمین را برای
زراعت یا هموار کرد و آزا بباله
(سلف) الشئ سلفا
و سلف الشئ سلفا
در گذشت آنچه
سلفا و سلفا پیش رفت و سلفا
النزاد سلفا
روغن باليد
توشه و آزا و نیز سلف
نوعی از بیع که بها پیش و پسند
در وی چون سلف اسم است اسلاف
و دام که در آن دام دهنده را
نباشد و بر زنده یون او ای آن
بعينه باشد و هر عمل نیکو که پیش
فرستادی یا فرزند کسی که مرده و
در گذشته باشد و بر آن در گذشته
سلف بالضم و التنبیه اسلاف
جمع و از آنست عبدالرحمن

سلفی محدث بن عبد الله بن محمد بن ابو انجم بنوب بسوی سلف که پیران گذشته اند	سلفی بالقاء مثله و شتر ماده جمع و اگر ماده سلفی بخند تیز رو و ستوار و معرقه نام ماده سلفی سلفی	جمع و اگر ماده سلفی بخند تیز رو و ستوار و معرقه نام ماده سلفی سلفی	و الاصل ددوع سلفیه و کلا سلفیه (سلفیه) نشستن گاه و شتر کتبان از (سلفی) بالتحریک کوهی است بلند و رشتی
سلفی (سلف) هموار کردن زمین را بجایگاه و به پیش دادن و تحمیل و پنجباگی رسیدن یقال اسلف لأولاده و سلفی ای بخت خسته و ادبایان و هو و صف خص به الاثنا	(سلفی) بالفتح نشان ریش پشت ستور که نیکو شده باشد و جای آن سپید مانده سلفی) بالتحریک نشسته و نشان تنگ در پهلوی شتر	بموصل و ناحیه است بمسامه و نشان پشت ریش ستور که بعد بر شدن بماند	(سلفی) کاسه آنچه فرو ریزد درخت سلفی بالغم جمع و گیاه شبرق خشک و شهید که مگس (سلفیه) محو که دشت هموار نیکو در طول خانه نهاده باشد و جانب خاک سلفی بخند تا و سلفان راه
(سلفی) ناشناخته شدن یا ناشنا شدن و ادون کسی او پیش ستاد و به پیش دادن	(سلفیه) بالفتح زمین هموار نیکو خاک اسلفی جمع سلفان بالغم و الکسر از ان شهر است احمد سلفی بن شده	بالضم و الکسر جمع اسلفی مثله و نیز سلفیه) شهریت بر روم از ان شهر است احمد سلفی بن روح	(سلفیه) کیفیت سرشت و مند فلان یتکم بالسلفیه ای بطبعه لا عن تعلیم و ارزن کوفته و اصلاح یافته یا بنو خراشیت آمیخته و طراشیت
سلفی (سلفیه) با کسی رفتن یقال سلفیه فی الارض اذا سافر و در بار و سادسی کردن کسی او را کار و پیشی گرفتن شتر یقال سالف البعیر اذا تقدم	(سلفی) بالکسر آب راه سلفان بالضم جمع و بچند تجلو و تحلل و تلین و تفتح و تسر النفس نافع و الفواصل و الفواصل اذا صب علی الخمر خللها بعد ساعتین	(سلفی) کعب آنچه از درخت فرو ریزد و گیاه شبرق خشک و و شهید که در طول خانه مگس است طرف راه	چ (سلفی) کعب آنچه از درخت فرو ریزد و گیاه شبرق خشک و و شهید که در طول خانه مگس است طرف راه
(سلف) دام گرفت و و نیز سلفی به پیشی گرفتن (سالف) به دیگر شوی و خواه شدن	و علی الخمر خللها بعد اربع و خمیس اصیه سعو طریاق و جع السن و الاذن و الشقیقه و اگر سلفیه موت سلفان بالغم و یکسر جمع	(سالفیه) زنی که در مصیبت بسیار بانگ کند و روی خود را طلاچو زند و خسار را بخراشد	سلفی است سلفی را و نشان قدم و سم در راه سلفی جمع (سلفی) کفراب و میگد بر نهایی و ندان یا پوست رفتگی بن
(سلفی) به پیشی گرفتن و عرض خواستن سلفی ح (سلفی) کجغرم و دیر فراخ سینه وزن دراز زبان بیاک نوخ رو	او السلفیه الذبته خاصه و الاقال لذا کما السلفی و سلفی الهاد و سلفی البر و نفع گیاه اند	و ندان است سلفی در یک چشم از ماده اکاله که سرخ بجانب زمین یا به و و نوب بسوی سلفیه که شهری است و دراز زبان سلفان بالغم و الکسر بروم و سلفیه از تخرات نسبت	و ندان است و صلاتی است و ندان است و صلاتی است در یک چشم از ماده اکاله که سرخ بجانب زمین یا به و و نوب بسوی سلفیه که شهری است و دراز زبان سلفان بالغم و الکسر بروم و سلفیه از تخرات نسبت

سَلَق

سَلَق

سَلَق

سَلَك

دو مید گے بر اندام (سَلَاقَةُ بَن وَهَب) زبیری سَامَه بن نوسی است (اَسَلَق) آنچه متصل هم است از داخل وین (سَلَقَاة) نوعی از جماع بر پشت (خَطِيبُ سَلَاق) کشد و خلیب بلیغ و بلند آواز (سَلَاق) کرمان عیدیت مر تر سایانرا (سَلِيق) بالقم زن شتاب (سَلَقَق) کسفر جل ز نیکه از کون دی خون روو (سَلَقَلَقَة) زن بسیار فریاد (خَطِيبُ مَسَلَق) کنیز خلیب بلیغ و بلند آواز و خلیب مسلاق کحو اب شد (یوم مَسَلُوق) روزیست از روزهای عربان (ن) سَلَقَه بِالکَلَامِ سَلَقَا بالقم سخن سخت گفت و آرزو اورا بزبان و منه قوله تعالی سَلَقُوکُمْ بِالسَّنَةِ حَدَادٍ وَ سَلَقَ اللّٰهُم عَنِ الْعَظْمِ باز کرد و گوشت را از استخوان و سَلَقَ فُلَانًا گوشت کوزه و جز آن	فیزه زدا و در استان کند سَلَقَاة (وَسَلَقَ) و سَلَقَ الْبَرْدُ النَّبَاتِ سوخت سرما گیا را و سَلَقَ الْمَرْأَدَة) روغن او توشه دانا را و کذا سَلَقَ الْفَرْدَة وَسَلَقَ الشَّيْءَ جوش را و آرزو را با تر و نیم سخت کرد و سَلَقَ الْعُودَ فِي الْعُرَّةِ) داخل کرد چوب را در گوشه کوزه و جز آن و نیز سَلَقَ گوشت جوال را در هم انگدن و سَلَقَ الْبَعِيرَ قطران مالید تمام بدن شتر را و سَلَقَ فُلَانًا) دوید و بانگ برزد و هو لغة فی صلق و سَلَقَ فی الْأَرْضِ) نشان پای گذاشت در زمین و سَلَقَ الْحَارِیةَ شده کتر و استان انگنده گایس از را و سَلَقَ شَيْئًا بِالْمَاءِ الْحَادِ ببر و موسی و بنیم و بر آب گرم و با قمر ماند اثر آن و سَلَقَ فُلَانًا کَسْرًا پوست بر کند و اربابان زیان (اَسَلَقَ اِسْلَاقًا) شکار کرد و گرگ ماده را و اَسَلَقَ الْعُودَ فی الْعُرَّةِ) داخل کرد و چوب را در (اِسْلَقَ الْبُوقُ) منتشر و	(سَلَقَ الْجَدَادَ) بدیوار بر شد (و نیز سَلَقَ) بی آرامی از مظهر از در و یا اندوه یقال قسلق علی فرشته اذ اقلق هما او وجعا (اِسْتَلَقَاء) ستان جفتن و بعد بطل یقال اِسْتَلَقَ علی ظهره ای نام و هو افتعلی و یقال سَلَقَتْهُ سَلَقًا بالکسر فاستلقت یعنی ستان بر زمین انگندم او را پس ستان افتاد (اِسْلَقَاء) بر فاختن یقال اِسْلَقَ فُلَانٌ اِذَا نَامَ علی ظهره این بر وزن افتعلی است س ل ق د (سَلَقَد) کنیز برج اسپ لاغر کرده بدان و دوزند سَلَك بحدف تا جمع اَسَلَاک جمع السَلوک مثل س ل ق ع (سَلَقَع) کجغفر جامی سخت یا تابم بلقم است یقال بَلَقَع سَلَقَع یعنی جامی خشک بی نبات و کذا بِلَاقَع سلاق و شتر مرغ (سَلَقَاع) بکسر تین برق جهاز ویرا گنده شونده و ابر (اِسْلَقَع الْبُوقُ) منتشر و	پراگنده شهربق و اَسْلَقَع (الحصى) گرم شد سنگ ریزه از تابش آفتاب س ل ق م (سَلَقَم) بالقم شیه بشیه و شتر سخت رنج و دراز بینی (سَلَقَمَة) بر هم زدن و آنچه بشک انگند و تهمت (سَلَقَامَة) بالکسر گرگ ماده (سَلَا قِم) کعلاب و شیر بشیه س ل ک (سَلَك) بالکسر شیهی که اول از پستان باقمه ووشیده شود و سپر آن بهاء است (سَلَكَة) بالکسر رشته و رشته که بدان و دوزند سَلَك بحدف تا جمع اَسَلَاک جمع السَلوک مثل س ل ق ع (سَلَقَع) کجغفر جامی سخت یا تابم بلقم است یقال بَلَقَع سَلَقَع یعنی جامی خشک بی نبات و کذا بِلَاقَع سلاق و شتر مرغ (سَلَقَاع) بکسر تین برق جهاز ویرا گنده شونده و ابر (اِسْلَقَع الْبُوقُ) منتشر و
--	--	--	---

<p>الحجیب) در آور دوست را و حبیب (سَلَكَةُ) کفره نام مادر سلیک بن شری و کبک بچه ماوه (سَلَكُ) کنیز ابن عمر و یا ابن بن یثرب غطفانی صحابیت و سَلَكُ بن یثرب بن سان بن سَلَكُ شاعر است بسیار زود و لیر از حد و رگد زنده (سَلَكُ) عقیلی و شقیق بن سَلَكُ هر دو شاعر اند و سَلَكُ بن شمل و اعمر بن حنظل بن سَلَكُ سَلَكُ هر دو تابعی اند (سَلَكُ) بالفهم نیزه راست مقابل رومی و کار و دست و دست و فی المثل سَلَكُ و لیست بخل و جود یعنی راست است ترک (سَلَكُ) کجمرت برنده است من نصر (سَلَكُ) کنیز و رسته یام غیت دیگر (سَلَكُ) بالفهم راه (سَلَكَةُ) کمقده طره که از گوشه جاست شق کرده باشد (ن) سَلَكُ الْمَكَانَ سَلَكًا بالفهم و سَلَكًا با سپر کرد و جای راه و سَلَكَةُ غَیْرُهُ و فیه) با سپر کنایه از او دیگر او و سَلَكُ یَدَا فِی</p>	<p>باشد یقال سَلُ الْفَرَسِ اذ او تَلَّ الماروی جوفه من کبوت یکنو ها و در و ختن یک در زنده و وال یا کشیدن مهره در و درشت و عیب افتادن در حوض یا در خم یا فرج میان سنگهای گرداگرد و حوض (سَلَل) بالکسر و الضم قرحه است که در شمش حادث شود پس فوات الیه یا ذات الحجب یا بعد ز کام و نزله یا بعد سر نه کهنه و از آب قوی لازم است (سَلَلَة) بالکسر وقت بر کشیدن شمش یقال آیتنا هم عند السَلَّة و یفهم ای عند استلال السیوف (سَلَل) بشده لام و ادوی فراخ و در تک خست ناک سَلَلان بالفهم و سَلَلان بالفهم (سَلَل) کفراب بیماری سل (سَلُول) کعبه قبیل است از قنیر و ایشان جو مرقه بن قصصه اند (سَلُول) نام مادر آنها است از از قبیل است عبد الله بن بهام شاعر و نام مادر عبد الله بن ابی سافق (سَلِيل) کا میر بچه و شتر بچه و بنهم غاز کرده در وی بچید و</p>	<p>نوزاده و اسپ کرده و بچه که بی اسکر و بی سلا متولد شود و آنکه با با سکر یا با سلا متولد شود و یقین است و شمشیر بر کشیده شده و منخر اسپ و منخراب مار و یا منخراب لیس و کوهان و جای دان شدن آب در واد یا میان وادی آب منی و وادی است و وادی فراخ و در تک رخت ناک یا درخت سلم و درخت طلم ناک سَلَلان بالفهم جمع و یقال سَلِيلٌ من سَلَلٍ یقال غل من سَلَم و سَلِيل اشجعی صحابی است و ابو السَلِيل ضریب بن قنیر تابعی و ابو السَلِيل عبد الله بن یاده و ابو السَلِيل احمد بن عیسی صاحب آمد و پسرش سَلِيل بن احمد و سَلِيل بن بشر بن رافع و عبد الله بن کج بن سَلِيل و زید بن حلیفه بن سَلِيل محمد ثمان اند (سَلِيلَة) کسفینه و خنجر و آنچه دراز شود از گوشت پشت و عصب آن یا گوشت باره است یا بیه و ماهی است و راز و پلیه که نه بیه و شتر بچه و شتر بچه</p>
---	--	--

سئل

سئل

سئل

سئل

ریند	(السؤال) پنهان بیرون آمدن	وادی قری با مرض خدام دفات	وسلم بن ابراهیم
(سؤال) بالضم آنچه بیرون کشید	از میان چیز و آهسته آهسته	(السؤال) موضعیت موسوم با	جعفر و سلم بن ابوالذبال
شود از چیز و فرزند و آب شیت	بر آمدن و منه المثل دقتی بداند	آب و منه غرور ذات السلاسل که	وسلم بن عبد الرحمن
مردم	وَأَسْأَلْتُ	سال هشتم از هجرت نبی صلی الله علیه و سلم	وسلم بن قیس
(سئل) بالضم تشدید الیاء	(سئل) پنهان بیرون آمدن از	علیه و سلم شکر سی بر کرد و گمر	وسلم بن قیس محدثان اند
کلی موضع است مر بنی عام	میان چیز یا عام است	عاص در آنجا بختک ساود و دماء	باب سلم محله است با صنها
بن صمصمه را و این تصحیف سلی	(سئل) کجفر آب شین و	سلاسل (آب شیرین شمس و سر	و محله است بشیر از از یک محله
بالقصر نیت	روشن و سرد و خوش که بگوشه و از	(سلاسل) بالکسر موضعیت	از ان هر دو است ابو خلف محمد
(سؤال) کرمانه خار خرمابن	فرد شود و دمی نرم و روان شود	(سلاسل) ریگ بر یکد بگر	بن عبد الملک سلمی بن مولف
سؤال جمع	شونده بگوشه سلاسل بالضم مثل	چفیده ممتد و سخت شده و کتاب کنایه	دهو بدیع فی فقه
(سؤال) بالضم وادی است مر بنی	و نیز سلاسل کوهی است	سطور نامه و کتاب	(سلم) بالکسر آشتی و سلم لغت
عمر بن تیمار	بدینا	(ثوب سلاسل) جامه بدیاف	و یونث و سلم کننده و منه انا سلم
(مسئله) بکسر المیم وزن کلان	(مسئله) پوشکی چیزی بچسبید	و جامه نکارین بکار مخطوط (شی	لین سالتی سلام و اسلام جمع
مسئله جمع	و پاره دراز از کوهان و یکد روان	(مسئل) چیزی در هم پیوسته	و اسلام و سلام و تحت
(مسئول) شمشیر بر کشیده و مرد	کردن آب را يقال سلاسل الماء	(ثوب سلاسل) جامه بدیاف	(سلم) محرکه پیش دادن بجا
بیاض	فی الحلق فتسلسل ای صبیته فاض	(سلاسل الماء) در هم پیوسته	و منه بیع السلم و گردن نهادن و
(ض) سأل أسنانه ریخته شد	و يقال هو ما تسلسل طعاما یعنی و نخور	روان شد آب و نیز تسلسل در	نام مردی و درخت عضاه یا عام
دندان و و سأل مجهول بیمار طعام را	پنهان پدید آمدن برق و سحاب	و تنگ شدن جامه استعمال يقال	است سلمه یک سلام جمع
سل گرید	(سلاسل) بالکسر زنجیر و	تسلسل الثوب اذ البس حتی رقی	و منه ارض ذات اسلام لغی زمیز
(سؤال) بیمار سل گردانیدن	(سلاسله البوق) آنچه در پیش	س ل م	سلمناک و آنکه سلم رویا ند
کسی را يقال أسأله الله فهو مسؤل	پدید آید از برق و کذا اسلسله	(سلم) بالفتح و لو یک گوشه اسلم	و نیز سلم تسلیم و تحت و بند و
لا مسأل و نیز سؤال و زومنی حیات	السحاب سلسل و سلاسل جمع	و سلام جمع و گردیدن مار و	دوسلم موضع است و شهر
و پاره پاره دادن	و نیز سلسله که یکی است سنج	الفعل من نصر و نام مردی	است و نیز ذسلم ابن شدید بن
(استلال) بر کشیدن شمشیر و کار و	بر زمین چفیده	وسلم بن زریه و سلم بن جاده	ثابت است
و جزان	(سلاسل) که علابط آبی است پس		

<p>(سَلَمَة) بالتحرک نام چهار کسر از صحابی و سی کس از محدثان و سَلَمَة الخیر و سَلَمَة الشر در کس بوده اند از بنی قیس</p>	<p>از انماهای بری تعالی و سلامت بی گزندگی و منه الحدیث من یدخل بیته سلام ای یزید بن عیبه الله شاعر</p>	<p>و سَلَم بن ابی الجعد و سَلَم بن عبد الله بن عمر بن الخطاب و سَلَم بن عبد الله بن معروف</p>	<p>و سَلَم بن ابی الجعد و سَلَم بن عبد الله بن عمر بن الخطاب و سَلَم بن عبد الله بن معروف</p>
<p>وام سَلَمَة بنت امیة بن المغیره از زواج بنی صلی الله علیه و سلم</p>	<p>للسلامه من الفتن وقيل اذا دخل سلم والاو لوجه و باکے</p>	<p>(سَلَمَة) صحابیت و شیار بن سَلَمَة (سَلَمَة) محدث و سَلَمَة بنت الحر از دیه و سَلَمَة بنت عقیل</p>	<p>بستان و سَلَم بن شوال کس و سَلَم بن ابی امیة و ابو سالم سیان بن ثانی تابعیان اند</p>
<p>وام سَلَمَة بنت یزید و ام سَلَمَة بنت ابی حکیم یا آن ام سَلَم است یا ام سَلَم ان صحابیات</p>	<p>و گزیده و موضعیت نزویک سَلَمَة و نام که شرفها الله و کوهی است بجای زود و جلیست و یکسر</p>	<p>خواعتیه و سَلَمَة و ایبراهیم سَلَم بنی صلی الله علیه و سلم صحابیه اند و یقال لا و سَلَمَة</p>	<p>سَلَم (سَلَم) کاسر مار گزیده کانهم تقالوا یا سَلَمَة یزید خرم خورده نزویک بهلاک و کساره سم اسپ</p>
<p>و سَلَمَة بن کهل از تابعیان (سَلَمَة) کفره تنگ سلام کس جمع و وزن نکل اطراف و سَلَمَة</p>	<p>عليك قال الجحشيات عليك قيل ما هذا جواب قال هما شجران مؤران</p>	<p>دورست و بی گزند از آفت سَلَمَاء (سَلَمَة) بیای شد و آبیت مر بنی خرن را در جنب ثمار و ابی</p>	<p>و سَلَم (سَلَم) کاسر مار گزیده کانهم تقالوا یا سَلَمَة یزید خرم خورده نزویک بهلاک و کساره سم اسپ</p>
<p>بن قیس جرمی و سَلَمَة بن خنظله سَلَمَة بن کهل و بنو سَلَمَة بن قیس جرمی و سَلَمَة بن خنظله</p>	<p>عليك الاخر و قصر السلام کوشک بر قمر رشید را و عبد الله بن</p>	<p>سَلَم (سَلَم) بی گزند و درست و نیز سَلَم پوستان میان بنی چشم و نام سَلَم (سَلَم) موضعیت و درها</p>	<p>سَلَم (سَلَم) کاسر مار گزیده کانهم تقالوا یا سَلَمَة یزید خرم خورده نزویک بهلاک و کساره سم اسپ</p>
<p>بن قیس جرمی و سَلَمَة بن خنظله سَلَمَة بن کهل و بنو سَلَمَة بن قیس جرمی و سَلَمَة بن خنظله</p>	<p>عليك الاخر و قصر السلام کوشک بر قمر رشید را و عبد الله بن</p>	<p>سَلَم (سَلَم) بی گزند و درست و نیز سَلَم پوستان میان بنی چشم و نام سَلَم (سَلَم) موضعیت و درها</p>	<p>سَلَم (سَلَم) کاسر مار گزیده کانهم تقالوا یا سَلَمَة یزید خرم خورده نزویک بهلاک و کساره سم اسپ</p>
<p>بن قیس جرمی و سَلَمَة بن خنظله سَلَمَة بن کهل و بنو سَلَمَة بن قیس جرمی و سَلَمَة بن خنظله</p>	<p>عليك الاخر و قصر السلام کوشک بر قمر رشید را و عبد الله بن</p>	<p>سَلَم (سَلَم) بی گزند و درست و نیز سَلَم پوستان میان بنی چشم و نام سَلَم (سَلَم) موضعیت و درها</p>	<p>سَلَم (سَلَم) کاسر مار گزیده کانهم تقالوا یا سَلَمَة یزید خرم خورده نزویک بهلاک و کساره سم اسپ</p>
<p>بن قیس جرمی و سَلَمَة بن خنظله سَلَمَة بن کهل و بنو سَلَمَة بن قیس جرمی و سَلَمَة بن خنظله</p>	<p>عليك الاخر و قصر السلام کوشک بر قمر رشید را و عبد الله بن</p>	<p>سَلَم (سَلَم) بی گزند و درست و نیز سَلَم پوستان میان بنی چشم و نام سَلَم (سَلَم) موضعیت و درها</p>	<p>سَلَم (سَلَم) کاسر مار گزیده کانهم تقالوا یا سَلَمَة یزید خرم خورده نزویک بهلاک و کساره سم اسپ</p>

اسفل از کواکب غایت جانب است	عصمت محدث و دیگران بهم	بن عبد الله بن سلمی و سلمی	وام سلیمان صحابه و سلیمان
آن و آنچه بدان بدیدگر	(سلیمان) درختیت و آبیت	بن غیاث و سلمی بن سلمی و سلمی	بن الاشعث از ائمه ثقات و
پیوندند	مر بنی شیبان ز او نام مروی	بن منفذ و ابو سلمی قتبانی	سلیمان بن طرخان و سلیمان
(سلیمان بن سلم) کشاد و و سلیمان	(اسلم) نام مروی و بضم لام نیز	یا آن سلمی کسری محدث اند و نیز	بن حبیب و سلیمان بن ابی ختمه
بن سلیم و و سلیمان بن سلیمان	(سلیمان) بالفتح کوهی است	ابو سلمی کنیت پدر زهریر شاعر	و سلیمان بن ابی سلیمان و
و سلیمان بن ابی سلیمان و و سلیمان	و بطینیت از مراد از ان بطینت	است	و سلیمان بن ابی عبد الله و
بن شریح بن و و سلیمان بن ابی عمر	عبیده سلمانی و غیر او و و سلیمان	(سلمون) محرکه پنج مواضع اند	سلیمان بن عمرو و و سلیمان بن
و و سلیمان بن سکین و و سلیمان	بن سلامة و و سلیمان بن ثمامه و	(سلیمان) کلابه قلعه است	ابی سلم و و سلیمان بن همران
مطیع محدثان اند و و نیز سلیمان	و سلیمان بن خالد و و سلیمان	بنخیر	و و سلیمان بن یسار از اعیان و
و او و علیه السلام و قول خطیب	بن صخره و و سلیمان بن عامر و	(سلمیه) بسکون نیم و تخفیف یا	سلیمان بن حرب قاضی مکه و
(مصرع) جدای محکمه من صنع سلیمان	سلیمان بن الاسلام فارسی صحابی از شهرت از ان شهرت عتیق سلمانی	سلیمان بن داود یکی از حفاظ	سلیمان بن داود و و سلیمان بن الحیره شیخ
اراد من صنع داود فجعله سلیمان	اند و ابو حاتم سلیمان مولای	(اسلم) بتصغیر سلم رگیت	حدیث و و سلیمان بن موسی
ثم غیوره ضروره و نیز سلام و و و	اشجیه و و سلیمان بن ربیع	سیان خضر و بنصر	شعبه است و و سلیمان بن موسی
بصعید و خیف سلام بکه است	تا بعیان اند و و ابو سلیمان کنیت	(اسلم) بضم خمره و کسر لام کوهی	فقیه اهل شام
و و سلیمان بن ابی الحقیق و و سلیمان	کوه گردان	است سیرا	(سلیمان) کجاری استخوان چل
بن محمد بن ناهض و سعد بن جعفر	(سلمی) کسری موضعیت	(و و السلومه) بالفتح از بنی الهار	شتر و استخوان انگشت دست
بن سلام و محمد بن سلام بکنند	بنجد و اطمی است بطائف کوهی	بن مالک	و یا سلیمات جمع و و سلیمان
اختلاف	از دو کوه طی شرقی مدینه و حی	(سلومه) مشدده اللام و تقصیر	کساری یا جنوب
(سلامه) بتشدید لام بنت عام	است از دارم و کیا بیت و نام	نام و دختر حرث بن زید زن عدی	(سلیمان) بالضم و کسر النون
مولاه است مرعایشه را و	و صحابی و شانزده صحابه و	ابن الرقام	موضعیت
سلامه معینه عقیقه عبد الرحمن	سلمی بن جندل فرد است	(سلیمان بن ابی سلیمان)	(مسلمه) کمر حله بن جندل و
بن عبد الله بن عامر سلامه القصر	وام سلمی زن ابی رافق است	و سلیمان بن عمر و و سلیمان	سلمه بن سلم و سلمه بن قیس
است	و ابو سلمی کنیت آفتاب	بن صر و و سلیمان بن عمر و	و مسلمه بن عافی و مسلمه بن
(سلامیه) دهی است بموصل	پرست	و سلیمان بن مسهر و و سلیمان بن	شیبان صحابیاند
از ان ده است عبد الرحمن بن	(سلمی) بن یحیی کی شری	ماشم و و سلیمان بن اکیمه صحابیاند	(مسلمه) بتصغیر از اسما

رجال است و مسلم که کذاب متبني	رضی الله عنهم	(استلام) بسودن شک البلب	تا بنگرد و آنرا
بود در عهد نبی صلی الله علیه وسلم	(مُسْلِمَة) نام مردی	یا بدست یقال استلم الحجر و کذا	س ل ه ب
و هو مُسْلِمَة بن کثیر بن حبیب	(أَسْلَمْتُ عَنْهُ) گزاشتم آن را	استلامه یا لفرای لسه اما بالقبلة	(سَلَّيْتُ) کجعفر مرد دراز بالا
بن الحارث بن عبد الحارث	بعد از آنکه بودم در وی (وَأَسْلَمْتُ)	او بالید و خوشه بر آمدن کشت را	یا دراز از هر چیزی و اسپ دراز
(مَسْلُوم) مارگزیده و ادایم	الآخرین) رویانید زمین درخت	و یقال هو لا یستلم علی سخطه ای لا	خایه و سطره دراز استخوان
(مَسْلُوم) پوست پیراسته بزرگ	سلم را + و نیز استلام) گردن	یصطرح علی ما یکدیگر	سلاهیته جمع + و نام سنگ
سلم	نهادن و اسلام آوردن و فرو	(سَلَّمْتُ) به دیگر صلح کردن و قولم	(سَلَّيْتُ) اسپ کلان و دراز
(مَسْلُومَاء) زمین سمناک	گذاشتن و یا برسی نادادن کسی	هو لا یستلم خیلایه یعنی او سخن	استخوان و اسپ دراز سیکل و نافه
(س) سَلَّمَ مِنَ الْإِثْمِ سَلَامَةً	یقال أَسْلَمَ الْعَدُوُّ إِذَا اخذته	رست نیکوید که شنیده شود از	سَلَّيْتُ شتراده فریه
بگذاشتند و برایشانیت و نیز	و کار کسی سپردن یقال أَسْلَمَ أَمْرُهُ	وسی و اذا تسلمت الخیل تسایت	(سَلَّيْتُ) بالکسر زن دیر سلاها
سَلَامَةً) بی گزندگی و بی عیب شدن	الی الله ای سلمه و بیع سلم کردن و	لا یهیج بعضها بعضا	شله
و قولم و لا بدی تسلم کسب کان	بصلح در آمدن	(تَسَلَّمَ) نیز گرفتن یقال تسلمت	(اسلحیاب) باز زمین اسپ و
کذا و کذا ای لا و الله الذی یسلک	(تَسَلَّمَ) سلمان گویانیدن یقال	الشیء الیه یسلمه اذا اعطیته قنایه	دراز شدن و منه قول اعرابی یصف
و یقال ذی تسلمان و تسلمون تسلمین	کان یسبی محمد اثم تسلم اے	و اسلام آوردن و راه سپردن و	فرسه اذا عدل اسلحت و اذا اقید
و تسلمن و اذهب بذی تسلم و اذهبها	یسبی یسلم	خطا نکردن در آن یقال تسلم	اجلعت و اذا انتصب اتلاک
بذی تسلمان اذهبوا بذی تسلمون	(مُسْلِم) کفظم نام مردی	الطریق اذا ركبہ ولم یخطئ	س ل ه ج
ای اذهب بسلاستک لا یضاف	(سَلَّمَ اللَّهُ مِنَ الْإِثْمِ سَلَامَةً)	(أَسْتَسْلِمُ لَهُ) گردن نهادن او را	(سَلَّجْتُ) بالفتح دراز از هر چیزی
ذوالا الی تسلم کما لا تضب لدن	رمانید او را از آفت و بی گزند	س ل م ج	س ل ه م
غیر غر وة	داشت + و سَلَّمْتُهُ الیه) بیکر کرد	(سَلَّجْتُ) بالفتح بیکان دراز با یک	(سَلَّحْتُ) بالفتح لاغره و دراز و نوا
(ض) سَلَّمَ الْجِلْدَ سَلَامًا	آزادسوی او + و نیز تسلیم کردن	سلاج جمع	از بیماری و حی است از مزج
بیراست پوست را بدرخت سلم	دادن حکم قضا و راضی بودن و	س ل م س	(سَلَّحْتُ) کز برج نام مردی
و سَلَّمَ الدُّنُو) فارغ شد از کاران	سلام کردن و یعدی بصلح	(سَلَّمَ اس) بفتحات شهری است	(مُسْلَحَتُهُ) کمشتر گوز برگشته
و حکم ساخت آنرا و نیکو ساخت	(مسالمته) صلح کردن با یکدیگر	باز بیجان	(سَلَّحْتُمُ) گوز برگشتن یقال
(مُسْلِم) کحمن نام مردی و	و آشتی کردن با کسی سلام بالکسر	س ل ن ط	اسلکم لونه ای تغیر
نیز نام قریب بیت کس از صحابه	شد	(اسلطاء) بر آمدن بسوی چیزی	س ل و

(سَلَوَى) بالفتح والقصر شند و مرغی است شبیه تیو و هندی
 لو خوانند سَلَوَة کی و قال
 الا فحش لم اسمع له بواحد و تحیل
 ان کیون جمعه و و حدانه سوار
 و هر چیز که تسلی بخشد
 (سَلَوَة) و یضم خرسندی و بی غمی
 اسم است تسلی را و فراخی زندگانی
 و منه هو فی سَلَوَة من العیش ای
 فی رَغَدَة
 (سَلَوَان) بالضم مهره افنون
 یا آن آب باران است که بر مهره
 افنون ریخته بجا شوق خوراند
 تا از عشق تسلی یابد و السَلَوَان
 آن یوحنا تراب قلب میت فیجمل
 فی ماء فیسقی العاشق فیموت
 حبه + یاداری بی غمی است که خورد
 آن اندوه را دور کند و آن را فحش
 هم خوانند وادی است بر سر کیمیا
 و سینه است عجیب بقدر که در
 روز یک بار دو بار روان گردد
 و بدان برکت جویند
 (سَلَوَانَة) بالضم مهره و مهره
 افنون که بدان زمان شوهر را
 از زمان دیگر بکشند و بفتح و مهره

ست که آنرا در ریگ دفن کنند
 پس هرگاه سیاه گردد از آن
 بر آورده آب باران بر آن پاشند
 و آن آب را بجر که خوراند از
 عشق تسلی یابد
 (سَلَى) کسی و کسر لایمه وادی
 است
 (ن س) سَلَاة و عَنَة سَلَوَا
 بالفتح و سَلَوَا و سَلِیًا بالضم منیا
 و سَلَوَا تا فراموش کرد آن را و
 خرسند و بی غم شد
 (مُسَلِیَة) کهنه پر رطبی است
 و مُسَلِیَة بن هذان صحابی
 است
 (سَلَاة عَنَة) فراموش کنانید
 و آن چیز و خرسند و بی غم
 گردانید و نیز اسلَا (بی بیم
 شدن قوم از دزدگان
 (مُسَلِی) کجاست خرسندی و
 بی غمی دهنده و سوم سپستان
 (سَلِیَة) خرسندی و بی یزمانی
 و آن
 (اسلَاة) فریب شدن گو سپند
 (سَلِی) خرسندی و بی غمی
 و خرسند و فریب شدن اقبال اسلَاة

عَنَة فَسَلَى یعنی بی غم کرد و را
 پس بی غم گردید
 (اسلَاة) بی غم شدن و دور گردیدن
 غم از کسی يقال اسلَى عَنّی الهم
 اذا انكشف عنه
 س ل ی
 (سَلَى) بالقصر پوستی که بر روی بچه
 در کشیده را بد و آنرا بفارسی یارک
 خوانند اسلَاة جمع و شهرت
 بنظر سلاوی منسوب است آن
 و يقال و قعوا فی سَلَا جمل یعنی
 در کار و دشواری افتادند زیرا که شتر
 نر سلا ندارد و کذا انقطع السلا
 فی البطن و قع گویند که حیل کار
 نمانده باشد چنانکه گویند بلغ اسکیر
 العظم
 (سَلَاة سَلِیاء) کجای آنکه سلا
 او در شکمش مانده باشد
 (س) سَلِیَة لَشَاة سَلَاة
 منقطع شد سلامی آن دشکموئی
 و سَلِیَة عَنَة تسلی یا فتم از آن
 و خرسند و بی غم شد منقطع فی سلوت
 (سَلِیَة) بیرون کشیدن سلامی
 و آن را از رحم آن
 (اسلَاة) بیرون انداختن سلا را

يقال اسلَت الشاة اذا طرحت
باب السین فصل
 س م ت
 (سَمَت) بالفتح راه و روش نیکو
 يقال ما احسن سَمَة ای هَذِیة
 و راستی و سیاه راه رفتن و سجده
 گمان راه رفتن و الفعل من نصر
 و ضرب و آماده کردن رای و
 وجه سخن او افضل من ضرب يقال
 سَمَت لهم اذا هَيَّاهم و حیه الکلا
 و الرای
 (یوسف بن خالد بن عمیر
 سَمَتی) بالفتح محدث است و کذب
 ابن سَعِین و کان من فقهاء الخفیه
 و فی الطبقات و کان یدعی الصُحبة
 للامام ابی حنیفة کثیر الاخذ عنه
 (سَمَت) نام خدای گفتن بر
 چیز و بر حکم الله گفتن عطسه
 دهنده را و بالشین المعجزة ایضا
 و قال ابو عبید الشین المعجزة
 اعلی فی کلامهم و اکثر و نیز
 (سَمَت) ملازم بودن میان
 و روی را
 (مُسَمَّت النعل) مینا لفل
 جای مین از کفش تا طرف

سمج	سمج	سمج	سمج	سمج
آن	آن مصفوی است سَمَحَاء جمع	وَسَمُوحًا وِسَمُوحَةً بِالضَّمِّ وَشَمَّتْ	پشت	پشت
سَمَّتْ) میان راه رفتن و نیکو	کانه جمع سَمِیح کا میر سَمَائِج	بِالْفَتْحِ وَشَمَّاحًا) بِالکَسْرِ جَوَانِ مَرْدِ	(سَمُوحَج) بِالضَّمِّ دَرِاز بَالَا	(سَمُوحَج) بِالضَّمِّ دَرِاز بَالَا
سیرت شدن	شده کانه جمع مَسَاح بِالکَسْرِ و	کَرِید + وَشَمَّحَ بِهِ) جَوَانِ مَرْدِ	دشمن روی	دشمن روی
س م ج	عَوْدَسَمَح) چوب بی گره و دایو	کَرِید وَخَشِید - کَذَا سَمَحٍ لِي اِي	س م ح ق	س م ح ق
(سَمَح) بِالْفَتْحِ وَکَلَفَ شَمَّاح	السَّمَحُ خَادِمٌ نَبِيٌّ سَمَّاحٌ وَهَوَايِ	اَعْطَانِي	(سَمَحَاق) کَقَطَّاسِ پُوسْتِ	(سَمَحَاق) کَقَطَّاسِ پُوسْتِ
بِالکَسْرِ جمع و نیز سَمَح) بِالْفَتْحِ شِير	آن حضرت صلی الله علیه و سلم و	(اَسَمَحَ اِسْمَاحًا) جَوَانِ مَرْدِ	سر و شستگی که بدان پوست	سر و شستگی که بدان پوست
چرب مزه برگشته	ناش ایا دست بکسر نهزه تخفیف	و جَوَانِ مَرْدِ نَمُود + وَنِيز اِسْمَاحِ	رسد	رسد
(سَمَاحَةٌ) بِالْفَتْحِ زَشْتِ زَرَشْتِ	یای شناه تختیه و تابعی است	نَزَمَ و رَامَ شَدَن و مَنَه قَوْلَهُ سَمَحَتٌ	(سَمُوحَق) کَعَصْفُورِ خَرَامِیْنِ	(سَمُوحَق) کَعَصْفُورِ خَرَامِیْنِ
شدن و لعل من کرم	مَعُوذُ الرَّحْمَنِ و لَقَبٌ بِدَرَجِ	قَرَوْنَتَهُ اِي ذَلَّتْ نَفْسُهُ + و رَامَ	دراز	دراز
(سَمِیج) کا میر زشت و شیر چرب	(سَمَحَةٌ) بِالْفَتْحِ زَن جَوَانِ مَرْدِ	شَدَن سَتُورِ بَعْدِ نَفَرَتِ وَ سَرَشِي قِيَالِ	(سَمَاحِيْقُ السَّمَاءِ) پارهای	(سَمَاحِيْقُ السَّمَاءِ) پارهای
مزه برگشته سَمَاح جمع	سَمَاح بِالکَسْرِ جمع لاغر + وکیار	اَسَمَحَتِ اللَّذَائَةُ اِي لَا تَتَّ بَعْدَ	ابرو پارهای پیه بر روده	ابرو پارهای پیه بر روده
(سَمَحَةٌ سَمِیجًا) زشت گردنید	جَوَانِ مَرْدِ نَمُودَن و کمان موافق	اِسْتِصْغَابِ	س م خ	س م خ
اورا	و نَزَمَ و مَلَتِ که دران هرج و مرج	(سَمِیج) نَزَمَ رَفْتَن و رَسَتِ	(سَمَحَه) بِالکَسْرِ سَیَّاتِ گُوشِ	(سَمَحَه) بِالکَسْرِ سَیَّاتِ گُوشِ
(اِسْتَمَحَه) زشت شمرد او را	نَبُود + وَنِيز سَمَحَةٌ) نَامِ اِسْبَغِفِ	کَرَدَن نِيزه تَقَافِ و تَسَابِی کَرَدَنِ	دشمن و منه انه لَحَسَنُ السَّمَحَةِ	دشمن و منه انه لَحَسَنُ السَّمَحَةِ
س م ج و	بَنِ ابی طَالِبٍ ضی الدَّعْنَةُ وَضَمِیْمِ	و کَرِخِیْتِ و آسَانِی کَرَدَنِ بَاکَسِ	یعنی نیکو گاه دارنده سموعات	یعنی نیکو گاه دارنده سموعات
(سَمَحُ اللَّبَنِ سَمَحَةٌ) زیاده	سَمَحُ بَنِ سَعْدٍ وَ سَمَحَةُ بَنِ هَالِ	(مَسَاحَةٌ) آسَانِی کَرَدَنِ بَاکَسِ	ست کانه مَأْخُذٌ مِّنَ السَّمَاحِ	ست کانه مَأْخُذٌ مِّنَ السَّمَاحِ
گرد آب رادر شیر	هر دو ضم است	(سَمَاحُ) هَدِیْگَرِ آسَانِی کَرَدَنِ	العِفَاصُ	العِفَاصُ
س م ج ن	(اَسَمَح) آسان تر	(اِسْمَاحِ) جَوَانِ مَرْدِ شَدَنِ	(سَمَاحِ) بِالکَسْرِ سَوَارِخِ گُوشِ	(سَمَاحِ) بِالکَسْرِ سَوَارِخِ گُوشِ
(سَمَحُون) بفتحین جد والد	(سَمَاحِ) بِالکَسْرِ نَوْعِ اَزْخَانِ هَابِ	س م ح ج	(ف) سَمَحَةٌ) زَدِ بَرِ سَوَارِخِ گُوشِ	(ف) سَمَحَةٌ) زَدِ بَرِ سَوَارِخِ گُوشِ
ابو القاسم احمد بن عبد الودود	چرین	(سَمَحَج) بِالْفَتْحِ اِسْبَاحِ وَ حَسْرَادَه	او و رسید آن را پس خسته کرد + و	او و رسید آن را پس خسته کرد + و
بن علی بن سَمَحُونِ هَالِی اَنَدَلِی	(سَمِیجَه) بکهنه چاهیت بینه	دَرِازِ پَشْتِ و اِسْبَاحِ بَارِکِ مِیَانِ	سَمَحِ الدَّرْعِ) بَرِآمِ یا شِکُونِ	سَمَحِ الدَّرْعِ) بَرِآمِ یا شِکُونِ
شاعری است	بسیار آب	و رَشْتِ گوشت از صفات مَوْنِشِ	بر آورد	بر آورد
س م ح	(مَسَمَح) مَسْکَنِ و سَعَتِ و فَرَاخِ	س م ل خ	(سَمَلُوحِ) بِالضَّمِّ رِیْمِ گُوشِ و اَنِجِ	(سَمَلُوحِ) بِالضَّمِّ رِیْمِ گُوشِ و اَنِجِ
(سَمَح) بِالْفَتْحِ آسان و جوان مرد	قِيَالِ اِنَّ فِیْهِ لَمَسَمَحًا اِیْ شَمَّاحًا	(سَمَحَه) بِالْفَتْحِ دَرِازِی هَرِ جِزِی	بر آورد شود از شاخهای گیاه فی	بر آورد شود از شاخهای گیاه فی
سَمَحِ تَخْفِیفِ یا و سَمِیجِ تَشْدِیدِ	(ک) سَمَحِ سَمَاحًا و سَمَاحَةً	(سَمَاحِ) بِالکَسْرِ اَوِیَانِ دَرِازِ		

<p>(سَمَدُخ) بالکسریم گوش (سَمَاح) شیرخفته لفته فی الصاد (سَمَاحِج) بیای شدوی مزه از شیر و طعم و شیریکه در خیک رنجیده و گوی گزارند تا بخسید</p>	<p>برنج دید در کار + و نیز سَمُود بر شدن تقول سَمَرْتُ اذ اَعْلَوْتُ و سحر ایتیان و شکفت داشتن از پیر اندوه باشد یا نشاط و بازی کردن و سرود گفتن (سَمَدُ الْاَرْضِ سَمْدُكَ) باروا زمین را بساد + و سَمَدُ الشَّعْرِ از بن بر کند بوی را</p>	<p>سخت است و استوار (سَمَدُ رَا) ضعیف شدن میان س م د ع (سَمْدِج) کسفر جل و قدیم ال دال بهتر بزرگ جوان مرد زم خوب بسیار خیر و مرد دلاور و گرگ و مرد چالاک ذر حاجات خود و شمشیر و نام مردی و نام دختر قیس که صحابه است و نام سپ برابر بن قیس بن قباب</p>	<p>فی لیلۃ فستراء - و روزگار و زمانه و تاریکی شب و مجلس افسانه گویان (محمد بن موسی سحر می) حرکه محدث است + و جذب بن مروان سمری از اولاد سمره بن جذب (سَمْرَة) بالضم گندم گونی و آن گنیت میان سفیدی و سیاهی و گندم گون شدن و بالفعل من کرم و سمع (سَمْرَة) بالضم سیم و رخت طلح سَمَرَاتِ اسْمُرْجِج و سومجج قلت است و صفر آن اُسْمُرْجِج مثل اشبه شرح شرحا لوان اسیمر + و نیز سَمْرَة از اعلی ست + و سمره بن جاده بن جذبه و سمره بن عمرو بن جذبه + و سمره بن جذبه بن هلال + و سمره بن حبیب + و سمره بن بصره و سمره بن عمرو و غیری و سمره بن فاکک + و سمره بن معاویه و سمره بن یسیر و صحابه بیان از (اِبِلُ سَمْرَیَّة) شترانیکه درخت طلح را چرا کنند +</p>
<p>س م خ ن (سَمْحُون) کصعوق نام پدر ابو کبر اندلسی ادیب نحوی</p>	<p>(اسْمِدَاد) بر آسیدن از خشم و خزان + اسْمِدَاد) شده فیها</p>	<p>س م د (سَمَد) بالفتح همیشه قیال هو لک سَمَدِی سَمَدَا</p>	<p>س م د (سَمَدُور) بالضم بادشاه بن جت که بینائی از نظر بسوی او کو تا ہی میکند و خیره می شود و تخر سگردد و پرده چشم (سَمَادِی) ضعف بینائی یا آنچه نمودار شود مردم را بسبب ضعف بصیرت و غشی و دوران سر و نیکی و نام زنی (سَمَدَر) بنون و سَمَدَر بیا جانور است که پوست آنرا آتش نسوزد (طَرِيقُ سَمَدَر) کشتعرا ست دراز + و کلام سَمَدَر س م ر (سَمَر) بالتحریک شب و افسانه شب و ضو و قریل و منده سَمَر خدیث اللیل لانهم كانوا یحرقون فی ضو القمر + و منهل افطه السمر و القمری و دام الناس سَمَرُون س م ر (سَمَدَان) حرکه قلعه است بین (ن) سَمَدُ سَمُودَا سرور و ادا از تکر و نخت + و سَمَدَاتِ الْاِبِل نیک کوشیدند شتران در رفتن + و سَمَدَ فی الْعَمَلِ</p>
<p>س م د (سَمَد) بالفتح همیشه قیال هو لک سَمَدِی سَمَدَا</p>	<p>س م د (سَمَدُور) بالضم بادشاه بن جت که بینائی از نظر بسوی او کو تا ہی میکند و خیره می شود و تخر سگردد و پرده چشم (سَمَادِی) ضعف بینائی یا آنچه نمودار شود مردم را بسبب ضعف بصیرت و غشی و دوران سر و نیکی و نام زنی (سَمَدَر) بنون و سَمَدَر بیا جانور است که پوست آنرا آتش نسوزد (طَرِيقُ سَمَدَر) کشتعرا ست دراز + و کلام سَمَدَر</p>	<p>س م د (سَمَد) بالفتح همیشه قیال هو لک سَمَدِی سَمَدَا</p>	<p>س م د (سَمَد) بالفتح همیشه قیال هو لک سَمَدِی سَمَدَا</p>

را سَمَن) کا مَر گندم گون و شیر از مواد را سَمَن آن) آب و گندم یا آب و نیزه (سَمَن) مونت اسم است و گندم آرد می که نخاله آن را جدا کرده باشد و شیر و دوشه از چرم و اسب صفوان بن ابی صهبان و شتر ماده است و نام دختر نهیک اَدْرَكَتْ ذَمْنُ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ و سلم (سَمَن) افسانه گوینده و گویندگان اسم جمع است سَمَر مثله سَمَر گفارج جمع * و مجلس انب گویندگان * و ذ و سَمَر (ملکی است از ملوک مین سَمَرَة) که حاجت دهی است میان حرمین و قومی است از یهود که در بعض احکام با ایشان مخافت دارند و گریه است از اسرائیلیان و قبل منهم السامری ابراهیم بن ابی العباس سامری) بفتح سیم محدث است و پس من سَمَرَاتِی الَّتِی هُم مَنَائِی و سامری آنکه بر شش گوساله	کرد و کبیر سیم و از گبران کران است یا نذر بگه از اسرائیلیان منسوب سبویک موضعی را ایشا نرا یا سبویک قبله از ایشان و نامش موسی بن خلفا است (سَمَر) بانفع شیر تنگ بیار آب و نیز سَمَر (موضعی است و نیم بها سازند (سَمَوْرَة) کعبور شتر ماده نیز و (سَمِیْر) کامیز زمانه و روزگار و شهر جالاق (سَمْرَحَة) بالتحریک غول (سَمَر) بالکسر آنجه بدان چیزی را استوار کنند و میخ آهن مسامیر جمع و بند آهن و نام گله است مرام المومنین میمونه را که در حقش شرم بود و قبیله آن بیار شد از حتمی السمار و نام او عمر و ضبی و مرد نیکو سیاست کننده شتران (سَمَوْر) مرد کم گوشت و نریت پویند استخوان و در پی و کدر و آمیخته زندگانی (سَمَوْرَة) دختر درشت بدن سخت گوشت (سَمَن سَمَر) بانفع و سَمَوْر خواب نکرد شب و افسانه گفت *	(سَمِیْرِیَّة) نوعی از کشتیها (سَمِیْرَاء) مصغر سَمَاء موضعی است و نام دختر قیس که صحابه است (سَمَوْر) کشور جابوری است که از پوست آن پوستینهایی گیاه را * و سَمَر الخضر) خورد شراب را * و سَمَن (لش) میخ و در کرد آن چیز را و استوار نمود و این معنی از ضرب نیز آمده (سَمِیْر) استوار کردن چیزی را و میخ و در نمودن و دامن زدن در مار کردن و زود در مار کردن تیر را و تنگ کردن شیر باب و کور کردن حشیم کسی را (سَمَرَة) افسانه گفتن را سَمِیْر (سخت گندم گون شدن * سَمِیْر) شد س م ر ت (سَمَوْر) با بضم دراز س م ر ج (سَمْرَجَة) دادن و منه سَمْرَج له ای اعطیه (سَمْرَج) تشدید را بر زب سَمْرَج سه باره خروج گرفتن سَمْرَجَة بالا نشد فارسی است معرب نام
---	---	--

وزمی که در آن خراج را نقد کنند	سم س ق	بی داغ نشان * و فعل سَمَطَ نعل	(سَمُوط) بره و بزغاله پاکیزه
سم م رد	(سَمَسَق) کچغرو زربج و قفند	یک تخت	از موسی جهت بریان
(سَمُود) بالضم دراز	و جند ب کل یا سین و زنگوش	(سِمَاط) با کسر آنجه بران لحام	(ن ض) سَمَطُ الجدی سَمَطَا
سم م رط	سم م ط	کشند ورسته * و سِمَاطُ القوم	بالفتح پاکیزه کرد موسی بزغال را
(رجل سَمُوطُ الرأس) بنیا	(سَمَط) بالفتح مرد سبک حال	رسته تخم * و سِمَاطُ الشجر رسته ز	جهت بریان کردن * و سَمَطُ
للمفعول مرد و راز سر	(سِمَط) با کسر رشته مرد و راز	ورخت * و سِمَاطُ الوادی بن	الشجر * و سَمَطُ آن راز * و سَمَطُ
سم م رطل	یا شبه و خزان و گردن بند جمیل	سینه و منتهای آن سَمَطُ گلب	السنکین تیز کرد کار و راز * و
(سَمَطَل) کسوف جل و راز بالا	و راز ترا ز گلو بند سَمُوط جمع * و جمع	* و يقال هم علی سِمَاط واحد	سَمَطُ اللبن سَمُوطَا و قلات
مضطر بخلقت سَمَطُول مثله	زره که فارس بر سرین اسپ ویزد	یعنی ایشان بر یک نظم و روش اند	تا زگی آن و هنوز زره نگر و نیفتد
سم م س ر	و دوال قراک و چادر بی استر	* و سِمَاطان و ورسته از ورخت	یا سَمُوط اول تغیر شیر است *
(سَمَسَرَة) نیک ما بر شدن حال	که بردوش اندازند یا چادر از منبه	و موم و يقال یمشی بین السماطین	و سَمَطُ الرجل خاموش گردید
زمین	یا جامه که از زیر جامه نمایان باشد	یعنی میان دو ورسته	(اَسَمَطُ الرجل) خاموش شد
طج (سَمَسَاك) با کسر میاخی میان	مرد و زیر یک و سبک چالاک صیاد	(سَمِط) شیر ترش یا شیر که حلاوت	(مَسَمَط) کفظم نوعی از شرع بقال
باج و شتری سَمَاکَة جمع * و مالک	چالاک سبک دست و ریگ توده	تا زگی از موسی رفته باشد و هنوز زره	شعر سَمِط و قصیده سَمِطَة و آن
چیزی و بر پا دارنده آن میاخی	دراز یا آن ریگ که بر زمین اند	نگردانیده باشد	چنان باشد که جمع کند ابیات را
میان دو دست * و سَمَسَاكُ الرجل	رستی باشد و نام پدرش جمیل	(سَمِيط) کامیر بره پاکیزه از موسی	یک قافیه مخالف قوافی ابیات
نیک ما بر باحوال زمین سَمَسَاكَة	صحابی * و مندر بن السمط و ثابت	جهت بریان و مرد سبک حال و زره	سابقه کفوله و سَمِط کشف بالرفع
مونت	بن السمط محدثان اند و شمله	خشت نخسته	ذیل * اَقَمْتُ بَعْضُ ذی سَفَاسِق
سم م س ط	دستاد بر سینه و بر دو کف قفا * و	(سَمِيط) کز بریده خشت نخسته	مَبْلَه * فَجَعْتُ بِهِ فی مَلَقِ الحی
(سَمِيسَاط) بضم سین و فتح سیم	بنو السمط قومی است از ترسیان	و نام مردی	خَلَد * تَرَكْتُ عَتَا قِ الطَّيْرِ فَنَحَلُ
شهریت کنار فرات از آن شهریت	* و ابو السمط از کنیت ایشان	(نَاقَة اَسَمَاط) بالفتح شتر ماده	حَوَلَه * کَانَ عَلَی النَوَابِه نَضَحَ جَرَبَال
شیخ ابو القاسم علی بن محمد بن یحیی	(قَصِيدَة سَمِطِيَة) بضم صیغه	بے داغ و فعل اَسَمَاط نعل	و حکمی و نشود یقال لِحَمَاكُ مَسَمَطَا
سبکی و مشقی سَمَاطی که از اکا	سرطه است	یک تخت * و سَمَاوِل اَسَمَاط	ای مَسَمَا ای لَكَ حَمَاك و لَقَر
محدثین و مشق است و وقف کننده	(سَمَط) بالضم جامه صرف	از ارباب مشق یعنی یک کلاه کتوب	الاحذو فَاذ یقال ایضاً خذ حَمَاك
خانقاهی که در آن است	(رَاقَة سَمَط) بضم تین شتر ماده	اخلاق یعنی جامه کمند	مَسَمَطَا ای سهلاً نافعاً و نیز سَمَط

فرستاده که باز نگردد

(سَمَطٌ غَرِيمَةٌ تَسْمِيْكًا) را کرد

قرض در خود را و سَمَطُ الشَّيْءِ

بر فراز آن و نخت آن چیز را

نیز تَسْمِيْكٌ) خاموش شدن

شد و للمبالغة

(تَسْمَطُ) او نخته شدن بچشم

سم ع

(سَمِعَ) بالفتح شنوای بکون اللوح

والجمع وهو فی الاصل مصدوقه

یجمع علی اسماع و اسمع و جمع

الجمع اسمع * و گوش آنچو گوش

زند و شنیده شود و ذکر شنیده شده

و کسر و یقال سَمِعْتُ اِلَى اِی

شمار من * و قالوا ذلک سمع اذنی

و کسر یعنی آن قول را شنوایان

گوش من است و کذا اسماعها و سَمِعْتُهَا

و ان شئت قلت سَمِعْتُهَا قَدْ اَخَذْتُهَا

و تخصّص نفسك یعنی این وقتی

باشد که ذات خود را بسامع خاص

نگردانی * و قالوا ایضا اخذت

عنه سمعاً و سمعاً عکراً و ابالمصد

علی غیر فعل * و قالوا اسمعاً و

طاعة بالنصب علی اصمارة الفعل

تسمع و تطیع و یرفع اِی امر ذلک

* و یقال سَمِعُ اذنی فَلَها ناکد سَمِعَ

اذنی فَلَها ناکد و یکران یعنی شنیدم

اورا که می گفت این را * یقال

هُوَ بَيْنَ سَمْعِ الْأَرْضِ وَ بَصَرِهَا

و یکران یعنی معلوم نیست که کجاست

او معناه بین سَمْعِ الْأَرْضِ

فَحُذِفَ الْمَصَافُ أَوْ هُوَ بَارِضٌ لِيَهْ

مَکَاهِلُهَا أَحَدُ اِیْنِ عَزِيزٍ كَسَمِعَ

اورا نمی بیند و بخشش نمی شود

یا سمع زمین و بصر آن طول زمین

و عرض آن است و منه لَقِيَ نَفْسَهُ

بَيْنَ سَمْعِ الْأَرْضِ وَ بَصَرِهَا یعنی در

خطر انداخت نفس خود را و معلوم

نیست که کجا است و هو حیث

لَا يَسْمَعُ صَوْتَ الْإِنْسَانِ لَا يَرَى

بَصَرُ الْإِنْسَانِ

(سَمِعَتْ) بالفتح یک بار شنودن

و هو فعلة من الاستماع و بالکسر

هیتة * و اذُنُ سَمِعَتْ بالفتح

و یکر گوش شنود و یقال فعلة

ذلک رِیَاءُ و سَمِعَتْ و یضم یکر

یعنی کرد این را تا ببینند و بشنوند

(سَمِعَ) بالکسر ذکر نیکو یقال ذهب

و یقال فی الناس یعنی رفت فکر

خیر او میان مردم و بجهت گرگ از

کفار و منه المثلُ أَسْمَعُ مِنْ سَمِعَ

سَمِعَتْهُ مَوْنٌ يَزْعُمُونَ أَنَّهُ لَا يَمُوتُ

حَتَّى نَفِيهِ كَالْحَيَّةِ وَ فِي عِدَّةٍ

أَسْمَعُ مِنَ الطَّيْرِ وَ نَزَرَ كَوْنَهُ كَبِتْ

آن را دید برسی ذراع باشد و

کو بی است و بدین معنی بدون الف

و لام آید و در چل سَمِعَ

یعنی مرد نیکو نام و شنوایانند

کوی را یا عام است و کذا اجل

ذو سَمِعَ و در دعا گویند اللَّهُمَّ

سَمِعًا لَا يَلْغَا وَ يَفْتَحَانِ بِنِي شَيْدِه

شود و بدیگری رسانیده نشود

یا شنیده شود و محتاج به اینند

که کرد یا شنیده شود و نام تمام

او هو کلام یقول له من سَمِعَ خَيْرًا

لَا يُجِبُهُ * و ام السَمْعِ مغریر

را اذن سَمِعَتْ کفر خه گوش شنود

(سَمِعَ) محرکه او کعب بن لک

بن زید بن سهل پدر قبیلہ است

از حمیر از آن قبیلہ است ابو ریم

اخراب بن اسید و نفعه که ابوعیان

اند و محمد بن عمر تبع تابع

و عبد الرحمن بن عباس محدث

و یقال فی النسبة ایضا سَمِعَ

بالکسر

(سَمَاع) بالفتح شنوای و ذکر

شنیده شده و بر او از که شنیدن

آن خوش آید و در چل و سَمَاع

مرد نیکو نام * و نیز سَمَاع

بطنی است از عرب * و کقطام

اسم فعل است ای اسمع مثل ذلک

و سَمَاعِ اِی اذ رک و اصنع

(سَمَاعَةٌ) بالفتح نام مردی * و

رافعه بن سماعه محدث است

محمد بن سماعه الرطی کسبر است

و صدوق و یحیی بن محمد بن سماعه

الکوفی قاضی حنفی

(أَسْمَعُ) لایق ترد و موافق ترد و بی

حدیث الضحاک لما عَرَضَ عَلَيْهِ

الاسلام قال فسمعت منه کلاماً

لَمْ أَسْمَعْ قَطُّ قَوْلًا أَسْمَعُ مِنْهُ اِی

أَبْلَغَ وَ أَجْمَعَ فِي الْقَلْبِ

(سَمِيعٌ) کامیر شنوایانند و شنوده

و صفی از صفات باری تعالی و مینه

آن داننده هر چیز و شیر که از دور

مردم و خبر آن شنود و و ام السَمِيعِ

مغریر و اذن سَمِيعٌ گوش

شنوایان سَمِيعَةٌ مثله

(سَمِيعٌ) کز بر نام مردی

(سَمِيعِيَّةٌ) کز بریده دبی است

نزدیک مکہ	اول و ثالث و کسر دو و کسر	(سَمَاعَة) اگر کسی از اول و ثالث سمع	تَسْمَعَة مثله * و يقال فَعَلْتَهُ
(سَمَاعَة) کصاحتہ گوش و اذان	اول و فتح ثالث و تشدید نون	پدر قبیلہ است	تَسْمَعَتَكَ وَ تَسْمَعَة لَكَ یعنی
سامعۃ گوش شنوا	در ہمہ و سَمَاعَة کخود و مخففتہ	(س) سَمِعَ اللّٰهُ وَلَهُ سَمْعًا وَ بَصَرًا	کروم آن را تا بشنویے * و فی
راذنُ سَمُوع (کصبر گوش شنوا)	النون زنیکہ ہر چہ بشنود و بہ بنید	بفتح مصدر است و کسر اسم و	الحديث من سَمِعَ بِمُسْلِمٍ سَمِعَ
سَمِعَ ککتب جمع	خلاف آن گمان نماید و ندکور	سَمَاعًا وَ سَمَاعَةً وَ سَمَاعِيَّةً شنود	اللّٰهُ بِهِ اِیْ جَرَا عَلٰی ذٰلِكَ
راذن سَمَاعَة و مخفف گوش	است در ن ط ر	آن را * وَ سَمِعَ اللّٰهُ لِمَنْ حَمِدَهُ	(اِسْتَمَاع) شنیدن و گوش
شنوا	(سَمِعَمَعَ) کسفر جل خسر و سر	قبول کرد و حمد و را و قوله تَعَالٰی	وَ اِشْتَرَىٰ صِلَتَهُ بِاللّٰمِ وَ بِالْیَیْ
(سَمِعَ) کسکریک و توصف بہ	ریش و مرد ز یک و سبک شتاب	اِسْمَعُ غَیْرِ سَمِعَ اِیْ غَیْرِ مَقْبُول	(تَسْمَعُ) شنودن و اندک اندک
القول	و یوصف بہ الذئب و زنیکہ در	یا بشنود و شنوایندہ نشوی	شنیدن و گوش نهادن و بوی
(سَمِعَ عَکَانَ) با کسر نام مردی *	حضور تریش روی نماید و حسین	(مُسْمِعَ) کحسن قید و شنوایندہ	کسی صلتہ بالی فاذا ادغمت قلت
و ذیر سَمِعَ عَکَانَ) موضعی است	بابر و باشد و در غیبت بانگ و	و منه و مَا اَنْتَ بِمُسْمِعٍ مِّنْ فِی الْقَوْلِ	اِسْمَعُ وَ قَرِیْ لَا یَسْمَعُونَ بِالْاَدْغَامِ
جلب و موضعی است بخص و	فریاد کنند و مرد راز بالا بایک	(مُسْمِعَة) کحسن زن سر و گوی	(تَسْمَعُ) از یکدیگر شنیدن و
در آن موضع است قبر عمر بن	تن	(اِسْمَاعُ) شنواییدن سخن و فاش شدن خبر	
عبدالغزیزہ و ابو منصور محمد بن	(مِسْمَعُ) کنبہ گوش مَسَامِعُ	اجابت نمودن و شمام دادن	س م ع ج
محمد بن سَمْعَانَ سَمْعَانِی محدث	جمع * و سوراخ گوش و تفتح و گوشہ	گوشہ ساختن و لورا و مَسْمَعُ نادن	(سَمْعُ) کجعفر شیرین بسیار
است و نو اس بن سَمْعَانَ مجابی	و لود و سَمْعَة سر و لود کہ ریش آن	در زنبیل و سر و گفتن * فی روغن	
است	نبند تا دلو برابر باشد و نام پدر	التعجب اَبْصَر بِهِ و اَسْمَعُ اِیْ مَا	س م ع د
(سَمْعَانُ) با ففتح از اسمای حال	قبیلہ سامنہ جمع * و	ابصره و مَا اَسْمَعُهُ	(اَسْمَعَدَ اِسْمَعَدًا) پرشد
است و اذان است نام ابو الفظر	چو بہائے است کہ درد اخل	(مُسْمَعُ) کعظم مقید باز بخیر	از خشم * و اَسْمَعَدَتَا اَنَا مِلَهُ
منصور بن محمد سَمْعَانِی و پسرش	زنبیل کنند و قتیکہ از چاہ خاک	(تَسْمِيعُ) تشنیع کردن و تشہیر	آما سید سرانگھان او
حافظ ابو بکر محمد	را برکشند	نودن و منتشر کردن ذکر کسے	س م ع ط
(سَمْعُونُ) با ففتح نام مردی نام	(مَسْمَعُ) با ففتح آن جایی کہ	متعد بالبار و فی الحدیث من ثَقَل	(اِسْمَعَطَ الْحَاجُّ) بالارفت
پدر آید سُرَّیة بنی صلی اللہ علیہ	از آنجا شنیدہ شود و منہ هومے	کذا سَمِعَ اللّٰهُ بِهِ اَسَامِعُ خَلْقِهِ یَوْمَ	عبار * و اَسْمَعَطَ الذَّکْرُ بَرَجًا
و سلم و بنین عجمہ بیشتر است	همی آبی و مَسْمَعُ یعنی جایی است	القیامۃ * و شنوایندن و از کسی	در است و سخت گردید زہ * و
(اِسْمَاعُ سَمْعَانَةُ نَظَرَتْ) بضم	کہ می بنیم او را و می شنوم سخن او را	را و برداشتن گم نامے را از کسے	نیز اَسْمَعَطَا سَخَتْ خَشْکِیْنِ

ج

[illegible]

خورانده یا عام است سمل	مسعود صاحب است و سیال بن	اسمعل بینهم اسماعلا صلح کرد	مرد دراز و گردن زده
خجند تاج جمع و کل دلاوی و بقیه	سمال بن جرش و خالد بن	میان ایشان و اسمعل الثوبی	(سمال) کلاب شیر شیرین
آب در بن حوض سمل بالضم	ابی یزید بن سمال محدثان اند	کنه نند جامه	(سمال) کعلس سبک و شیر
شده فی الکمل سمل و سمال سمول	(سمال) بافتح و زیادت بهره	(سمال الحوض شمیل) پاک	شیرین و گلیا به است که شتر خور و
و اسمال جمع و ثوب اسمال	سای	کرد حوض را از گل دلاوی و	تیر لطیف و سبک
جامه کنه علی حد زخم اقصاد*	(سمول) پنگا نچه	و سملت لدلو آب اندک آورد	(سمال) کسینار عید است
ثوب سمل و سمل محو کین شده	(سموال) کسفر جل مرغی است	ولو و نیز شمیل) اندک آب	مرتر سایان را
(سامل) کصاحب سعی کننده	که لبو بر اکنیت دارد و سایه	شدن حوض گل لای آوردن	(رجل سمل الذکر) منیا
در صلاح کار و صلاح محبت	گس سر که دام سپر عادیار *	دواز چاه و زنه کردن باکس	للفعل مرد گرد و دراز زده
(سمال) کصاحب کرک آب	قرب سمول) قرب شتاب	بسخن	(سمال) فی حلقی سملج
(ثوب سمول) کصبور جامه	(سمول) بتحرک و تشدید واد	(سمول الحبل) بالای برآید	آسان فرد بردم آن را در گوی
کنه	زمین فراخ و نرم خاک	گس آن	خود
(سمیل) کامیر بقیه اب رتک	(سمویل) بافتح مرغی است	(انسمال) کور کردن چشم کسی را	س م ل خ
حوض و جزان و ثوب سمل	ایشهری است بسیار پرند	(سمال سمل) خور د آب	(سمال) بالکسر سوراخ گوش
جامه کنه	(ر) (سمال الحوض سمل)	با بته مانده را یا برگرفت آن را *	(سمال) بالضم سوراخ گوش
(سمال النبیذ) بالضم بقیه	با فتح پاک کرد حوض را از گل	(سمال النبیذ) سستید	و آنچه از شاخه های گیا نهی
نبذ	ولای * و سمل بینهم صلح کرد	نوشیدن نبینه	بر آورده شود
(سمال) کشاد و درختی است	سیان آنها * و سملت لدلو	(سمیل) کقشر مرغی است	(سمال) بالضم شیر و طعام
و لقب پدر قبیلہ بدان جهت که	گل دلاوی آورد و لویا آب اندک	و مرد با یک شکم و لاغر و جامه	بے مزه و شیریه که در خیکه یخته
شخصی را بطا حبه کور کرد *	* و سمل عینه کور کرد چشم	کنه	در کوی گذارند تا خفته گردد
ابو السمال مدینه قنبر می	او را و بیرون نمود * و سملت	(اسمال الرجل) لاغر و باریک	س م ل ع
است و نیز شاعری است و دیگر	عینه مجهول ادعای بد است *	شکم گردید * و اسمال الثوبی	(سمال) تشدید لام بروزن
هم بود که علی کرم الله وجهه دیرا	سمل الثوب سمول و سمول	کنه شده جامه	هنگام گرگ و گویند خفیف و بد را
در خودن می بخیر رسانید *	کنه شده جامه و این معنی از	س م ل ج	انه لسمال همال
سمال بن عوف جد مجاشع بن	کرم نیز آید	(رجل سمل الذکر) بافتح	س م ل ق

سم	سم	سم	سم
سَمَلَق (کجف زین سوار بر بار)	نیز بسم و یضم و باه * و گویند ماله	جمع * و نشان خانه خراب و	قرب فعل خرق است و گاهی
بے گیاه	سَم و لا حَم غیرک و یضمان یعنی	ویران و رایت و شکوفه خرا و	مفلوج را از نصف و برسم تا یک
سَمَلَقَة (نام مردی)	نیت او را سوای تو	شتر ماده سرج	درسم خراش پس بهتر میکند
س م ل ک	(سَمَة) بالکسر و الفتح کون	(اَسَم) بنی تنگ سوراخ	و در یک در نیم خط است و نیز
سَمَلَق اللُّقْمَة (در از کر لقمه)	(سَمَة) بالضم سفره است از برگ	(سَموم) کعبور باد گرم و یونث	سَمسم (دانه کثیف و باریک)
در تدویر	خرا که زیر خرابی گسترده تا	قال ابو عبیدة السَّموم بالکفار	است در یک توده و این صحیف
س م م	خرا از درخت بر روی نند سَم	وقد یكون باللیل و الحور و باللیل	مفتوح نیت
(سَم) سوراخ و زهر قاتل و شیلان	کسر جبع * و غیشی	وقد یكون بالکفار سَمائم جمع	(سَمسم) بالضم و یکسر مورچه
سَموم و سَمام جمع * و برانچه	(سَموم الانسان) دمان مردم	(سَمی) کربی و ادیست بجار	سرخ سَمسمه (یکی سَماسم جمع
از دریا بر آید مثل شب سفید و دورک	و هر دو سوراخ بنی و سوراخ	(سَمان) بالفتح گیا هست	و مرد سبک
است در بن بنی سب * و سَم	گوش او	(سَمان) بالضم و بیست بکوه	(سَمسام) بالفتح سبک سرج
الفکار (دو آبی است که موش را	(یوم سَمام) روز باد گرم * سَمام	سراة	از هر چینه و کرک خرد جبه
می کشد * و سَم الحمار گياه	أبرص (کرب و نذکور است	(سَمویة) لقب اسمعیل بن عبد	سَماسم (کلا بطر و باه و سبک
خزیره * و سَم السَمک گياه	در ب ر ص	حافظ	و سرج
ابن زهره معروف بوجیر پوست	(سَمامه) تشنه میم خامه یقال	(سَمسم) بالفتح رو باه و کرک	(سَماسم) بالفتح نوعی از مرغان
آن در دسفاصل و در و کر و پشت	کیف السَمامه و العاکمه و مرگ	خروجیه یا نام است و ریخته	و فی حدیث اهل النار فیخرون
و نفوس را نفع دهد و چون آن را	و جانور زهر دار	است و نام موضعی	منها کانه عیدان السماسم فهو
در آب غذیر اندازند مبه است	(سَمام) بالکسر گرگ	(سَمسمه) بالفتح دویدن و باه	جمع سَمسم قیل هو محرف عیدان
آن راست گردانند و برگ آن	(سَمام) کسحاب سبک سرج	سَمسم (بالکسر) سَمسمه	السَماسم بکسر اولی السینین و فتح
در چراغ بجای فیل می سوزد * و	از هر چیزیه * و سَمام الانسان	یکی سَماسم جمع * و آن زنج است	تا نیمها و هو خشیب سود و بر سَماسم
سَم الحاجة (مقصد مرد یقال	و یکسر دمان بر دم و بره و سوراخ	و منفی بعد و درین و صلح آن	جذات میم و فقر سین ثانیه
اصاب سَم حاجتیه یعنی رسید	بنی و سوراخ گوش او	شهر است و اگر مضطرب شود فریه	(سَمام) شهره است و یک
طلب خود را * و سَم الحیاط	(سَمامه) کسحابه کالبه مردم	ساز و خشن مو سیه باب طنج برگ	صهار
سوفار سوزن * و سَم ابرص	داره است مستحب در گردن	آن دراز و نیکو گرداند و بریه	(سَمسمان) بالضم سبک سرج
کرب و مبهیدیه چوبکله * و	است و نوعی از مرغان سَمام	آن را جلیب تنگ نامند غسان	سَمسمانی مثله

رستم کبر دل آن که بخورد هر چیز که بران قادر شود رستم الجسد سور اجزای	بذهب الکلف والنمش من لوجه طلوآء و سکة اسمن و سمنون سمنان جمع	احمد بن علی صوفی و سبامان بن عبد الملک سامانی محدث است و ملوک سامانی منسوب اند بسوی	رستمین (سمنین) کهنه فربه خلقه (امراة سمننة) مکرته زن فربه خلق و طعام سمننة طعام
بن هر بوی ریوم سمنون روز باد گرم رستم سمن زبرد او را *	رستمین (سمنین) بالضم موضعی است رستمنة (سمننة) بالضم گیا به است که بسبب تار مایه تابستان روی	سامان بن یحیی رستمین (سمنین) بالفتح شلوار مایه که رستمین (سمنین) بالفتح موضعی است	چرب رستمین (سمنین) فربه خلقه شد و مالک گر دید فربه را و فربه شدند چاه و آگ
و سمن الطعام زبرد در طعام *	و همواره سبز باشد و در فربه	رستمین (سمنین) بالضم کوهی است رستمین (سمنین) بالکسر شهریت	او و فزیر اسمان فربه و ادون کسی را و صاحب ستور فربه شدن
و سمن القادورة استوار کرد قاروره و سمن بینهما صلح کر میان آن دو کس * و سمن	و همی است بخارا ازان ده است محمد بن علی بن عبد الملک فقیه و	رستمین (سمنین) بالکسر شهریت رستمین (سمنین) کثره قومی است بهند	و ترک کردن طعام را بر و غن و بیا روغن شدن قوم و فربه خریدن
الشیء راست و درست کردن چیز * و سمن النعمة خاص کرد نعمت را * و سمنتهی خاص	رستمین (سمنین) کثیر فربه سمنان جمع و لقب عبد الله بن عمرو بن عبد	درباره یا زیت پرستان ناک بناسخ	رستمین (سمنین) فربه کردن و چرب کردن طعام را بر و غن و خنک کردن
خرد آن نعمت لازم متعدد * و سمن الامس از مود کار را و پایان آن نگریت * و سمن سمنك قصد	رستمین (سمنین) کثیر فربه سمنان جمع و لقب عبد الله بن عمرو بن عبد	رستمین (سمنین) کثیر فربه سمنان جمع رستمین (سمنین) کثیر فربه سمنان جمع	رستمین (سمنین) کثیر فربه سمنان جمع رستمین (سمنین) کثیر فربه سمنان جمع
گرم شد روز ما ریوم سمن روز باد گرم راهل السمنه خاصه و خویان	رستمین (سمنین) کثیر فربه سمنان جمع رستمین (سمنین) کثیر فربه سمنان جمع	رستمین (سمنین) کثیر فربه سمنان جمع رستمین (سمنین) کثیر فربه سمنان جمع	رستمین (سمنین) کثیر فربه سمنان جمع رستمین (سمنین) کثیر فربه سمنان جمع
مرد و بیخ سمن رستمین (سمنین) بالفتح روغن و هویتا دم	رستمین (سمنین) کثیر فربه سمنان جمع رستمین (سمنین) کثیر فربه سمنان جمع	رستمین (سمنین) کثیر فربه سمنان جمع رستمین (سمنین) کثیر فربه سمنان جمع	رستمین (سمنین) کثیر فربه سمنان جمع رستمین (سمنین) کثیر فربه سمنان جمع
السموم کما وینقی الوسخ من القروح الخبثية وینضج الاودام کما و	رستمین (سمنین) کثیر فربه سمنان جمع رستمین (سمنین) کثیر فربه سمنان جمع	رستمین (سمنین) کثیر فربه سمنان جمع رستمین (سمنین) کثیر فربه سمنان جمع	رستمین (سمنین) کثیر فربه سمنان جمع رستمین (سمنین) کثیر فربه سمنان جمع

مثلثین مثله واللفظ الموضوع
 الجوهري العرض للتصنيف: سمي
 مصغرات: وأسماء وأسماء
 جمع آسماني جمع الجمع آسام
 مثله: سقوى منوب است
 بآن: واسمى على حاله مثله: و مثل
 أسماء الله تعالى صفات است
 تعالى شأنه
 رسمي: كهده آوازي كه در آن
 خير باشد
 رسمي: بالفتح والمد آسان يذکر
 ويونث: سما بالقصر والتثنية
 مثله: و آسان خانه و آسان چرخ
 و سانبان پرده كه در كشيده
 باشد از سقف خانه و اسپه است
 پشت اسب و ابرو باران نيكو يقال
 ما رزنا ناطا السماء حتى آتينا كره
 و گياه آسميه و سموات و سمي
 و سما بضم سين جمع: و ماء السماء
 نام ماورينماء السياء ولا اسم لها غير
 رسمي: يلى و و فحل سلك
 شن سر برداشته سوامي جمع
 و بر آينه جهت تكار سما
 كقضاة جمع يقال رجل سام قوم
 سما يعنى قوم كه برائى تكار

برآمده باشد
 است
 رستماوة) پرده كه از سقف خانه
 راسمى الصائد) پوشيده پايان
 را با عاريت خواست پايان
 را بر تكار آسودر گراما
 و اسمى الطبباء) جث و
 طلب كرد آسمان او را جاي باشر
 آنها بعد طلوع سهيل و نيز
 اسماء) اراده ديدن كسى و
 بلند گرديد و در يافتن نيكوى او ركس يقال
 و اسمى بصري) نظر كرد و
 بلند كرد آزا و سما
 بلند گرديد برائى من
 آن چيز از دور پس در يافتم آزا
 و سما القوم) برآمدند بر
 شكار و سما الفحل سماوة
 حمله كرد بر شتر باد و ما و بر جث
 شن
 اسماء) بلند كرد آزا و نيز
 اسماء) نام نهادن يقال اسماء
 آياه و به و نجا سماوة رفق يقال
 اسمى فلان اذا اخذنا حية السم
 اسميه) ناميدن نباى خواند
 و نام نهادن و يقال سماء زيدا
 و كذا اسماء يزيد و سما آياه و اول
 الصغير يقال سميكت في الجمع

سنابت: و نيز سنبتة) بدخلى مع
 زود خشمى و يكسر
 رفس سنبت) كلف اسب بيا
 و نيز قدم سنوب جمع
 رستاب) كساج بدخت
 رستاب) بالكر و راز بشت
 و دراز شك از مردم جزان سنابتة)
 رستاب) بالفتح و يكسر بدخلى
 راجل سنوب) كسور مرد
 خشكين و مرد و رو غلوس و
 رستابت) بالفتح و يكسر بدخلى
 مع زود رنج و زود خشمى و با
 مرد بيا رشر و بالفتح كون
 رستاب) بالفتح و يكسر بدخلى
 مرد بيا رشر و بالفتح كون
 رستاب) بالفتح و يكسر بدخلى
 مرد بيا رشر و بالفتح كون

سنابت: و نيز سنبتة) بدخلى مع
 زود خشمى و يكسر
 رفس سنبت) كلف اسب بيا
 و نيز قدم سنوب جمع
 رستاب) كساج بدخت
 رستاب) بالكر و راز بشت
 و دراز شك از مردم جزان سنابتة)
 رستاب) بالفتح و يكسر بدخلى
 راجل سنوب) كسور مرد
 خشكين و مرد و رو غلوس و
 رستابت) بالفتح و يكسر بدخلى
 مع زود رنج و زود خشمى و با
 مرد بيا رشر و بالفتح كون
 رستاب) بالفتح و يكسر بدخلى
 مرد بيا رشر و بالفتح كون

سنابت: و نيز سنبتة) بدخلى مع
 زود خشمى و يكسر
 رفس سنبت) كلف اسب بيا
 و نيز قدم سنوب جمع
 رستاب) كساج بدخت
 رستاب) بالكر و راز بشت
 و دراز شك از مردم جزان سنابتة)
 رستاب) بالفتح و يكسر بدخلى
 راجل سنوب) كسور مرد
 خشكين و مرد و رو غلوس و
 رستابت) بالفتح و يكسر بدخلى
 مع زود رنج و زود خشمى و با
 مرد بيا رشر و بالفتح كون
 رستاب) بالفتح و يكسر بدخلى
 مرد بيا رشر و بالفتح كون

جلاد و دندان ایزبان ماند	بطلب الرزق في سنابل الارض	و نيسر سنبله چا پست بکله کنده	مسنوت (مسنوت) مصاحبه که به سبب
سن ب ر	ای اطرافها کانه کله السفر الطویل	بنو حجاج و بنو عامر	خشم گیر و بر تو
رسنبل (بجغفر و اناسی هر چیز)	فطلب المال و کنا ره حلیه	رسنبله (بالفتح و رخت عضا)	رسنبل (محسن سال فوط و رجل)
و امیر و استوار کانه و سنبله آبو آشی	و اول باران و پیش و مقدم از	رسنبلان (بالضم شهر است)	رسنبل (مرد فوط رسیده مسنون)
صحابی است و نام پدر مشام و سنبله	هر چیز و منه هو سنبله من	به روم و فی نسخه من القاموس	جمع
و سنبله مذکور است در سن	ای مقدم منه و آهن سر خود	رسنبله	رسنبله (کهنه زمین نبات)
سن ب س	وزمین و رشت کم خیر و و رشت	رسنبله (بالضم)	قسط رسیده
رسنبل (بالکسر و شتاب و)	برقع و عهد و روزگار یقال کان	پیراهن و راز و فراخ یا غیب	رسنبلات (به قسط افاد و یقال)
رسنبل بن معویه بن جرول	ذالک علی سنبله ای عهده	است بهی شهر که بروم	رسنبل القوم ای جد و او اصله من
پدر قبیل است از طایفه و جابر	سن ب ل	رسنبل (الزنج) خوشه بر آورد	رسنبله قلبوا الواو و اء لیفر و ابینه و
بن دالان رسنبل شاعر است	رسنبل (بالضم شهری است)	گشت و صاحب خوشه گردید	بین قولهم اسنی القوم انا قاموا
رسنبل (کفر بوس موضوعی است)	بروم بر بیت سخن از سنبل و سنبل	و سنبل توبه از پس باز پیش	ف موضع سنبله
بروم نزد یک ستمند و	بن علی شامی) محدث است	کشید جامه را	رسنبله (الارض) جتند و تفصیر ج ۲
رسنبل (سنبله) شابی کرد	و نیز سنبل گیاهی است خوشبو	سن ب م	کرد نباتات زمین را
سن ب ط	و آن انواع است و سنبله	رسنبله (بالفتح و دوده اند بصر)	رسنبلت (دیکه فراز و در یک)
رسنبل (بالضم شهری است از اعمال)	العصافیر هم گویند و رومی را	سن ن ت	گردن
محل از مصر از انجاست محمد بن عبد	نار دین و اجداد آن سوخت	رسنبلت (لکثف مرد کم خیر)	رسنبلت (خواستن مرد زن گریه)
نقیه	و اصغف آن بند مفتوح و محل	رسنبلت جمع	رسنبلت توانگر خجی و دور ویش زن
سن ب ق	و مقوسه دماغ و جگر و طحال و گرده	رسنبلت (ارض سنبله) زمین خشک نباتات	سن ن ت ب
رسنبلت (کصفور کشتی خرد)	و روده و آن بالخاصه حابس خن	قسط زده	رسنبلت (بضم اول و ثالث بدخلز)
سن ب ک	مفراط است که از زردان آید	رسنبلت (کامیر سال قسط)	رسنبله (بالفتح جامه و ان محکم)
رسنبلت (کفند نوعی از دود)	رسنبله (بالضم خوشه سنابل)	رسنبلت (کتور و سنور مسکه و غیر)	سن ن ج
پیش هم سنبله جمع	جمع و نام برجه از بروج فلک	و شهد و نوعی از خزما و شیر و سطر	رسنبل (بالکسر و است بمر و)
و کنا ره و منه الحديث کره آن	و سنبله بیت عاص و وام	از بر چرخ و رشت که بهندی سوا	رسنبلان بن معبد سنبله
	رسنبله بلکه هر دو صحابه	است و رازیا نه و زیره	بالکسر حافظ ابو علی حسین بن محمد

<p>(سیندی) بالکسر یک مرد از سید مثل زنجی و زنج و اسب شام عبد الملک و لقب پسر شامک که صاحب حرس است</p>	<p>رَأْسَهُ مِنْ قَرْبِهَا وَيَزَعِي حَتَّى يَقُو فَإِذَا قُوِيَ خَرَجَ وَهَرَبَ مِنْ لَأَمٍ خَفَافَهُ أَنْ يَلْسَنَهُ يَلْسَانُ فَإِنَّ لِسَانَهُ مِثْلَ الشَّوْكِ وَهُوَ كَثِيرٌ بِلَا دَمْعٍ</p>	<p>است در آن رَن سَنَدَ إِلَيْهِ سَنُودًا پشت نهاد بوسه آن و سَنَدُ الجبَل) برآمد بر کوه و سَنَدُ</p>	<p>سند ابکسی و سَنَدُ الحَاظِطُ (جواب رازیروار گذاشت شد و لکثرة</p>
<p>(سیندی) بیائے سند و بکیت غریب غیش و دے است بغداد از آن ده است محمد بن عبد العزیز محدث رَسَنَدُ) محرکه آنچه پست بدو باز نهند از بلند می کوه و در کوه تکیه گاه مردم و آنکه از حدیث بردارند و نوعی از چادر باشد</p>	<p>رَسَنَدُ) کامیر پسر خوانده رَسَنَدُ) کزیر لقب ابو علی بن بن داود محدث رَسَنَدُ) بالفتح و الکسر نام رَجُو یا قصر است بحدیب و زی</p>	<p>لِلْحَسَنِ) نزدیک پنجاه رسید و سَنَدُ ذَنْبُ النَّاقَةِ) چسبید بکین و سرگین دم ناقه پس زدن را چپ و راست جائے نشستن رَدِیف</p>	<p>رَنَاقَةُ مَسَانِدَةٍ) شتر ماده بلند سینه بلند پیش یا شتر ماده سخت قوے که بعضی عضو آن فوت می بعض را رَسَنَدُ الشَّاعِرِ) شعر مخالف ردیف گفت و سَنَدُ فَلَانًا</p>
<p>جمع یا جمع و واحد یکسان است رَسَنَدُ) بالکسر شتر ماده قوی بیکل و اختلاف ردیف در شعر قوله فَقَدْ أَلَحَّ الْحَدُّ وَ عَلَى الْعَذَائِ كَانَ عَيُونُكَ عَيُونُ عَيْنٍ فَإِنَّكَ فَاتَنِي أَسْفَافُ شَبَابِي وَأَصْبَحَ رَأْسُ</p>	<p>رَسَنَدُ) بالفتح و الکسر افرازی است آهن گرا و سَنَدُ بَنُ الْعَبَّاسِ) محدث است رَسَنَدُ) بالکسر قوی بزرگ جبه و گرگ سخت قوی رَسَنَدُ) بالکسر ماده خر</p>	<p>رَسَنَدُ) لکرم روزگار و حدیث که آن را بگویند و می برداشت باشند مَسَانِدُ و مَسَانِدُ جمع عَنِ الشَّافِعِيِّ و پسر خوانده و خط است مرجع را و کوپ است رَسَنَدُ) لقب عبد الله بن محمد بدان جهت که احادیث مسند را تتبع میکرد و نه مرسل و مقاطع را</p>	<p>قوت داد او را و یاری گری کرد و سَنَدُ عَلَى الْعَمَلِ) پاداش داد او را بر کار رَسَنَدُ) پست باز نهادن بوج چیز</p>
<p>مِثْلُ الْجَيْنِ و بضم لام و فتح جیم سیم و اگر بفتح لام و کسر جیم خوانند بمعنی کف گل خطمی تر نهاده ساز نبوده و نیز سَنَدُ) جا نور است یا همان کردن است قال الْقُرْآنِي إِنَّهُ حَيَوَانٌ عَلَى صِفَةِ الْفِيلِ إِلَّا أَنَّهُ أَصْغَرُ مِنْهُ جُثَّةً وَأَعْظَمُ مِنَ الثَّورِ وَقِيلَ إِنَّ وَلَدَهُ</p>	<p>رَسَنَدُ) بالکسر و سَنَدُ تغیر دادند نسبت را جهت میان نسبت شد و سَنَدُ رَسَنَدُ) بکسر سیم و فتح دال و ضم یا که مثناة تخته و اد آرا یا چوب و نیز سَنَدُ دوده اند بصری که بقوه که در است بصعید و دیگر بشرقیه که ناحیه</p>	<p>رَسَنَدُ) بالکسر و سَنَدُ آرا بر کوه و سَنَدُ إِلَيْهِ تکیه و سَنَدُ فِي الْجَبَلِ) برآمد بر کوه را سَنَدُ فِي الْجَبَلِ) برآمد بر کوه اعانت کردن سن دب رَسَنَدُ) شتر توانا سخت سن در رَسَنَدُ) بالفتح شامی و از پیمان بزرگ و درختی است که از آن کمان و نیز سَنَدُ لِقَب</p>	<p>رَسَنَدُ) پست باز نهادن بوج چیز رَسَنَدُ) پست باز نهادن بوج چیز رَسَنَدُ) پست باز نهادن بوج چیز</p>

زنگنه که گزیده می فروخت و پیمان را	رست (محرکه بدخو)	در رخسار یا آنکه ریش بر رخسار	سکون و پستی سر و پست و دشمنی آن
و آنی و کال می پیمود	رستین (کامیر کوپه است میان)	باشد نه بر عارض سسط بالضم	رستطل (بفتح الطاء است رو)
رستد (بیائے شد و لیر)	حص و بعلبک	و استنطاط جمع	تا توان که با نقادن نزدیک باشد
و سخت و دراز و شیرین و پیکان	رستار (کرمان گریه)	رستوط (کعبور کوسه که پیریش)	در رفتار یا آنکه که سر را بنشیند
سپید که از بندره ساخته باشند	رستود (بکسر سین و تشدید نون)	ندارد و یا مرد سبک ریش در	و فرزند یا چ بچان روزه که
و نام شاعری و پیمان بزرگ و بزرگ	مفتوح گریه و مهر و مهر پاس	رخسار یا آنکه ریش بر رخسار	خط نفس خود نتواند و بزرگ
چشم و نیکو و بچکاره از لغات	استخوان گون و بیج رم سستاکین	داشته باشند بر رخسار و نیز	شکم مضطرب خلقت
اضداد است و نوعی از مرغها	جمع	رستوط (دو است)	رستطیل (در از بالا)
و شان کوه دوم و شتاب کار و کمان	رستود (بفتح و تشدید الواو)	رستوطی (کیوسه بفتح سوط)	س ن ع
رزه کرده استوار	خشان از دوال بافته و تمانیله	است در هر سه اول و لقب	رستع (بالکسر خزدگاه دست)
س ن د مس	هر چه باشد	تعبیه محدث یا نام پدر او است	یا بریدگی که میان پیوند دست
رستد (س) بالضم و یا یا نوعی	س ن س	رستطاط (کفر اب لقب حسن)	و ذراع است یا استخوان کف دست
از دیبائے تنگ معرب است	رستیس (کز بیدر ابوالاصحیح و کز)	بن حسان شاعر قرطبی	که بانگشان و خزدگاه دست
س ن د ف	محدث است	رستطاط (کوسه)	اتصاف از سخته کفرده و استماع
رستد (ف) بالفتح و القصر دوده	س ن س ق	س ن ط ب	جمع
اند بصری که از بهیسی و دیگر	رستسق (کجف و رخت)	رستطی (بفتح و راز مضطرب)	رستع (محرکه خوب و جمال)
از ستمودیه	اس ریزه	رستطاب (بالکسر تنگ منکران)	رستایه (تا قد خوب و نیکو)
س ن د ق	س ن ط	س ن ط ح	رستع (بفتح و راز بالا و بوق و یقا)
رستد (وق) بالضم صدوق لغت	رستط (بالکسر پیوند)	رستطاح (بالکسر شرماده)	هَذَا اسْتَعِ آتَى أَفْضَلَ وَأَطْوَلَ
است در آن	رستط (محرکه نوعی از دخت)	مراغ	رستعاء (بفتح و المد و خرقه)
س ن د د	سلم که در مصر و ید و دیت	س ن ط ل	ناکرده
رستد (تقو) بکسر سین و فتح دال	بنام یا آن بلام است	رستطل (کجف کو پیچ است)	رستیع (کامیر مرد خوب رو و نیکو)
و نون و ضم ماره و اند بصر و	رستطه (بفتح و دوده اند بصر)	نظاره رختان	يَقَالُ هُوَ سَيَبِيعُ فَيَبِيعُ أَيْ يَبِيعُ فَالْجَدِ
هر دو بشریه	رستطاط (بالکسر و بالضم کوسه)	رستطه (بفتح و راز)	رستیع (کسفینه راه و زکوه و زک)
س ن د	ریش نباشد او را یا مرد سبک ریش	رستطاله (بالضم رفتار نرم با)	خوب و نیکو نرم پیوند سبک و لطیف

سنم

است و ابو عبد الله محمد بن طيبة
سنقری صوفی مولی امیر علی بن
سنقری رزو بساعت حدیث
دارود و سنقری شیخ شیوخ
محمد الدین است
سن ق ط ر
سنقطار (سنقطار است وزنا
و معنی که نقاد و انا باشد
سن ن ک
سنک (بضمین را بهار روشن
سن م
سنم (گلف گیاه بلند که شکوفه
آورده باشد و شتر بلند کوه و
مآک سنم) آب که بر روی زمین
باشد
سنمات (بکسر النون چند پشته
است و راز در بنه نمیر
سنمه (بالحر یک شکوفه گیاه
و سرشاخ
راسنمه (بالفتح و ضم النون
یا ذات اسنمه) پشته است
نزدیک طحفة
سنام (کجاب کوهان اسنمه
جمع و ورکن معظم بر چرخ و منه
الحديث الجهاد سنام الدین و

سنم

میان زمین و کوهی است میان
بصره و یامه و کوهی است میان
ماوان و زبده و کوهی است بصره
گویند این کوه همراه و جال
روان خواهد بود
راسنام (بالکسر کوهی است مر
بنی اسدر او درخت کوهی و بارگیا
حلیا اسنامة یک
رستم (کرماده گاو
رستوم (بالفتح موضع است
رس (سینم البعیر) بزرگ
کوهان شتر
رادص سنمه (محسنه زمین
که گیاه حلیا رو یاند
راسنام) بزرگ کوهان گردانید
شتر را یقال اسنم الکلا البعیر یعنی
بزرگ کوهان گرد گیاه شتر و بالا
بر آمدن خان و بزرگ شعله شد
آتش گیاه حلیا و یانیدن زمین
رستم (معظم شتر گذاشته شد
که سوار نشوند آنرا
رستم الکلا البعیر تسنیم)
بزرگ کوهان گرد گیاه شتر و
سنم الاناء (پر کرد آوند را و
سنم الشی) بر آمد بر آن چیز

سنم

و سنم القبر خریشته کرد و قیر را
خلاف سطح و نیز تسنیم)
آب است در پشت که بالا عزف
روان است یا حنمه است که بالا
اهل جنت بر آمده
رستم الشی) بر آمد بر آن چیز
و نیز سنم) ناگاه فرو رفتن
کس را
سن م ر
رسنمات (بکسر نون شد الیم
و مرد که شب خواب نکند و
دزد و راز می بود که خورق را
نزدیک کوفه برائے نمان بر
امرئ القیس بنا کرد و چون تمام
شد او را از بالای کوشک راند
و هلاک کرد تا مثل آن کسی دیگر را
بر نیارد و او غلام کلا حنمه بنی
طمة فلما فرغ قال له لقد احکمت لان الحسل لا تسقط له سن و
قال اني لا اعرف حجرة الوزع لتقو
من عند اخره فسأله عن الحجر
فأراه موضعه فدفعه أحمه
من الأطم فخر ميتا فضربت الحرج
به المثل من بحري الأحسان
بنو ساءة فقالوا اجترأ سنما
او عدد شعير من الحن او فمأشأ

سنن

رسن (بالکسر دندان آستان
و آسن و آسنه جمع و گاو دشته
و نیز می بهره پشت و کوهی است
بدین و موصنی است بر س
شهر است بر دجله از آن شهر
است عبد الله بن علی بن فقیه
شهر است میان راه و آمد و
جائے تراش ز قلم و زبان آن و
منه اطل سن قلیک و سنمها و
خرق قطعك و آسنها و کل شی
و شاخ و دانه از سیر و دندان و اسر
و سال و عمر مؤنث است و مردم
باشد یا در غیر آن آستان جمع
و فی الحدیث اذا ساق فرتم فی الحن
فأعطوا الركب أسنمها ای مکوها
من المرمی و یقال لا آتیک سن
الحسل یعنی خواهم آمد ترا گاه
یقال هو سنمه یعنی او هم زد و هم
است و یقال کمر سنک یعنی س
توجه است و ذو السن لقب
پسرون بجلی بدان جهت که او را
و دندان اند بود و لقب پسر صول
بن عبد شمس و وقع فی عین لاسیه
او عدد شعیر من الحن او فمأشأ

واختلک	رَسَنُ الطَّرِيقِ: مثله وضعتین است	رَسَنَانِ (ابن ابی است مر بنی وقاص را
رَسَنَةً) بالفخ خرس ماده و یوز	راه پیدا و کثاده و جهت آن در و ش	رَسَنَانِ) بالضم و بیست به راه
ماده و عبد الرحمن بن سَنَنَة	یقال امض علی سَنَنِكَ ای علی جهک	رَسَنَانِ) کامبر سونش سنگ آهین
صحابی است و سَنَنَة بطین بن	واستقام علی سَنَنِ احِدٍ و یقال تخ	و جز آن زمین که گیاه آن خورده
مسلم و ابو عثمان بن سَنَنَة	عن سَنَنِ الطَّيِّبِ و بالتحرک	باشند و شهر است و هم زاد و هم
محدثان اند	شتران که جث گمان دوند	سن سَنَنَة مثله یقال هوسَنَنَة
رَسَنَةً) بالکسر تیر و سر و کثانه	رَسَنَانِ) بالکسر سر نیزه و عصا	و سَنَنَة ای لَدَنَة و تَرَبَة و تیز
از سیر یقال عَطِنِ سَنَنَة مِّنْ عَمَلِکَ	و تیز هر چیز است جمع و	کرده از کار دوانند آن
و هر درم	فَسَانِ یَنْدِ هو اطوع التَّنَانِ یعنی	رَسَنَانِ) کفینه ریگ توده بلند
رَسَنَةً) بالضم ریگ یا رخساره	سنان در فرمان است هر طور که	و دراز سَنَانِ جمع و باد و هم زاد
یا دایره ریگ یا صورت و پیشانی	خوابد و سَنَانِ بن سَنَنَة و سَنَانِ	رَسَنَانِ) و بیست است بکوفه
و هر دو جانب پیشانی و خونه و	بن ابی سنان و سنان بن ظمیر و	رَسَنَانِ) کزیر نام مرده ابو جمیل
طبیعت و روش و خرمای است	سنان بن عبد الله و سنان بن عمرو	رَسَنَانِ) بن فرقد و سنان بن و اقد
بدینه و سَنَنَة الله حکم خدا	و سنان بن مقرن و سنان بن	صحابیان اند
وامر و نهی او و قوله تعالی اَلَا	وَبَرَة و سنان بن سلمه و سنان	رَسَنَانِ) کچینه بنت مخنف
اَنْ یَاتِیَهُمْ سَنَنَة اَوَّلَیْنِ ای	بن سمعة و سنان بن تیم و سنان	صحابیه است و نام مومله است ام
معاینه العذاب و اسد السَّيَّة	بن ثعلبه و سنان بن رَفح صحابی	سلمه را و ذُو السَّيَّة لقب جیب
اسد بن موسی محدث است	اند و ام سنان سلمیه صحابه	بن عقبه ثعلبی که او را نیز دندانه
راحد سنی بن محمد بن اسحق	و سنان بن ابی سنان و اسم ابی	زاند بود
بن سَنَنِ) صاحب تصانیف مفیده	سنان بن یزید بن امیه مدنی است	رَسَنَانِ) بالکسر بیست بد یا رعون
و علائقی بن عمرو و یحیی سَنَنِ بن	و سنان بن قیس و ابوسنان عسکری	بن عبد
زکریا و احمد سَنَنِ بن علی بن منصور	بن سلیمان تابعیان اند و حسن	رَسَنَانِ) کلان سال تر
مؤلف منهاج محدثان اند و	سنان بروم است	رَسَنَانِ) کعبور دار و که بودند
و دیگران هم بدین نسبت	رَسَنَانِ) ابو العباس اصم است	مالند و هر چیز که بدان دندانه
منسوب اند	منسوب به خود که سنان	تابان و روشن نمایند

۳۹۳

۲

ج ۲

تیز کرد کار در اوجان و سن
الفتح نصب کردشان به نیزه
و سن الاضراس مالیه
و ندان البواک و سن لایلی
سخت راند شترانرا و سن
الامر ظاهر و شکاک و کار و
سن الطین فحاراً سفال گردانید
کل را و سن فلانا شان زد
اورایا بدندان گزید آریا شکست
و ندان اورا و سن الفحل
النفاقه خوابانید و بر جت بران
و سن المال گذاشت شترانرا
در چراگاه و نیز نیکو کردیات و
تیار آزار و سن الشی تصد
آن چیز کشید و سن علیه الدرع
اوالماء ریختن آزار و سن
الطریقه رفت دران راه و
سنی هذا الشی آرز و سن
طعام کرد مرا آن چیز و سن
الارض مجهولاً خورده شد گویا
آن و نیز سن ریختن خاک بریز
و بلند کردن و آب بر روی ریختن
یقال سننت الماء اذا أرسلتها الرسا
من غیر تفریق فاذا فرقتها
في الصب قلت بالشین المعجمه

راسن کلان سال شد و آسن
سنه برآمد و ندان و کذا آسن و رشدن
سدیس الناقه ای نبت و ذلك
في السنة النامنه و آسن و آسن
برویا ند خدائے و ندان اورا
رتسنین تیز و روشن تابان
کردن کار و و ماندان و آسن
و نیکو کردن سخن را و راست کردن
نیزه را بسوئے کس
رمتان و سنان راندن و
خوابانیدن کنش شتر ماده را
جهت کشن
رمتن شیرین
راسن استنانا و ندان مالیه
و آسن الفرس بر جت اسب
و توسن کرد و منه المثل استنت
الفضال حتی القرع و آسن
الشراب نمایان و ناپدید شد
رمتسن راه پاسپرده
راسن کلان سال شد و
استسن الطریقه رفت دران راه
و استسن الطریقه پاسپرده
شد راه و جارسے گردید
رسانت الفحل یکدیگر را
گزیدند

رستن متغیر کردن و برآسن
سنه
رسته بالفتح سال بار بار و رن
حزبان و گذشتن سالها برآن و
الفعل من فتح يقال سننت الخلة
اذا اتت علیها السنون
رسته محرکه سال اصله سنه
او سنوه سنهات و سنوات جمع
و قحط و زمین خشک بے نبات
رستنه کتف گره که بر نان و
شراب فند و طعام سنه گندم پخته
که بر آن سالها گذشته باشد
رستنه به او سنیه بیاض
شد و صفر سنه است
رستهاء بالفتح حزبان که یک
سال بعد یک سال بار آرد
رسانه مسانهة و سناها
سالها سال ادا و را چیز و سال
کرد او را بر کار و نیز سناها
مسانهة یک سال بعد یک سال
بار آرد و رن حزبان
رخب رمتسنه نان گره بسته
رسته گره بختن نان و شراب

و جز آن و برگردیدن و تباہ شدن
و سال زده شدن حزبان و جز آن
و تنگ کشیدن و سال کردن
نزدیک کس و سال سال بار
نیا و رن حزبان
سنه ب
رسته کجفر نام مرده
سنه د
رسته بالفتح و شهر اند بصر
یکه بحیره و دیگرے بغرب
و آن که بصعید است بشین حجه
است
سنه س
رسته و سناها و سناها بکسر سین
در هر دو و ضم ما و اول و کسر ما
در ثانی آخر هر چیز یقال فعل
هذا سناها ای آخر کل شیئ
سن یو
رستا بکسر و ثانی برق و
جز آن گویا است از او وینو
بکسر سهل صفر او سودا بلفظ و کما
بدیم آید و نوعی از حریر و اود
است بنجد و نیز سنا نام خمر
اسماء بن صلت که پیش از آنکه
بنی حله الله علیه و سلم

بادی خلوت فرمايد فوت كرو	بلند شد روشنی آتش و سنی	اصلا تسن فانزلت من احدی	الحساب عدم مغفرت و سوء
(سنة) بالتحريك سال سیون	البرق (درخشد برق و سنی)	الثوبات یا مثل نقص من نقص	الغیر (از رل عمر و دابة سوء)
و سنوات جمع و قحط و زمین	القوم لا نفیهم آب کشی کردند	و آسانی و نرمی کردن و در کار	سگ و خرو مانند آن است
قحطناک و سنة ستواء سال سخت	برج خور و سنی الباب	يقال سنی يد استهل في اموره	ربو ستواء بالضم قبله است
رستنا بالمه بلند	کشادوم در استونته مثله	وافنون کردن و خوشنود کردن	رأ ستواء کاحمر زشت زشت تر
راحمد بن ابی بکر ستوی	(س سنی سنی) کزخی بلند	کس را و برچیدن شتر بر ناله	رستوءی بالضم و القصر بد
محركة محدث است	گرید و سنی الذابته	و سال کردن نزدیک کس و	عند حسنی و آتش و عذاب سخت
راید مؤ السنائی شاعری است	آب کشی کرد شد بر سوز	تنگ سالی کشیدن	رستواء کحمر اخوئے زشت و زلا
نیکو کار متاخر از حکیم شائی عجبی	رأ ستواء استناء بلند گردید	باب السین فصل الواو	زشت و بیج
رستایه بالکسمة یقال اخذ	آزاد و سنی البرق و رام	سوء	رستواء کغراب پدر قبیل است
رستایته یعنی گرفت از ایه	روشنی آن رخ یا بر زمین افتاد	رجل سوء بالفق و الاضافة	رستواء بالضم کخراقة نام مرد
رستایته و لوکلان و او آ آن	یا در هوا پرید و است	في المنكة وكذا رجل السوء في المعرة	رستوءی الاختیار و یخفف
و شتر آب کش توانی جمع و منه مثل	القوم یک سال بجائے اقامت	مرد بد و بی خیر قال لا خف	کلین و لین یعنی او بد اختیار است ج ۲
سیر السوائی سق لا یقطع	کردند	لا یقال الرجل السوء و یقال الحق	رستوءی بد و خطا اصلا سنی
رستوی کامیر بلند	رستناء بنداب	الیقین و حق الیقین جمیعاً لا السوء	و او را بیا بدل کرده ادغام نمود و
و قواف السنیات البیض	رستناء سنیة آسان کرد آزا	لبس بالرجل و الیقین هو الحق	قحط و عذاب
یعنی در شدت افتادند و آن	و بکشادگره و مانند آزا	رستواء بالفق عورت و رسوا	رستاء سوء أو سوء أو سوء
ساکا شد بد و سخت است که بر	رستاء مساناة خوشنود کرد	و سخت بد و زنا و خوئے زشت	و سوائیه بالباء و حذف الهجزة
اهل مدینه گذشت	او را و دارا نمود و نیکو کرد معاش	رستوء بالضم بد و اندوه و هم	و سوائیه بالاثبات و مساءة و مسائیه
رجل سنایا مرد شریف	را با او و نیز مساناة و سناء	است مصدر را و ویسی اندام	بالحد و مسائیه بالاثبات مقاروباً
رستوءه زمین سیراب	سالانه کردن کسی را بر کار و	از فاضل و ضعف بینائی و حی	اصلا مسائیه فکروا الواو مع الفجره
مسنیه کمریه مثله	سال سال و دن چیز را و نیز یک	رفت هر چه باشد و آتش منته	و مسائیه بتقدیم الباء اند و کلین
(ن) سنت الناقة الارض	سال بعد یک سال بار آورد	قوله تعالى فکان عاقبة الذین	کرد او را و ساء ستواء کسحاب
سیراب کرد زمین را و گذاشت	حزبان	أساء السوء فی قرآءة و دابة	زشت گردید
الشحابة الارض و سنت الذی	رستوی بر گردیدن و شغریه	السوء بزمیت و بدی و سوء	رستاء استاءه بیا کرد آزا و

رَأْسَاءُ إِلَهٍ أَبَدٍ كَرْدَابُ رَسَوًا عَلَيْهِ صَنِيعُهُ تَسْوِيَةٌ وَ تَسْوِيَتُكَ عَيْبُ كَرْدَاوَرَاوَنُوبِ بِهْ نَمُودُوبْ كُفْتُ وَفِيهِ أَنْ تَكُنْ فَتَسْوِي عَلَى لَيْسَ إِنْ كُنْ بِلُكُوبِ كِرْدُ	رَأْسَاءُ إِسْتِيَاءُ (۱) اَنْدُوبْ كِرْدُ يَدِ يَقَالُ سَاءَةٌ فَاسْتَاءُ س و ب (رَسُوْبَةُ) بِالضَّمِّ مَفْرُودٌ رُسْبَاءُ بِالضَّمِّ مَثَلُهُ	رَن (سَاحِ سَوْجًا) بِالْفَتْحِ وَسَوْجًا بِالضَّمِّ وَسَوْجَانًا بِالْحَرَكِ آهِيَّةٌ وَزَمِ رَفْتُ وَنِزِ سَوْجَانِ أَمْدُوشْدُ وَأَمْدُوشْدُ كِرْدُنْ رِكِسَاءُ مَسْوُوحٌ كَقَطْعِ كَلِمَةٍ أَنْزَا كِرْدُ كِرْدُ هَاشْدُ	رَن (سَوْخُ) دِرْ كَلِ لَاسِي أَقَادُنْ س و د (سُودُ) بِالْفَتْحِ رُوسُ كُوهْ مَمُورْ سُكِرْ زَمَانُ سِيَاهُ نَاكُ كُوهِيَا قِيسْ (سُودَةُ) بِالْفَتْحِ اخْضُ سُوْدُوسْتْ كُوهْ مَسْمُوسِي هَاشْدُ دَنَامُ زَمْنِ وَامُ الْمُؤْمِنِينَ سُودَةُ بِنْتُ زَمْعَةَ أَزْوَاجِ مَطَرَاتِ اسْتِ وَغَمَانِ بِنِ سُودَةُ مُحَدَّثْ	رَسَاحَةُ) نَاحِيَةٌ وَكُنَادُ كُوهِ مِيَانِ سَرَايَا سَاحَ وَسُوحَ وَسَاحَاتْ جَمْعُ س و خ (رَسُوْخُ) بِالضَّمِّ دِهْ اسْتِ سَوَاحُ) كَفَرَابُ آبُ كَلِ تَنَكْ سَوَاحِي كَشْقَارِ مَثَلُهُ يَقَالُ مَطَرًا نَاحِيَةً صَارَتْ الْأَرْضُ سَوَاحِي وَذَلِكَ إِذَا كَثُرَتْ رِدَاغُ الْمَطَرِ (سَوَاحِيَةٌ) كَعَلَا بَطْنُ كَلِ وَلاَ بِإِيَارِ	وَيَقَالُ هُوَ أَسْوَدُ مِنْ فَلَانٍ أَيْ أَحْمَرُ مِنْهُ وَاسْخِي وَأَعْطَى الْمَالَ أَيْ حَلَمَ تَضَعِيهِ أَسِيدُ بِلَا دَغَامُ وَأَسِيدُ بِالْفَتْحِ أَسِيدِي بَحْدَنُ يَكُنْ تَحْرُكْ مَسُوْبُ يَوْسِي وَ أَسْوَدُ الْقَلْبِ وَانْدُولُ وَشَهْمُ أَسْوَدُ تِيرِيَا كُوهْ يَسْمُنُ بِهِ كَانَهُ أَسْوَدَ مِنْ كَثْرَةِ مَا الْيَدُ وَ أَسْوَدُ الْعَيْنِ وَ أَسْوَدُ النِّسَاءِ وَ أَسْوَدُ الْعُشَارِيَّاتِ (رَسُوْدُ) بِالضَّمِّ مَهْتَرِي مَهْتَرِشْدُنْ سِيَادَةُ وَسُودُودُ وَسُودُودُ بِالضَّمِّ وَجَذْبُ مَثَلُهُ وَالْفَخْلُ مِنْ نَصْرِ نِزِ سُودُودُ نَامُ مَرُودُ وَنُوسُودُ لَطُونِ اَنْدَا زَعْبُ وَ سُودُ الْبَطْنِ بِنِ نَعْمَانِ الْفَضَارِي صَحَابِيَانِ اَنْدُ وَسُوْدُ بِنِ جَجِيرُ وَ سُوْدُ بِنِ سَعِيدِ تَابَعِيَانِ وَ سُوْدُ بِنِ غَفْلَةُ مَخْضَرُ اسْتِ وَيَكْصَدُ وَبِئْسَ سَالُ نَدَا كِرْدُ وَ اَمُ سُوْدُ كُونِ رَأْسُودَانِ اَخْرَاوَابُ وَ اَمُ وَ كِرْمُ رَأْسُودَةُ) وَ هِي اسْتِ مَرْضَابُ رَا وَمَارَاوَدُ سِيَاهُ بَرُورْ رَسُودَاعُ) رُوسَايُ اسْتِ بِحَصْرِ وَيَقَالُ كَلْتُ فَلَا نَافَا رَدَّ عَلَى سُودَا وَمَهْتَرُ وَ بَرُورْ قَوْمُ آسَاوُ دِ جَمْعُ	وَيَقَالُ هُوَ أَسْوَدُ مِنْ فَلَانٍ أَيْ أَحْمَرُ مِنْهُ وَاسْخِي وَأَعْطَى الْمَالَ أَيْ حَلَمَ تَضَعِيهِ أَسِيدُ بِلَا دَغَامُ وَأَسِيدُ بِالْفَتْحِ أَسِيدِي بَحْدَنُ يَكُنْ تَحْرُكْ مَسُوْبُ يَوْسِي وَ أَسْوَدُ الْقَلْبِ وَانْدُولُ وَشَهْمُ أَسْوَدُ تِيرِيَا كُوهْ يَسْمُنُ بِهِ كَانَهُ أَسْوَدَ مِنْ كَثْرَةِ مَا الْيَدُ وَ أَسْوَدُ الْعَيْنِ وَ أَسْوَدُ النِّسَاءِ وَ أَسْوَدُ الْعُشَارِيَّاتِ (رَسُوْدُ) بِالضَّمِّ مَهْتَرِي مَهْتَرِشْدُنْ سِيَادَةُ وَسُودُودُ وَسُودُودُ بِالضَّمِّ وَجَذْبُ مَثَلُهُ وَالْفَخْلُ مِنْ نَصْرِ نِزِ سُودُودُ نَامُ مَرُودُ وَنُوسُودُ لَطُونِ اَنْدَا زَعْبُ وَ سُودُ الْبَطْنِ بِنِ نَعْمَانِ الْفَضَارِي صَحَابِيَانِ اَنْدُ وَسُوْدُ بِنِ جَجِيرُ وَ سُوْدُ بِنِ سَعِيدِ تَابَعِيَانِ وَ سُوْدُ بِنِ غَفْلَةُ مَخْضَرُ اسْتِ وَيَكْصَدُ وَبِئْسَ سَالُ نَدَا كِرْدُ وَ اَمُ سُوْدُ كُونِ رَأْسُودَانِ اَخْرَاوَابُ وَ اَمُ وَ كِرْمُ رَأْسُودَةُ) وَ هِي اسْتِ مَرْضَابُ رَا وَمَارَاوَدُ سِيَاهُ بَرُورْ رَسُودَاعُ) رُوسَايُ اسْتِ بِحَصْرِ وَيَقَالُ كَلْتُ فَلَا نَافَا رَدَّ عَلَى سُودَا وَمَهْتَرُ وَ بَرُورْ قَوْمُ آسَاوُ دِ جَمْعُ
--	--	---	---	--	--	--

نیک و کینه دپوسیده از هر چیز	رأسید (مصغراً علم است عینه)	اسیر کردن و بهتر زبان می باشد
وسوداء القلب و انال و حبة	رأسید (و خمر و بن رباب)	رأساد (ساده) فرزند بهتر زاد
سوداء (شیرین که پهنی کلخی)	رأسید (مهر ساد و سیان جمع)	یا فرزند سیاه قام آورد از لغات
مثل سری و سراه و لا نظیر لها	رأسید است و اسوداد انوال	رأسود (اسوداد) سیاه گریه
سواد بالفتح کالبه و مال بسیار	و بزرگان مال و مرد کریم و دانا و	و بجز للضرة اسواد بفتح الالف
و سیاهی لوان و سیاهی اشخاص	حلم و مالک	و لائق الساکین و لا امر منه انوال
و اعیان و دانات شهر و عدد بسیار	رأسید (مصغراً سوداء و بی است)	و ان شئت اذ غمت و قلت اسواد
و جماعت و عامه مردم و خال دل	بحوران از آن ده است عامر بن	بفتح و الکسر
و دانه آن خرما اسوداء جمع اسواد	و غش صاحب غزالی و موضع است	رأسود (کحاح کردن)
جمع الجمع و نام مرد و روستا	نزدیک نینه و شهر است میان	س و
است براق و موضع است نزدیک	آمد و حران دوی است میان حصر	رأسود (بفتح تیزه هر چیز)
بلقاء و اسواد اکامیر متاع و	و جاء و اسوداء القلب	و خشم سلطان و بیدار و او و عطا
اسباب است و اسواد البطن	و دانه دل	و نشان بزرگی و رفت آن و ج
رأسوداء (باله و نام مرد)	رأسیدان (بالکسر شیشه است و)	سوداء (الحجر) جستن شراب
رأسود (بالضم ببار است که)	رأسیدان بن مضارب محدث است	سوداء (و سوداء البزد)
گویند آن عارض شود و بیمار	رأسیدان (بالکسر گرگ)	شدت سرد و سوداء الحقی
است مران او زرد می رنگ	رأسید (کامع بزرگان سال کذا)	شدت تب و نیز سوداء (موضع است)
و بنر ناخن و جز آن	فالنسخ	است و نام جد ابو عیسی محمد بن
رأسودیه (و بی است بکوفه)	رأسوداء (محل آب که بر آن)	عیسی نزدی بویغی ضربی و
و کجشک	زردی باشد	قاصد سوداء بن حکم) اساد
رأسود (بالکسر آواز و معنه)	رأسود (گویند ببار بعلت سودا و نبرد کردن بالکسر بباری است)	عباس و وی است
حدیث ابن مسعود اذ نك على الن	رأساد (خورد آب را که بر آن)	رأسود (بالضم باره شهر اسود)
ترفع الحجاب ان تسمع سوادى	سواد بود و سید الخدر) مجهولاً	و سیران جمع و و شران نجیب
خه انهاك	سواد گردید و يقال سواد الح	و نیز اسود (بها نای فارسی است)
رأسودان (موضع است)	بالکسر و البصیح كما يقال عودت	رأسید (مهر قوی را کشتن او را و شرف حکم بنی صلی الله علیه و

سور آن و سور شراول سورنا
 است که بعد طوفان موضوع می
 گردیده و شهر است دیگر مغرب
 وهو الشوس لاقصه و میان هر دو
 راه دو ماه است و شهر است
 دیگر بروم و موضع است
 (سوسه) بالضم نام اسپ نعل
 بن منذر و شهر است بمغرب
 بر ساحل دریا و آن حد است میان
 کوره جزیره و قیروان
 (سوس) بالضم کفل نام جد محمد
 بن مسلم محدث
 (سوس) محرکه در افتاد و کرک
 و چیز و الفعل من سجع يقال
 ساس الطعام سوسا و کذا سوس
 بالتصحيح و سوس جهولا و بسیار
 که شدن گویند و نیز سوس
 بیمار است که در سرین شود
 عارض شود و بیمار شدن سوس
 به بیمار سوس
 (سوسیه) بضم و تخفیف یا
 شهر ستان است بار دن
 (سائس) بن دندان کرم
 خورده ساس مثله کهار و صائر
 او گویان ساسه جمع و السائس

القادح) دندان کرم خورده
 (سوس) ستور که در سرین آن
 بیمار سوس باشد
 (سواس) کسحاب کوپه است
 یا موضع است و درخت است
 (سواسه) بجه و ازان درخت
 آتش نه خوب میشود
 (سواس) کغراب بیماری است
 که در گردن اسپ عارض شود
 و گردن را خشک گرداند
 (سیاسه) دعیت ارمی در و
 الفعل من نضی و نگا داشتن حد
 هر چیز را يقال فلان حجاب
 قد ساس و سئیس علیه ای آذب
 و آذب و آمر و آمر علیه
 (سینواس) بالکسر شهر است
 بروم
 (ساسان) اکبر بن هین و ساسا
 صغیر بن بابک پدر اکاسره و
 ابوساسان کنیت کسری
 (ذات السواسی) بالقصر کوپه
 است مریه جعفر یا آب راهها
 است که در بنوف می ریزند
 (ساسه) کرک در افتاد
 چیز بسیار که شدن گویند

ویاست را در گردن کسی انداختن
 (سینوس) سوس در افتاد و
 در چیز و آرستن و زینت او
 کار بر آبرو کس و مرکب آن شد
 يقال سوس له آمر افربه و
 یاست در گردن کسی افکندن
 يقال سوس فلان أمورا للناس
 مجهولا ای صیر ملکا
 سوط
 (سوط) بالفتح آمختن چیز
 بچرخ و الفعل من نضی و بتاریا
 زدن کسی را و بسوط جنبانیدن
 آنچه در دیگر است تا بیا میزد
 و تازیانه بدان جهت که گوشت
 بخون آمیزد و سیاط و اسواط
 و بهره از عذاب و جز آن و
 سختی و شدت و جافراهم آمدن
 آب فضا و بقیه از جابه و کاریقا
 و مایعات طیان سوطا و احدا ای
 آمر و احدا و سوطا بطل (گرمی)
 که از روزن پیدا آید و افتاد
 رداة الاسواط) بظهور بر و
 در شهر مضجع
 (سیاط) بالکسر شاخه های کندنا
 که بر آن مالیق آن باشد

(سویطه) کیفیت مخلوط و
 آمخته يقال أمواهم سوطه
 بینهم ای مختلطه
 (سواط) کشد و سرنگ شخم
 که مردم را بتاریا زدن سواطون
 جمع و منه الحديث اول من
 يدخل النار سواطون
 (سویطا) مصغر شور بائی
 که در آن آب و پیاز و دیگر
 و یک افزاز آن باشد
 (سوط) کمبر آنچه بدان
 چیز را در چیزه امیزند
 از چوب و مانند آن و نام سوط
 ابلیس که مردم را بر خشم انگیزد و
 بدین معنی بدون الف و لام آید
 (سواط) کحراب آنچه بدان
 چیز را در چیزه اندازند
 و اسی که بدون تازیانه بترزد
 (س) ساطت نفسی سوطا (نا)
 بالتحریک بر جت دل من
 (سویط) آمختن چیز را بچیز
 و ز ملوق از شاخ کند نابود
 و خلط کردن و کاره يقال
 سوط الرجل أمرا خطه
 (استواط) مشبه و مضطرب
 و مضطرب

کا بقال استوطا مرهم ای اختلط
واضطرب

سوع

رسوع) بالفتح آر امش یقا
جاء بعد سوع من الليل ای بعد

هذه یعنی بعد از آرام شب
وجانب از هر چیز

رسوع) بالضم قبله است بمن
رساعة) پاره از روز و شب

وقت که در وی باشی ساعات
وساع جمع و قیامت یا وقت

که در آن قیامت برپا شود و ملا
شوندگان مثل جاعه یعنی جیاع

وساعة سوعاء) زمان سخت
مثل لیلۃ لیلۃ

رساع) مهمل و بکار یقا
هو ضایع ساع

رسوع) بالضم و خلیل بفتح خواند
نام بت قوم نوح علیه السلام فدقته

الطوفان فاستناره ابلیس و صا
لهذیل و حج الیه و کفر ابشر

یقال جئته بعد سوع من اللیل
ای بعد هذ و مذ و یاور

رسوعاء) کبر طارک یا و و صند
الحديث فی السوعاء الوصوء

لناقة مفسیاع) بالکسر شتر ماده
که بچرا آنها گزار دتا اینکه دوا

خورد و دیت یائسته

رسوع) ساعیت الایل بر سر خود
چرا یدند شران و بکار ماند

رسوع) امر بتعهد سوعا
رساعة) مهمل گزاشتن شورا

وضائع کردن آن و از ساع
دیگر آمدن یا یک ساعت پس

ماندن یقال اسوع و اساع ای
انتقل من ساعة الى ساعة او تلخ

ساعة و مذ و انداختن مرد
انتشار آلت و گزاشتن خرز و

رسوع) کعظم جائز و رواقا
هذ اسوع له ای مسوع

رساعة) بر ساعت معامله
چنانکه میا و مة بر روز

سوع

هذ اسوع هذ) بالفتح این
کلمه را در آن و بچرا گویند که

میان دو دیگر تراوده با و کذا هذ
سوعته بالتاء و کلاهما فی الذکر

ولا ننی ایقال اخنه سوعه و سوعه
رسوع) شراب اسوع شراب گوار

اسان گزار

رسوع) بالکسر آنچه فرو برد
چیز و زکوانه را و منه لئلا سوع

الخصص

رسوع) بالفتح طبعه که روز
رسوع) ساع الشرب سوعا

رسوع) سوغا نابالتجربك آسان
رسوع) و سوغ الشرب اساع

بگلو فرو بردم شراب را لازم
رسوع) له مافعل) روا شد آنچه

کروا و درین هر دو معنی از ضرب
نیز آید و ساعته به الاض

رسوع) و ساعته به الاض
رسوع) و ساعته به الاض

رسوع) گوار این شراب
و مهلت دادن یقال اسع لی عصی

رسوع) و ساعته به الاض
بالصیح یعنی او همراه او پدید

یا بس و و نیز اساعة تام
و کسر جمع

رسوع) ساع الشرب سوعا
رسوع) ساع الشرب سوعا

رسوع) ساع الشرب سوعا
رسوع) ساع الشرب سوعا

رسوع) ساع الشرب سوعا
رسوع) ساع الشرب سوعا

رسوع) ساع الشرب سوعا
رسوع) ساع الشرب سوعا

رسوعه کذا) و او را آنچه
رسوعه کذا) و او را آنچه

رسوعه کذا) و او را آنچه
رسوعه کذا) و او را آنچه

رسوعه کذا) و او را آنچه
رسوعه کذا) و او را آنچه

رسوعه کذا) و او را آنچه
رسوعه کذا) و او را آنچه

رسوعه کذا) و او را آنچه
رسوعه کذا) و او را آنچه

رسوعه کذا) و او را آنچه
رسوعه کذا) و او را آنچه

رسوعه کذا) و او را آنچه
رسوعه کذا) و او را آنچه

رسوعه کذا) و او را آنچه
رسوعه کذا) و او را آنچه

رسوعه کذا) و او را آنچه
رسوعه کذا) و او را آنچه

رسوعه کذا) و او را آنچه
رسوعه کذا) و او را آنچه

رسوعه کذا) و او را آنچه
رسوعه کذا) و او را آنچه

رسوعه کذا) و او را آنچه
رسوعه کذا) و او را آنچه

رسوعه کذا) و او را آنچه
رسوعه کذا) و او را آنچه

رسوعه کذا) و او را آنچه
رسوعه کذا) و او را آنچه

درشتی	مروه	اورا و حاکم ساختم آن را در آن و محله است بصرفه و سوق الزام	مروه
(سَوَاف) کسحاب بپاک بپاک	(مَسَاف) کمقام فرزندی که	نیر تسويف (بار با سوف فعل	شهری است با فریقیه و سوق
شدن خیار و مرکام کی ستور یا آن	مروه باشد	گفتن کسی بقال سَوَفْتُ الرَّجُلَ إِذَا	العطش (محله است ببغداد
بضم ت بقال وَقَعَ سَوَافٌ مَوْنٌ	(أَسَاف) بپاک شد مال او و	قُلْتُ لَهُ مَرَّةً بَعْدَ أُخْرَى سَوَفَ	لَا أَنَّهُ لَمْ يَنْبِ قَالَ الْمُهْدِي سَمَوَةٌ سَوَافٌ
یا مرکام کی مردان شتران	اساف الخارز درفش مطبزه	(سَوَافَةٌ مَسَافَةٌ) راز گفت با او	الرَّيُّ فَقَلَبَ عَلَيْهِ الْعَطَشُ وَوَسَوْقُ
(سَوَاف) کغراب و فیتج بیاری	وخت پس تباه گردید هر دو روز	(وَسَوَافُ الْمَرْأَةِ) خوابانید آن را	بني قَيْقَاعٍ (بازار می بود
ستور	و فی المثل اساف ختی لایشتکی	با خود و (سَوَافُ الْأَمْرِ) پس	ورجا هلیت
(أَسَوَاف) بالفتح موضعی است	السوف در حق شخصی گویند که از	اقتد کار را	(سَوَاقَةٌ) بالضم رعیت و مردم
بدین	کثرت توالی هجوم خود را داشت و بختها	(مَسَاف) جای بوییدن و بینی	فرمایه واحد و جمع و مذکر و مؤنث
(مِسَوَف) کمبیر عطردان	گردیده باشد و و نیز	(أَسْتِیَاف) بوییدن	وروی یکسان است و قد یجمع علی
(مَسَاف) بینی بدان جهت که	(أَسَافَةٌ) مردن فرزندان او و	(فَلِسَوَف) لغت یونانی است	سَوَقٌ كَصِرْدٍ و و آنچه زیر سر گیاه
می بویید بدان و ووری بعد	و پدر را	یعنی دوست دارند حکمت اصله	طُرُوثٌ هِتْ که بران پوستک سرخ
(مَسَافَةٌ) بعد و ووری و الاصل	(مُسَوَف) کحدث مرد بر سر خود	فَيَذَلُّ وَهُوَ الْحُبُّ وَسَوَافٌ وَهُوَ الْحِكْمَةُ	باشد و و محمد بن سَوَافٌ ناسبه است
أَنَّ الدَّلِيلَ إِذَا كَانَ فِي فَلَاةٍ اخذ	هر چه خواهد کند و کسی رد حکم	(فلسفة) فیلسوفی هم مصدر	و کان لا یحسین بعضی الله تعالی
لِلرَّابِ فَنَمِهَ لِيَعْلَمَ عَلَى قَصْدٍ هُوَ	آن تواند	هست مرکب مانند حوالة از	(سَاق) آنچه میان شما لنگ زانو
عَلَى جَوْرِهِمْ كَثَرَتْ أَسْمَاءُ هَذِهِ الْكَلِمَةِ	(مَرْكَبَةٌ مَسَوَفَةٌ) کحدثه چاهی	لا حول ولا قوت	هست سوق بالضم سيقان بالکس
لَتَتِي تَمَوَّالِبَعْدَ مَسَافَةٍ	که قریب است که آب دهد یا چاهی که	سوق	جمع أَسَوَقٌ بهمز و مثله و اما همت
(مَسَوَوَف) فعل تیر شده بکشتی	آبش ناگوار و ناخوش بدو باشد	(سَوَق) بالضم باز روید کرد و	لیحمل الضمة و و سختی و منه یوم
(مِسَیَاف) بالکسر ما در فرزند	و فی الحدیث لعن الله للسوفة	سوق الحریب) سخت ترین	یکشف عن ساقی ای عن شدة و کذا
مروه	یعنی زن نافرمان را که اطاعت	جای جنگ و سوق الذنا عب	التفت الساق بالساق ای خرشده
(سن) سَافُ الْمَالِ بپاک	شوهر کند و بسوف افضل قوت گذارد	و هی ست بزبید و سوق	الدنیا با اول شدة الاخرة و قیل
شدن شتران یا مرکام کی افتاد	و تن و رندید	الاربعاء) شهری است بخورستان	یذکر و الساق اذا اراد و اشد
در آن و سَافُ الْأَرْضِ قریب	(سَوَافَةٌ سَوَافٌ) در تاخت	سَوَافُ الثَّلاَثِ محله است	الامر و الاخبار عن هول و و یقال
زیرین سوف رسید	اندرخت آن را و سَوَافْتُ فَلَانًا	ببغداد و سوق حمله) وضعی	و لَدَتْ ثَلَاثَ بَنِينَ عَلَی سَاقٍ وَاحِدٍ
(مُسَیَف) کمقیم پدر فرزند	آمری) بپاک که خود گردانیم	هست بکوفه و سوق و زدان	یعنی سه فرزند زنی به هم آورد

بی انکه میان آنها نشی نه و ساق	است میان ینج و مدینه و موضعی	(مشوق) کنبر جو بیکه بدان	(تسوق) بازار جستن و خرید و
الشجر) تنه درخت و ساق حری	است بسیار و موضعی است بطن	ستور راند	فروخت کردن و خود را بازاری
قمری نر لان حکایه صوته ساق حری	که و موضعی است بنواس مدینه	(ن) ساق للماشیه ساقا) بالفتح	نمودن بخرد و فروخت
یا ساق کبوتر و جریجه آن و و نیز که آل علی بن ابی طالب کم اسد	و سیاقه بالکسر و ساقا را ند چار و	(تساقوت الایل) بی هم دیگر	
ساق) موضعی است و ساق الفرو و	وجه و ران سکونت دارند و	ثوقا للرضی ساقا و سیاقا) نکن و	شدن شتران و رام گردیدن و و
او ساق الفروین کو همی است مر	موضع است بمرو از ان موضع	و ساق فلانا) بر ساق اوز و و	(تساقوت الخنم) انبو همی نمودند
اسد را و آن گویا شاخ آهوت و	است احمد سولقی بن محمد	و ساق المهر الی المرأة) دست	در رفتار
و ساق الفزید) موضعی است و و	تمیز ابو داود و موضعی است	پیمان را نذر استور و جزان بسوی	(مُساق) پیرو و قریب و کوه
ساق الجواء) موضعی است دیگر	بواسطه از ان موضع است	عوس و و نیز سیاقه) بر یک	پست و راز
(ساقه) قلعه است بمن و و ساقه	عبد الرحمن بن محمد و عطاد و شبهری	روشن راندن	(انسیاق) رانده شدن
الجیش بنگاه لشکر و موخران	است بمغرب و نیز نه مواضع اند بخداد	(بعید مشوق) کحسن شتر که	س و ک
(سوق) بالتحریک خوبی ساق و	و و ذوالسوقیتین) لقب سیاهی که	شکار راند و شکاری را بر شکار	(سواک) بالکسر خوب و ندان
خوب ساق شدن الفعل من مع	کعبه را خراب خواهد کرد	قادر گرداند	مال سواک بالکسر شله و ند کر بوک
(اشوق) کا حد دراز ساق و	(اساقه) بالفتح و ال کتابین	راسقته ابلا اساقه) و ادم او را	الکتاب جمع
مرو خوب و نیکو ساق سو فارنش	(سیتی) کلکس ابر بی باران که	شتران که می راند آن را و و نیز	(سواک) کخراب علم است و و
هر و	باد آنرا راند	اساقه) دست پیمان راندن	بالفتح رفتار نرم و آهسته
(سیاق) کتاب است پیمان	(سقیه) گلسته ستور که دشمن	بسوی عروس	(ن) ساک الشی) مالید آن را و و
(ساین) رانده چار و ساق	آن را بغارت رانده باشد و ستور	(سوق الشجر شویقا) تنه دار	ساک فمه بالعود) مالید و مان را
جمع و محمد بن عثمان بن سائق	و جزان که در پس آن صائد پنهان	گردید درخت و و سوق فلانا	بسواک
و برادرش هر و روایت حدیث	شود جهت قدرت یافتن بر صید	امره) مالک گردانید او را	(سواک فمه تسوینکا) مالید و من را
دارند	سیاقین جمع	بر کار خود	شد و للبالبه
(سوق) کامیر است و می و پشته	(سواق) کزار دراز ساق	(ساوقه) نبرد کرد او را و و	(انسیاک) و ندان مالیدن و
است میان غلیص و قدید	و شکوفه خرا و قتی که بمقدار	فخسوق یا در سختی ساق و در راندن	سواک کردن یقال استاک زید
(سوقه) بجهنمیه موضع است	یک شبر بر آمده باشد و هر گیاه	(اساق للماشیه) را ند چار و و	ولا ینکر معه الفم و لا العود
و پشته است بجای ضریه و کوهی	که بر ساق روید	را	(تسوک) سواک کردن و لا ینکر

مع العود ولا الفهم	بالضم لغة في سألت وقولهم هها	حجاج بوبی منسوب است و نام	فی العذاب والنشر يقال سئمه حسفا
(سأولك) چسپید در رفتن	يَسْأَلُ وَلَا يَدُلُّ عَلَى نَهْا وَفِي الْأَصْلِ	جماعته از بصره	یعنی خوار می نذرلت و ادا و اوار
و بد رفتن از ناتوانی و نرم و سست	(سئول) آرستن کمری را يقال	(سوام) بالفتح چنده و کومی	و سامت الطیر علی الشیء اگر گوید
رفتن و يقال جاءت الإبل تساو	سَوَّلَتْ لَهُ نَفْسَهُ أَيْ زَيَّنَتْ وَ بَوَّلَتْ	که زیر هر دو چشم سپاست	مرغ آن خیر را
ای تمایل من الضعف فی مشیها و	کردن شیطان کسی را يقال سئل له	(سولام) بالضم بها و مرغی است	(إسامة) گران کردن بهار را يقال
جاء و ما يتساو ك هه الا ای مایتنه	الشیطان ای اغواء	(سایم) چنده سائمة مونث	آسمت بها و کذا آسمت علیها
س و ل	س و م	س و اجم جمع	گران کردم بهای آن را و سوال کردن
(سؤل) محرکه مستی و فریادگی	(سؤم) بالفتح بها	(سئما) بالکسر القصر و ساء و ساء	بهار از کس تقول سئمة ایا
زیر ناف و الفعل من سمع و	(سؤمة) بالضم بها و نشان و علامت	نشان و علامت سیماء	و کذا السئمة علیها اذا سالته سؤ
و مستی و فریادگی	و نشان مرد و چرب	مثله	و چرانیدن و کوبیدن سر چاه کردن
(سؤلة) بالفتح و فریادگی شکم	(سئمة) بالکسر بها يقال انه لغالی	(سئووة البلقاوی) بالکسر	و نظرا انداختن بر کسی
جزان و و بدون لام قلعه است بر	السئمة ای السوم و نشان علامت	صحبانی است	(سؤوم) کحدث نشان گذارنده
بسته بخله یا نیه و آن را عجیب هم	(سأم) خیزران که درختی است و	(مسامة) چوبی است پنهان غلیظ	و سیکه اسپ خود بچرا گذارنده
گویند و جای باش کبوتران	کوهی است مرندیل را و نام سپهر نوح	زیر هر دو قاعده در و چوب	باشد
(سؤلة) بالضم خواسته لغت فی اللهم	علیه السلام که پر عرب است و پیش هجوع		(سؤومة) کعطمة اسپ بچرا
(سؤلة) کهنه مرد بسیار سوال	کومی که در وی آب گرد آید و نام	(سؤوم) کوهی است متصل کوه	گذارنده و اسپ با نشان علامت
(سؤل) آنکه زیر ناف و سیستی	مردی و مرگ و منه علیک السام	فرقد و دران هر دو جز درخت	و و حجارة مسؤمة سنگیزهای
و فریادگی باشد سول بالضم	(سامة) گومی که بر سر چاه باشد سیم	نوع و شوخط دیگر و بوز نهاده	که بران امثال خواتیم بوده باشد
جمع و و سحاب سؤل ابر	کعب جمع و و رگهای زرد در کان	بسیاری باشند	یا آنکه بران نشان سپید و سرخ یا
سست و فریادگی	سام جمع و و ز و سیم و رکی است	(ن) سئمت بالسلعة بها کردم	دیگر علامت که بدان معلوم گردد که این
(سؤلاء) بالفتح و لون بزرگ و و	و رگه و خیزران و و نیر سامه	متاع را و سامت الایل چریدند	سنگیز یا از سنگیزهای دنیا بودند
نیز سولام مونث اسول سول	موضعی است مرعوب را و دوده است	شتران گذارنده و سامت السریح	(سؤم الفرس سنویم) نشان و
بالضم جمع	بیمین و محله است بصر و آن را	وزید باد و زود گذشت و سأم	علامت گذشت بر سپ و و سؤم
(سؤیل) کامیر برابر	نوسامه نیز گویند و نام سپهر لوی	فلان الامر تخلیف داد او را	فلان گذشت او را و و سؤمة
(ن) سئلت أسأل بفتحها سؤالا	بن غالب که ابراهیم سامی بن	کار یا داد او را از او و اکثر ما سئعل	ماله) حاکم گذشت او را در مال

سوم

سوف

سو

سو

خود را بر چه باید کند و سَوَم	(اَسْوَان) بالضم وفتح یا سماعه	را سه و یکسرای فی حکمه من الخیر	الباء و یقال لا سی لما فلان ولا
الخیل را بر که و سپان را بر چه	در فتحه غلط کرده شهری است	اوفی قدیمایعمر سه اوفی عدد	سیک ما فلان ولا سیة فلان ولا
و سَوَم علی القوم غارت کرد	بصعید مصر از آن شهر است	شعره و وليلة السَّوَاء (شب نیر و هم	سیتک ای اذا فعلت ولا سی لمن
برایشان تباهی رسانید و وزیر	فقیر بن موسی محدث	یا چه را و هم از ماه و و سَوَاء	فعل ذلك و یقال لیست المرأة لك
تسویم (تکلیف کاری دادن کسی	س و ه	اللسن) بالاسی سر و وایام سوام	بسی و ما هن لك با سَوَاء و و مكا
را و دادن و بر سر خود گذشتن	(سَوَهاى) بالضم و همی است	روزهای کامل و تمام	سی) جامی هموار و برابر
کس را	با خیم از زمین مصر	(سوی) بالکسر و الضم مقصورا	(سیایة) فعله است از تسوی و همی
(سا و مت المتاع) بهار کرم سماع	س و و	برابر است میان چیزی جز	است بکه یا وادی است میان
(استیام) بهار کردن یعنی بعل	(سَوَاء) بالفتح و المده است است	یقال مرث بر جل سَوَاء ای غیرك	حرین و ضرب لی سایه آاده کرد
و بالباء یقال شتام علیها و کذا	و میان چیزی معنی خبر یقال ماعدت	و قصد یقال قصدت سَوَاء	برای من کلمه را
استام بها یعنی بهار کردن را و و	عَنكَ بِسَوَاءِک ای بغیرك و سر کوه	ای قصدت قصده و و مكا سَوِی	(الصلراط السوی) که روی راه
بها رسیدن یعنی بنفسه و بعلی	و نیمه و زو و موضع است و قلعه است	یعنی جای یا نشان یا علالت یقال	رست و هو فعل من السَّوَاء و
تقول استمته ایاها و استمته علیها	و کوه صبر و برابر اسم است	مرث بر جل سَوِی و العدم یعنی	تلبین السوی و الابدال
یعنی بهای آن سپیدم اورا	سوار را و مثل و مانند نکر و	وجود و عدم آن برابر است	(سَوَاءة) شهری است
(سَوَم) نشان حرب بین بر خود	موت و ثنیه و جمع در می یکسان	(سَوَائِی) بضم سین و تخفیف	(رجل سَوِی الخلق) کفنی یعنی
و منه الحدیث تسووا فان للذکر	است یقال لها سَوَاء و هم سَوَاء و	و اونسوبت بسوی سوار بن عامر	برابر و با عدال و سالم تمام خلقت
قد تسومت	هن سَوَاء و قد یجمع علی سَوَاء و سَوِیة	بن صمصمه که بطنی است از عرب	سوا یا جمع و و مكا سَوِی و جاک
(تساوم) بهار کردن سماع را	و سَوِیس و سَوِیوة و و نیز سَوِی بن	(سَوِی) بالفتح و شت و موضع است	هموار و برابر
س و ن	حارث و سوار بن خالد صحابیان	و یقال فلان وقع فی سی راسه یعنی	(سویة) کفنیة راستی برابر می یقال
(سَوَن) بالفتح و و شتگی شکم	اند و یقال و سَوَاء یطلب الثنین	افتاد و حاکم خود از خیر یا با نقدر	هم علی سویة ای سَوَاء و و نیز سویة
(فضل بن محمد بن ن)	سَوَاء زید و عمر و ای ذ و سَوَاء و	که پوشد سوار را یا بعد و موسی سوار	از مرکب و امان و مسا کین است
که فرموده است	و یقال لها سَوَاء ان سیفه هر دو	(سَوِی) بالکسر مثل و مانند یقال	یا آن کلیم است پر از کبایه یز که
(سَوِیا) بالضم و همی است بغد	مانان اند با هم و و یقال مرث بر جل	ها میان ای شلان و و یقال لا سیتما	بر شت سوار انداخته سوار شوند
حالا و شجره در آمد	سَوَاء و یکسر العدم ای سَوَاء و وجود	زید بالجر ای لا مثل زید ما لغو و	سوا یا جمع و و ابو سویه صحابه
(سَوَان) کفراب موضعی است	و عدمه و و یقال وقع فلان فی سَوِی	یرفع زید مثل دغ مازید و تخفیف	است و عبد بن سویه بن ابی سویه

بن ابراهیم مولای ایشان عبد الملک	ابن ابراهیم (الارض) مجهول هلاک شد در آن	باب السین فصل الهاء	چیز باز منم نامده و اشهب
بن ابراهیم سویه پهل بن خلیفه و حاد	بن شاگرد بن سویه راوی صحیح بخار	س ه ب	الفهس (فراخ گام رفت و بقت
محمد ثانی اند	کذا است و نیت بینهما و یقال	(سهب) بالفتح و نین ابر	منود و اشهب الرجل) مجهول
(سویه) کسمیه نام زنه	هو لا یسوی شیای یعنی کم و اندک	و فراخ واسپ توانا فراخ رو	مد سوشش شد از گردن ماریا
(محمد بن علی بن محمد بن سویه)	است	(سهب) بالضم زمین برابر و هموا	بر گردید گوشت او از فرط حب یا از
کعبه ریه مودب و علی بن احمد	(استویا) چه دیگر مانده و برابر	باز می و سهولت سهب جمع	چاه کنین پس بر یک پای پیچ رسیدن
بن محمد بن سویه محمد ثانی اند	شده اند و استوی الشئ) مقل	یا سهب الفلاة فراخ شست است	یقال اشهبوا ای حفرو فجمعوا علی المل
(هو لا یسوی شیای) کیر ضه	و برابر گردید و راست شده و	و که در آن راه نباشد	او الراج یا چاه کنین پس نرسید
یعنی کم است یقال کیف اصحتم	استوی الرجل) بنهایت جوانی	(بتر سهبه) بالفتح چاه دور تک	خیر را و گد اشتن ستورا
فیقال تسوون صالحون یعنی	و عقل رسید یا چهل ساله گردید	(راشد بن سحاب) شاعری است	و شیر کین بزغال مادر او بیای
اولاد و مواشی با برابر و صالح اند	و استوی الی السماء) برابر	ولیس لهم سحاب بالمهمله غیره	عطاشند مرد و بیای عطا کردن
(استویه به) برابر می کردم او را	آسمان یا اراده کرد بسوی آن	(سهبی) بالفتح و القصر و	(اشهب الرجل) بیای عطا
و استویه) برابر و هموا ساختم آنرا	یا متوجه بران شده و قایم و رست	است	منود و بیای عطا گردید
و استوی الرجل) برابر پسر شد	کرد آن را یا استگوشه بروی دمنه	(سهباء) بالفتح و المد چاهی است	س ه ب س
و خلقت و نیز اسواء) زنا کردن	قول الراجز قد استوی الشر علی العرا	مبنی سعد را و مرغاری است	(سهبه) بالفتح نام چاهی
در سوا گردیدن و در بلا افتادن	و بغیر سیف و دم مگر آفت و	(سهب) بفتح الهاء و کسرا	س ه ب ل
و تمام در آوردن چیزی را و چیزی	استوت به الارض) هلاک شد	مرد بسیار گوی و فرس سهرت	(سهب) کجعفر دلاور
و افکندن حرفی از قرآن و ترک دامن	در آن و استوی علی الفرس	محسن اسب فراخ رو	س ه ج
و غفلت نمودن تقول استوی الشئ	برشت اسب و از گرفت	(بتر سهبه) مکره چاه که از	(سهب) بالفتح با دخت
اذا ترکته و اغفلته	(تسوت به الارض) هلاک شد	بسیاری رنگ آب ندهد و	و تدهج سهبو کبیقور و سهبو
(سویه تسویه) رست و برابر	در آن بین و تسوی الشئ)	چاه مناک	کصبو و سهبو کجعفر شله
کردم آن را و تسویت بینهما	ستوی و برابر گردید	(اشهب الرجل) بسیار کرد	(سهب) کنسیر آنکه حرف
برابر کردم هر دو را و بر یک مثل	(تساویا) همدگر مانند شده اند	سخن را و از منده گردید یا نیک	زند و در صرحق و باطل و
نمودم و کذا تساوه به یعنی مثل	برابر و ستوی گردیدند	از منده شد چنانکه نفس او از پیچ	مرد بلین فصیح

ج

بهر

سهر

سهر

سهر

(اساهنج) انواع مختلفه از سیر و رفتار	بیدار عقل تربت از تو (سَهْدَد) کجعفر کو بی ست هو	که کسی بروی زفته یازینی مت که حق سبحانه آنرا در روز	(تَهْمَنَه) بالضم و بالکسر بالفتح
(مَسْجَع) بالفتح گذرگاه باد (ف) مَسْجَع الطَّيْب سَهْجَا بالفتح	لا ینصرف (غلام سَهْوَد) کصبور نوجوان	قیامت مجد و اپید ساز و کوئی بقدر جنم زمین شام غلاف ما	س ۵ ن س (سَهْسَاه) بکسرین و ه و ضم
سووی خوش را و سَهْجَت الرِّج (سخت و زید باد)	تازه بدن یاد از بالا توانا و بفتح (سَهْنَد) کامیر نام جدایی حاتم	(سَاهِرِيَّة) عطریست که در محل آن بیداری باید	و کسر آن یعنی خواهم کرد آن را آخر همه چیز خاص است استعمال آن به
و سَهْجَت الرِّج (الاذن) رندید با وزین را و سَهْجَ الْقَوْم لَيْلَهُمْ تمام شب رفتند	بن حیان (س) سَهْد سَهْدَا بالتحریک بیدار شدن	(سَهَاد) بالضم بیداری (سَهْرَان) بنی وزه و دورگ	س ۵ ف (سَهْف) بالفتح و خون چپیدن
س ۵ ج س (سَهْجَة) ترسان و دیدن تعال یکبارگی انداخت بچه را و وزیر	(سَهَاد) بیدار کردن (سَهْد) کعظم خواب	از ایشین بالا رود و نزدیک باطن نره مجتمع شود	س ۵ ج س (سَهْف) بالفتح و خون چپیدن
س ۵ د (سَهْد) بالفتح نیکو بقال هو سَهْد تَهْدَا ای حسن	(سَهْنَد) بیدار کردن و بیدار کردن	(سَهْرَان) بالفتح بیدار (سَهَاد) کشته او بیدار	س ۵ د (سَهْف) بالفتح و خون چپیدن
س ۵ د (سَهْدَة) بالفتح قابل اعتماد از سخن جز آن یقال ما رأیت مِنْهُ سَهْدَة ای امر اعتمد علیه	س ۵ د (سَهْدَة) شهر و وروزار بلد سهر در مثل	(سَاهْوَد) بیداری و بیکار و ما هتای غلاف آن با له ماه نه	س ۵ د (سَهْف) بالفتح و خون چپیدن
من کلام او خبر و بیدار ولی یقال هو و سَهْدَة ای یَقْظَة (سَهْد) بالضم بیداری	س ۵ د (سَهْرَة) محو که بیداری (سَهْرَة) کهمرة مردیک بیدار	روزی با روی زمین بن چشم (س) سَهْر سَهْرَا بالتحریک	س ۵ د (سَهْف) بالفتح و خون چپیدن
س ۵ د (سَهْد) بالضم بیداری (سَهْد) بغضتین کخواب تیر خاطر	س ۵ د (سَهْرَة) محو که بیداری (سَهْرَة) کهمرة مردیک بیدار	روزی با روی زمین بن چشم (س) سَهْر سَهْرَا بالتحریک	س ۵ د (سَهْف) بالفتح و خون چپیدن
س ۵ د (سَهْد) بالضم بیداری (سَهْد) بغضتین کخواب تیر خاطر	س ۵ د (سَهْرَة) محو که بیداری (سَهْرَة) کهمرة مردیک بیدار	روزی با روی زمین بن چشم (س) سَهْر سَهْرَا بالتحریک	س ۵ د (سَهْف) بالفتح و خون چپیدن
س ۵ د (سَهْد) بالضم بیداری (سَهْد) بغضتین کخواب تیر خاطر	س ۵ د (سَهْرَة) محو که بیداری (سَهْرَة) کهمرة مردیک بیدار	روزی با روی زمین بن چشم (س) سَهْر سَهْرَا بالتحریک	س ۵ د (سَهْف) بالفتح و خون چپیدن
س ۵ د (سَهْد) بالضم بیداری (سَهْد) بغضتین کخواب تیر خاطر	س ۵ د (سَهْرَة) محو که بیداری (سَهْرَة) کهمرة مردیک بیدار	روزی با روی زمین بن چشم (س) سَهْر سَهْرَا بالتحریک	س ۵ د (سَهْف) بالفتح و خون چپیدن

سهل

سهل

سهل

سهل

در حدیث ابو السہیل (بفتح بن) از او آسان گردانید	کرا و افروختگی آن	(ابن سَهْمَة) کعظمه شتران
مالک اصبحه پر او را پدر امام	س ۴۵	سہام زودہ
مالک بن انس اصبحه است	(سَهْم) بالفتح بہرہ سَهْمَان	(سَهْم) کتاب وادی است
(سَهْمَة) دروغگوی بود و منه للثلث	(سَهْمَة) بضم بہر و جمع و ویرتیر بین	(سَهْمَة) تیر و عہ زون ہم بقال
اکذب من سہیلہ	قرع سہام جمع و و شاہ تیر و سوات	سَاهْمَتُهُ فَسَهْمَتُهُ یعنی غالب
(سَهْوَل) کصبور و وائی کہ	مردان مساحتہای ایشان مقدار	آدم او را در قرع
شکم راند	شش ذراع است و شش است	(سَهْمَان) با یکدیگر قرعہ زون
(ک) سَهْل سَهْلَة) نرم گردید	بر در خانہ کہ برای صید شیرینا کنند	(سَهْمَان) با یکدیگر قرعہ زون
و آسان شد و سَهْلَتِ الْأَرْضُ	گذارند و چون شیر در خانہ در آید و لاغر	(سَهْمَان) قرعہ زون
سَهْوَة) نرم گردید	در آن خانہ بدان سنگ بند کرد	خوشتن
(سَهْل) نرمین نرم رسیدن	و قبیلہ است در قریش و در بالہ	س ۴۵
یقال سَهْلَوِی صَادُوا لِي السَّهْلُ فِي	(سَهْم الرامي) ستارہ است	(سَهْمَان) بالفتح رگہای نرم
الحديث من كذب على فقد سَهْل	و ذل سَهْم) لقب معاویہ بن	و تنگ
مکانہ من جہنم ای تباؤ و شکم	عامر بدان جہت کہ بہرہ خود را	س ۴۵ س
راندن وار و یقال سَهْلَة الدَّوَاءُ	باصحاب خویش می بخشید	(سَهْمَان) بالک
ای نرم کرد و شکم او را و او را راند	(ذو السَّهْمَيْنِ) مثنی لقب کریم	فیہا و ضم الہاء فی الاول و کسرا
و السَّهْل الرَّحْبُ) جہول و اروی	(سَهْم) بضم تین خطوط شعاع	فی الثانی آخر و پس ہمہ یقال فَعْلُ
اسہال داده شد و و کذا السَّهْلُ	تشنج و حرارت سخت و مردان	هذا سَهْمَانِی آخر کل شیء والنون
بَطْنَة) ای رانده شد شکم او	عاقل و حکیم	زائده و قد مر
(سَهْلَة سَهْلَة) نرم و آسان	(سَهْمَة) بضم خویش و ایت	س ۴۵
گردانید آن را	و نصیب	(سَهْم) بالفتح آرام و نرمی مرد
(سَاهْلَة) آسانی کرد با او	(سَهْمَان) بالفتح لعاب شیطان	نرم خود کار آسان آب شیرین
(سَاهْل) ہمہ گیر آسان گرفتن	و آن تار عنکبوت مانند می است	و شتر نرم و رام سہا جمع و و
(سَهْل) آسان و نرم شدن	کہ از ہوا فرو آید و سختی گریا	یقال حَمَلْتُ عَلٰی سَهْوٍ یعنی بر حیض
(سَهْمَة) نرم و آسان شمرده	و نیت کرد و و باو گرم و شدت	حامل شد و و فَعْلَة سَهْوًا

سیب	سیب	سیب	سیب
او الضیف حتی تموت فاذا ماتت اکلها الرجال والنساء جميعاً ونجرت اذن بنتها الاخيرة فتسمى بجيرة وهي بمنزلة امها في انها سائمة او كان الرجل اذا قدم من سفر بعيد او نجت دابة من شقة او حرب قال هي صائمة و او كان يرفع من ظمها فقارة او عظماً وكانت لا تضع من ماء ولا كلاً ولا تركب سبب کرم جمع (سباب) کسحاب غوره خرابا غور ميان خلل و بر (سبابه) یک غوره خرابوی و و سیا به بن عاصم صحابی است و و نیز سیا به تابعی است (سبان) بالفصح و کسر قلیلا پر قبیله است از ان قبیلست ابوالعجا عمر بن عبد الله و شیخ بن ابی عمرو و ابوب بن سوید و سبان بافتح کو بهی است پس اودی القری (دیو السابان) میان حلب و انطاکیه است (سباب) کشد او و یضم غوره خرابا (سبوب) مال پنهان کرده در زمین سبب یکی	(سبب) کسبل و ادیست (سبب بن علس) کعظم شاعری است و نامش زهیر و کجی شام پر سعید و نفتح (سبب) گدشتن ستورا (انسباب) بشتاب رفتن بار و آنچه بدان ماند و بازگشتن س ی ج و بهب بن منبه بن کامل بن کج فتح یا کسر یا تجیک برادر همام است و هر دو شیخ اندر مین را (سبج) گلف شهریست بشجر (سباج) کتاب دیوار و آنچه بدان چیزی را احاطه کنند مثل خرما و زرو مانند آن (سبجان بن فد و کس) بکس است (سبج حایطه تسبیحا) احاطه کرد باغ را (سبج) گرد گرفته شدن س ی ح (سبج) بالفصح آب روان و نوعی از چادر و گلیم خط دار و ابی است مر بنی حسان بن عوف و سه واد	است بیامه (مسلم بن سیتی) بالکسر محدث است (سالح) روزه دار ملازم مسجد (سبحان) بالفصح نهیست بشام و نهیست بصره و آنرا ساحین هم گویند و و نهیست ببقاء و در ان دهیست قبر موسی علیه السلام (سبحون) بالفصح نهیست با و را و النهر و نهیست بهند (سبوح) بالضم دهیست بیامه (سبیح) گلکان کو بهیست که میان شام و روم حد واقع شد (سبیح) بالکسر بسخن چینه و فتنه روزه مسایح جمع (ض) سلح للماء سبیحا) بالفصح و سحانا بالتحریک فت آب بر روی زمین روان شد و سلح الظل بازگشت سایه و ساحت للماشیة بر سر خود رفت چار و و و نیز سبیح و سبحان و سیاحه بالکسر و سبوح بالضم رفتن در زمین جهت عباد و منه لا سیاحه فی الاسلام یا عام است و از ان نهیست سبج بن مریم س ی د	و در شتقاق آن اقوال بسیار است (أساح نهرا) روان کردجوی را و أساح الفرس بدينه) فرو اخذ سبب دم خود را (مسیح) کعظم گلیم مخطط و ملح نخاک و راه فراخ که راههای کوچک در خود ظاهر و روشن شد باشد و گورخر بدان جهت که خط فاضل میان پهلوشکم دارد سیتحه مونت یقال بود مسیح و عباءة مسیحة (تشیح) چادر مخطط بافتن (أساح باله) فراخ و کشاده شد دل او و أساح بطنه) فروخته شد شکم او و نزدیک فیهی رسید و نیز أسیاح) روان شدن آب بر روی زمین و بگذشتن شکافته شدن و منه الحدیث فانسا الصخرة و پروی بالصاد س ی خ (سیاخ) کتاب کار گل کنندگان (ض) ساخ سینخا) بالفصح و سینخانا بالتحریک درآمد در چیر نرم و ستوار گردید س ی د

(سید) محرکه و هی است با بیورو سی	(سیر) محرکه موضعی است میان بدرو مدینه که در آنجا بنی صلی	نجدی و در آنجا جنگ واقع شد اذا	استن سینه و رفتن اذا
(سیر) بالفتح و وال سیور جمع وحسین بن محمد سیوری عبد الملک	علیه و سلم غلام بدر تقسیم فرموده	عمیل بن خالد عدوانی است و او را خرمی بود سیاه که بران	و سیر سینه (بر روش او رفت (سیر) با هم رفتن
بن احمد سیوری محدثان اندنست بان و وزیر شهری است	(سیر) کهنه بسیار (سائر الناس) تمامه مردم	چهل سال مردم را سوار کرده از مژده بنی برده و کان بقول شرق نیش	سیر (سیر) با کسر و فتح و هی است سیر
شرقی چند از آن شهر است یحیی بن ابو النخیر سیری عمرانی	(سیر) کعبه و نوعی از چادر است که خطوط زرد و دار و ازار برش	و کعبه ای نوعی از چادر لش را صحنه من عیوانی سیر یعنی	سیر (سیر) با کسر و فتح و هی است سیر
صاحب البیان الزوائد و وزیر سیر رفتن سیر سید بالفتح سیر	وزیر بافته و گیاهی است که گیاه خله ماند و پوست که بخت چفیده	صحنه تر است از خرابی سیاه (طریق مسور) کمقول راه سپرده	سیر (سیر) با کسر و فتح و هی است سیر
سیر و زده مثله و و را زن لازم است و متعدی و الفعل من ضرب	باشد و پرده دل و شاخ خرابان (سیر و ان) بکسر و فتح را شهرستان	و و رجل مسور (مرو رفته در آن راه	سیر (سیر) با کسر و فتح و هی است سیر
یقال سار زید ای ذهب و سار و سار به ای اذ هبه و فی المثل	ما سندان یا و جنب آن است و و هی است بمصر از آن ده است احمد	(سیر) اسار (سار) را ندان را و نام مروی و حلوانی است	سیر (سیر) با کسر و فتح و هی است سیر
سیر غنای ای تغافل و تخمل و فیه اضمار کانه قال سیر و دوع عنک المراء	بن ابراهیم بن معاذ و موضعی است و فارس و موضعی است نزدیک	(سیر) سیر (سیر) را ندان را و وزیر از شهر بیرون کردن	سیر (سیر) با کسر و فتح و هی است سیر
و الشک و و بد و ال زدن کسی سیر الاء مثله یا یک بار بد و ال	(سیر) بفتح و کسر رای شد و موضعی است	جامه خط و در بافتن چون دوال از پشت ستور باز کردن مثل پدید	سیر (سیر) با کسر و فتح و هی است سیر
ای مقدار یا سیار فیه یوم (سیر) با کسر و اندکی هم است	(سیر) کشد او صحابی است و در تابعین محدثین نام	کودن احادیث او اهل آوردن و حنا مخطط بستن بن	سیر (سیر) با کسر و فتح و هی است سیر
سیر را و روش اسم است سیر و طریقه و هیات و خوار باز	جماعتی است و سیار و نهم جماعتی است کثیر از آن جماعت	(سیر) برابر رفتن که و نبرد کردن با کسی در رفتن	سیر (سیر) با کسر و فتح و هی است سیر
سیر (سیر) تمامه آن چیز لفته فی سائر الشی	است عمر بن یزید سیاری و و هی سیر (سیر) رگستانی است	(سیر) خوار بار و دشتن بر کسی رفتن یقال اسار سیر	سیر (سیر) با کسر و فتح و هی است سیر

سینغ

سیر

سیف

سفن

سین ی ط	کد رشته یا آنکه آن را بسفر برند	فر و بر دم شراب را	و السیف الطویل (ساحل
(سیناط) بالکسر و دگویی	و باز آرند و در جل سیناع	س ی ف	دریای بربره و انچه از آن متصل
بوده است	(مضیاع) ای مضیع	(سینف) شمشیر اسیاف سینوف	مقدشوت نهایت دراز است
(سینوط یا سینوط) بضم هر دو و دبی	(ض) ساع لئاء و الشراب سینعا	جمع اسیف مسیفه بالفتح مثله	و هو السیف شهریست و درین سیر
است بصعی و صر	بالفتح و سیر عارف آب شراب	و یقال هم اسیاف یعنی ایشان	(رجل سائف) مرد با شمشیر
س ی ع	بهر رومی و وساعت الایمل	گروهها اند و سیف بن لیان	و زنده شمشیر
(سینغ) بالفتح آب روان بهر	بر سر خود گذشته اند و او	و سیف بن عبید الله هر دو تفتی اند	(سیاف) کشته او شمشیر گرو
(سیناع) کسحاب درخت کنر یا نیه		و سیف بن عمر صاحب تالیفها	حب تیغ سیافه جمع و یا آن
یا درختی ست دیگر که درخت	(أساع ماله اساعه) بی تیمار	و سیف بن محمد و سیف بن یار	کسانند که قلعه ایشان شمشیر ایشان
کندر اند و پیه که بر توشه دان	گذاشت مال خود را	و سیف بن کین و سیف بن	ست و و صدقه السیاف محدث
مالند و کا به گل که بدان دیوار	(تسینغ) گل اندودن آلودن	و سیف بن منیر تابعی و	است
اندازند و یکسر و منه قوله و فلما	بدن را به پیه و مانند آن	و سیف بن ابوغیره و ابوسیف	(رجل سینفان) بالفتح مرد
آن جری سین علیها و کما	(انسیناع) رفتن آب بهر سومی	مخرومی تابعی همه ضعیف اند و	در از بار یک بهان لاغر
طینت بالفدن السیاع و هومن	س ی غ	سیف الغراب گیاه و لبوت است	شکم سیفانه مونث او مخصوص هن
باب القلب ای کما طینت بالسیاع	(هذا سینغ هذا) بالفتح این لفظ	بدان جهت که برگ بار یک طرف	(مسائف) سالحهای قحط و قحط
الفدن و هو القصر	دران دو بجه گویند که میان آن	ناشتم شیر ارد و سیف الله	(ض) سافه سینفا) بالفتح زو او
(سینعاع) بالکسر الماده از شب	هر دو دیگری نزاده باشد یقال	لقب خالد بن ولید رضی الله عنه	شمشیر و سفته ایضا بالضم و
سینعاع کعبه بار مثله یقال جاء بعد	اخذه سینغه و کذا اسوغه و سوغه	و ونیر سیف) بالفتح و یکسر باهی	سافت یداه) شکافته شد است
سینعاع من اللیل ای بعد قطع منه	ایضا و قد صر	است و بالفتح مومی دم سب	او و ریشه گرفت گردا گرد ناخن او
(مسیعاع) لکنسته انداوه و آن	(سینغ) بالکسر ناحیه است	و بالکسر ساحل دریا و ساحل	(مسیف) کمقیم مرد با شمشیر
چوبی یا آهنی است که بدان کل	بخا سان آن را صینغ بصا و هم	رود بار یا هر ساحل که شد سیف	و دلاور با شمشیر
اندازند	گویند از آن ناحیه است امام ابو	ست یا خاص است بساحل دریای	(أساف الخرزة) باز کر و وزر
(زاقه سیناع) بالکسر تراده	ابو بکر محمد بن عمر صیغ مفر صنف	عمان انچه در بن شاخها می در	و وخته را
که بر سر خود بچراگاه رود یا ناقه	کتاب تلخیص در لغت	چفیده باشد مانند لیف آن	(درهم مسیف) کمعظم ورم که
که بران متاع بر داند و بی تیمار	(ض) سینغ الشراب آسان بگلو	ردی ترا ز لیف است و وضعی	کنار و آن از نقش ساده باشد

ج

مَسَافِقَةُ) با هم شمشیر زدن	(سَيْلٌ) بالکسر والقصر یکی از	راند و روان کردن آب و	هُوَ ذُو ثَلَاثِ شُعَبٍ
اِسْتِیَافَ) به دیگر شمشیر زدن	ثغور است	ماند آن	(سَيْنَا) بالکسر والقصر در پدر
و کُتِبَ یَقَالُ اُسَیْفُ الْقَوْمِ)	(سَيْلَانٌ) بالکسر و نباله شمشیر	(تَسْیِيلٌ) راندن آب ماندن	ابو علی حسین بن عبد الله و طور
مَجْمُولًا اِی قَتْلًا	و کار دو ماندن آن نام جماعتی و	(تَسَائِلٌ) روان شدن لشکر از	(سَيْنَا) کوهی است بشام و فتح
(تَسَائِفٌ) با هم شمشیر زدن	ابن سَيْلَان صحابی است	هر جهت	(سَيْنَا) به سگرز به طور
س ل	و عیسی بن سَيْلَان و جابر بن	س ی ن	(سَيْنَا) کوهی است بشام و هو طور
(سَيْلٌ) بالفتح توجیه و	سَيْلَان هر دو تابعی اند و	(سَيْنٌ) حرفی است از حروف حجا	أَضِیْفَ اِلَى سَيْنَا و هِی شَجَرَةٌ قَرِیْبُ
مَاءٌ سَيْلٌ) آب روان و ضَعُوهَا	ابراهیم بن سَيْلَان محدث	تصف بش صفت همسختی و	طُور سَيْنَا بالکسر و الفتح و الفتح اجود
الْمَصْدَرُ مَوْضِعُ الْمَرْثَةِ سَيْلٌ	(سَيْلَانٌ) اسکارا بی است بام	الفتح الخاضع اصوات صغیر و	(سَيْنَانٌ) بالفتح و کسر دهی است
(سَيْنَةٌ) بالفتح دهی است بقیوم	(سَيْلُونٌ) بالفتح دهی است	از صداد بطباق ممتاز است و از	بهر دو نام جد محمد بن مغیره و
(سَيْنَةٌ) بالکسر روانی آب ماندن	بنابلس	را بهمس و زانند آید کاسطاع	جد علی بن محمد بن عبید الله
ن	(سَيْتَالٌ) کشاد نوعی از ماهی و	یُسَیْطِیْعُ اَصْلُهُ اَطَاعَ یَطِیْعُ و بول	صاحب طبرانی
(حَبْسٌ سَيْلٌ) محکمه میان جره	سَيْتَال بن سماک محدث است	از شین چون سده در شدة و از باجو	(سَيْنَانٌ) بالکسر درختی است
بنی سلیم و سوار قیده است	(مَسَلٌ) کجیل آب رو امسلة	اِسْتَحْدَّ در اِخْتَدَّ و از و بی بدل	سینینه کی و طور سینین کوهی
(سَائِلَةٌ) سپیدی پیشانی و قصبه	و مُسَلٌ و مُسَلَانٌ بالضم جمع	آید چون طُت در طُت و اکبات	است بشام مضاف بسوی سینین
بنی که با عتدالی باشد یا سپیدی	(مَسِیْلٌ) آب و مسالک جمع	در الیاس و تخلص الفعل لا	س ی ن ز
که نازمه بنی رسیده و آن را نیز	(مَسِیْلًا) و آنرا امسلة تا هم گویند	تَقُولُ سَیْقَعُلٌ و نیز کوهی است	(سَانِیْزٌ) دهی است بیزد و يقال
سپید گردانیده	شهری است بمغرب از بنیه فاطمیان	و دهی است باصفهان از آن است	لها سنانیز او هی لحن
سَيْتَالٌ) کسحاب موضعی است	(ض) سَالَ سَيْلًا بالفتح و سیلا	ابو منصور محمدان بن زکریا سینی بن	(سَيْنِیْنٌ) بالکسر دهی است بفارس
بجهاز	مجرکه روان شد آب و خون و	سکرویه سینی که هر دو کس قول این	از آن ده است احمد بن عبد الکریم
(سَيْلَالَةٌ) کسحابه موضعی است	ماند آن	خورشید را شنیدند و محمد بن	سینیزی مقری و علی بن حلی
بر یک منزل زمین و گیاهی است	(مُسَالٌ) کرانه ریش هر دو جانب	عبد الله بن حسین محدث است و	محدث
با خار سپیدی دراز چون خار آن	و هما مَسَالَان	یا سین معناه یا زسان و یا سینه	س ی ی
بر کنده شیر از آن بیرون آید	(اَسَالٌ) غیره از النصل و از کرد	(سینة) دندان و منه قولهم	(سِنَّةُ الْقَوَاسِ) بالکسر فُحْفَقَةٌ
با درخت سمر دراز سیتال جمع	نوک و تیزی پیکان و نیز	لَا یُحْسِنُ سِنَّةً اِی شُعْبَةً مِنْ شُعْبَةٍ	سر می برشته گمان سیات جمع

تج

شَا

شَا

شَف

شَف

وَالْهَاءُ مَوْضِعُ عَنِ الْيَاءِ أَوِ الْوَاوِ
الْفَتْحَةُ سَبْعُونَ هَمْزًا وَلَا يَسْبِقُ ذَكَرَ
سِتْ دَرَسَ وَی زیر که و او سِتْ
الْكِتَابُ الثَّلَاثُ عَشَرَ فِي الشَّيْنِ
بَابُ الشَّيْنِ فَصْلُ الْهَمْزَةِ
ش ش ش
(شَا) کلمه زبرست مقصور از
شَا شَا
(شَا شَا) که حداح خرم که دانه
وی سخت نشود و خرم بن را زبالا
(شَا شَا) بالفتح کلمه است که بدان
خرابسوی آب خوانند شُو شُو
کمد به مثله و نیز بدان گویند
و خروجر آن را زبر کنند در گذر
یا ایستاد شود و منه قال لبعید شَا شَا
لَعَنَكَ اللَّهُ يَا بَكْمَةَ شُو شُو گویند
برای علف و آنچه اند تا بخورد
(شَا شَا شَا شَا) شوشو گفت برای
خرما گویند و فی الصحاح ابو زید
شَا شَاتُ بِالْحِمَارِ إِذَا دَعَوْتَهُ وَفَلَتْ
لَهُ شُو شُو قَالَ رَجُلٌ مِنْ بَنِي
السَّهْمِ زُشَا شَا وَقَعَ الشَّيْنُ أَنْتَ
و شَا شَاتُ الْخَلَّةُ قبول
نکر در خرم بن ماده کش را

(شَا شَا الْقَوْمُ) متفرق بریشان
شدند و شَا شَا هَرَمٌ مضطرب
و بریشان شایع کار ایشان
ش ش ش
(شُو بُو) که حضور یکدیگر را
و پاره از ابر بزرگ قطره و حدیث
و شدت دفع آن آنچه اول ظاهر شود
از خوبی چیزی و سختی گری آفتاب
و خط و ارتفاع آن شَا شَا جمع
ش ش ش
(شَیْتَتِ) که امیر اسپ شکونده
و آنکه سم هر دو پای او از سم
هر دو دست او کوچک باشد
ش ش ش
(ف) شَا جَهْ الْأَمْرُ شَا جَا
اندوه گین کرد او را آن کار
ش ش ش
(مَكَانٌ شَنَرٌ) که کف جای است
بگریزه ناک شَا شَا بالفتح مثله
(خِلْ شَا زَةً) بالفتح اسباب
(مَشُو زَ بِالْفَتْحِ مَشُو زَ) بالتمام
بی آرام و ترسناک
(س) شَنَرُ شَا زَ او شُو زَ درشت
گردید و بلند و سخت شد جای
و جزان و شَنَرُ الْوَجَلِ بی آرام

شد و ترسید و شَنَرٌ مجهول مثله
(ف) شَا زَ الْجَارِيَةِ گامیدن
(ا شَا زَ) بی آرام گردانیدن و
ترسانیدن کسی را و منه قول معاویه
بن ابی سفیان لِحَنَالِهِ وَقَدْ طَفِقَ
يَكْبِي يَكْبِيكَ يَا خَالٍ أَوْجَعُ شَنَرَكَ
ام حرم علی الدنیا ای یقیناً
(ا شَنَا زَ) رمید
ش ش ش
(شَا سَ) بالفتح راهی است میان
خیبر و مدینه و مَكَانٌ شَا سَ
جای سخت بگریزه ناک و درشت
شَا سَ کشتین جمع شُو سَ
بالضم مثله و شَا سَ بن هُكَّارٍ
(عبدی) شاعر ملقب بمزق و
برادر علقمه بن عبده است
(مَكَانٌ شَيْشٌ) که کف جای سخت
و درشت
(س) شَيْشُ الْمَكَانِ شَا سَا
بالتحریک سخت جای و درشت
گردید
ش ش ش
(شَا فُ الْحُجَّجِ) بالفتح فاد و تبا
ریش چنانکه به نشود
(شَا فَةُ) بالفتح ریش سوختنی که

زیر قدم برآید و علاج آن دراع
کنند و اگر برزند صاحب آن بگریزد
و اصل و شَجْ یقال اِسْتَا صَلَ اللَّهُ
شَا فَةُ یعنی بر و اصل و شَجْ آن را
خدای یا بر و چنانکه می برد
شَا فَةُ رَا بَدَاعَ وَاِسْتَا صَلْنَا شَا فَهُمْ
ای الخواج حق تگونا و اکانم شامه
فی الناس ای کونوا فی حسن ذمتی
و هیئَةُ
(رَجُلٌ مَشُو فٌ) مرد و ترسان
و بیناک
(رَجُلٌ مَشُو فَةُ) پای ریش
سوختنی بر آورده
(س) شَفِثَ رَجُلُهُ شَا فَا
بالتحریک ریش سوختنی بر آورده
پای او شَفِثَ رَجُلُهُ فَجْهُو مثله
و شَفِثَ وَلَهُ شَا فَا و شَا فَةُ
بخشم آورد او را یا ترسید باینکه
چشم زخم رسد بوی یا راه نمود
بر روی کسی را که ناخوش کند او را
و شَفِثَ أَصَابِعُهُ ریش گرفت
کر آنها بی خرم و شَفِثَ الْوَجَلِ
مجهول از رسید و بیناک گردید
ش ش ش
(شَا مَ) بالفتح شهرهای سوی

دست چپ قبل و همین است	(رَجُلٌ شَامِيٌّ) مرد شوم و بدکار	فرستاد او را	اشکراهای هر روزی بنده دار و در
سبب سمیه آن به یا آنکه ترمی از	آرمه	(مَشَامَةٌ) بچپ شدن بشام	کوه که در آن خراگاه نشوون
بنی کنعان چنان شدند با چپ	(اَشَامٌ) بالفصح جانب چپ و منه	در آمدن و کسی البسوی چپ	جمع و قصد و قصد کردن الفعل
خود گذاشتند به یا بامیده شد	فصیفة الابل فلا یاتی فی خیرها الا	اگر فن یقال یا فلان شام با صفا	من فتح یقال شأن شأن اذا قصد
بسام بن نوح علیه السلام	من الاشام برید بخیرها البسوا لها	ای خذ لهم ذات الشمال	قصد و حجت جوی و حجت و
در آن جهت که سام بلغت سرانی	انما غلب و ترکیب من الجانبا لیس	(تَشَامٌ) خویشتر باشام نسبت کرد	در یافتن بر پروا کردن یقال ما شأن
بشین بحجبت به یا آنکه زمین	وطائر اشام (مرغ نام مبارک	و بسوی چپ گرفت او را به و نیز	شانه یعنی نه در یافتن او پروا
آن شامات است یعنی سپید سرخ	صدایم قال فاذا الاشام کالایان	(تَشْوُمٌ) بسوی ست چپ کشیدن	نکرده و کردن کاری را که موجب
سیاه شدن از شامته بعضی خال و	والایان کالاشام	و قال بدون بحسب و بعد	خوبی و رونق حال کار باشد یقال
برین تقدیر اجوف خواهد بود	و شؤفی) بالضم و القصر چپ	بالبا	شأن شأنه ای عمل بحسب و
نه هموز العین و گاهی مذکر آید	ضمیمین	(تَشَاءُ مُوَايَه) فال بدزدند بوی	خبر دادن یقال لا شأن خبرم ای
(شامه) بالفصح سوی دست چپ	(مَشَامَةٌ) بالفصح سوی دست	و تَشَاءُ مُوَايَهُ) بسوی ست چپ	لا خبر لهم و تبا و فاسد کردن
یقال قعد فلان شامه و نظرت	چپ نقیض صمیه و شوم	آن شدند	یقال لا شأن شأنهم ای لا فنیذک
یمنه و شامه	(رَجُلٌ مَشْوَمٌ وَ رَجُلٌ مَشْوُومٌ)	ش عن	امرهم و کشتن یقال شأن بعدک
(شامی) بیا بنیبت و شام علی	مرد بد فال و نیز مرد بد فال سید	(شأن) بالفصح کار و حال شؤون	ای صار له شأن
فقال منوب است بان شامی	مشاکریم جمع	و شأن جمع قال الله تعالی یوم	(اَشْتَانُ شَانَهُ) قصد کرد و قصد
منده و لا یقال شام و ما جاء	(ف) شامهم و شام علیهم	هوف شأن ای فی امر یحیی است آن را	ش و
ضرورة فحمل علی اقصر النسبة	بد فالی آور و برایشان و شام	و یخلق و یرزق و عن النبی صلی	ش و
علی ذکر ابلد و امل شامیه	علیهم) مجهول بد فال گردید	الله علیه و سلم قال فی شأن ای	(شأو) بالفصح زنبیل و غایت
و کذا اشامیه مخففة الیاء	برایشان	یغفر ذنبا و یکشف کربا و یجیب دایما	هر چیزی و نهایت آن رنگ یقال
(شوم) بالضم بد فال نقیض من	(ک) شوم علیهم) بد فال شد	ورگی است که از آن شک بچشم فرو	عدا اشأوا ای طلقا و مهار ناکه
یقال رَجُلٌ شوم و بد فالی شتر	برایشان	آید و همایشانان اشون و شون جمع	و یثقل آن خاک چاه و در گذشتن
سیاه بخلاف حصار که شتران سپید	(ما اشامه) چه بد فال است آن	و شوره زاری است رکوه خست	و سبقت نمودن خاک از چاه
ولا واحد لهما	(اشام اشاما) بشام رفت	نبح روید در آن رنگ از بانگ	بر کشیدن الفعل من نصر و
(شیمه) بالکسر طبیعت	(شامهم تَشِيمًا) بسوی شام	خاک و آبله سر و زرو جای نید	بشگفت آوردن کسی یقال شاکه

شَبَب

شَبَب

شَبَب

شَبَب

ای عجبه

(عَشَاة) بالكسر والمد زنبيل زنبور
که بدان خاک و مانند آن کشند

مثنائی جمع

(مُشَاة) بالكسب پیشی گرفتن

و بر کردن با کسی زرد و دیدن

(اِسْتِشَاة) کوش فراوان داشتن و پیشی

گرفتن

(تَشَاءَى الْقَوْمُ) متفرق و پراکنده

شدند و تَشَاءَ مَا بَيْنَهُمَا

بهم دور شدند

باب الشبیب فیصل الباء

ش ب ب

(شَبَاة) بالفتح بر قفل

شرب

(شَبَب) بالفتح نوع از زاک و باری

است و موضعی است بمن محمد

بن بلال بن بلال شیبی و احمد بن

قاسم شیبی و حسن بن ابی ذر شیبی

محمد ثانی اند

(امراة شَبَّة) بالفتح زن جوان

و نیز شَبَّة نام مردی و یکی بن

راین بن شَبَّة و عمر بن شَبَّة

محمد ثانی اند

(شَبَب) بالضم موضعی است بمن

(شَبَب) بالتحریک پیر از گو سپند

و گاوشی و هو الذی انتهی سنانہ

و گویند گا و جوان

(شَبَاب) مرد جوان شَبَاب بالفتح

جمع و منه الحدیث سید اشباب

اهل الجنة ولا یجمع ناعل علی فعال

غیره شَبَاب بالضم شَبَبَة بالتحریک

مثله

(شَابَة) زن جوان شَوَاب جمع

(شَبَاب) بالفتح جوانی و آن از می

تا چهل است و اول هر چیزی نام

مردی و لقب خلیفه بن خیاط حافظ

و او بن شَبَاب جماعتی است

(شَبَابَة) بالفتح بطنی ستارنی

فهم که در طائف یا در سیرا سکونت

گرفتند و شَبَابَة بن محمرو

شَبَابَة بن سوار از مشاهیر وقت

خود اند

(شَبَاب) بالكسر آنچه بدان آتش

افروزند و شادمانی و نشاط است

که برداشتن برودت باشد معا

(شَبُوب) کصبور آنچه بدان آتش

افروزند و ماهر و نیکو گرداننده

چیزی آراينده آن قوت دهند

یقال هذا شَبُوب لهذا ای یزید

لا یقال شَابَة

(وَقُوَّة) واسپ که هر دو بای او

هر دوستان را در گذرد و جوان

از گو سپند گا و دشتی بایر از هر دو

(شَبِیب) کامیز نام مردی و

شَبِیب بن غرقده و شَبِیب

بن نعیم ابی باری اند

(شَبِیب) بن حکم بن سینار کز بر

فرد است

(شَبِیبَة) کسفینه جوانی و شَبِیبَة

شَبَائِب (زن) ان جوان

(شَبَان) کند او لقب عبد العزیز

بن محمد عطار

(شَبَان) اگر مآلق جعفر بن حسن

و مذکور است در شب بن

(مُعَلّ) بن شیبی) محدث

است

محمد بن عمرو بن شَبُوبَة

شَبُوب (کتور) راوی صحیح است

و سلم من قتل و قاتل

(ن ض) شَبَب الفرس شَبَابا

بالکسر و شَبِیباً و شَبُوباً نشاط کرد

سپ و آن داشتن هر دو دست

باشد معا

(مُشَبَب) بکسر شبن گاو کلان

(مُشَبُوب) نیکو و خوب روی

(مُشَبُوبَة) آتش افروخته و سال

(اَشَبَّه الله اشَبَاباً) جوانی دهند

(ض) شَبَب الغلام شَبَاباً

گردید کودکی و شَبَب النار

شَبُوباً) افروخته شد آتش و

شَبَبَت هی شَبَاباً و شَبُوباً) مجهولاً

لازم مع و شَبَب الخمار

لونها) زیاد کرد حسن و جمال زن

را سرافراز آن و کذا شَبَب الشعر

لونها و شَبَب الوجه) رنگین کرد

و بسیارست روی را و نیز شَبَب

برافر و خن آتش و حرب و مانند

آن شَبُوب مثله و بکسر چیزی

و شَبَب مجهولاً تقدیر و انداز

کرده شد برای من و قولهم فَعَلَهُ

من شب الی د ب فی د ب ب

لَجَعْلَ مَثَلَهُ الْأَسْمُ بِالْخَالِ مِنْ

عَلَيْهِ أَنْ كَانَ فِي الْأَصْلِ فَعَلًا كَمَا

قِيلَ لَهَا رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ

و سلم من قتل و قاتل

(ن ض) شَبَب الفرس شَبَاباً

بالکسر و شَبِیباً و شَبُوباً نشاط کرد

سپ و آن داشتن هر دو دست

باشد معا

(مُشَبَب) بکسر شبن گاو کلان

(مُشَبُوب) نیکو و خوب روی

(مُشَبُوبَة) آتش افروخته و سال

(اَشَبَّه الله اشَبَاباً) جوانی دهند

شَبِث

شَبِثَت

شَبِثَ

شَبِثَ

۲۱۴

اورا خدای و کذا اَشْبَثَ اللهُ قَرْنَهُ
یعنی افزون و قوی گرداند او را
خدای و اَشْبَثَ الرَّجُلُ پدر
فرزند آن جوان شد و اَشْبَثَ لِي
مجموعه لا تقدیر و اندازه کرده شد بر
من و نیز اَشْبَثَ بَرَّانِجِخْتَن
بر بالانیدن بپسر و طمان سال
شدن گاو و بنشاط آوردن سپرا
(شَبِثَ) غزل گفتن یعنی صورت
و جمال زنی و حال خود باو بی عشق
گفتن آغاز کردن در مقصود
(اَشْبَثَ اللهُ قَرْنَهُ) جوان
گرداند او را خدای القرن
زیاده فی الکلام
(شَبِثَ) غزل گفتن
شَبِث
(شَبِثَ) بکسر تین تشدید مثله
تره است که بهندی سوانا مند
محلل و منضج و مدربول و حیض
و جهت برقان امراض لغبی نام
شَبِث
(شَبِثَ) بالکسر تره است
(شَبِثَ) محرکه تنده و هزار پای
شَبِثَان) بالکسر جمع و شَبِثَ
(شَبِثَ) معرفت صحابی است

و شَبِثَ بِنِی بَعِی) تابعی زائده
و شَبِثَ بِنِی منصور و محمد بن
عبد الرحمن لقب به شَبِث
محمد بن ابی
(رَجُلٌ شَبِثٌ) کتف سر
چپان طبیعت
(شَبِثَ) کهزه نکه هواره
ملازم حریف خود باشد و مفارقت
از وی نکند
(شَبَثُ بِنِی خَدِیج) کفر اب
صحابی است که بشب عقبه
متولد شد
(شَبِثَ) کزبیر کوچی است
بجلب آب است و شَبِثَ
بن حکم بن مینافراست یا آن
بیای موحده است که شود آره
(شَبِثَ) مریضی اضطراب است
و عمر بن لاهل بن بطاح شَبِثَ
محدث است
(شَبِثَ) کجینیه دبی است
(شَبِثَ) بالفح شیرینه و بضم
درشت از هر چیزی
(شَبَاثَ) کلاب شیرینه
شَبِثَ الْهَوَى قَلْبَهُ شَبِثَ
آویخته شد عشق دل او را و النون
مردی که باز و بر رگ استخوان

(شَبِثَ) کشوراره و سیخ سر کج
شَبَاثَ ککشان مثله شبایت
جمع
(شَبِثَ) در آویختن بخیزی و
جنگ و زردن
شَبِج
(شَبِجَ) محرکه دروازه بلند بنایا
دروازه شَبِجَ کی
(شَبِجَ الْبَابَ) رد کرد در را
سَبَح
(شَبِجَ) بالفح و بحرک دروازه
بلند بنا و رجل شَبِجَ الذِّلَعِیْنِ
بالفح مرد پهن بازو
(شَبِجَ) محرکه کابرد و یکن
اشباح و شَبِجُ جمع و اشباح
مَالِکَ) عبارت است از اشتر و
گوسفند و دیگر مواشی
(شَبِثَان) بالفح دراز
(شَبِثَان) محرکه دو چوب منقله
(شَبَاخَ) ککشان وادی است باجا
(شَبَاخَ) چوبها است که دریا آن
در عرض گذارند
(رَجُلٌ شَبِجٌ) ان راعین
مردی که باز و بر رگ استخوان
و بلا و یفتح داله شباه جمع

(ف) شَبِجَه) شکافت وارد
شَبِجَ الْجِلْدَ) کشید و دراز کرد
پوست را میان پنجه و شَبِجَ
الدَّاعِی) دراز کرد و دست در را
و شَبِجَ فَلَانِ کُنَا) با او مثل
ما گردید و شَبِجَ الْحِرَابَ
عَلَى الْعُودِ) دراز گردید
(ك) شَبِجَ الرَّجُلُ شَبَاخَه
پهن باز گردید
(مُشَبِّحَ) کعظم پوست باز کرده
و خراشیده شده و کلیم و شست و
سخت
(شَبِجَ تَشِیخًا) بزرگ سال شد
یک کالبد را دو دید و شَبِجَ
الشَّیْ) پنهان و گردانید آن چیز را
(شَبِجَ) یازیدن افتاب برست
بر چوب و مانند آن بقال شَبِجَ
الحس با علی العودای امتد
شَبِخ
(شَبِخَ) بالفح آواز دوشیدن شمر
شَبِخ
(شَبِخَ) کزبیر کزوم و زبان و
منه الحدیث من بعض علی شَبِخَ
سلم من الاثام ای سکت و زامیه
و بلا و یفتح داله شباه جمع

شَبِج

شَبَر	شَبَر	شَبَر	شَبَر
شَبَد (شَبَد) محرکه دهنی است بایورو	مرشد دین سری راه و نیز شَبَر	و چهار بر بجزیره و در بر سینه	شَبَر (شَبَر) بزرگ داشتن او را
ازان هت حافظ رشید الدین	بدست پیچیدن جامه و مانند آن	و در بجزینه	(شَبَر) بزرگ شدن
ابو بکر احمد بن ابی المجد ابراهیم	و مال کبشی اودن شمشیر اودن	(شَبَر) نام پادشاهی	(شَبَر) نزدیک شدن و گرده
خالدی شَبَدی و نیزه او علامه	بحرک و خوانانی نمودن چیزی را	(أَشَبَر) بالضم هاست	با یکدیگر در خرب گوی میان
شمس الدین ابراهیم بن محمد	و بگردادن کشتن اجتهت کشنی	(مَشَبَر) گرامی کر که جهت	ایشان اندازه شَبَری باند هت
پسرش علامه محبی	و کشتن کردن فعل و جماع نمودن	بیمایش ربع و نصف مانند آن را	شَبَر دص
شَبَر د	و بدر از ابریدن الفعل من لضر	و نشان کنند و باعتبار آن جامه	(شَبَر بَص) کسفر جل شَر زیزه
(شَبَنَدَار) کجعفر گیاهی است مانند	و ضرب	و خزان فرو شدند و نهزای است	شَبَر دت
اسبت مکرانه بر کشتن کلان و بزرگ	(شَبَر) بالکسر کتبت ان بن	که در وی از هر طرف آب آید و	(شَبَر دت) کفنه قلعه است
می باشد	سرا بهام و سر خضر است و مذکر هم	آن شَبَر و مشَبَره است	باندلس
(رَجُلٌ شَبَنَدَارَةٌ) بالکسر مریار	آید اشَبَار جمع و قصید الشَبَر	(شَبَر) کبکم و شَبَر و کفین و مشَبَر	شَبَر د
غیرت	مرد کوتاه خلقت و و قال الشَبَر	کحدث (پسران مارون علیه	(شَبَر د) محرکه سرعت
شَبَر	و و شَبَر بن منقذ اعور شاعر	السلام اند قیل باسمائهم سَتی	(شَبَر د) بالقصر و التحریک
(شَبَر) بالفح حق نکاح و دست	است و تابعی	النبي صلى الله عليه وآله وسلم	شَر تیز و شَبَر زاده موت و نام
بیان و نکاح و منه دعا النبیه	(شَبَر) محرکه عطیه و خیر و نیکی	الحسن والحسين والحسين	مردی از بنی تغلب
صلی الله علیه وسلم لعن فاطمة	و آنچه نرسایان یکی مرد دیگری را	(شَبَر د) کبقمه جد احمد بن محمد	شَبَر دق
جمع الله شملکما و بارک فی شَبَر	فرستد و فرا گیرد مانند قربان یا	عابد نیشابوری است	(توب شَبَر د) کجعفر جامه پاره
و مزد کشتن و قد نهی عنه و آب	همان قربان است و اجشام	(شَبَر د) کتنور گرامی نخه عجمیه	(شَبَر د) بافتح گرفتن باز صید را
کشتن زندگانی و کسره و شَبَر	و قوتی و انجیل	مَشَبَرَة زن بخیه	و دیدن آن بریدن جامه و پاره
صعق و محرک صحابی است و	(رَجُلٌ شَبَرٌ الْمِيزَان) یعنی وزو	(س) شَبَر شَبَر (س) بالتحریک	کردن گوشت و نوعی از دیدن
بشَر بن شَبَر تابعی از اصحاب عمر	(شَبَر د) کسری پنجاه و سه موضع	نیرید و تکر کرد	ستور و بد بافتن جامه را
بن الخطاب رضی الله عنه و شَبَر	اند و مصرده بشرقیه و و بنج	(أَشَبَار) مال را کبشی اودن و	(شَبَر د) کز برج ز قوم ریاضیه
بن علقمة نیز تابعی است و	بمراجعه و شش بجزیره قوسیته و	عطا کردن یقال شَبَرَة فی کذا فاشَبَر	که گیاهی است دیگر و شَر آن را
نیز مشَبَر دارمی پدر پدر است	یا زده بغریه و هفت بسند و	ای طلب منعا عطاء	نمی خورد بشَبَره یکی و بچوب گریه
	و سه مثنوی و سه بجزیره بنی نصر	(شَبَر شَبَر) اندازه کر و	و عود بن شَبَر و عاصم بن شَبَر

محمد ثانی اند	بان یقع فی الحلیب یوما و لیلة	شرب ط	آن سیر می سازد خورده را به و زیاد
(شیراق) بالکسر شدت هر چیز	و یجذو دالین ثلث مراتب یخفف	(شَبُّوط) کثرت و یخفف نوعی	و باقی مانده بعد سیری
و کفگی جامه و تعویذ گردن سپ	و یقع فی عصیر الهنداء و الارزاق	از ماهی نیم بدن خرد سر باریک	(شَبَّاع) کصا سیر نم یستیع
و جز آن جهت دفع چشم زخم و	و یترک ثلثة ایام ثم یخفف و یعمل	و م کشاده میان شکل بط شَبُّوط	الافی الشعر فلا یجوز فی غذا
دهی است بزبیده و ثوب شَبَّارِق	مذاق خاص مع شئی من الدُّرِّ و	کقدوس مثل شَبُّوطه یکی	(شَبَّعَان) بالفتح سیر و کوهی است
جامه پاره	الهلیج و الصندوف و الدُّرِّ و	(شَبَّاط) کغراب ماهی است ز سال	بجهرین و اطمی است بمدینه
(شَبَّارِق) کعلا بط درختی است	(شَبُّومَة) بالضم گربه ماده و آنچه	رو می آن ماه آخر زستان است	(شَبَّعی) بالفتح و القصر مونث
بلند و شلوار و ثوب شَبَّارِق	که از رس و رشته پراکنده شود	(شَبَّیُّوط) کغریوط قلعه است	شَبَّعَان شَبَّعَانَة بالناسه و
جامه پاره	و معرفه صحابی است غیر مشوب	أبدیه از اندلس	امراة شبعی الذراع زن طبر
(شَبَّارِق) پار اطمی شَبَّارِیق	وله ذکر فی النبیة فی الحج فی	شرب ع	بار و شبعی الخخال و
بالمد مثله و نوعی از درخت بلند	حدیث ابن عباس و عبدالله	(شَبَّع) بالفتح و کعب سیر	الشَّوَارِ زن فریه دست فریه که
و پارهای گوشت مطبوخ و این عرب	بن شهرمه از بنی خبیه است	ضد کرسکی و سیر شد و الفل من مع	دست برین و پار بنجین پار کند از
است جماعت و ثوب شَبَّارِق	(مُشَبُّوم) آنچه از رس و رشته	یقال شَبَّع جزا و لحما و کذا	فریه و نیز شَبَّعی دهی است
جامه پاره شَبَّارِیق مثله	پراکنده شود	شَبَّع من خبز و لحم یعنی سیر شد	بدش
(ثوب مُشَبَّرِق) جامه بد باف	شرب زق	از نان گوشت و پیستوه آمدن چیزی	(ثوبُ شَبَّعُ العُزَل) کامیر جامه
و بریده	(شَبَّرِق) کجغفر پری زده و	یقال شَبَّعْتُ من هذا الامر و	سیر یافت بسیار بسیار و رجل
شرب رم	نصر الله بن موسی بن شَبَّرِق موصی	ای سَمْتَهُ و کَرِهَتَهُ و فی الحدیث	شَبَّعُ العَقْلِ مرد بسیار عقل
(شَبُّوم) کقنفذ کوتاه بالا و بفتح	محدث است	اعوذ من نفس لا تشبع ای حیص	(و حَبْلُ شَبَّیع) رس بسیار ماه
و خیل و آبی است نزدیک کوفه مر	شرب شب	تعلق بالامال البیعة	(لک) شَبَّع عقله شَبَّاعَة بسیار
بنی اصل را و درختی است خاردار	(شَبَّشَة) تمام کردن چیزی را	(شَبَّع) بالکسر و کعب عذار سیری	و وافر گردید عقل او
که و بارادفع سازد و گیاهی است	شرب ص	از طعام	(رجلُ مُشَبَّعُ العَقْلِ) بفتح الباء
دیگر که دانه مانند نخود دارد	(شَبَّص) محرکه و رشتی و در	(شَبَّعَة) بالضم عذار یک سیری	مرد بسیار عقل
نخ آن درشت و پرشیره تمامه آن	همه بگرد آمدن خار	از طعام	(اشَبَّعْتَهُ من الجوع اشْبَاعًا)
سهل است و استعمال شیران	(شَبَّصُ الشَّجَر) بهم در شد	(شَبَّاعَة) بالضم نام چاه زرم	سیر گردانیدم او را از کرسکی و
خطرناک و انبیا یستعمل اصله	درختان	در جا لبیت بدان جهت که آب	نیز اشْبَاع بسیار و وافر نمودن

شَبَك

وزنگ سیر خوراندن جامه را
 و بر خواندن حرکات را و فی الدعاء
 لا اَشْبِيعُ الله بطنك ای یلک
 (تَشْبِيع) نزد یک سیری سیدن
 کوسپندان یقال شَبَعَتْ عَظْمُهُ
 تَشْبِيعًا اِذَا قَارَبَتِ الشَّيْبَ وَالتَّشْبِيعُ
 (مُتَشَبِّع) بتکلف سیر نمایده
 خود را و خویش را از زیاده تازوم
 خود و نازنده بدان و فی الحدیث
 الْمُتَشَبِّعُ بِمَا لَا يَمْلِكُ كَلَّا سِرْفَتِي
 زور
 (تَشْبِيع) بتکلف سیر نمودن خود را
 افزون شدن و بار بار خوردن
 شرب ق
 (ذات الشَّيْبِ) بالکسر موضعی
 ست
 (شَوْبَق) بالضم چوبان زیر عرب
 چوبک
 (س) شَبَقٌ شَبَقًا بالتحریک
 سخت آزمند شد بچل و شَبَقٌ
 مِنَ اللَّحْمِ ناگوار شدن از گوشت
 شرب ک
 (بَنُو شَبَك) بالکسر طغنی است
 (شَبَكَة) بالضم قرابت یقال
 بَيْنَهُمَا شَبَكَةٌ نَسَبٌ قَوَانِ

شَبَك

(شَبَك) محرکه دندان های شان
 و ذُو شَبَك) آبی است بحجاز
 بلاد بنی نصر بن معاویه
 (شَبَكَة) بالتحریک نام شَبَك
 بخدفتا و شَبَاك بالکسر جمع
 و چاههای همدیگر قریب ظاهر و
 نمایان زمین بسیار چاه و سوراخ
 کلا کوش و آبی است با جاد و آبکی
 است شرقی سمیرا مراد را و آبی
 است مرینی فسر را و سه آب است
 دیگر مرینی فسر را و چاهی است
 و آبی است دیگر
 (طَرِيقُ شَبَاك) راه در هم و شنبه
 و اسد شَبَاك شیر در هم دندان
 (شَبَاك) لکتاب نام سه موضع
 است و شَبَاك ضمی و شَبَاك
 بن عبد العزیز عثمان بن شَبَال
 محدثان اند
 (شَبَك) کز بهر موضعی است
 بلاد مازن
 (شَبَكَة) کجهینه وادی است
 نزدیک عرجا و موضعی است
 میان مکه و زاهر یا چاهی است
 آنجا و آبی است مرینی سلول را
 (شَبَاك بن عَمَّان) دستوائی

شَبَك

کشداد و شَبَاك بن عمرو
 محدثان اند
 (شَبَاك) کز نازگیاهی است مانند
 کباه دلبوش و شیرین از ان سرجه
 از فی و مانند آن در هم نهاده با
 بصفت بوی را شَبَاكَة یک پاره
 از ان و نیز شَبَاك دوال های
 در هم آمده میان خوبهای کج محل
 و جد سمعیل بن مبارک جد
 والد علی بن حنبل بن ابی العز
 که محدثان اند و دام شَبَابَنِيك
 جمع و آنچه از آهن و چوب جز آن
 بر شکل دام سازند و بجای نصبند
 (شَبَابَانَك) گیاهی است بمصر
 معروف بر نفوف
 (ض) شَبَكَة شَبَاكًا بالفتح
 آمیخته و یکدیگر در آوردن را
 (أَشْبَكُوا) چاهای همدیگر قریب
 کنند
 (مُشَبَكَة) کمعظمه دام مانند ی
 از آهن و جز آن
 (تَشْبِينَك) در آمیختن و یکدیگر
 در آوردن چیزی و منه تَشْبِينَك
 الاصابع
 (أَشْبَاك) یکدیگر در آمدن
 بشلین

شَبَل

چیزی در آمیخته شدن و درهم
 شدن امور و نیک ناریک شدن
 سیاهی شب و نیک ظاهر شدن
 ستارگان
 (تَشْبَلُك) یکدیگر در آمدن
 چیزی و در او یختن از چیزی و
 درهم و مختلط شدن کارا
 (تَشَابَكَتِ السَّيَاع) برجهیپند
 و دان نیز تَشَابَك مختلط و درهم
 شدن امور
 شرب ک ر
 (شَبَكَة) بالفتح شب کوری عرب
 است مبنی بر فعله از شب کور
 شب ل
 (شَبَل) بالکسر شرب بچ و قسبیکه
 شکانه اشبال و اشْبَل و شَبُول
 و اشْبَال جمع و خضرین شَبَل
 از فقهاست و شَبَل بن عباد
 مکی و شَبَل بن العلا و شَبَل
 بن شریق و عبد الرحمن بن شَبَل
 و شبیان بن شَبَل محدثان اند
 و ذُو الشَّبَلِین لقب عامر بن عجم
 بن حارث بدان جهت که او را
 دو پسر بودند در یک بطن مشهور
 بشلین

(شَبَل) بالکسر جمع جماعتی است بدوا بویکر شَبَل (شَبَل) نمید جنبید است و نام او جعفر بن یونس عالم بوده و فقیه و مذهب مالک داشت و موطا را حفظ کرده	المرأة على أولادها) بچه پرورد زن بچو و شوی نکرد شب م (شَبَل) محرکه سر او سرد شدن والفعل من سمع (شَبَل) لکثرت و يقال غدا شَبَل و ماء شَبَل ای بارده و سرما زده با رنگی یا عام است و موت و زهر بدان جهت که نرسند (بَقَرَةُ شَبَلَة) کفر حه گا و فریه (شَبَام) کسحاب گیاهی است (شَبَام) کتاب چوب پیفوز بند بزغال و حی است از عرب موضعی است بشام و کو بی است بمین مر همه ان را د شهری است مر حیرا زیر کوه کو کبان شهریت مر بنه حبیب را نزد یک زمر و شهریت در حضرموت و رشته بند برقع وها شَبامان (شَبَق) کخدم چوب پیفوز بند بزغال	و تَقْرِئُ الْأَسَدَ الْمَشْتَمُ یعنی می صهی از آواز زانغ و می در می شیردان بسته را در حق شخصی گویند که از امر حقیر ترسد و بر امر خطیر اقدام نماید و الْأَصْلُ أَنَّ امْرَأَةً أَفْتَرَسَتْ أَسَدًا ثُمَّ سَمِعَتْ صَوْتَ عَوْنٍ عَتِ (شَبَمَ الْجَدَى تَشْبِيْمًا) شبام را در دهن بزغال کرد شَبَن (شَبَن) کصاحب کوکنازک اندام پر گوشت (شَبَانَة) بالفتح معرفه نام مردی (احمد بن فضل بن شَبَانَة) بالضم همدانی کاتب و عبد الرحمن بن محمد بن شَبَانَة که او را جزر مولف است و علی بن عبد الملك بن شَبَانَة محمدان اند (شَبَانِي) بالضم مرد سرخ روی و میگویند بروت اَشْبَانِ یا لضم مثل فیهما (أَشْبُونَة) بالضم شهری است بخراب (ابن شَبَان) کشه اد عبد الغیرز بن محمد عطارت (شَبَان) بالتحریک نباتی است خوش بویی خار دار که شکوفه	بغدادی معروف بشبان است (ن) شَبَن الْغُلَامُ پر گوشت بزرگ اندام گردیده و شَبَن مَهْنَه قریب و شد و نزدیک گردید شب ه (شَبَنه) بالکسر و کعب مانده اشبانه جمع و کوز شَبَنه) بالکسر و بجرک کوزه برنجین (شَبَنه) محرکه مانده مشابه و مَشَابِنه جمع علی غیر قیاس لنحائس و ملائک و يقال بَيْنَهُمَا شَبَنه یعنی هر دو مانا اند و نیز شَبَنه نوعی از درخت بزرگ و روغن یکسر اشبانه جمع و گیاهی است خار دار که شکوفه لطیف و سرخ رنگ دارد و دانه مانند شبهه انه (شَبَهَة) بالضم پوشیدگی کار و مانند و امری که در آن حکم خطا صواب مکنده شبهه شَهَدَات جمع (شَبِيه) کامیر مانند (شَبَاهه) بالفتح دانه است مانند تخم اسپندان و لضم (شَبَهَان) بالتحریک نباتی است خوش بویی خار دار که شکوفه
--	--	--	---

شبهه	شبهو	شبت	شتر
شبهه سرخ رنگ دارد و دانه	شرب و	یاد کرده و بلا انداخت و روگری	ما بینهما و شتان هما و شتان عمرو
مانند شهدانه شهبانه یکی تر یا قی	(شَبْوَة) بالفتح کز دم اسم است	کرد و بزرگ پنداشت آن از لغت	و اخه ای بعد ما بینهما و شتان
است مرگزیدگی هوام را و سرفه	عقرب را مثل اسامه مراد را و	اغدا دست و و شبک الشجر	مَصْرُوفٌ عَنْ شَتٍّ إِذَا تَفَرَّقَ
و تفست حصات را نفع بخشد و	گاهی الف و لام بهم داخل شود آن را	بالید و در هم چید از نازکی و نزاکت	الَّتِي فِي التَّوْبَةِ الْفَتْحُ الَّتِي كَانَتْ
شکر را بند کند	و بد قبیل است و موضعی است	و اشبی زیداً اولاده) مشابه زید	فِي النَّاءِ لِيَتَدَلَّ عَلَى أَنَّهُ مَصْرُوفٌ عَنْ
(أَشْبَهُ) مانند او شده و اشبه	ببادیه و قلعه است بمن یا شهری	شدند اولاد او	الْمَاخِ وَكَذَلِكَ سَرَعَانَ وَوَشَكَانَ
أمه) عاجز و ضعیف گردید	است میان ماری حضرت موم	باب الشین فصل الناء	مَصْرُوفَانِ مِنْ سَرَعَ وَوَشَكَ وَكَذَلِكَ
(شَابَهَةٌ مُشَابَهَةٌ) مانند او شد	حمیرا وزن پلید زبان	شتر ت	تَكْسِرُ التَّوْنِ
(أُمُورٌ مُشْتَبِهَةٌ) کم خطمه کار	(شَبَا) بالفتح کعصا جامه غوک و	(شَتَّ) بالفتح پراکنده اشتات و	(ض) شَتَّ شَتًّا وَشَتَاتًا وَشَتَّتِيًّا
نامی شکل	وادی است بمدینه و شبان حارث	شَتُّوتٌ جمع و يقال جَاؤُا شَتَاتًا	پراکنده کرده و شَتَّ هُوَ) پراکنده
(شَبَّهَ إِيَّاهُ وَشَبَّهَهُ بِهِ تَشْبِيهًا)	بن حضرت موم از قبیل حمیرا است	ای متفرقین و فی المجلس شَتُّوتٌ مِ	شد
مانند او کرد آن را و و شَبَّهَ عَلَيْهِ	(شَبَاةٌ) بالفتح کز دم نوزاده یا	التَّاسِلِ لَيْسُوا مِنْ قَبِيلَةٍ وَاحِدَةٍ	(إِشْتَات) پراکنده کردن
الأمه) مجهول شکل شد بروی کار	کزد م زورنگ اسب نرم عنان	و نیز شَتَّ پراکنده گی و منه الحمد	(شَتَّتِ) پراکنده کردن يقال
(أُمُورٌ مُشْتَبِهَةٌ) کار نامی شکل	و سپیخ پا و نیش کزد م	بِاللَّهِ الَّذِي جَمَعَنَا مِنْ شَتَّى أَيْ بَعْدَ	شَتَّتُهُ اللَّهُ لِيَجْعَلَ پراکنده و پریشان
و مانده	و تیزی هر چیز و هر دو جانب	تَفَرَّقَ	کند او را خدای
(إِشْتَبَاهَ) مانند شدن يقال	سرفش شَبَا و شَبَوَاتٌ جمع	(محمود بن شَتَّى) بالضم	(شَتَّت) پراکنده شدن
إِشْتَبَاهَا إِذَا اشْتَبَهَ كُلُّ مِنْهُمَا الْآخَرَ	(ن) شَبَا شَبْوَةً) بلند گردید	محدث است	(إِشْتَبَات) پراکنده شدن
حَتَّى التَّبَسُّاءُ و پوشیده شدن کار	و شَبَا وَجْهَهُ) روشن شد و درخید	(جَاؤُا شَتَاتَاتٍ شَتَاتٍ) یعنی	(إِشْتَات الْأَمْرُ) پراکنده شد کار
و مانند آن	روی و بعد تغییر و شَبَا الْفَرَسِ	آمدند متفرق و پریشان	شتر خن
(مُتَشَابِهَ) آن آیت است که معنی	سپخ پا گردید و شَبَا النَّارَ	(شَتَّتِ) کامیر کار پراکنده و دندن	(إِشْتِيخَنَ) بکسر نهزه و تار و ستانی
و حقیقت آن معلوم نشود خلاف	افروخت آتش را	کشاده	است بکسر قند از ان روستا است
محکم و کار شکل و مانده	(أَشْبَهَ إِبْنَاءَهُ) داد و بخشید	(قَوْمٌ شَتَّى) کقتلی گروه از اصناف	بن احمد بن مٹ محدث
(شَتَابَه) مانند شدن يقال تَشَابَهَا	و پیدا شد او را فرزند زیرک	مردم و اشیاء شَتَّى چیزهای	شتر
یعنی همه بیکر مانند شدند	مَشَبِهٌ و مُشَبِّهٌ لغت از ان و	مختلف	(شَتَّرَ) بالفتح بریدن و بالفعل من
(تَشَبَّهَ) مانند شدن	دفع نموده و اشبی فلانا) در چاه	(شَتَاتَ بَيْنَهُمَا) و يُغْتَبَبُ وَكَذَا	ضرب و معروفه نام پدر عبد الرحمن

کوفی محدث	(اُمْتُتْ) بالضم وتشديد الراء	کرد او را و حقیر دشت و خوار نمود	گردید
(شتر) محرکه بر شنگ بام چشم	لقب مردی	(مَشَاتِغ) جای بازی و ملاکت واحد	(مُشْتَم) کفظم شیر غضبناک
یافتگی آن با فو شنگ اسفل آن	(شتر) کفستق مر بسیار و بسیار	آن مُشْتَغَة است بالضم	(مُشَاتَمَة) هم دیگر را دشنام
و گفته شدن لب زیرین در آمدن	عیب و بدخوی	(اَشْتَغَة اِشْتَاغًا) هلاک نمود	دادن
خرم و تسبیح در بحر هزج پس	(شوترة) بالفتح زن کلان سرین	آن را	(تَشَاتَم) یکدیگر را دشنام دادن
معا عیلم فاعلم شود و نیز شتر	(س) شَتْرَ الْعَيْنِ و کذا اشتر	شتر غر	شتر ن
قلعه است بازان میان بروعه	(الرجل) معروفا مجهولا فیهما	(ابن جنی شیتغور) جو	(شَتْن) بالفتح یافتن و الفعل من
و گنج	برگشته با چشم گردیده و شتریه	شتر م	نصر و رجل شتن الکف
(شتره) بالضم با بن و انگشت	دشنام داد او را	(اُشْتُوم) بالضم قلعه است به	مرد در شتر دست
(اشتر) بالفتح لقب مالک بن	(ن) شَتْرَ الْعَيْنِ برگشته پلک و تنیس		(شَاتِن) با فنده
حارث نخعی شاعر تابعی از خواص	چشم و شتره رنجانید او را	(شَتِیم) کامیر دشنام یافته مذکر	(شَتَان) کسحاب کوهی است بکله
اصحاب علی کرم الله وجهه و اشتران	خسته کرد	و مونت در روی یکسان است	میان کدی و کله از
مالک اشتر و پسر او ابراهیم	(اشتر) برگشته پلک گردانیدن	و مرد ناخوش و می شیر غضبناک	(اُشْتُون) بالضم قلعه است باندلس
(احمد بن اشتری و عمر بن	چشم را	(شَتِیمَة) کسینه دشنام	و موضعی است نزدیک انطاکیه
علی صوفی اشتری) هر دو	(شتر) پلک چشم گردانیدن	(شَتَامَة یا شَتِیم بن ثعلبة)	(شْتُون) کصبور با فنده
روایت دارند	عیب کردن کسی و تقصیر نمودن	کز سیریدر قبیله است و ضربه	(شْتُون) بالضم جامهای نرم کانه
(ابن الشتر) دزدی بود	(اِشْتَرَّ الْعَيْنِ) برگشته پلک	یا صواب شتیم بدو یا می شتات شتیه	جمع شتن
(نقب شتر) کتاب میان بقاء	گردید چشم	است و شتیم بن خویلد فزاری	(شَتْنی) کجیزی دبی است
و مدینه است	شتر ع	شاعر است	بصر
(شتر بن شکل) کزبیه و	(س) شَتِغَ شَتَاً محرکه ناشکیبا	(مُشْتُوم) دشنام داده شده	(محمد بن ابوالمظفر بن
شتر بن هار تابعیان اند	کرد از بیماری یا از رنگی	مُشْتُومَة مونت	شَتَانَة) کرمانه محدث است و فرد
(اشتر غار) بالضم گیاهی است	شتر ع ر	(ض ن) شَتَمَ شَتْمًا بالفتح و	شتر و
و تازه آن مثل کاهود در مصر موصل	(شیتغور) بالفتح جو	مُشْتَمَة و تَضَمَّ التاء دشنام داد	(شَتَا) کعصا جای در شتر و صدر
میخوردند فتح سده و مدبول و	شتر غ	اورا	وادی
سخن معده و باضم	(ضه) شَتَغَ شَتَاً بالفتح پیر	(ك) شَتَمَ شَتَامَةً زشت روی	(شَتَا) ککسار رستان سرما

شتو	مشت	شجب	شجب
شْتَوَ وَاشْتِيَةَ جَمْعٌ وَقَطْ	إِذَا انْتَمَتْ بِهِ الشَّتَاءُ	(س ك) شَتَيْتَ كَفَّةً شَتِيْنَا	(شاجب) اندوگین و پلاک
(شَتَوَى) بِالْحَرِيكِ وَالتَّسْكِينِ	باب الشَّيْنِ فَصْلُ الشَّاءِ	بِالْفَتْحِ وَشَتُونَةٌ وَرَشَتْ شَدِيدَةً	شونده و وادی است بحرته و
مَنْوَبٌ بِتَارٍ وَنِيزَ شَتَوَى مُحَرَّكَةً	ش ت ث	و شَوْخٌ بَسْتُ وَكَذَلِكَ الْعَصْفُ وَ	مرد بسیار فوس کننده و پرگویی
بَارَانِ رِسْتَانِ	(شَدَتْ) بِالْفَتْحِ كَمَا هِيَ بِتِ خَوْشَوِي	شَتَيْتَ مَشَاوُ الْبُعْدِ) درشت	وزاغ سخت بانگ
(يَوْمٌ شَاتٍ) رَوِزِ سَرْدِ	تلخ مزه که دباغت کند بوی و زبور	شد بهاشتر از خوردن خار	(شجَاب) کتاب دار چوب که
(عِدَّةٌ شَاتِيَّةٌ) صَبْحِ سَرْدِ	عسل و انچه از سر کوه شکسته برهات	ش ت و	بروی جامه اندازند
(شَاتَانَةٌ) بِمَعْنَى شَارِبَتِ يَاسْتَاءُ	کنگه باقی مانده باشد شتات	(شَتَا) كَعَصَا صَدْرُ وَادِي وَتَصْغِيفُ	(امْرَأَةٌ شَجُوبٌ) كَعَبُورِ زَنْ
جَمْعُ شَتَوَةٍ بِالْفَتْحِ يَأْهَرُ وَبِكِ	جمع و جوز دشتی	شانت بلکه هر دو لغت است	اندوگین
رَشْتِيٌّ) كَفْنِي بَارَانِ رِسْتَانِ	(رَشْتَر) بِالْكَسْرِ كَرَانَهُ كَوَهُ شَتُو جَمْعِ	باب الشَّيْنِ فَصْلُ الْجِيمِ	(مَشْجَبٌ) كَنْبَرِ چَوْبِ که جامه
(مَشْتَا) سِرَاجِي كَالْمَشْتَاةِ ثَلَاثَةٌ	و کوهی است	ش ج ب	بروی اندازند
(رَن) شَتَابُ الْبَلَدِ اِقَامَتُ كَرْدِ	(قَنَاءَةُ شَتْرَةٍ) كَفَرَحَةٍ مِيزَنَهُ كِ	(شَجَبٌ) بِالْفَتْحِ حَاجَتُ وَانْدَوَهُ	(يَشْجَبُ) كِنِصْرٍ سِرَافٍ عَرَبِيٍّ بَنِ
در شهر ایام سر راه و شَتَا الْقَوْمِ	پارایش وقت شکستن پرده	و ستون خانه شجوب جمع و و فحطان	(س ن) شَجَبٌ شُجُوبًا وَ شَجَبًا
باقط شده اند در زمستان و شَتَا	(شَتِير) كَامِيرِ رِيزِهِ چَوْبِها و شَاخِها	مشک خشک که در آن سنگ ریزها	بالتحرک هلاک گردید
الشَّتَاءُ) نَبِكُ سَرْدِ شَدِ زِمْتَانِ	باریک که از پنج درخت روید	کرده بچنان جهت ترسانیدن	(رَجُلٌ مَشْجُوبٌ) مَرْدِ هَلَاکِ شده
(اِشْتَاءُ) بِاقْطَاعِ شَدِ زِمْتَانِ	(س) شَتَرْتُ عَيْنَهُ) دَفْزِ سَطْرِ	اشتر و پر قبيله است و دوازده	(ن) شَجَبَةٌ شُجُوبًا) هَلَاکِ کرد
و در شتار درآمدن	گردید چشم او از ریم چشم	آن ساخته باشد	اورا و اندوگین باخت و بازوشت
(شَتِي شَتِيَّةٌ) اِقَامَتُ كَرْدِ	ش ت ث ل	(شَجَبٌ) كَكْفٌ هَلَاکِ شُونْدَهُ وَ	دکشد آن راه و شَجَبُ الظَّنِّ
در زمستان و هَذَا الشَّيْءُ	(شَتَلُ الْأَصَابِعِ) درشت	اندوگین	تیر انداخت آهوار چنانکه خسته
يُشَتِّيْنِي) بِمَعْنَى أَنْ جِيزَ بَسْتُ	انگشان	(شَجَبٌ) مُحَرَّكَةً انْدَوَهُ وَخِجْ وَ	کرد پای او و رفتن توانست و
زِمْتَانِ مَرَا	(ك س) شَتَلْتُ أَصَابِعَهُ	ازیت بیماری یا ازیت و رنج که	نیز شجوب هلاک شدن لازم است
(مُشَاتَانَةٌ) بِرِشْتَارِ مَعَالِمِهِ كَرْدِ	سطر گردید انگشای او و درشت شد	از قتال حاصل شود	و مشدی
شَتَاءُ بِالْكَسْرِ مَشْدُ	ش ت ث ن	(شَجَبٌ) بِضَمِّينِ سَهْلٍ بِمِثْلِ	(شَجَابٌ) بِهَمْزِ دَرِشْدَنِ كَارِ
(شَتِيْنِ) بِجَائِيٍّ مِزْمَانِ اِقَامَتُ	(شَتْنُ الْأَصَابِعِ) بِالْفَتْحِ درشت	که شبان بوی ادات خود را	(شَجَبٌ) اندوگین شدن
کردن یَقَالُ شَتَيْتُ مَبْلَدًا كَذَا	انگشان	آويزان سازد	ش ج ج

شجر

شجر

شجر

شجر

اسی انکہ از ان خوب نباشد و یار
و بیچاره + و داد شجیر
رو و بار بار درخت
ارض شجیر (زمین درخت
ماک
علاء (شجیر) گنجان صحابہ
است + و ابو شجیر عبد الحکیم
بن عبد الله بن شجیر (محدث آن
شجیر) کثیر سیاه که بر آن شجاع
درخت افرازد و سیاه که از رو خوب
بوده یا مکی است که چاک از مو
که پوشش ندارد و کجاوه و فیتخ
و شتر که درخت چراند مشاجر
جمع
شجیر (بافتح رویدن درخت
و کجاوه و کثیر
شجیر (بافتح درختستان
(بن شجیر بنهم الامم شجیر)
خلاف افنا و میان قوم در آن کار
و مختلف فیه کردید + و شجیر الشیء
شجیر (بر لب آن راه و شجر الرجل
عز الامم) برگردانید مرد را
از ان کار و یک سو کرد و باز
داشت و را انداز + و شجر فمده
و اگر در مان را + و شجر الدابة

بگام زد و سوراخا ماند و در آن
کند + و شجر البیت (ستون نهاد
خانه را + و شجر الشجر (بر داشت
شاهنما می فروخته آن راه و شجر
بالدخم) بنیزه زو او را + و شجر
الشیء بر سیاه افکند آن چیز را
(شجیر) بسیار گردید جمعیت
و اد مشجیر (کهن رو و بار بار
درخت
شجیر (الا ارض) رویانید
درخت را
شجیر (کعظم جابه منقش شلخ
و برگ و در آن و آنچه بر صنعت
شجر باشد
شجیر (منقش کردن چنان
و شجیر النخل) بالاسه شاخ
نهادن خوشه خرما بناتاشک
خلاف افنا و میان قوم در آن کار
و مختلف فیه کردید + و شجیر الشیء
شجیر (بر لب آن راه و شجر الرجل
عز الامم) برگردانید مرد را
از ان کار و یک سو کرد و باز
داشت و را انداز + و شجر فمده
و اگر در مان را + و شجر الدابة

در سین چشم کسی را مختلف شدن
نیزه زو آمدن بعضی آن درخت
و نه آمدن شجیر و اشتداد
اطباء و الراکب شجیر و الفلانة
والجواب اشتباک عظام الراس
تساجی منازعت و خلاف کردن
و کرده با هم بر یکدیگر نیزه زدن
و چیدن ستون تمام گیاه او خورده
رسیدن درخت و در آمدن چسب
در چسب
شجیر (رسیدن چشم کسی را
بخیاب شدن
شجیر (بافتح بطنی است از
شجیر) بافتح شتر بچه که مادرش
آزاد و خلعت زاده باشد
بنو شجیر (بالکس بطنی است
از گمانه و آن جسد حادث بن عوف
صحابی است
شجیر (بالضم بفتح لاغر
بیدل عاجز
شجیر (کتف دلاور و پر دل در
شدت و در سختی جنگ و در آن
شجیر کعبه شله + و شجر دیوانه +
رجل شجیر القوائم) شتر سبک

دست و پا در رفتن
شجیر (کف زدن دلاور پر
و فاقه شجیر) شتر ماده سبک است
و پا در رفتن
شجیر (محرکه سبک بر داشتن ستون
دست و پای را در رفتن و فصل
سن سمح + و در زنی
شجیر (بضم تن شجیاهی درخت
و لگام چوبین که در جا بلیت شجیر
شجاع) مثلته و لیر و پر دل
در شد آمد و محاف شجیر مثلته
و شجیر محرکه و شجاع بالکس
و شجیران بالضم و الکسر جمع + و
نیز شجاع (لغراب و کتاب ماریا
مار یا نوعی از مار کوچک
شجیران بالکس و لضم جمع + و
مار شکم + و شجاع بن وهب جابی
است + و مردان بن شجاع)
از رواة حدیث است + و ابو بکر
شجاع بن ولید (کوفی است
و بسیار حدیث فراخ روایت
قال السقیان لیس بالکوفه
اعبد من شجاع بن
الولید
شجاعه) بالثبیت زن پر دل

و دلاور شد تا شجاع با کس
 و شجاع بضم تین جمع و بنو
 شجاعه) بالضم بطنی است از عرب
 و نیز شجاعه) یا فتح پر دله
 و لیس در محاف و شدائد لذلک
 و لاتی ادخا ش بالرجال
 الشجع) پر دل و دلاور و مرد سبک
 سرگول و شیر بیشه و زمانه و دراز
 بالا و یک دراز و نوعی از مار و پیو
 بن الخشان متصل به پیشت
 دست یا پیشت دست از بند و
 تان الخشان یا استخوان الخشان بر
 پیشت دست ملحق به بند دست
 الشجع با کس کا صیغ مثله فی اکل
 الشجاع جمع و الشجع بن دیت
 بن عطفان) پدر قبیلہ است و
 ابو سعید الشجع) عبد الله
 بن سعید محدث
 الشجاع) با فتح زن پر دل و دلاور
 و فاقه الشجاع) شتر ماوه سبک است
 و یادر رشن
 الشجع) کامیر پر دل و دلاور در
 خطرات و محاف و شجاعه
 کامراء جمع شجعان بالضم
 مثله

(شَجْعَة) کفیتہ زن پر دل
 و دلاور شجاعت جمع
 (شَجْعَة) کھل نیک دیوانہ
 (شَجْعَة) بالفتح نام مرد کے
 (شَجْعَة) مغلوب در شجاعت
 (شَجْعَة) پر دے
 و لیکر نمود در مخاوف
 (شَجْعَة) غالب آمد اورا
 (شَجْعَة) دلیر
 (شَجْعَة) دلیر کردن و دل دادن
 کسی را و شجاعت صفت کردن
 (شَجْعَة) بتکلف لیکر نمودن
 شرح ۴
 (شَجْعَة) بالفتح شیرشہ و دراز
 بالا و کالب انسان یا گردن او
 میسم زائد است و درش فعلم
 شرح ۴
 (شَجْعَة) بالفتح بک برداشتن
 ستور دست و پا در رفتن عن
 الغریبی والصواب العین
 (شَجْعَة) شرمش درآیند
 شرح ۴
 (شَجْعَة) محرکۃ ملاک
 (شَجْعَة) یضمین ملامتی دراز و بد
 شرح ۴

(شَجَن) بالفتح راه وادى باره (شَاخِجَة راه اعلایى وادى باره)
 راه اعلایى وادى شَجَن جمع راه وادى وادى درخت ناک شَوَا
 شَجَنه مثلثه شاخ از هر چه جمع
 شَجَنه بالکسر یک شجره از خوشه شَوَا (چین) وادى است بزرگ
 وادى که تیره آن خسته باشد بدایضه
 شَوَا کاف در کوه و موضع وادى (شَجَنه الحَاجَة شَجَنه)
 و شجایى سخت در هم شده وضم بالفتح بازداشت او را حاجت
 و يقال بُنِی وَبَنَی شَجَنه و جمع از کارى و شَجَنه الامر شَجَنه
 قرايه مشبکه و فی الحديث شَجَنه و شَجُوناً اندوگین کرد وادى
 شَجَنه من الجنای الرِّجَم کارى
 مَشَبَه من الجنای یعنی آنها رس ک شَجَن شَجَنه محرکه
 قرايه من الله مَشَبَه کاشبه و شَجُوناً بانضم اندوگین شد
 العروق و شَجَنه بن عطاردین شَجَنه الامر اندوگین کرد
 عوف بن کعب بن زید منات وادى و شَجَنه الکرم
 شَجَن محرکه غم و اندوه صاحب شَجَنه کردید درخت انگور
 و شاجهای وخت در هم آمده شَجَنه بیا و آورید و شَجَن
 شَجَنه و شاخ از هر چه شَوَا شَجَنه به هم درخت
 استوار خلقت در هم آمده شَجَنه شَجَنه
 و حاجت بر چه باشد و هر کجا باشد شَجُون بالفتح حاجت و اندوه
 شَجُون و اشجان جمع و منه شَجُوناً بالفتح وادى است
 الحديث ذو شَجُون یعنی انواع شَجَا کعصا شجوان و جران
 فنون اعراض دارد و صیغ و ریح که در کلوب اند و وادى است
 است یا شاخها و شعبها دارد و نام جابه
 بعض آن در بعض در آمده شَجَنه شَجُون و اندوگین
 شاجین اندوگین الیاء مخففة و قد شد فی التجر قال

10

بسم

نام تجوید و غزلیات التجوید
 و کتب و کتب و کتب و کتب
 تجویدی (فتح حبیب مشهور است
 بسوی شیخ خف چنانکه نمری
 بسوی نمر و و یا کرد و یا الف
 شده و او شد
 شاجی بن سعد (عشیره است
 شاجی بن نمر حضری
 مفاضة تجوید) بیابان سخت
 گذار
 شجیة کفیه و غنیه
 بالتجیف زن اندوگین
 شجی (بالتقص و سید نیک
 در ایاد و راز سطر استخوان یا در
 پای یا در زیت کوتاه پای و
 فرب سطر استخوان و مرغیت
 ابق سیاه سپید شجوات نش
 و او پیوسته
 شجوات) با دو پیوسته و عقور
 اده که مرغیت ابق
 (مشجی) اند و سناک
 زن) شجاة شجوا) بالفت
 اند و گین کرد و او را و شادمان و طربا
 ساخت از لغات اصداد است
 و شجایه هم) اختلاف نراع

بیان بیان
 (س) شَجَى بِالْعَطِيمِ مُجَبَّ
 غصه مند شد از استخوان و شجی
 الْعَرِيمِ عُنْدَ برفت از وی غم
 و شجی مُتَجَاعَةً اندوگین شد
 (و شجَاه) اندوگین کرد او را
 و شاونو وضد است بد و مقهور شد
 و حیر و شد بروی و در اندوه
 ادرا
 (تَشَاجَى) استوار و قوی شدن
 و اندوگین گردیدن
 باب الشیخ فصل الحما
 شح ب
 (شَحَبَ لَوْثُهُ شَحْوًا
 و شَحْوَةً) برگزید گونه داد
 راغی یا گرنگی یا ز سَف
 (و شَحَبَ لَوْثُهُ) مجهول کند لک
 شَحَبَ الْأَرْضَ) رندیزد
 ب بیل
 شح ت ل
 (شَحَّطَهُ) بالفصح آنچه از یک
 برگندن حاصل شود از سَو
 مانند آن یقال اَعْطِنِي شَحْطًا
 مِنْ كَذَا اِی تَقَعُ مِنْهُ
 شح ح ث

شَحَابٌ (شَحَابٌ) که است سربانی که
 بران کلبه دران فی کلبه کشاده گرد
 (شَحَابٌ) یعنی شَحَابٌ عُلُومِ
 است
 شرح
 (شَحَابٌ) کامیو بانگ راع و ستر
 و ستر مرغ شَحَابٌ (کلبه و شَحَابٌ)
 بالتریک شد
 (طَلْحَةُ بْنُ شَحَابٍ) که او محدث
 است و نبات شَحَابٌ است
 او گوهر را همیشه کبیر شَحَابٌ
 کنگان نیز گوید و بنو شَحَابٌ
 و وطن اندازد
 (شَحَابٌ) شَحَابٌ الْغَرَابُ شَحَابٌ
 و شَحَابٌ بانگ کرد راع و کلبه
 سال شد و درشت گردید بانگ
 (شَحَابٌ) بانگ از زان
 خواستن و از نیجا است که زان
 شَحَابٌ مِنَّا الْمَفْعُولُ
 ای شَحَابٌ شَحَابٌ
 شرح
 (شَحَابٌ) زفتی و آزمندی
 (شَحَابٌ) بالکس طالتی که بران
 کرده شود یقال و صنی فی صحته
 شَحَابٌ ای حَالَهُ الَّتِي كُنْتُ عَلَيْهَا

(شجاعت) کسب از وقت و از مندر
 مین که بی باران بسیار روان گردد
 زند (شجاعت) آتش زنده که آتش
 به و و ماء شجاعت آب اندک که
 مین نوشد و ابل شجاعت
 ستران کم شیر
 شجاعت (شجاعت) بخیل و حریص شجاعت
 شجاعت و شجاعت جمع و فی الحقیقه
 سأل النبی صلی الله علیه وسلم
 ای الصدقة افضل فقال ان
 لصدقة وانت شجاعت صحیح مایل
 الغنى وتخشى الفقر
 شجاعت (شجاعت) شکر شیر شجاعت
 جمع آن کذا فی النسخة المصححة
 من القاموس
 (شجاعت) بافتح بخیل و حریص
 و بیابان فراخ و پیوسته دوام
 کننده بر کار بی باران و بدو
 و خطیب بلخ و دلاور و دلبار
 رشک و زراعت بسیار با نکت مین
 که بی باران بسیار روان نگردد و آنکه
 مانند باران روان شود از لغات
 اصفاد است و عسک انیم و سنگ
 خوار و عسک و در اندر شیر
 (شجاعت) پر شیر و ثبات برین

شرح ف	برآید + وشخط الانا	وانکه در دامن کوه شریان و آنکه	شخصه و شخصه حرکت کند
تشف (بالفتح باز کردن پوست	بر کرد و اندرا + وشخط فلان	در جامی نشیب شوخط	و کو سپند زرب و آنکه گاهی باو
را از چینه لغت یانی است	یخ زده + وشخط الطائن بالک	یک شوخطه و اسپ	زنجیه باشد و کو سپند نابا
والفعل من فتح	کرد مرغ + وشخط العقب	ماوه دراز	اشخاص و شخص بالک
ش ح ك	آیه (نیش زوکر دم او را + وشخط	شوخط کحل بطلمه است	و شخص بلفظ واحد و شخصات
شحاك) بالک چوبیت که در	اللبن) بسیار کرد آب شیر +	همین و کو بی است نزدیک	و شخص محرکه جمع
دمان بره و بزغال در عرض کند	وشخط رجائه شخطا) برید	سوار قیه میان که و دینه + و یوم	شخص (کعبور ماده شترانغ
تأثیر نمک یقال شحاك التجدی کف	امید او را + و نیز شخط و شخط	شوخط روزی است از روزها	از تعب نامدی
ای جعل فی فیه الشحاك	سرگین فکندن مرغ و پسین	عرب و دمی است بصغاء	اشخصه در تعب انداخت او را
ش ح ل	کشته در خون	شخطا) بالکس و بی است بطائف	+ و نیز اشخاص نفی کردن تعال
شحوال) بالفتح کجاول مرو	رس) شخط شخطا) محرکه	و مذکور است در س ح ط	اشخصه غیر المكان اذا اجزاه
در از پا	دور شد + وشخط البعیر فی	مشخط) کبیر چوبی که نزدیک	ش ح ط
ثابت بن مشحل) کسیر	السوم و در گذشت از مرتبه خود	درخت زرنهند تا بر زمین نرود	شخط) بالفتح چوبی که نزدیک
تابعی است	یا نهایت قیمت رسید لغت	درخت زرنهند تا از زمین نکاهد	ش ح ط
ش ح م	فی الفتح	و التحریک وشحوطاً و مشطاً	آنها از زمینی است مرطی را
شخم) بالفتح پیه و یقال لقیته	اشخطا) دور کردن	دور شد + وشخط الشراب تنک	شخطه) بالفتح بیماریت که
شخم) کلاه یعنی ملاقات کردم	شخطه شخطا) در خون	که در مزاج آن را و شخط الجمل	در سینه شتر عارض شود و نشا
او را در حال نشاط و	طبا اندازا	فزع کرد شتر را و با سین اعلا	خاش که به پهلوی یا بران
شخمه) بالفتح پاره از پیه و هی	شخط الولد فی السلا) جنبید	وشخط البعیر فی السوم	شاحط) شهریت همین
انحص من الشخم و مرغی است	بچه در سلا + و نیز شخط	نهایت قیمت خود رسید شتر را دور	شوخط) بالفتح نوعی اردر
و از بی است در عمان + و شخمه	طپیدن کشته در خون صله بالبا	شد از حق و در گذشت از مرتبه خود	کو بی که از چوب و بی کمان سازند
الأرض) ساروغ سپید و کرکی	یقال شخط القلیل بدیه	وشخط فلان) سبقت نمود	یا نوعی از درخت بنم یا شوخط
است سپید یا آن خراطین است	ش ح ط ز	از وی و در شد از آن + وشخط	و بنم و شریان یک است و اختلاف
+ و قیل دویبه کثیره الارجل اذا	ر مشخطو) مبنی للفاعل مرو	الجملة) چوبی را در پهلوی ریخ	اسم چوبی روید نگاه است
الانسان تجمعت مثل الخرزة	برآمده چشم بزرگ	ز نهاد تا بدن بر واد یخ خود	یعنی آنکه بر سر کو بی روید بنم است

ج

قال مرسلها دابة مغيرة طيبة
 الریح لا یخرجها الدار ودخل من
 جانب وخرج من جانب من طلع
 یسبحها لم تضره ولودخل فیها و
 شحمة الأذن زمره گوش ومنه
 فی صفة صلی الله علیه وسلم لا یجا
 شعره شحمة أذنه وشحمة المرح
 ظلی وشحمة الخطل پیه
 خطل وان حنیف باشد که در
 جوف آنت سوامی دانه و
 شحمة الرمان پیه ناروان پوست
 تک مانند بیت زرد که بر پشت دانه
 انار باشد وشحمة الخمل
 پیه خوابن است وشحمة
 العین سپیده چشم که باسیاهی
 بود و ابو شحمة عبد الرحمن
 بن عمر بن الخطاب رضی الله عنه و
 عباس بن محمد بن ابی شحمة محدث
 شخم کتف پیه خوار واز مندی پیه
 والمور کم آب
 شخم پیه خورانده و پیه فروش
 پیه دازنده
 رجل شخم کامیر مرد فریه
 شخم کجمنی منسوب است بو
 شخم بن مرة

شخا به کشد و پیه روشن
 رن شخم شحمة فریه گردید
 رس شخم الرجل شحما بالحرک
 پیه خوار شد مرد و از مندی
 پیه خورون گردید
 رس شحمة پیه خورانید و
 پیه دار آرا وشخم الاذنین
 پیه اند و پوست را
 شخم کجمنی پیه بسیار خورند
 پیه بسیار دازنده در خانه و صاحب
 شمران فریه
 شح ح ن
 شحمة بالکسر آن قدر از گیاه
 که ستوران را یک شب در ورکفایت
 و آنکه ضبط مدینه و سیاست آنرا او
 از طرف سلطان بس باشد و کمینه
 و دشمنی و جماعت اسپان با قید
 کفایت ازان یقال بالکسر شحمة
 من الخیل ای دایطه
 شخن یقال مرکب شاحن
 ای شخن ککاتم معنی مکاتم
 شحاء بالفتح و الحمد دشمن
 رس شخن السفینة شحما
 بالفتح یرک رکشی را و کذا شخن
 المدینة بالخیل یعنی یرک و

مدینه را با سپان وشحمة راند
 رن شحمة الکراکب
 رس شخن علیه شحما کیسه
 در زید بروی
 شخن المدینة بالخیل
 یرک و شهر را با سپان و شخن
 الصبی آما ده کریستن شد کودک
 و شخن السیف در سیام کرد
 شمشیر و نیز بر منب کرد ازان
 از لغات اضداد است و شخن له
 بیهام اماده شد تا سر کند تیر را بر
 و آنکه ضبط مدینه و سیاست آنرا او
 دشمن و در حدیث
 معنی مبتدع و تارک جماعت است
 و شحانة بغض و عداوت نمودن
 شحیت کطمین مر و
 شخمین
 شح و
 شحا کعصا فراخ از هر چیز
 و آبی است
 شحوة بالفتح کام یقال رس
 بعید الشحوة ای الخلوقة

شاحی کشاده دانه و یقال
 جاء الخیل شواحی یعنی دانه
 دور را دندش کار را و صید نکرد و کشاده آمدند سپان
 و شحوة بالفتح و الحمد چاه فراخ
 رس شحا الفم شحوا شحما
 باز کرد دانه را پس باز شد لازم
 است و مقصدی
 شحاء باز کردن دانه را
 و شحی علیه کشاده و فراخ کرد
 زبان را دران
 شح ح ی
 رس شحی شحما لغت است
 در شحا شحوا
 باب الشین فصل الحاء
 ش خ ب
 شخب بالفتح و یضم آنچه بیک
 کشیدن سپان فرود آید از شیر
 وقت دوشیدن و فی المثل شخب
 فی الآباء و شخب فی الآرض یعنی
 گاهی خطا میکند و گاهی صواب و
 و نیز شخب بالفتح خون
 شحمة بالضم کید فعه از شیر
 شخاب جمع یا شیر کید وقت
 دوشیدن از سپان تا شیر دوشه
 بر مثال خط ممد باشد و هفت

شخصیت

شخص

شخص

شخص

شخص (محرک قلم است)

شخص (بالکسر شیر تازه)

شخص (بالضم بانگ شیر و شیر)

و یُقَالُ إِنِّهَا لَا شُخُوبَ

الْأَحَالِيلَ

شُخُوبٌ بِالضَّمِّ مَرْكُوهٌ شُخُوبَةٌ

مِثْلُهُ شَذَائِبُ جَمْعٍ وَالنُّونُ

زائدة

رَفَنَ شُخْبَ اللَّيْنِ شُخْبًا

بَفَتْجٍ وَوَشِدَ شِيرًا

الشُّخَابُ وَوَشِدَ شِدْنَ شِيرًا

يُقَالُ شُخْبَ اللَّيْنِ فَالشُّخْبُ

رَوَانُ شِدْنَ يُقَالُ الشُّخْبُ عِرْقَةٌ

دَمًا أَيْ الْفَجَرُ

ش خ ت

شُخْتُ بِالْفَتْحِ بَارِكٌ أَيْ مَرِيضٌ

وَنُحِيفَانُ أَيْ لَانِعِي مِرْكُ شُخَابٍ

بِالْكَسْرِ جَمْعٌ

شُخَيْتٌ كَأَمْرِ عِبَارَةٍ أَيْ بَرَاءَةٍ جَمْعٌ

وَأَمَّا بَارِكٌ أَيْ بَرَاءَةٌ

شُخْتُ كَكَيْتٍ غَارٌ أَيْ بَرَاءَةٌ

شُخَيْتٌ بِالْكَسْرِ

لَا تَحْتَ شُخُوتٍ كَيْتٌ

أَنْدَامٌ كَرِيدٌ شُخْتُ بِالضَّمِّ وَ

شُخَيْتٌ كَأَمْرِ لَيْتٍ أَيْ بَرَاءَةٍ

شُخَيْتٌ رَسَانِدِينَ

ش خ ح

شُخْتُ بِالْفَتْحِ كَيْتٌ وَآوَارَانُ

شُخْتُ فِي تَوْنِهِ شُخَا

خَزَرَ كَرْدُورُ خَابٍ وَشُخْتُ بِيُولٍ

شُخْخَا بَأَوَارٍ وَكَيْتٌ رَوَارٍ

كَرْدُورٍ وَوَرْدِخْتٍ وَشُخْتُ

رَجُلُهُ دُمًا رَوَانُ شُدْنَ زِيَامِي

شُخْشَخْ شُخْشَخَةٌ كَشِيدَةٌ وَرَارٍ

شُدَّ وَنِزْ شُخْشَخَةٌ بَانِكٌ

سَلَحٌ وَبَانِكٌ جَانِدُ وَبَانِكٌ كَاغْدٌ

وَبَرْدِشْتَنِ شَرْمَاوَةٍ شَمِثَةٍ سِنِيَةٍ

وَيُقَالُ أَيْدِ الشُّخْشَاخِ بِالْبُؤُولِ

بَعْنِيَةً بَعْنُ كُنْدَةٍ وَوَرْدَانِزَةٍ كَيْتٌ

ش خ د ب

شُخْتُ بِالضَّمِّ كَقَفْظِ حَانُورٍ

أَيْتُ أَرْضِ شُخَادِبٍ

ش خ د د

شُخْتُ كَأَمْرِ عِبَارَةٍ أَيْ بَرَاءَةٍ جَمْعٌ

شُخْتُ كَكَيْتٍ غَارٌ أَيْ بَرَاءَةٌ

شُخْتُ بِالْكَسْرِ

لَا تَحْتَ شُخُوتٍ كَيْتٌ

أَنْدَامٌ كَرِيدٌ شُخْتُ بِالضَّمِّ وَ

شُخْتُ كَأَمْرِ لَيْتٍ أَيْ بَرَاءَةٍ

شُخْتُ كَأَمْرِ لَيْتٍ أَيْ بَرَاءَةٍ

شُخْتُ كَأَمْرِ لَيْتٍ أَيْ بَرَاءَةٍ

بَالِ سِت

شُخْتُ

شُخْتُ بِالْفَتْحِ بَانِكٌ أَيْ وَآوَارٍ

وَمَانُ أَيْ وَبَانِكٌ كَرْدَنُ خَرْمَانِدِ

كَرْدَنُ أَيْ زَبَنِي شُخْشَخِ مِثْلُهُ لِفْعَلٍ مَزْ

ضَرْبٌ وَوَخْجٌ بَرَفَتْ رِزْ كَوَهٌ وَ

شُخْتُ الشَّابِ أَيْ جَوَانِي وَ

شُخْتُ الرُّجُلِ جَانِي رُشْتَنِ

رَاكِبٌ أَيْ پَالَانِ كَمَا بَيْنَ كَوْنِ پَالَانِ

وَوَنَابَةِ أَيْتُ

شُخْتُ بِالْفَتْحِ رَجْمٌ عَشْرٌ

شُخْتُ كَأَمْرِ لَيْتٍ أَيْ بَرَاءَةٍ

وَبَانِكٌ أَيْ وَآوَارٍ وَمَانُ أَيْ

شُخْتُ كَكَيْتٍ مَرْدِ بَارِ آوَارٍ

أَيْ زَبَنِي وَشُخْتُ شُخْشَخِ حَضْرِي

كَرْدَنُ وَبِي آوَارٍ مَرْدُونِ وَوَكَرْدَنِ

وَعَبْدُ اللَّهِ بَرِ شُخْشَخِ صَبَانِ وَوَخْرُ مَانِ خُودِ رَاوَقِ خِيَارِ وَفَعْلٍ

يَزِيدُ بَرِ شُخْشَخِ أَيْ رَاوَقِ حَدِيثٍ

أَيْتُ وَوَخْرُ مَانِ عِبَادَةِ اللَّهِ

شُخْتُ أَيْ عِبَادَةِ اللَّهِ وَفَضْلُ أَيْتَانِ

وَبَرِشَانِ وَوَخْرُ مَانِ شُخْشَخِ

كَلَامٌ مُتَّفَقٌ

شُخْتُ أَيْ شُخْشَخِ أَيْتُ كَاغْدِ

وَشُخْتُ الْبَعِيدِ جَانِي الْفَرَاخِ

بَرِشَانِ رَاوَقِ كَرْدِ وَخْرُ مَانِ وَوَخْرُ مَانِ

شُخْتُ كَأَمْرِ لَيْتٍ أَيْ بَرَاءَةٍ

شُخْتُ كَأَمْرِ لَيْتٍ أَيْ بَرَاءَةٍ

بَالِ سِت

شُخْتُ

شُخْتُ بِالْفَتْحِ بَانِكٌ أَيْ وَآوَارٍ

وَمَانُ أَيْ وَبَانِكٌ كَرْدَنُ خَرْمَانِدِ

كَرْدَنُ أَيْ زَبَنِي شُخْشَخِ مِثْلُهُ لِفْعَلٍ مَزْ

ضَرْبٌ وَوَخْجٌ بَرَفَتْ رِزْ كَوَهٌ وَ

شُخْتُ الشَّابِ أَيْ جَوَانِي وَ

شُخْتُ الرُّجُلِ جَانِي رُشْتَنِ

رَاكِبٌ أَيْ پَالَانِ كَمَا بَيْنَ كَوْنِ پَالَانِ

وَوَنَابَةِ أَيْتُ

شُخْتُ بِالْفَتْحِ رَجْمٌ عَشْرٌ

شُخْتُ كَأَمْرِ لَيْتٍ أَيْ بَرَاءَةٍ

وَبَانِكٌ أَيْ وَآوَارٍ وَمَانُ أَيْ

شُخْتُ كَكَيْتٍ مَرْدِ بَارِ آوَارٍ

أَيْ زَبَنِي وَشُخْتُ شُخْشَخِ حَضْرِي

كَرْدَنُ وَبِي آوَارٍ مَرْدُونِ وَوَكَرْدَنِ

وَعَبْدُ اللَّهِ بَرِ شُخْشَخِ صَبَانِ وَوَخْرُ مَانِ خُودِ رَاوَقِ خِيَارِ وَفَعْلٍ

يَزِيدُ بَرِ شُخْشَخِ أَيْ رَاوَقِ حَدِيثٍ

أَيْتُ وَوَخْرُ مَانِ عِبَادَةِ اللَّهِ

شُخْتُ أَيْ عِبَادَةِ اللَّهِ وَفَضْلُ أَيْتَانِ

وَبَرِشَانِ وَوَخْرُ مَانِ شُخْشَخِ

كَلَامٌ مُتَّفَقٌ

شُخْتُ أَيْ شُخْشَخِ أَيْتُ كَاغْدِ

وَشُخْتُ الْبَعِيدِ جَانِي الْفَرَاخِ

بَرِشَانِ رَاوَقِ كَرْدِ وَخْرُ مَانِ وَوَخْرُ مَانِ

شخص

شخص

شخص

شخص

۳۳۳

شَاخِصُ الشَّعَابِ الصَّدْعُ	موت و مهر و سخن و زشت	بواز جای بجای آوردن عزیز را	از لیب فرما و مهر سازند و گاه
بگیرفت	شخص شخص خاص	مشتاخص کار مختلف و	دختر را که این زیور دارد هم
شَاخِصَتِ اسنان	برآمد و شخص راسه بر دشت تفاوت	شخص (شخص) جدا و ممتاز شدن	مشتبله گوشت کله عسکری است
شدند دندانهای او و ریخته شدند	سر را و شخص بصره و اگر چشم	شخص (شخص) شخ خف	و برین بنا خیز نیامده
بعض آن از پیری و نیز ششاک	را و او داشت و بریم نزد آن را و بلند	شخص (شخص) بافتح آواز شیر وقت	شخص بضمین بند دارند کان
اختلاف و خصوصت و فساد افتاد	بلکه الی بکده از شمری بشمر	شخص (شخص) روشن	بنی از بوی خوش یا ناخوش
سیان قوم و کشادن سر و مان خود را	رفت و شخص الجرح کشاده	شخص (شخص) کتاب شیر لغت جمیری	شخص (شخص) موسی حیدر
وقت خمیازه و تبا و پریشان شدن	شد و درم گرفت زخم و شخص است	شخص (شخص) شخ خ ل	شخص (شخص) عسکر بی گیاه
کا و دو پاره شدن سر از ضرب مال	الشخص در گذشت تیر از بالا	شخص (شخص) بافتح دوست یا کودک	و حار (شخص) خرویزه رنگ و
و کشیدن	نشانه و شخص عینه باز ماند	شخص (شخص) نو جوان که با تو دوستی دارد یا عام	آن نیک سیاه بودن روی و پیغور
شخ ش	چشم و شخص الجرح بالا	شخص (شخص) عن تحلیل	آنست نسبت رنگ سایر بدن
عَنْ ابْنِ الْقَطَّاعِ شَخْش	برآمد ستاره و شخص الکلمه	شخص (شخص) کامیر دوست نو جوان	شخص (شخص) شخم الطعام
بافتح ریزهای ریمع و آن سنگ	بند شد سخن بوی خاک علا و	شخص (شخص) یا عام است	شخص (شخص) تبا شد طعام
است نرم	گاهی از روی خلقت باشد که وقت	شخص (شخص) بالکسر یا لونه مشخلة	شخص (شخص) بوی برگردنید
شخ ص	حرف زدن سخن و بوی بالا بین	شخص (شخص) بالار مشله	شخص (شخص) شخم الطعام شخمیا تبا کرد
شخص (شخص) بالفتح کالبد مردم و جوان	ارتفاع پذیرد و صاحبش بخص	شخص (شخص) شخ الشراب شخلاق	شخص (شخص) شخمیا تبا کرد
و تن شخص و شخص و شخص	آن تواند و شخص بیه و حولا	شخص (شخص) بافتح با بود شراب و شخ	شخص (شخص) شخمیا تبا کرد
جمع	امری رسید و او را که بی آرام و بی	الفاقه و شید شتر ماه و را	شخص (شخص) شخمیا تبا کرد
شخص (شخص) سافرونده الحديث	گردانید	مُشَاخَلَة با کسی دوستی خالص	شخص (شخص) شخمیا تبا کرد
فلم یزل شاخصا فی سبیل الله	شخص شخص خاص	شخص (شخص) شخ ل ب	شخص (شخص) شخمیا تبا کرد
سهم شاخص (شخص) تیر که از بالا	شخص (شخص) بی آرام کردن و از جا	شخص (شخص) شخمیا تبا کرد	شخص (شخص) شخمیا تبا کرد
نشانه در گذشت و رفت است مر شاخص	بر کندن و بردن و رسیدن وقت	شخص (شخص) شخمیا تبا کرد	شخص (شخص) شخمیا تبا کرد
یا مجرور	غیر و غیبت کردن کسی را و بعد	شخص (شخص) شخمیا تبا کرد	شخص (شخص) شخمیا تبا کرد
شخص (شخص) کامیر تا و شخصه	بالبار و گذشتن تیر از بالای نشانه	شخص (شخص) شخمیا تبا کرد	شخص (شخص) شخمیا تبا کرد

ج

شدخ

شدخ

شدخ

شدخ

شدخ و

شدخ کعصا شوره زار

باب الشين فصل الدال

ش د ح

شدخه (بالضم فواحي يقال
لَكَ عَنْهُ شَدْخَةٌ أَيْ سَعَةٌ

رَكَلًا شَادِيحٌ) گیاه فراخ

شدخ (بالفتح فراخ از هر چیز
بناقه شود) بالفتح ماده شتر

در از بر زمین

شدخ (بالفتح فرج زن

ف) شدخ شدخ بالفتح

فریه شد

شدخ (بنی للمفعول

فواحي

شدخ (هر دو پای کشاده و
خفتن

ش د خ

شدخ بالفتح شستن شکستن

هر چیز تر باشد یا خشک و هر چه

میان کاواک باشد و فعل من فتم

و خمیدن و فراخ شدن سپیدی رو

پس يقال شَدَخَتِ الْغُرَّةُ إِذَا اسْتَحْتِ

الْوَجْهَ وَبِشَدَخٍ رَسِيدٍ حَبْرٍ

و پاسپر کردن چرخ را و باطل

نمودن

شدخه (بالفتح گیاه نرم

نازک و تر

شدخ (محركة بفتح التام که

از شکم ماوراء قند

شدخ (بالفتح شیرشیر و فسر

شدخ (أسب سید روی

شدخاء موت

شدخ (کودک و جوان و ریزه

نازک و تر و تازه و و امر شدخ

کارزار است و امل از توسط و

اعتدال

شدخ (سپیدی فراخ رو

شدخ (بالضم و تخفیف و شدخ

و فعل من ضرب و شدخ المأثر

کنایه از پر نیز کردن از زنان و

کوشش نمودن در کار است و شدخ

النهار وقت ارتفاع و علوه

شدخ (بالفتح یک بار حمله کردن

در جنگ

شدخ (بالکسر سختی اسم است

شدخ (بالفتح یا کشد بعد نام

مرو برید کردن و نیک بستن سر

و يقال راس شدخ و روس

شدخه و برید نگاه از گردن

شدخ (شکستن شد و لباقه

و غوره خوار تر نهادن تا شکسته

گردد

شدخ (شکسته شدن

شدخ (شکسته شدن یا ن کاواک

یا عام است

شدخ

شدخ (بالفتح و دیدن و بالا بردن

و آتش و زور و قوت دادن و شدخ

کردن چیزی را و حمله کردن

بر کسی و فعل من نصر و ضرب

و اراده نمودن و سخت شدن چیزی

و فعل من ضرب و شدخ المأثر

کنایه از پر نیز کردن از زنان و

کوشش نمودن در کار است و شدخ

النهار وقت ارتفاع و علوه

شدخ (بالفتح یک بار حمله کردن

در جنگ

شدخ (بالکسر سختی اسم است

شدخ (بالفتح یا کشد بعد نام

ابو اکاشه شدخ از و لیران عرب است

اسمه سنان بن خالد بن الاش

و ابو اکاشه شدخ سلمی محدث

است یا آن بسین و يقال

اشدخ لقد كان كذا و اشدخ خففة

ای اشهد یعنی گواه ام

اشدخ (بشین مضموم و کاهی همزه

هم ضممه و مند قوت و توانائی و

منه قوله تعالى حتى يبلغ أشده و هو

مابین ثمانی عشره سنة الى

ثلاثین و اشد جاء على بناء النجم

كانك ذكرا نظير لهما و اجمع لا و اشد

لهم لفظه و اشد اشد بالکسر

قل سيبويه و هو حسن المعنى يقال

بلغ الغلام شدة مع ان فعله لا

يجمع على فعل و اشد ككلب و

و اشد كذئب و اذوب و

ماها بمسموعين بل قیاس و

يضاف الى المفرد و الجمع فيقال

بلغ أشده و بلغوا أشدهم

شدخ (دلا و رخیل و شیرشیر

و نام مولای ابو بکر رضی الله عنه و

شدخ (بشین قیس) محدث است

است اجدادك تقطع	بر خیز	خطیب اشدق (بلخ و کام کشاده)	محمد بن شاذل بن علی
شداید (کریم شاعری است)	شدق (بالتحریر کالبد اجمال)	شدق جمع	نیا پوری صاحب اسحق بن راهویه
شداد (ککشان نام مردی)	سین بدین معنی خطا است	امراة شدقاء (زن کام کشاده)	است
ابو یعلی شداد بن اوس بن ثابت صحابی	شدق جمع و کجی رخسار و	و بلخ شدق جمع	شاذل (دهی است مغرب یا آن
است انصاری سپید در حسان بن	شادمانی و فیردی و فعل بن سیم	شدیق (کریم و اوسی است)	بزال است از آن ده است سید
ثابت و شداد بن مغفل تابعی و کذا	وزر کی و ظلمت و تاریکی	مُشدق (بکلف فصاحت)	ابو الحسن شاذلی استاد گروه شاذلیه
عبد الله بن شداد بن الهاد و جلیع بن	شدق (ککلف دراز باز لا بزرگ)	نامیده و فوس کننده مردم را	صوفیه اسکندریه و فهم یقول
شداد	سبک و شایب جهنده	شدق (بکلف فصاحت نمودن)	ابو العباس عطاء و تمسک بحب
اشداد (صاحب ستور سخت شدن)	اشدق (رشار و سخت و تنگ)	شدق م	الشاذلیه تلوما و تدوم فحقوق
و قوت دادن کسی را	روزمی اسپا مل سبک جانب از	شدق م	ذالک منهنهم و حیل و لا تهاون
شداید (قوت دادن گران نمودن)	تعب و شفقت و شتر دراز و کشیده	شدق م (محضر شیر بیشه و فراخ)	عینک غنم فایقهم و شمس هل
خلاف تخفیف و سختی را کردن	تن از نشاط و رفتن و مردی رخسار	کنج و مان و کشتی بود در نمان بن	فی اعیان اللامیل
از کینه ریال شدنی بوده اسی بالغ	و اسپ بزرگ تن	سند را و ابل شد قیایات (شیرین)	شدق
فی الاحترار عنه	اشدق (بالفتح زن کج رخسار و)	منسوب بدان کن و در جل شد قتم	شدان (بالفتح درختی است شکوفه
مُشاد (سختی نمودن در چرخ)	کمان کج فارسی شدق ککلب جمع	مرد فصیح	آن مانند شکوفه یا سیمین و
و منه کن یثاد الدین احدی علیک	شدق (شدقاً) پاره پاره	شدق (کعلا بط شیر بیشه و فراخ)	وضعیت بزمین و محرک
اشداد (سخت و قوی استوار شدن)	کرد آزا	کنج و مان	شادن (آهوبه استغنی از مادر
رو ویدن و بالا بردن روز	اشدق اللیل (تاریک شد شب)	شدق ن	شدق نیات (محركه شران منسوب
مُشدد (زفت و خیل)	رقوس مُشدقه (کمان کج)	شدق کان (بالفتح و ادم صیاد و آلات سلاح)	بوسی شدن که دهی است یا موصی
شدق (سختی نمودن در چرخ)	شدق	شدق	بزمین شیر ترمی سیمی شدن محركه
سخت و دشوار شدن کار	شدق (بالکسر و بفتح کج و مان)	شدق	مُشدق (دختر نوجوان
شدق	از جانب باطن رخسار و هر دو جانب	شادک (کهاجر پدر یوسف	شدان الطنبی شدق نا)
شدق (بالفتح و یضم)	رو و بار و هر دو کنار ده ان اشدق	سجستانی محدث	قوت گرفت آهوبه و شاخ بر آورد و
تاریکی شب	جمع	شدق	بی نیاز شد از مادر و برین قیاس
شدق (بالضم پاره از شب و از)	شدق (محركه فراخی کنج و من)	شاذل (کصاحب از علام است)	است بچه جانور صاحب ظلف

ج

شد

شد

شد

شد

و باز ماند

و صاحب خف و صاحب سم

شد

مُشَدِّد (مُحَسِّن) آه و ماده که

شد و) بافتح اندک از هر بسیار

بجوشش قوت گرفته باشد مثلاً دین

و قصد و جانب

و مُشَدِّدٌ جمع

شد (ا) کعصا بقیه قوت و طرفی

أَشَدَّتِ الظُّبِيَّةُ صاحب بچه

از آن و حد هر چه و گرمی و جنگ

توانا شد آه و ماده

شد (ی) رانده و شعر خواننده

شد

و آنکه بعد از او یا آموخته باشد

شَدَّ فَمَ (بفتح دال و نون معرب

و قصد کننده و سر و دگویی

شاد و بدال هم و آنرا حجر الدمن نیز

شد (و) بافتح موضعی است

گویند و آن شکی است نرم کو چک

شد (ا) بلی شد و بافتح

عده سی اشکل جتا اسهال و موی

راند شتران را و شد الشَّعْرُ

و قرصه احوال و حیر و سل مانع

خواند شعر را یا سر آمد و شد

شد

شد (ا) آموخت بعض علم او یا

شد (ب) بافتح و یحرک بخودی

و حاصل کرد و شد اشد و

و درشت

قصد کرد قصد او را و شد افلا تا

شد (ا) کفر اب بخودی و بهوش

فلا تا) تشبیه داد او را بوس

مشاده) شغل و کار و

شد (ا) در زمین سر و دما هر شدن

باز دارند و بخود کننده

يقال أشدَّى فلان إذا صار ناجماً

مشاده) بخود و سرشته

شد (ف) شد هه شد ها شکست

ف) شد هه شد ها شکست

باب الشين فصل الدال

او را و شد (ا) بخود کرد

شد

او را و شد (ا) بخود کرد

شد (ب) محرکه پارهای درخت

و تخر و باز داشته شد

یا پوست آن و نیاب و بقیه گیاه

اشد (ا) بخود گردانیدن

درخت را و کار و تراش اول و برتر

اشد (ا) بخود گردید و تخر شد

و خزان و پوستها و شاخهای را گنده

از درخت که آنرا ببرند شد به

یکی اشذاب جمع

رجل شذ ب العروق کتف

مرطاب هر عروق و درهما

شد (ب) دور شوند از جای خود

و تخم مایوس از رستگاری نیز

شد (ب) بافتح دراز بالا نیکو

خومی و سپ دراز خانه و د و

الشد (ب) لقب بادشاهی

مشد (ب) کبر و اس که بدان

حشاده کنند

شد (ن) شد ب اللحاء شد با

باز کرد پوست درخت را و شد ب

الشجر خشاوه کرد درخت را و

شد (ب) غنه راند و دفع کرد از

و شد ب الشجر برید آن را

مشد (ب) کعظم درخت حشاده

کرده و غرابین دراز و ورنیک

دراز بالا نیکو خومی و سپ دراز

خان

شد ب اللحاء شد بیا باز کرد

پوست درخت را و نیز کشید

راندن و دفع کردن و حشاده کردن

درخت را و کار و تراش اول و برتر

قمار و متفرق و پریشان کردن

و پوست باز کردن

شد (و) پریشان و متفرق

شدند

شد

شد (ح) بافتح ماده شتر و

بر زمین یا آن بدال است

شد

شد (ب) کبر و اس که بدان

و دمی است بمر و

شد

شد (ف) تیز و تند از هر چه

نعت است در شمشاد و

شد

شد (ب) بافتح کس سگ یا آن

شد است کعصا

شد (ب) فیاض) محدث است

و کذا شد بن بجه و نام بن

فیاض بدال است

شد (ا) کرمان اندک و کم عدد

از مردم و مردم اجنب که از آن

بقیله نباشد و نیز خانه او شان

در آن بقیله نبود

شد (ا) بافتح و الضم بگزیر

پراکنده و خزان

<p>(شرب) با لعل خرابین که از دانه و یک مقدار خردنی از آب</p>	<p>(شرب) جمع و بنیه شوارب برده و بیک نوبت آب خورند و هو</p>	<p>داده شود و هم آب خورند و کتور جمع و بنیه شوارب</p>	<p>و فی الحدیث ملعون من جمع و بنیه شوارب</p>
<p>و جز آن و یک بار خورند</p>	<p>و گاهی علق و زرا بهای حلق و حاکم صغیر الشوارب ای شدید</p>	<p>فعلی بمعنی مفاعل گندیم و اکلیل نیر شرب است میان که</p>	<p>بدر آن آب خورند</p>
<p>(شرب) با لکسر آب و بیره از آب و فی المنل آخرها اقلها شربا و اصله</p>	<p>بروت یا تمامه بروی شارب است و بجزین که بی است خبیدی</p>	<p>(شرب) گویند آن که آب خورده و شربا با لعل نوشید آب و مانند</p>	<p>و شربا با لعل نوشید آب و مانند</p>
<p>فی سقی الخلیل و جای آب خورند و بنیگام آن و نیر شربا</p>	<p>سستی ناتوانی و نیر شربا</p>	<p>باز گردانند و در پی یکدیگر در آید و نیر شربا</p>	<p>و نیر شربا</p>
<p>است</p>	<p>تشاربان) دو آهن لبه دراز ابن قبضه شمشیر</p>	<p>(شرب) که بر موضعنی است و نیر شربا</p>	<p>و نیر شربا</p>
<p>نیر) یا لضم خورگی و نوشیدگی اسم است مصدر را قرأ نافع و لضم</p>	<p>(شرب) اگر و بی که بر کناره جوی کسیت نیک شربا</p>	<p>و نیر شربا</p>	<p>و نیر شربا</p>
<p>و حمزة فشا و بون شربا لضم النین و الباقون بفتح و هم خیار</p>	<p>سکونت دارند و منسوب باشند که و نیر شربا</p>	<p>و نیر شربا</p>	<p>و نیر شربا</p>
<p>ای عنبیه</p>	<p>(شرب) آب از وی خورند و نیر شربا</p>	<p>و نیر شربا</p>	<p>و نیر شربا</p>
<p>(شرب) با لضم نه خور و بی موضعی است و بفتح و مقدار سیرابی از آب</p>	<p>و نیر شربا</p>	<p>و نیر شربا</p>	<p>و نیر شربا</p>
<p>و با لضم موضعی است و بگر شرب) لکف موضعی است</p>	<p>و نیر شربا</p>	<p>و نیر شربا</p>	<p>و نیر شربا</p>
<p>(شرب) با لضم یک سیراب خور می و سیراب خوردن تشنگی</p>	<p>و نیر شربا</p>	<p>و نیر شربا</p>	<p>و نیر شربا</p>
<p>و شدت گرمی و در پیهای گره کرد نخلستان شرب و شربا با جمع</p>	<p>و نیر شربا</p>	<p>و نیر شربا</p>	<p>و نیر شربا</p>
<p>و در گرزین</p>	<p>و نیر شربا</p>	<p>و نیر شربا</p>	<p>و نیر شربا</p>
<p>(شرب) که بیره نیک آب خوار شارب) آب نوشنده شربا با لعل</p>	<p>و نیر شربا</p>	<p>و نیر شربا</p>	<p>و نیر شربا</p>
<p>جمع شرب جمع الجمع و بلبت</p>	<p>و نیر شربا</p>	<p>و نیر شربا</p>	<p>و نیر شربا</p>

راشتراج (دوال در گوشه جامه)
وانند آن یقال اشترجت العیبة
اذا دخلت بین اشتراجها و بین
خریطه را
(تشریح) بندستن خریطه را و
دور و در بنجیه زدن جامه را نگه
کردن دوال در گوشه جامه و آن
کردن
(فتیات مشارجات) خزان
هم عمر و هم سن
(مشارجة) هم گردانیدن
(تشریح) هم در شدن چیزی بخوبی
یقال تشریح اللحم بالشم ای
تداخل
راشتراج (گفته کردیدن پود خزان
ش رج ب
(تشریح) بافتح دراز و دراز بیک
بزرگ استخوان و استخیب
(تشریح) بافتح و بضم ریخته
است که بوبه و ثمر آن مانند بوبه و
ثمر بادجیان است و بدان پوست
پیرایند
ش رج ع
(تشریح) کجف دراز به مرصیت
یا جازنه و تحت و شتر ماده و از

خوب دراز چهار پهلوی
(تشریح) کرانه و پهلوی خیزی
را برابر کردن مثلا خوب چهار پهلوی
چون خواهی که برابر گرد و گوئی
شرجعها یعنی کرانه آن را برابر ساز
(مشرجج) بافتح دراز کرده شده
و خایسک آن گران دراز و بی کرانه
یقال مطروقة مشرجعة یعنی
خایسک دراز و بی پهلوی
ش رج
(مشرجج) بافتح بطی است
(تشریح) بافتح پاره گوشت بر
براز ابریده یا عام است و آمیخته
گشته خشک نابریده و شرجه بن
عقوة از بنی سامه بن لوی است
(شارج) بیان کننده و گجیان
زراعت از پزندگان
(شراحة) باضم کسر قرنی بود
سیدمانی که در حضور علی بن
ابی طالب کرم الله وجهه اقرارنا
کرد و شراحة أم سقلة
معدنه است
(تشریح) کامیر پاره گوشت
براز ابریده یا عام است و شرج
یا آن شرج است که بر

(تشریح) پاره گوشت
(تشریح) که بر نام مرد و شرج
الحضری یا محسنه بن شرج
الحضری و ابو المقدام شرج بن
ثانی صحابیان اند و شرج بن
جلد از اصحاب علی کرم الله وجهه و
ابو محمد عبدالرحمن بن احمد بن محمد
بن ابن شرج انصار شریقی تمیند
لغوی است و عبداللہ بن و تبه
بن علی شرجیان محدثان اند
(شراج) کشاد نام مردی
(مشرج) بافتح فرج زن
(مشرج) کنبر سپر عاتان است
و نامی و سودة بنت مشرج
صحابیه و قیل بالسنین
(شراج) بافتح پید
نایان کرد و برید و کشاد و دانت
و شراج الیکر) ربود و شرجی
آن را یاستان کرده کاسید و
شراج الشیء) فراخ کردن آن و
شراج الغامض) بیان کردن
پوشیده را
(تشریح) نیک بود کرد
و برید و شراج اللحم) کفایت
صحابیان اند و گویند که در صحبت

و پیدا کرد و بری گوشت را
(اشراج) کشاد و شرج یقال شراج
الله صدرة فاشراج
ش رج ب
(تشریح) کجف دراز و نام مردی
ش رج ل
(شراجیل) نام مردی و یقال
شراجیل و شراجیل بن ادة و
شراجیل بن یزید و شراجیل
بن عمر و محدثان اند و شراجیل
منقری و شراجیل جعفی یا آن
شراجیل است و شراجیل بن
مروة و شراجیل بن زرعة
صحابیان اند که انصاف عند
سیدویه معروفه و ذکره الله علیه
و شراجیل و عند الاخفش معروف
و شراجیل فان حفرته بنصرف رفاقا
ش رج ب ل
(شراجیل) کجف عییل حنطی و
شراجیل جعفی یا آن شراجیل
است و شراجیل بن غیلان و
شراجیل بن سبط و شراجیل
بن حسنة و شراجیل بن اوس
یا آن آدس بن شراجیل است
صحابیان اند و گویند که در صحبت

بن سبط ابني صلي الله عليه وسلم
 اخلاف است * وشرح جليل بن
 سعد وشرح جليل بن سعيد و
 وشرح جليل بن شريك وشرح جليل
 بن سلم وشرح جليل بن يزيد و
 وشرح جليل بن حكم محمدان اند
 وشرح جليل الحاجب تابعي
 سن روح
 (شرح حوف) كصفور اوده حمله
 بردن
 (شرح حاف) كقرطاس بجان بين
 وآنكه نشت بايش بين ودر عريض
 باشد
 (شرح حاف له) كاقصر اوده شد
 بپايه جنگ او و سبكه رشتابي كرد
 سن رخ
 (شرح) ابفتح اصل دين كرانه
 برآمده از چيزيه وكرانه سونا و همك
 شخكان * وشرح الوخل
 وبنابر پلان و بنيش آن و جاب نشتر
 سوارميان آن برود و اول جوا
 و نعلج بر ساله شتر و فرزند برود
 رنج كه منور بند و دست نكرده باشد
 و آب نداده و جوانان كو دكان نالان
 جمع شكار رخ كشاد ب و شرب و منه

الحديث ائتوا شيوخكم لئلا يكون
 استخيو استخهم اراد يا الشيوخ
 اهل القوة على القتال * وشرح
 ومانند يقال هما شخاين اي مثلان
 شرف و جمع * واول كار * وبنو
 شرح بطني است از عرب * وشرح
 الشيا ب) اول جواني يا موسي بيايه
 يا قوت نصارت آن * وشرح
 موضعي است با آن بدل است
 (شرح و) بالضم و رخت مضاه
 (شرح و) كسكبر كسانه
 است
 (شرح) ناكب البعير شرحا و
 شرحا و نمان كفايد شتر * و
 شرح الصبي) جوان شد كو دك
 سن رخ ب
 (شرح خوب) كصفور استخوان
 نشت
 (شرح) رنده شد كخدم جمع
 (شرح) كسير رنده شد كز بر
 جمع * و قافيه شرو و اي سايرة
 في البلاد
 (شرح) رنده * وبنوا الشريد
 يعني است اسليم * وشرح يدين

هو يد تقفي صحابي است
 (شرح) شرو و او شرا و كسر
 و بالضم رسيد
 (شرح) رنده كردن يقال
 انشد اي جعله شرايدا
 (شرح) راندن و پراگنده دن
 و شرو اندن عيب كسي او بعدى
 بالباء يقال شرو يد اي سمع النبا
 بعونيه
 سن روح
 (شرح) كسر و راز بزرگ
 و راز و زمان و مرد و فو
 نزم و فروشته گوشت * و رجل
 شرو اخ القدم) مرد و سطر بين
 بپايه
 سن روح
 (شرح) رجل شرو اخ القدم) بكسر * و عيب
 بجه شرو اخ القدم است
 سن راد
 (شرح) رنده و رنده اندن
 و پريان و متفرق بافتن و منه
 (شرح) كتاب و بفتح باره آتش
 كبرجه شماره كيه
 (شرح) كاسير بد اشرا و اشرا
 جمع * و جانب دريا و درختي است
 الدال بدل من الدال

سن ردم
 (شرح) كبرتن گروه اندك
 از روم و پاره از بهي و از بهري
 شرا ادم و شرا اديم جمع * و نيز
 شرا ادم) جامه هاي كهنه پاره شده
 ش رها
 (شرح) ابفتح بدني نقيض خير و
 يضم شرو و جمع * و بدو بد يقال
 هو شرو منك و منه لا ياتي عالم لا
 و الذي بعده شرمه * و شرو قليلا و
 رديقه * و شيطان و تبه حاجت فقر
 (شرح) نيز تير شري كصفري
 مثله قال لتاعيدك يا الله من نفس
 حرمي و عين شري اي عين خبيثه
 (شرح) بالضم كرده و ناخوش و منه
 ما قلت لك لشرك اي لشئي تكرمه
 و عيب
 (شرح) بكسر حرص و از مندي *
 و شرو الشيا ب) نشاط جواني
 (شرح) محركه باره آتش كبرجه
 شرا رة كيه
 (شرح) كتاب و بفتح باره آتش
 كبرجه شماره كيه
 (شرح) كاسير بد اشرا و اشرا
 جمع * و جانب دريا و درختي است

دریائی

(شترآزاره) سوزن کلان

(شتربر) کز بر روی است

(شترآزاره) کهریزه دختر حارث که

صاحبی است و ابو شترآزاره کنیت

جلید بن سیم

(اشترآزاره) با کسر گوشت پخته خشک

و زنبیل برگ خرم که بران پیور را

خشک کنند و هر چه که بروی گوشت

دینیر و مانند آن را خشک کنند و گله

بزرگ از شتران آشپز جمع

(شتربر) کتیت مرد بسیار شتر

شترآزاره جمع

(شتران) گلمان جانوری است

که بر پشتش اند شترآزاره بانای یک

یا آن گس ریزه است که بر نگاه

پدید آید

(شتربر) کحمتی ناحیه است

بهمان

(شتروری) کفر جل کوبیت

بنی سلیم

(شترشتر) با بفتح و کسر گاه

است که بر زمین بچرخد و راز

روید و ویشوای شترش (بریان

خون یاروغن چکان

(شترشتر) با بفتح نام مردی

(شترشتر) با کسر گاه بی است

پاره از هر چه شتر شام جمع

(شترشتر) کصفور مرغی است

(شترشتر) کطایط نام مردی

(شترشتر) مصغرا نام مردی

و شترشتر با بیا شله

(شترشتر) کرانیها و نفس محبت

و منه الفی علیه شترآزاره ای نفس

محبت * و تاسه تن و شترشتر

الذنب ذی کاذبه شترشتر یکی فی

الکل و موضعی است

(شترشتر) شترآزاره (با بفتح

و شترآزاره با کسر شتر * و قیل

شتر ذی یک رجل مثلثه لراعی

بدشده

(شترشتر) با بفتح و کسر گاه

* و شترآزاره (با بفتح و کسر گاه

بهنا و پیور بر زنبیل بر کسرها

و جز آن تا خشک شود شتر اللحم

و الثوب و نحوه کذلک

(شترشتر) بنیالفا علی شیربیشه

اشترشتر شترشتر (کفانید از

و پاره کرده و شترشتر الشی) گزید

آن بستر نکست و شترشتر

شترآزاره) کیز کرد و در جاره خود *

شترشتر (با بفتح) گزیدار * و بن علی که محمدان اند

شترشتر (با بفتح) لبنات (خو

چار و اکیاه را * و شترشتر الشکین

تیز کردار و رابر سنگ

(اشترآزاره) با بفتح و کسر گاه

تا خشک شود و پدید آوردن و بید

منسوب کردن کسی را

(شترشتر) شترشتر (با بفتح و کسر گاه

کرد آن را * و نیز شترشتر (با بفتح و کسر گاه

بهنا و جزئی تا خشک شود و قیل

شترآزاره و شترآزاره ایضا ای نوعه

علا خصفه او غیره کالجف

(شترشتر) با کسر گاه بی کردن و

انداختن کسی را قیل اشترآزاره الله ای

القاء فی مکر و کالینج منه

(شترشتر) کعظم آنکه اطرافش با هم

سخت و محکم بسته باشند و این عجبی

است شترشتر از شیراز

(شترشتر) عذاب کردن و دشنام

الله بستر آزاره ای بهلکه * و بریدن و دادن

(شترشتر) بدخوی

(شترشتر) محو که خالص از هر چیزی

(شترشتر) کبکس و فتح را و بی است

بهر خزان آن ده است شترشتر

بن محمد بن سعید و عمر شیرازی بن محمد

شترشتر (با بفتح) گزیدار * و بن علی که محمدان اند

شترشتر (با بفتح) لبنات (خو

چار و اکیاه را * و شترشتر الشکین

تیز کردار و رابر سنگ

(اشترآزاره) با بفتح و کسر گاه

تا خشک شود و پدید آوردن و بید

منسوب کردن کسی را

(شترشتر) شترشتر (با بفتح و کسر گاه

کرد آن را * و نیز شترشتر (با بفتح و کسر گاه

بهنا و جزئی تا خشک شود و قیل

شترآزاره و شترآزاره ایضا ای نوعه

علا خصفه او غیره کالجف

(شترشتر) با کسر گاه بی کردن و

انداختن کسی را قیل اشترآزاره الله ای

القاء فی مکر و کالینج منه

(شترشتر) کعظم آنکه اطرافش با هم

سخت و محکم بسته باشند و این عجبی

است شترشتر از شیراز

(شترشتر) عذاب کردن و دشنام

الله بستر آزاره ای بهلکه * و بریدن و دادن

(شترشتر) بدخوی

(شترشتر) محو که خالص از هر چیزی

(شترشتر) کبکس و فتح را و بی است

بهر خزان آن ده است شترشتر

و بدخوی نمودن	(س) شراس (پوسته جزانید گیاه	سراستخوان دای پهلوی که سوی شکم	و درشتی زمین و الفصل من سح
ش راس	شراس زود و دوسوی نمود با مردم و	باشد شراسینف جمع * و شراسینف	یقال شراسینف لا دض اذا غلطت
رنگان شراس) با لفتح جایی درشت	دوست گردید نزدیک ایشان *	و شراسیک با سنج کرده و بلا و اول	(شراسینف) کفینة خراس شراسینف
رینش) با لکسر شوره کز و درختی	و نیز شراس با لفتح یک بدخوی و	نمته یقال اصحاب الناس الشراسف	جمع
است کوهی	شدت خلاف و نزاع شراسه با شراس	ای اوائل الشدة	(شراس و اص) با لکسر طبریزم
ز شراس) با لضم خارش لب شراس	شله * و نیز شراسه سخت خوردن	(شراسف) بدخوی	از هر چیزی
ر شراس) کلفت بدخوی و دانه	چار و اعطاف	(شراسف) بفتح اسین	(شراس و اص) با لکسر آسینی است
لشراس الا کل) یعنی او نیک خوا	(ن) شراس شراس نیک و بیار	گویند که هر دو پهلوی آن تاسر	سر کج که در میان دو شان خرم
است	خورد * و نیز شراس) با لفتح نادر	استخوانی پهلوی پیش پدید باشد	زنند و بجلانند تا نیز رود
شراس) محرکه درخت شوره کز	بهار کشیدن و بدست مالیدن	ش رشق	(شراس و اص) بریده
راشراس) بدخو و مرد و لاورد	پوست را و بدرد آوردن کسی را	(شراسیق) کز برج شراق آن	(ن) شراسه بکلا و میده شراسه
جنگ و شیربیشه * و اشراس	سبج و درشت * دخی المثل هذا	مرغی است که یک یک بجا	سبقت و پیشی کرد و اورا سبج * ۲
بن غاصرة کندی صحابی است *	و جمل کم لیشراس ای کمر برض یعنی	ش رص	و نیز شراس) با لفتح خشتین برقرار
سختی و منه المثل حذر با شراس	زیر بار نیامده	(شراس و اص) با لکسر نزع و آن یک	آمدن شراس بچه و کشیدن و سختی و
الدهر ای بالشدة	را أرض مشرقة) از زمین شوره نازک	سوی پیشانی است نزدیک صدغ	و درشتی و بریدن
(شراس) از تنک سپید * و أرض	(اشراس) شوره کز اجزای بدن	شراسه کعبه و شراس با لکسر	ش رص
شراس) از زمین درشت و سخت	یقال بنو فلان مشرقة ای تری	(شراس و اص) با لکسر و کرانه پیشانی	(جمل شراس و اص) با لکسر شراس
(ارض شراس) کثان و رنگان	ابلهم الشراس	و از آنجا است ابتدای هر دو نزع	و نیز ورام
زمین درشت و سخت	(مشارسة) با کسی در مساله	(شراس و اص) با لفتح یک بر یک است	ش رط
(شراس) با لکسر سر شیم کفش	سخت گیری کردن شراس با لکسر	بر بینی شراسه دینه بینی آنرا	(شراس) با لفتح لازم گردانیدن
گران که بخار اطباء اشراس است	شله	رخه کرده رسن چهار را و ران کنند	چیزی را و لازم گردانیدن چیزی در
(شراس) کا میر بدخوی و بدخو	(شراس) بهر یک و شراسیگی	تا ناله طبع تر و شتاب تر باشد	و اندازن بیان شراس و ط جمع *
و شیربیشه	کردن	و نیز است از بند دای کشته	دخی المثل الشراسه املاک علیکم السلام
(ابل مشرقة) شراس کز لب	ش رصف	گیران و آن چنان باشد که حریف	و تعلیق کردن چیزی را بر چیزی
آنها خارش باشد	(شراس و اص) که صغیر کرانک	بر خود گرفته بر زمین زنند	نشر زود و الفعل من نصر و خلوب

فی الکس واکس وشمس	اذا اطلع الشرحان الفلکین اذکوا	بشرط ان لا یسروا وراشع وراشع	بعد صبح
اشراط جمع * ووذو الشرط القب	فی الاعطان وبعاب شمال ساره	وشراب یستوی فیہ المذکور والموت	من رطح
عیدی بن حبیلہ بران جہت کہ	است خرد بعض عرب این برت	بقال جمل شرط وفاقہ شرط الیضا	کبسر الطار و یفتح روزه
شرط کرد قوم خود را کہ دفن نکنند	را از سنازل قمر گویند و اشراط مانند	(شرط) کثیر نشتر	در بلا و
مرد را تا وقتیکہ او جائے قراور	ومنه اذا طلعت الاشراط ظہر الایناط	(شرط) کجواب نشتر و اول	من رع
نشان نفراید	جمع الذب اللہاء	برخیزه مشاریط جمع * و سارو	رشیع) ارفع مانند و شل جری
(شرط) باضم حیرت کہ معلق	(شرط) کا فضل و مایہ تر یقال	ساخته کا یقال خذ لای من مشاریطه	یقال هذ شع هذ او هذ و شع
کردی آنرا بحیرت یقال خذ	الغنم شرط المال ای اذله اسم	ای اہبتہ	هذه و ما شرعان ای مثلان * و
شرط تک * و شرط و بیان عوان	تفصیل است بدون فعل و این دست	(س) شرط شرط کا در کار سخت	فی الش شرعک ما یفعلک الحل یعنی
انصار و اولیا کرد و منه یک شرط	(شرط) کصبر کو بی است	بزرگ افتاد	بہن است از تو شد آن شد کہ
اللہ انصار اللہ و چاوش شحت	(شرط) کا میر سن از پوست خرا	(شرط) نشان کردن شر و گویند	بر اندازا بقصد تو در حق شخصی
و سرتنگ آن شرط کسر و جمع و ہم	تافہ جہت تحت و مانند آن باہام	جزان جہت فروختن و دادہ کرد	گویند کہ اورا تحسین بر قناعت
اول کتبہ تشہد الحرب و تمہیلا	است و طلبہ زمان کہ در و خوشی	جیسے می را برائے فروخت	با ندک چیز فرامیند * و یقال
للموت * و پایہ کو تو ال شرطی	نہند و جامہ دان و دہی است	نما بنیدن رسول را و اماہ کردن	قرئت بر جل شرعک من رجل ای
کتر کے و شرطی کجمنی شد سوا	بجزیرہ خضر اندلسیہ	خویشتن را بکاریہ و نشان کردن	حسبک سینے قابل آن است
بذلک لا تم علوا انفسکم	(شرط) کسفیتہ لازم گرفتن	جہت آن کار	کہ اورا طلب فرمای یستوی فیہ
بعلاہ ما یتقرؤن بها	جیسے و بیان شرائط جمع * و	(شرط) بیان و تعلیق کردن	الواحد و التثنیہ و الجمع * و
(شرط) محرک نشان اشراط جمع	شرکافہ گوش و گویند کہ دگوشی	جریہ بجزیرہ و بعدی عیلا	التاس شع واحد یحرک یعنی
* و ہر آب را بہ خرد کہ از مقدار دہ	آن نشان اندک و خفیف اند نشان	(شرط) سہرگر شرط کردن	بر یک روشن و طریقہ اند * و کذا
آید و اول بر چہ و ستور ریزہ	جاست کند درگ کردن آن را	یقال سارطہ ای شرک کل منہما	والتاس فی هذا الامر شرع و یحرک
و طلبہ و مردم سفاہ و نا کس و بہتر	نیزند و خون نریزند و کان یفعل	علی حاجیہ	یعنی برابر اند مذکر و مؤنث واحد و
و شریف قوم از لغات ضد است * و	ذلک فی الجاہلیۃ یقطعون کسیرا	(شرط) فی علیہ نیک نگریت	جمع و رویہ یکسان است
اشراط الساعۃ) نشانی تیات	من جلتها یجعلونہ ذکاۃ لہا و نج	در کار خود	(شرع) الکسر مو شعی است و در اول
* و شرط کان) دو ستارہ اند از برج	الحزین لا تاکووا الشریطۃ	(شرط) تباہ شدن چیزی بعد	نفسکین و تار مایہ بر بط
حل و آن ہر دو شاخ وی اند یقال	(شرط) کزیر بر شرط است	صلح یقال اسعۃ المال ای فسد	(شرع) الکسر راہ پیدا کردہ

شرح	شرح	شرح	شرح
خدا می بر بندگان در بندگی و راه روشن در است و منه قوله تعالی لِيَجْعَلَ لَكُمْ مِنْكُمْ شُرْعَةً وَنُهَايَةً	(اَشْرَاع) یعنی که سر آن دراز باشد (شرع) بالکسر زه کمان مادام که بر کمان است و کردن شتر و بادبان	(ف) شَرَعَ لَهُمْ شُرْعًا) پیدا کرد	راه را * و نیز تشریع) باب آوردن
و نیز شُرْعَةً دام مرغ سنگ خوار و کشته است شُرْعَةً و شُرْع بضم تین	زده کمان و فیتش نیز عی بیای	الله لَهُمْ یعنی پیدا کرد و خدا تعالی	شران را که احتیاج بکشدن بود
نسبت شده و مثل و مانند چیزی	(شُرَاعَة) کجاست و لیریه	راه را بر بندگان و رنجه * و شُرْع	رحمت آن در حوض نباشد * و منه
شُرْع بالکسر و فیتش و شُرْع کعب	(شُرَاع) کفر اب مروی بود که سناها	الْمَنْزِلُ) هر خانه بسوی راه نافر	حَدِثَ عَلٰی کَوْمٍ اَللّٰهُ وَجْهَهُ اَنْ رَجُلًا
جمع شُرَاع بالکسر جمع الجمع	و نیز مایه ساخت و گیاه تمام	کشته شده * و شُرَعَتِ الدَّوَابُ	سَأَفْرِقُ فِيْ صُحْبِهِ لَهٗ فَلَمْ يَجْعَلْ بَرَجُوهُمْ
شُرْعَةً) محرکه صفت سقف و	رسیده	در آمدند ستوان * و شُرْع فیه	فَاَتَتْهُمْ اَحْمَابُهُ فَوَقَعُوا اِلٰی شُرَاحٍ فَنَالَ
پوشیده اشراع جمع	(شُرَاعَة) کشته شده است	الْاَخِرُ) بکاری در شد * و شُرْع	اَوْ لِيَاكُمُ الْقِتْلَ الْبَيْتَةَ فَلَمَّا عَجَزُوا
(شُرَاع) خانه که در آن بسوی راه	مر نهیل یا و نام مروی	الْحِلَّ) کشته و اگر ه رسن را و بر د	الزَّمُ الْقَوْمَ الْاِيْمَانُ فَاَخْبَرُوا عَلَيْنَا
نافه باشد یقین منزل شُرَاع	(رُح شُرَاعی) نیزه دراز و رست	کرانه آن را در گوشه و دو و مانند آن	بِحُكْمِ شُرَاحٍ فَقَالَ * اَوْ رَدَّ مَا سَعَدُوْ
و دار شُرَاعَة * و شُرَاب در آیند	(شُرَاعِيَة) بالضم و الکسر و الیا	اندخت * و شُرْع اَلْاَهَابُ) از د	سَعَدُوْ مُشْتَمِل * يٰ سَعْدُ لَا تُرَوِّدِيْ بَهَا
اَبِل شُرُوع بالضم و شُرْع کرک	مخفقه نادر دراز کردن	پوست را و کفایت * و شُرْع الشَّيْ	ذَاكَ الْاِيْل * و يُرَوِّدِيْ * مَا هَكَذَا
جمع * و مایه سرد و دراز در مذ	(شُرُوع) کاسیریک دلیر و کمان	نیکو بردشت و بلند کردن چیزی را	تُرُوْدِيَا سَعْدُ الْاِيْل * ثُمَّ قَالَ اِنَّ
حقیان شُرْع کرک جمع * و عالم	نیکو و جمید	و شُرْعَتِ الرِّمَاحُ) راست شد	اَهْوَنَ السَّقْفِ الشُّرَاحِ ثُمَّ فَقِيَ عَلَى
ربانی و دانای ادب آموز و ستاره	(شُرُوعَة) کشفیه راه پیدا کرده	نیز مایه کس * و شُرْع الرِّمَاحُ	بَيْنَهُمْ فَسَأَلَهُمْ بَاقٍ وَاَفَقَعْتَهُمْ اَيَّ
که قریب غروب است شُرَاع جمع	خدا تعالی بر بندگان در بندگی	راست کرد و نیز را بسوی کسی زم تعد	مَا فَعَلَهُ شُرَاحٍ كَانَ هَقِيْدًا كَانَ قَوْلُهُ
* و قریب و راه بزرگ و پیدا کننده	و راه روشن در است و آستانه و جای	(مُشْرَعَة) سبیا للمفول نیزه	اَنْ يُجَاهِلَ وَيُسْتَبْرَى الْحَالُ يَابَسِرَ مَا
آن * و نیز شُرَاع کوچه است	باب در آمدن	راست کرده شده بسوی کسی	يُجَاهِلُ بِمَنْزِلِهِ فِي الدِّمَاءِ
برهنا رو و بی است * و شُرَاع	(شُرَاع) کشته و کتان فروش	(اَشْرَعَ الرِّمَاحُ) راست کرد و نیز را	شُرْعِي) انوعی از چادر یا و مرد
الآبَاء و شُرَاع الميْدَان و جمله	(مُشْرَعَة) بالفتح و تضم الرامحای	بسوی کسی * و اَشْرَعَ بَايَا اِلَی	در از نیکو بدن و لقب عبیده تایی
است بفرمود	باب در آمدن	الطَّرِيقُ) کشته و در را بسوی اه *	و اطلی است با بین کوه ذباب
(شُرَاعَة) نیزه راست بسوی کسی	(مُشْرُوعَة) نیزه رست کرده شده	و اَشْرَعَ الطَّرِيقَ) بیان کرد و پیدا	شُرْعِيَة) سوزنی است
شُرَاع جمع	بسوی کسی	و اَشْرَعَ الطَّرِيقَ تَشْرِيعًا) بیان کرد	(شُرْعِيَة) کصفور گویا بی است

شرف

شرف

شرف

شرف

رَشْفًا لَا يَدِيمُ شَرَفًا

کردن اسب و جگر شستن و دلف

مرغی شیم را * و شرف الزو حاء

الْأَرِيْمَا يَجْعَلُ لِيَفِيهِ أَفْخُو صَا مِ

پوست را بد را از

از سپ

رَشْفًا محرکه بلند می جایی بلند

دینه چنانکه در محرم سلم است

بِيَفِيهِ يَنْفَقِسُ بِنَفْسِهِ فَإِذَا طَافَ

رَشْفًا عَافًا) بالکسر و باضم پوست

و بر رگه آبائی یا عام است یا بر رگه

یا برسی یا بر چهل * و نیز موضع

فَوْحُهُ الطَّيْرَانِ طَارُوا كَانِ كَابُونِيَه

شگوفه خرابان ز

ذاتی یا بلند کسب تقوی است و

دیگر است * و شرف بن محمد عافری

فِي عَادَتِهِمَا * وَ مَكَلَبُ شَرَفٍ وَ مَكَلَبُ

رَشْفًا عَوَفًا) کصفور گویا بیت یا بار

پر نیز گاری کو بان شرف گ اسپ که

و علی بن ابراهیم شرفی محدثان اند

بَلَدٌ تَزَارُ بِهِ رَحِيْمٌ * (و دوشرف)

گیا به

یک غایت جری است یا مقدار یک

* و بیت شرف الخوک بیت

مَوْضِعٌ بَيْنَ سَبْعِي يَذِي شَرَفٍ

شرف

کرده و منه الحديث الخليل فاستثنت

صعودان است یعنی خانه قوت آن

مَلِكٌ مِنْ مَلُوكِ حَمِيْدٍ

رَشْفًا) بالضم غوک ریزه و الکسر

شرفا آو شرفین * و برادر بزرگ رسیدن

کوکب شلال آفتاب را د تو ر قمر را

رَشْفًا) بالضم غوک ریزه و الکسر

انضم و یجوزک و بیت به بخارا

از خیر و از شرف و کوهی است نزدیک

در طایف شرفی را

کَلْبٌ جَمْعٌ * وَ اَذُنٌ شَرَفًا) گوشت

ازان ده است ابو حکیم شد ادین

کوه شریف و در کوه شرف است همان

رَشْفًا) کصاحب تیر کینه و دیرینه و راز

رَشْفًا) کقطام موضعیت یا

سید شرفی و ابو الفضل محمد بن

ضریه و ریزه * و موضعیت

در و قریب شرافت و بر رگه

رَشْفًا) کقطام موضعیت یا

بن علی شرفی و علی بن حسین بن سلام

با شریفی ازان موضع است ابوحن

رسیده و ماده شرف کلان مال * و دینی

رَشْفًا) کقطام موضعیت یا

شرفی و ابو صالح شیب بن سلیمان

ابراهم بن محمد شرفی غلیب قرطبه

المثل احسن من شادف لکنا اشد حسینا

رَشْفًا) کقطام موضعیت یا

دکواتال آن جا یا قوت شریف الله

غنی و کدها شادف و شرف کتب

عنی و کدها شادف و شرف کتب

رَشْفًا) کقطام موضعیت یا

شرفی و موصی کاتب و محدث است

شرفی و موصی کاتب و محدث است

شرف کتب جمع شرف کرم

رَشْفًا) کقطام موضعیت یا

رَشْفًا عَوَفًا) کصفور گویا بیت یا اثر

بصر ازان محدث است علی بن

و شرف باضم کمد ول شد * و

رَشْفًا) کقطام موضعیت یا

ابراهم خریقه شرفی و سعید بن

نقشه شرف کتب جمع و ضنه

نقشه شرف کتب جمع و ضنه

رَشْفًا) کقطام موضعیت یا

سید شرفی شرفی و عقیق بن احمد

الحديث ان شکر الشرف الخون ای

الحديث ان شکر الشرف الخون ای

رَشْفًا) کقطام موضعیت یا

الفن المظلمة و یزوی یا لثاف

رَشْفًا) کقطام موضعیت یا

رَشْفًا) کقطام موضعیت یا

رَشْفًا) کقطام موضعیت یا

ای الفن الطالعة * و نیز شوارف

رَشْفًا) کقطام موضعیت یا

رَشْفًا) کقطام موضعیت یا

رَشْفًا) کقطام موضعیت یا

مال بزرگ و فضل و فروغ و منه

رَشْفًا) کقطام موضعیت یا

رَشْفًا) کقطام موضعیت یا

رَشْفًا) کقطام موضعیت یا

قَوْلُهُمْ اَعَدُّ اَتِيَانَكُمْ شَرَفًا اَفْضَلًا

رَشْفًا) کقطام موضعیت یا

رَشْفًا) کقطام موضعیت یا

رَشْفًا) کقطام موضعیت یا

و شرفا انتشرف به

رَشْفًا) کقطام موضعیت یا

رَشْفًا) کقطام موضعیت یا

رَشْفًا) کقطام موضعیت یا

رَشْفًا) کقطام موضعیت یا

رَشْفًا) کقطام موضعیت یا

رَشْفًا) کقطام موضعیت یا

رَشْفًا) کقطام موضعیت یا

(شَرَفِيَّة) كَفَيْتُهُ وَخَرَجْتُ مِنْ فَضْلٍ	(مَشْرِفٌ) مَطْلُوبٌ بِنِزَارِغَةٍ	وَيَدِيَانِ * وَنِزَارِغَاتٍ (بِزَوَاكٍ)	نُكْرِيَتَيْنِ وَخَشْمَانِ وَشَتْنِ وَشَتْنِ
أَسْتَكْرُوَيْتَ حَدِيثَ دَارِ	(لُ) شَرَفٌ شَرَفًا مَحْرُكَةً وَشَرَفًا	شَدْنِ وَاطْلَاعِ بِفَتْنٍ جَرِيحَةٍ	الْحَدِيثُ لَا تَشْتَرُوهَا إِلَّا بِالْعَدَايِ
(شَرَفِيَّة) كَزِيرٍ كَوْهٍ أَسْتَبَسْ	بِالْفَتْحِ بَرَزْكَ وَطَبَقَ قَدْرُ شَدْنِ	بِالْبَزِيرِ نُكْرِيَتَيْنِ وَبَرَزْكَ سِيدِنِ	لَا تَطْلَعُوا إِلَيْهِ * وَبِالْبَرَاذِنِ جَرِيحَةٍ
بَلَنْدَرٍ بِلَادِ عَرَبٍ وَآبِي أَسْتَبَسْ	مَرْتَبَةٍ كَرْدِيدِ	بِأَرِيْقَالِ أَشْرَفِ الْمَرِيضِ عَلَى الْمَوْتِ	رَاوِشَرَفِ شَتْنِ يُقَالُ تَشَرَّفَ بِكَدَا
نِزَارِجِدِ وَأَنْ رَارِ وَزِيَةِ أَسْتَبَسْ	(س) شَرَفٌ شَرَفًا (وَوَامِرُ كَرْدِ)	أَيِ أَشْفَى * وَتَرَسِيدِنِ كَرَسِيٍّ	أَيِ عَدَّةٍ شَرَفًا
يَا آبِي أَسْتَبَسْ كَبَرِيْمِيْنِ كَنْجِ شَرَفِ	بِرُخُورِ كَوْنِ * وَشَرَفَتِ الْأَذُنُ	مَهْرَانِي كَرْدِنِ يُقَالُ أَشْرَفَ عَلَيْهِ إِذَا	رَاوِشَرَفَتُهُ حَقَّقَ أَسْتَبَسْ كَرْدَاوَرَا *
أَسْتَبَسْ وَبَرِيَارِ أَنْ كَوَهْ شَرَفِ	بَلَنْدَرِ شَدْنِ وَكَذَا شَرَفًا لَمَنْ كَبَرِ	أَشْفَقَ * وَبَلَنْدَرِ شَدْنِ	وَنِزَارِ شَتْنِ أَشْفَقَ شَرَفِ شَدْنِ
رَاوِشَرَفِ بِنِ شَرَفِيٍّ كَسَكْرِي شَرَفِ	(ن) شَرَفُهُ شَرَفًا بِالْفَتْحِ حِيرَةٍ	(مَشْرِفٌ) كَعُظْمِ كَوْهٍ أَسْتَبَسْ	وَرُخْزِيَةِ نَكْرَدِ وَدَسْتِ بَرَاوَلَايِ شَتْنِ
أَسْتَبَسْ مَرْفِيَانِ ثَوْرِيٍّ	شَدَاوَرَا بِنِزَارِغَةٍ بِدَرْجِ	بَزَرْكَ	وَرُشْتِنِ جَانِ كَعَادَتِ نَكْرِيَتَيْنِ
(شَارُوفٌ) كَوْهِيٍّ أَسْتَبَسْ وَجَارُوبِ	وَشَرَفَ الْحَايِطِ كَنَكْرَهْ سَاخْتِ	(شَرَفُ الْمَوْبَا تَشْرِيفًا) بِالْبَرَاذِنِ	أَسْتَبَسْ وَرُشْتِنِ شَتْنِ خَشْمِ كَرْدِنِ
وَأَنْ مَرْبِ أَنْ أَسْتَبَسْ	بِرَايِي حَايِطِ	جَامِي وَدِيَانِ * وَنِزَارِ شَرَفِ	سَتُورِ وَهَالِ كَسِيٍّ رَاوِشَرَفِيٍّ شَرَفِ
(شَرِيَاكٌ) بِالْكَسْرِ بَرَكْ كَشْتِ وَزِيٍّ	(لُ) شَرَفَتِ النَّاقَةُ شَرَفًا	بَزَرْكَ كَرْدَانِيْنِ وَبَزَرْكَ شَتْنِ	كَامِلِ رَاوِشَرَفِيٍّ يُقَالُ تَشَرَّفَ
وَأَنْزَوَهُ شَدَاوَرَا جَانِ كَبَرِيْمِيْنِ	كَلَانِ سَالِ كَرْدِيدِ شَرَفَاوَهْ	كَسِيٍّ أَوْ كَنَكْرَهْ سَاخْتِ خَانِ رَا	الْعَيْنِ الْأَذُنِ أَيْ يَطْلُبُهُمَا شَرَفِيَّتَيْنِ
(مَشْرِفٌ) بِالْفَتْحِ بَلَنْدَرِ زِيْنِ	(شَرَفِيَّة) شَرَفٌ كَشْتِ بَرِيدِنِ	يُقَالُ شَرَفَ بَيْتَهُ إِذَا جَعَلَ لَهُ شَرَفًا	بِالْقَتَامِ
جَامِي بَلَنْدَرِ شَرَفِ شَرَفِ	يُقَالُ شَرَفَتِ الزَّرْعُ إِذَا قَطَعَتْ	(مَشَارَفَةٌ) سَهْدِ كَرْمَا خَرَشْتِ كَرْدِنِ	شَرَفِ شَدْنِ
جَمْعُ * وَشَارِفَتِ الشَّامِ أَنْ	شَرَفِيَّةً	بَشَرِ وَبَرَاذِنِ وَطَلْعِ شَدْنِ	(شَرَفَتِ) كَجَعْفَرِ دَرِخْتِ سَهْدِ كَرْمَا
دِهِيَا أَسْتَبَسْ وَبَرِ كَسَمَلِ بَرِيدِنِ	(مَشْرِفٌ) كَسَمَلِ رِگِيَانِيٍّ أَسْتَبَسْ	بِرُخْزِيَةِ وَتَرَسِيدِنِ	أَزْهَرِ شَرَفَاتِ
أَسْتَبَسْ أَزَانِ سَيُّوِيَّةً مَشْرِفِيَّةً	بِرُخْزِيَةٍ * وَجَلَّ مَشْرِفٌ كَوَهْ	(فَوْسُ مَشْرِفٌ) أَسْبِ بَلَنْدَرِ	شَرَفِ
بَفَتْحِ رَاوِشَرَفِيٍّ شَرَفِ	بَلَنْدَرِ وَغَايَانِ * وَتَقَبَّرِ مَشْرِفَاتِ	خَلَقَتْ * وَشَرَفَ سَبِيْلَ الْفَعْلِ	(شَرَفِيٍّ) بِالْفَتْحِ أَقْبَابِ وَتَقَبَّرِ يُقَالُ
بَشَرِ وَدَلَالِيقَالِ مَشَارِفِيٍّ لَانِ جَمْعِ	كَوَهْ بَلَنْدَرِ سَبِيْلِ بَرَكِ وَوَانْدَانِ	نَامِ مَرْدِيٍّ	طَلْعِ الشَّرَفِ * وَبَرِيدِ وَرُشْتِنِ
لَا يَنْسَبُ إِلَيْهِ إِذَا كَانَ عَلَى هَذَا	هُوَ مَشْرِفِيٍّ وَتَقَدَّاهُ السَّلَفَانِ	رَاوِشَرَفِ أَشْتَرَفَا (بِرَايِي شَرَفِ)	وَعَايِي بَرَاذِنِ أَقْبَابِ وَمَشْرِفِ
الْوَرْدِ أَبُو الْمَشْرِفِ عَمْرُو بْنُ جَابِرِ	يَبْنِي عَلَى قُبُورِ الْمَشَارِجِ وَالْعُلَمَاءِ الْإِيْمَانِ	(شَرَفَتِ) بَزَرْكَ سَبِيْلِ شَتْنِ	وَرُشْتِنِ كَرْدَانِ شَرَفِ وَرُشْتِنِ
كَرْدِ أَوَّلِ سَوَلُودِ دَسْتِ وَرُشْتِنِ	النَّاسِ وَبِتَوْبِخُونِ بِالْجُلُوسِ فِيهِ	بَزَرْكَ سَبِيْلِ كَرْدِيْنِ وَتَقَبَّرِ	كِسْمِ وَزِيْنِ حَزْبِ وَتَقَبَّرِ وَرُشْتِنِ
لَيْتَ كَرْدِ شَرَفِ ثَوْرِيٍّ أَسْتَبَسْ	(مَشْرِفٌ) كَلَمِ مَشْرِفِ بَلَنْدَرِ	أَشْرَفَتِ يُقَالُ تَشَرَّفَ الْقَوْمُ مَجْمُوعًا	مِيَانِ قَلْبِ وَزِيْنِ وَرُشْتِنِ
رَاوِشَرَفِيٍّ كَرْدِ	رَاوِشَرَفِ الْمَرْبَا بِالْبَرَاذِنِ	أَيِ قُلْتُ أَشْرَفَا فَعْمُ * وَتَقَبَّرِ	بِالشَّرَفِ بِالْقَلْبِ وَرُشْتِنِ

قوله انك اندو

(شريك) خوبی و در خوشی

و سومی شری شدن و روی

بشرق کردن و منتهای شتاک

بین مشرق و مغرب و فی الحقیقت

لاستقبلوا القبلة ولا تستبیدوها و

و لكن شرفوا و غروا هذا الامر

لاهل المدينة و نماز عید کردن

الحديث لا تشريق الا في مصر

جامع و قد ید کردن گوشت

ایام التشریق که سه روز است بعد از

روز نحر و لات لهذی لا یخرجنی

تشریق الشمس

(اشتراف) قدید کردن گوشت

نهادن آن در آفتاب تا خشک گردد

(تشریق) آفتاب گاه شستن

(اشتراف) گفته و شکافته شدن

کمان و خیزان

راشرف رقی بالدمع چشم او

بر آب شد

شرك

(شرك) بفتح موصی است

(شرك) بالکسره انزای و کفر و منه متواتر

عود یا کلبه من شیطان شریک

ای مایوسوس به من لا شریک

ویروی محو کانی جاکله و محایده

جمع شریک و انبار و انباری در

یقال رغبتا فی شریککم اشیاء لکم

فی النسب و دادن کسی زمین را بر

انصف یا ثلث و در یاد حصه و

نصیب منه من اعتق شریک کاله

عبد و حیوان یعتق کله و نیز شریک

آبی است در بنی سدا و را کئی قمان

(شریک) بالکسره انزای و

شریک الشیطان خبائث

جمع

(شریک) بن مالک بن عمرو

کر برید بر بطنی است و نیز نام

برای صید مرغان بر یا کفند شریک

کی شریک ککتب جمع ناددا

و شاه راه و راه میان و روشن بلام

موضعی است بجاز و نیز کوچه

دران

(شریک) محرکه و سب است در بنی

اسد و دام صیاد و هی لخص من

الشرك

(شریک) کندلی و شد در ابر

شباب و لطم شریک) بطن تاب

شرباک کفش

(شریک) کمن کافر مشرکی

بایه شد و شد

راشرف بالله کفر کرد و شریک

جمع کرد ایشان را و شریک

گردانید و اشرف النعل

شرک ساخت بر کفش و اشرف

جمع و و گیه شک باران سیده

و پاره از ان

(شریک) کابیر انبار اشراک

و شریک جمع و بت و نیز از اسامی

رجال و شریک بن عبده و

شریک بن سحر اصحابان اندو

شریک صحابه و شریک بن شهاب

و شریک بن عبد الله بن عباس

(شریک) کفینه زن انبار شریک

ساخت بر کف نعل و نیز شریک

فروختن بعض خریده را بقیمت

خریده

(شریک) انبار و و یحیی شریک

با و یک با و یکبار قریب تر باشد

از دو باد می که میان آن هر دو

می وزد

رشارک انباری کردن

شرک کفش

(شریک) کمن کافر مشرکی

اندو بناک یقال ایت فلا شریک

اذا کان یحدث نفسه کالهمم

فربضه مشریکة) بفتح ربضه

مشرک است

(اشتراف) انباری کردن

شرک ساخت بر کفش و اشرف

انباری کردن

شرباک

فربضه مشریکة) کفینه نوعی

نعل

تقسیم میراث و هو زوج و ام و اخوان

لام و اخوان لام و اب حکم فیها

عمر یجعل الثلث لاهلین لام و لم

یجعل للاخوة و للاهلی لام شریکة

له یا امیر المؤمنین هبت ابانا

کان جمارا فاشریکنا قریة امنا

فاشریک بینهم فسمیت مشریکة

و مشریکة و جمارية

(شریک) النعل شریکة) شرک

ساخت بر کف نعل و نیز شریک

فروختن بعض خریده را بقیمت

خریده

(شریک) انبار و و یحیی شریک

با و یک با و یکبار قریب تر باشد

از دو باد می که میان آن هر دو

می وزد

رشارک انباری کردن

شرک کفش

(شریک) کمن کافر مشرکی

اندو بناک یقال ایت فلا شریک

اذا کان یحدث نفسه کالهمم

فربضه مشریکة) بفتح ربضه

مشرک است

(اشتراف) انباری کردن

شرک ساخت بر کفش و اشرف

انباری کردن

شرباک

فربضه مشریکة) کفینه نوعی

نعل

<p>(شتر و آل) با کسر نفعی است و سروال</p>	<p>(شتر نیم) با کسر یعنی شتر و م است کعبور و نیز فرج زن آن است ش ر م</p>	<p>(شتر دان) با کسر شکسته و کمال آن محمد بن عبد الله بن شکران ش ر ن ت</p>	<p>پاره کرد ش ر ه</p>
<p>(شتر م) با نفع در حته است و بجز در یا یا شاخه آن و گیاه بیاضی انبوه و بالیده که سر آن خورده شود و موضعیت و سنگ فتن و الفل من ضرب و و بریدن و کفین طرف بنی و اندک از مال و ادن صلت باللام يقال شتر م له من ماله ای اعطاه قليلا</p>	<p>(شتر نیم) با کسر یعنی شتر و م است کعبور و نیز فرج زن آن است ش ر م</p>	<p>(شتر ن ت) کعبی مرغی است ش ر ن ب د</p>	<p>(شتر ه) کتف از سند شتر هان شکران شده (ر هیأ بالکسر و اشترایه) بالخریک و تخفیف لیا فیها کتف یونانیة و معناه الأذی الذی یبذل و کس هذا موضعه لکن الآن للناس یغلطون و یقولون هیأ شرا هیأ بالکسر التخفیف قد تشدد و هو خطأ علی ما یزعمه أحبار اليهود</p>
<p>(شتر م) با کسر کوهی است (شتر م) محله که گفته بنی</p>	<p>(شتر م) با کسر یعنی شتر و م است کعبور و نیز فرج زن آن است ش ر م ح</p>	<p>(شتر ن ت) کعبی مرغی است ش ر ن ب د</p>	<p>(شتر ه) کتف از سند شتر هان شکران شده (ر هیأ بالکسر و اشترایه) بالخریک و تخفیف لیا فیها کتف یونانیة و معناه الأذی الذی یبذل و کس هذا موضعه لکن الآن للناس یغلطون و یقولون هیأ شرا هیأ بالکسر التخفیف قد تشدد و هو خطأ علی ما یزعمه أحبار اليهود</p>
<p>(شتر م) با کسر کوهی است (شتر م) محله که گفته بنی</p>	<p>(شتر م) با کسر یعنی شتر و م است کعبور و نیز فرج زن آن است ش ر م ح</p>	<p>(شتر ن ت) کعبی مرغی است ش ر ن ب د</p>	<p>(شتر ه) کتف از سند شتر هان شکران شده (ر هیأ بالکسر و اشترایه) بالخریک و تخفیف لیا فیها کتف یونانیة و معناه الأذی الذی یبذل و کس هذا موضعه لکن الآن للناس یغلطون و یقولون هیأ شرا هیأ بالکسر التخفیف قد تشدد و هو خطأ علی ما یزعمه أحبار اليهود</p>
<p>(شتر م) با کسر کوهی است (شتر م) محله که گفته بنی</p>	<p>(شتر م) با کسر یعنی شتر و م است کعبور و نیز فرج زن آن است ش ر م ح</p>	<p>(شتر ن ت) کعبی مرغی است ش ر ن ب د</p>	<p>(شتر ه) کتف از سند شتر هان شکران شده (ر هیأ بالکسر و اشترایه) بالخریک و تخفیف لیا فیها کتف یونانیة و معناه الأذی الذی یبذل و کس هذا موضعه لکن الآن للناس یغلطون و یقولون هیأ شرا هیأ بالکسر التخفیف قد تشدد و هو خطأ علی ما یزعمه أحبار اليهود</p>
<p>(شتر م) با کسر کوهی است (شتر م) محله که گفته بنی</p>	<p>(شتر م) با کسر یعنی شتر و م است کعبور و نیز فرج زن آن است ش ر م ح</p>	<p>(شتر ن ت) کعبی مرغی است ش ر ن ب د</p>	<p>(شتر ه) کتف از سند شتر هان شکران شده (ر هیأ بالکسر و اشترایه) بالخریک و تخفیف لیا فیها کتف یونانیة و معناه الأذی الذی یبذل و کس هذا موضعه لکن الآن للناس یغلطون و یقولون هیأ شرا هیأ بالکسر التخفیف قد تشدد و هو خطأ علی ما یزعمه أحبار اليهود</p>
<p>(شتر م) با کسر کوهی است (شتر م) محله که گفته بنی</p>	<p>(شتر م) با کسر یعنی شتر و م است کعبور و نیز فرج زن آن است ش ر م ح</p>	<p>(شتر ن ت) کعبی مرغی است ش ر ن ب د</p>	<p>(شتر ه) کتف از سند شتر هان شکران شده (ر هیأ بالکسر و اشترایه) بالخریک و تخفیف لیا فیها کتف یونانیة و معناه الأذی الذی یبذل و کس هذا موضعه لکن الآن للناس یغلطون و یقولون هیأ شرا هیأ بالکسر التخفیف قد تشدد و هو خطأ علی ما یزعمه أحبار اليهود</p>

بشد شریه کی

رشی (گرمی) آبد ریزه سرخ

حکاک کرب انگیز که بر اندام ز جهت

بخارات حار و دفعه بر آید و راکت و

بشبت شدت گیرد و آن اخراج هم

نامند و نیز شری (خود مایه از شری)

و گزیده آن شری که مثل از لغات

اصدا و است و کوه و راه و راهی

در کوه سلی شیراک و کوهی است

بجدر بنی طی را و کوهی است

بما و وادی است میان کباب

و لغات بر سافت یک شب از عرفه

و ناحیه و به شریاء جمع و ذوالشری

بتی است مردوس را

(شریاء) موضعیت میان شوق

و مدینه از ان موضع است علی

شری و بنی مسلم و احمد شری و

بن محمد که محدثان اند و کوهی است

(شریاء) القضاة فرقه از خوارج

سمو ابدلک من شری زید اذ عقیب

و لجم او من قولهم شرینا انفسنا

طاعة اللہ یا یغناها یا الجنة خیر

فارقنا الاثمة الجائرة * شاکر

کفای کی

رجل شری (گتف پوست شری)

ایمان سخن و * و شری الله فلا

زده

(شریاء) کسار کوهی است و قطار

موضعی است

(شریاء) کفنی اسپ نهایت

رسیده در رفتار و بسیار جنبان

و شتاب و کشاده کام

(شریاء) کفنی طریقه و روشن

و طبیعت و نیکه همواره و خوار و

(شریاء) کج روی شل و مانند

(شریاء) علی فغول نام کوهی

(شریاء) بافتق و با کسر و حتی

است که از وی کمان سازند و رگ

جنده و کسر فصیح شریاء بین جمع

و نیز شریان) بافتق وادی است

(شریاء) شریاء شریاء) بالبد و قصر

خرید از ایا و فروخت از لغات

اصدا و است * و شری اللحم

و راقاب گذاشت گوشت افشاک

شود و کذلک شری الثوب الا قبط

و غیره * و شری فلا و نا) فوس کرد

بر کوه با خوار و حقیر نمود او را * و

شری بنفسه) پیشه کرد و از قوم

بذات خود و جنگ کرد بجای ایشان

با در حضور سلطان رفت و از طرف

خدا و از دست وادون خیر و

ایمان سخن و * و شری الله فلا

گرفتار گردانند فلان را خدای

بعلت شری

(شریاء) الشری بینهم شری

با کسر و القصر بر آگنده و شایع شد

بدی یا لحنیان * و شری البرق

در خشم * و شری فلان) خشمنا

شد و سبید و سبک شد غضب * و شری الرجل

و شری جلد * شری برادر و جلد

او * و شری القوس فی سیره) از خوارج

ب نهایت رسید و رفتار و بسیار

و شری البرق) در خشم * و

اشریاء) کج کرد آن * و شری

الحوص) پر کرد حوض را * و شری

الجمال) کشاده شد چشم شری * و جای رفت

اشریاء بینهم) برا غلاب و

بر کفایت میان ایشان

شاکراة مشاراة و شریاء) به دیگر

خرید و فروخت کرد و ند و گویند

هویشاریه یعنی خصومت می کند

او اصلیشار دة فقلبت الراء باء

ر مشری) خرمنه و مرغی است

دستاره که سعد اکبر است

و اصلیشار دة فقلبت الراء باء

ر مشری) خرمنه و مرغی است

دستاره که سعد اکبر است

و اصلیشار دة فقلبت الراء باء

و ککل بخیر و ن و منه اشتروا

الضلالة بالهدی اصل اشتروا

اصحبت الیاء لیقل الضمة علیها

ثم حذف لا یجتمع الساکنین و

حرکت لواء و لوج کتھا للساکنین

(شری) متفرق و پریشان شد

* و شری الرجل) شاری گردید

و نسبت کرد خود را بسوی شریاء

از خوارج

(شریاء) خشکین شدن

و سفیدین و زیر رگ و دشوار

و امور یقال استشریت الامور اذا

تفاقت و عمت

و شریاء) بے آرام گردید عاز

الجمال) کشاده شد چشم شری * و جای رفت

باب الشین فصل النراء

شرب

(شریاء) بافتق کمان که کهن

باشند و نه نو واده خراغر

(شریاء) بالضم فرصت

(شریاء) جامی درشت و لاغر

و شاکر اب) جامی درشت و لاغر

خشب از اسب چنان شرب کر که

جمع شوارب مثل

(شریاء) بافتق فلان عیاست

(شریاء) که سیرتخ پذیرد شین

از آن که اصلاح یا بد شَدَر ب	نزدیک حماة	خُشک شَدَر (یا) کامیر شَدَر	شَدَر بی او جهت خصوصیت و حران
جمع * و کمان که نه نوباد و نه کهن	رَحْبِلُ شَدَر (و) رَسَن بَشْکُونَه	رَشَن اَزَة) سخت خشک شدن	و منه شَدَرَان للِسجود ای تهیاء * و
رَن ک) شَدَر شَدَر (یا) بافتن و تافته		و الفعل من ضرب	تَشَنَت صَاحِبَه) بر زمین زدا و را
شَدَر و یا لاغر و باریک گردید *	رَحَن) شَدَرَة و اَلِیَه شَدَر (یا) بافتن	شَن زَن	* و تَشَنَت الشَّاةُ) خوابانید
شَدَر المَکَان) درشت شد جای *	بدن بال چشم نگریست و از غضب	رَشَن) (یا) بافتن تا لنگ که بوی گو سپند را تا فنج کند	
و شَدَر بَاقِضِب) خشک شد شاخ	یا از کبر یا با عراض و کرامت دید	باز می کند	شَن زَو
و پذیرد	یا در یک جانب دی نظر کرد یا	رَشَن دَنَة) بافتن زَن بَجَل	رَن) شَدَر اَشَدَر (یا) غلبه گردید
رَشَن بَه تَشَن بَیَا) باریک و پذیرد	چاپ است دید * و شَدَر قُلُوبَا	رَشَن) (یا) محو کرد و شوار خور	باب الشَّین فصل السَّین
کرد آن را	نیزه زدا و را و چشم خرم رسانید *	سختی زنگ گانی و ناحیه و جانب	شَن س ۶
رَشَن اَزَب) چشم دارنده حصه	شَدَر اَلْجَل) با شکونه تافتن	دوری و زمین درشت	رَشَن س ۷) سخت و درشت
خو یقال هُم مَشَارِبُونَ اِی لَکُلِّ	را یا از چپ تا ب داد آن را	رَشَن) (یا) بضمین ناحیه و کرانه و جنب	شَن س ۸
و اِی حَظُّ یَنْتَظَرُه	و این معنی از نظر نری آید * و شَدَر	چشمی یقال نَزَلْنَا شَدَر نَا مِیْن لَدُنْکَ	رَشَن) (یا) بکسر کمان که نه نوباد
رَشَن اَزَب) چشم داشتن بر خود	الرَّحْمَی) لبوی راست گردانید	ای ناحیه ها و شالنگ که بدان و نه کهن	
شَن ذَر	آسیار	باز می کند شَدَرَة بضمین و حرکت	رَشَن س ۹) صاحب باریک خشک
رَغَزَل شَدَر) بافتن رسته با شکونه	رَشَن) (یا) خشم گرفت * و شَدَر	بضمین و سکون سختی و درشتی و کرانه و لاغری	رَشَن س ۱۰) غرلة فی الشَّارِب
و راست و لَحْن شَدَر اِیضی سَبُی	اللقطال) آماده شد برای جنگ	رَشَن) (یا) درشتی زمین و درشتی	شَن س ۱۱) بضمین جمع
راست گردانید آسیا و نیز شَدَر	رَشَن اَزَر) سپهر بگرفت کردن	رَشَن) (یا) شادمان شد	رَشَن س ۱۲) کعبور شتر ماده که بچه
شدت و سختی	بدن بال چشم یقال شَدَر و اِذَا لَظَر	* و نیز شَدَر) محو شد مانده	رَشَن س ۱۳) در سر مار مرده باشد سپهر آن
رَشَن) (یا) بضم سرخی چشم	بعضهم اِلی بعض شَدَرَا	از بر بنگی بای و درشتی زمین	دو شیده شود
رَشَن) (یا) محو کرد عراض و کبر و خشم	رَشَن) (یا) بلند شونده	درشتی	رَشَن س ۱۴) کامیر کمان که نه نوباد
و منه فی لَحْظَه شَدَر	رَشَن) (یا) با شکونه تافته شدن	رَشَن) (یا) صَاحِبَه تَشَن بَیَا) زمین	و نه کهنه و شتر ماده که از کم شیر گه
رَشَن) (یا) شیر سرخ مطهر	ریشمان و با شکونه تافتن آن و بلند	زدا و را	او بچه اش مرده باشد
رَعِیْن شَدَر) چشم سرخ که در	شدن و بلند کردن	رَشَن) (یا) آماده چیرنی و درشت	رَشَن س ۱۵) شَسَب شَسَبَا و شَسَا یَة
نگاه آن کبر و عراض باشد	شَن ذَر	رَشَن) (یا) سخت شود و درشت	خُشک لاغر گردید
رَشَن) (یا) کعبه شمر می است	رَشَن) (یا) بافتن چیز سخت	گردید * و تَشَن) (یا) بر پا و آماده	شَن س ۱۶) بن

شستگان) بالکسر علی بن ابوسعید	(ششوع) کسب و در بعد ششوع	شسافه) و بکسر خشک گردید *	و پوست باز کردن و خشک شدن
بن شستان محدث است	بالضم جمع	شسفه) خشک کردن لازم تعدد	والفعل من نصر
شش س س	رشیعین) کز برج دوال نخل و	شش س ل	(شصب) بالکسر شخبه و قحط
ششس) بالفتح زمین سخت و درخت	النون زایده	(شسله) بالفتح قدم سطر و فرب	اشصاب جمع و بهره و نصیب
کریک سنگ ماند ششوس و	رف) ششع المنزل شسعا) بالفتح	لغة في الشملة	(شصب) بالتحريك خشک شدن
ششاس جمع ششیس کفین شش	وششوعا) بعید است * وششع	باب الشین فصل الشین	و سخت و دشوار شدن کار و الفعل
* وزیر شش نام گیلے	النخل شسعا) دوال ساخت نخل	شش ب	من سمع
ششاس) لاغز ضعیف و خشک	س) ششع الفرس شسعا) میا	شش ب	(شصب) بضم شین گویند پوست
رض) شش ششیس) لاغر شد	دندان ثنیه و ربا عیة آن انفرج و	شش ق ل	باز کرده
و خشک گردید	کشادگی شد * وششعیت النخل	(ششقا قل) بالفتح و ضم قاف کسر	رعیش شاصب) کصاحب
شش س ح	پاره گردید دوال آن	آن زردی ریگ است آن نجی است	زندگانی سخت و فرس شاصب)
رشیع) بالکسر دوال نخل ششوع	رأشع النخل اشعاعا) دوال	پر کرده باز و جت و اندک شیرینی	اسب لاغر
و اشعاع جمع * و طرف مکان زمین	ساخت برای نخل	شقا قل و اشقا قل) بالکسر و	شصا ب) تصاب است نامعنی
ننگ و بقیه از مال و تمامه آن فقیل	ششع النخل ششیعا) دوال	شقیقل مثله پرورده آن ملین	(شصب) کامیر بهره و مرد غریب
و کثیر از فحاشی و اذیت * و آبی	ساخت برای نخل	طبع میج باه قاطع بلغم مقوی کمر	(شصبیة) کفنیة سخت و سخت
است مرنبی شخب را و اندک از مال	شش س ف	سخن کرده و معده	زندگانی و بلا یقال دفع الله
یقال له ششع مال ای قلیل منه * یا	(ششف) بالکسر کرده خشک زان	ششفل الدیار ششفلة	شصا بکلاموا ای شدائد ها و قحط
پاره اندک از گوشت پندشتران و	شش س ف	بر گردانید آنرا	و تک چاه
رجل ششع مال) یعنی او نیکو	پوست بر استخوان خشک شده *	شش ش ن	(شصبان) بالفتح مورچه زیا
سایت کننده شتران است و	شش س ف	(ششانة) علی است از اعمال	سورخ آن و قبیلہ است از پریان
اصلاح نمائنده آن	(شش س ف)	بطلیوس	یاد و قبیلہ است از ان و نام دیوتی
رشیع) بکسر تین دوال نخل	لحم ششیف) گوشت قریب به	باب الشین فصل الصاد	(شصائب) چوبهای بالان گانه
(شش س ح) کصاحب مرد شکسته دوال	خشک شدن سید * وزیر ششیف	شش ص ب	جمع شصبیة
نخل و پاره گردید * و منزل ششاع	غوره خراب یا پاره و خشک کرده شد	(شصب) بالفتح پاکیزه کردن	شش س) شصب عیش شصبا و
نخل و دور و بعید	ر) ششف ششوقا و	موسی بره و بزغاله جهت برین کرد	شصبویا) سخت شدن زندگانی و

<p>(شَطِيبَةُ) خنک در آگنده که با پچهای درواشته باشد شَوِی جمع (سَن) شَصِی الْمَيْتُ شَصِيًا باضم والتشدید درواشته بر دست و پای مرده باب الشین فصل الطاء سن طه (شطه) بافتح خربان ریزه و کشت یا خوشه بر آن شَطْوُ جمع * وَقَالَ الْأَخْفَشُ فِي قَوْلِهِ تَعَالَى وَأَخْرَجَ شَطَاةً أَيْ طَرَفَهُ * شَطْوُ الشَّجَرِ أَخْجَرُوهُ اگر در بیخ درخت بر آید ز شاخ و ریزه و خرنه اشطاء جمع * وَشَطْوُ النَّهْرِ کرانه جوی شَطْوُ جمع (شَطِيطُ الْوَادِي) کرانه رود بار شَوَاطِی و شَطَان باضم جمع (شَطَا الْوَادِي) شَطَا شَطْوًا برگ یا خوشه بر آور و کشت * شَطَا الْوَادِي) برگ کنار رود بار رن * وَشَطَا النَّاقَةُ بِالْأَنْبَاءِ آنرا و کذا شَطَا الرَّجُلُ يَنْبِ بالان بست بتر * وَشَطَا الْمَرْأَةُ گامید آن را * وَشَطَا الْبَعِيرُ</p>	<p>(شَطِيبُ) اگران بار و شتر * شَطَا الرَّجُلُ بِالْحَمْلِ قَوْمِي تَوْنًا شتر بار * وَشَطَا لَأُمُّ الْوَلَدِ انداخت بچه را * وَشَطَا فُلَانًا مقهور کرد او را (شَطِيبًا فِي رَأْيِهِ) کسریست شد در رای خود یا تبا عقل گردید (أَشَطَا الشَّجَرُ) شطه بر آورد دخت * وَأَشَطَا الرَّجُلُ حَبَابَ پسر باغ و حباب پسر همچو خود گردید (شَطَا الْوَادِي تَشَطِيًا) روان شد بر دو کرانه رود بار (مُشَاطًا) همگر بر کنار رود بار مانند آن من یقال شَأْنُهُ إِذَا مَشَى کُلُّ مِثْلًا عَلَى شَاطِئِ نَهْرٍ هر دو از مبر کنار رود بار بر سر رفت مشطاب (شطب) بافتح مرد دراز بالا نیکو بدن و شاخهای سبز تر از خرب اعام است شَطْبَةُ یک (شَطْبَةُ) شاخ نخل تروهی خضر مِنَ الشَّطْبِ وَشَمِير * وَجَارِيَةٌ شَطْبَةُ) دختر دراز بالا * وَفَرَسٌ (شَطْبَةُ) اسب دراز خانه</p>	<p>(شَطِيبُ) گتف کوهی است (شَطْبَةُ) باکسر دختر نیکو صورت نازه بدن دراز بالا داسپ نیکو گوشت و بفتح و خطیست تسبیح (سَطُوبٌ جمع * و پاره از کومان دراز ابریده (شَطْبَةُ) باضم خطیست شمشیر شَطْبَةُ کهنه مثله شَطْبُ کسر و و شَطْبُ کتب جمع (شَطِيبُ) راه مائل و کن (شَطْبَةُ) ز نیکه شاخ نخل را پاره کند تا از آن بوریاسازد * و نیز ز نیکه ادم را بعد از آن که کهنه کرده باشد بترشد شَوَاطِی جمع * (شَطْبُ عُنُقٍ) برگردید از آن (شَطْبَابُ) باکسر اسبچ بدن کند ز نیکه کلیم را از بشم و خندان (شَطَابُ) مغزب نخلستان است (شَطْبُ الْحَرِيرِ) شَطْبًا و کُر و کسر در حریر را (شَطْبَتَانِ) از وادیهای یامه (شَطِيبُ) گامیر کوهی است (شَطْبَةُ) کسینت پاره از کومان (شَطْبَةُ) کسینت پاره از کومان شتر یا پوست را ز ابریده * وَنَاقَةٌ که در آن میل اندک خط کرده باشد</p>
---	--	--

<p>(شَطْرًا لَا يَمُوتُ شَطْرًا) برید</p>	<p>شطر) ده شین و دو پتان ندان</p>	<p>اجزای آن از شش خبر و نه</p>	<p>آن خود است از شطارده یا از شطیر</p>
<p>پوست را و کذا لک لسانم شد</p>	<p>و دیگر را و الفعل من مضه</p>	<p>باشند</p>	<p>(شطر ج) کسر اول پنج نبات</p>
<p>للمبالغة</p>	<p>(شطر) با کسر و نیمه از دو نوع</p>	<p>(ن ک) شطرت لثا شطوذا</p>	<p>است سرخ بسیار تند و باریک</p>
<p>رائشطب لثاء و غیره) روان شد</p>	<p>يقال و قد قلان شطوة یعنی نیمه</p>	<p>و شطارده) خشک یا دراز شد یک</p>	<p>معرب چیست که نه به و در و در</p>
<p>آب و جز آن</p>	<p>و نیمه ماده</p>	<p>پتان آن دیگر و شطر شطارده</p>	<p>و برص و بهق را مانع و منع شده</p>
<p>شطح</p>	<p>(نوی شطر) بضم تین جهت</p>	<p>شوخی و میا کشند و شطر عنهم شطوذا</p>	<p>و باضم و میج باه</p>
<p>(شطح) با کسر و تشدید الطاء کلمه</p>	<p>بعید</p>	<p>و شطوذا و شطارده) بزعم مؤن</p>	<p>ش ط س</p>
<p>است که بدان بزغاره یکسان را</p>	<p>(شطر) که صاحب شوخ و بی باک</p>	<p>دور گردید از ایشان شطر بصره</p>	<p>(شطس) بافتح زیرکی و دانش</p>
<p>زجر کنند</p>	<p>که از جنابت خود مردمان را عاجز</p>	<p>شطوذا) نظر کرد بسوی تو بر و تشنه</p>	<p>(شطس) باضم خلاف نزع شطس</p>
<p>ش ط ر</p>	<p>کرده باشد</p>	<p>که با تو دیگری را هم می نکرد</p>	<p>بهامثل</p>
<p>(شطر) بافتح نیمه خیریه و پاره آن</p>	<p>(شاطر یون) خصی الثعلب است</p>	<p>(شطیر) یک نیمه پستان دوشین</p>	<p>(شطیسی) گنجینه مردمان آشنا</p>
<p>و منه حدیث الاسماء فوضع شطرها</p>	<p>(شاة شطوذا) کعبور آنکه یک</p>	<p>دماغ ابد و نیمه کردن با کس و دو</p>	<p>سرکش زیرک</p>
<p>ای بعضیها شط و شطو جمع</p>	<p>پستان و خشک و یک با شیر بود</p>	<p>پستان ناقه را بستن و دو گیری</p>	<p>(شطوس) کعبور آنکه خلاف ترکی</p>
<p>وسوی ناحیه و لا یتصرف الفعل منه</p>	<p>یا یک پستان آن دراز تر باشد از</p>	<p>گدازتن یقال شطر بنا قیته ای صتر</p>	<p>کند که بدان مامور بود و در و در</p>
<p>فیقال قصدت شطره و لا یقال</p>	<p>و گیریه و ثوب شطوذا جامه که</p>	<p>خلفها و ترک خلفین</p>	<p>بجته از جهات</p>
<p>شطرت شطره ای قصدت قصدا</p>	<p>یک طرف عرض آن دراز تر بود</p>	<p>(مشاطر) ایضا یقال هم مشاطر و نا</p>	<p>(ن) شطس فی الارض شطسا</p>
<p>اولیقال ذلک و در پستان پیش</p>	<p>(شطیر) که میر و غریب شطیر</p>	<p>ای دور و هم تفصل بد و در نا</p>	<p>رفت در زمین و سیر کرد</p>
<p>پس از چهار پستان شتر و کاه</p>	<p>کسیت شده و نیمه خیریه</p>	<p>(مشاطرة) خیریه را با کس بدو</p>	<p>ش ط ط</p>
<p>نوع و منه المثل حلب فلان الدهر</p>	<p>(قدح شطران) اسکران و قصعه</p>	<p>نیم کردن یقال شاطرته مالی اذا</p>	<p>(شط) بافتح کرانه رود و شطوط</p>
<p>اشطره ای ضر و به من خیر و شیره</p>	<p>(شطری) اسکرانی آنکه نیمه و یک</p>	<p>ناصفته و بهد یک خانه را متصل</p>	<p>و شطان باضم جمع و کرانه کوهان</p>
<p>و فی حدیث ما یغ الرکوا الا انا اخذها</p>	<p>باشد</p>	<p>ساختن و یک نیمه پستان شیدین</p>	<p>یا نصفان شطوط جمع و دو به</p>
<p>و شطر ماله الخرب هو غلط الری</p>	<p>(شطا طیر) شهرستانی است</p>	<p>ش ط ح</p>	<p>است بیامه و موضعی است ببحره</p>
<p>و اما هو و شطر ماله مجهول ای</p>	<p>بصید دانی</p>	<p>(شطر نج) با کسر کج و حل با نریه</p>	<p>مضاف بسوی عثمان بن العباس</p>
<p>یحصل ماله شطرن فیأخذ المصدق</p>	<p>(مشطوذا) آن با کمر اندود و</p>	<p>است معروف و بفادیه آوند</p>	<p>صحابه</p>
<p>خیر النصفین عفو به لمنعه و تر</p>	<p>مشطوذا از جسمه خبر آنکه</p>	<p>خوانند و سین لغت است و بان و</p>	<p>(جاریه شطه) بافتح و خمر است</p>

شَطَط	شَطَح	شَطْن	شَطْن	شَطُون
قَامَتْ	شَطَطٌ فِي سِلْعِيهِ شَطَطًا بِالْحَرْكِ	شَطَفَ	شَطَفَ	شَطُونٌ (بِالضَّمِّ) مَوْضِعٌ اسْتَوَى
(شَطَطَةٌ) بِالْكَسْرِ دَوْرِيَّةٌ	تَجَاوَزَ كَرْدَازَ حِدِّهِ وَرَبَّهَ أَنْ يَدْرُسَ	رَمِيَتْ شَاخِطَةً رَمِيَتْ كَرْدَازَ شَتْنِ	رَمِيَتْ شَاخِطَةً رَمِيَتْ كَرْدَازَ شَتْنِ	وَجَابَتْ
شَطَطٌ مَحْرُكَةٌ سَمَّيَتْ زِيَادَتِ وَدَوْرٍ	أَزْهَقُ أَنْذَارُهُ * وَشَطَطٌ فِي السَّوْمِ	كَاهُ نَفْرِيْدِهِ وَجَبِيْدِهِ بَاشَدَ	كَاهُ نَفْرِيْدِهِ وَجَبِيْدِهِ بَاشَدَ	(شَطَطَانٌ) مَحْرُكَةٌ وَادِيَّةٌ اسْتَوَى
أَزْهَقُ * وَمَنْعَهُ لَا وَكَسَ لَا شَطَطًا	وَدَوْرُ رَفْتِ سَتُورِ حِرَّاجٍ * وَشَطَطُ فُلَانًا	رَمِيَتْ شَطُونًا كَصَبُورِ حِجَّتِ بَعِيْدٍ	رَمِيَتْ شَطُونًا كَصَبُورِ حِجَّتِ بَعِيْدٍ	وَدَوْرُ رَفْتِ سَتُورِ حِرَّاجٍ * وَشَطَطُ فُلَانًا
لَا لِقْصَانٌ وَلَا زِيَادَةٌ	شَطَا وَشَطُولًا وَشَوَارَكَ دَوْرِيَّةً	وَبَيْ يَابِيْنِ	وَبَيْ يَابِيْنِ	وَدَوْرُ رَفْتِ سَتُورِ حِرَّاجٍ * وَشَطَطُ فُلَانًا
رَجُلٌ شَاطٌ مَرْدِيٌّ كَمَا بَيْنَ دَوْرٍ	وَسَمَّيَتْهُ	رَنَ شَطَفَ شَطَفًا الْفَتْحُ وَشَطُونًا	رَنَ شَطَفَ شَطَفًا الْفَتْحُ وَشَطُونًا	(شَطِيْطَانٌ) بِالْفَتْحِ دَوْرٌ وَهَرِ سَرَكَشِ
طَرَفٌ وَفَرَاخٌ وَبَسِجٌ بَاشَدَ دَوْرٌ	رَاشَطٌ عَلَيْهِ أَشَطَاطًا جَوْرَكَرْدَ	بِالضَّمِّ بَرَفَتْ وَدَوْرُ شَدَّ وَبُودِيْدَ	بِالضَّمِّ بَرَفَتْ وَدَوْرُ شَدَّ وَبُودِيْدَ	وَدَوْرُ رَفْتِ سَتُورِ حِرَّاجٍ * وَشَطَطُ فُلَانًا
كُشَادَةُ سِنِيَّةٌ	بِرُومِيٍّ وَحَكْمٌ * وَاشَطَطُ فِي السَّوْمِ	وَهَذِهِ سَوَادِيَّةٌ	وَهَذِهِ سَوَادِيَّةٌ	وَدَوْرُ رَفْتِ سَتُورِ حِرَّاجٍ * وَشَطَطُ فُلَانًا
رَجَايَةُ شَاطَةٌ خَشْتَرِيَّتٌ	وَدَوْرُ رَفْتِ سَتُورِ حِرَّاجٍ * وَاشَطَطُ فِي	شَطَلٌ	شَطَلٌ	وَدَوْرُ رَفْتِ سَتُورِ حِرَّاجٍ * وَشَطَطُ فُلَانًا
قَامَتْ	الطَّلَبِ دَوْرُ شَدَّ وَطَلَبٌ تَبَكُّ	رَشَاطِلٌ رُوشَكُ كَرْمَتِ سَهْلٍ	رَشَاطِلٌ رُوشَكُ كَرْمَتِ سَهْلٍ	وَدَوْرُ رَفْتِ سَتُورِ حِرَّاجٍ * وَشَطَطُ فُلَانًا
(شَطَاطٌ) بِالْكَسْرِ وَبِالْفَتْحِ دَوْرَازِيٌّ	رَفْتٌ * وَاشَطَطُ فِي الْمَفَاازَةِ	صَفَرًا وَخَلَاطٌ غَلِيظٌ	صَفَرًا وَخَلَاطٌ غَلِيظٌ	وَدَوْرُ رَفْتِ سَتُورِ حِرَّاجٍ * وَشَطَطُ فُلَانًا
وَدَوْرِيٌّ وَرَاسَتِيٌّ قَامَتْ مَرْدَمٌ	وَدَوْرُ رَفْتِ سَتُورِ حِرَّاجٍ * وَاشَطَطُ فِي	شَطَطٌ	شَطَطٌ	وَدَوْرُ رَفْتِ سَتُورِ حِرَّاجٍ * وَشَطَطُ فُلَانًا
نِيْزَةً وَاعْتِدَالَ أَنْ وَرِيْزَةً خَشْتَرِيَّتٌ	شَطَطٌ تَشَطِيْطًا دَرْكَزَتِ أَنْزَلُ	رَنَ شَطَمَ امْرَأَتَهُ شَطَمًا بِالْفَتْحِ	رَنَ شَطَمَ امْرَأَتَهُ شَطَمًا بِالْفَتْحِ	وَدَوْرُ رَفْتِ سَتُورِ حِرَّاجٍ * وَشَطَطُ فُلَانًا
نَجْتَةٌ	وَأَنْذَارُهُ شَدَّدَ لِلْمُبَالَاغَةِ وَفَرِيٌّ	كَاهِيْدِ أَنْ رَا	كَاهِيْدِ أَنْ رَا	وَدَوْرُ رَفْتِ سَتُورِ حِرَّاجٍ * وَشَطَطُ فُلَانًا
(شَطَاطَةٌ) بِالْفَتْحِ دَوْرِيَّةٌ	وَلَا شَطَطٌ وَتَشَطِيْطٌ وَتَشَطِيْطٌ وَتَشَطِيْطٌ	شَطَطَانٌ	شَطَطَانٌ	وَدَوْرُ رَفْتِ سَتُورِ حِرَّاجٍ * وَشَطَطُ فُلَانًا
(شَطُونٌ) كَصَبُورِ شَتْرَادَةٍ شَكْرَتِ	أَيُّ لَا تَبْعُدُ عَنِ الْحَقِّ بَعِيْدٌ مِنْ حَكْمَةٍ	شَطْنٌ مَحْرُكَةٌ رَسَنٌ دَوْرَازِيَّةٌ	شَطْنٌ مَحْرُكَةٌ رَسَنٌ دَوْرَازِيَّةٌ	وَدَوْرُ رَفْتِ سَتُورِ حِرَّاجٍ * وَشَطَطُ فُلَانًا
وَبَزَرَكٌ وَدَوْرَازِيٌّ كَوَانٌ شَطَاطٌ	وَأَزْهَقُ وَدَوْرُ مَشُو	اسْتَشَطَّكَانَ جَمْعٌ	اسْتَشَطَّكَانَ جَمْعٌ	وَدَوْرُ رَفْتِ سَتُورِ حِرَّاجٍ * وَشَطَطُ فُلَانًا
جَمْعٌ	(مَشَاطَةٌ) نَبْرُوكَرْدَنِ كَسِيٍّ يَدْرُسُ	رَشَاطِينٌ بَلِيْدٌ وَبَدُوْمِيٌّ	رَشَاطِينٌ بَلِيْدٌ وَبَدُوْمِيٌّ	وَدَوْرُ رَفْتِ سَتُورِ حِرَّاجٍ * وَشَطَطُ فُلَانًا
(غَدِيْرٌ لَا شَطَاطٌ) مَوْضِعِيَّتٌ	نَقْنٌ وَيَقَالُ شَاطَةٌ إِذَا غَالِيَتْ فِي	رَبَا شَطُونٌ كَصَبُورِ حِرَّاجٍ دَوْرِيَّةٌ	رَبَا شَطُونٌ كَصَبُورِ حِرَّاجٍ دَوْرِيَّةٌ	وَدَوْرُ رَفْتِ سَتُورِ حِرَّاجٍ * وَشَطَطُ فُلَانًا
(شَطَطَاطٌ) بِالْفَتْحِ نَوْعِيٌّ مِنْ رَعَانٍ	الشَّطَطُ	يَا جَابَتْ كَوْدَرَانِ آبِ أَنْزَلُ دَوْرَسَنَ	يَا جَابَتْ كَوْدَرَانِ آبِ أَنْزَلُ دَوْرَسَنَ	وَدَوْرُ رَفْتِ سَتُورِ حِرَّاجٍ * وَشَطَطُ فُلَانًا
(شَطَوُطِيٌّ) كَنَجْوِيَّةٍ شَتْرَادَةٍ	رَاشَطَاطٌ جَوْرَكَرْدَنِ بَرَكِيٍّ حَكْمٌ	أَزْدُ وَطَرَفُ كَشِيْدَةٍ شَدَّ وَبَالَايِيَّ أَنْ	أَزْدُ وَطَرَفُ كَشِيْدَةٍ شَدَّ وَبَالَايِيَّ أَنْ	وَدَوْرُ رَفْتِ سَتُورِ حِرَّاجٍ * وَشَطَطُ فُلَانًا
بَزَرَكٌ كَوَانٌ	وَدَوْرُ رَفْتِ سَتُورِ حِرَّاجٍ * وَشَطَطُ فُلَانًا	جَاهُ فَرَاخٌ وَاسْفَلَانِ تَبَكُّ شَدَّ	جَاهُ فَرَاخٌ وَاسْفَلَانِ تَبَكُّ شَدَّ	وَدَوْرُ رَفْتِ سَتُورِ حِرَّاجٍ * وَشَطَطُ فُلَانًا
(رَضٌ) شَطَطًا وَشَطُولًا دَوْرٌ	شَطَحٌ	نَوِيَّ شَطُونٌ حِجَّتِ دَوْرُ دَوْرَانِ	نَوِيَّ شَطُونٌ حِجَّتِ دَوْرُ دَوْرَانِ	وَدَوْرُ رَفْتِ سَتُورِ حِرَّاجٍ * وَشَطَطُ فُلَانًا
شَدَّ * وَشَطَطٌ عَلَيْهِ فِي حُكْمِهِ	(شَطَحٌ) مَحْرُكَةٌ تَشَكِيْبِيَّةٌ مِنْ بَرَكِيٍّ	كَذَا غَزْوَةُ شَطُونِ أَيْ	كَذَا غَزْوَةُ شَطُونِ أَيْ	وَدَوْرُ رَفْتِ سَتُورِ حِرَّاجٍ * وَشَطَطُ فُلَانًا
شَطِيْطًا جَوْرَكَرْدَنِ دَوْرِيٍّ وَحَكْمٌ	وَبَانَدَانِ وَالْفَعْلُ مِنْ جَمْعٍ	بَعِيْدَةٍ	بَعِيْدَةٍ	وَدَوْرُ رَفْتِ سَتُورِ حِرَّاجٍ * وَشَطَطُ فُلَانًا

عبداللہ موسوم فرمود	رس شظی الیبت شظی دروا	شظ الرجل شظی کرد زہ را *	شظاف جمع
رن شظنہ شظنا بافتح بست	گردید ہر دو دست و پاسبان مردہ	دشظ الوعاء شظا کرد در گوشہ	شظف لکف تنگ بیش بزرگندگی
انرا برسن * دشظن صاحبہ	پوست از شر باز کردن	جوال در گوشہ بست جوال را	دبغوی و سخت عربہ جوہ
مخالفت کرد اورا بقصد دارادہ	و جدا کردن گوشت ان شظیت	انشظا جوب گوشہ جوال سختن *	و بعد شظف الخ لوط شرنیک
* دشظن فی الارض شظونا	الجزو را اذا سکتھا و فرق لھما *	و جوب در گوشہ جوال کردن اندن	آمیندہ بشتران
دور شد دور آمد در زمین را سخ	و کم کردن از جیب بقال شظی	و پریشان نمودن و استیج کردن ہ	ارض شظفہ کفر حق زمین
و ثابت باشد است و غیر آج	الطعام ای دداک	را دور از کردن شتر دم خود را بقال و رشت	
در رفت	انشظا پراگند شدن بقال	انشظ البعید اذا آمد ذنبہ و برای	شظاف کتاب دوری
مشیظنہ بفتح طاد غ سرین	انشظای الشعب	ساختن	شظاف کسحاب تنگ و سختی
شتران	باب الشین فصل الظلم	مشظظ کعظم راست ایستادہ	و تنگ زیت و سختی آن
شظین شظینہ دیوی کرد و کس	من ظا	یقال جاء مشظظا ای جاء وادافہ	شظیف کامیر درخت خشک
و نافرمان گردید	شظ بافتح بقیہ روز	منمهل	از بی آب و سخت بزمزدہ
انشظان دور کردن	شظا کتاب جوب گوشہ جوال	شظظ القوم پریشان و متفرق	مشظف کمبر آنکہ تقریض سخن
مشاکطن آنکہ دلور از جہا بد	اشظہ جمع * و قولہم در شظا	گردانید قوم را	بغیر قصد کند
رس کش	و بفتح رفتہ پریشان و متفرق	ش ظ ف	ش شظف شظفا بزرگانی
شظین شظینا دیو شد	* و کتاب نام زدی و ضد المثل	شظف بافتح باز داشتن و گردید و تنگ بست * و شظف	
نا فرمان و سرکش گردید	اسق من شظا	بر کشیدن ہر دو خایہ قحار یا ہر دو	الشہم در آتیر در پوست
ش ظ ن ف	شظیظ کامیر جوب تنگ رفتہ شد	در دو جوب کردہ از بی حکم بندند گوشت	
شظوف کھ کردن دہی	و جوال بستہ	تا پز مردہ کردند و گفتگی عصا	شظف شظافہ خشک
بصر	شظشظنہ استیج شدن زکوک	باز ناوا الفعل من نصر	ونیک پز مردہ گردید
ش ط و	بوقت بول	شظف با کسر ن خشک و	من ظ م
شظا وہی است بصر شظوی	رن شظہ لا امر شظا دشوار آمد	جوب است مانند منج شظفہ	شظیم کجید سخت در از تن اور
منسوب بویہ و دادی است	اورا کار و در مشقت اندخت *	کفر دہ جمع	جوان از شر و اسپ و دم شظمہ
شظی کنی یک کرد از کردہی	شظا القوم متفرق و پریشان	شظف محرکہ تنگ و سختی	مونث شظا کدہ جمع * و خار بنیت
زمین شظیکان با کسر جمع	ساخت قوم را یا بزرگان *	و تنگ و بدیہ زیت و سختی آن	بزرگ کلاں سال و نام مردیہ

وشیربیشه

شظی (سخت دراز جواتن ور)

و مرد بسیار گویے نصیح و اس پیش

آینده و شیربیشه

تَنْظِيمٌ عَلَيْهِ بِالْكَلامِ (شباب)

کر در بر و در سخن

ش ظو

شظی (بالفتح جانب و ناحیه)

ش ظی

شظی (کرچی استخوانک که بزانو)

یا باز و یا بجایکے بار یک ناساق

ذراع ستوپر پوسته یابی ذراع * و پے

پیردان قوم و محق شوندگان برین

برایشان بسوگند و گرد زین زرعت

یکے بعد دیگرے تا نهایت کشت و

کفین پی و الفعل من ضرب و کویت

و وادی الشظا وادی است

از وادیهای مدینه

شظیة (بالکسر سنگ بزرگ)

برین جسته از کوه

شظی (کفنی موضعی است)

شظیة (کفنی کان و استخوان قمار)

و باره از عصا و باره از هر خشیطایا

ج شظی بفتح و کبیر شظی و سنگ

برین جسته از سر کوه

شظیة (بالفتح سر کوه)

شظی (شظی الفرس شظی) التکید

اسب از غیزیدن استخوان

شظی آن * و شظی المیت

در و اشده و دست و پای مرده

شظیة (رسید شظی ادر از و)

بر شظی آن

شظیة (پریشان و متفرق کردن)

شظی العود (بر جبت پاره آن)

و نیز شظی (تو بر تو از هم بر جاشن

نی و مانند آن چون بشکند و کفین

باب الشین فصل العین

ش ع ب

شعب (بالفتح قبیلہ بزرگ و گویند

ما نشعب من قبائل العرب العجم

شعوب جمع * و هو ابوالقبائل

الذین ینسبون الیها ینسبونها

یضمونها * ابو عبیدة عن ابن الکلبی

الشعب اکبر من القبيلة ثم الفضيلة

ثم العماره ثم البطن ثم الفخذ * کوه

و جای پیوند کاسهای سر و دست و

و در و بطنی است از همدان شکاف

و در ز و مثل و مانند و کوهی است

همین و آن را ذ و شعبین گویند * و طایفة منه * و پیوند کاسه و خنور

یقال للنام شعبهم اذا جمعو اجد

التفرق و تفرق شعبهم اذا تفرقوا

الاجتماع

ذات الشعبین (موضعی است

جای گیرند و سختی زمانه شعب

شعب (بالکسر راه و کوه شعب

بالکسر جمع * و فی المثل شغل شعبانی

جد و ای ای شغل کثرة الموشة

عطای * و آب راه در زیر زمین و

اذا قد بین شعبها الادبع و جهده

و جب الغسل جمع شعبه است و

العجوز (موضعی است در بیرون

مدینه که کعب اشرف در نزدیکی آن

گشته شد و آن را شرح العجوز هم

او حال ذکر در فرج زن * و قیل

الرجلان والفخذان و جمع الاول

یا أن الجلولس بین شعبها حقيقة

و عطف و جهده تا سیر علی الثاني

الجلوس جاز عن الادخال و جهده تا کید

و نیز شعبه (موضعی است نزدیک

لیل و آن را شعبه عبد الله هم گویند

و از اساسی رجال است * شعبه

بن الحجاج از ائمه مسلمین و در کتب

از ارکان دین است

کرانه مثل و آب راه خرو و آب راه

ریک و نیش خرو و جوی بزرگ از

جوبهای رود باره و شکاف کوه که آب

باران در وی گرد آید و مرغان آن

جای گیرند و سختی زمانه شعب

کسر و شعباب بالکسر جمع * و

شعب الفرس (اطراف اسب و

هر چیز از آن که بلند باشد مانند

سر کف و مثل آن * و فی الحديث

اذا قد بین شعبها الادبع و جهده

و جب الغسل جمع شعبه است و

مراد از آن هر دو دست و هر دو

پای زن یا هر دو پای و هر دو لب

فرج زن و آن کنایت است از

او حال ذکر در فرج زن * و قیل

الرجلان والفخذان و جمع الاول

یا أن الجلولس بین شعبها حقيقة

و عطف و جهده تا سیر علی الثاني

الجلوس جاز عن الادخال و جهده تا کید

و نیز شعبه (موضعی است نزدیک

لیل و آن را شعبه عبد الله هم گویند

و از اساسی رجال است * شعبه

بن الحجاج از ائمه مسلمین و در کتب

از ارکان دین است

شعب (بفتحین بعد که میان

برود و دوش و میان برود شاخ کلو

و مانند آن است و کشاده شدن

میان برود و دوش و برود شاخ و

افضل من جمع

رُشَعِب (کبر و انگشتان

رُشَاعِب) دوش و پاشا عیان

رُشَعِب (نام مردی طماع و هو

اشعَب بن حَیْر مولى عبد الله بن

الزُّبَیْر و منه المثل هو اطمع من

اشعَب و کذا لا تکن اشعَب فلتعَب

و یرد ی نشعَب * و یس اشعَب

تجھار که میان برود شاخ آن بعد

بیار بود شعب بالضم جمع *

نیز اشعَب) و ہی است بیامد

رُشَعِبِی) بالفتح محدث است

از قبیلہ سہدان * و حسان بن عجم

شعَبی حمیر است و همچنین فقیہ

عاصم بن شراحیل شعبی کہ از حمیر

تابعیان است منسوب بسو حسان

بن سہل * فمن کان منهم الکوفة

یقال لهم شعبیون و من کان منهم

بالشام یقال لهم شعباتیون و من

کان منهم باليمن یقال لهم آل ذی

شعبین ملک من ملوک حمیر اسمیہ

بن سہل بن کان منهم بمصر و العرب

یقال لهم اشعوب

رَعْبُدُ الله شعبی) بالکسر بن ظفر

محدث است

رُشَعِبِی) بالضم معا و یتین جنص

منسوب بسویہ جد خود

رُشَعِبِی) الکشری کو ہے است

رُشَعِبِی) کار بے وضعی است

رُشَعِبَان) بالفتح قبیلہ است ہمین

از حمیر و موضعی است بشام نام

ما ہے شعبانات و شعابین جمع

و عزال شعبان) جابور کی است

رُشَعِبَان) بالکسر بے است

بنی ابو بکر بن کلاب را

رُشَعِبَانِ) بالضم شپہ است کہ

دو شاخ بلند دارد یا این دیگر

است

رُشَعُوبِی) بالفتح و ہی است ہمین

رُشَعُوبِی) بالضم آنکہ عرب را بر

عجم تفضیل نہیں دواں کرده

رُشَعُوبِیہ گویند

رُشَعُوبِی) کعبور معرفہ مرگ کن

علم است نیت را و گا ہی الف

و لام در آید و را * و قبیلہ است

موضعی است ہمین

رُشَعِبِی) کا میر نوشہ دواں یا نوشہ

دواں از دو چرم دوختہ یا از طروف

بریدہ و مشک کہنہ شعب ککتب

جمع

رُشَعِبِی) کزیر نام بنی ندیمہ اسلام

و گویند نام او ثیرون بن

صیقون بن عقیق بن نابت بن

مدین بن ابراہیم و قیل ہوشع

بن میکائیل من ولد مدین و قیل

من ولد بعض من آمن یا ابراہیم

علیہ السلام * و نیمہ شعبی

موضعی است * و محمد بن احمد بن

شعَبِی شعَبی و جعفر بن محمد بن

ابراہیم بن شعَبِی شعَبی و صاعد

شعَبی بن ابو الفضل و عبد الاول

شعَبی محمد ثمان اند * و شعَب

بن صباب تابعی است و شعَب بن

ابی سمرہ از زہریہ روایت دارد

رُشَعِبِیہ) کجہنہ واک است

رُشَعِبِی) مکبر بر ما

رُشَعِبِی) بالفتح راہ * و رُشَعِبِی

الحق) را ہی کہ حق را از باطل جدا

سازد و داعی است شتران را

رُشَعُوبِی) شتری کہ نشا شعب

دا شتمہ باشد

رُشَعِبِی) کسفر جل موضع

است

رُشَعَاب) کشاد و کاسہ و دوز

رف) شعب شعباً) بالفتح فرہم

آورد و زشتکاف را یا عام است

و پریشان ساخت و ہم پیوست

و از ہم جدا کرد و نیکو کرد و تباہ

ساخت از لغات ضد است * و شعب

الشئی) ظاہر و پیداشد * و شعب

البغیر) شکست و خست از باب لا

آن * و شعب فلا) بازداشت

او * و شعب الیہ) رسول

فرستاد و سویی * و شعب

اللجاء الفرس) بازداشت لگام

اسب را از جهت ارادہ آن و

برگردانید از آن طرف * و شعب

الیہم) مائل دآرز و مندانشان

شد و ہم پیوست و جدا کرد و حباب

را و مفارقت گزید از لغات ضد

است

رُشَعِبِی شعا بک) برزنیک جدا

شد و مفارقت گزید کہ از آن باز

نیست

رُشَعِبِی مشعبہ) کعظمت کاسہ

پیوند خورده

رُشَعِبِی شعیباً) جدا و متفرق

کر + و شَعْبًا لَقَح (درست)

کلمه شکسته را از لغات احمد اوت

مُشَاعِبَةً (دور کردن يقال شَاعِبَةً)

اِذَا يَأْعَدُّ و مرون

تَشَعَّبَ (پراکنده شدن يقال)

تَشَعَّبَ رَأْسُ السَّوَاكِ اِی تفرق شاخ

شاخ گردیدن راه و درخت و به دیگر

دور شدن و نیکو گردیدن مرون

(اِشْتَعَابَ) پراکنده شدن و شاخ

شاخ شدن و درخت و راه و مرون

و به دیگر دور شدن نیکو گردیدن

ش ع ب ذ

(مُشَعِّبٌ) بنیاء لفاعل مرد

شعبه باز و بفتح با مرد و سحر

که در نظر او چیز در آید و آن را

اصل باشد

(شُعْبَدَ شُعْبَةً) سحر کرد و شعبه

نمود

ش ع ت

(شُعْتٌ) باضم و ضمیمت

(شُعْتَةُ بن زُهَیْر) و یضم جایی

ست

(شُعْتٌ) محركة پراکنده گی کار

يقال لم الله شُعْتًا اِی جمع امر

المتشعشع و زولیده موسی شدن

والفعل من سَمِعَ

(شُعْتٌ) مرد زولیده موسی شعث

بالضم جمع + و یض و گیاه بهی

شک و نام مردی شَاعِثٌ جمع

اَشَاعِثُهُ مثله و الهاء للنسبة + و

اسپ پشت ناخاریده شعث

بالضم جمع

(شُعْتَاءُ) زن زولیده موسی و نیز

شُعْتَاءُ) بنت عبد الله قرشی

صاحبیه است + و ابو الشُعْتَاءُ جابر

بن زید و ابو الشُعْتَاءُ سلیم بن

الاسود تابعیان اند + و نیز شُعْتَاءُ

و گرفتن چپ را و کم خور و طعام

برهم دیگر نشستن موسی

ش ع ث م

(شُعْتَمٌ بن حِیَّان) بالفتح بروز

فتح مصر حاضر بود + و شُعْتَمٌ بن

اصیل محدث است و زوئیب بن

شُعْتَمٌ یا شعث بنون صحابی است

(شُعْتَمِیْن) بالفتح و ضمیمت

که در آنجا جنگ واقع شد و از آن

یوم الشُعْتَمِیْن در قول مُکَلَّمٌ

ش ع ث ن

(شُعْتَنَ) کجفر نام پدر ابو ریح

زوئیب صحابی است

(شُعْتَانُ الرَّاسِ) بالفتح زولیده

موسی غبار آلوده سر

(مُشَعَّتٌ) کفظم در عروض یک از

دو سحر و دست که افکنده شد

كَانَ لَهَا سَقَطٌ مِنْ بَدَنِ حَرَكَةٍ فِی عَظْمٍ خُلِقَتْ مِنْهُ اَنْفٌ + و شُعْوُ بن

موضعها فتشعت الخبز

(شُعْتٌ مِنْهُ تَشَعُّبًا) دور کردن و دفع

نمود از او + و نیز تَشَعُّبٌ پریشان

کردن يقال شُعْتُهُ فَتَشَعَّتْ اِی تفرقه

و تفرق + و نکوسیدن کس را و نه

شعث الناس فی الطعن علیه اِی اخذ

(شُعْوُذِ) رسول امراء بر برید

(مُشَعْوُذٌ) بکسر او شعبه باز و

افسون گرد و بفتح و او مسح و افسون

و زوده

ش ع ر

(شُعْرٌ) بالفتح و یحرک موسی شُعْرَةٌ

یکه و گاهی از جمع کنایه کند اَشْعَارَ

و شُعْرٌ و شُعَارٌ بکسر جمع + و نیز

(شُعْرٌ) بالفتح ممنوعا کو بهی است

مرئی سلیم یا بنی کلاب + و نیز

(شُعْرٌ) و یضم گیاه و درخت هر چه

باشد و زعفران و شعر الغول

پر سیا و شان

(شُعْرَةٌ) موسی و اخص من الشعر

پیری يقال اِی فلدن الشعر اذا

رای الشیخ و شعر و سحر و نه

نام مردی

ش ع ذ

ش ع ر

<p>شعر) بالکسر قول منظوم و امثال شعر) به کسر فیه بالکون والقفایه ان کان کل علم شعر اشعار جمع و شعریات جمع شعر شاعر کلام نیکو و جیب و قیل (شاعر) شعر گوی و داننده و هو فاعل بمعنی مفعول ای شعر و دریا بنده شعر آراء جمع علی غیر ان من الشعر حکمة و قیاس و الشاعر المفلح خنذیل می تواند که روایت مرگانه را و من دونه شاعر شاعر شاعر که تمامه شعر را ندوم گویند و شاعر متشاعر نیز شعر) بالکسر کو به است ببلاد (اشعر) بسیار موک اندام و موک جسم و ولایت شعری فلا فاما صنع کرد اگر دستم ستور اشاعر جمع و یعنی کاشک دانسته و کذا لیت و درازی موک کرد اگر دفرج ناته شعری لفلان عن فلان ماصنع نام شاعر بکوی و لقب عمر و بن لیت علی محیط ماصنع حذف حارث بن اسد و لقب نیت بن الخبر اود و بدان جهت که وقت زادن (شعره) بالکسر موک زمار زن یا موک برتن داشت و آن پدر قبیل عام ست وزیر ناف که روید نگاه است بمن اشعری منوب بوک و زمار ست و پاره از موک و موک از ان قبیل است ابو موسی اشعر فرج زن و یقال جاءک الاشعر و بن جنان (شعر) گفت مرد بسیار و دراز یای نسبت و آید مانند که از موک اندام سم گو سپند برآید و کو به ست و کثیره الشعار زمین بسیار (شعره) کفره گو سپند که میان گوشت که زیر ناخن روید شعر درخت هر دو شکاف سم آن موک برآمده بالضم جمع و یقال اما لیت قصید باشد و بعد برآمدن موک به است اشعر جمعا منها یعنی نیکو تر و که خون رود از ان یا آنکه بر بن ران جیب آن خارش باشد (شعر آه) بالفتح درشت درشت بسطا چون علیه یقولون عیند</p>	<p>از زن و نامه و خزان و پوستین و کثرت و بسیار مردم و موک زمار و کس کبود یا سرخ که بر شتر و خرد و و گشتند شعر بالضم جمع و و درخت از شوره گیاه و نوک که بر تن ساید چون پیراهن و از ازار و از شفا لو و درین هر دو معنی تنیه ماند آن و یفتح اشعره و شعر و جمع یکسان است و زمین با درت بعضیتن جمع و شعرا النجم یا زمین درخت ناک و مرغزار مناسک و علامات آن بیا گیاه و ریگ نیکو (شعره) بالکسر اصل مناسک حج رو یا بنده گیاه نسی و مانند آن و معطس آن مثل قوف طوب و مانند و داهیه شعر آه بلا سحت از آن شعرا جمع او شعائر معالیه مردم و دود و کذا داهیه و بلاء شعر الیتر ندب الله الیها و امر الیقیار بالضم جمع و یقال للجل اذا بها تکلم علی نکر علیه حیت بها شعاع (شعور) کعبور نام اسپ پیران ذات و بن یعنی به آوری حارث بن مالک بن عمرو (شعار) بالفتح درخت در هم پیچید (شعیر) کامیر جو شعیره کی و و درخت بسیار سایه در زمین نرم یار و مصاحب قاله النوادی و که مردم در سایه آن از گرما و سر محله است بغداد از ان محله است پناه گیرند و فرود آیند و از هنر شیخ عبدالکریم بن حسن بن و کثیره الشعار زمین بسیار علی واقیلمه ست باندلس و درخت موضعیت بلاد هذیل (شعار) بالکسر حل اسپ و علامت (شعیره) کفینته قربانی حج و آنچه و نشان اهل جنگ سفر که یکد گیرا بروک نشانی باشد از جهت حج و بدان شناسند و قیل هو لفظ اصل عبارت آن شعرا جمع و و یکدانه جو و دنباله کارد و شمشیر</p>	<p>شعر) بالکسر قول منظوم و امثال شعر) به کسر فیه بالکون والقفایه ان کان کل علم شعر اشعار جمع و شعریات جمع شعر شاعر کلام نیکو و جیب و قیل (شاعر) شعر گوی و داننده و هو فاعل بمعنی مفعول ای شعر و دریا بنده شعر آراء جمع علی غیر ان من الشعر حکمة و قیاس و الشاعر المفلح خنذیل می تواند که روایت مرگانه را و من دونه شاعر شاعر شاعر که تمامه شعر را ندوم گویند و شاعر متشاعر نیز شعر) بالکسر کو به است ببلاد (اشعر) بسیار موک اندام و موک جسم و ولایت شعری فلا فاما صنع کرد اگر دستم ستور اشاعر جمع و یعنی کاشک دانسته و کذا لیت و درازی موک کرد اگر دفرج ناته شعری لفلان عن فلان ماصنع نام شاعر بکوی و لقب عمر و بن لیت علی محیط ماصنع حذف حارث بن اسد و لقب نیت بن الخبر اود و بدان جهت که وقت زادن (شعره) بالکسر موک زمار زن یا موک برتن داشت و آن پدر قبیل عام ست وزیر ناف که روید نگاه است بمن اشعری منوب بوک و زمار ست و پاره از موک و موک از ان قبیل است ابو موسی اشعر فرج زن و یقال جاءک الاشعر و بن جنان (شعر) گفت مرد بسیار و دراز یای نسبت و آید مانند که از موک اندام سم گو سپند برآید و کو به ست و کثیره الشعار زمین بسیار (شعره) کفره گو سپند که میان گوشت که زیر ناخن روید شعر درخت هر دو شکاف سم آن موک برآمده بالضم جمع و یقال اما لیت قصید باشد و بعد برآمدن موک به است اشعر جمعا منها یعنی نیکو تر و که خون رود از ان یا آنکه بر بن ران جیب آن خارش باشد (شعر آه) بالفتح درشت درشت بسطا چون علیه یقولون عیند</p>
--	--	--

و جز آن که از سیم یا آهن و مانند آن جهت استوار و بسته بر شکل جورازند و شعائر الذهب نوعی از پیرایه کلو که بر شکل جورازند	و گویند لَعْبَنًا شَعَائِرٌ قَدْ قَدَّ قَدَّانَ قَدَّانَ مَحْمُوتًا و نیز گویند ذَهَبًا شَعَائِرٌ يَقْدَانُ وَ هَذَا حَرَّةٌ یعنی رفتند بر نیان و متفرق (شوعیر) مصغر شاعر و لقب محمد	ست که امر و آبادان و خانه دارد نه کوچه است خرد نزدیک عمارت چنانکه بعضی و رسم کرده اند و کیمیم نفتی ست در آن	آن و کذا شَعْرَةٌ بِالْأَمْرِ و شَعْرَةٌ شعار پوشانیده او را و نیز اشعار بجای شعار جفیدن اندوه و جز آن یقال شَعْرُ الْمَتَمِّ قَلْبِي یعنی بجای
(شعر آن) بالفتح چراگاه شوره گياه که از سبزی به تیرگی زند و کوهی ست نزدیک موصل بسیار گياه و بسیار فواکه و طیور (شعرانی) بالفتح مرد بسیار و در از موسی اندام	بن حمران جعفی و لقب ربعین عثمان کنانی و هانی بن نوبته شیبانی که شاعران اند (شعاری) گُلَّائے کوهی ست و آب ست بهیامه (ذوالمشعار) بالکسر لقب مالک بن نطهمدانی حارثی صحابی	محركة و یکن و شعره مثله و شعری بالکسر و شعری بالفتح و یضم و شعرا و شعرة و مشعور و مشعور و مشعور دانت آن را و دریا و شعر شعرا) بالکسر و شعرا بالفتح شعر	ما لَ الْقَدَّ بَشَى فَقَدْ شَعْرُهُ بِهِ بشاعر و نشان شدن قوم یا ند کردن بشاعر خود یقال شَعْرُ الْقَوْمِ إِذَا نَادُوا بشعارهم یعنی بعضی بَعْضًا و خون آلود کردن که بان شتر قربانی یقال شَعْرُ الْبَدَنِ إِذَا أَعْلَمَهَا وَهُوَ ان یَشُقَّ جِلْدُهَا أَوْ يَطْعَمُهَا حَتَّى
حضرمی ست (شعری) کز کرے کوهی ست ز نزدیک حره بنی سیکم و الیشعری العقب و الشعری الغميصاء هر دو اخت سهیل اند (شعیراء) کحیره نوعی از درخت و نام دختر ضبته بن اَد که مادر قبیله است یا لقب بکر بن مرکه پسر دختر ضبه است (شعور) بالضم بادزنگ ریزه و گس که بر ریش شتر نشیند و شاعر پس شویر شعائر جمع و نیز شعائر باز بچه واحد ندارد	و لقب حمزة بن أَيْقَنَّا غطی سهمانی که شریف قوم بود و در وقت عمر رضه اندونه بوسه شام هجرت کرد و با او چهار هزار غلام بود که همه را آزاد کرد و همه در قبیلہ همدان انتساب گزیدند (مشعر) بالفتح درخت زمین نرم که مردم در سایه آن در گرمای و سردی و آینه و پناه جوید و آن جلای که در وے قربانی کند و معظم مناسک حج و حاشه مشاعر جمع و المشعر الحرم هر دو لفظ	کنه و حیره شد بنغری و شعر الحف (موسه را داخل موزه کرد و یقال ما کان شاعرا و قد شَعَرَ یعنی شعر نیکو گفت و الضم فیها فیه اکثر و شعرها) در شعار خوابید با زن (س) شعر شعرا محركة بسیار موسه شد اندام و مالک بنیدگان گردید (اشعر الجنین) موسه را آورد بچه در شکم و اشعر الحف موسه را داخل موزه کرد و اشعر الناقه بچه موسه را آورده اندخت شتر ماده و اشعره الاکمر آگاهانید او را (مُشَاعِر) آنکه خود را شاعر بنماید	یظهر الدم و این فعل امام ابو حنیفه بر خلاف احادیث صحیح که درین باب وارد است بدعت گوید و دنباله ساختن کارد و مانند آن را و فر گرفتن عشق کس را به بیمار یقال شَعْرُ الْحُبِّ مَرَضًا و معروف و مشهور کردن کس را و شعر گفتن و شتن ملک را یقال شعر الملك مجهول اذ اقل (شعر الجنین شعیرا) موسه بر آورد بچه در شکم و شعر الحف موسه را داخل موزه کرد (مُشَاعِر) آنکه خود را شاعر بنماید

و شعر فرو شده خود را شاعر

نماینده

(مُشَاعِرَة) نبرد کردن شعر با هم
یقال شاعره شَعْرَة کنه افتحه یعنی
چیره شد شعر بر او و در حبابه
شاعر خوابیدن با کسی یقال شاعرها
ای نام معنی شاعر

(تَشَعَّر) مو را آوردن بچو در شکم
و با مو را شدن

(اِسْتَشْعَار) شاعر پوشیدن پنهان
داشتن ترس و بیم در دل و مو
بر آوردن بچو در شکم مادر

ش ع ش

(شَعَش) بالفتح لات بن فیده
بن سور بن کلاب برادر تیم الملات
ش ع ص ب

(شَعَصَب) کجغیر مرد کلان سال
(شَعَصَب الشَّيْخ) پیر فانی گردید
ش ع ص ر

(شَعَصُور) کصفور چهار نفر
دشتی

ش ع ع

(شَع) بالفتح پراکنده از هر چیز
و گردون

(شَع) بالضم خانه منده و شعاع آفتاب

روشنی آن

(شَعاع) کسب بر آبریشان و
خارخوشه و شلت و شیر تنک آب
آمیخته و مهت پراکنده و فَنَسْ
(شَعاع) آنکه مهت و محوم آن
متفرق باشد و ذَهَبُوا شَعاعاً
یعنی بریشان متفرق و طار فواده

(شَعاعاً) یعنی هموم او بریشان شد
و نیز شَعاع) بریشان کردن

و بریشان شدن خون و جز آن
(شَعاع) کغراب پاره از روشنی که
بر شکل کوه از پیش تو بماید یا
روشنی آفتاب یا خط شعاعی آفتاب

که قریب طلوع نظری آید شَعاعَة
یکه اشعة و شَعع بصتین و شَعاع
بالکسر جمع

(شَعِيع) گامیز گردون
(شَعِيع) بالفتح دراز و ظل شَعِيع
سایه پراکنده تنک

(شُعْشُع) کهد نام مردی از
عبس

(شُعْشَاع) بالفتح دراز و سبک
خوشه

(شُعْشُع الشَّهْر) اندک ماند
منفرق و سایه تنک و پراکنده

(شُعْشَعان) دواز و نیکو خلقت

پشتعانی) مشد

(نَاقَة شُعْشَعَانَة) شتر ماده دراز
نیکو خلقت

(ن) شَع البَعِيز کوله شَعاعاً بالفتح
پراکنده گرد شتر بول او و شَع الغارَة
عکس هم) از هر طرف ریخت غارت
برایشان و نیز شَع) پراکنده که دل برد

افا و ن بول و شتر افتن بریشان شد
قوم و الفعل من نصه

(مُشَعَّع) سایه پراکنده تنک
(شُعْشُع الشَّرَاب) آب آمیخت
شراب را و کذا شُعْشُع اللبن بالملء

و شُعْشُع اللُّزْيَة) برداشت
سراشکنه را و دراز گردید و بیا
کرد و رغن آن را و چرب ساخت و
شُعْشُع الشَّيْء) آمیخت بعض

آن را بعض
(اشعاع) پراکنده اند خن شتر

بول را و خوشه بر آوردن کشت و
شخصه گویند که شی اندک و حقیر

پر شدن خوشه از دانه و نور
گسترانیدن آفتاب شوک بر آوردن

خوشه

(شُعْشُع الشَّهْر) اندک ماند
از ماه

(اِنْشَع الذُّبُوبُ فِي الْعَبِمْ) خاصه که اوقات فلا یقال جل اشع

غارت آورد در گداز و گوسپندان

ش ع ف

(شَعَف) محرکه سر کوبان و بوی
درخت غاف و بهاریت که
باده شتر عارض شود و از آن مو
چشم آن فرو ریزد و شدت بیم عشق

شَعَف و شَعُوف و شِعَاف و شَعَفَات
جمع و منه الحديث لوی رجل فی

شَعَفَة من الشَّعَاف فی غَنِمَة له
حتی یاتیه الموت و باره موکجم
در سر یا عام ست و منه فی صفته

یا جیح صفار العیون صُوب الشَّعَا
ای الشعف و سر قلب جملک بملاقه
رگ او زبان ست و نیز شَعَفَة

باران نرم و میکن و منه المثل ما تَفَع
الشَّعَفَة فی الوادی الرُّغْب و ر حق

شخصه گویند که شی اندک و حقیر
بکس دهد و و گیسو غلام

(رَجُلٌ صُوب الشَّعَاف) بالکسر
مرد سبک مو و یا سرخ مو و سر

ش ع ع

(شُعَاف) کغراب دیوانگی
(شُعَاف) شتر ماده شَعَف رسید

خاصه که اوقات فلا یقال جل اشع

او يقال بالمهله	مجهول من مشعوف به	الفعل من سبع	ذكر سبت بايان كاره + وشعل
(شعفان) بالفتح ووكوه بت بغير	(س) شعف به وكذا شعف	(بنو شعل) كزفر بطيقت	(النار) برافروخت آتش را
شعفن مشعنه نام جا ومنه المثل	(ججه) پوشيد دوستي او دل او را	از تيمم	(مشعل) كمن پراگنده بهر
لكن بشعفين انت جد فواله	+ وشعفت النافه شعفا	(شاعل) اسب كه در دم آن	جته والموت بالهاء يقال جراد
النقط منبثه فزها يوما تلوعب	بالتحريك بيار شعف گرديد	سبيدي باشد ورجل شاعل	مشعل وكنيه مشعله اے متفرق
انرا ما ونقل احلوني فاني خلفه	ش ع ف ر	مرد پريشان غارت	(اشعل النار) برافروخت آتش را
جد فواله الجذوة الاثان	(شعفر) كجعفر نام زني ويطن	(اشعل) اسب كه در دم آن سبيدي	يقال اشعلت النار فاشتعلت + و
(ما على راسه الاشعيفات)	ست از بنى ثعلبه وايشان را بنو	باشد شعله موت يقال فرس	اشعل ابله بالقطران) در گرفت
يت بر او مگر بوسه خند از	الطلاء گويند و اسب شمر چاش	اشعل و بعله شعله + و اگر تمام دم	شتران خود را بقطران + و اشعل
كيو در حق مفلس بے خير گويند	ضبي	سبيدي باشد آن اصنع نامند	الخيال في الغارة) پراگنده كرد
(شعاف) بالاسم كوه و مرد	(شعفرة) شاعر است كلبى كه	(شعيل) كاسير اسب كه در دم آن	اسبان او رعد + و اشعل الايل
دراز بالا شعوف بالضم مثله و	ميان او وعرش مهاجاة واقع شد	سبيدي باشد	پريشان كرد شتران را + و نيز
النون ايه فيها شاعيف جمع	ش ع ل	(شعيلة) كفيه آتش سوزان	اشعال) پراگنده شدن غارت و
(مشعوف) ديوانه و شيفته و	(رجل شعل) بالفتح مرد سبك	در پليت يا پليت سوزان شعل جمع	جز آن يقال اشعلت النار اذا تفرقت
رفته از خون و بيم مانند آن	تيز خاطر و از آن است لقب	شعل بضمين مثله	نيك سيراب كردن آب چكيدن
(ف) شعفني حبه شعفا	آبط شرا	(ذهبول شعليل) رفتند پريشان	از شك و جز آن از هر جاي و بجا
بالفتح شيفته كرد دوستي او دل را	(شعلة) بالضم سبيدي در دم	و متفرق	خون بر آمدن از زخم نيزه
وقرأ الحسن قد شفا حبا بالعين	اسب پيشاني و پس سر آن + و نيز	(مشعل) كقعد قديل و پليت	و بسيار روان شدن انگ انگ چيم
المهله اي بطنها حبا + وشعف	شعلة) همه كه در آن آتش در گرفته	مشعلة مثله شاعل جمع	(شعل النار شعيلا) برافروخت
البعير بالقطران) قطران باليد	باشد و رايه و درخت آتش شعل	(مشعل) كمنر بالونه و خسور	آتش را يقال شعل النار فتشعلت
شتر + وشعف اليين) سبر	ككتب جمع شعل مثله + و معرفه	از جرم كه در رو بنيد كند شاعل	(اشعاع) در افروختن آتش
شدن گرفت گياه خشك اين معني	نام اسب قيس بن سباع	جمع	و سربوسه سبيدي
بنين مچره است + و نيز شعف	(شعل) محركة سبيدي در دم	(مشعل) بالكرم خسور جرم كه	(تشعل) در افروختن آتش
بپار گردانيدن دوستي دل کسی را	اسب و چياني و پس سر آن و سبيدي	در رو بنيد كند شاعل جمع	(اشعلال) سبيدي در دم اسب
يقال شعف فلان بكذا	در دم اسب و جز آن بيداشدن	(ف) شعل فيه شعلا) بالفتح	و جز آن بيداشدن و بر بایست حاشتن

۲۵

موسے براندام	(اشْعَانُ شَعْرُهُ اشْعِينَا) بولیت	و شَجَرَةُ شَعْوَاءٍ و خمت پرانگند بصری ست
(اشْعِيلَا) سپیدی در دم	و پریشان شد موسے او	شاخ
و جز آن بیداشدن و موسے برافراشت	ش ع ن ب	(شَعْوَانَةٌ) بالفتح موسے ابنوه نام
گردیدن یقال شَعَالٌ رَاسُهُ اِذَا انْقَشَّ	(شَعْنَبَةٌ) بالفتح رست برآید زنی	(مِشْعَبٌ) کنبر بمعنی شتاب
ش ع ل ع	شاخ گو سپند پس آن پیچ خورده	(اشْعَى بِهِ اشْعَاءً) استقامت بخوار
(شَعْلَمٌ) کسر جمل در از مردم	ماثل شدن آن بجانب گوش	او نموده و اشْعَى الْقَوْمَ الْغَارَةَ
و جز آن شَعْبٌ زیادت نون شد	ش ع و	پریشان و متفرق نختند غایت
(شَجَرَةُ شَعْلَانَةٍ) درخت پریشان شاخ	(شَعْنَى) بالفتح برآیست خاستن موسے	(مِشْعَانِبٌ) کصاحب مرفتند
	براندام و الفعل من نصر	اگر و دو مِشْعَانِبٌ بالفتح مثله
	(شَعْنٌ) که می مکرز و لیده در دم	(مِشْعَانِبَتُمْ) همه دیگر خصومت
	پیچیده بر سر	کردن و تباہی انگیزتن و منه
ش ع م	(اشْعَى) بمعنی صفت ترک و	و نهی عن المشاعبة ای المحاماة
۲۵ (شَعْمٌ) بالفتح اصلاح کردن این قوم و الفعل من مفتح	جاءت الحیل شِوَعِي) یعنی	ش ع ب ر
(شُعْمُومٌ) بالضم دراز بالا	آمدن اسپان تفرق	(شُعْمُورٌ) کجفر شغال و برآیست
ش ع ن	(شُعْبَةُ) کمره یا شُعبه کیمتت	تصغیر است
(شَعْنٌ) محرکه نرنگ افتاده	جیب است یا بنت خمیس و	(شَعْبَرَتِ الرَّجُلِ) بیجان وزید
از گیاه و درخت	کسمتت بنت جنداء که از پدر خود روایت کند و پدرش از آن	ش ع ب ز
(شَعْرٌ مَشْعُونٌ) موسے پرانگند	رضی الله عنه	(شَعْبَرٌ) بالفتح شغیر است که شغال
و زولیده و مجنون مَشْعُونٌ	(شَعْنِيَا) بالفتح نام بنی علیه السلام	باشد یا تصحیف آن است
از اتباع است	که بادن عیسی و محمد علیه السلام	ش ع ر
(اشْعَنْ عَدُوًّا) موسے پیشانی	بشارت داده و بسین مہلہ نیز و قد	(شَعْرٌ) بالضم قلعه است محکم
گرفت دشمن خورا	مرفی س ع ی کذا فی اللؤلؤ	نزدیک انطاکیه
رجل مَشْعَانِ الرَّاسِ) مرد	(شَعْوَاءٌ) شرادہ است و غارہ	(انْقَضَى شَعْرُ بَعْضٍ) و یکبار او لها
زولیده موسے	(شَعْوَاءٌ) فارت ب تفرق و پریشان	برانگندینه بہر روئے و ہما

شغری	شغری	شغری	شغری
اسمان جعلا انما واحدا وینا علی الفیحة	(شغری) کجور استوار خلقت	(اشغری) اشغارا دور ماند	بسیار شد عدد چنانکه معلوم نمی
(شغری) بالفتح خالی وجاه بسیار	(شغری) کطاوس محله است	(اشغری) اشغارا دور ماند	تبار و جد امانده از راه
آب یستوی فی الدال واحد الجمع و در گت در پهلوی شتر و	(ف) شغری الکلب شغری	(اشغری) اشغارا دور ماند	گروید بروی حساب و نیز
لقطام لقب بنی فزاره	بالفتح و شغری ایا به برداشت	(اشغری) اشغارا دور ماند	بردشتن هر دو پا زن
(شغری) کجابه سنگ آتش زنه	(شغری) شغری المرأة	(اشغری) اشغارا دور ماند	جهت گایدن و فراخ و بزرگ
(شغری) نام کشته از شتران	بردشت هر دو پا زن را تا بگاید	(اشغری) اشغارا دور ماند	شدن جنگ
(شغری) موضعت و یقین	و شغری المرأة رجلا بردشت	(شغری) اشغارا دور ماند	بالکسر تک جابلیت
و ارض شغری زمین خالی از باغ	زن یا خور و وقت گایدن و	(اشغری) اشغارا دور ماند	و هو ان ترقح الرجل المرأة علی ان
و گاه بان زمین فراخ و بگاید شغری	شغری الیلاد خالی ماند بلاد	(اشغری) اشغارا دور ماند	یزوجک اخری بغیر مرد صدق کل
رجلها ای لم یتمتع من غارة احد	از مردم که حراست و حفاظت آن	(اشغری) اشغارا دور ماند	واحد یضع الاخری ان یخص بها
یخلوها	نماید و شغری رجلا فی	(اشغری) اشغارا دور ماند	القریب ای یقول الرجل الاخر
(شغری) جابه منقطع شدن	(العزیز) غالب بر آدم مردمان	(اشغری) اشغارا دور ماند	از یحیی ابنتک از یوجک اختی علی
رگ نایف	در حفظ او و نیز شغری بیرون	(اشغری) اشغارا دور ماند	ان صدق وک واحد یضع
(شغری) کعبور موضعت	کردن کسی را از جا یقال شغری	(اشغری) اشغارا دور ماند	الاخری وقد یبی عنه حیث قال
بما و شتر ماده و راز که باه	بنی فلان من معضع کذا اذا اخرجهم	(اشغری) اشغارا دور ماند	علیه السلام لا یعارف الا سلام
خود را بردار و چون خواهند که سوار	و دوری و کثا و گی و منه اذا قام	(اشغری) اشغارا دور ماند	(مشارع) به دیگر عقد شغری
شود آن را	الشیطان رجلا فی اذنه و	(اشغری) اشغارا دور ماند	بستن و ستم کردن و و کس مرد را
(شغری) کسری شهریت یا	ماندن شهر از ناصر و سلطان یقال	(اشغری) اشغارا دور ماند	شغری مثله
موضعت و سنگیت نزدیک	شغری البلد اذا بعد عن التاجر و	(اشغری) اشغارا دور ماند	(اشغری) اشغارا دور ماند
که که ازان بر ستور سوار شوند و	السلطان و بریشان و بران که	(اشغری) اشغارا دور ماند	و بریان و بریان و بریان
سنگیت که بران سگان نشاند	و بر سر برداشته بر زمین و ن شتر	(اشغری) اشغارا دور ماند	کرد بر ما و فخر نمود و شغری
(شغری) کعبور گاهیت	ماده را و با سیر کردن خیر را و	(اشغری) اشغارا دور ماند	بسیار شد شتران و
(شغری) کسیت بدخوی	شغری رفتن	(اشغری) اشغارا دور ماند	مختلف گرویدند و شغری

۲۵

و نیز شغف را علامت بیان قوم
 ش غ زب
 (شَغَب) بالفتح نام کشتی گیریه
 که شغریه منسوب به ست یامرد
 سخت گوشت نیک توانا
 (شَغَرِي) بیایه شده سخت
 هر خیریه و آب خرمایل و کراز
 راه
 (شَغَرِيَّة) همان شغریه است که
 نوعی از بند کشتی گیسوان باشد
 شَغَرِي مثله
 (شَغَرِيَّة شَغَرِيَّة) به بند شغریه
 بر زمین زود حریف را و سخت گرفت
 آن را و پاسه در چپید و کشتی
 (شَغَرِيَّة الرَّيْح) پیمان وزید
 ش غ ش
 (شَغُوش) کعبور گند بلایه
 روان آهخته شغوشه بیایه نبت
 شده و گله به بضم شین هم آید
 ش غ غ
 (شَغْشَغَة) جنبانیدن نیزه در
 مطعون یا سپوختن و نشان دادن نیزه
 را و نوعی از باگ شتر و کم خور
 آب و مانند آن و تیره کردن چاه را
 و شتر گردن و پیرا کردن آون

و جز آن را از آب و بار گردانیدن
 سوار گام را در دهن اسب جهت
 تادیب
 (ن شَغَّ الْعَبْرِيَّةُ شَغًا)
 متفرق و پیریشان انداخت کمیز را
 + شَغَّ الْقَوْمُ پریشان شدند
 ش غ ف
 (شَغَف) بالفتح و راند نگاه بلفم
 دانه دل یا غلاف آن و محرک
 فیه الکمل
 (شَغَف) محرکه موضعیت
 همان و پوست و دخت غاف
 (شَغَاف) کساج غلاف لای پرده
 آن یادانه دل یا خال سیاه آن یاد
 آندگاه بلفم و بیار زیر تپگاه از
 جانب راست و در دلق و در
 پرده دل درین هر سه معنی
 نیز شاربکت دارد
 (مَشْغُوف) دیوانه
 (ف) شَغَفَهُ الْحُبُّ شَغْفًا بالفتح
 رسید دوستی غلاف دل و را و کذا
 شَغَفَهُ الْمَرْصُ
 (س) شَغَفَهُ شَغْفًا بالتحریک
 غلاف دل را و آنچه شد
 ش غ ف ر

(شَغَفَ) بالفتح زن خوب و منفرد
 نام زن ابو الطوق اعرابه
 ش غ ل
 (شُغِلَ) بالضم و بضمین و بالفتح
 و بفتحین کار شد فراغ اشغال
 جمع شغل شده و نابرد و آس
 و شُغِلَ شَاغِلٌ مبالغه است و
 (شُغِلَ الْقُرْآنُ) عمل بوجبات است
 از اقامت فرائض و حبتساب
 مناهی آن
 (شُغْلَة) بالفتح خرمن و مینه
 الْحَدِيثُ أَنَّ عَلِيًّا خَطَبَ النَّاسَ
 بعد الحکمین عَلَی شُغْلَةِ اِی بَیْدَ
 شغل جمع
 (شُغِلَ) کلفت مرد با کار
 (شَاغِلَ) در کار دارنده
 (أَشْغُولَة) بالضم کار و بار و آنچه
 باز دارد از کاره و هی اَفْعُولَة مِنْ
 الشَّغْل
 (مَشْغُولَة) بالفتح کار و بار که باز دارد
 ترا از کار شاغل جمع
 (مَشْغُولٌ) در کار داشته شده
 (ف) شَغْلَهُ شَغْلًا بالفتح و بضم
 در کار داشت او را و شُغِلَ بِهِ
 مجبولا بکاره داشته شده و مینه

یقال ما اشغله و هو شاذ لا یقله
 لا یُعْجَبُ مِنَ الْجَمُولِ
 (أَشْغَلَهُ اشْغَا) در کار داشت
 او را لغت روی ست یا کم با جید
 و فصح
 (مُشْتَغِلٌ) و بفتح المیم نادرا مرد
 و با کار
 (أَشْتَغَالَ) بکاری پرورختن یقال
 اشتغل به
 ش غ م
 (شَغِمَ) کلفت آزمست
 (شُغْمُومٌ) کصفور دراز نیکو صورت
 یقال لَجَلَّ شُغْمُومٌ و امرأه شُغْمُومٌ
 و شُغْمُومَةٌ ایضا و کذا جمل شُغْمُومٌ
 و ناقة شُغْمُومٌ و شُغْمُومَةٌ
 (شُغْمِيمٌ) با کسر قندیل دراز
 نیکو صورت
 (مَشْغُومٌ) ناقة بسیار شیر
 ش غ ن
 (شُغْنَة) بالضم شتوارة از طام
 جز آن شخ تر شغن کسر و جمع
 ش غ ن ب
 (شُغْنَب) بکثرن شخ تازه و تر
 و ابن شُغْنَب) یا آن بفتح بت
 شاعریست

شهرت باشد پس خود را زوال کند
 و آنکه اندک جماع پس کند آن را
 (شَفَر) کفر اب جزیره است میان
 اَوَالِ قَطْرِ
 (بُرُوعِ شَفَرِی) بضم و یاء
 مشد و موش دشتی که برگوش سوسه
 دارد یا سطر گوش یا دراز گوش
 بزرگ ناخن که زود گرفته نشود
 یا دراز پای فروخته گوشت
 چربناک
 (اذن شَفَرِیَّة) بضم گ و ش
 بزرگ
 (شَفَرِی) نام شاعر و فی المثل
 اَعْدَى مِنَ الشَّفَرِی و هو من
 العدایین
 (مَشْفَر) با کسر و یفتح بفتح ش و
 للبعیر کالشفة للانسان مشافرج
 و گاهی بطز استعاره در مردم
 هم آید قال المتنبی بهجو کافرا و اسود
 مَشْفَرُهُ یَضْفُهُ یقال له انت بذر
 الدحی و قوت و شدت و یاره از
 زمین از ریگ و فی المثل اراک
 بُشْرَ مَا اَحَارَ مَشْفَرُی اغناک الطاهر
 عن سوال الباطن و هو کما یه عن
 الکلی یضرب لِرجُل تری له حاله

حسنه اوسیه ای نیکو دار است
 بُشْرَتُهُ اغناک ذلك ان یسأل عن
 (ن) شَفَرُ هاشم (ب) بفتح بر کناره
 فرج او زود
 (س) شَفَرَتِ شَفَارَه (ب) اندک
 شهرت گردید و نزدیک شهرت
 او را و شَفَرُ شَفَر (ب) گم شد و نقص
 گردید
 (عیش مَشْفَر) کحیث زیت
 تنگ و کم
 (شَقَرُ الْمَالِ شَفِیرًا) کم و قلیل
 شد مال و رفت
 (و شَفَرَتِ الشَّمْسُ) نزدیک فرو
 شدن گردید آفتاب و شَفَر
 الرَّجُلُ عَلَى الْکَمَرِ (ب) اطلاع یافت
 بر آن کار و آگاه شد و شَفَرُ الْمَرْأَةِ
 گامیدن را بر کناره فرج و س
 ش ف ر ح
 (شَفَارِج) کعلا بط خوانچه و طبقه
 باشد که منقعات و کل مانند آن
 در سکور یا کرده در محفل آرند
 معرب است بفارسی پیشیاره
 ش ف ز
 (شَفَر) بفتح کف یا زدن کس را

والفعل من ضرب یقال شَفَرَهُ شَفَرًا
 اِذَا رَفَسَهُ بِصَدْرِ قَدَمِهِ
 ش ف ش ل ق
 (شَفَسْلِیق) کر نجیل کنده پس
 فروخته گوشت است اعضا
 ش ف ص ل
 (شَفَصِیل) با کسر و کسر الصاد
 مع شد اللام مقصورا گیسو است
 که بر درخت پیچیده یا بار آن است
 و آن دانه است مانند کنجد
 (شَفَصَل شَفَصَلَة) خورد گیاه
 شَفَصِل را و نیز شَفَصَلَة گیاه
 شَا ص ل ح ز و ن
 ش ف ع
 (شَفَع) بفتح ج هت خلاف و ترو
 روز عید اضحی و قیل فی قوله تعالی
 وَ الشَّفَعِ وَ الَّذِی هُوَ الْخَلْقُ لِقَوْلِهِ وَ مِنْ کُلِّ
 شَیْءٍ خَلَقْنَا رُجُجًا اَوْ هُوَ اللَّهُ عَزَّ
 وَ جَلَّ لِقَوْلِهِ تَعَالٰی مَا یَكُونُ مِنْ نَحْوِی
 فَلَنَنْزِلَ اِلَیْهِمْ رَابِعُهُمْ
 (شَفَعَة) بالضم خواستگاری چیزی
 که می خواهی آن را با چیزی که در آن
 ضم کنی تا زیاده کرده و نزدیک
 فقیهان حق تملک است در خانه و
 زمین نمایی بر شریک خود بقیه

و بعض + و قول الشَّعْبِ هُوَ اَحَدٌ قَوْلِ
 الشَّافِی الشَّفَعَةُ عَلَى رُؤْسِ الرَّجُلِ
 ای ذاکانت الذاربین جماعه
 مختلف السَّهَامِ قَاعٌ وَلِحْدٌ بَصِیْه
 فیکون ماباع بشرکانه بینهم سَوَاءٌ
 رُؤْسُهُمْ عَلَى سَهَامِهِمْ و الی هذا
 ذهب اب حنیفه واصحابه + و قال
 بعضهم تَمَاعُلٌ قَدْ رَأَى تَصَبُّاءً وَ هُوَ
 قَوْلُ مَالِكٍ وَعَطْلٌ وَعَبْدُ اللَّهِ بْنُ
 الْحَسَنِ + وَ نِزْ شَفَعَة (ب) دوا انگه
 شَفَعَة الضحی (ب) یفتح دور رکت
 چاشت است و شفعه بدان
 نامیدند که از یک رکت زانده است
 (شَفَاع) خواهش گر و جفت کننده
 و کما یا آن از پیش بنهر که میست
 از بزی یا تقهار که ماده را پیوسته بدو
 بچه باردار گرداند و فائده شَفَاع
 شَرَاهه با بچه که در شکم آن بچه
 دیگر باشد و کذا شَاءَ شَفَاعٌ سَمِیَّتْ
 شَفَاعِلَانٌ وَلَدَهَا شَفَعَهَا اَوْ شَفَعَة
 شَفَعَا بِالْفَتْحِ یا مصدر این کسر
 ت و فی الحديث اِنَّهُ لَعَبَتْ
 مَصَدِّقًا فَاَتَاهُ سِنَاءٌ شَفَاعٌ فَلَمْ یَاخُذْهَا
 فَقَالَ لَیْتَنِیْ بِمَعْقَاطِی الَّتِی لَمْ یَحْمِلْ
 وَ بَنُو شَفَاع (ب) گرویت از اولاد

مطلب بن عبد مناف از ان گروه است امام شافعی رحمة الله وهو ابن عبد الله محمد بن ادريس بن العباس بن عثمان بن شافع بن السائب بن عبيد بن عبد يزيدي بن هاشم بن المطلب بن عبد مناف القرشي المطلب بن قصى بن كلاب بن فقال شعر محمد بن زبير بن عيسى بن عبد الله بن عثمان بن شافع بن السائب بن عبيد بن عبد يزيدي بن السائب بن عبيد بن عبد يزيدي بن عبد مناف لجميع تابع	ابن السكيت (شفيع) كاتيب خواش اگر بر اے ديگر شفاعت خواهد صاحب شفيعه وزير شفيعه جد عبد العزيز بن عبد الملك مقرني (شفيع) كاتيب ابو صالح بن اسحق محدث محتب (شفاع) النوان علف كه دو گانه (مشفوع) ديوانه مشفوعة موت (شفعه شفعا) بالفتح جفت کرد اور او منه الحديث امر النبي صلى الله عليه وسلم بلا لانا شفيع الاذان يوم لا اقامة الا قد قامت الصلوة شفيع لي الاشباح مجهول لا يك شخص را دو دیدم و این از ضعف بصیرت تفرق و انتشار آن است شفيع شفاعته خواش کرد و شفاعت خواست و نیز شفيع اعانت کردن كس را بر عداوت و ضرر كس يقال انه كشفيع عليه بالعداوة اي يعين عليه و يضارته و زياده کردن چيزي بر چيزي ومنه قوله تعالى ومن شفيع	شفاعة حسنة اي من يزد عملا الى عمل و بچ شدن در شكمنه و يش بر بچه كه دارد و نیز شفاعة خواش گري و قوله تعالى ولا شفيعها شفاعة هي للشافع اي ما لها شافع فتشفعها شفاعة (شفيع) شفاعت ادكج را و پذيرفتن شفاعت يقال شفيعته حين شفع اي قبلت شفاعة (مشفاعة) مجد كطلب شفيعه کردن (شفيع) شفاعت کردن (استشفعه اكينا) شفاعت ادكج خواست از ما شف ف (شف) بالفتح و كسر جامه تنگ و پرده تنگ شفوف جمع و باد و فضل و فروني و كمي ضد است و ثوب شف شف جامه تنگ و باريك و بقیه رز و في الحديث ولم يبق ومنها الاشفت اي شئ قليل (شفف) محرکه اندك از هر چيزي (شفيف) كاتيب خنكي يقال فلان يخجل في اسنانه شفيفا اي بردا و باران با سر يا باد سرد و خنك	و شد گرمي آفتاب از نوات اصداد ست و اندك از هر چيزي و نیز شفيع) سوزش و الم سر شفاف جمع (شفافة) گناسته باقي آب در خنور (شقان) بالفتح سرد باد كه با غم باشد و عداوة ذات شقان باد اذ خنك با باد (شفاف) كسل بط و بفتح شد تنگ (شفاف) بالفتح باذخك و ثوب شففات جامه بد باف (ض) شف الثوب شفوف و شففا و شفيفا تنگ گردید جامه خياكمه پیدا و آشكارا شد آنچه در زیر و است و شف شف شف شف بالفتح و كسر سر دو افزودن شد و سود کرد و كم گردید از نوات اصداد است و خبيد (ن) شف جمه شفوف بالغر وزار گردید تن او و شفقه الهم شفا بالفتح زار كرد غم تن او را (مشفشف) بفتح شين هم كس آن مرد سبك عقل بدخوش و آنكه
--	---	--	---

اورا از غیرت لرزه شوریدگی در گرفته	(اِسْتَشْفَا) ماورا چینی را	و قیل	کس دست زده بر زمین زنند
باشد	دیدن یقال اِسْتَشْفَا الثَّوْبَ اِی	(تَشْفِیْق) کم کردن و بد بافتن	آن را
(سَفْشَفَة) لرزیدن و آمیختن	نظر ما و راءه	جامه و بد بافتن جامه را	ش ف ن
شدن و شاشیدن بول مانند آن	ش ف ق	ش ف ق ل	(شَفْن) بافتن زیرک و دانا و چشم
و آمیخته شدن بشک گیاه را چنانکه	(شَفَق) محرکه سرخی افق بعد از	(شَفَقْل) کجفر نام مردی و ابو	دارنده میراث چشم دشت و نظار
بسوزد آن را و پراکندن و دوا بر	غروب تا نماز خفتن یا قریب آن	شَفَقْل) زاویۀ فرزند و قست	(شَفْن) لگتف زیرک و دانا
پیراحت و خشک کردن گراموسها	یا قریب تاریکی است و تباہ از هر	ش ف ل	(شَفْن) کز فر تیز نظر
چشم را و زار کردن چشم تن را	چیزی و روز و بیم و مهربانی و حاجه	(مَشْفَلَة) لکنه شکبه مشاغل	(ض س) شَفْنَة شَفْنَة و شَفْنَة
(اِسْتَفَا) بعض ابر بعض گزیدن	اتفاق جمع و آزمینگی نصیحت گر	جمع	بکنج چشم نگریست آن را بآنجب
و فرونی نهادن و کم نمودن و زیاد	بر اصلاح منضوح	ش ف ل ح	نگریست بر آن یا بگریست و
کردن از لغات اخذ و دست	(شَفَقَة) محرکه مهر بانی	(شَفَقْل) کتس منج سطر لبها	اغراض دید آن تا فرغ نعت است
(تَشْفِیْف) سودمند شدن و فرو	(شَفِیْق) کامیاب مهربان و نصیحت گر	فراخ فرو بسته وزن فراخ سطر	از آن شَفُون کعبه مرشد
گردیدن	آزمند بر نصیحت	لبهاے فوج و فراخ بینی بزرگ	ش ف ن ج
(اِسْتَفَا مافی الاکله کله) خور و	(شَفِیْقَة) کفیه چایست	و فرو بسته لبها و بار درخت گیر	(شَفَا فاج) گیاهیت مغرب شایانک
تمامه آب و نذر که پس خورده تا	نزدیک ابله	و در خفیت که تنه آن چهره را کرانه	و آن بر نوت است
و نیز اِسْتَفَا) استقصا کردن	(ض) شَفَقْ عَلَیْهِ شَفَقَة	تیز دارد چنانکه از هر کرانه آن گو سپند	ش ف ق
در چشم و تمامه آن را گرفتن	مهربانی کرد و بروی	ذبح توان کرد و شمر و بار آن بر سرنگی	(شَفَا الْاِنْسَان) دولب مردم
یقال شَفَا لِبَعِیْرٍ اِحْرَامَ کَلَه اِذَا	(مَشْفِیْق) کمن مهربان و نصیحت	ماند و غوره خرمات گانته شده	شَفَة) محرکه و کبیر العین یک وصل
مَلَاَهُ و اِسْتَفَاَهُ	گر ترسان و مرد بیناک	ش ف ل ع	آن شَفَه به یا شَفَوَة بوا دست
(تَشَا) تمامه حسیه می گرفتن	(اِسْتَفَا) ترسیدن بعی می بمن	(شَفَلَع) شعلت زننه و معنی	شَفَه) مصغران و شَفَا با لکس
و استقصای آن کردن و یقال	و حکمی بن درید و ابن فارس شَفَق	یعنی دراز بالا از مردم و جزایان این	جمع شَفَوَات بوا و مثله و وینت
تَشَا فَعْتُ مافی الاکله کله	و اِسْتَفَقْ بَعْنِ وَاکْمَرَهُ اَهْلُ اللّٰغَة	تصحیف است و صواب شَفَلَع	(الشَفَة) سخن یقال لَه فینا شَفَة
یعنی خوردم همه باقی آب را و منه	و مهربانی کردن و بیدی بعلی	ش ف ل ق	حسنه یعنی ذکر خیر است او را
الْمَثَلُ الرَّیُّ عَنِ التَّشَا و تَشَا فَعْتُ	و کم کردن	(شَفَلَقَة) تشدید لام باز نبی است	سیان مردمان و ما احسن شَفَة
بردم فضل و فروغی آن را	(عطاء مشفق) کم عظم و تنش کم	و آن چنان باشد که از پس بر سر بی	الْاَسْ حَلِیْک) یعنی ترا ذکر خیر

از او دیکه مرغان در آن شبانه گیرند شَقَاب و شَقُوب و شَقْبَة جمع و و جای پست که آب است وروی	و کذا قَبِیحٌ شَقِیْهُ وَجَاءَ بِالْقَبَاحَةِ و الشَّقَاحَةُ وَقَعْدَ مَقْبُوحًا شَقُوبًا (شَقِیْهُ) کامیز را توان از بیمار و بر خاسته از آن	ش ق ح ط ب .. (شَقِیْذ) کامیز آنکه خواب نکند (شَقْطَب) کسفر جل قحط و و شلخ یا چهار شاخه و و شَقَاطِط (شَقْدِی) کجگری عقاب سخت (شَقَطَب) جمع
(شَقْب) محو که یا کسر درخته است که باران بباراند و شَقْبَة یکه (شَقْبَان) محو که مرغی است و کون سگ ماده و می است (شَقُوب) کجهر مرد و دراز بالا و سم فراخ و و و خوب پالان که بدان رسن آویزند (أَشْقَاب) بالفتح موضع است نزدیک مکه	(خَلَّةٌ شَقِیَّةٌ) بضم شین و فتح قاف نشدید یا حله سرخ (شَقَّاح) کرمان گیاهی است و کون سگ ماده (أَشْقَاحُ الْكِلَاب) کون سگان یا کج و مان آنها (ف) شَقْبَة شَقْبًا بالفتح شکست آن را و و شَقْبُ الْكَلْب برشت پای را تا بول کند	ش ق د (شَقْدَة) بالکسر چشمی است بسیار پیه و بسیار شیر ش ق د ف (شَقْدُف) کشف نوعی از موه و اما الشَّقْدُف فَلَيْسَ مِنْ كَلَامِهِمْ ش ق ذ (مَابِهْ شَقْدٌ وَلَا نَقْدٌ) بالفتح یضمان نیست او را عیبی خلطه
نزدیک مکه ش ق ج (شَقْبَة) بالفتح فرج ماده سگ (شَقْبَة) بالضم پستان ماده سگ و غوره خرا که سرخ آن تغیر شده باشد و یفتح و سرخی سپید آمیخته (أَشْفَج) سرخ سپید (رَغْوَة شَقَاء) بالفتح سر شیر که سپید خالص نباشد (قَبْلَالُهُ شَقَاء) بالضم و یفتح از اتباع است یا هر دو یک معنی	(ك) شَقْبَة شَقَاحَة زشت گردید (أَشْقَحَ أَشْقَاحًا) دور رفت و دور کرد و و (أَشْقَحَ الْبُشْر) سرخ شد غوره غوره خرا و سرخ گردید (مَشَاقِحَة) هر یک را ششام دادن ش ق ح ب (شَقْب) کجهر موضع است نزدیک دمشق	(شَقْدَان) محو که آنکه خواب نکند (شَقْدَة) بالکسر چشمی است بسیار پیه و بسیار شیر ش ق د ف (شَقْدُف) کشف نوعی از موه و اما الشَّقْدُف فَلَيْسَ مِنْ كَلَامِهِمْ ش ق ذ (مَابِهْ شَقْدٌ وَلَا نَقْدٌ) بالفتح یضمان نیست او را عیبی خلطه (شَقْدَاء) عقاب سخت کرسنه (ض س) شَقْدٌ شَقْدٌ بالفتح دور شد و دور رفت (شَقْدَاز) راندن دور کردن ش ق ح (شَقْد) محو که چشم کردن مردم و جز آنرا و الفعل من سمع و قو لهم مَالَهُ شَقْدٌ وَلَا نَقْدٌ محکمتین نیست او را چیزی و قالوا مابِهْ شَقْدٌ و لا نَقْدٌ یعنی نیست او را چشم و حرکتی قاله ابن الاعرابی (شَقْد) کسر و چه آفتاب پست و فتح و کسر شَقْدَان بالکسر جمع ش ق ا (شَقَر) بالفتح کار مقصود و دل چسب شَقُور جمع و و خیره است باندلس (شَقْرَة) بالفتح پیر خنجر ابن اود

شقر

شقر

شقر

شقص

۴۵۵

و سپر ربيع بن كعب	(شقر) بالفتح و ولد سپر قناد	(شقر) كعب بن قناد	بارك بن حنظل بن ربيعة بن عوف
(شقر) بالضم أبي و مشهور	بن منذر بن ربيع بن	(شقر) كعب بن ربيع بن	(س ك) شقر شقر بالفتح و شقر
(شقر) بالضم سنخ سپر	خزيمة يا أسب خال بن جعفر و مينة	(شقر) كعب بن ربيع بن	بالضم سنخ سپر
روضي است در راه فید	للش شيئا ما يطلب السوط الى الشقر	(شقر) كعب بن ربيع بن	(شقر) كعب بن ربيع بن
و مرله از مدینه و نیز شقرة بن	لأنه ركبها فجعل كلما ضربه زادته	(شقر) كعب بن ربيع بن	بجرين بن حنظل بن ربيعة بن عوف
أكره بن لكيزت	جرا يضرب لمن طلب حاجة و جعل	(شقر) كعب بن ربيع بن	(شقر) كعب بن ربيع بن
(شقرة) بضمتين لشكر كاهي است	و دون من قضائها و الفراع منها و	(شقر) كعب بن ربيع بن	ش ق ر ق
برای می بین میان الحور و امین	نیر شقره اسپ سید بن	(شقر) كعب بن ربيع بن	(شقر) كعب بن ربيع بن
(ذو شقر) محركة لقب ملكي از لوك	خاعة و سپر شیطان بن الحلم قالوا	(شقر) كعب بن ربيع بن	و قد فتح الثين مرغی است كوچك
خیمارش نوف بن حان است	قلث و قتل صاحبها فقیل أشام	(شقر) كعب بن ربيع بن	بالحكمای مرغ و سبز و سیاه و
(شقر) كلف لاله شقرة يكي	من الشقره و اوجعت بصاحبها	(شقر) كعب بن ربيع بن	سید و از بنجاست كه از اخيل
شقرات جمع و یا گیاهی است	يَوْمَ فَاَتَتْ عَلَى وادِ فَاَدَّتْ شَانَ	(شقر) كعب بن ربيع بن	هم نامند و آن در زمین حرم و روم
و كبر سنخ رنگ	ثَبَّةً فَقَصَرَتْ فَاَذْقَتْ غَنَقَهَا و	(شقر) كعب بن ربيع بن	و شام و خاسان و نواح آن است
(شقرة) كفره شقر و شقرة	سَلَّمَ صَاحِبَهَا فُسِّلَ عَنْهَا فَقَالَ إِن	(شقر) كعب بن ربيع بن	شود و جاحظ نوعی از غراب گوید
بن حارث بن تمیم پدر قبیل است	الشقره لم يقد شرها جليها و یا	(شقر) كعب بن ربيع بن	و بنوی تجیم آن قابل است و این
از نیه شقری بالتحريك منسوب	اسی بود مرغی بن چشم كه كذا و كوكی	(شقر) كعب بن ربيع بن	اكثر است و بعض بجلت آن و و
است بوی	و رسید آن كه بر كره آن كبرشته گردید	(شقر) كعب بن ربيع بن	در آن لغات است شقراق بالفتح
(شقر) كسر و خوس و دروغ	و و نیز شقره سپر مهمل بن	(شقر) كعب بن ربيع بن	و شقراق كقراطس و شقراق
(شقر) سپر سنخ فش و دم مرد	ربیع و اسپ حوط نقعی و اسپ	(شقر) كعب بن ربيع بن	بفتحین و كبر تین شقوق
سید سنخ و انكه سپر اورا	است دیگر زاده زبت كه سپر	(شقر) كعب بن ربيع بن	كسفر جل و گویند چون الخه آن
غالب باشد و خون بسته و سپر	معاویه بن سعد است و و ابی	(شقر) كعب بن ربيع بن	را بر زرافص عیار كه اخته ریزند
مروان بن محمد و سپر قتیله	در عیمه میان دو كوه و و ابی	(شقر) كعب بن ربيع بن	سنخ و كامل عیار گردد
مسلم و سپر لقیط بن زراره و و نیز	در كوه است و آن مذکور است	(شقر) كعب بن ربيع بن	ش ق ص
(شقر) لقب بنقر ملك و مشق و	حدیث عمرو بن سلمه بن بكن	(شقر) كعب بن ربيع بن	(شقص) بالکسر بحره نصیب و
و بغير (شقر) شتر سخت سنخ نوی	كلابی و دهنی است بنا حیه یا مه	(شقر) كعب بن ربيع بن	انبار می سپر نيكو و پاره از زمین

ع

شقق

شقق

شقق

شقق

پاره و اندک از هر چیز بسیار یاد هم شکسته ریزه
 است
 (شقیص) کامیر شرکت و انبار
 و انبار يقال هو شقیصی ای شریکی فی
 شقیص من الارض ای قطعه منها
 (مشقیص) کمبر بیکان بین باتیر
 بیکان بین واریکان و انبار بیکان
 دراز و در که در آن خوش شکا کین
 (شقیص) کدشت حساب
 (شقیص) اعضامی و بجه راجد
 کرده میان شرکا بحث می باشد
 کرون و پاره پاره کرون گوشت
 را برای فروختن
 (مشاقصه) همیکه شریک شدن
 ش ق ط
 (شقیظ) کامیر بومی سفال
 آوند سفالین هر چه باشد
 ش ق ط
 (شقیظ) کامیر سفالینه
 ش ق ع
 (ف) شقق فی الاداء بدان
 بردشت آب و خورد از آوند و
 و شقق فلان یعنی بچشم کوا و
 ش ق ب
 (شقق) محرکه سفال یا سفال

(شقیف) کامیر چهار موضع است
 (درب الشفاف) کشاد و
 (درب الشفافین) و موضع
 است بمصر
 ش ق ق
 (شقق) بالفتح گفته شقوق جمع
 و اصله مصدر يقال فی دفا
 و ریزه شقوق و هو شقق بجمعها
 و صبح و جای گفته و شکاف میان و
 کنار کس از و حسی و شواری
 و یکسر یکسر است و ففتح
 مصدر
 (شقق) بکسر برادر يقال هو اخي
 و شقق غنی و جانب اندک از
 هر چیزی و فی الحدیث اتقوا لئلا
 ولو شقق تمره یعنی نصف یا جانب
 و اندک از آن و و کرانه کرانه کوه
 و دوست و منظور نظر و موضعی
 است بخیر یا وادی است در آن
 با قلمه است از قطعهای خیر و ففتح
 و الصواب الفتح فی اللغة و و
 و ضعیف است و قیل منه الحدیث
 وجد فی فی اهل غنیمه شقق او
 معناه بمشقة و و نام کاهن کسری

نوشتران صنفی از بر این نیمه هر چیزی
 و سختی و منه قوله تعالی لم تکنوا
 بالغبیه الا بشق الانفس و ففتح
 فیهما و و شقق الشجرة مساو
 و برابر يقال للمال بنی و بنیک
 شقق الشجرة و ففتح ای نصفان مساو
 (شقیقه) بالکسر پاره از جوب تخت
 و پاره از عصا و جامه و جز آن بد
 شکافه و سفرد و رفته فی الشقیقه و
 پاره از هر چیز شکافه شده و نیمه
 چیزی موضعی است
 (شقیقه) بالکسر و ففتح و یلیا
 نوعی از جماع
 (شقیقه) بالضم و الکسر بعد و
 و در می نیمه جهت ساف و ففتح
 بعید سفرد و دراز و سختی شقق
 کسر و غنی جمع و و و جامه پیش
 شکافه خلاف جبه و و شقیقه شاققه
 سختی سخت تخت و و شقیقه الباب
 نیمه در
 (شقق) محرکه و رازی سب
 (شقق) موضعی است و سب که
 رویدن چهار است رو و یا سب
 کشاده دست و بائی سب دراز
 شقق نموت شقق بالضم جمع و و سب
 بن ذهل بن شقیان و و بنو الشقیقه

بنی صبیع بن زرار و زن فلان فرج
 (شقاق) کفراب گفتنی رنج مشور
 (شقوقه) بالفتح مرغیت
 (شقاق) کرمان باین سرین
 و برابر
 (شقیق) کامیر برادر کانه شقق
 شقیق من نسبه و همچنین هر چیز
 که دو نصف شود هر واحد آن شقیق
 است و دیگری را اشقاق جمع و و
 ابو اهل شقیق بن سلمه اسدی کوفی
 از مخضر من است او رک النبی صلی الله
 علیه و سلم و لم یرده و لم یسمع منه و
 شقیق بن عقبه عجمی تابعی کوفی
 و و نیز شقیق گو ساله قوت گرفته
 و ابی است مر بنی اسید را شمشیر
 عبد الله بن حارث بن نوفل
 (شقیقه) کسفیقه شکاف میان
 دو کوه که گیاه رویان یا زین بکیر و یا
 گیاه میان پشته ریگ شقایق
 جمع و و مرغی است و شقیقه
 مصنوع است و و باران فلان بزرگ
 قطره و برق که از افق خیزد و در
 نیم سرو نیم رومی و نام جده نغان بن
 منذر و دختر عبا و بن زید بن عمرو
 بن ذهل بن شقیان و و بنو الشقیقه

انوال بن لقمان بن منذر اند	کناره کس زن	و صزر رسانیدن مردم را و در	ترتیز کنند و سنگی که بر سیمان
(شَقَائِقُ النُّعْمَانِ) لاله واحد	(مَشَقَّة) بالفتح سخته و دشوار	انداختن و یکسو شدن بخلاف از	کرده از کونیایا و بزرگما بدان
و جمع در وی یکسان است سمیت	(ن) شَقَّة شَقًّا کفایه آراؤ و	ایشان شقاق با کسر شله فی الكل	همواری زمین معلوم کنند و سنگ
لحمها تشبیهاً بشقیقة البرق اُضیف	شَقَّ نَابُ البَعِیْرِ برآمد و دندان	(اشقاق) نیمه چرمی را گرفتن	بنایان که بدان رستی و دیوار
إلى النعمان ابن للندبر للحمی لانه	نیش شتر و شَقَّ العَصَا	و در آمدن و سخن سخن و خصومت	معلوم نمایند و زره مرد
جاء الى موضع وقد اغتم نبتة من	مفاقت گردجاعت را و شَقَّ	چپ راست برودن و چپ و راست	(مَمُونَةُ بنت شاقولة) از
أصفه آخره و فيه من الشقایق ما	عليه الامر شَقًّا و شَقَّة و شوار	رفتن و ران حال و گرفتن	متعبدات است
رافه فقال ما احسن هذه الشقا	آمد کار بروی و شَقَّ علیه	کلمه را از کلمه	(شَقَّاقِل) مکرر است در شش قله
أخوها و كان أقل من حماتها و	اندرت اوزا و مشقت و شَقَّ	(شَقَّقَ الحَطَب) شکافته شد	(اشقالية) بالفتح و تخفیف یا وقد
گرم و خشک است و در اول عصاره آن	بَصْر المیت (باز ماند چشم مرد)	هیم بقال شَقَّقَ الحَطَب فَتَشَقَّقَ	شد و شمری است با ندلس
در بول حیض و موی را سیاه کند	بقال شَقَّ بصر المیت اذ انظر الى	(و تَشَقَّقَ البرق) نیک پید اگزید	(ن) شَقَّ المرأة شَقْلًا بالفتح
و سپید چشم را جلاد و بد و بهق	شئ لا یزید الله بصره ولا یقل شئ	(اشقاق) شکافته شدن چوب	گامین را و شَقَّ الدنیار
و برص را برود و جراحات خبیثه	لیت بصره و غیر شق پریشان میفر	و جز آن قال عبید الله بن سعد	وزن کرد و نیار را و سنجید
را پاک سازد	منون و منه شَقَّ قصا المسلمین	روایت القمره الشق علی فریقین	ش ق م
(شقیقه) بالکسر ریه مانندی	درست و از شدن برق بامیان	رائت الجبل بینها و و نیز متفرق	(شقم) محرکه نوعی از خرما یا آن
که شتر بوقت بانگ و مستی از و	آسمان بی آنکه مال است و چپ	و پریشان شدن کار و بقال الشق	برشوم است شقمه یکی
بیرن آرد و و ذ و شقیقه خطیب	باشد و و بر آمدن صبح	العصا اذ انفرق الامر و انشقاق	ش ق ن
است تشبیهاً بالفعل و خطبة	(شَقَّقَ الفحل) بانگ گرد شتر	الغیم عن البرق) پیدایش شدن	(شقق) بالفتح کم کردن و بالفعل
(شقیقیه) علوی است منسوب	و کذا شَقَّقَ العصفورای صوت	برق است از ابرو و انشقاق الفجر	منصرو و شقی شقق) چیز اندک
بعل کرم الله وجهه لقوله لا	(مَشَقَّق) کمطم و آدمی است یا	بر آمدن صبح	(شَقَّقَ شَقْن) لگتف شله
عباس لما قال له لو اطرقت مقای	آبی است	ش ق ل	شقی شقیین) کامیر چیز اندک
من حیث افضیت یا ابن عباس	(شَقَّقَ الحَطَب) شکافت هیم	(شَقْل شَقْلَة) برابر گردید	عباس بن محمد بن احمد شقق
هیهات تلك شقیقة هدرت	شد و لبا لته و شَقَّقَ الکلا	و صاحب حلم شد	بالشید و سلم شقانی بن
ثم قرت	سخن را به نیکو روش بیرون آورد	(شَقْل قول) بضم فاف جوبی که کناؤ	فضل محدثان اند
(و شَقَّ) بالفتح شکاف میان و	(مَشَاقَة) خلاف دشمنان کرد	بصر و با خود دارند و در سر آن	(ك) شَقْنَت العظیة شَقْنَة

ج

شکر

شکست

شکر

شکر

کرم شد بخشش و عطا	خدای	(شکوئی) ویدعتان فی الکشف	برسان و قیل لا یكون الشکر الا
راشقی ماله) کم گردید مال او	دشمنی	وآن گیاهی است که بر درخت	ید و و یا دوش وادون خدای نبیه
و وزیر اشقان) کم کردن و کم دادن	و جنگ مانند آن مریسیدن و	رو و بی پنج	والفعل من نصر یقال شکره و شکله
یقال اشقی العطیة ای قلها	نبر کردن کسی و شقا یقال شقاؤه	ش ک ح	شکر اشکور و اشکرنا و باللام فصیح
ش ق و	فشقاؤه ای غالبه فی الشقا فغلبه	(شکوخته) بالفتح مانده در کلا	و کذا اشکر الله و شکر الله و شکر نعمته
(شقیه) رنگ کردن غوره خرا	ش ق ی	بسته شده که در مان در وازره	الله و شکر نعمته الله و قوله تعالی
یقال شقه الخل شقیها ای شقیها	(ص) شقی نأب البعیر شقیها	خرو باشد شوک جمع	لا تردید منکم خرا و لا اشکور یخجل
(اشقا) رنگ کردن غوره خرا	بالفتح برآمدن و ندان بیش شتر لخته	ش ک د	ان یكون مصدا را وان یكون جمعا
و منه نهی عن بیع التمر حتی شقیه فی الهمز	باب الشیخ فیصل الکاف	(شکند) بالفتح بخشیدن و	کبر و و برود و کفر و کفور و قبول
ویروی بالتشدید	ش ق و	دادن و الفعل من نصر	کردن کاسی رضی الله و ذوی یقال
ش ق و	(ف) شکا نأب البعیر شکا	(شکد) بالضم بخشش و بیاس	شکر الله سعیه ای قبل عمله و رضی
(شقوة) و کسر بدبختی و تنگی	بالفتح برآمدن و ندان بیش شتر	منم بر نعمت لمغت من	عنه و وزیر شکر از اعلام است
(شقا) سختی و تنگی و بدبختی	(س) شکى طفلة شکا) محوکه	(اشکاد) دادن و ورزیدن	(شکرة) پر شیر کی تر ماده
(شقاوة) و کسر بدبختی ضد سعادت	کفته شد ناخن او	مال حقیرا	(ذاقة شکرة) کفره شتر ماده پر شیر
(شاقی) تنگی کوه بیرون جبهه	(اشکاء) شاخ بر آوردن و خست	(شکیند) دادن و بخشیدن	شکاری و شکری شکرات جمع
و رازشوا قی جمع	یقال شکات الشجرة بغصونها	ش ک د ن	و وعشب شکرة گیاه که شیر افراید
راشقی الامّة او اشقی القوم	ای آخر جتها	(مشکدانه) بالضم لقب عبدا	(شکرة) محوکه پر شیر شد کی ستور
ابن الحکم مراد می است قاتل خیر الخلق	ش ک ب	بن عامر محدث	و هذا من الشکوة یعنی شکام شجر
(مشقی) بالکسر شانه لخته فی الهمز	(شکب) بالضم بخشش و پاداش	ش ک س	شدن شتر و گوسپند و وزیر گویند
(س) شقی شقاوة) و کسر	(احمد بن اشکاب) بالکسر	(شکر) بالفتح فرج زن یا گو	هذا من الشکوة بیامی شد و یعنی
و شقا و شقا و شقوة) و کسر بدبختی	ممنوعا محدث است	آن یکسیر فیها و جماع و لقب دارا	وقت پر شیر شدن ستور از گیاه بیج
(ن) شقا الله) بدبخت گردان	(شکبان) بالضم دام مانند سی	بن عمرو و لقب پدر قبیلست	یا عامر است
او را خدای و شقاؤه غالب ادوار	که بدان کاه شدند	بهره و کوهی است بمن	(شکر) کز فرجیره است باندلس
(اشقی اشقاؤه) شانه کرد و و	ش ک ث	(شکر) بالضم سپاس داشتن	(شاکر) فرود و خادوم معوب
اشقاؤه الله) بدبخت گردان او را		و شانی نیکو گفتن خدای محسن	چاکر شاکری شکر و قبیلست بمن

ج

الحمد لله رب العالمین

شکر

شکر

شکر

شکر

۴۴۹

از چنان و ایشان اولادشان که در باره شاخ روید	(اشکر الضمغ) پر شیر گردید	(تَشْكُر) سپانداری کردن و
بسیار بن مالک اند	(شکیر) کزیر کوپیست باندلس	یعنی اللام بفال تَشْكُرْ لَهُ بِلَاءَهُ ای
(شکر) کجوه را از اعلام است که همواره برف بار و بران	شتران بسیار شیر شدند قوم یا	شکر لَهُ بِلَاءَهُ
(شکور) کعبور مرد بسیار شکر	دوشنده شتران پر شیر گردیدند	ش ک سرب
و ستور با نیک علف بستگند	(اشکر الخمل) شکیر بر آوردن خربا	(اشکوب) کا صبح شهر می ست
واندک پذیر و نامی از نامهای	بن و (اشکر الشجر) برگ ریزه آورد	شرقی اندلس
باری تعالی و معنی آن با داشت دهنده	(اشکور الکرم) بر مید نهال آن	ش ک ز
بندگان بر اعمال ایشان یا بعل	از شاخ وی	(شکنز) بالفتح سیوختن و خستن
قلیل خرای خریل دهنده	(شکیران) بالفتح و بضم الکاف	با گشتان رنجانیدن بزبان نیزه
(شکری) کسکری گوشت پاره فربه	گیاهیهی ست یا صواب بین ست	زبون و طی کردن الفعل من نصر
و وشاة شکوی گوشت پر شیر	(شاکرته الحدیث) انما سخن	(رجل شکیر) گفت و بیکن مرد
(شکر) کبکم لقب محمد بن منذر	کرم با او و وشاکرته سپاس	بخومی
حافظ	(شکار) پیشانیها	(شکار) کشته او را از سخن
(شکیر) موسی بن یال سب و موسی	(عُشْبُ شُكْرَةٍ) بالفتح اوجنه	گفتن بزبان انزال آیدش
متصل و می پس گردن موسی بار و شتر	فاقه شکار) بالک شتر	بی انکه خالفت کند و انکه نزد جمع
ریزه و موسی ریزه میان موسی کلان	ماده پر شیر	حدث کند و پیش از او خال انزال
و همچنین پر و ششم و گیاه ریزه میان	(شکر الخمل) شکیر بر آورد	آید او را و انکه بر شراب بخومی و
پر و ششم و گیاه کلان بزرگ اول گیاه	خرابن	جنگ جوی کند
که بعد گیاه خشک و بر مرده روید	(س) شکیرت لثاقه شکر	(شکاره) انکه چون صورت ملیح
و شاخهای نرم و نازک میان	بالتحریک پر شیر شد تراوده و	بند و برابر او ایستد و بیت
شاخهای خشک و درخت شاخها	(شکیرت الدابة) فربه شد ستور	هتما و کند
ریزه که از بن درختی روید و خرا	(شکیر فلان) جوانمرد گردید بسیار	(اشکنز) بالضم کطرب چیری که
بنان ریزه و برگ و ریزه های	عطاشه بخل و شکیرت الشجرة	با دم سپید ماند و بدان زمین
کردا که شاخ خرا و شاخها و پوست	شکیر بر آورد و درخت ای بر	هتوار کنند
درخت شکری بختین جمع و نهال انگو	مید شاخ از بن آن	ش ک س

[illegible]

شکم

شکو

شکو

شکم

تشابه شدن	الوالی (رشت و داد او) با کانه سدا	مرد صاحب شوکت	شکست النساء شکسته (شکوه سینه)
شکم	فمه بالشکیمه	وحدت در سلاح خود و ان مقلو	آن را تا دوع زند و شکستی
شکم	(شکم شکما) محرکه کره	شایکت و وزیر شاکتی تیر شیه	شاکیه (باز ماند از روی خوشنود)
و دیش	گروید	و مرد کله مند	کرد دل او را
(شکم) گفت شیربیه	(اشکمه اشکما) پادشاه داد	(شکستی) کحتی دبی ست بامینه	(اشتکمی) کله کرد و فلان
(شکامة) کثامه نام مردی	اورا	از ان ده ست لجاها و پوتها	یشکمی (بهر) یعنی او متهم
(شکم) کامیر و نه شکیمه مثله	س ل ک ه	و اما شکتی بیامی شد و پس نکور	ست بدن و وزیر اشکما (شکوه)
او حی اخص منه و شکیم القدر	(اشکله الامر) مشته گروید	است در شک ک	ساختن پوست را تا دوع زند در
کوشه دیک	کار و شکل شد	(شکستی) کفتی کله کرده شده	(شکستی) کله کرد و و تشلت
(شکیمه) کفیه تنگ سر کشی	(شاکله مشکله و شکاها) مشابه	در و ناک و اندک بیمار و کله مند	المرأة (شکوه خست آن را تا دوع زند)
و يقال فلان شدید الشکیمه اذا	و مانند او گروید و قرین او شد	(شکیمه) کفیه کله و بیماری بقیه	(شاکوا) هر یک را کله کردند
كان انفا بيا و داد ستانی از ظلم	(شاکله) هر یک مشابه شدن بقال	چینه می	باب الشین فصل اللام
یوز و زهر و نوحه از شوره گیاه	شاکها اذا تشابهها	(مشکاة) بالکسر سورانخ ناگه دار	ش ل ب
و رنگ آهن و مانند آن و مانند	ش ک ه ج	که چراغ نهند در روی	(شیلب) بالکسر شهری ست
لکام شکام و شکم بالضم	(شکو هج) خشک ست	(مشکوه) کله کرده شده	غریب اندلس
شکیم حذف تاجع	ش ل ک یو	(ن ص) شکتی امراته الی الله شکوی	ش ل ب ن
(شکیم) کزبیر نام مردی	(شکو) بالفتح شتر ریزه و پدر	میون و شکاة و شکاوة بالفتح و	(شلوبین یا شلوبینة) بتا شهری
(شکمی) کبیه پاداش	بطنه است و کله و بیماری شکوی	شکیمه و شکایه بالکسر کله و بیهوشی	بغرب از ان شهر ست ابو علی
دیش و عطیه	شکوفها	و شکاه بیمار کرد او را و رنجانید	شلوبینی نحوی
(مشکم) کزبیر نام مردی	(شکوة) بالفتح پوست بره شیر خور	(اشکی فلانا) بیمار یافت او را	ش ل ث
(ن) شکمه شکما بالفتح پاداش	که در روی شیر و آب نهند	و اشکی فلانا بمن فلان گرفت	(شلانی) کجالی دبی است
داد او را و فی الحدیث انه صلی	شکوات و شکا و جمع	از روی برای چیزی که خوشنود کرد	ببصره
علیه وسلم تحججه فقال اشکموه	(شکاة) بالفتح بیماری شکا باله	اورا و و اشکاه بکله آورد	(شلتان) سلطان است
ای لفظو جر و شکمة شکما	شله و و کوشش عیب	اورا و فرو داد و بیت و کله او را و دور کرد	وزنا و معنی
شکیمه گزید او را و شکیم	(شاکتی) اندک بیماری و و شکاکی	شکابت و کله او را از لغات ضد است	ش ل ج

(شلق) بالفتح شهرست	(شلق) بالفتح (شلق) بالفتح	(شلق) بالفتح (شلق) بالفتح	(شلق) بالفتح (شلق) بالفتح
بلاذیرک از ان شهرست یوسف	پاره کرد آن را بشمشیر	پاره کرد آن را بشمشیر	پاره کرد آن را بشمشیر
بن یحیی شلمی محدث	ش ل ح ب	ش ل ح ب	ش ل ح ب
(شلق) بکسر لام و فتح آن نصف	(شلق) بکسر لام و فتح آن نصف	(شلق) بکسر لام و فتح آن نصف	(شلق) بکسر لام و فتح آن نصف
قفیر بغدادی است	دشت کنکلاج	دشت کنکلاج	دشت کنکلاج
ش ل ح	ش ل ح ف	ش ل ح ف	ش ل ح ف
(شلق) بالکسر و همی است نزدیک	(شلق) بالکسر و همی است نزدیک	(شلق) بالکسر و همی است نزدیک	(شلق) بالکسر و همی است نزدیک
عکبر از ان ده است ادم بن	خلقت لقه فی التلغف	خلقت لقه فی التلغف	خلقت لقه فی التلغف
محمد شلمی	ش ل ط	ش ل ط	ش ل ط
(شلق) بالفتح تیغ نیز یقصر	(شلق) بالفتح تیغ نیز یقصر	(شلق) بالفتح تیغ نیز یقصر	(شلق) بالفتح تیغ نیز یقصر
شلم بالضم جمع	(شلق) بالکسر و همی است نزدیک	(شلق) بالکسر و همی است نزدیک	(شلق) بالکسر و همی است نزدیک
(شلق) کمعظم جای جامه بر کند	باریک شلق کعب جمع	باریک شلق کعب جمع	باریک شلق کعب جمع
از حمام	ش ل غ	ش ل غ	ش ل غ
(شلق) برهنه کردن لغت	(شلق) برهنه کردن لغت	(شلق) برهنه کردن لغت	(شلق) برهنه کردن لغت
سوادی است	شکت سر اورا	شکت سر اورا	شکت سر اورا
ش ل ح ف	ش ل ف	ش ل ف	ش ل ف
(شلق) کج و حل مضطرب	(شلق) کج و حل مضطرب	(شلق) کج و حل مضطرب	(شلق) کج و حل مضطرب
خلقت و احمق فوبه	تغیر که حکما هین است و دران ده	تغیر که حکما هین است و دران ده	تغیر که حکما هین است و دران ده
ش ل خ	مسجدی است قدیم بنا کرده یکی	مسجدی است قدیم بنا کرده یکی	مسجدی است قدیم بنا کرده یکی
(شلق) بالفتح اصل و فعل و زنه	از اصحاب بنی صلی الله علیه و سلم	از اصحاب بنی صلی الله علیه و سلم	از اصحاب بنی صلی الله علیه و سلم
مرو یا نطفه آن و فرج زن	(شلق) کج و حل مضطرب	(شلق) کج و حل مضطرب	(شلق) کج و حل مضطرب
(شلق) کها جز نام سیکه از اجاد	ش ل ق	ش ل ق	ش ل ق
ابراهم خلیل علیه السلام و هوشالغ	(شلق) بالفتح تباریانه و جز آن	(شلق) بالفتح تباریانه و جز آن	(شلق) بالفتح تباریانه و جز آن
بن آرفخشث بن سام بن	زودن کسی را و جامع کردن بدینا	زودن کسی را و جامع کردن بدینا	زودن کسی را و جامع کردن بدینا
نوح علیه السلام	شکافتن گوش را و الفعل من نصر	شکافتن گوش را و الفعل من نصر	شکافتن گوش را و الفعل من نصر

ج

(مُشَلِّ) بفتح لام شد و نجف و لاغر	فاطمه فاتها هاند عالها و شمت عليها شمر خرج و دعامی طسه دويد	(شَمَخ شَمَخَا) مانند ترساکان	بلند شده و شَمَخ (الْوَجَلُ) بکبر نمود
(اِسْتِلا) رسانيد آن و بکسر کرد و خواند وی را ناوار ماند	مسنون است نزد شافعی دیگران هر شونده را و مشهور از مالکيه و جوب	شرح ط (شَمَخَط) کجفر بسیار دراز	(شَمَخَة) بکبر و بکبر کردن و بزرگ نشی نمودن
(اِسْتِشَلَا) خشم گرفت و استشلا خواند آن را تارای و از تنگی و دشواری یا از هلاکت و یک سوگردانید وی را	آن است و خاسر و خائب گردانید کسی او فراهم آوردن	شَمَخَاط بالکسر و شَمَخُوط بالضم	(شَمَخُ) بضم اول و فتح ثانی شده و سکون خامر و متکبر
باب الشين فصل الميم شمرت	(اِسْتِمَات) اول فربهی (تَشَمَّت) خائب باز گردیدن	ش م خ (شَمَخُ بِنُ فَرَاة) بالفتح بطنی	(شَمَاخِين) چند کوه است بحجاز میان طائف و جوش
شماومت یا بهای تو سوهی اسم	خَائِيْنٌ بِالْغِنَةِ	ش م ج (نِيَّةُ شَمَخ) محرکه نیت دور و بلند	(مُشَمَّخ) کمقشر کوه بلند (اِسْتَمَخَّ) کافشر دراز گردید
ها قال ابو عمر ولا ترك الله لشيئا اي قائمة و يقال بات فلا بليكة	بفتح آيخ و شتاب کردن ننگه زدن جابه و الفعل	(شَمَخ) بلند و متکبر شَمَخ كَرَح جمع و نام مردی و جبال شَمَخَات	(شَمَخَتَد) کسر جل ناکس بد اختر معرب شوم اختر
الشماومت اي بليكة شَمَّت الشماومت (شَمَائِي) زبان کاران احد ندارد و همچنین است شمات بالکسر	من غمره و شَمَخُ بِنُ فَرَاة نجا معجم است و بحيم تصحيف آن	و شواخ کوههای بلند (مفارقة شَمُوخ) کعبور بیابان	ش م خ ز (شَمَخَت) بضم شين و کسر آن و تشدید ميم بلند نظر و فربه و سطر از مردم و شمره و شَمَخَة بالتاء بکبر و بزرگ نشی شَمَخَتِ مَثَلَه
شاد شد بغم دشمن (اِسْتَمَلَّ الله به) شاد گرداند او را خدای بغم دشمن	(شَمَاح) بفتح اندک و قصير از هر چیزی و آنچه از انگور و مانند آن براندازند وقت خوردن و منه	(شَمِيخ) از بهر ابو عامر است (شَمَاح بن خليف) کشاد	ش م ذ (شَمَذَة) بالتحريك درختی است بروی لگور رود و منه المثل
او را خدای بغم دشمن (مَلِكٌ مُشَمَّتٌ) کعظم ناوشاه سلام و تحية کرده	چیزی را و مان جوین (ناقة شَمَجِي) کجمری شمراده تیز رو و بنو شَمَجِي بن جرهم	و شَمَاح بن مختار و شَمَاح بن علا و شَمَاح بن ابی شداد شاعرانند	ش م ذ (شَمَذَة) بالتحريك درختی است بروی لگور رود و منه المثل
سلام و تحية کرده (تَشَمَّيْتُ) دعامی عطسه گفتن یا عام است و منه حدیث نواج	از قضا عه است	ش م خ (شَمَاح) اطمی است مر بنی سلیم یا سالم را	ش م ذ (شَمَذَة) بالتحريك درختی است بروی لگور رود و منه المثل
یا عام است و منه حدیث نواج	ش م ج	(بِن) شَمَخ الْجَبَل شَمُوخًا	(شَمَذَة) بالفتح مرغ تیز پرواز

شمندر

شمیر

شمش

شمس

شَمَنْدَة بالياء مثله	شادمان و سبک و چیت شیرتاب	شَاة شَامِرَة (بعضی شاة شامیر)	آوردن چیزی را و درودن خما
شَامِد (نامه آبتن شوامند جمع)	شَمَنْدَار (بالکسر شیرتاب)	سِت و لَیثَة شَامِرَة (گوشت بن دندان بر بن دندان چسبیده)	(اشماد) همپستان ناله را بستن و تابانیدن آن و آبستن گردانیدن
شَمَنْد (کرکع مثله و خرابان گشن یافته و کزدم)	شَمَنْدَارَة (بالکسر کوک شادمان و سبک)	شَمَاد (کسحاب راز یا نعلت مصری است)	شتر ماده شتر را و نور دیدن و
شَمَنْدَان (بالفتح و ضم میم گرگ و شیندگان مثله)	شَمَر (شَمَر) (بالکسر مرد را آزموده کار)	شَمِین (کامیر کو بیست به یمن و موضعی است باریسینیه)	یقال شَمَره یا السیف إذا ادجه (مشمیر) کجاست مرد را آزموده
شَمَنْد (بالکسر و ستار سر)	و جوان مرد و دانی امور و نام مرد	شَمِیرَان (شهری باریسینیه و دهی است بمرد و بطنی است از خولان شَمِیری منسوب است)	کار (شَمَر شَمِیرَة) خرامید در رفتن و کوشید و سرعت نمود در آن و شَمَر
شَمَنْدَات الناقه شَمَنْدَا (بالفتح و شَمَادَا بالکسر و شَمُوْدَا)	تباہ کار	شَمِیرِی (منسوب است بان بطن)	شَمَر (شَمِیرَة) خرامید در رفتن و کوشید و سرعت نمود در آن و شَمَر
آبتن گردید ناله پس م را و روا	شَمِیرِی (افریقیس) ککتف	شَمِیرِی (منسوب است بان بطن)	شَمَر (شَمِیرَة) خرامید در رفتن و کوشید و سرعت نمود در آن و شَمَر
دشت و شَمَنْدَا (از آن) بر و از او	باله میم قند است یا آنکه اول آن را فتح کرد کما یقل أنه غزا مَدِینَة	شَمِیرِی (منسوب است بان بطن)	شَمَر (شَمِیرَة) خرامید در رفتن و کوشید و سرعت نمود در آن و شَمَر
و شَمَنْدَات الخَلَّة (گشن یافت خرابان و شَمَنْدَات المرأة فُجَّها)	الشَّفَد فقلعها فقيل شمر کند و بناها	شَمِیرِی (منسوب است بان بطن)	شَمَر (شَمِیرَة) خرامید در رفتن و کوشید و سرعت نمود در آن و شَمَر
پر کردن فرج خود را بپاره رکوی	فقيل شمرکت وهي بالترکیه	شَمِیرِی (منسوب است بان بطن)	شَمَر (شَمِیرَة) خرامید در رفتن و کوشید و سرعت نمود در آن و شَمَر
آز نهادن او بیرون نیفتد	القریة فُعِیرَت سَمَر قَدْ اِسْكَان	شَمِیرِی (منسوب است بان بطن)	شَمَر (شَمِیرَة) خرامید در رفتن و کوشید و سرعت نمود در آن و شَمَر
(اِسْتِمَاد) زدن قبحا سر بر او	المیم و فتح الراء الحن و شمر بن	شَمِیرِی (منسوب است بان بطن)	شَمَر (شَمِیرَة) خرامید در رفتن و کوشید و سرعت نمود در آن و شَمَر
تا بلند کند پس بر جبهه بروی	حَمْد و به لغوی است	شَمِیرِی (منسوب است بان بطن)	شَمَر (شَمِیرَة) خرامید در رفتن و کوشید و سرعت نمود در آن و شَمَر
یقال اِسْتِمَاد الکَبَش اِذَا خَرَجَ الْاَلِیَّة	شَمِیرِی (شَمِیرِی) بالتحریک یکسر آن	شَمِیرِی (منسوب است بان بطن)	شَمَر (شَمِیرَة) خرامید در رفتن و کوشید و سرعت نمود در آن و شَمَر
حَتَّى تَرَفَّحَ فَيَسْفِدُ و یقال من	و الیا رَشْدَة آزموده کار دانی	شَمِیرِی (منسوب است بان بطن)	شَمَر (شَمِیرَة) خرامید در رفتن و کوشید و سرعت نمود در آن و شَمَر
الکَبَاش مَا یَسْتَمِدُّ مِنْهَا مَا یَعْلُو	شَمِیرِی بضم شین شد	شَمِیرِی (منسوب است بان بطن)	شَمَر (شَمِیرَة) خرامید در رفتن و کوشید و سرعت نمود در آن و شَمَر
لَعَلَّ أَنْ یَسْفِدَ وَلَا یَرَفَّحَ الْاَلِیَّة	(ناقه شَمِیرِی) بکسرات و یفتح المیم	شَمِیرِی (منسوب است بان بطن)	شَمَر (شَمِیرَة) خرامید در رفتن و کوشید و سرعت نمود در آن و شَمَر
شَمَذَر	و تضمان و تَفْتَحَان شتر ماده تیز رو	شَمِیرِی (منسوب است بان بطن)	شَمَر (شَمِیرَة) خرامید در رفتن و کوشید و سرعت نمود در آن و شَمَر
شَمَنْدَر (بالفتح شیر شتاب یکسر)	و شتاب	شَمِیرِی (منسوب است بان بطن)	شَمَر (شَمِیرَة) خرامید در رفتن و کوشید و سرعت نمود در آن و شَمَر
شَمِیْدَر (کسر جل شتر شتاب)	شَاة شَامِر (گو سپید پستان شکم چسبیده)	شَمِیرِی (منسوب است بان بطن)	شَمَر (شَمِیرَة) خرامید در رفتن و کوشید و سرعت نمود در آن و شَمَر
(شَمِیْدَر) نامونث و کوک		شَمِیرِی (منسوب است بان بطن)	شَمَر (شَمِیرَة) خرامید در رفتن و کوشید و سرعت نمود در آن و شَمَر

شمس	شمن	شمس	شمس
شمس (شمس) آفتاب مونت است	شمس رطل	شمس (شمس) سرشاخ بریدن خسته	شمس (شمس) آفتاب
شمس جمع کاهم جعلوا کل ناحیه	شمس طول (مرد دراز)	انگو چیدن و منه قولهم شمشیر العبد	شمس (شمس) رفق
منها شمس و نوعی زنانه و نوعی	شمس خلقت	یعنی برآش خوشه خرما را بداس	شمس (شمس) رفق
از گلو بند و تپی است در قدیم و نام	شمس دق	شمس (شمس) رفق	شمس (شمس) رفق
دخترند که در بن شرح خواهر	شمس (شمس) رفق	شمس (شمس) رفق	شمس (شمس) رفق
بلیقین ملکه با چشمه است و پدر	شمس (شمس) رفق	شمس (شمس) رفق	شمس (شمس) رفق
بطنی و عبد الشمس بد قبیل است	شمس (شمس) رفق	شمس (شمس) رفق	شمس (شمس) رفق
مضاف بسوی آفتاب که آن را	شمس (شمس) رفق	شمس (شمس) رفق	شمس (شمس) رفق
می پرستند و هوالبالا اکبر بن	شمس (شمس) رفق	شمس (شمس) رفق	شمس (شمس) رفق
یشجب بن حرب بن قحطان بن هود	شمس (شمس) رفق	شمس (شمس) رفق	شمس (شمس) رفق
النسب علیه السلام و هو اول من	شمس (شمس) رفق	شمس (شمس) رفق	شمس (شمس) رفق
هذا الاسم و اول من عبد الشمس	شمس (شمس) رفق	شمس (شمس) رفق	شمس (شمس) رفق
و در ثبت اسم مضاف به وجه	شمس (شمس) رفق	شمس (شمس) رفق	شمس (شمس) رفق
است نسبت بمضاف چون عیدتی	شمس (شمس) رفق	شمس (شمس) رفق	شمس (شمس) رفق
بمضاف الیه چون شمس بعض	شمس (شمس) رفق	شمس (شمس) رفق	شمس (شمس) رفق
از هر یک چون عیدتی در عبد شمس	شمس (شمس) رفق	شمس (شمس) رفق	شمس (شمس) رفق
و عین شمس) موضعی است	شمس (شمس) رفق	شمس (شمس) رفق	شمس (شمس) رفق
بمطریه بمصر	شمس (شمس) رفق	شمس (شمس) رفق	شمس (شمس) رفق
(عیش شمس) بن حد بن زید	شمس (شمس) رفق	شمس (شمس) رفق	شمس (شمس) رفق
اصلا عبت شمس ای	شمس (شمس) رفق	شمس (شمس) رفق	شمس (شمس) رفق
جها امی ضوءها فالعین مبدلة	شمس (شمس) رفق	شمس (شمس) رفق	شمس (شمس) رفق
من الحاء کما فی عبت و هو البدر	شمس (شمس) رفق	شمس (شمس) رفق	شمس (شمس) رفق
وقد یخفف و قال ابن الاعرابی	شمس (شمس) رفق	شمس (شمس) رفق	شمس (شمس) رفق
اصلا عبت شمس هموزا لکسر	شمس (شمس) رفق	شمس (شمس) رفق	شمس (شمس) رفق
والفقه و هو النظیر والعدل	شمس (شمس) رفق	شمس (شمس) رفق	شمس (شمس) رفق

شمس	شمس	شمس	شمس
(شَمَاس) سپ تو سن شومس جمع و جزیره شامس) از جزائر یونانیست یقال لها فوق الثلثائة جزیره	(شَمَاس) کشاد از مهتران ترسا کسی که موی میانه سر خود را تراشد جهت ملازمت بیع شما سیمه جمع و نام جد ثابت بن قیس صحابی	(شَمَاس) کز برج قیل شمس (شَمَاس) بالفتح شهری تاران شهری است بوالریح محمد بن زیاد شمس طلی محدث	تاتیر رود (شَمَص) محرکه شتاب زدی شمس (شَمَاس) بالفتح شهری تاران شمس طلی محدث
(شَمَاسَة) کثمانه و فتح نام مرد و بالفتح عبد الرحمن بن شماس تابعی است	(شَمَاسِيَّة) محله است بدمشق و موضعی است نزدیک صاده بغداد (نض) شمس یومنا شمس بالفتح آفتابک شد روز ما	(شَمَاسَة) بالکسر ریه مانند که شتر بوقت مستی از دمان بر آرد	را بچوب تاشاب و د (مَشَمَص) ترنجیده و در گرفته شده و اسپ ناگوار د شده (تَشَمَص) ترنجیده و در گرفته شدن
(شَمَاس) کعبور اسپ تو سن شمس بالضم جمع شمس ککتب مثله و می و نام دختر ابو عامر عبد عمر و راهب و دختر عمرو بن حرام و دختر مالک بن قیس و دختر نعمان که صحابه اند و	پدید کرد و دشمنی را برای او (س) شمس یومنا آفتابک شد روز ما	شمس شرق (شَمَاسِيَّة) کز نجیل کند پیر فروشته اعضا و شتاب و شمس	(اَشَمَص) ترسید و بمناک شد شمس
نام سپا سود بن شریک و زید بن حذاق و سود بن حذاق و سپ عبد الله بن عامر قرشی و اسپ شیب بن جراح بنو وحید و پشته است و شوار گزار و رجل شمس مرد بدخوی درشت	(اَشَمَاس) آفتاب ناک شدن روز (تَشَمِيس) چیزی را بافتاب ختن و در آفتاب گستردن پرستیدن آفتاب را	(جَارِيَّة ذات شَمَاس) لای بالکسر دختر سبک نرم بدن شوخ ناگاه بی باکانه پیش آینه (شَمَاس) بالضم شتابی (شَمُوص) کعبور سریع	(شَمَاسِيَّة) یا شَمَاسِيَّة (کوهری است مرغی را (شَمَصْر عَلَيْهِ مَغْصَرَة) تنگ گرفت بروی شمس
(شَمَسَان) دو ابکی است در زمین هموار بین آن سر کوهری است نرم و دراز بطرف کوه بنی عاصره (شَمِيسَان) تبصیر و جنت است در مقابل فردوس (شَامِستان) دمی است	(مَتَشَمِش) سخت توانا و نیک بخیل و در آفتاب پیاده شونده و لقب پدر آئید تابعی (تَشَمِيس) در آفتاب پیتادون (تَعَبِشُم) عیشی شدن یعنی غروب بوی عبد شمس شمس	و شادمان (ن) شَمَص الدَّوَاب شَمَصَا نرمی یا بد رشتی را اندستور را و شَمَص فَلَانَا زدا و راه و شمص القرس ناگوار د شد اسپ از خوردن گیاه است و نیز شَمَص (دشتن بتو را بچوب بسیاهی در آید)	(شَمَط) بالفتح و کسر تحرک دیک از یقال قَدَرَة سَع شَاة شَمَطَا و کذا با شَمَاطها بالفتح و شَمَاطها بالکسر ای بتو اهلایفه و سعت یک گو سپند یا دیک افزار دارد (شَمَط) محرکه سپیدی موی بسیاهی در آید

شمط	شمط	شمع	شمع
(اشمط) مرد پیدایه موی شمط	و جز آنی گفت که جامه	شمط مط	(شمعون) بالفصح پیر ماری قبطی
و شطمان بالضم جمع	(اشمطیط) بالکسر گروه از مردم	(شمطاکه) بالضم گوشت پاره	مادر ابراهیم پسر نبی صلی الله
(شمطامه) زن دوموی	و جز آن	پیه ناک	علیه وسلم و ابوریحانه شمعون
(شامط) کصاحب لقب حسد	(شمطاطیط) نام مردی نیز بهای	شمط	بن زید بن خنانه صحابی است
بن جیان قبطی محدث	متفرقه شمطیط یکی و وقم	(شمط) بالفصح بازداشتن و آمیختن	الضار پیر ریحانه پسر نبی صلی الله
(شمیط) کامیر در آمیخته و صبح	شمطاطیط) ای متفرقه و ثوب	واندک اندک گرفتن چیزی را و	علیه سلم و یروی بالمهله و حق
بدان جهت که پیدای آن بسیاری	شمطاطیط) جامه شکافته و کفتر	برنگین و نرم جنبانیدن الفعل	بن ابرهیم بن عباد بن
مخلوط است و اولاد مرد که نیمه نرو	و جاءت الحیل شمطاطیط	من نصر و آمیختن سخن نرم را با	شمعون) دیرمی و بکران بن طیب
نیمه ماده باشند و گیاه خشک و تر	یعنی متفرق و بریشان	سخن درشت	بن شمعون محدثان اند و
با هم آمیخته و کرک سیاه شیر	(مشموط) در آمیخته	شمع	شمعون الصفا برادر یوسف است
که از خوش مزگی ترشی و تازگی آن	(ض) شمطه به شمطاً بالفصح	(شمع) بالتحریک و لیکن او هو	علیها السلام و نیز نام یکی از خواری
معلوم نشود و طائر شعیط	و آیمخت آن بان چیزه و شمط	مولد آنچه برای روشنی سوزند یا	عیسی علیه السلام
الذنبانی) مرغ پید سیاه دم	(الاناء) بر کرد آوند و شمطت	موم شهادت شمعته یکی	(میسک شمعوع) مشک عسبر
(شمیط) کز بر قلعه است باندلس	الخلعة) ابرقا و غوره او و شمط	(عبد الله بن عباس بن	آمیخته
و شعیط بن شیر و شعیط بن	الشجر) افتاده شد بزرگ و دخت	جبرئیل شمع) بالفصح و	(ف) شمع شمعاً بالفصح و شمعاً
عجلان محدثان اند و نیز شعیط	(س) شمط الرجل شمطاً	همچنین عثمان بن محمد بن جبرئیل	و شمعته) بازی مزاح کرد و منه
رکب توده است بهلاد بنی ابی	پید سیاه موی شد مرد	شمع و محمد بن بکت شمع	الحديث من تتبع المشعۃ اصاۃ
عبد الله بن کلاب یا آن بروزن	(اشمط الرجل اشمطاً) دوموی	واحمد بن محمود شمع	الی حالة یعبت به فیها ای من عبت
امیر است	شده و و اشمطه به) در آمیخت	بغدادیان محدثان اند هکذا	بالناس و شمع الشی) بریشان
(شمطانه) بالضم غوره حسه ما	آن را بان	جاء و صوابه التحریک	و متفرق شد و شمع به) ترک را و از
برسیدن در آمده یا نیمه آن طب	(اشمیطاط) دوموی شدن	(شموع) کعبور مرد بسیار لاغ و	(اشماع) نور گسترانیدن باغ یقال
شده باشد	(اشمیطاط) دوموی شدن	بسیار بازی گرو خنده و کذا	اشمع التراج اذا سطح نوره
(شمطوط) بالضم دراز گروه	و مخلوط گردیدن	امراه شموع فی الكل	(شمعۃ شعیطاً) برای بازی گنج
مردم و جز آن	(اشمیطاط) دوموی شدن	(شمعان) بالفصح مومنی بود از	اورا بازی کنانید و شمع الثوب
(شمطاط) بالکسر گروه از مردم	یقال اشمط الرجل کاطمان	آل فرعون	غوطه دارد جامه را در موم گذاخته

[illegible]

شمال

شمال

شمال

شمال

۴۹۱

گراشیدن پستان بدان پوشند او	(شَمِيلَة) بن محمد بن جعفر کجمنه	(مَشْمُول) آب و شراب که بر روی	شراب افعال شَمِيلَة شَمْلَة و شَمُولَة
خاص بالغریزه و غلاف نخله نورس	از اولاد امرای محمدت ضعیف است	شمال وزیده باشد و مرد خوش	بجادر پوشیده او را و شَمِيلَة
و نیز شمال نام مردی	(شَمُول) بن نافی علیه السلام	خوی	(النَّاقَة) قبول کرد و شتر ماده بار را
(شَمَال) بالفتح و یکسر بادی که	بنی بود از اولاد لادوی بن یعقوب	(مَشْمُولَة) می سرد شمال وزیده	و آب تن شده و شَمِيلَة ابلکم
از جانب دیار شود و ما استَقْبَلَاک	علیه السلام	و همچنین است نادر مَشْمُولَة	یَعِزُّرَ النَّا پوشیده شتران شما
عَنْ يَمِينِكَ وَأَنْتَ مُسْتَقْبِلُ الْقِبْلَةِ	(شَمَال) کشاد پسر موسی است	(ن) شَمْلَمُ الْأَمْرُ شَمْلًا	شتر مارا و در آمد در کله آنها
یا آنکه باین مطلع شمس و نبات نقش	که محدث بود و فرد	بالفتح و شَمُولًا بالضم هم پدید	(شَمْل) دامن برزد و سرعت
وزد و این صحیح است یا آنکه	(شَمِل) کفله خوشه خراب را بد	کار و فراز گرفت ایشان را و یعنی	نمود و شَمْل النَّخْلَة برجید
از مطلع نبات نقش تا جای سقوط	یا کم بار	از سمع نیز آید و شَمْل بچپ	از خرما آنچه بردخت بود
نسر طایره و شمال هم اسم باشد و هم	(نَاقَة شَمِيلَة) یکسر تن شده	رفت و بچپ گرفت او را و نیز شَمُول	(أَشْمَل الشَّاة) شمال ساختن بای
و شب که سر و زد و در آن لغات است	اللام ناقه سریع و شتاب و	سوی دست چپ برگشتن باد و	گویند و أَشْمَلَهُمْ شَرًّا بدی
شَمْل بالياء و شَمْل بالهمز و	(شَمْلَال) بالکسب خدیمین	وزیدن آن بر کسی و شَمْل	رسانید ایشان و أَشْمَلَهُ شَمْل
شَمْل محركة و تسکن المیم و شَمْل	و ناقه شَمْلَال) ناقه بیک شتاب	(النَّخْلَة) برجید از خرما آنچه	داد او که چادر باشد و أَشْمَل
بالهمز و قد تشدد لام و شومل	(شَمُول) بالضم اندک شَمَالِیل	بر درخت بود و شَمْل الخَمْس	صاحب چادر شمل کرد و أَشْمَل
کجور و شمول کج بود و شَمِل	جمع و شاخ پریشان سر و دِهْیَوًا	در باد شمال نهادی را تا سرد شود	(النَّخْلَة) برجید از خرما آنچه بر
کامی و شمالات جمع شَمَائِل	شَمَائِل یعنی متفرق و پریشان	و شَمْل الْمَرْأَة شَمْلًا) جامع کرد	درخت بود و أَشْمَل الْفَخْل شَمُول
مثله علی غیر قیاس	و نیز شَمَائِل چند کوه ریگ اند	(ن ص) شَمْل الشَّاة شَمْلًا	باینمه تا دولت را از مادگان
(شَمُول) کج بود بادی کمی از طرف	متفرق بناحیه معقله	بالفتح و غلاف گرفت پستان	آب تن گردانید گشتن و نیز اشمال
قطب زد لغتی است در شمال می	(نَاقَة شَمَائِل) شتر ماده بیک	گویند را و نیز شمال ساختن برای	سوی باد شمال شدن در باد شمال
بدان جهت که در می گیرد مردم	و شتاب رو	گویند	در آمدن یقال اشملوا ای خلوا
را بوی یا آنکه بلا و شدت دارد	(مِشْمَل) بالکسر نوعی از چادر	(س) شَمِل شَمْلًا) باد شمال	فِي الشَّمَال
مانند بلا و شدت باد شمال یا می	که در خود بچپ مِشْمَلَة بالتا	او را و شَمْلَهُم الْأَمْرُ بهم	(شَمْل تَشْمِيلًا) دامن برجید
سرد باد شمال وزیده و زنی است	مثله و شمشیر کوتاه که بجای	رسید آن کار و فراز گرفت ایشان را	شافت و صاحب چادر شمل شد
مغنیه	پوشند آن را	و این معنی از لضم نیز آید	(أَشْمَل بِاللُّوْب) در خود بچپ
(شَمِيل) کز بیه نام مردی	(مِشْمَال) کج را بکجاف	پاریدن خیر و شر را و رسیدن	جامه را و أَشْمَل عَلَی الْأَمْر

ششم	ششم	ششم	ششم
خراز گرفت او را با حاطه نمود و (اَشْتَمَلَ الرَّجُلُ) شافت و (اَشْتَمَلَ عَلَى السِّيفِ) زیر جامه خود کرد آن را (تَشْتَمِلُ) چادر شمل پوشیدن و صاحب آن شدن (اِنْشَمَلَ) دامن بر چیده شافت و (اِنْشَمَلَ لِلْأَمْرِ) ماده شد بر کار و بک جت گردید و (اِنْشَمَلَ الفرس) تیز رفت شمل ق (شَمَلَقَ) کجعفر کنده بر کلا سال ش م م (شَمَمَ) بالفتح بوسیدن و الفعل سمع وهو الاكثر ومن نصر قاله ابو عبیدة يقال شَمَمْتَهُ بالفتح و شَمَمْتُهُ اَشْمَمَ بالضم شَمَمْتُ و شَمَمْتُ شَمَمْتُ خَلِيفَ لَعْنِ الرَّحْمَنِ بوسیدم آن را و شَمَمْتُ شَمَمْتُ کبر کرد و شَمَمْتُ بالضم از موده شد (شَمَمَ) محرکه نزدیکی دوری از لغات ضد است و از اینجا است که دَارُهُ شَمَمٌ بهر دو معنی یزد و بلندی کو و بلندای نای بینی و خوبی و راستی بالائی آن است و گوی	سرنی با و در سرنی خوبی است نای بینی و نیکو بلندی آن و رازی بینی و باریکی و فرو شنگی سرنی (اَشْتَمَ) مرد بلند بینی و بهتر صاحب تنگ و دروش بلند شو استخوان و جبل اَشْتَمَ کوه بلند شَم بالضم جمع (شَمَاءَ) زن بلند بینی و شَم است سرخ در حای ضریره و بوقه شَمَاء کوهی است (شَمَام) کسحاب کوهی است و له راسان یَسْتَمِیان اَبْنِ شَمَام (قولهم) یا ابن شَمَامه الوزره کلمه است در شَم آمد (اَشْتَمُوا) بالضم و شَم اند بصر (شَمِیم) کامیر بلند و درخت بدن جهت که ستوری بوسید آن را و بوی خوش (شَمَامِشَم) خرمای تر که در خوشه باقی ماند (شَمَام) کشاد نوعی از خرزهره کوچک که خطهای خرم و سبز و زرد دارد و بفارسی ستوبیست رایجته بارده طَیْبَةٌ مَلِیْنَةٌ جَالِبَةٌ لِلنَّوْمِ و اَکَلُهُ مَلِینٌ لِلْبَطْنِ (شَمَامَات) آنچه آن بوسید از	بوی خوشها (مَشْمُوم) مشک (اَشْمَام) بوسیدن بوسانیدن سراستخ رفتن بچپ راست گشتن و (اَشْمَامُ الْحَرْفِ) بوسانیدن حرف راضیه یا کسره بروشی که شنیده نشد و هو اَقْلُ مِنْ یَوْمِ الْحَرْفِ و آنرا باندلس یَتَبَّحُ بِحَرَكَةِ الشَّفَةِ وَلَا یَعْتَدُ بِهَا حَرَكَةُ لِصْفِهَا و الحرف الذی فیهِ اَشْمَامٌ سَاکِنٌ و کَالسَّاکِنِ لَا کَثِیرٌ و زَنَاءٌ و اندک بوسیدن حجام و خافطه خان بنظر را یقال اَشْتَمَ الْحِجَامُ الْخِثَانُ و الْخَافِظَةُ الْبَطْنُ اِذَا اخَذَ مِنْهُمَا قَلِیْلًا (شَمِیم) بوسیدن (مَشَامَّة و شَمَام) همدگر بوسیدن و جستن بنظر کردن یقال شامم فلان ای انظر ما عنده و نزدیکی تَقُولُ شَامَمْتُ الرَّجُلَ اِذَا قَارَبَهُ و دَنَوْتُ مِنْهُ و کَذَا شَامَمْتُ الْعَدُوَّ ای قَارَبْتُ مِنْهُ حَتَّى تَرَى اِیَّ الْقَرِیْبِ (اَشْتَمَام) بوسیدن (شَمَم) بوسیدن (شَمَام) همدگر بوسیدن و نزدیک شدن	(اَشْتَمَام) بوسیدن خواستن ش م ن (شَمَم) محرکه دهری است با شتاب از آن است ابو علی حسین بن جعفر شمنه (شَمُونَة) بفتح شین شهری است باندلس (اَشْمُون جَرِیش) بالضم دهری است زیر شطنوف (اَشْمُونِین) بالضم شنی شهری است بصعید اوسط ش م ه ذ (شَمَهَذ) بالفتح تیز از هر چیزی و سگ بک تیز و ندان شَمَهَذَة مثله و نیز شَمَهَذَة (تیز کردن آسین ش م و (شَمَا) کعصا شمع (ن) شَمَا شَمُوْا) بلند امر او باب الشین فصل النون ش م ن (شَمُوْة) بالفتح علی فحوله نیک یا ک از آرایش و نیک بودن از آرایش و یضم و در منده از تیز و اَزْد شَمُوْة) قبیله است از من سَمِیْتُ لِشَیْءٍ مِنْهُمْ و قد شَمَدُ الْوَادِ

عَلِيٍّ مَهْمُوزٍ شَنْبِيٍّ نَوْبٍ	اگر چه جمیل باشد	بیم مثل عن پیوید و نیز شنباء	احمد بن محمد بن شنباء
اِنْ شَنْبُوِيٍّ تَالُوْا وَ مَثَلُهُ وَ سَفِيَانُ	(ف س) شنباه شنباء و مثله	نوعی از انار که دانه ندارد و آن را	بالفتح قاضی دینور محدث است
بْنِ اَبِي زُهَيْرٍ شَنْبِيٍّ وَ يَقَالُ شَنْبُوِيٍّ	شنباء و مَثْنَاءُ وَ مَثْنَاءُ بِالْفَتْحِ وَ	افلیسیته نیز گویند	(محمد بن احمد بن شنبوذ)
اَيْضًا زُهَيْرُ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ شَنْبِيٍّ	وَادِرًا وَ شَبَابًا بِالْفَتْحِ وَ كَثْرُ	(شَنْبِيٍّ) کامیر خوشاب ندان	بالفتح بك فجاب الدعوة و علی بن
صَحَابِيَانِ	شَبَابًا لَاهِنًا وَ شَمْنٍ دَاشْتِ اَوْرَا	(محمد بن حسین بن یوسف	شنبوذ هر دو قاری اند
(رَجُلٌ شَنْبَائِيٌّ) بِالْتَحْفِيفِ وَ تَشْدِ	دشمنی کرد و دشمنی (رَجُلٌ) و شَنْبِيٍّ (رَجُلٌ)	بن شنبویه) بالفتح اصفهانی و	شنب بد
مَرَدُ دُشْمَنِی كُنْهَدَه	مَجْهُولًا دُشْمَنِی دَاشْتِ شَدِيدَ وَ شَنْبِيٍّ	ابو جعفر محمد بن شنبویه و علی بن	(خیار شنباء) بالفتح مذکور است
(شَنْبَانُ بَرِّ مَالِكٍ) شَاعِرٌ اسْت	لَهُ حَقُّهُ كَسَمْعٍ دَادَا وَ رَاحِي اَوْرَا	قاسم بن ابراهیم بن شنبویه و محمد	درخی ر
(رَجُلٌ شَنْبَانُ) مَرَدُ دُشْمَنِی كُنْهَدَه	شَنْبِيٍّ يَهْ) اَقْرَارُ كَرْدَانِ يَادَا وَ اَنْ	بن عبد الله بن نصر بن شنبویه	(شَنْبَاءَةُ) بالفتح اول ثانوی زده
شَنْبَانَةٌ مَوْنَتُ شَنْبَائِ كَشْكُوِيٍّ	و نیز ارشد از ان شنبایه) بالفتح مثله	صاحب بعین محمد ثانی اند	دوده اند بمصر در شرقیه
مثله	بِدُشْمَنِی الشَّعْبِ) بَرَا وَ رَدَا وَ خَيْرَا	(ابو عبد الرحمن بن شنبویه)	شنب بص
(شَبَوَانِيٌّ الْمَالِ) شَرَاتِيٍّ كَبْدَانِ	(شَبَوَانُو) يَكْدِيْكَ رَا دُشْمَنِی	بالضم محدث است	(شَنْبَصُ) كَجَعْفَرٍ نَامِ مَرْدِيٍّ
بَجَلٍ نَوَانِ كَرْدِ كَا هَا شَنْبِيَّتُ	وَ اَشْتَرِیْنَ يَقَالُ شَبَانُو اِذَا بَاغَضُوْا	(شَنْبَوِيَّه) كَعَمْرُوِيَّه از حجاج بن	شنب بك
فَحْيِدِيْهَا	ش ن ب	ارطاة روايت كند	(شَنْبَكُ) كَجَعْفَرٍ نَامِ وَ اَلِ عَبْدِ اللَّهِ
(رَجُلٌ مَشْنَاءُ) كَقَعْدِ مَرَدِ	(شَنْبُ) مَحْرُكَةً اَبْدَارِيٍّ خَوْشِ اَبِي	(مَشَانِبُ) دهنهای خوش بوی	و جد عثمان بن احمد دینوریان
زَنْشَتِ رَوَا كَرِچِه دُوسْتِ بَاشَد	وَ خَنْكِي دَنْدَانِ خَنْكِي دَهْنِ بَا خَنْجَكِ	(س) شَنْبُ شَنْبَاءُ) خَوْشَابِ نَدَانِ	و جد عبد الله بن جهمد نهاوندی که
يَسْتَوِي فِيْهِ الْوَاحِدُ وَ الْجَمْعُ	سَبِيْدُ وَ رَدْنَانِ يَاتِيْزِي دَنْدَانِ	گر دید و شَنْبُ يَوْمَنَا خَنْكِ شَدِ	محمد ثانی اند
الدُّكُوْ وَ الْاَنْثَى يَأْكُمُهُ مَرَدُ دُشْمَنِی	بِرُوشِي كَنْرَا رَهْ اَنْ مَادُوْ قَالَ	روز ما	ش ن ب ا ل
وَ اَرْدُو فِي الشَّمْسِ يَبْغِضُهُ النَّاسُ	الاصْحَمُ مَا اَشْنَبَ الْاَبْرُ الْفَمُ وَ اَشْنَبُ	ش ن ب ت	(عَبْدُ اللَّهِ بَنِ شَنْبَلُ) كَجَعْفَرٍ
(مِشْنَاءُ) كَحَرَابِ نَشْتِ رَوَا نَكَمُ	(شَنْبُ) كَقَعْدِ رَوْزِ خَنْكِ	(شَنْبُتُ) كَجَعْفَرِ شَبْرِشِ	محدث است و ابو شَنْبَلُ حَمَلُ
مَرْدَمُ وَ رَا دُشْمَنِی دَارَنْدِ قَالَ لَوْ قَبِلَ	(شَنْبَةُ) بِالضَّمِّ خَنْكِي رَوْزِ	(شَنْبَانِ) كَعَلَابِطِ شَبْرِشِ	بن خنرج شاعر
مَنْ يَكْتَرُ مَا يَبْغِضُ لِاجْلِ كَسَلٍ اَنْ	(شَنْبَانِ) مَرْدُ خَوْشَابِ نَدَانِ رَوْزِ	درشت	(شَنْبَلَةُ شَنْبَلَةُ) بُوْسَه دَادَا وَ اَوْرَا
وَفَعَالًا مِنْ صَيِّغِ الْفَاعِلِ وَ فِي الشَّمْرِ	خَنْكِ	(شَنْبَتُ الْهُوِي قَلْبَهُ) دَرَا وَ بَخْتِ	ش ن ب ت ر
رَجُلٌ مِشْنَاءُ يَبْغِضُ النَّاسُ	(اَشْنَبُ) مَرْدُ خَوْشَابِ نَدَانِ	عشق بدل او	(شَنْبُتَةُ) بِالضَّمِّ وَ يَفْتَحُ عَلَى الضَّعْفِ
(مِشْنُوْ) دُشْمَنِی دَاشْتِ شَدِيدَ	(شَنْبِيَاءُ) زَنْجِيْ شَبَابِ نَدَانِ شَبَابُ	ش ن ب د	انگشت شنباء و جمع و ما بین و

بج

شنج

شنج

شنجف

شندر

شنجی شنج رباط شونیزیه است	(شَنَاح) بالفتح دراز ترین دراز مردم	مرد مطبر و فریه
(فَرَس شَنَجِ النِّسَاءِ) کف است	و شَر شَنَاحی بشدیدا و شَنَاحِیَة	شَنَخ م
در کشیده رگ ان وهو مَخْلَ لَانَه	بجفیف آن مشله و بکوشنح	(شَنَجَم) بخای مجسمه کج و حل
اِذَا شَنَج لَمْ تَسْتَدْرِخْ وَجَلَاةُ	شَر جَوَانَه	فریه
(شَنَج) محرکه شَر و ترنجیدی	(تَشَنِج) زشت گفتن بر کس و	شَن دَف
پوست و در کشیده گی آن	یعدی بعلی یقال شَنَج علیه اِذَا شَنَج	(فَرَش شَنَدَف) کفنه اسپ
(س) شَنَج جِلْدُهُ شَنَجَا) محرکه	شَن خ	بند یا کر زخار
ترنجیده و در کشیده شد پوست آن	(شَنَاح) الکتاب بینی کوه	شَن ذَخ
(مُشَنَج) کمعظم نام مردی	(مُشَنَج) کمعظم خرمابن که از وی	(شَنَدَخ) بالضم سخت و دراز پرگو
(مُشَنَجَة) کمعظم فراخ و وسیع	خار آن دور کرده باشند	و شیر میشه و سپید و شتاب طعام
(تَشَنِج) ترنجیده و ساخن پوست	(تَشَنِج) خرمابن از خار آن	ضیافت بنامی خانه یاقه و موم زعفر
(تَشَنِج) در کشیده گی و ترنجیدی	صاف و پاکیزه گرا یقال شَنَج عَلَیْهِ	یا یافتن گم شده را و یفتح الذال
پوست یقال شَنَج جِلْدُهُ اِذَا تَقَطَّصَ	تَشَنِجًا اِذَا تَلَّحَّ مِیْنَهُ سَلَاةُ	شَنَدَاخ بالکسر بالضم و شَنَدَاخَة
(اِشَنَاج) ترنجیده شدن پوست	شَن خ ب	و شَنَدَاخی بضم معما مشله
شَن ج ر	(شَنَجَب) کج و دراز	(شَنَدَاخ شَنَدَاخَة) طعام مهمانی
(شَنَجَار) بالکسر معرب بشکاف و	(شَنُوب) بالضم سر کوه بلند	خانه نو و مانند آن را ترتیب داد
به خنجر الحمار و از آن کحل و حمار	شَنُوب به مثله شَنَاج بالکسر	شَن ذ ر
و رَجُلُ الْحَمَامَةِ نِزْوَیْنِی	کذلک شناخیت جمع و سر و ش	(رَجُل شَنَدَاخَة) بالکسر مرد
ست خار و ارد و پیده بزین رخ	و مهره پشت	غیرت ناک پلید زبان و رَجُل
آن طبر بقدر انگشت سرخ مانند	شَن خ ف	شَنَدَاخَة) بالکسر مشله
خون دست را بمس سرخ گرداند	(شَنَخَفَة) بالفتح کبر و نخوت یقال	شَن ر
و در زمین نیکو خاک روید	فَیْهِ شَنَخَفَة اِی کبر و زهو	(شَنَدَة) بالفتح رفار و روش
شَن ح	(شَنَخَف) کج و حل دراز مطبر و	مرد صالح
(شَنَاح) بالکسر است شنج بضمین	بزرگ	(شَنَدَی) کج و می است بناحیه
جمع	(شَنَخِیف) کسیت و شنج کج و حل	شَمَو دیر و در می است بناحیه

بهنشی	هر چیزی	شن طف	و بدخوی پلید زبان
(شنار) عیب بدتر و غار و امر	ش	(قال شُطَف) کجذب کلمه	(شُطُورَة) بالضم سنگ بزرگ که
شهور بدی	(اشناس) بالفتح نام مردی و	و هامتذکرها این درید	از کرانه کوه شکافته برافته
(شناری) کجاری گریه	موضعی است بخار دریای فارس	و لم یفسرهما	شن ظف
(شیتیر) کسیت بدخوی بسیار	شن ص	شن ط	(شُطُوف) کصفور شاخ هر چیزی
شرو بسیار عیب شنیه بالتاشله	(فرس شناس) بالفتح اسپ	(شُطُورَة الجبل) کقفه سر کوه	شن ع
هو و بنوشنیر) بطنی است از عوب	در از سیکل توانا نجیب فرس	و کرانه آن شناظی جمع	(شُنع) بالضم زشت دیدن کاری
(شتر علیک شینیر) عیب که داورا	شناصی و لیغم شده	(اشناظ الجبل) بالکسر سر کوه	راو زشت پنداشتن الفعل من مع
یا شنواید عیب و راو رسوا کرد	(شناص) کخراب موضعی است	و کرانه آن و امرأة ذات شناظ	یقال رای امر اشنع به شناظا
شن ز	(ن س) شَنَصَ بالشی شُتُوصا	زن پر گوشت و فربه	ای استشنعة
(شینیز) بالکسر باده دانه که بپزد	در او خخته شده بان چیز یا لازم	(امراة شُطِطیان) بالکسر زن	(شُنعَة) بالضم زشتی هم است
کاوچی است و در آن لغات است	گرفت آن را	بدخوی	مصدر را
شونیز بالضم و شونیز بالهمز و	شن ص ر	شن طب	(شُنع) کقف زشت
شهنیز بالکسر و بالهزار فارسی	(شُصرة) سطرپی و سخته	(شُطُط) بالضم موضعی است	(اشناعَة) بالفتح ششی
الاصل است	شینصیر بالکسر شده یقال لهم	ببادیه و مرد و دراز بالا نیکو صورت	(اشنع) زشت و دیوم اشنع روبرو
(شونیزیه) مقبره است صلحار	و شُصرة و شُصیرای ثلثة	و هراب کند که در آن آب باشد	و زشت و اشنع بن عمر بن
راو در بغداد	و نیز شُصیر پناه جای	شن ظ ر	طریف بد قبیله است
شن زب	شن ط	(شُطُورَة) بالفتح دشام و دشام	(عیرَة شُنعاء) بالفتح گور خمر
(شُتُزب) بالفتح نیک سخت	(شُط) ککت گوشتهای پخته	و اذن فتن گفتن یقال شُطُور بهم	ماده بسیار زشت
(شُتُزوب) بالضم موضعی است	لفح یافته	شُطُورَة اذ اشتتم له و افحش علیهم	(شُتُنع) کاسیر زشت
شن زرا	(شیناظ) ککتاب زن نیکوشت	(شینظیر) بالکسر بدخوی پلید	(شُتُوع) بالضم زشتی
(شُتُز) بالفتح نام مردی موضعی	و تن نیکوزنگ شُناطات و شُناظ	زبان سنگ بزرگ که از سر کوه	(شُتُنع) کسفر جل لاغ و مضطرب
است یا آن تصحیف شیر است	جمع	شکافه برافته و بنوشنظیر	خلقت
(شُتُز الجبل) در پشت گردید	(مُشُط) کعظم بریانی	بطنی است کوچک از عوب	(مُشُتُوع) مشهور
مرد و و نیز شنزرة و زشتی	(مُشُطِط) بریان کردن	(شینظیرَة) بالکسر کرانه کوه	(شُتُنعَة) زشت گردید

شنغف

(ف) شَنْغُ الحَرْقَةِ شَنْغًا بِالْفَتْحِ
مستغرق و پیریشان کرد پزیره خرقه
راتازده شود و شَنْغٌ فَلَانًا بک
پنداشت آن او خوار داشت و شام
داد و رسوا نمود
(۱) شَنْغَتِ الثَّاقَةُ اشتابی کرد
در رفتار
(تَشْنِيعٌ) نیک زشت کردن زشت
گفتن بر کسی صلته بجلی و زشت
شمردن چیزی را و آشکارا کردن و
خوشتن در چیدن بستوه آمدن و
کوشیدن سوار و جز آن
(تَشْنَعٌ) کوشیدن سوار و جز آن
در رفتن يقال تَشْنَعُ البعير اذا عد
عدواً شدیداً داماده شد جنگ
و چیره شدن تقول تشنه اذا هلا
وقهرة و براسپ سوار شدن سلاح
در پوشیدن و غارت پراننده کردن
و کهنه و پاره شدن جامه
(اِسْتِشْنَاعٌ) زشت شمردن
شنغ ب
(شَنْعَبٌ) بالفتح نام مردی
(شَنْعَابٌ) بالكسر مرد دراز بالا
شنغ ب
(شَنْعَفَةٌ) درازی

شنغف

(شَنْعَافٌ) کفر طاس سر کوهها
یا کوه مای بلند یا کوه بلند و مرد
دراز بالا است عاجز
(شَنْعُوفٌ) کصفور سر کوهها یا
کوههای بلند
(شَنْعُفٌ) کج در حل دراز مضطرب
و بار یک خلقت
شنغ م
(شَنْغَمٌ) کج در حل دراز
شنغ ب
(شَنْغَبٌ) بالضم سر شاخ دراز
باریک یا دراز آهر حیوان که باشد
(شَنْغَابٌ) بالكسر مرد دراز و رسن
و شاخ دراز و باریک
(شَنْغُوبٌ) بالضم سر شاخ دراز
و باریک و پشته دراز و باریک از
زمین شور
شنغ ب
(شَنْغَرَةٌ) بالفتح بدخوی و بدزبانی
شَنْغِیْرَةٌ بالكسر مثله
(شَنْغِیْرٌ) بالكسر بدخوی بلیه
زبان
شنغ ب
(شَنْغُفٌ) کج در حل مرد مضطرب
باریک خلقت

شنف

شنغ م
(رَحْمَالُهُ شَنْغَمًا) کج در حل از
اتباع است یا آن بسین است
شنغ ب
(شَنْفٌ) بالفتح گوشواره بالاین
یا آویزه اعلائی گوش یا معلقین
و آن خلاف فرط است که در نرمه
گوش باشد شَنْفٌ جمع و بنظر
کراهت یا تنجیب بنظر اعتراض
دیدن چیزی را و الفعل مضارع يقال
شَنْفْتُ لشيء إذا نظرت إليه
کالمعترض علیه
(شَنْفٌ) ککف دشمن در
(شَنْفٌ) اعراض کننده و رو
گرداننده و يقال انه شَنْفٌ عَنَّا
یا نفه یعنی او بر وارنده و بلند کننده
است خود را از ما
(شَنْفٌ) کز بر تابعی است و
شَنْفٌ بن یزید محدث
(نَاقَةٌ مَشْنُوفَةٌ) شتر ماده چهار گره
(س) شَنْفَةٌ و لَه شَنْفًا بالتحريك
دشمن داشت او را و نابند بشرد و
در یافت و نیز شَنْفٌ برگردیدن
لب ز برین از بالا
(اَشْنَفُ الحَارِيَةِ) گوشواره نهاد
الاعلى فی الدیات عشر و جذعة

شنق

دختر را
(شَنْيْفٌ) گوشواره نهادن بن
(شَنْفٌ) گوشواره نهادن خود را
يقال شَنْفْتُ الحَارِيَةَ شَنْفِيًّا
فَشَنْفْتُ هِي
شنغ ب
(شَنْفَارٌ) بالفتح بک و خفیف
(شَنْفَارَةٌ) بالكسر شادمانی شتر ماده
و سرعت و تیزی آن
(شَنْفِيْرَةٌ) بالكسر شادمانی شتر ماده
و تیزی آن و مرد بدخو
(شَنْفَرِيٌّ) بالفتح و القصر نام
شاعری از دی از حد گذراننده و
مِنْهُ المثل اعدى مِنَ الشَّنْفَرِيّ
شنغ ب
(شَنْفَلَةٌ) بالفتح در اهرم بر آوردن
در مطالبه
شنغ ب
(شَنْقٌ) محرکه دیت جراحات کار
و مابین و نصاب ز زکات مثلاً در
گوسفند مابین چپ و بکشد و بیت و
برین قیاس است در غیر آن و
درازی هر دو کم از دیت و نصفه که
زائد باند و رسن عدل او الشنق
(اَشْنَفُ الحَارِيَةِ) گوشواره نهاد
الاعلى فی الدیات عشر و جذعة

وَالْأَسْفَلَ عَشْرُونَ بَيْتٌ فَحَاضٍ وَ فِي الزَّكَاةِ الْأَعْلَى بَيْتٌ فَحَاضٍ وَ عَشْرِينَ وَالْأَسْفَلَ ثَمَانَةٌ فِي خَمْسٍ مِنَ الْأَيْلِ (قَلْبُ شَوْقٍ) كَلْتَفِ دَلِ شَمَقِ وَنَدَانِ بَهْرِ خِزْرِ	بِالْفَتْحِ سِرْبُهُ مَشْكٌ بِرَشْكٍ سَبْ طَرَفِ سِرْبِهِ رَابِعُهُ وَدَسْتُ أَنْ بَيْتِ وَشَوْقُ رَأْسِ الْفَرَسِ سِرْبِ بَدْوَحْتِ يَابِخِ بَلَدِ بَسْتِ وَ شَوْقُ النَّاقَةِ وَكَأَشَقُّ الْبَعِيرِ بَشَاقِ بَسْتِ أَنْزَارُ وَشَوْقُ الْخَلِيلَةِ	گرفتند واجب شدن ت حجت از لغات اخذ است و سرور و اگر شتر و یاریخ بلند او ختن مشک (مَشَّقُ) کعظم گوشت پاره پاره و خیمه متقطع مالیده بازیت تریب یامردی از آن است احد شنبکائی	(شَوْكَة) بِالْفَتْحِ كَلْمُولُهُ كَوْهِي وَجَمْعُ أَنْ شَمَانُكَ سَتِ باعتبار اجزای آن ش ن ل ک ب ت (شَنَكَاثُ) بِالْفَتْحِ مَوْضِعِي سَتِ یامردی از آن است احد شنبکائی
(شَنَاقُ) كَسَابِ وَرَارِ (شَنَاقُ) بِالْكَسْرِ سِرْبُهُ مَشْكٌ از دوال و رشته و مانند آن و زده کمان و دراز واحد و جمع و مؤنث در وی یکسان است	در خانه زنبور عسل شنیق را بر پا کرد و و نیز شنیق باز ایستادن شتر را بست کشیدن مهار چنانکه پس کردن آن به پیش پالان چسبید سرا نیک بردارد بوقتی که بروی نشسته باشی	(شَنِيقُ) چو شَنِيقُ رَاوَرِخَانِ بست انگبین کردن و پاره پاره نمود و آراستن چیزی را ش ن ق ب (شَنَاقَةُ مَشَانَقَةٍ وَشَنَاقًا) مَخِثِ مال او را بمال خورد و نیز شَنَاقِ	بن ریمع بن نافع واحد و جمع شنبکائی که محدثان اند ش ن ل ک ت (شَنَكَاثُ) بِالْكَسْرِ شَرَحِي سَتِ یا نام مردی و احمد بن عبدالحق شنگائی و کامل بن عبد الجلیل شنگائی محدثان اند
(شَنِيقُ) كَامِيرٌ حُوبِي سَتِ كَهْرَبِ قَوْصُهُ شَهْدٌ رَابِعُهُ وَارْدٌ وَدِرْهَمِ خَانَةُ زَنْبُورِ عَسَلِ أَنْزَارِ بَاكَنْدِ این وقتی باشد که زنبور اولاً و بچگان خود را شهادت خوراند و سپر خواند	(س ن ض) شَنِيقُ دَوَسْتُ شَبْتِ چیزی را چنانکه آویخته شد او بدان	الحديث لا شَنَاقَ أَيْ لَا يُؤْخَذُ مِنْ الشَّقِ حَتَّى يَسْمَ	(شَنَمُ) بِالْفَتْحِ خَرَشِيدٌ كَافِتِ و لِفْعَلٍ مِنْ نَصْرٍ وَ يُقَالُ لِمَنْ شَنَمَ أَيْ خَرَقَ طَرَفَ الْجِلْدِ
(شَنِيقُ) كَسْكِينِ جَوَانِ خَشِيتِ بِنِ (شَنِيقَةُ) كَسْكِينَةِ زَنْ جَشَقِ بَارِ (شَنَقَاءُ) مَرِغٌ كَهَبِجَةٍ رَادَانِ و	پس کردن شتر به پیش پالان چسبید یا بلند کرد سر را بوقتی که بروی نشسته باشد و آشنق البعیر باز ایستاد شتر از کشیدن مهار و	ش ن ق ص (شَنَقَبُ) كَقَنْفَةٍ نَوْعِيٍّ زَمْرَعَانِ شَنَقَابُ كَقَنْطَارِ مَثَلِ	(شَنَمُ) بَضْمَتَيْنِ كَوْشِ بَرِيدِ كَانِ (شَنَمُ) كَقَنْبِ بَارِهِ أَتَشُ كَهَبِجَةٍ يُقَالُ يَتَطَاثَرُ شَنَمُهُ أَيْ شَرَاهُ مِنْ
(شَنِيقَانُ) كَسَطْرَاطِ سِرْدَارِ بَرِيَانِ و بلا و داهیه (جَهْلُ مَشْنُوقِ) مَرْدُورِ رَا بَالَا (ن ض) شَنِيقُ الْقَرْيَةِ شَنَقَا	که سوار بر آن است لازم است و متعذر و آشنق القرية بَشَاقِ بَسْتِ مشک است و آشنق علیه ستم کرد بر روی و و نیز آشنق ویت حجت	آن شنفاسی ست بکسر ش ن ق م (شَنَقَمُ) كَجَرِّ وَحْلِ أَنْدَكِ ش ن ل ک	ش ن (شَنُ) بِالْفَتْحِ مَشْكٌ كَهْنَهُ وَرِيدَهُ شنان جمع و و شن بن افصی پدر قبیله است از آن قبلیه است اعور شنی

ج

شن

شن

شوع

شوب

وقولهم واقف شئ طبقة مذکورست در طباق و وحفص بن عمر بن مرقه شئ صحابی است و عقبه بن خالد شئ و عمر بن ولید شنی صلت بن حبیب تابعی شنی محدثان اند	اشک و چکیدن آن و هر شیر که بر آن آب ریخته بپزند (شئینه) بجهنمه بطنی است از عقیل و وزیر نام پدر سقلاب قار مصری (شئینه) بالک گوشت پاره یا پاره از هر چیزی خود طبیعت (شئ) شئ الماء علی الشراب شئ شامید آب را بر شراب گزند که و منه شئ الغارة علیهم یعنی پریشان و از هر طرف ریخت غارت را بر ایشان (شئ) شئ الغارة علیهم از هر طرف ریخت غارت را بر ایشان و داشتند الفرقة) که نه گردید مشک (شئ) و کشیده و ترنجیده شدن و که نه گردیدن مشک کرفتن و خشک شدن اندام بر استخوان از پیری (شئ) در آمیخته و در کشیده شدن و که نه گردیدن مشک خشک شدن پوست (اشئشئان) لاغر شدن آرنج شیر گردیدن و که نه و درید شدن مشک	ش ن (اشئنه) کشفه و همی است نزدیک اصفهان ش ن (شئنه) کسفر جل کند بهر کلان سال شنبه را به تبار مثله ش ن (شئنه) علی الجمع قلعه است بخصومت ش ن (شئنه) لغتی است در شنوعه که قبیلست شومی منسوب بوی (شئنه) مرد و دشمن و دشمن شئنه ش ن (شئنه) کسرون ناحیه است بکوفه (شئنه) مذکور است ش ن باب الشبن فصل الواو ش و (شئان) بالفتح شیعان مردود بین و رسا (شئان) شئانی بهضم بلفظ پیشی گرفت برین و و شئانی فلان اند و هیکل گرد و مراود شکفت و در سقلاب (شئان) بالفتح قبیلست و و ابو محمد شعیان بن فروخ محدث است (شئان) بالضم هم و فتح و او غلاف	ش ن (شوب) بالفتح آمیختن شیب بالک مثله و الفعل من نصر و و نرم را این و یعدی یعنی و و قولهم ماله شوب و لا قرب یعنی نیست او را شورابی نه شیرینی و فی المثل هو یشوب و یزوب و رحن شخصی نیک که میان قول و فعل خلط کند و وزیر (شوب) پاره از خمیر و آب تیار که بخیتری آمیزند و شهد (شوبه) بالفتح فریب و مکر (شابة) کوهی است بکله یا نجد (شاهیه) آمیزش و آلودگی شواب جمع (شیاب) بالک آب که بخیتری آمیخته شود ش ن رگویند بآتش بلبله شیباء بالفتح و اصناف و محبین بلبله الشیباء شیبیکه در آن بکارت زن باکره را زائل کرده شو (شئبان) بالفتح قبیلست و و ابو محمد شعیان بن فروخ محدث است (شئان) بالضم هم و فتح و او غلاف
--	--	---	---

قاروره مشاوب جمع	(میشود) کمبر و ستار سر مشاوب	آن جامی شهد و بفتح و خوبی و نیکویی	است نزدیک عقیق و نیکه آب
(دشویب) نرم راندن دفع کردن	شله مشاوب و مشاوب و نیر جمع	همایش لباس	باران باران و در و حرقه شوران
(اشتیاب اشتیابا) آمیخته شد	و پادشاه و مهر	و الشورة ای الهیة و اللباس	یکی از سنگستانهای مجازت
(انشیاب) آمیخته شدن	(شودت الشمس) مایل بغروب	فرهی آراستی شتراده فری	(شیر) کجید مشورت دهنده و فعال
ش و ث	شتر آفتاب و شود التحاب	(شادة) خوبی و جمال و هیات و	فلان خیر شیرای صالح الخیر المشوة
(شویی) بیامی نسبت گزیری	(الشمس) در گرفت ابر آفتاب	لباس منه حدیث عاشورا کافوا	شورا جمع و و فرس شیراسب
نوعی از خرما	و پوشش مانند تنک بی آب	یلبسون فیه ساداتهم حلیم شاربهم	فری بسیار جمع
ش و سراج	گرداگرد آن شد و فری تشوید	ای لباسهم الحسن فری و زینت	(قصیده شیره) کجیده قصیده
(شویج) موب شور	عمامة بر سر بن کسی را یقال تشوید	(شوار) بالفتح خوبی و هیات و	نیکو
ش و ح	فتشود او اثناد	لباس فری آرایش و و سراج شوار	(شیروان) بالکسر و هی است بخارا
(شویج) ناشناختن انکار کردن	(اشتیاذ) عمامه بر سر بن	باو نرم و بالتشیت خت خانه و	(شیر) بکسر مال لقب محمد جد
ش و ح ط	(تشود) عمامه بر سر بن	بارونه مرد با فرج زن فرج مرد	شریف شاه عمری است و لفظ
(شوحط) بالفتح نوعی از درختها	خوشتن را	و خایه مرد و د بروی	عجی
کوهی که از آن کمان سازند و مر	ش و ذ ح	(شیرار) بالکسر نیکویی هیات	(مشوار) بالکسر الی انگبین گرفتن
ش و د	(شودح) بالفتح ناله در آید بر روی	و لباس نازکی و فری نام روشنی	میشود مثله و درون خیری برون
(تشوید) بر آمدن آفتاب بلند	ش و س	و شتران فری و تازه بدن	آن اخور یا جان شخوار است و نخی
شدن آن تشوید مثله یا آن محجمه	(شور) بالفتح انگبین گرفته شده	جمع شیر است کجید	ستور و منه آياك و الخطب
است	و خوبی و هیات و لباس فری و	(شوشاور) کصاحب بطنی است	فاتها مشوار کثیر الغناد و و حله کمان
ش و ذ	شور بن شور بن شور	از همدان	نذف و واخذت الابل مشوارها
(شیده) بالکسر هیات عمامه	و نام او و پواشینی جد عبدالمد بن محمد	(شوری) کسری گیاهی است	یعنی فری و نیک تن شدند
بستن و منه انه لحسن الشیده	بن میكال مدوح ابن درید است	در یای	(مشوارة) بالکسر جامی شهد
احسن الاعتمام	و مقصوده آن هر چهار لک بوده اند	(شوری) بالضم و القصر کنکا	(شی مشور) لمقول خیر آرسته
(اشود) بالفتح نام پیرام بن نوح	و قعقاع بن شورا بعی است	کنکاش کردن مشوره مثله و	(ن) شار العسل شورا بالفتح و
علیه السلام و آفریده و منه انه	(شورة) بالفتح خجالت و شرمندگی	مفعله لامفعوله	شیاد او شیاد بالکسر و مشاراو
خیر الاشاور ذی خیر الخلق	(شورة) بالضم درون خیری نبرو	(شوران) بالفتح کل کار شیر و کوهی	مشارة بالفتح انگبین جید از خانه

شور

شور

شوش

شوش

زنبور عمل و وشار الخیل شور	وکن الشور بها بالتصحيح و برگرفتن	پوشیدن لباس فاخره را و پوشیدن	(شاش) شهری ست جا و راه
و شیار (ریاضت واد سپانرا یا	شهادت کردن کسی را بقال	شدن کسی که نکاش خوارتن از کس	النهر و قد منع شاشی منسوب
سوار شد بران در وقت عرض بیع	آتش فی عسلای اعنی علی جلیه	ش و ز	است بدان
یا از مونا بنکر و حسن و نجابت و تک	(نوب مشور) کعظم جامه رنگین	(اشوز) بالفتح متکبر و کردن کش	(شوش) بالضم موضعی ست
آن را یا برگردانید وی را و کذلک	بکل کازیره	(مشوز) کمقول بی آرام	نزدیک خبره ابن عمر و محله است
الامة و شار الناقة و فیه شد	(شویور) ریاضت دادن	(ن) نیشیزه شوزا شقیقه و شی	بجرجان و قلعه ست شرقی و حله
شتراده و و کذا شار الفریق	یا سوار شدن بران برگردانیدن	ش و ش	موصی و از انجا است حب الرمان
ای سمن و حسن و و شار الشی	در وقت عرض بیع تا بنکر درویش	(شوش) بالفتح خاییدن سبک	و هند وانه و ابو العلاء و درین
پوشید اگر د آنرا	و حسن و نجابت آن را و کردن کس	و دندان مالیدن بدان الفعل من	محمد بن عثمان عقیف الدین عامر
(مشار) بالفتح خانه زنبور که	کاری را که موجب شرم وی باشد	(شوش) محرکه نگرستن بگوشه	شوشی محدث امام بدر نظامیه
از وی غسل گیرند	یعدی بالباء بقال شوریه فتنو	چشم از تکبر یا از خشم یا چشم را	به بغداد و و نام شهر سوس
(مشار) بالفتح فیهی و خوب	و اشارت کردن بسوی چیزی بلند	تنگ کرده و بکها را فرو خوا باندید	خوزستان معرب است بقلب
تن بقال اخذت الابل مشارتها	کرون آتش را و برهنه نمون عورت	نگرستن و الفعل من سجع	مهمه مجمه و و ابطال شوش
ای سمنت و حسنت و و یک کردن	(مشار و رة) کنکاش کردن کنکاش	(دوشوش) مصغر موضع	شوش یعنی مختلف اندوخت
مشاور و مشاور جمع	ومنه الحديث المشاوره من السنه	است	ولا اور
(مادی مشا و) بالضم شهر سپید	والاستبداد من شیمه الشیطا	(اشوش) بگوشه چشم یا بکها	(شوشه) بالضم موضعی ست
که در گرفتن آن اعانت کرده شود	(اشنیار) انگبین چیدن و فربه	فرو خوا باندید و چشم را تنگ	نزدیک بابل و نزدیک آن موضع
(مشیره) کمقیمه انگشت سبابه	شدن ستور	گردانیده نگرند شوش جمع و و دراز	است قبر و الکفل علیه سلام
(اشارة) انگبین چیدن وضیت	(شور) شرمند شدن	(ماء مشاوش) آب کم که از	(ماء مشاوش) آب کم که بربک
داون سب را یا سوار شدن بران	(شاور) کنکاش کردن	باعث کمی یاد و ترکی چاه بنظر	یاد و ترکی چاه دیده نشود
در وقت بیع تا بنکر در حسن و روش	(مشتیشور) کشن که بستن را از نیاید		(شواش) کسحاب اختلاف بقال
آن را و اشارت کردن بسوی چیزی بد	غیر آن بدانند و کنکاش خواهند	(شواش) نگرستن بگوشه چشم	بینهم شواش می اختلاف
و جزان فرمودن کسی را بقال اشار	(اشنیار) انگبین چیدن و فربه	از تکبر یا غضب و رخا ره کر	(ذاقة شواش) شتراده سبک
علیه بکذا ای امره و و بلند کردن	شدن شتر و پوشیدن کفن باده	کردن در آن حال	ناقه شواش) بالها یا خفیفه مثله
آتش را بقال اشار النار و اشار بها	تا بدانند که بار و ابر است یانه و	ش و ش	(شوش) شوریده کردن کار

وَقَالَ فِي الْقَامُوسِ الشَّوْشُ وَالشَّوْشُ وَالشَّوْشُ كُلُّهَا حَيٌّ الصَّوَابُ التَّهْوِيشُ وَالتَّهْوِيشُ الْمُهْوِشُ	وَوَشَوْصَاءُ الْعَيْنِ أَنْكَهَ بَكْنَجْ چشم نگرد	وَشَطَطٌ قَلْعَةٌ بَانْدَلَسْ (شوطان) کسکان موضعی است	نَمُ رَوِيْدُ شَوْعَةٍ بَكِي (شوع) محرکه پرکنده و پریشان
تَشْوِشٌ شَوْرِيْدَةٌ شَدَنَ كَارَ تَشَاوِشٌ وَرَامِيخَةٌ شَدَنَ ش وَص	شَوَاصُ (إِشَاصَةٌ) وَنَدَانُ مَالِيْدَنَ مِسْوَاكُ	وَشَوَّطَ تَشْوِيْطًا وَرَارَشَ سَفَاوُ وَوَشَوَّطَ الْقِدْرَ جَوْشَدَ دَوِيْكَ وَوَشَوَّطَ نَحْمَ نِيْكَ نَجْتِ	وَنِيْكَ نَجْتِ شَدَنَ مَوِيْ سَرَجَدِي که بخار باند و الفعل من سَمِعَ و سپیک یک از دو رخسار است
(شَوْصُ) بِالْفَتْحِ بَدَسْتِ اِيْتَادَهُ كَرْدَنَ خِيْرِي رَا وَجَبَانِيْدَنَ اَنْ اَز جَامِيْ مِي وَ مَالِيْدَنَ بَدَسْتِ وَ شَمْتَنَ نِيْكَ پَا كِيْزَه كَرْدَنَ وَخَانِيْدَنَ مِسْوَاكُ رَا وَنَدَانُ مَالِيْدَنَ مِسْوَاكُ بِاِمِسْوَاكُ كَرْدَنَ اَز زِيْرِ سَوِيْطِيْ وَوَرْدَ كَرْدَنَ وَنَدَانِ وَوَرْدَ كَرْدَنَ شَكْمَ وَكَلَّ زَوْنِ بَجْهٍ وَشَكْمَ اَوْرُغُوْلُ مِنْ نَصْرٍ وَسَمِعَ فِي الْكَلِّ	تَشْوِيْصُ) وَنَدَانُ مَالِيْدَنَ مِسْوَاكُ ش وَط (شَوَّطَ بَرَلَحَ) بِالْفَتْحِ شَعَالُ وَوُ شَوَّطَ بَاطِلَ) كَرْدَ اَقْبَابَ كَهْ اَز زَوْنِ خَانَه نَمَايِدَ لَفْتَه سَتِ وَرَسِيْنِ مَهْلَه وَوَنِيْرَ شَوَّطَ) كَلَّ نَهَائِ شَوَّطَه يَكِي اَشْوَابُ جَمْعُ وَ يَقَالُ طَافَ بِالْبَيْتِ سَبْعَةَ اَشْوَابٍ بِعَنِيْ طُوفَ كَرْدَ خَانَه رَا سَهْفَ كَشْتِ بُوْجُ وَقَالَ فِي الْقَامُوسِ وَكْرَهَجَمًا مِنْ الْفُقَهَاءِ اَنْ يَقَالَ لَطَوَفَاتِ الطَّوَافِ اَشْوَابًا وَوَسْتَانِيْ سَتِ نَزْدِيْكَ كَوْدَ اَحَدِ وَجَامِيْ سَتِ مِيَاْنِ دَوِشْتَه كَه بَرَاهَ مَانْدَ مِيْرُوْ دَر اَنْ اَبَ وَمَرْمِ سَافَتِ اَنْ مَقْدَارِ اَوَا زِ دَاعِي سَتِ شَيَاطِ بَا كَسْرٍ جَمْعُ وَوَنِيْرَ شَوَّطَ) مَوْضِعِيْ بِلَا دَبْطِ	رَا نَدَنَ سَبْ رَا بَجَدِي كَه مَانْدَه گَرْدُو (تَشَوَّطَ) نِيْكَ رَا نَدَنَ سَبْ رَا ش وَط (شَوَاظَ) بِالضَّمِّ وَ الْكَسْرِ رَا نَدَنَ بِي دَوْدَ بَا دَوْدَ اَتَشَ وَ حَرَارَتِ اَنْ وَكْرَمِيْ اَقْبَابَ وَ شَدَتِ تِيْرِيْ شَوَّطِ جَمَاعَ وَ شَوْنَامَ وَ اَنَكُ فَوَايِدَ رَمْشَاوْظَه) بِيْگَرِ رَاوْ شَنَامَ دَاوْدَ شَوَاظَ شَلَه (تَشَاوْظَ) بِاَهْمِ شَنَامَ دَاوْدَنَ ش وَع (شَوْعَ) بِالْفَتْحِ بَجْهٍ دَوْمَ كَه مِيَاْنِ اِيْشَانِ بِيْگَرِيْ رَاوْدَه بَا شَدَ شَبِيْعَ بِالْيَاءِ مَثَلَه يَقَالُ هَذَا شَوْعٌ هَذَا وَشَبِيْعٌ هَذَا اِلَى لَدَبْعَدَه وَ لَمْ يُوْلَدْ بَيْنَهُمَا (شَوْعَ) بِالضَّمِّ وَ نَجْتِ بَا نِ يَا بَارِ اَنْ يَا كِيَا هِيْ سَتَا كَه دَر كَوْدَه وَ زَمِيْنِ	وَوَقَاضِيْ كَوْفَه سَعِيْدَنَ عَمْرُو بَنِ اَشَوْعَ اَرْثَقَاتِ هِتِ (مَشَوَاعَ) بَا كَسْرٍ مَحَابِثُ نَوْرُ كَوَا اَز شَبِيْعَ النَّارِ هِتِ وَ صِلَ اَنْ مَشِيْعَ مَگَرَا كَه بَوَاوِ يَا هِرُو آئِدَه مَانْدَه صَبِيْأَ وَصَبْوَانِ (ك) شَوْعَ رَاسَه شَوْعًا بِالْفَتْحِ زَوْلِيْدَه مَوْشَدَ سَرُو وَقَالَ اَبُو عَمْرُو وَالْقِيَاسُ شَوْعٌ كَسَمْعَ (شَعْ شَعْ) بِالضَّمِّ اَمْرٌ بَرَحْرَاصِ بَرَقَاعَتِ وَ صَبْرٌ بَرَنَكِيْ عِيْشِ وَ تَطْوِيلُ شَعْرِ (تَشْيِيْعَ) پَرِيْشَانِ كَرْدَنَ اَتَشَ رَا ش وَف (شَوْفَ) بِالْفَتْحِ اَكَه هِتِ اَز جَوْبِ يَا سَنَكُ مَانْدَنَ اَنْ كَه بَدَنَ زَمِيْنِ زِرَاعَتِ رَا بَرَا بَرَكْنَدَه (شِيَاْفَ) بَا كَسْرٍ اَدُوْ بَشِيْمَ وَ
(شَوْصَاءُ) جِيْمَ كَه بَكْنَجْ جِيْمَ نَغْدُوْ			

مانند آن

رَشِيقَة (گلیسته وید بان قوم شیفان)

بر تشدید یای کسور مثله

(دینار مَشُوق) کمقول و نیار جلا

یافته و وجه مَشُوق شتر قطران

مالیده و کشتن تیز شده بکشتی و

آرسته بشیم رنگین جزان

(ن) شَفْتَه شُوقاً زو ووم آنرا

و جلا و اوم و شَفَّاءَ الْإِبِلِ (قطران)

مالیده شتر را و شَفِيفَتِ الْحَجَارِيَّةِ

مجهول آرایش داده شده و ختر

(أَشَافَ عَلَيْهِ إِشَاقَةٌ) اطلاع یافت

بران و أَشَافَ مِنْهُ تَرِيَّةً از و

(تَشْفِيف) دوار شیف ساختن

يقال شَفَّاءَ الدَّاءِ إِذَا جَعَلَهُ شَافِئًا

(إِشْتِیَاف) گرون و راز کردن و

نگریستن و چیزی و وید بانی کردن

درشت شدن جراحت و از دور

نگریستن برق را

(مَشُوقَة) خود را آرستن و ختر و

بر آمدن بر چیزی تا بگردد و انتظا

خبری کردن سرور و انگریستن

چیزی را يقال النِّسَاءُ يَشْفُوْنَ مِنْ

السُّطُوحِ اِیْ يَنْطَرْنَ

شوق

(رَشُوق) بالفتح آزمند نفس و

میل خاطر اشواق جمع

(یونس بن احمد بن شوقه اندلسی)

بالفتح استاذ ابن شوق

اللیل بت

(شُوق) بالضم عاشقان

(أَشُوق) شائق ترشوق جمع و

و راز هر چه باشد

(شَائِق) آزمند و بارز و آوند

و مَشُوق

(شِیَاق) گلاب چیزی که راز

کرده شود بان چیزی تابسته

شود و چیزی دیگر

(شِیق) گلیس آزمند

(رَشُوق) کمقول بارز و آوند

شده و عاشق

(مَشُوقَة) مشک استیاده بدیوار

(ن) شَلَقَ الطَّنْبَ إِلَى الْوَبْدِ

بت طماب را میخ و ستار کرد و آوند

و شَاقَ الْقَرْبَةَ بر پاس کرد

مشک را بدیوار و شَاقِي جُفَاهَا

بر لیخت بارز و آوند و دوستی

او و يقال شُوقُ شُوقٍ فَلَدَا عَنِي

آزمند گردان او را بسوی آخرت

(مُشَاق) آزمند چیزی

(إِشْتِیَاق) آزمند چیزی بند

يقال إشتاقه واشتاق اليه

(رَشُوق) بارز و آوند کسی را

(رَشُوق) ظاهر کردن شوق تکلف

و آرزو مندی نمودن

شوق

(شُوق) بالفتح خار شوقه سیکه

اشواق جمع و وَقَطَرَةُ الشُّوْكِ

و همیست بر نهی عیس بر بغا و

شُوقِ مَسُوبِ بَدَانٍ و يقال

جاء فی الشُّوْكِ والشجر یعیث و

عد و بسیار آمد

(شُوقَة) بالفتح سلاح و تیزی آن

تیزی هر چیزی و شدت و سختی

جَنَاقُ قُوَّةٍ و قدرت و جرئت و

بدگالی شمن بیماری است یا آن جدک

و شریست و سرخی است از غلت که بر

اندام پیدا آید و کرده با فکر و آن

آله است که بوی روی جامه را

هموار کنند و امار بر نار جامه

مانند و نیش کردن و معرفه

نام زنی و شُوقَة الْكُتَّانِ

کل و لاست که در آن خار خار است

کنند و بگذارند تا خشک شود و

بدان کتان را از کتان بیره صاف

کنند و و شجر شُوقَة و رخت

خار ناک

(رَجُلٌ شَائِكُ السِّلَاحِ) مرد با سلاح

و تیز خارا ناک

(أَرْضٌ شَائِكَةٌ) زمین خار ناک

و و کذا شجر شَائِكَةٌ

(رَجُلٌ شَائِكُ السِّلَاحِ) شُوقَة شَائِكَةٌ

مرد با سلاح و تیز و شجر

شَائِكٌ و رخت خار ناک شجر

شَائِكَةٌ مثله

(شُوقَة) بجهنم نوعی از شران

و موضع است و همیست نزدیک

قدس

(شُوكَاء) چادر و رخت بافته و حله

شُوكَاءُ جَامَةٍ و رخت از نوی

(شُوكَان) بالفتح موضعی است

بحرین و قلعه است و شهری است

میان سرخس و ابیور و از آن شهر

است عتیق بن محمد بن عبید شُوكَا

و برادر او ابو العلاء عبید بن محمد

شُوكَا نَیْ

(شُوكَان) موضعی است بخارا

(مَشُوق) کمقول علت سرخی

زده و بیماری شری

(ن) شَائِكَةُ الشُّوْكِ و راند او را

زیره و اطراف و دستها و پاها	شوا یا جمع	گوشت تابریان کنند و شواءه	جین شهب (شکر قوب
و سر مردم و هر عضو که نه جای قتل	شیان) بالفتح خون سیاوشان	بر سومی رسید اورا و نیز تشویه	بسیار سلاح
باشه یقال رماء فاشواءه اذ لم	قابض قوی فاطع خون از جمیع اعضا	بر بانی خوراندن کسی را	اشهبان) آن دو سال بی بار
یصیب للقتل و یقال لا تشوی	و و مرد و ورین و دور نگاه	اشتواء) بریان شدن و بریان	که میان آن هر دو سال یا باران نباشد
ولکن یقتل و گو سپندان و	شوشاء) بالفتح شتر ماده	ساختن	باشد
پوست سر شواءه یکی	سبک و و شتاب	اشتواء) بریان شدن	اشهباء) بر سپید سیاهی آمیخته
شواءه) بالکسر باره از بریان	مشوی) که می آن که اورا	باب الشین فصل الهاء	و و کثیبه اشهباء) لشکر گران سیا
شواءه) زن مستار است کوچک	سنگ خطا کرده باشد	ش ه ب	سلاح و و غره اشهباء اسپ که در
و گاو و زوحشی و هو خاص بالذکر	ض) شوی اللحم شیا) بریان کرد	دشهب) بالفتح کوه که بالای	پیشانی آن موسی مخالف سپید
شادی) خداوند گو سپندان	گوشت را و شوی للماء) کرم کرد	آن برف باریده باشد	باشد و و سنه اشهباء) سال فحط
و قدم	آب را	دشهب) بالضم سپید بر سیا	که سبزی باران نرسیده باشد و
سعة شواءیه) شاخ خشک	اشواءهم) داد ایشانرا گوشت	غالب آمده و موصفی است	و کثیله اشهباء) شب بباد سرد و
اشواء) بالکسر و الضم بر بانی	تابریان سازند و نیز بریان	دشهب) محرکه سپید بر سیاهی	و نیز اشهباء) نام سپ قتل بجمله
شواءیه) بالضم باره گوشت جهت	خوراندن آنها را و شوی القمح	غالب آمد و غالب آمد آن شهبه	اشهاب) بالفتح شمرنگ که دو
بر بانی یا عام است	یقال ما بقی من وقت المیدن رسید گندم صالح	بالضم مثله فیها و الفعل من کرم	ثلث آن آب باشد
الشاء الا شواءیه و و اندک از هر چیز	بریان کردن گردید و و ما اعیاء و ما	و جمع	اشهاب) بالکسر و خوش آتش و باره
بسیار یقال ما بقی من اللال الا شواءیه	اشواءه از اتباع است و کذا ما اعیاء	دشهب) کتب ستارهای و شن	از آتش و و خوش هر چیز سپید بالا
ای قبیل و و کار آسان و و بالتثنی	و ما اشیاء بالیاء یعنی چه عاجز است	و سه شب از هر ماه و احد آن شهاب	بر آمده و و اشهاب ناقب) شعله
بقیه از قوم یا از شران هلاک شده	این و و نیز اشواءه بشوی رسید	بالکسر است	افروخته و و نیز اشهاب مرد رسا
رومی همچو کاره از شران گو سپندان	چیزی یقال رماء فاشواءه اذ اصا	اشهاب) کصاحب سپید	و کارا و و نه و لان اشهاب الحرب
و شواءیه الخبز گوده نان	شواءه و باقی گذشتن یقال قضی	اشهب) شیر بیشه و کار سخت نام	ای ماض فیها اشهب ککتب مع
شوی) کنی بر بانی و و یقال فی	فلان فاشوی من غشاء ایهی اقی منه	مردمی ماده بزرگه سپیدی زنده	اشهبان بالضم لکسر و اشهباء طلب
الاباع عوی شوی و کذا عی شیتی	بقیه و و ستور زیره گرفتن و زرد	و و نیز اشهب) سپ بنر خشک	مثله و و بنو شهاب حی است از زمین
ماخوذ من الشوی و هو لوزال	شدن شاخ خرابان	و یوم اشهب) روز بباد سرد و و	و آن شهاب بن عاقل بن ارفع
شویه) کنیه بقیه قوم هلاک شده	اشواءهم تشویه) داد ایشان را	نصل اشهب) پیکان دوده و و	و و جان لان است و شهاب بن عامر

حجایی و این نام او را در جاهلیت
بود و آنحضرت صلی الله علیه و سلم
به شام تغیر فرمود و محمد بن مسلم
بن شهابی هری از امیه حدیث است
(شهابیة) بالضم شیرینی که در آن
و و ثلث و می آب باشد
(شوهب) بالفتح خارشپ
یا خارشپ نر
(شهبان) مح که نوعی از گیاه
(اشاهب) لقب بنو مندرست
بدان جهت که جمال و شستند
(دف) شهبه الحرق و البود سوخت
اورا گرمی و سردی و برگردانید گونه
آن را و و شهبه السنة القوم
لا غرو بی علف گردانید سال هوا
ایشان را و هلاک ساخت
(اشهب الفحل) بچه سبز خنک
آور و کش و و اشهب السنة القوم
لا غرو گردانید سال مو اشی قوم را
کذا فی نسخه من القاموس
(شهبه الحرق شهبان) سوخت او را
گرمی و برگردانید گونه او
(اشهباب) پیر شده افعال شهب
الرأس اذا شاب
(اشهباب) سپید مو شدن سب

(اشهباب) سبز خنک شدن سب
و و جامی سبزه زنده خشک شدن
کشت بقال شهاب الزرع اذا
هائج و بقی فی خیل له شیء خضر
ش ۴ هجره
(شهب) بالفتح مرد پیر و قبل
لا یوصف به الرجال و وسط بر بزرگ
سرو و عصام بن شهب در بان
نعمان بن مندرست
(امره شهبه) زن کلان سال
با اندک قوت یا کنده پیر فانی
شهبور و شهبه مثله
و شهبه الرأس) مبنی للمفعول
بهین و کلان سر
(شهبه بربیعین شهبه) مائل
بسیک شد ریش پست شتر و
شهبه کذا) آماده گریستن گردید
ش ۴ ب د ق
(شهبندق) بالفتح و تقدیم الموحده
على المنشاء التحیه شهری است و
ابن القطاع آنرا شهبندق بدوین
بروزن ففضل خوانده
ش ۴ ج ب
(شهبه) و رهم شدن کار و
مخلوط و شنبه شدن آن

(شهب الامر) و رهم شدن کار
ش ۴ ج ر
(شهابیر) نوعی از مرغ مرد
خوار و واحد ندارد
ش ۴ د
(شهد) بالفتح و الضم انگبین با موم
شهبه اخضر است از ان شهباد
جمع و و آبی ست مرغی مطلق
را از خزاعه
(شاهد) حاضر و مقیم شهود و شهد
کر جمع و و ادای شهادت کنند
و گواه شهد بالفتح جمع کصاحب
و شهب شهود جمع الجمع اشهاد
مثله و و نامی از نامهای نبی صلی الله
علیه و سلم و زبان فرشته روز جمعه
و شربا و تک باقی بر جود است و
آب طبر که با بچه بیرون آید از رحم و کا
سریج و شتاب و و شهود الناقه
اثر و ولادت آن است از خون خزان
و و صلاه الشاهد) نماز مغرب است
(شاهده) زمین
(شهدید) و یک حاضر و گو
و آیین در شهادت و آن که از علم
او چیز می فوت نشود و کشته
در راه خدای بدانجهت که ملائک

رحمت او را حاضر شوند یا آن که
تعالی و فرشتگانش شهادت را
او بهشت یا آن که آواز جمله آن
کسان است که شهادتی از آنها طلب
کرده خواهد شد و روز قیامت
بر امتیهای گذشته یا آن که
افتاده است بر شاهده یعنی
زمین یا آنکه زنده و حاضر است
نزد پروردگار خود یا آنکه شاهده
میکنند ملکوت و ملک خدای
را شهادت و کامران جمع
(زاهد عمر بن سعید بن شهد)
از سیر امیر قلعه است و در نسخه
امیر حرمش و و واحد بن عبد الملک
بن شهداد ب است
(شهد) بالفتح جای حاضر
آدن مردمان و جای اثبات و عو
بهر و گواهی االی شهبه بفتح صا
و ضم آن مثله و موضعی است لقب
اسباجه از خراسان مدفن امام من
(شهود) روز جمعه یا روز قیامت
یا روز عرفه
(شهوده) نماز یا نماز مغرب یا نماز
فجر بدان جهت که ملائک حاضر
می شوند و مرد مصنی را

می نویسند یا ملایکت بلایک روز حاضر میشوند آن را (س ل) شهد علی کذا شهادة	علیه ای صار شاهداً علیه (شهد الرجل شهداً) ندی آور و مرد	(شهد دة) جنسیدن خبر و کور است از جهم
وقد یسکن ذوہ آگاهی یافت بران و شهد که سمعه شهوداً حاضر شد او را و شهد له بکذا شهادة) گواهی داد برای او و داد	(مشاهدة) دیدن و معاینه کردن (شهد) آشهد ان لا اله الا الله گفتن در نماز و شستن با انجا و	با بین ثلث سنین الی ستی شهد به و هو شهد (شهادة) با کسر بلی زبان سخن چین بلیه کار که بیان مردم
شهادت نمود و قولهم شهد بكذا یعنی من بخورم و شهد الله انه لا اله الا الهوا ای علم الله او قال الله او كتب الله وواشهد ان لا اله الا الله	فی الحديث یعلمنا الشهد كما یعلمنا السورة ای التحيات لله (استشهاد) گواهی خواستن در راه خدای گشته شدن یقال استشهد الرجل جمولا	بالضم اشکارا کذا و شهد سقیه بر شد شیر خود را از نیام و و نیر شهد) بالضم اشکارا شدن چیز بر شدی و رسوای با عام است (اشهاد) معروف کردن و یک
یعنی میدانم و بیان می نمایم و نیر شهادة) خبر درست و اگاه فاطمه و شهنشکه در راه خدای تعالی (امراة شهید) کحسن بلا با و زن که شوی او حاضر باشد نزد او خلاف مغیبه بالتا و کسکم گشته شده بی قصاص دیت	ش د ج (شهد لک) بالفتح و شاهد لک بالف و انه قنبت بن بربع و و بهی را سود و و کرم که و دانه را اکلا و ضادا بر شکم باشد و فرج مشهی و بهی بالعرض بعد از تحلیس اجزای حاره و بقای اجزای بار و	(شهر) بالفتح و اما و تراشه نمان ماندی و ماه نو ماه یا وقتی که اشکا گرد و و قریب بکمال رسد و یکماه لانه فقه بالقرآن و شهد و جمع و و نیر شهر بن حوشب محدث است متروک (یوم شهوة) بالفتح از بزرگ ترین روز ای بنی کنانه است
(اشهاد) حاضر گردانیدن و آوردن مرد و بالغ شدن و خرد جیض آوردن آن گشته شدن راه خدا یقال شهد الرجل جمولا ای قتل فی سبیل الله و گواه گردانیدن یقال آشهد لله فشهد	مخدر و مضعف حواس و جگر بعه و موت فساد رنگ خسار قوط عصاره آن گشته کرم گوش ش د د (شهد) کجعفر و کلان حسب رفاه و ولتند	(شهید) کامیر معروف جامی نگو و بزرگ نام آور (انان شهید) خرا و ده پهن تن فراخ و امرأه شهید مثله (شهران بن عفرین) بدر قبیل
		ش د ج (شهر) بالفتح و اما و تراشه نمان ماندی و ماه نو ماه یا وقتی که اشکا گرد و و قریب بکمال رسد و یکماه لانه فقه بالقرآن و شهد و جمع و و نیر شهر بن حوشب محدث است متروک (یوم شهوة) بالفتح از بزرگ ترین روز ای بنی کنانه است

ج

بسیار کند و اورا	و رایحه او مانع قوبا و رافع و درد	شکفته فیمات	و شرگفتن چه دیگر او سخن
(اشتهار) آشکار کردن آشکارا	سر محو و رین	ش ه ل	گر و اندین
یقال شکره فاشته	ش ه ق	(شکل) بالفتح لقب فندریاست	(شکل ماء الوجه) رفتن
ش ه سرب	(شاهی) بلند از کوه و بنا و جز	ش ه و روغ و منه فیه و لغ و شغل	آب روی ست
(شکرب) بالفتح مرد کلان سال	آن رگ بالا برآمده و رگ	ای کذب	(اشکلال) بیش چشم شدن
الموت بالهاء و حوضه زیر خرابان	بوسی بالا و قولهم فلان ذو	(شکلة) بالفتح زن کلان سال	ش ه ل ج
شکریه یکی	(شاهی) یعنی اوخت چشم است	زن میانه تمام عقل خاص بالنسبة	(شاهلوج) نوعی از بزرگ
(شکربان) دهمی ست بنوا	هذا ما فی الصحاح حیث قال فلان	لا یوصف بها الرجل	اراجا ص است
خالص	ذو شاهی اذا کان یشتد غضبه	(رجل شکل) مرد پیش چشم و	ش ه م
ش ه ت رج	و فی القاموس و هو ذو شاهی	و نیز اشکل نام مردی بی ست	(شهم) بالفتح نیز خاطر جالاک
(شاهترج) عربی است و مرکب	لا یشتد غضبه	و منه یؤخذ الا شکل که	شهم با ک جمع و استبر
القوی و در حرارت معتدل و در دم	(شقیق الحمار) با گ خ	است از عرب	توانا و بهتر مطاع شهوم حتم و
شک نقوع برگ و آن قوبا و	شهاق الحمار مثله و قبل شقیق	(شکلاء) مؤنث اشهل است و ح	سنگ است که بر در خانه صید شیر
جرب و حک و پهای کهنه رافع	الحمار آخر صوته شهاق مثله و	(شقال) کسحاب دهمی ست بصر	گذرانند که چون شیر در خانه و کید
و آب تازه و می با تمرندی منفی	زفیره اوله و یقال الشقیق	(شکیل بن نانی) کزیر از تبع	در بدان سنگ بند گرد و و کور
سده و اسحا	النفس الزفیر اخر اجه و منه ضحک	تا بعین ست	است که در بین و و شهم بن مرعا
ش ه س ز سر	شهاق اذا ددده فی الصدر	(س شکل شکلاء) محرکه پیش	محاربی ست و و شهم بن مقدام
(شکریه زور) مدینه زور بن	(شهاق) کفراب کوهی ست	چشم گردید و و نیز شکل محرکه	شیخ ست مردی را و و شهم بن
ضحاک است	(ف ص س) شقیق شقیقا و شهاقا	(شکلة) بالضم پیش چشمی نیکو	عبد الله و سلمه بن شهم محمدان
ش ه ز	بالضم و شهاقا بالفتح گردانید	ازان یا شمله آن ست که حدقه	اند و و و شهم بن زید بن ابی شیه صحابی
(تمر شکرین) مذکور است در سین	گریه را در سینه خود و	چشم بصری زند و خطهای سرخ	(شیههم) بالفتح خار شیت نریا خار
ش ه س بام	و شقیقت عین الناظر علیه رسید	نبوده باشد مانند شکله لیکن کعبه	بشت نر کلان خار
(شاهنبرم) و بجای با فانی رجا	اورا چشم رخم و و شقیق شهاقا	است از کمی سیاهی حدقه بخدی	(شیهة) بالهاء کننده پیر کلان
سبزل بر روی محلل جمیع اورام	بلند گردید و و شقیق شکلة	که گویا بابل بصری ست	سال
و منوم و مفتحه سده و مانع	بالفتح نوره نر و یقال شقیق	(مبشاهلة) با هم و شام و اد	(شهم) کسحاب غول بیابانی

(مَشْهُومٌ) تیز خاطر جالاک و ترسان بيم ناک	(رَجُلٌ شَهِيٌّ) کفن مرده و خواهان وارزند و طعام شهی طعام مرغوب	(شَيْءٌ) بالفصح خیر ما شیا جمع	عجرات ممنوع الصرف آید
(ك) شَهْمُ الْفَرَسِ شَهَامَةٌ) تیز رو و توانان لرزه و زنده نامه	(س) شَيْئُهُ شَهْوَةٌ) دست و خست آن را و آرزو مند	بفتح الواو و کسر هاء مثله اصله	گوید مانند بین و بین و تصغیر
(ف) شَهْمُ الْفَرَسِ شَهْمًا) تیز خاطر و جالاک شدن	دی گردید و نیز شهوة خواهانی	اشیاء علی افعال غیره باید	شئ شئی است لغت میں کسرن
زجر کرد سپ را و شَهْمٌ فَلَانًا) شَهْمًا و شَهْوَمًا) ترسانید او را	(اَشْهَاءُ اَشْهَاءٌ) دا و مرغوب و خوشه او را و اَشْهَاءُ يَعْنِي) چشم زخم رسانید آن را	را حذف کردند و اخیرا بالف بدل کردند و اول ابو و یجمع	یا شئ کلمه است که بدان اظهار تحجب کنند گویند یا شئ مالی مثل
و بيم کرد و این معنی از نظر نر آید	شاهان	هاند ارد و اَشْهَاءُ بزرگ	یا بی مالی
(شَهْمَةٌ) بالفصح کنده بیر	(تَشْهِيَةٌ) بر خواهانی چیره	افعل است جمع بر غیر	سم است مصدر را يقال كل شئ
(شَهْمِيلٌ) بالکسر بر بطنی است	انگختن کسی را يقال هذا شئ	واحد خود مانند شعر از بر ا که	بشیاة الله تعالی ای به مشیتة
شهن ز	بشهی الطعام ای یعمل علی اشتهاء	فاعل بر فعلا ج جمع نشود پس	الله
(شَهْنِيزٌ) بالکسر شو نیز است و گذشت	(اَشْهَاءُ مُشَاهَاةً) مانا و مشابه او شد	همزه را که میان یا و الف است جهت تخفیف حذف کردند و لهذا غیر	شئان کشیعان مرد و نظر و نگار
شهان	(مُتَشَهٍّ) خواسته و مرغوب	مصرف آید و بوی الخلیل	شئان کشیعان مرد و نظر و نگار
(شَاهِيزٌ) مرغی است شکاری و مذکور است درش و عمو در آرزو	(اَشْهَاءُ) خست آرزو و آرزو وی نمود و دوست داشت	منه جمع ل و ا حدها المستغیل	شئان کشیعان مرد و نظر و نگار
ش و	(تَشْهَاءُ) خواهانی آن کرد	وهوشی فاستنقلوا الهنیزین	شئان کشیعان مرد و نظر و نگار
(رَجُلٌ شَاهِي الْبَصَرِ) مردینه نظر قلب شایه البصر	آرزو مند وی شد و نیز تشهی خواهانی نمودن بعد خواهانی	اخرها فنقلوا الادلی الی اول	شئان کشیعان مرد و نظر و نگار
(شَهْوَانٌ) مرد خواهان آرزو مند	يقال تَشَهَّيْتُ عَلَى فُلَانٍ اِذَا اقْرَحْتَ شَهْوَةً بَعْدَ شَهْوَةٍ	الكلمة فقالوا اَشْهَاءُ عَلَى لَفْعَاءُ	شئان کشیعان مرد و نظر و نگار
شهو ای مثله شهوی مونت	بالشپ فصل الیاء	و بر مذهب کسائی افعال است مانند	شئان کشیعان مرد و نظر و نگار
شها و علی فعالی جمع و موسی	شهو	نرخ و افراخ که از جهت کثرت استعمال و مشابهت بفعلا در	شئان کشیعان مرد و نظر و نگار
شهو ان شاعر است	شهو	جمع بالف و نا مانند صحرار و	شئان کشیعان مرد و نظر و نگار

شيب

شرب

(شَيْب) بالفتح موى وسيد موى
پيرى وسيد شدن بعد الفعل من
ضرب يقال شاب رأسه شيباً
وشَيْبَةً يعنى سيد گرديدار و شَيْبٌ
شَابٌ مبالغه است مانند ليل لال
وَأَشْتَعَلَ الرَّأْسُ شَيْباً نصب
عَلَى التَّمْيِيزِ أَوْ عَلَى الْمُضْدَلِّ لَأَنَّ
أَشْتَعَلَ الرَّأْسُ بمعنى شَابَ
(شَيْبَةً) کوپى است باندلس
وشَيْبَةُ بن عثمان حجي مفضاج
كعبه در اولاد او است و جبَلُ
شَيْبَةَ کوپى است مشرف بر مروه
و هو ابوشَيْبَةَ خذرى وشَيْبَةُ
بن عَثْمَةَ خال معاوية بن ابى سفيان
صحابيان اند و نیز ابوشَيْبَةَ
کنت فروخ که پدر شيبان است
(شَيْب) بالكسر دوال نازبان
و کوپى است و حکايت آواز لب
شتر وقت آب خوردن کوپى هاى
پيرى
(أَشَيْب) سبيد موى پيرفت
است از ضرب بوى غير قياس و
لَا أَفْعَالَهُ شَيْبٌ بالكسرحج شَيْبٌ
بضمين مثله و يوم أَشَيْب

شيب

روز سرد يا رنگ بى باران
(ليلة شَيْبَاء) بالاضافة شب
که در آن دوشيزگى زن دوشيزه
رېوده شود يقال بَاتَتْ فُلَانَةٌ
بَلِيلَةَ شَيْبَاء اذ انقضت بَاتَتْ
بَلِيلَةَ حُرَّةٍ اذ لم تقضَ و آخر شب
از ماه
(ابوبکر بن شائب) محدث
است و متاخر
(شيبان و ملحان) وقد كبران
نام دو ماه زمستان است که در آن
سرودى زياده باشد و شَيْبَان
بن ثعلبه و شَيْبَان بن جهم
قبيله اند و يوم شيبان و سردى
ابرنگ بى باران
(شيبين) بالكسر دوى است
نزد يك قاهره
(عبد الله بن شيباب) كنداد
صحابى است
(مَشَيْب) سبيدى موى
(أَشَاب) راسه و راسه سبيد
گرديدار و أَشَاب الرَجُلُ حَباً
فرزند آن پير گرديد
(شَيْبُ الْحَرَنِ) رَأْسُهُ و بَوَاسِهِ

شيبه

سپيد گردانده سر او را و شيبه
(الْحُرُّ) پير ساخته او را اندوه
شيت
(شَيْتَان) بالفتح گروه اندک
از ملخ و خزان
شيت
(شَيْتُ بن آدم) عليها السلام
وصى پدر دوى عهد او است اول
که کعبه را بکل و سنگ بنا کرده
و پنجاه صحنه بروى نازل شد
هفت صد و دوازده سال زندگى
کرد و بعد فوت در غار بقرين مشغول
گشت
(شَيْخ) کيسل محدث است و از
طاوس روايت میکند
شى
(شَيْخ) بالكسر گياپى است بفا
در منه و نوعى زچاد راى يمن
و مرد جد و کار را و مرد چنر
شياح بالكسر جمع و ذوالشَيْخ
موضعى است بيمامه و بجزيره نينه
و ذَاتُ الشَّيْخ موضعى است
در ديار بنى يربوع
(شَيْخَةُ) بالكسر آنکى است شربى

شيبه

فيد و دوى است بکلب از آن است
يوسف بن اسباط و عبد الحسن بن
محمد تاجر محدث و مولای او پدر
و پسرش محمد بن بدر و احمد بن سعيد
بن حسن احمد بن محمد بن سهل
شَيْخِيَان که محدثان اند
(شايخ) مرد جد در هر کار و صاحب
غيرت و نرم رونده و سپ سخت
نفس کوپى است
(شياح) بالكسر قسط و نیز گوشش
در هر کار و پيريز
(شَيْحَان) بالفتح صاحب شک
غیور و مرد پر خرد بهمين کاهى
سخت نفس و دراز از هر چيزى
و کيسر و آنکه در دويدن نرمى کند و
کوپى است بلند در خالى قدس
(أَشَيْخ) کا حمد قلعه است بهمين
(ناقة شَيْخَانَة) شتر ماده شتاب
(مَشْيُوحَاء) بالمد و يقصر زمينى
که گياه شخ رو ياند و کار سخت
و کارى که در آن مبادرت نمايند
مَشْيُوحٍ مقصود امثله يقال هُم
و مَشْيُوحَاء و مَشْيُوحٍ من امهم
اى فى امر يبتدون به او فى اختلاف
(ض) شايخ الرجل على

شیخ

شیخ

شیخ

شیخ

۱۱

<p>حاجته) جد کرد در حاجت خود و نیز احراز نمود (مشیخ) کقیم مرد در کار و مرد متوجه بر تو در و باز آید و تو انا و مانع چیز می را که غائب و پس پشت اوست و جمل شیخ شتر تو انا و سرج نیز شتر پس بر آمد به بند (اشاحت الارض) گیاه شیخ رو باند زمین و اشاح الرجل بر پیر کرده و اشاح علی الشئ گوش نمود در کار و دوام کرد بر آن و اشاح الفرس بدانبه فروخت دم رلو بالمهله ایضا و هو الصوب و هو اشاح بوجهه) اعراض نمود شایخ مشایخه و شیاخا) جد کرد در کار بر پیر نمود و نیز مشایخه با هم جنگ کردن (تشیخ) از ساندن بنظر مضایقه نکر بستن خصم را شیخ (شیخ) بالفق مرد سن که سن در وی هویدا و آشکار گردیده باشد یا از پنجاه یا از پنجاه و یک تا آخر عمر</p>	<p>(شیخان) بالفق عقبی صعب عبد الله محدث و موصی است بمدینه که لشکر گاه نبی بود و صلی الله علیه و سلم بر روز احد و نیز نام اطمی (ض) شایخ شیخا) محرکه و شیوخه و شیوخیه و شیوخه شیخوخیه پیر گردید و خواجه شد (تشیخ) خواجه و پیر شدن خواجه و پیر خواندن کسی را بر زگی و ب عیب کردن بعدی یعنی در صواب نمودن (تشیخ) خواجه و پیر شدن (تشیخ) خواجه و پیر نمودن خود را شی (شیخ) بالفق سرچم بدان دیوار را اندازند از آگ و مانده آن (شیخ) بالفق سر خواندن شتر را و ب مالیدن پوست را (مشیخ) بالفق و کسر الشین شیخ اندود (ض) شاد الحائط شیخا) بالفق شید اندود دیوار را یا بلند گردانید آن را و شاد فلان) بپاک شدن (اشاد) برافراشتن چیزی را و برافراشتن از وی کاسها سازند یا آن بنوس</p>	<p>یا تا باشد و الکی شیخون مسئله و خوانجه و صاحب ای صاحب و انقند شیوخ بضم شین کسر آن جمع اشیاخ و شیخه کعبه و شیخه و شیخان بالکسر و مشیخه بالفق و مشیخه) بکسر شین و مشیخه و مشیخه بضم یا و مشایخه مثلا و نیز شیخ) دخی است و شیخ المرأة) شوی ن و در ساق الشیخ موضعی است باصفها و اشیاخ الجویم) اصول سارا است که بفت است (شیخه) زن پیونش شیخ است و ریگانی است پیچیده به بلاد اسد و خطله و منه قول ذی الحرق الطهوی علی الصمد و مرجح بالشیخه الیقضع (عبد اللطیف بن نصر شیخی و عبد الله شیخی بن محمد بن عبد الجلیل محدثان اند و مشوب شیخ میهنه (شیخ) بضم الشین کسر ماضی شیخ است و شیخ بو او کمتر (شیخه) بالکسر شیخه است سبیت یا البیاضها (شیخه) معتدل از هر چیزی</p>	<p>اول از آشکار کردن چیزی نسبت کردن سخن را بکسی بلند گردانیدن قد و منزلت کسی را یقال اشاد بذکره و تعریف کردن و شاساندن گم شده را و بپاک کردن (مشیخ) کوبیدن و اندود برافراشته و دراز قال و قول الجوهري المشیخ للجمع غلط و انا المشیخ جمع المشید انتم یقال قصرو مشید بالتشید و التحفیف بروج مشید (تشیخ) برافراشتن چیزی و شید اندود کردن شد و للمبالغة (تشیخ) پوست را خوشبوی مایلین شدن ج اشاذلج) معرب شاه دانه و مذکور است در صفا ج شی (شیخ) کعب هر نبات که بر ساق ایستد شیره یکی (شیخ) کتاب روز شنبه اشید و شیر کصرد و شیر بالکسر جمع شی (شیخ) بالکسر خوبی است سیاه که از وی کاسها سازند یا آن بنوس</p>
--	---	--	--

<p>(شیع) بالفصح بجه دوم که میان ایشان بگری نزاده باشد يقال هذا شیع هذا وشوع هذا چنانکه گشت غیر مقوم</p>	<p>یا پریشان بپراگنده از کثیر شتر ماده (شیع) (سهم شاع) (فیه) فاش آشکارا کردم آن چیز را و شاع</p>	<p>و شیعو ع و شیعانا محرکه آشکارا (شیع) (ساعت) (زین بدان جهت که بلع</p>	<p>فی الاخیة له النب علیه و سلم عن المشیعة هی بالکسر یعنی گویندی که از</p>
<p>جمع و مقدار و اندازه يقال اقام فلان شهرا و شیعته و اتیانها او شیعته ابعده بمقدار و مده و</p>	<p>شوی خودست و خبرهای پریشان (سهم شاع) بهره بخش ناکرده</p>	<p>الاناء) بپرکرد آورد و شاع ع السلام کما تقول علیکم السلام</p>	<p>باعث لاغری تا بگویند آن نزد و همواره خود را تابع و پی رو</p>
<p>شیع الله اسم است مانند تیم الله شیعته بالفصح درختی است که گل آن را زنبور عسل می خورد و شهد آن صاف و نفیس ترین شهد است و</p>	<p>(شیع) (بالکسر) سیم ریزه که بدن آتش افروزند و بفتح و نای شبان یا بانگ آن خوانندگان یا خواندگان رسته پس مانده را</p>	<p>مفارق یا پرکنند شما را سلام است (شیع) (بالکسر) سیم ریزه که بدن آتش افروزند و بفتح و نای شبان یا بانگ آن خوانندگان یا خواندگان رسته پس مانده را</p>	<p>بجانب ضعف و لاغری محتاج آن بود که کسی تابع و پی روان باشد تا از پس براند و بدون آن رفتن نتواند</p>
<p>بدان جامه را خوب بوی کنند (هو شیع نساء) بالکسر یعنی او تابع راسی زن و او امیرش کننده با آنها است</p>	<p>(شیع) (کسین) تابع و پی در شیعاء جمع يقال هم شیعاء فیدای کل واحد شیع لصاحبه</p>	<p>و شاع ع الله بالسلام تابع و یار شما گردانند خدای سلامت را و هذا</p>	<p>شیع باللیل تشیعا برگردانند شتران را و شیع فلانا برآمد با او تا وداع کند او را و برساند او را در منزل کسب کرده و شیع رمضان</p>
<p>و مذکور مونت در بزی یکسان است و گروهی از یهوداران علی فاطمه و اولاد ایشان رضی الله تعالی عنهم و هو انتم لهم خاصا شیاع و شیع کعب جمع</p>	<p>(شیع) (بالکسر) کسین و پی در شیعاء جمع يقال هم شیعاء فیدای کل واحد شیع لصاحبه</p>	<p>(اشاع باللیل) بانگ کرد و شتران را و شاع ع الله بالسلام تابع و یار شما گردانند خدای سلامت را و هذا</p>	<p>روزه دشت بعد رمضان شش روز و شیعته بالنار سوخت آن را</p>
<p>و گروهی از یهوداران علی فاطمه و اولاد ایشان رضی الله تعالی عنهم و هو انتم لهم خاصا شیاع و شیع کعب جمع</p>	<p>(مشیع) بالکسر کسین و پی در شیعاء جمع يقال هم شیعاء فیدای کل واحد شیع لصاحبه</p>	<p>اظهارت و تابع و بار گردانید چیزی را و شاع ع الله بالسلام تابع و یار شما گردانند خدای سلامت را و هذا</p>	<p>دلیگر گردانید او را و نیز تابع و پی رو کرد و شیع الزاعی دمی</p>
<p>و گروهی از یهوداران علی فاطمه و اولاد ایشان رضی الله تعالی عنهم و هو انتم لهم خاصا شیاع و شیع کعب جمع</p>	<p>(مشیع) (مکنه) که وی خشک میان همی که زمان در وی می بینند</p>	<p>سلامت را پی رو و بار شما گردانند و شاع ع الله بالسلام تابع و یار شما گردانند خدای سلامت را و هذا</p>	<p>مشیع (لاحق و پس آئیده</p>
<p>(محمد بن منصور شیع) بالکسر از گروه منصور است و محدث شاع) کثیر شتر تیره بگشتی</p>	<p>(اناء مشیع) بفتح سیم آورد و شاع شیع و شیوع و مشاع</p>	<p>مشیع) (مکنه) که وی خشک میان همی که زمان در وی می بینند</p>	<p>را و او از گردن او و بعد بالبار و در پی رفتن در کاری کسب کردن</p>

شیت

شیم

شیم

شیم

در پی رسیدن کسی (شیت) دعوی شیت کردن خود را شعی نمودن (مشیاع) شریک یقال هما متشاعین فدا و متشاعان یشریکان فیها (تشایع) همه گیر شریک شدن خود در شعی نمودن شعیف (شیتف) بالکسر خاری که در دهن باشد شاخ خرما باشد شعیق (شیتیق) بالکسر سرکوه و سخت ترین جای مادران یا ناحیه هموار و نوار گذارد و کوهی است و سرزده و نوعی از ابرای و جانب طرف چیزی می موی دم است شیتفه یکی و مرعی است آبی خرد سپید رنگ شکاف تنگ در کوه یا در سرکوه یا در میان سنگ بزرگ و کوه دراز و موضعی است وذو الشیتین) موضعی است دیگر (شیتقه) مرعی است آبی واحد شیتق است (شیتقان) بالکسر دو کوه اند یا موضعی است نزدیک مدینه (شیتاق) بالکسر ستر طایب الفعل	من مغرب شیم (شیتیم) بالکسر راهی است (شیتمه) بالکسر خوی و بهمن و خاک بر کنده از زمین شیتیم کعب جمع (شیتوم) بالضم سیاهان یقال نبات الخاص شیتومها و حصارها شیتومها و بیضا و رواه ابو عمر شیتومها ای بالکسر (شیتام) لقب هشام پیر احمد و ابن شیتام) محدث است و نامش ابراهیم بن محمد بن احمد بن شیتام و بلاد است شیتام) مذکور است در شیم (شیتامه) خال شیتام جمع شیتامات مثله و نشان مخالف نگین و نشان سیاه و در بدن در زمین شیتام جمع و شتر ماده سیاه و منقوهم ماله شیتامه و لا یضاه و کتبه ماه و ابن الشیتامه) یحیی ثقفی محدث است (وذو الشیتامه) لقب خالد بن جعفر بدان جهت که در مقدم سر خود خالی داشت و لقب محمد بن	عمر بن لید بن عقبه و نیز شیتامه کوهی است بکه قال تصحیف من المتقین و الصواب لید و یلمیم وقع و کتب الحدیث جمیعها انتهی قلت و فی النهایه و فی شعر بلال و هل یبدون لی شیتامه و طقیل و همما جبلان شیتوفان علی فحشیة و قیل عینان عند هاقیل ایه شایه بیا و هو جبل حجازی الحمد بن محمد شیتامانی و محمد بن اسمعیل شیتامانی) محدثان اند (شیتیم) محکمه هر زمین که آن را پیش ازین کنده باشد و بر سخته و صلابت خود باقی بود (اشیتیم) کا حمر با خال شیتیم بالکسر جمع و بنوا شیتیم قبیله است و صله بن شیتیم تابعی (شیتماء) بالفتح و المد دختر حلیمه سعدیه خواهر رضاعی نبی صلی الله علیه وسلم (شیتام) بالفتح زمین نرم (شیتام) بالکسر خاک و یفتح و موش شیتیم کلیل جمع (اشیتامان) بالفتح دو موضع اند (شیتیم) کنیز و یکسر ابو جاسم	صحابی است یا آن خون و است شیتیم ابو مریم بکری تابعی است و عده بن شیتیم از قاتلان عثمان (میشیم) کبکج با خال (میشیمه) بفتح سیم آلون و آن پستی است که بچه در روی باشد در جسم میشیم و مشیتیم جمع (مشیتوم) بالنقص با خال مشیتوم بالتام مثله (ض) شیتام سینفه شیتام) بالفتح در نیام کرد شمشیر را و بر کشید آنرا از لغات اضداد است و شیتام البرق) سرد و انگریست برق را بامید باران که کجا بار دگجا رود و شیتام ابو عیمیه یعنی رسیده زده در برودن و شیرنگ مراد خود را و شیتام فلان) غبار الود ساخت هر دو یا می را بخاک و شیتام فلان) ظاهر شد بر پوست او خط سیاه و شیتام شیتام و شیتوما استوار و رست کرد حمله را در جنگ و شیتام فی الشی) درآمد دران چیز و شیتام الفرس و فی الفرس) ساق خود را بر سپهر و شیتام الفسی) پنهان کردن
---	--	---	--

چیز را در آن	(شانه) در هیئت بصر :	بچپش چشم کشا و ن یقال صاصاً	(مبطل) کز برج و تضم البیاء
(اشامة) در آمدن در چیزی	(مُشاین) عیها جمع مشاین است	الحِجْرُ إِذَا حَرَّكَ عَيْنُهُ قَبْلَ التَّفْقِیْهِ	ص و ر
(سُتَمَ مَا بَيْنَهُمَا شَتِیْمًا) اندازه	(ض) شانه شینا) عیب کت اورا	أَوْ كَادَ يَفْتَحُ هُمَا فِي الْحَدِيثِ فَحَنَّا	(صا و ر) کجفر موضع است
کرد آن و شتم یدید فی راسه	صد رانه	وَصَا صَاتَمَ أَيْ الْخَصْرَ نَا قَرْنَا لَمْ يَبْصُرْهُ	(صوا ر) کخراب موضع است
او توبه) دست خود را در سریا	(شین شینا حسنة) نوشت	و تر سیدین خوار گردیدن در ام	بمدینه
جامه اوزده کت اورا و نیز	شین نیکو	شدن و بانگ برزدن و گشتی	صک
شیتیم) در آمدن در چیزی	شیه	نا پذیرفتن خرابان و دانه سخت	(صا کت) بالفتح بوی چوب تر
(اشتیام) در چیزی در آمدن	(شیه) عیب گوی تر	نا کردن و بد دل شدن مرد	(رجل مئیک) ککتف مرد سخت
(ششیم آباء) مانند پدر شد در	(شیه) کعبور بسیار عیب گوی	(صا صا من فلان) تر سید زوی	و درشت و توانا
خوی و طبیعت و در شکل و روش	مردم یقال هوشیوه من شیل لند	و رام او گردید	(س) صیک الدام صا کت
و شیمه الشیب) در آمد اورا	(ض) شاهه شیها) عیب کت اورا	صتب	بالتحریک بسته شد خون و نیز
پیری و نیز ششیم در چیزی	شی ی	(صو بیه) بالضم بنا کندم و	صا کت) بد بوی خوی زدن از مردم
در آمدن	(شیا) بالقصر دهی است بخارا	ذخیره آن	یقال صیک اذ اعرق فها جت
(اشتیام) در آمدن در چیزی و	ازان است ابو نعیم بن عبد الصمد	(بنیه بن صواب) کخراب	منه ریح منتهه و صیک به
منظور نظر شدن یقال اشتام الشئ	بن علی شیا فی کذا جاء و القیا	تابعی است	چسید آن
اذا صار منظوراً الیه	شیه	(صوابیه) کخرابه بعضی پیش و	(مضاء کت) سختی نمودن در
شین	الکتاب الذایع عشره اصدا	یکی صواب بخذف تا و صیبان	کاری یقال ظل یصا لکنی ای شیا
(شین) بالفتح عیب زشتی	باب الصاد فصل الهنر	بالکسر جمع	ص و ل
خند زین	ص و ص	(مضاب) کمترین یک سیراب و پر	(صا کت) حمله کردن و دیدن شتر
(شین) حروف از حروف مجسمه	(صصی) کز برج اصل چیزی	(س) صتب من الشراب) و جزان بر مردم و الفعل من کرم	یقال صو ل البعید اذ اوانب لند
هجا موسمه و لها حظ من التقیم	و صصی) کتندیل شده	و صتب راسه) رشکناک گردید	او صار یقتل الناس بعد علیه
و التفتیته و حرجها الشجر وهو	(صصاء) خراکه دانه و سختی	(اصاب راسه) بمعنی صیب اسه	جمل صیل ککتف و صو ل کخذ
مفرج الفم و شاد بن شین	نشود صصاءه یکی	ست	نفت است از آن
محدث است و ادیس بن ششام	(صا صا) نگرستن خراستریک	ص و ب ل	(صیل الفرس) آواز است
شین شاعر اندلسی است			

صِبْء

صَمَّ (صَمَّ) كَصَاحِبِ شَيْءٍ

صَمَّ (صَمَّ) بِسَارِ آبٍ خُورِدَ

صَمَّ (صَمَّ) الْجَيْشُ عَلَيْهِمْ رَاهُ

وَدَّ لَشَرِّكَاءِ بَرَايَتَانِ

صَمَّ

صَدَاءُ (صَدَاءُ) بِالْفَتْحِ آبِي كِهْ اَزْ بَچَرَانِ

بَعْدَ وِلَادَتِ بَرَّآيِدِ

صَمَّ (صَمَّ) كَعَنِي دَيْلَتِ اَوَّازِ جُوزِ

مَآئِدَانِ مِثْلِ خُوكِ وَ مَوْشِ

رَبِّ وِیَلِ وَ كَلَامُ مَوْشِ سَگِ وَ قَتِ

رَوَّیَا عَامِ هُ

فَضْ (فَضْ) صَدَايَ صَمَّيَا اَوَّازِ كَرْدِ

وَمِنْهُ مِثْلُ جَاءَ سَا حَايَ صَمَّ

يُالْمَالِ النَّاطِقِ وَ صَامَتِ وَ

قَالَ اَيْضَا جَاءَ بِهَا صَدَا وَ صَمَّ

وَمَقْلُوبٌ مِنْهُ وَ فِي الْمَثَلِ بَلَدُ

عَقَبَتْ وَ قَصِي وَ دَرِ حَقِّ شَخْصٍ كَوْنِ

اَوْزَيْتِ دِهْدِ بَا نَكِ كَنْ

اَصْدَانِيَّةُ (بَابُ نَكِ) اَوَّازِ اَوَّازِ

اَصْدَايَ الْفَرَّخِ (بَابُ نَكِ) اَوَّازِ

نَمُودِ جُوزِ

بَابُ الصَّادِ فَضْلِ الْبَا

صَبَّ

صَابِي (صَابِي) اَزْ كِيشِ بَكِيشِ شُونَدِ

صَبْ

صَابُونُ جَمْعُ صَبِيلَةٍ لِقَضَاءِ مَتَدِ

بَجْعَلِ الْمَهْمُوزِ مَعْتَلًا وَ قِيلَ هُمُ

يَزْعَمُونَ اَلْهَمَّ عَلَى دِينِ اَبِيهِ عَلَيْهِ السَّلَامُ

وَ قِيلَ هُمُ جَسَنٌ مِنْ اَصْلِ الْكِتَابِ

فَقِيلَ لَهُمْ مِنْ مَقَبِ الشَّمَالِ عِنْدَ

مُتَصَنِّفِ النَّهَارِ

(فَاك) صَبَا صَبَاءٌ بِالْفَتْحِ وَ صَبَّ

وَ صَبَّوَةٌ (بَضْمَتَيْنِ) اَزْ كِيشِ بَكِيشِ

شَدَّ وَ صَبَا عَلَيْهِمُ الْعَذَابُ رَاهُ

نَمُودِ بَرَايَتَانِ دُشْمَنِ رَاهُ وَ صَبَا

عَلَيْهِمْ نَمُودِ اَرَشْدِ بَرَايَتَانِ وَ يَقَالُ

قَدَّمَ لَطْعَامَهُ فَمَا صَبَا يَعْنِي مَشِ

كَرْدِ شَدَّ طَعَامِ اَوْ بَسِ اِنْ كُنْتَ نَهَادِ

وَرَانِ وَ زَمَرِ صَبَّ وَ صَبَّوَةٌ بَرَّادِ

وَنَدَانِ كُودِكِ وَ شَرِّ شَرِّ كَرْدِ

اَمَّنِ سَمَّ شَكَّ فَمَدَّ وَ طَلُوعِ كَرْدِ نَرَا

(اَصْبَا الْيَتِيمُ) بَرَّادِ نَرَا وَ قَدَّمَ

طَعَامَهُ فَمَا اَصْبَا يَعْنِي اِنْ كُنْتَ نَهَادِ

وَرَانِ وَ اَصْبَا لَهُمْ اِنَّا كَا هُجُومِ

اَوَّازِ بَرَايَتَانِ

صَبَب

(صَبَب) بِالْفَتْحِ اِنْجِهْ رِيخْتِهْ شُودَازِ

طَعَامِ وَ بَرَّادِ وَ مَاءُ صَبَّ آبِ

رِيزَانِ وَ رَجُلٌ صَبَّ مُرْعَاشِ

صَبَّةُ مَوْنَتِ

اصب

(صَبَّةٌ) بِالضَّمِّ اِنْجِهْ رِيخْتِهْ شُودَازِ

طَعَامِ وَ بَرَّادِ اِنْجِهْ رِيخْتِهْ شُودَازِ

وَرَنْجِي هُ اِتِ سَرِخِ وَ آبِ رِيخْتِهْ شُودَازِ

شُرَانِ رِيخْتِهْ گُوسِ پَنْدَانِ يَا مَابِينِ

تَا چِلِ يَا كَلِهْ شُرَانِ كَمِ اَزْ صَدِ

گَرْدِ مَرْدَمِ وَ بَارِهْ شَبِيقَالِ مَضَّتِ

صَبَّةٌ مِنَ اللَّيْلِ اِي طَائِفَةً مِنْهُ وَ

اِنْ كَلِ زِهْرِ چِيَزِي بَاقِي آبِ رِخُورِ بَاقِي

شِيرِ

(صَبَب) مُحَرَكَةُ زَمِينِ شَبِيبِ وَ بَنِي كَلَابِ رَا

بِسْتِي اِسْمُ هُ مَصْدَرُ رَا وَ رِيزِشِ

جُوزِي وَ رَاهِ وَ زَمِينِ رِيكِ زِرَانِ

اَصْبَابِ جَمْعِ

(صَبُوب) كَصَبُورِ رِيخْتِهْ اَزْ آبِ

شَدَّ اَزْ چِيَزِي وَ مَرْدِ شَجَلِ وَ تَوَانَا

وَ چَا لَكِ وَ حِيْنَسِ صَبَّابِ

حَمْسِ يَا كُوشِ وَ حَمْسِ نَوْعِي اَزْ

نَوْبِ آبِ بَاشَدِ وَ كَدَشْتِ

عَشَقِ وَ تَنَكْدِ لِي اَزْ عَشَقِ

(صَبَابَةُ) بِالضَّمِّ بَاقِي آبِ شِيرِ

خُورِ وَ مَقْيَسِ بِنِ صَبَابَةِ

رِيخْتِ آبِ بَرَّادِ رَاهِ وَ صَبَّ هُوَا

رِيخْتِهْ شُدَانِ لَازِمِ مَعْدِ وَ صَبَّ

فِي الْوَادِي (فَرُودِ اَمْدِ وَ رَوَادِي

وَ صَبَّ مَالُهُ) مَجْهُولِ اَفْتِ بَلِ

خَا وَ دَخْتِي هُ كِهْ بَدْرِخْتِ

وَ نَابِدِ يَدِ گَرْدِ

صيب

شَدَّابِ مَانْدِ وَ سَا وَ آبِ بَرَكِ كَنْدِ

وَ چِيَزِي هُ مَانْدِ وَ سَمِ وَ آبِ بَقْمِ

جَبِدِ وَ طَرَفِ تَبَخِ وَ مَوْعِنِي اِسْتِ

يَا اَنْ صَبِيبِ كَزَمِيرِ وَ كُوسِ

صَبِيبِ (كَزَمِيرِ) اِسْمُ اِسْمِي مَوْعِنِي

سُتِ يَا اَنْ صَبِيبِ هُ كَامِيرِ

(صَبَاب) بِرَشْدِ چَا هِي هُ

بِسْتِي اِسْمُ هُ مَصْدَرُ رَا وَ رِيزِشِ

جُوزِي وَ رَاهِ وَ زَمِينِ رِيكِ زِرَانِ

اَصْبَابِ جَمْعِ

(صَبُوب) كَصَبُورِ رِيخْتِهْ اَزْ آبِ

شَدَّ اَزْ چِيَزِي وَ مَرْدِ شَجَلِ وَ تَوَانَا

وَ چَا لَكِ وَ حِيْنَسِ صَبَّابِ

حَمْسِ يَا كُوشِ وَ حَمْسِ نَوْعِي اَزْ

نَوْبِ آبِ بَاشَدِ وَ كَدَشْتِ

عَشَقِ وَ تَنَكْدِ لِي اَزْ عَشَقِ

(صَبَابَةُ) بِالضَّمِّ بَاقِي آبِ شِيرِ

خُورِ وَ مَقْيَسِ بِنِ صَبَابَةِ

رِيخْتِ آبِ بَرَّادِ رَاهِ وَ صَبَّ هُوَا

رِيخْتِهْ شُدَانِ لَازِمِ مَعْدِ وَ صَبَّ

فِي الْوَادِي (فَرُودِ اَمْدِ وَ رَوَادِي

وَ صَبَّ مَالُهُ) مَجْهُولِ اَفْتِ بَلِ

خَا وَ دَخْتِي هُ كِهْ بَدْرِخْتِ

وَ نَابِدِ يَدِ گَرْدِ

صبت	صبح	صبح	صبح
(س) صَبَّ صَبَبًا محسنة	صبح	مالک بن انس فاش حارث بن	سرخ
عاشق خوشبخت گردید	(صَبَّجَ) و بضم آله است که بدن	عون مالک بن زید (اصْبَحَ)	(صَبَّاحِيَّة) بالضم سانهای پنهان
(صَبَّصَبَهُ) پریشان نابود گردانید	نان سازند معرب است	منسوب بذی صبح و تازیانه نسبت	(صَبَّوْح) کصبه را بامدادی از شی
آن را به و صَبَّصَبَ الرَّجُلُ	صبح	الی ذی صبح المذکور	و شراب و مانند آن خلاف غنوق
پریشان کرد مرد لشکر را به و کذا	(صَبَّحَ) بالضم سپیده دم یا اول	(صَبَّحَاء) زن فوروی مونت	ماده شتر که در بامداد دوشیده شود
صَبَّصَبَ مَالًا	روزاً صَبَّاح جمع و آب است	اصبح و نام پس	و آتیتَهُ صَبَّوْح و ذَا صَبَّوْح
(اصْبَاب) در شب درآمدن	مقابل غلغله و اُمُّ صَبَّح که شرفها	(الحق الصَّباح) کصاحب حق	یعنی آدم او را پگاه و هر طرف غیر
يقال اصْبَبْ اذا اخَذَ في الصَّبِّ	الله تعالی و آتیتَهُ لَصَبَّح	پیدا و آشکارا	مستمكن
(تَصَبَّبَ) ریخته شدن فرو آمدن	خامسَةً و بکسر کما يقال لُسُيْ حَمِيَّة	(صَبَّاح) بالفتح بامداد و دیوم	(صَبَّوْحَة) ناکه که آن را پگاه
آب از بالا به نشیب	یعنی آدم او را وقت صبح بخور	(الصَّبَّاح) روز غارت و لَقِيَّتَهُ	دوشند
(تَصَابِب) باقی آب خوردن يقال	(صَبَّحَة) بالضم خواب پگاه و بفتح	صَبَّاح و ذَا صَبَّاح و دیدم او را	(آتیتَهُ اصْبُوحَة كُلَّ يَوْمٍ) بالضم
تَصَابَيْتُ الْمَاءَ اى شَرِبْتُ صَبَابَتَهُ	ومنه الصَّبَّةُ تَنْعِجُ الرِّزْقَ و هر چه	بامداد و لَا يَسْتَعْلُ الاَظْفَارُ غَيْرَ	آدم او را صبح هر روز
(اصْبَاب) ریخته شدن	بدان پگاه تعلل و شغولی کنند	ممكن و صَبَّاحُ بَنُ هَذِيل	(رَجُلٌ صَبِيحٌ) کامیر مرد
(اصْطَبَاب) ریخته شدن	سیاهی مائل به سرخی یا سپیدی	برادر امام زفره فقیه است	صاحب جمال
(تَصَبَّصُ الشَّيْءِ) پریشان نیست	مائل به سیاهی یا سرخی مائل	و صَبَّاحُ بَنُ حَاقَانَ کریمی بود	(صَبِيحَة) کسینت بامداد
گردید و تَصَبَّصَبَ اللَّيْلُ	سپیدی یا بزرودی و بالفتح مرفوع	(صَبَّاحَة) بفتح خوبی و لفعل	(صَبَّحَان) کسران صاحب بی
وقت اکثر شب و نیز تَصَبَّصَبَ	قلعه است بد یا ربکه	من کرم	و جمال مرد صبحی کننده صبحی
شدت دلیری و خلاف و نزاع و	(صَبَّحَ) محركة فوروی شدن	(صَبَّاح) بالضم و بفتح شعله	مونت و فی المثل انه لَا كَذِبَ
شدت گرمی	صَبَّحَة بالضم شده و الفعل من صبح	قدیل و بنو صَبَّاح) البطنی است	مِنَ الْأَخِيذِ الصَّبَّحَان
صرب	و در خش آهن	و دُو صَبَّاح) موضعی است و لقب	(رَجُلٌ صَبَّحَان) محسنة که در
(صَبْنَت) بالفتح باره دوختن	(اصْبَمَ) مرد فوروی و شیر بیشه	باد شاهی از حمیر و بالضم آبی است	شراب بامدادی شتابی کننده
پیراهن او را و فرود آمدن آن و لفعل	بدان جهت که فور مواست	مخاذ غلغله و صَبَّاحُ بَنُ طَرِيف	(محمد بن صَبَّاح) کشاد و حر
من لضر	و شَعْرًا صَبَّحُ) موی سپید کل	جایی است و در رجل صَبَّاحُ	بن صَبَّاح و حسن بن صَبَّاح بن
(عبد الرحمن بن صَبَّاح) لقب ملکی	بسرخی و ذَا صَبَّحُ) لقب ملکی	مرد صاحب خوبی و جمال	محمد و پسر س عبد الله محمد ثانی
کفر اب محمد شاست	سپهسالار ملوکین از اجداد امام	(دَمٌ صَبَّاحِي) بالضم خون بسیار	(رَجُلٌ صَبَّاح) گرامن مرد خوب

صبح

صبر

صبر

صبر

صبر

و صاحب جمال

(مُصْبِح) کثیر کاس بزرگ

(مُصْبِح) بالکسر حیران و ناله

که تا آفتاب بلند تر نشود بر نخیزد

از خوابگاه بچیدن و قال الا صبح

و هذا مما يستحب من الابل و منها

پنهان و کاسه بزرگ که صبح کنند

بالان

(ف) صَبَحَه آمد اوراد را بداد

(مُصْبِح) لکرم با باد و باداد

کردن و جای بادادی و وقت

بادادی

(اِصْبَاح) بالکسر باد او آوردن

در باداد و بجای شدن و باداد

کردن و يقال اصْبَحَ الْجُلُ و

نیز اصْبَحَ) بمحض صاف و خنجر

شدن انجام کار گزینستن يقال

اصْبَحَ ابْنُ اَنْتَبَه و ابصر شد

(مُصْبِح) کمدت نام اسپ

(صَبْحَه) تَصْبِيْحًا گفت اورا

عَمَّ صَبَاحًا و آمد اوراد را بداد

و نوشانید اورا صبح که شراب

بادادی است و صَبَحْتُ الْقَوْمَ

الماء سیر کنانیدم قوم را تا اینکه

صبح کردند و نیز تَصْبِيْح

طعام چاشت اسم است بقیل و

در دعا گویند صَبَحَكَ اللهُ بخیر

یعنی صبح با خیر دارد و کذا امساك

الله بخیر

(تَصْبَحُ) بجا گرفتن در آن وقت

بچیزی تعلل کردن و خوردن

(مُصْطَلِم) صبحی کننده چراغ

افروزنده

(اِصْطَبَاح) صبحی کردن چراغ

افروختن

(اِسْتَصْبَاح) چراغ خواستن و

چراغ افروختن

(اِصْبِيْحَاح) فورموی شدن آن

سرخ نیم سیر است

صَبَخ

(صَبْحَه) محرکه و سگته زمین

شوره صباخ جمع

(صَبِيْحَةُ الْقُطْن) پنبه پنا کرده

شده جهت رسیدن

صَبَر

(صَبْر) بالفتح شکبای نفیض

جرع و ویمین الصبر قسمی

که بران کسی را باز دارند و حس

کنند تا قسم خورد یا تم لازم که

خالف را بر آن چیز نمایند و فتنه

الصَّبْر ماه رمضان

(صَبْرَة) بالفتح هر چه بر هم نشسته

باشد از سر کین بول بعروض

و صَبْرَة الشَّاء در میان مستان

و نیز صَبْرَة ابلا لام شمری است

بمغرب و نام مردی

(صَبْر) بالکسر و الضم کرانه و

سنگ بر چیزی و طسرف آن

ابر سپید اصبار جمع و طرف آب

جامه و تمامه هر چیزی يقال ملاء

الکاس الى اصبارها ای اسها و

اطرافها و احدها بصباره ای بجمیع

الاصْبَعُ اِذَا لَقِيَ الرَّجُلُ الشَّدَّةَ

يقال لَقِيَهَا بِاصْبَارِهَا یعنی سختی و تیا

بلیهائی آن و بالضم بطنی است

از غسان و نیز صَبْر بالضم و

بضمین زمین سنگریزه ناک

(صَبْرَة) بالضم انبار گندم کیل و

وزن ناکرده و طعام چیت و سنگریزه

درشت فراهم آمده صَبَار بالکسر

جمع و سختی سرمای زمستان

کشتن و منه الحديث في رجل

امسك رجلا فقتله اخر اقتلوا

القاتل و اصبر و الصابر ای احبوا

الذي حَسِبَ الموت حَتَّى

است و بهندی ای او و کونی است

یعموت

شرف بر تهر

(صَبْرَة) بالکسر با نام مردی

(صَبْر) بمحرکه برف

(لَقِيَطْبَن عاصم بن صَبْرَة)

بالکسر صحابی است

(صَبُور) بالفتح شکبای و طیمی که

عاصیان را عذاب مواخذة نکند بلکه

به بخشد یا در گرفت آنها شتابی

نفرماید و سپ نافع بن جبله

(رجل صَبُورَة) بالفتح مرد باز دشته

شده بر قتل

(صَبَار) کتک بر بند شیشه و مانند

آن بار درختی است ترش

(صَبَارَة) سنگریزه و شلت و پاره از

آهن یا از سنگ و به تشدید اسختی

سرمای مستان و قد خیف

(صَبَار) کفر بترسندی و جنون دایمی

(صَبَار) کصاحب مرد شکبای

و نام مردی و معرفه کوچیت

بمرو و باز دارند کسی را جهت

کشتن و منه الحديث في رجل

امسك رجلا فقتله اخر اقتلوا

القاتل و اصبر و الصابر ای احبوا

الذي حَسِبَ الموت حَتَّى

است و بهندی ای او و کونی است

یعموت

یعموت

(صَبِيرٌ) کامیر شکبیا و پذیرفتار و	سوخته و بلا و جنگ سخت و کار سخت	باز داشت اورا و (اَصْبَر) خورد	همه شکبیا و دو هم آن اَصْبَح
کفیل و مقتدا و معتد قوم در امور	يقال وقع فلان في مَصْبُورٍ	صبره را و افتاد در بلا و پشت صبر	بالضم و كل ذلك عن كراع و يذكّر
ایشان و کوه صَبْرَاء کامر جمع	في امر شديد	و بند کرد سر شیشه را و اَصْبَر	اَصْبَاع و اَصْبَاع جمع و نیز اَصْبَح
و ابر سپید یا ابر بطبر بالاسی ابر	(مَصْبُور) آنکه اورا جهت کشتن	اللبن سخت ترش گردید شیر	که رهم که هی است بخند و ذو
پار و ابر تو بر تو یا پاره از ابر سپید	باز داشته باشد	و ما اَصْبَرهم على النار چه خیر دلیر	الاصْبَح لقب حرثان بن محمّث
بریک جا ثابت و ایستاده	(مَصْبُورَة) سوگند وزن باز داشته	گردانیده است اینهارا برتش	عدوانی حکیم شاعر خطیب معمر
یا ابر پا و پای سپید متفرق و	جهت کشتن	و چه چیز عمل کنانیده است از اینها	بدان جهت که گزید ما را انگشت نر
پیشانی صَبْر کتیب جمع و نان تنگ	(صَبْرَة عَنْه صَبْرًا) باز داشت	عمل اهل نار	اورا پس برید آن را پس لقب
پنهان ماند آن که بران دیگر از	اورا از آن و صَبْرَة على القتل	(صَبْرَة تَصْبِيرًا) شکبایی فرمود	بدین لقب شد و لقب حیّان بن
ماکولات نهند و هر چه که بر آن طعام	باز داشت کرد اورا قبل و کذا	اورا و خوست از وی شکبایی را	عبدالله ثعلبی شاعر و لقب شاعری
عروسی بر آرند و خوان	صَبْرَة على النمين و يقال قتل	(صَبْر) همه گیر شکبایی کردن	دیگر از مداحان و لید بن یزید و
(صَبْرَة) کسینه نان تنگ جَران	فلان صَبْرًا او حَلَفَ صَبْرًا اِذَا	مُصَابَرَة مثله	گویند مرثبان علی و شیتیه اَصْبَح
که بران طعام بر آرند و خوان	حَسَّ على القتل حتى قتل او على النمين	(تَصْبُر) شکبایی کردن خود را	یعنی از نیکوست و کذا فی هذا
(ابو صَبْرَة) کجهینه مرغی است سرخ	حتى يحلف و صبرا الرجل	بستم باز داشتن	الامرا صبح ای اثر حسن و اَصْبَح
شکم سیاه پشت و سر و دم	لازم شد اورا و صَبْر عَليه	(اَصْبَار) شکبایی نمودن	خفان بنانی است بس عالی و
(اَصْبَرَة على الجمع) گوسپندان	شکبایی نمود بران و ثبات دوم	رفق و در پی قصاص شدن خود را	بزرگ نزدیک کوفه و ذات
و شترانیکه با دادر بچرا روند و	ورزید	بستم باز داشتن	الاصْبَاع لقب رَضِيمة و گویند
شبنگاه باز آیند و بسفر نروند	(ن) صَبْر به صَبْرًا و صَبْرَة لغت	(اَصْبَار) شکبایی کردن	هو مغل الاَصْبَح یعنی خاین
واحد ندارد	کفیل و پذیرفتار شد اورا و يقال	(اَصْبَار) سطر شدن	ست و ابن ابی الاَصْبَح
(ام صَبْر) کشد از زمین سنگناک	اَصْبُرني كما نَصْرني یعنی به هم رفتار	ص ب ط	تاخر است کتب عنه الحافظ
سوخته و بلا و جنگ سخت	و کفیل و صَبْرَة فلان پذیرفتار	(صَبْر) بالفتح آله است در از تر از	الدُّبَار طی
(صَبْرَة) کجایه زمین درشت	داد اورا فلان و صَبْر طعانه	الات کشاورزان	(ذو الاَصْباح) تیمی یا خنای
بند	انبار گرد گندم خود را	ص ب ع	یا جهنی صابی است و اَصْباح
(صَبْر) کرمان تر سندی	(اَصْبَرَة اَصْبَارًا) شکبایی نمود	(اَصْبَح) انگشت و دران لغت	الغنیات از شک و اَصْباح
(اُمُّ صَبْر) کتور زمین سنگناک	اورا و صابر گردانیده و اَصْبَر فلان	ست شکبیه همزه و با هر حرکت	هو مَس گل سربخار و اَصْباح

صَبِغ

صَبِغ

صَبِغ

صَبِغ

الْعَدَايِ) نوعی از انگور دراز مانند بلوط شنبه بینا هفت و اصباغ صُغُر گیاهی است بر شکل کف دست چمن و سم را نفع دهد و اصباغ فَوْغُون چیزی است مشابه بمرود درازی انگشتی از دریای حجاز آید برای التیام جراحات علی الفور مجرب است و اصباغ زَيْنَب نوعی از حلوا و ذات الاصباع موضعی است (مَصْبُوع) متکبر (ف) صَبِغ بِهِ وَعَلَيْهِ صَبِغًا بفتح اشارت کرد بسوی او بانگشت بمانت یا عام است و صَبِغَ فَلَانًا عَلَی (فَلَانٍ) ولایت کرد فلان بر فلان بانگشت و صَبِغَ فَلَانًا بَعِيدَهُ اشارت کرد بسوی آن و صَبِغَ الْاَنْبَاءَ نایزه ساخت انگشت را بر خور بوقت ریختن آنچه در وی باشد بخور دیگر و صَبِغَ التَّجَاجُثَ در آورد انگشت در میان تا بداند که بویضه میدهد یا نه و نیز صَبِغَ تَكْبَرُ مَصْبُوعٌ) بالفتح مثله صَبِغَ (صَبِغَ) بالکسر رنگ صَبِغَ كَعْبٌ مثله اصباغ جمع و ناخن رخن

و مِنْهُ قَوْلُهُ تَعَالَى وَصَبِغَ اللُّكُلَيْنِ صَبَاغُ جَمْعٌ و یقَالُ اخَذَهُ صَبِغٌ شَدِيدٌ (یعنی گرفت آن را بروفق قیمت آن بلکه گران خرید و اِنَّمَا لِحَدِيثِ الصَّبِغِ) یعنی اول زن است که بزنی در آمده و ازدواج یافته یا او (احمد بن اسحق صَبِغَ) از فقهاست (صَبِغَةً) بالکسر رنگی برین ملت و صَبِغَةَ اللَّهِ فطرت خدای مخلوقات را و دین او تعالی آن که امر کرد بان محمد صلی الله علیه و سلم را و آن ختانت است (صَبِغَةً) بالضم غوره خرابا چمن در آمده و از دنباله رنگ گرفته (نَاقَةُ صَبَاغٍ) ناقه که پستان آن پر شیر و نیکو حال و نیکو رنگ باشد (اصْبَغَ) بالفتح سیل بزرگ کسی که در وقت زدنش در جامه ریخته باشد وادی است بحسین و کل ولایتی تنگ و سیاه و مرغ سپید دم و سب سپید پستانی با سپید طرف گوش با سپید فاش بادم و اصْبَغَ بَزَغِيَاثَ) گوشت که صحابی

است و اصْبَغُ بَنِي كَثَلَةَ) تابع و اصْبَغُ ابْنُ الْفَرَجِ مصدق و ناما ترین مردم است بقول مراے امام مالک و اصْبَغُ بْنُ زَيْدٍ محدث است و مولای عمر بن حُرَیث (صَبِغَاءُ) گو سپند سپید دهنه یا سپید طرف دهنه گیاهی است ضعیف مانند تمام ریگستانی سپید بار و دسته و شاخی از گیاه بدان جهت که فوقانی آن که در آفتاب است سبز و تحتانی آن که زیر سایه سپید (صَبَاغَ) لکتاب رنگ (صَبِيعَ) کامیر سپر عسل است که مردمان را با مورش کله قرآن و سوالات مشبه در دشواری شدت می کنند لهذا عمر رضی الله عنه او را بتا زیانه ادب داده از بدینه بسوی بصره نفی فرمود (صَبِيعَ) کزیر آبی است مرینی منقذ (صَبِغَاءُ) کخمیر از موضعی است نزدیک طلح (صَبَاغَ) کشاد رنگ ساز و دروغ گوئی که سخن را رنگ میدهد و

دیگرگون سازد و فی الحدیث اکذب الناس الصباغون قبل یحتملها و ابن الصباغ ابو نصر عبد السید بن محمد فقیه است (فَضَن) صَبَغُهُ بِهَا صَبِغًا) بالفتح و کعب رنگ کرد جامه را بآن و صَبِغَ يَدَاهُ بِالْمَاءِ وَغَيْرِهِ غوطه داد دست خود را در آب و زدن و صَبِغَ صَرْعَهَا صَبُوعًا) پر شیر و نیکو شد رنگ پستان آن و صَبِغَتْ عَصَلَتُهُ دراز شد گوشت سخت آن که میان پی میباشد و صَبِغَ فَلَانًا عِنْدَ فَلَانٍ و كَذَا صَبِغَ فَلَانًا فِي عَيْنِ فَلَانٍ) اشاره کرد بسوی او که بتحقیق آن موضع است برای چیزی که قصد کردی آن و صَبِغَ فَلَانًا بَعِيدَهُ اشاره نمود بسوی آن یا آن بعین ممله است (مَصْبُوعَ) کحسن خرابن که غوره آن به نچتن در آمده باشد (اصْبَغَ النِّعْمَةَ اصْبَاغًا) تمام کرد و کامل گردانید آن را و اصْبَغَتْ النِّعْمَةُ غُوزَهُ آن به نچتن در آمده و اصْبَغَتْ

النَّاقَةُ) افکنده بچه موئے برآورده	ابن اصفان بن اویس بیت که در	ص ب ک ن	ها صَبَّان و اَصْبَنَة و اَصْب
و اَصْبَغَ يده في لحم خنزير	اخبار عرب يد طو لے داشت	(اَصْبَهَان) مذکور است در اس	و صَبْوَة و صَبِيَة و صَبْوَان و
دمه) یعنی خورد آن را و این	(صَبْنِي) عصاه سنای کمی	ص ب و	و صَبَان بالکسر و الضم في الكل
حجت است مرشافی را بر حرمت	(صَبْنُون) بالفتح موضعیت	(صَبْوَة) بالفتح نادانی جوانی و جمع	جمع
زرد و آن بدتر از شطرنج است	(ض) صَبْنٌ لَهْدِيَّةٌ عَنَّا صَبْنًا	کودکی و بازی و نیز جابجایی و	(صَبْنِي بن معبد) کسے تابع
(ثِيَابٌ مُصَبَّغَةٌ) کمطعمه	بالفتح باز داشت از ماده یه را و	جز آن که قریب بطرف است	ست و صَبْنِي بن ثَعْتِ تابع
جامه های رنگین	کذا صَبْنٌ لَبَنٌ و الْمَوْفُ و صَبْن	(صَبْنًا) بالفتح باد برین که جابجایی	(صَبْنِيَة) کسیتة خولت بنت فیس
(صَبَّغَتِ النَّاقَةُ تَصْبِغًا)	المقامر الكعبتين) برود	وزیدن آن از سطح ثریا تا نبات	جهت صحابه است
انداخت بچه موئے برآورده را	کعبتین را در دست راست و برابر	نفس است و آن را قبول هم نامند	(ن) اصبا صَبَوًا بالفتح و صَبَوًا
وَصَبَّغَتِ النُّخْلَةَ غوره آن	کرده زرقار بازی و صَبْنٌ عنده	خلاف دبور گرم تر است شینه	بالضم و صَبْنِي بالکسر و یفتح
به بختن در آمد و از و بنا ل رنگ	الکاس) برگردانید از و کاسه	آن صَبْوَان و صَبَّيَان است	مقصود اصبا و صَبَوًا بالفتح ممدودا
در آوردن گرفت و صَبَّغَ الثَّوْبَ	بگو و گیرے قال عمرو بن كلثوم	صَبَوَات و اصبا جمع	میل کرد بسوئے نادانی جوانی و
رنگ کرد و را شدد للمبالغة	فی مدهيته صَبَّغَتِ الْكُاسَ عَنَّا	(صَبَّيْتُمْ) کما حبه باد میان سبا	بازی و کودکی و صَبَا اليها
(اصْطَبَاغ) نان خورش ساخن	أَمْ عَمْرٍ و وَاَنَّ الْكُاسَ مَجْرَاهَا	و مثال	صَبْوَة و صَبْنَة و صَبْنًا میل کرد
(تَصْبِغ) در دین و ملت و آید	الیمینا و ویروی صرفت	(صَبَّيْتِ) کفنی کودک با کودک که	بسوئے کودکی و شاق آن شد و
(الاصْطِباغ) رنگ خواستن	(صَبْنِي عَنْهُ صَبْنِيَةً) برگشت	هنوز از شیر بازنده صَبْنِيَةً	نیز صَبَا بالکسر و القصر کودکی و
ص ب ن	ازان	مونت آن است صبا یا جمع مثل	و صَبَّغَتِ النُّخْلَةَ میل کرد و
(صَبْنَاء) بالفتح دست قمار	(اصْطِبان) برگشتن	مطیة و مطایا صَبْنِيَة مصغر آن است	بن بسوئے خرابان زرد و و صبت
و فیکه مائل گرداند آن را تا حریف	(انْصَبَان) بغير اصطبان است	و قد جاء اَصْبِيَّةٌ کانه تصغیر اصبیه	(الرَّاعِيَة صَبْنًا) برگردانید و
خود را قریب دهد و غدر کن یا و	ص ب ه ذ	و نیز صَبْنِي) ناظر عین و مردم	سر خود را و نهاده آن را در
(صَبَان) سابون است حار یا بس	(اَصْبَهَبْدَان) بالفتح شهریت	آن و استخوان زیر زمره گوش و	و عَصَا و صَبَّغَتِ صَبَا و صَبْنًا
مفح لجم و منضج ملین جال	بیلاد و یلم	جابه تیز شمشیر و جز آن که	وزید باد صبا و و صَبَّي الْقَوْمُ
مد و صَبَانُ الشَّابِ شجره	(اَصْبَهَبْدِيَّة) نوعی از ورمها	میان برآمده و قریب طرف است	مجهولاً باد صبا زده شد قوم
ابو مالک است و نیز صَبَانُون یا	عراق و مدرسه است بغداد میان	و متهرگ رومی و ریس قوم و شیت	(س) صَبْنِي صَبْنِي) بالتحریک
صَبَانُونی و بیت مبشر و مجنبن	دو کوه	قدیم تا بن انگستان و طرف رخ و	و صَبَا ع بالفتح و المد کار کودکی

کرد و با کو دکان بازی نمود و
 صَبِي (يَهَيَا) میل کرد و بسوی
 کو د کے
 (امْرَأَةٌ مُصَيِّبَةٌ) کخته زن
 بیچناک و زن بچہ دار امْرَأَةٌ مُصَبِّبَةٌ
 مثلہا
 (اصْبَتْهُ الْمَرْأَةُ اضْبَاءً) مشتاق
 کرد آن را زن بسو کو د کے و صبا
 و خواند آن را بسو آن + و اصْبُوا
 در آمدند و را با و صبا + و نیز اصْبَاءُ
 دل بیرون از کسی و بچہ ناک شدن
 و با و صبا آوردن و نیز یقال اصْبَانِي
 اذا جاء بالصبا
 (مُصَابِيَةٌ) بکسر یا تخفیف یا بلا و
 دابہ
 (صَابَاةُ الْبَيْتِ) خواند بیت را
 راست نکرد + و صَابَا الْكَلَامَ
 بر روش بایت جاری کرد سخن
 را + و صَابَا بِنَاءَهُ کج و مائل
 کرد اندید بند خود را + و صَابَا
 الْبَعِيرُ مَسَافَرَةً برگردانید شتر را
 بہا را وقت آب خوردن + و صَابَا
 السَّيْفَ در نیام کرد شمشیر را
 مطوب و کذا صَابَا الرُّجْحُ اذا دَخَلَ
 فِي عَمْدٍ مَقَارِبًا و نیز مُصَابَاةٌ مردم

کج کردن نیزه و مانند آن را بر آ
 زدن یقال صَابَا رُجْحًا اذا هَيَّأَهُ
 امَّا لَهُ اللَّطْفُ
 (تَصَبَّبَتِ الْمَرْأَةُ) خواند آن را بکو
 صبا مشتاق کرد و تصبب الرجل
 المرأة فریفت مرد زن را و در شتر
 انداخت
 (تَصَابَا الرَّجُلُ الْمَرْأَةَ) فریب داد
 آن را و نفقون ساخت + و تصابى
 من الشوق میل کرد و بسو کو د کے
 و بازی و لھو
 باب الصاد فصل التاء
 ص ت ع
 (ف) صَّاهُ وَصَّالَةٌ قصد کرد
 ص ت ت
 (صَتْ) بالفتح گروه مردم و منه
 الْحَدِيثُ قَامُوا اصْبَدَيْنِ ای جماعتین
 ویدی صبتین + و نیز صت + را
 بقر یا بدعت کردن و کوفتن و سخت
 باگ کردن و باگ سخت و الفعل
 من نصر و تهت کردن کسی را
 یقال صَّاهُ بَدَاهِيَةً
 او کلام ای را ماہ بہ
 (صِتْ) بکسر ضد و ناہت و گروہ
 یا بدون خیر سے دیگر یا

(صَتَّةٌ) بالضم ضد
 (تَوَصَّيْتُكَ حِرْكَهً) و در سبے و بے
 ت
 (صَتِيَتْ) کا میر باگ و فریاد و غوغا
 و گروہ مردم
 (صُتْلِيَّةٌ) بالضم و تشدید یا چادر
 و جامہ است پنی
 (مِصْتِيَتْ) بکسر مرد در ساد کار یا
 بالضم فرو گمانہ
 (صُنِّيَتْ) بکسر و مہتر
 گرامی و رئیس قوم
 (صَاتَةٌ مُصَانَةٌ وَصَانًا) مناعت
 و خصوصت کرد او را یقال مَا زِلْتُ
 (تَصَانَعًا) ہدیر گنج کردن یقال
 تَصَانَعُوا اذا تَحَارَبُوا
 ص ت ع
 (صَتَعٌ) حرکت گردش و سختی تار
 شتر مرغ یا نرمی و لطافت سران
 و جوان توانا و گور خر
 (صُتْعٌ) کفند خرو خرو
 شتر مرغ سخت سر یا خرو
 (ف) صَتَعَةٌ صُتْعًا بر زمین زلزلہ
 و دودار شدن و دکار
 (تَصَتُّعٌ) دو دار شدن و دکار
 یا بدون خیر سے دیگر یا

بر نہ آمدن یا آمدن و رفتن
 ص ت م
 (صَتَمٌ) بالفتح و بحر درشت سخت
 یقال لَجَلُ صَتَمٍ و عبدٌ صَتَمٌ و جملٌ
 صَتَمٌ و حَجْرٌ صَتَمٌ و غیر ذلک صَتَمٌ بالضم
 جمع + و مرد بالغ نہایت سن کھولت
 رسیدہ کمال خیرے و تمامی آن
 یقال لَفٌ صَتَمٌ بالسکین و هو اکثر
 یعنی ہزار تمام + و اموال صَتَمٌ
 بالضم اے کمال + و الحروف الصتم
 غیر منقلبت + و فی الشمس و
 الحروف الصتم التي ليست من
 حروف الحلق
 (صَتَمَةٌ) بالفتح سخت از سنگ
 ناند و مانند آن
 (هَامَةٌ صَتَامٌ) کذاب سر سبز
 و زبہ
 (صَتِيمَةٌ) کفیتہ سنگ سخت
 (أَصْتَمْتُ) بالضم و تشدید سیم معظم
 جبینہ
 (الْفُ مَصْتَمٌ) کعظم ہزار کمال
 و تمام + و شئی مَصْتَمٌ چیز محکم
 و نیز مَصْتَمٌ کو چہ کہ منفذ ندارد
 و کذلک الوادی
 (تَصَتُّمٌ) تمام گردانیدن چیز سے

<p>عليه وسيله آيه من المسلمين فهو</p>	<p>(صحب بن سعد) بالفتح</p>	<p>دستار کرد</p>	<p>(نصبت) سخت و ديدن ببال نصبت</p>
<p>من اصحابه</p>	<p>قبيله است از ان قبيله است تحت</p>	<p>صحب شاعر</p>	<p>اي عدا شديد</p>
<p>(ف) صَحَبَ الْمَذْبُوحَ باز کرد</p>	<p>پوست آن را و پا کيزه ساخت</p>	<p>(بنو صَحَب) بالنصم و بطن است</p>	<p>ص ت ن</p>
<p>گرفت و اخصب الماء خيزلاوه</p>	<p>مصحف (مصحف) کهن ران بعد</p>	<p>(جمادى اخصب) خز که رنگش</p>	<p>(صوتين) كعلبط و يفتح تاق و</p>
<p>آورد آب و اخصب لا دينم</p>	<p>صعوبت و رسيدگي و راست روزه</p>	<p>ماكل رنجه باشد</p>	<p>نظيره في الكلام بخيل و ممك</p>
<p>موس گرفت بر پوست</p>	<p>که درنگ کند و بطرفه ماكل</p>	<p>(صاحب) بكبر حيار صاحب</p>	<p>ص ت ه</p>
<p>(مُصَاحِب) بكبر حيار و رفيق</p>	<p>نشد و آب که بروی خيزلاوه باشد</p>	<p>جمع و صخته صَحَبان بالنصم</p>	<p>(ف) صَهَبَهُ صَهَبًا خوار گردید</p>
<p>درام بعد صعوبت و سرکشی و نام</p>	<p>و در پير بالغ مرد صاحب خطرات</p>	<p>فيها و صحاب و صحابه بكبر هما</p>	<p>آن را و ران ساخت</p>
<p>مهدگر يار و رفيق</p>	<p>و دساوس و تفتح الحاء</p>	<p>و صحابه بالفتح متد و لم يجمع فاعل</p>	<p>(نصبت) خوار و تحير نمودن</p>
<p>شدن</p>	<p>(مُصَحَّب) لکرم ديوانه و پوست</p>	<p>على فاعله بالفتح الا هذا اخصاب</p>	<p>را و ران گردانيدن شد و للمباقة</p>
<p>(اصْحَابُ فُلَانًا) گاميان و</p>	<p>که بران چشم و مو او باقی باشد</p>	<p>جمع صَحَب است و اصحاب</p>	<p>ص ت و</p>
<p>حفاظت او کرد و اصطحبوا</p>	<p>(قوله مصحبه) لکرم شک</p>	<p>جمع اخصاب و لقب ابو القاسم</p>	<p>(صَحَب) بالفتح جهان جهان رفتن</p>
<p>مهدگر يار و صاحب شدند اصله</p>	<p>بشم دار</p>	<p>اسمعیل بن عباد وزير فخر الدوله</p>	<p>والفضل بن نضر قال صَاحِبًا إِذَا كُنْتَ</p>
<p>اصْحَاب و ناء الافعال يغير عند</p>	<p>(اصْحَابُ الرَّجُل) صاحب پير</p>	<p>و يقال في النداء يا صاحِبُ مَرَحَمًا</p>	<p>مَشِيًّا فِيهِ وَثَبَ</p>
<p>الصاد مثل هذا و عند الصاد مثل</p>	<p>بالغ شد مرد و صاحب يار و صاحب</p>	<p>مَعْنَاهُ يَا صَاحِبِي و نيز صاحب</p>	<p>باب الصاد فصل الحيم</p>
<p>اضطرب و الطاء كاطلب و الطاء</p>	<p>گريد و اصحبه الشيء</p>	<p>اسم بود از نسل خرون</p>	<p>ص ج ج</p>
<p>كاظم و الدال كذا عى و الدال</p>	<p>گردانيدم او را و صاحب آن خير</p>	<p>(صَحَبَان) بالفتح نام مردی</p>	<p>(صَحَب) بالفتح آهن را بر آهن گرفتن</p>
<p>كاذخ و الزاء كاذخ و الزاء لان</p>	<p>یا آن خير را صاحب او را ختم و</p>	<p>(مُصَاحِب) بالكسر مطيع و منقاد</p>	<p>بدان مرتبه که آواز بر آید و الفعل</p>
<p>تخربها فلم توافق هذه الحروف</p>	<p>اصْحَاب فُلَانًا گاميان او کرد</p>	<p>يقال هو مصحاب لنا بما خبنا</p>	<p>من نضر قال صَحِبَ الْحَدِيدَ إِذَا ضَرَبَهُ</p>
<p>لشد و تخاربها فابدل منها ما</p>	<p>و باز داشت او را و ضد اللهم اصحبنا</p>	<p>(مُصَحِّبَة) بالفتح و تشديد الياء</p>	<p>عَلَى حَدِيدٍ فَصَوَّرْنَا</p>
<p>يوافقها الخف على اللسان و يذوب</p>	<p>في سفرنا اي احفظنا و ارجعنا بامانك اللفظ</p>	<p>بهيت مرشيرا</p>	<p>(صَحَب) بضمين آواز گرفته</p>
<p>(نصبت) اسرم و نشن يقال هي</p>	<p>و عهد و اخصب البعير ران</p>	<p>(س) صَحْبَة صَحَابَة و كسر</p>	<p>آهن را آهن</p>
<p>تصحب ما اي يصحبي</p>	<p>گريد بعد سخت و رسيدگي و</p>	<p>صَحْبَة بالنصم يار می نمود و آينهش کرد</p>	<p>باب الصاد فصل الحاء</p>
<p>(استصحبه) سواند او را ببوی</p>	<p>لَا اصْحَابَ لِلثَّاقَةِ اي انقادت حق</p>	<p>و عنه من قبيح النبي صلى الله</p>	<p>ص ح ب</p>

صحت و معاشرت و باری خواست
 از وے و لازم گرفت اور اکل شئی
 لازم شیا فقد استحبہ
 ص ح ت
 (نصحت) شمر داشتن و شمرناک
 شدن
 ص ح ح
 (ص) بالضم تدرستی از بیماری
 خلاف سقم صحیح بالکسر صحاح
 بالفتح مثله و بهی و براءت از
 بر عیب
 (صحاح) بالفتح تدرست و
 درست صحاح بالکسر جمع و
 طریق صحاح (راه سخت و
 صحاح الادب) اے غیر قطوع
 (صحیح) تدرست و درست اصحاء
 و صحاح جمع و نام اسب اسد
 بن بیس طائی و صحیح الادب
 پوست نابریده
 (صحیح) بالفتح زمین کثاده
 هموار و باطل از هر خبر صحاح
 جمع و منه رهاک صحاحی باطل
 و الاضاقه اجود و نیز صحیح
 موصیست بچین و پدر محرز
 کہیکه از بنی تیمم الله بن ثعلبه دست

و پدر قومی از تیم و پدر قومی از ط
 (رجل) (صحیح) کہد پدر درسا
 دانای امور باریک بین (رجل)
 (صحیح) کہد صغور مشد
 (صحیح) جاکے هموار فراخ
 (صحیح) زمین هموار فراخ
 و موصیست بیان طلب و تدر
 (صحیح) بنیا للفاعل درست
 محبت و نیز کہیکه امور باطل
 آرد و مرکب آن شود
 (صحیح) بالفتح و قد کسر الصاد
 سبب تدرستی و منه الصوم صحیح
 و کذا السقم
 (ض) صحیح المرین صحیح
 تدرست شد بعد از بیماری و
 صحاح الامر درست شد کار
 (صحیح) پیدا و آشکارا
 شد کار
 (صحیح) بنیا للفاعل صاحب اهل
 و مواسی تدرست و منه الحديث
 لا یؤیدان ذوالعقده علی مضمون
 یؤید من ابله مضمون علی من ابله
 صحاح
 (صحیح) صاحب اهل
 مواسی تدرست شد و و اصح
 شیرین

الله فلاناً) دور گرداند خدا
 مرض را و تدرستی بخشد اورا
 (صحیح) درست کردن و درست
 گفتن چیزی را
 (استصح المرین) (اصح صحاح)
 به شد بیمار از بیمارے
 ص ح ر
 (صحیح) بالضم و یصرف خواهر نعمات
 ست عوقبت علی الاحسان فقیل
 مالی الاذنب صحیح
 (صحیح) بالضم زمین هموار نرم
 میان سنگان صحیح و جمع
 و سرخی سید آینه او هو غبره
 فی حمره حقیقه الی بیاض قلیل و
 (صحیح) دوم را با لفظ بدل کردند و جهت
 سلامت الف ماقبلش افتخ دادند و
 بعضی یاسے دوم را حذف کنند
 را را همچنان کسور مانند و در
 حالت رفع و جر باتونین را گویند
 نخو هذو صحاح و مررت بصحاح
 مثل حواد و نیز صحاح خرماده
 سرخ سپیدی آینه مونت اصح
 (ان صحیح) بالفتح خرماده
 سرخ سپیدی آینه یا پستکدن
 (صحیح) کامیر آواز خرم

(صحاح) نام صفت جاہلیت
 در کوفه و دشت هموار و کشا مگ
 فراخ بے گیا و ہی غیر مضمون و فیه
 للزوم حرفا للتأیث و ان لم تکن
 صفة للتأیث صحاحی بکسر
 الراء و فتحها جمع صحاح و ات مثله
 و همچنین هر فکلاء مسدود
 که مونت اقل نباشد چون
 و رقاء نام مردے جمع وے بروز
 فعالے بفتح لام و کسر آن
 و فعلادات آید و ہی فی الاصل
 بالشدید جاءت مشد فی قوله
 شعر و قد اغد علی اسقر مجتاب
 الصحاریا یاسے اول را حذف
 دوم را با لفظ بدل کردند و جهت
 سلامت الف ماقبلش افتخ دادند و
 بعضی یاسے دوم را حذف کنند
 را را همچنان کسور مانند و در
 حالت رفع و جر باتونین را گویند
 نخو هذو صحاح و مررت بصحاح
 مثل حواد و نیز صحاح خرماده
 سرخ سپیدی آینه مونت اصح
 (ان صحیح) بالفتح خرماده
 سرخ سپیدی آینه یا پستکدن
 (صحیح) کامیر آواز خرم

(صَحِيْفَةٌ) كَفَيْتُهُ شَيْءٌ كَأَنَّكَ تَرُدُّهُ	صَحَائِفُ وَصَحْفٌ كَلْبٌ جَمْعُ وَ	وَدُرَّتْ كَرْدِيْدَ يَأْتِي كَتَمَت
جَوَانِيْدَهُ رُوْعِنَ بَرَّانَ رِيْحَتَهُ	(مُصَاحِفٌ) أَكْبَدَ أَشْكَارَ حَرْبٍ كُنْ	اِخِرًا دَرَسْتَ زِيْرًا كَجَمْعِ فَيْسَلَةٍ
بَاشْتَنَدُوْ نِيْزِ طَعَامِيْ كَهْ اَزْ شِيْرٍ اَوْرَدَ	بَهْرِيْبٍ وَكَذَلِكَ فِيْ غَيْرِهَا	بِرْفَعْلٍ كَمَرٍ اَيَّدِيْ وَرَوِيْ بُوْست
سَازَنَدَ	(صَحَائِدًا) بِالْكَسْرِ أَشْكَارًا لَوْ أَشْكَارًا كَرْدَنَ	مَرْدَمَ وَغَيْرِ اَنْ صَحِيْفٌ جَمْعُ
(صَحِيْرٌ) كَزِيْرِ مَوْصِيْفَتِ زَرْدِيْكَ	كَارِيْ رَا مُصَاحِرَةً مَثَلَهُ يُقَالُ اِبْرَنَ	(صَحِيْفَةٌ) كَجَهِيْنَةِ كَاسِهْ وَنَدُوْرَشْ
فِيْدَهُ وَكُوْبَتِ شَمَالِيْ طَنْ	لَهُ الْاَكْمَرُ فَحَا رَا يَغْنِيْ أَشْكَارًا وَبِيْدَا	(مُصَحَّفٌ) تَبْلِيْثُ سِيْمٍ كَرَا سَهْ
(صَحَّارٌ) كَغَرَابِ عَوْقِ اِهْيَانِ يَاتِبِ	وَنَامِيَانِ كَرْدَنَ اَنْ كَارَا	مُصَاحِفُ جَمْعُ سَمِيْ بِذَلِكَ لَافَتَهْ
اَنهَآ وَ مَرْدِيْ اَزْ عِبْدِ الْقِيْسِ نَامِ	(اَصْحِيْرًا) خَشْكَشَنَ كَرَفْتَنَ	جَمْعَتُ فِيْهِ الْمَصَاحِفُ
قَبَائِلُ اَزْ قَضَاعِ اَزْ اَوَّلَا وَنَحْفِ	وَكِيَاهُ يُقَالُ اَصْحَارًا لَبْتُ اِذَا هَاجَ	(اَصْحَاءُ) فَرَا هِمَّ اَمْدَنَ نَامُهَا وَ
سَعْدُ نَهْرِيْمٍ وَوَسِيْدُ زِيْدِ بِنِ لَيْثِ	وَاصْفَرُ صَفْرَةٍ غَيْرِ خَالِصَةٍ وَغَيْرِ	فَرَا هِمَّ اَمْدَنَ يُقَالُ اَصْحَفُ الشَّيْءُ
اَبْنَاءُ صَحَّارٍ وَوَبَطْنِ رَسْتِ اَزْ عَرَبِ	صَاحِبِ مَسْرَاحِ بَرَا مَدَنِيَاتِ غَلَطِ	جَمْعُ اِذَا جُمِعَتْ فِيْهِ الصُّحُفُ وَ
يَا هَآئِ اَرْقَضَاعَهُ وَنِيْزِ صَحَّارِ	ص ح ف	مِنْهُ الْمُصَحَّفُ لِلْقُرْآنِ
شَهْرِيْتِ بَرَلَبِ عَمَانِ	(صَحْفَةٌ) بِالْفَتْحِ كَاسَةُ بَزْرِكِ صَحَّافِ	(تَصْحِيْفٌ) خَطَا وَنَبْشَةٌ
(صَحِيْرَاءُ) كَحِيْمَرٍ اَوْ نَوْعٍ اَزْ شِيْرِ	بَاكْسَرِ جَمْعُ قَالِ الْكَسَائِيْ اَعْظَمُ	(تَصْحُفٌ) بِخَطَا خَوَانَدَنِ نَبْشَةٍ رَا
(صَحِيْرَاتُ الْيَمَامِ) مَصْنَعَانَامِ	الْقَضَاعُ الْكُفَّةُ ثُمَّ الْقَصِيْعَةُ ثَلَاثُهَا	يُقَالُ تَصَحَّفَ عَلَيْهِ يَعْنيْ بِخَطَا
جَائِ	تُسَبِّحُ الْعَشْرَةَ ثُمَّ الصَّحْفَةَ تُسَبِّحُ الْخَمْسَةَ	خَوَانَدَ صَحِيْفَةً رَا
(ف) صَحْرَةٌ اِبْحَتِ اَنْ رَا	وَتَمُّ الْمَسْكَلَةُ تُسَبِّحُ اَرْبَعِيْنَ اَلثَلَاثَةَ ثُمَّ	ص ح ل
صَحْرَتِ الشَّمْسِ) بِجَوْشِ اَوْرَدِ	الْقَصِيْفَةُ تُسَبِّحُ اَلْجَلَّ	(صَحَلٌ) مَحْرَكَةٌ كَلَوْ كَرَفْلِيْ يَابَحْتَكِيْ
اَقْرَابِ دِيَاغِ اَوْرَا وَ اَزِيْتِ دَاوِدِ	(صَحْفَةٌ) مَحْرَكَةٌ كَسِيْكُهُ دَرِ قَرَاوَتِ	سِيْنَهُ وَشَكْلَتِيْ دِنَارِ اَسْكَلِيْ اَوَازِ
وَصَحْرَتِ اللَّيْلِ) صَحِيْرٌ مَاحِقَمِ	صَحِيْفَةُ خَطَا كُنْدُ وَبَضْمِيْنِ بَحْنِ رَسْتِ	(رَجُلٌ صَحَلٌ) كَلَفَ مَرْدٌ كَلَوْ كَرَفْتَهْ
شِيْرَا	(صَحَافٌ) كَلَفَ فَرَا هِمَّ اَمْدَنَ نَگَاهِ اَوَازِ	مَرْدِيْ زَوْدَهْ شَدُ زَرْعُ حَقِّ وَخَشْكَ
(مَصْحُوْرٌ) كَحَمْنِ شِيْرِيْشِيْ	كُوْبَكِ صَحْفِ كَلْبِ جَمْعِ	(رَجُلٌ اَصْحَلٌ) بَنِيْ رَجُلٍ صَحَلٌ
	(صَحِيْفٌ) كَا مِيْرُوْكَ زِيْنِ صَحِيْفَةٍ	شَدَنَ كَرَفْتِ وَ نِيْزِ اَصْحِيْمَامِ
	شَدُ وَ اَصْحَرُ الْمَكَانِ) فَرَاخِ كَرْدِيْ كِيْجِيْ	زَرْدِ شَدَنَ
	(صَحِيْفَتُهُ) كَفَيْتُهُ نَامَهُ وَ كِتَابِ	(اَصْحِيْمَامُ) رَهْتَا يَتِيَانِ يُقَالُ
		اَصْحَمٌ اِذَا اَنْقَصَبَ قَامًا

۲۵

ص ح ن

(صَحْن) بالفتح ثلثم سم وقدح بزرگ
و میان سر و ساحت آن و سنج و آن
دو صحن کوچک باشد یکی را بر دیگر
زند تا آواز آید و کوبی ست نزدیک
سوار قتی که آب خوش دارد

(صَحْنَة) بالفتح بضم مضحّة است

(صَحْنَة) بالضم زمین منراخ هموار
نرم و میان سنگدان

(صَحْنَاء) بالقصر و صَحْنَاء بالتاء

صَحْنَاء بعد و کسر هر سه و فتحه نیز
نان خورش است که از ماهی کوچک

ترتیب و بهند فارسی ماهیان مشه

و مصلح معده است و صَحْنَاء

الاذنکین بالفتح داخل هر دو
گوش

(نَاقَة صَحْنُون) کعبور ناقه لک زنده

(مُصَحَّنَة) لکنه آوند است
مانند کاسه

(ف) صَحْنَة صَحْنَاء بالفتح زوایا

و صَحْن بضم (اصلاح کردن میان
ایشان و نیز صحن نیکو کردن و

دادن کسی را خیر بر در صحن

(تَصَحُّن) خواستن خیر را

ص ح و

(صَحْب) بالفتح هوشیاری و هوشیاری

شدن از مستی و ترک دادن نادن
جوانی و کودکی و باطل را و رفتن

سودی و رفتن ابر یا پریشان شدن آن

والفعل من نصر و سمع يقال صَحَّ

الشکران یعنی هوشیار شدست از خود گرداند

مستی و کذا المثلث یعنی هوشیار شد

از مستی عشق و یوم صَحْب (روز

کشاده و ابر و سماء صَحْب کذا لک

(یوم صَاح) روز کشاده و بے ابر

(مُصَحَّاة) بالکسر غور و آب جامه

(سَمَاء مُصَحَّیَة) آسمان کشاده و بے ابر

(أَصْحَى التَّكْرَانِ اصْحَاءَا) هوشیار شدست از مستی و

(أَصْحَى السَّمَاء) کشاده و بے ابر

شد و متفرق و پریشان گردید از او

و (أَصْحَى فُلَان) در روز کشاده

رفت بجای

باب الصاد فصل الحاء

ص خ ب

(صَحْب) محرکه باگ و فریاد

و آینه زش و اضطراب آواز در قوت

حضورت

(صَحْب) کلفت مرد با باگ و

فریاد و صَحْبَة موب و یقال

مَاءُ صَحْبٍ الْأَذَى آب با باگ

و آواز مزج و عین صَحْبَة و یکن

جسمه با باگ فریاد جوش و

حما صَحْب الشَّوَابِ رب خرسخت

باگ و آنکه نهی را در حلق

الشکران یعنی هوشیار شدست از خود گرداند

(صَحْبَة) بالفتح مهره حب

نفس

(صَحْب) کعبور سخت آواز

(صَحْبَان) بالفتح مرد با باگ و

فریاد و صَحْبَان بالضم جبع

(صَحَاب) کث او مرد با باگ

و فریاد صَحَابَة مؤنث و مرد

درشت آواز پلید زبان

(صَحْبَة) بضمیتین و تشدید الباء

زن با باگ و فریاد

(س) صَحْب صَحْبَاء باگ کرد

(تَصَاخُب) همدگر فریاد کردن

و همدگر رازدن یقال تَصَاخَبُوا إِذَا

تَصَاخَبُوا وَ تَصَارَبُوا

(مَاءُ مُصْطَحِبٍ الْأَذَى) بضم

(إِصْطِحَاب) باگ و فریاد کردن

و إِصْطِحَاب الطَّيْرِ باگ و

فریاد و موعان و اخلاط آواز آمانها

باگ کردن موج

ص خ ت

(إِصْطِحَات) فرو شدن آس

جرات یقال إِصْطِحَاتُ الْجُحِّ إِذَا

سکن مَرَّه و به شدن بیمار تَقُولُ

إِصْطِحَاتُ الْمَرِيضِ إِذَا بَرَأَ مِنْ مَرَضِهِ

ص خ ح

(صَحْ) بالفتح زدن خیره سخت را

بر خیره رست و سخت و کر کردن

آواز گوش را و بمقدار زدن نراغ

بشت ریش شتر را و الفعل من نصر

و آواز سنگ صَحْنَة صَحْج کامیه

شد یقال ضَرَبْتُ الصَّخْرَةَ

فَمِيعَتْ لَهَا صَحْجَتَايَ صَوْتَا

(صَلْحَة) آواز سخت که گوش را کر

کند و قیامت و بلا و سختی

ص خ د

(صَحْد) بالفتح شهریت و قد

یَمْنَع

(صَاخِد) خرابن تنها گانه پوست

رفته و حر صَاخِد گراست سخت

و واحد فاحه صَاخِدَة از اتباع

(صَاخِد) بالفتح جسمه آفتاب

سَمِيتَ بِذَلِكَ لَشِدَّةِ الْحَيِّ

(یوم صَحْجَة) بالفتح روز نیک

کرم + وَصْفَةٌ صُحُودٌ) سنگ	(صَحْرُ بْنُ عَمْرِو) بالفتح یزادر	الیهام بالمشاة التحیة او موضع آخر مستحباً
نیک سخت تابان صیاحه جبع	غناء است + و ابوسفین صحر بن	قال في الجمع باب الصامع الحاء
(یوم صَحْنَان) و یحرک روز	حرب بن اسید بر معاویة و از	رأى جلاد يقطع سرق بصحيرات
نیک گرم	مؤلفه القلوب بت پیداشده بال	الیهام هو اسم موضع والیهام شجر
(صَحْرَةٌ صَحْنَادٌ) بالفتح نگ	بیش از قندیل و ایمان آورد و	طیروهن و صحر جمع صحوة وهی رة است
بسیار سخت	فتح + ابن عبد البر می گوید که در	لينة تكون وسط الحرة كذا قيل و
(صَحْنَدُون) بالفتح سختی و	حسن اسلام او اختلاف است + و	تفسیر الیهام بالطیر صحیح اما شجر
صلاته	صحر بن عبید و صحر بن و و اعنه	قال عرف فيه ثمام بمثلثة انتهى
(مَصْحَدَةٌ) بالفتح نیم روز	نمایان اند	(مكان مَصْحَدٌ) كمن جاع
مَصَاحِدُ جبع	(صَحْرَةٌ) بالفتح یحرک سنگ بزرگ	ص د د
(ف) صَحْنَدَةُ الشَّمْسِ صَحْنَدًا	سخت صَحْرٌ و صَحْرٌ و صَحْرٌ و	(رجل صَدْلٌ) محركة مردانک بن
بالفتح سوخت او را آفتاب + و	صَحْرَاتُ جبع + و نیز صَحْرَةٌ از	لطيف اندام لغت في صنع
صَحْنَدُ الصَّرْدِ) باگ کرد و بخت	انعام است	(صَدْدَةٌ) بالفتح سرخی سیرا مل
و كذا صَحْنَدًا لِيُؤْتِيَ بَقِيَّةَ باگ کرد	(صَحْرَاتُ) موصیبت بعد نه	بسیاهی وهی من شبیات المغرود
کاکوش + و صَحْنَدًا لِيَأْتِيَ صَحْنَدًا	(مكان صَحْرٌ) كلف جاع سنگ	الحجل
گوش دشت بیوسه او	باگ	(كَمَيْتٌ اصْدَلٌ) اسب کیت نیک
(س) صَحْنَدُ الْهَارِ صَحْنَدًا	(صاحرا) كصاحب دار آهن بر آهن	سرخ امل بسیا + و جَدِي
با بخریک نیک گرم شد روز + و	صاحرة) آب دانه سفالین	اصْدًا) بزغالہ سرخ که بسیا به
صَحْنَدَاتُ النَّارِ وَغَيْرُهَا لَذَلِكَ	(صَحْنَدٌ) کاسیه گیاهیت	زند
(اصْحَدٌ) درآمد در گرا + و اصْحَدٌ	(صَحْنَدَةٌ) کهنیه وهی است بجاز	(صَدْلَاءُ) اسب ماده کیت موت
الحرباء) گرم کرد و خود را در آفتاب	(صَحْنَدُ الشَّامِ) بالقصبه	ت اصْدًا راه و کیت به اصْدًا
(اصطیحاد) راست ایستادن	نترلیت که آن حضرت صلی الله	شکر غرق آهن که از آن بوسه زدنگ
در آفتاب مَصْحَدٌ سخت است	علیه وسلم در آن فرو داد + قلت	ایده + و نیز صَدْلَاءُ) جابیهیت
ازان	کذا في القيام من الظاهر انه تصحيف	(اصطیحام) راست برپای ایستادن
ص خ ر	صحیرات الیهام بالحاء المهملة و	عرب نیست و آن را صَدْلًا و کشند او هم

۲۸

گویند و مِنْهُ الْمَثَلُ وَلَا كَصَدِّ

(صَدَاء) کز آب قیل است بمن

از ان قبیل است زیاد بن حارث

صَدَائِي

(فَلَانٌ صَاغِرٌ صَدِئِي) کا پیر

اور انگ و ناکی لازم است

(يَدِي صَدِئِيَّةٌ مِنَ الْحَمَلِ)

دست من زنگ آهن گرفته و فریاد

یدی صَدِئَةٍ (کفره مشد

(س ك) صَدِئِي الْفَرَسُ صَدِئًا)

نیک کیت گردید پ + و صَدِئِي

الحَدِيدِ زنگ گرفته شد آهن و

ریناک گردید و صَدِئِي الرَّجُلُ)

رست ایاد و نظر کرد و نیز

صَدَأٌ و یحرک زنگ آهن رس

و جزآن

(ف) صَدَأَ الْمِرْآةُ صَدَأًا زوود

زنگ آئینه را

(صَدَأَ الْمِرْآةُ) زنگ زد و آینه را

تا بدان چشم را سر کش

(تَصَدَّأْتُ) پیش آمد اورا

ص د ح

(صَدَحَ) بفحین علم است و جا

خالی و شب خزد و سخت نگیں و

نمره است سرخ تر از غاب و

نکیت پناه و نیا صَدَّ جَان

بالکثر جمع

(صَدَحَتْ) بالفتح و یحرک محسره

افسون که بدان زمان مردان

را بنده کند + صَدَحَتْ جسم شد

(أَصْدَحَ) بالفتح شیر بیشه

(صَدُوح) کصبر سخت بانگ

و فریاد

(صَيْدَحَ) بالفتح مرد سخت بانگ

و اسب سخت آواز و نام ماده شتر

صَدَأٌ بالشدید که او لغت

صَدَأٌ کصواء و نه کورست و

ص د ع

(صَدَّاد) کرمان مار و جانور که

یاگر به پست و کلا کوش صَدَّادٌ

جمع و راه سوی آب

(صَدَّ صَدَّ) کقد قد زنی است

(صَدَّ صَدَّ) کلا بط کو بیت مر

ص د د

(صَدَّ) و یضم کوه و ناحیه و ادوی

جانب آن

(صَدَّان) و و کرانه بلند از سر و وفی

فنیخه من القاموس الصدان شرخا

الفرق بالواو مکان الوای یغیر و

کرانه سوار تیر

(صَدَّخَ) بالتحریک نزدیکی و

رو بار و یقال آرزو صَدَّخَ دَارِهِ

ای قبالته و قریب نصیب علی الظن

(صَدَّاد) کتاب پرده و مانع آن

(صَدُّود) کصبر حیل که محال گوے

و غیرے که آن را بر آینه بالی پس

آن سره کنی چشم را

(صَدَّیْم) زرد آب و ریم خوے

آب گرم و فزک و خون بریم آمیخته

(صَدَّاء) بالشدید که او لغت

ص د ر

(صَدَّ) بالفتح سینه مردم مذکر

ست و اغلاصه مقدم بر خیز و اول

و بیگاه آن صَدَّ و جمع و هر خیز

که مقابل و ست + و صَدَّ السَّهْمِ

نصف باین تیرست تا پیکان

بدان جهت که در وقت انداختن

تیر همان جانب مقدم است و صَدَّرُ

الْقَدَمِ) جابے پیوند انگشتان یار

از هر خیز و انداختن الف فاعل

را در عرض و بازگشتن و بازگشت

و یحرک اسم است مصدر را و الف

من ضرب و لغز ایضا و منه طواف

الصَدَّرَ یعنی زیارت بازگشت و

بازگردانیدن و بر سینه زدن رسیدن

سینه را یقال صَدَّرَهُ اسی ضربیه

فأصاب صَدَّرَهُ و در ذکر بنی یقال

صَدَّرَ نیک بجهت و در و کرد

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

و ناله

سینه او	نشان و پیش بندستور و فی المثل	عنوان صد نامه و صد تغییر (صد عت) بالکسر که متران و
(صد کت) بالضم سینه یا سر سینه	کل ذات صد خاله ای من حق	پیش بند بست شتر را و صد ک
شما کچه	الرَّجُلَانِ يَغَارُ عَلَى كُلِّ امْرَأَةٍ	الفاس (ظاهر کرد سر خود را و شکافه بدینیم
(صد ک) محرکه روز چهارم از	(صد کت) بالکسر دیت به میام	در گزشت و پیش نمود و دین (صد ع) محرکه نوجوان قوس و
روز های خرد و هم جمع است مرصا	(صد ر) کغراب موضعیست	نقدیم) باز گردانیدن در گزشتن
را و دیت به بیت المقدس	نزدیک مدینه و آن را صد اده	اسب درد ویدن از اسپان دیگر
یا آن صد رست کز فرو باز گشت	هم گویند	در پیشگاه نشاندن کس را
آب و ج و منه المثل ترکته علی مثال	(صد و ر الوادی) اعلا و اد	(مصادرة) خون کس را بال و
لیکته الصد سینه حین صد الناس	بیکاه و ست جمع صد اده است	فروختن و تاوان فرمودن یقال
من حجه	(صد و ر الوادی) بجه صد و ر	صادرة علی کذا اذا طالبه به
(صد ک) کز فردیت به بیت المقدس	الوادی ست جمع صدیره است	(تصد ر) سینه بار است کرده
یا آن صد رست کجیل	(مصد ک) بالفتح باز گشتن و جا	نشستن و مجلس و در صد رجا
(اصد ک) بالفتح بزرگ سینه	باز گشتن و اسمیکه صفات و افعال	نشستن از مجلس و در گزشتن
(اصد ک ان) دور کند زیر صدین	از و صد و صد جمع	بد ویدن از اسپان دیگر
و یقال لجه یضرب بالصد کیه	(مصد ک) در و منه سینه	ص د ع
آمد در حالیکه فارغ بود	(مصد ک) کمن نام جامدی الوادی	(صد ع) بالفتح شکاف و فزه و گره
(صاد ر) باز گردنده و یقال اماله صد ک	(اصد ر) باز گردانیدن	از هر خیره صد و جمع و سمیت
و لا و ر کینه نیت و رایج و وینر	(مصد ک) کعظم مردخت قوی	بالمصد و مردنازک بدن لطیف
صاد ر) موضعیست و طریق	سینه و آنکه خوسه او تابینه و	اندام و محرک و گیه و منه و الاض
صاد ر) راه باز گشت از آب	رسیده باشد و سپیدی سر سینه	ذات الصد عینی بذلک لانه یصد
(صادرة) نام سده النهریست	گویند و آب و دیش سیاه سینه	الارض ای شقیها و یقال الناس
(صد ر) کتاب جامه است که سرش	نپسید بدن اسب سابق و در گزرنده	علیه صد ع واحد) سینه مردم
مانند مقفه و دامن آن می پوشد	و تیر بطرسینه و اول تیر قمار که بے	بر و بے مجتمع اند به شمنی
هر دو در سینه را بفارسی پیچیده	علامت و نشان باشد و شیر و گ	(صد ع) بالکسر جماعت مردم و
و دماغ که بر سینه استرنه بجهت	(صد ک کتابه تصدیرا) نوشت	بایه از هر خیره

تنگ آمدی از هوا شیر بسته	شکافتن چیزی سخت را و پدید آمدن	دوم و موسی پخته بر صدغ فروشته	(بَعِثُ مَصْدَعًا) کعظم بمعنی بعید
باشد و بز کوهی جوان و مرد میان	و حکم راست دادن و میان را در حق	اصداغ جمع و منه صدغ معقی	مَصْدُوعٌ است
خلقت و جامه که زیر زره پوشند	و خواستن چیزی را و متاز ساختن	یعنی چیه تافت	(تَصْدِیغٌ) بر صدغ شتر داغ
(مَصْدَعٌ) بالفتح راه نرم و زمین	حق را از باطل و قوله تعالی صدغ	(رَأَصْدَعَانِ) دورگ اند زیر	و نشان کردن شده و للبالغة
درشت مصداغ جمع	بنا کردن یعنی بتگافت و خنداندن	بر دو صدغ	(صَادَعَةٌ) سبب بگرمی کردند
(مِصْدَعٌ) کنبه پیکان پهن دراز	در جماعتی کافران بتوحید	(صِدَاعٌ) گلاب داغی است که	یا نبرد کرد و او را در رفتار
مَصْدَاعٌ جمع و خطیب مَصْدَعٌ	باری تعالی یا شکرا قرآن را بر زبانها	بر صدغ شتر کنند	ص د ف
خطیب بلیغ و در جل مَصْدَعٌ	بخوان و ظاهر گردان آن یا حکم کن	(صِدِیغٌ) کامیر بجهت هفت روزه	(صَدَفٌ) بالتحریک غلاف مروارید
مرد و سوار امور و نیز مِصْدَعٌ	حق و امر بین فیصل نماید قصد	و مرد ناتوان و ضعیف	صَدَقَةٌ یکی اصداغ جمع و
نام مردی	امضای احکام کن که بدان مامور	(مِصْدَعَةٌ) مگنسته ناز باشد	هر چیزی که بلند نباشد از دیوار
(مَصْدُوعٌ) در و سر گرفته	گشته و دین خود را ظاهر کن یا فرق	(بَعِثُ مَصْدُوعًا) شتر که بر صدغ	و مانند آن و و کراهه کتف
(ف) صَدَعٌ صَدَعًا بالفتح	کن با حکم ترانی میان حق و باطل	وسی داغ و نشان کرده باشد	از سر باز و دودهی است نزدیک
شکافتن از ایاد پاره ساختن	(مِصْدَعٌ) کحدت شمشیر زیر	(ف) صَدَعَةٌ صَدَعًا بالفتح	قیروان و گوشت پاره مانا بکر کرک
شکافتن آن را چنانکه جدا کرد و	بن جذیه و موضعی است	دوش باد و ش بر ابریت بادی و	که در شجره سر سبز دیک کاسه سر
صَدَعُ الْغَنَمِ دو گروه که گوسفند	(تَصْدِیغٌ) جدا جدا کردن و در	صَدَعٌ بَعِیْرَةٌ) داغ و نشان که شتر	روید و برف و لقب و الدنوخ
را و صَدَعٌ فَلَا تَأْ) قصد کرد	رساندن کسی و در و مند سر شدن	خود را و صَدَعُ الثَّمَلَةِ) کشت	بن عبد الله بن سیف بخاری و
جهت گرم و جوداد و صَدَعٌ	یستعمل مجهولاً	سورچه و منه فَلَانٌ مای صَدَعٌ	نیز را نهان نزدیک و سها و در دور
بالحق سخن حق را آشکارا گفت	(تَصْدَعٌ) متفرق و پریان گشت	نَمَلَةٌ یعنی ناتوان است و صَدَعٌ	نهان اسب در اندک پیچیدگی
و صَدَعٌ بِالْأَخَى) کار بجل او	اصْدَعٌ مثله و تصدعت	عَنِ الْأَمْرِ) برگردانید او را از کار	در هر دو بند دست و بیرون دید
رسانید و آشکارا کرد و صَدَعُ الْيَدِ	الْأَرْضُ فَلَانٌ) یعنی گنجینه	راند و صَدَعُ الظَّالِمِ عَنْ ظُلْمِهِ	میل کردن هم ستو جانب راست
صَدُوعًا) میل کرد و سب و صَدَعٌ	غایب در آن و تصدع الشيء	باز داشت ظلم را از ظلم او و يقال	و فرس اصْدَفُ نفت است از آن
عنه) برگردانید از آن و صَدَعٌ	شکافه شدن چینه	اتَّحَقَّ فَلَانٌ بَعِیْرَةٌ فَمَا صَادَعَهُ	و اگر جانب چپ باشد از آن افتد
الْفَلَاةُ برید بایان و صَدَعٌ	(انْصِدَاعٌ) شکافه شدن	یعنی برنگردانید آن را	نماند و الفعل من جمع و بریدگی
مجهولاً و در دند سر گردید و این معنی	ص د غ	(لِ) صَدَعٌ صَدَاعَةٌ) ضعیف	کوه و ناحیه و جانب و کراهه آن
در مجر و کمتر آید و نیز صَدَعٌ	(صَدَعٌ) بالضم مابین چشم و گوش	و ناتوان گردید	صَدَفٌ کف و صَدُودٌ و عَصْدٌ لغت

شده و قومی بین + یا صدق کان در	برگردانید آنرا	درشت یقال هذا الزم الصدق یعنی	و هذا را می مالک و الشافعی وهو
قرآن و و کوه اند با هم مصی میان	(نض) صدق فله صدقاً	نیزه راست و سخت و درشت و و کذا	مرویی عن عمر علی عایشه و قال
او میان یا جرج و با جرج + و	و صدوقاً برگشت و میل کرد	الرجل الصدق بالتوصیف یعنی مرد	ابو حنیفه لا تجب الزکوة فی مال الیتیم
صدق کان بضمتین خاصه و و	(اَصَدَقَ فُلَانٌ اَصْدَقًا) برگشت	درشت و راست و اَصَدَقَتِ الْبَیْهَ	و المجنون و المعتوه و قال الثوری
کرانه راه در کوه یا دور کرانه رود	او را و میل داد	کسرت لصاد صدق بالضم و بضمتین	و الاوزاعی تجب و لیس لولیه خراجها
(صدق) کسر و مرغی است یا نوعی	(صَادِقُهُ مُصَادَفَةٌ) یافت او را	جمع کوهن و درهن + و کامل از	و اذا بلغ علمه لیخرجها و صدقه
از دو کان	و دید	بر چیزی صدقه مؤنث هم صدقون	بر یا چیزی می کمی و یفتح تا به است
(صدق) لگت یعنی است از کند	(تَصَدَّقَ عَنْهُ) رو برگردانید	و نسأ صدقات جمع و جعل صدق	(صدقته) بضم دال دست بیان و
و الحال منسوب اند صبوی حضروت از و		اللقاء و النظر) مرد سخت ملاقات	کامین صدقات جمع + و منه
یقال هو صدق بالتحکیم و	ص د ق	و سخت نظر یا صادق در ملاقات	قوله تعالی اتوا النساء صدقاتهن
تنسب الیه المتجائب	(صدق) با کسر و الفتح رستی	و صادق در نظر	بضم دال
(اَصَدَق) نام شاعر به از طی	صد کذب یا بفتح صد است و کب	(صدقته) بفتح کامین صدقات	(صدقته) بضمتین دست بیان
(صَادِق) اسپ قاسط خشمی اسپ	اسم + و با کسر سخت و درشتی یقال جمع	صدقات جمع	ج
عبد الله بن حجاج ثعلبی	هو رجل صدق و صدیق صدق	(صدقته) بضم کامین صدقات	(صادق) راست گویی و درست
(صَوَادِق) شران که یاران در	مضامین یعنی او مرد صاحب درستی	بضم و صدقات بفتح دال جمع	پیدا و آشکار و منه قوله لم یفلح غیب
در آب خور یا بند و منتظر باشند است	و کذا احواء صدیق و حمار	صدقات بضمتین شله و این افع	صدای قه یعنی کرد آن را بعد از آن
در پس ایشان نموت آب را و او	صدق و رجال صدق و نسأ صد است	که ظاهر شد او را کار + و الصبح	
آن صادق است	و نیکو و منه لقد بواکنا بنی اسرائیل	(صدق) محرکه شبک تش از ختم	(الصادق) فخر دوم است
(صدق و ف) کسب و زنی که روی	مبوا صدق ای اتر لنا هم متزکا	معان و این غلط است و صواب	(صدق) بفتح و با کسر دست
آرد و باز گرداند و گنده بومی بن	صایه او کذا فی مقعد صدق ای نعم نقد	ببین مهمه عرب سده و گذشت	بیان و کامین صدق بضم و
و علم است مر زمان را و درین معنی	و ثبوا و نام نیکو و منه قوله تعالی اجعل	(صدقته) بالتحریک آنچه بدرستی	بضم و بضمتین جمع
بدون الف و لام آید	لی لسان صدق فی آخرین یمنی	و بی و در راه خدای تعالی کامین	(صادقه) بفتح و محبت و راستی
(نض) صدق عنه صدقاً بفتح	از زبان رانها کوسی کرد آن از بهرین	از صدقات جمع + و زکوة و منه	(صدق و ف) کسب و در دست صدق
روی گردانید او و منه صدق عن	در پس آیند کان	الحديث من لی یتیماله مال فلیتجد	بضم و بضمتین جمع
آیا که ای عرض + و صدق فله و	(صدق) بفتح راست و سخت و	نیله لیکر که حتی تا کله الصدق	(صدق) کامیر راست و درست

شیرین

کَلِمَةً وَاحِدَةً مِنْ كَلَامِ الْعَرَبِ

استیختگی چیزی اسم است مصدرا

وَفِي الْمَثَلِ صَرَخَ الْحَقُّ عَنْ مَحْضِهِ

ص

لَنْ (صَرِيحٌ صَرِيحًا) بَرِيدًا

صَرَخَ الْحَوْضُ تَصْرِيحًا (صَارِجٌ

صَرَخَ) کلمه خالص از هر چیزی

یعنی نیک بود و آشکاره گردید

وَوَزِيدٌ * وَصَرَبَ اللَّبَنُ جَبْرًا

اندو و حوض را

صَرَخَ) کلمه خالص از هر چیزی

وَصَرَخَتْ كَلْبُ (نیک سخت

ساخت شیر * وَصَرَبَ بَوْلُهُ

ص ر ح

وَصَرَخَتْ كَلْبُ (نیک سخت

نیک سال قحط و صریح و غالب گردید

باز داشت آنرا و بند کرد بقاضات

صَرَخَ) بافتن کوشک بنمای

صَرَخَ) جمع و شیر روغن برگرفته

در شدت و نیک * وَصَرَخَ الدَّارِحِي

تأخیر شود * وَيَقَالُ صَرَبَ الصَّبِي

بند صَرَخَ جمع و بنای است

صَرَخَ) نام اسب عبد یقوت

خطا کرد و تیر انداز و تیر سید تیر آن بر

مجهولًا إِذَا اخْتَبَسَ لُطْفُهُ فَيَمْلِكُ

مرحمت نصرانند و یک بابل و نیز

صَرَخَ) بن حرب و دیگری مرنبی نیش را

صَرَخَ) بن حرب و دیگری مرنبی نیش را

يَوْمًا لَا يُحْدِثُ * وَصَرَبَ الْإِصْبَاحُ

پیدا و آشکارا کردن الفعل من فتح

صَرَخَ) است درج و و نیز تصریح

است درج و و نیز تصریح

گیا و خوش و برگزیده آورد

صَرَخَ) بافتن زمین استوار

صَرَخَ) بافتن زمین استوار

کشاده و روشن گفتن خلاف غریب

رَسَ (صَرَبَ صَرَبًا) فَرَسًا

و در شدت هم * وَصَرَخَةُ الدَّارِ

صَرَخَ) کلمه خالص از هر چیزی

و پیدا و آشکارا کردن کار و پیدا

رَضَوِي (صَمَغَ سَمَغًا) خَوْدُونَ

کشد که میان برای * وَخَرَجَ لَهُمْ

صَرَخَ) کرمان نوعی از بلخ که

آشکارا شدن آن لازم است و بی

و شیر ترش نوشیدن

صَرَخَ) برآمد برای ایشان

صَرَخَ) برآمد برای ایشان

در فن کفک شراب و روشن پاکیز

رَصْرَابَ (دَاوَنَ وَشِيرَ تَرَشَ

ظاهر و نمایان آن خروج صَرَخَةُ

صَرَخَ) با کسر حنی است همین

شدن آن

چَ خوراندن کس را

بَرَخَةُ ای لکنید

صَرَخَ) با کسر حنی است همین

پیدا و آشکارا کردن

رَاضِطَابَ (أَنْذَكَ أَنْذَكَ فَرَسًا

صَرَخَ) محو کمال و بے آئین

صَرَخَ) محو کمال و بے آئین

پیدا و آشکارا کردن

آوردن شیر را و رشک گذاشتن

صَرَخَ) از هر چیزی که دیده آن

صَرَخَ) از هر چیزی که دیده آن

پیدا و آشکارا کردن

آن تا بخشد و ترش گردد

صَرَخَ) باضم و افتخار خالص بے

صَرَخَ) باضم و افتخار خالص بے

پیدا و آشکارا کردن

رَاضِطَابَ (نَزَمَ وَتَابَنَ) يَنْقَالُ

آئین از هر چیزی * وَكَفَرَابَ اسْمُ هَيْتَ

صَرَخَ) چیز بے سیم زائد است

پیدا و آشکارا کردن

رَاضِطَابَ (نَزَمَ وَتَابَنَ) يَنْقَالُ

صَرَخَ) کلمه خالص از هر چیزی

صَرَخَ) کلمه خالص از هر چیزی

پیدا و آشکارا کردن

ص ر ب خ

صَرَخَ) کلمه خالص از هر چیزی

صَرَخَ) کلمه خالص از هر چیزی

پیدا و آشکارا کردن

صَرَخَ) کلمه خالص از هر چیزی

صَرَخَ) کلمه خالص از هر چیزی

صَرَخَ) کلمه خالص از هر چیزی

پیدا و آشکارا کردن

ص ر ج

صَرَخَ) کلمه خالص از هر چیزی

صَرَخَ) کلمه خالص از هر چیزی

پیدا و آشکارا کردن

صَرَخَ) کلمه خالص از هر چیزی

صَرَخَ) کلمه خالص از هر چیزی

صَرَخَ) کلمه خالص از هر چیزی

پیدا و آشکارا کردن

صَرَخَ) کلمه خالص از هر چیزی

صَرَخَ) کلمه خالص از هر چیزی

صَرَخَ) کلمه خالص از هر چیزی

پیدا و آشکارا کردن

صَرَخَ) کلمه خالص از هر چیزی

صَرَخَ) کلمه خالص از هر چیزی

صَرَخَ) کلمه خالص از هر چیزی

پیدا و آشکارا کردن

صَوَّانُ) کرمان درخت بصلکه که	رَنَاقَةُ مُصَوَّرَةٌ) بکسر صاد نا که نشیر	صَرَخَ) وکسر بر زین افکندن	ای اویغان
بر زمین سخت روید	نمید	را و تنگ افکندن و الفعل من فتح	صَلَوَعَةُ) بکسر نوئی افکندن و منه
صَوَّيْرَةٌ) مصغره که دیت تنگ نوی	رَاَصَرُ السُّنْبُلِ) آماده بر آمدن	و در مصراع ساختن نسبت	الْمَثَلُ سُوءُ الْأَمْتِصَاكَةِ خَيْرٌ مِنْ جَسَنِ
کوتاه عقل	گر دید خوشه * وَاَصَرُ فَلَانٌ) دور	و صاحب دو دور گردانیدن باب *	الصَّرْعَةُ ویرویی با فتح معنی المرة
رَمَصَاذَ) اردو	رَفَتْ وَتَبَات * وَاَصَرُ عَلَى الْأَمْرِ)	و با فتح بیاهی است که از باعث	صَرَخَةُ) با بضم آنکه او را مردم بسیار
رَحَاوُ مُصَوَّرٌ) ستم نگ کرد یا	عزیمت نمود بر کار و ثبات و دوام	و ماغی از خلط غلیظ حادث شود پس افکند	افکند
ترنجبیده	و زید بر آن * وَاَصَرُ الْفَرَسُ بِأَذْنِهِ)	اعضای نفسیه را از افعال و شیخ	صَلَوعَةُ) کهزه آنکه او را مردم بسیار
رَضَ) صَرَخَ او صَدْرًا) فساد	راست کرد گوش را تا بشنود	تمام نماید و مثل و مانند و کسر و گونه اندازد	اندازد
کرد و بانگ سخت بر آورد *	رَمَصَرًا) نافه و جز آن که نه و شوند	از کونهای پیچیده و صَرَخَ و	صَرَخَ) اکامیر افکنده و افتاده
صَرَخَ صَاحَهُ صَدْرًا) بانگ گردش	آن را تا شیر در پستانش جمع شود	الاصراع ای الفنون و لظروب *	صَرَخَ) کفایت جمع و مکان
او از باعث تشنگی * و نیز صَدْرًا) بانگ	و در نظر شتر بزرگ پستان	مقابل و برابر * یقال هُوَ صَرَخَ كَذَا	تا ترا شنیده یا کما سیکه چوب آن
گردن قلم و در مخرج یقال صَرَخَ الْجَنْدُبُ	نماید * و اصل مَصَوَّرَةٌ بسته است	ای حذافه * و گونه یقال هُوَ صَرَخَ عَيْنَ	بر درخت خشک شده باشد و از آنجا
و صَرَخَ الْأَخْطَبُ قَدْ رَأَى فِي صَوْتِ	یا از صَرَخِ يَصْهَرِي تَصْرِيَةً كَعِبَارَتِ	ای ذو کوئین و ترک هم صَرَخِ عَيْنِ	و چوب بر درخت خشک شده شاخ
الْجَنْدُبِ الْمَذْذُ فِي صَوْتِ الْأَخْطَبِ	از نادر شنیدن شتر و جز آن است	يَنْتَقِلُونَ مِنْ حَالٍ إِلَى حَالٍ * و نیز	درخت که بر درخت نیم کشیده زیر
الْتَّرَجِيعِ فَكُفُّهُ عَلَى ذَلِكَ * و بانگ	تا شیر جمع شود در پستان	صَرَخَانِ دو گلته شتر که یک از آن	شاخهای دیگر از آن مانده آن
محل و مانند آن * و صَرَخَ التَّبَاتُ	صَرَخَتْ لَتَاقَةُ) پیشه گرفت آه	می آید و دیگری می رود و باید	نرم تر از شاخهای دیگری باشد
مجموعه سران زده شد گناه	در رفتار	و شبانگاه یعنی از باید و از و آن	و از آن مساوی سازند صَرَخَ بضم
رَنَ) صَرَخَ لَتَاقَةُ او یا لَتَاقَةُ صَرَخَا	رَمَصَاةُ) اگر که گردن کسی را بچرخد	صرع است و از زوال تا غرض جمع	جمع
بست پستان نیز * و صَرَخَ الصَّارَةُ	رَحَاوُ مُصَوَّرٌ) ستم نگ یا ترنجبیده	دیگر یا روز و شب و البته صَرَخِ	صَرَخَ) کعبور نیک کشتی گیر و
بست همیان * و صَرَخَ الْفَرَسُ	ص رط	النهال یعنی آدم او را باید داد و	نیک اندازنده مردم را صَرَخَ
بِأَذْنِهِ او أَدْنَاهُ) و كَذَلِكَ الْحَمَامُ	صَرَخَا) بکسر راه و پستی کشته	شبانگاه	کشت جمع
راست کرد گوش را تا بشنود	بر پشت و دوزخ که ذکر آن در حدیث	صَرَخَةُ) با فتح یک بار افکندن	صَرَخِ) بکسر و القصر کار و
صَرَخَ) سخت بانگ کرد * و نیز	جمع وارد است و با بضم شمشیر از	و حالت خبریه	انجام یقال مَا أَدْرِي هُوَ عَلَى أَيِّ
صَرَخَ) بکسر گردن در کاک باز	و بسین گفته است در همه	صَرَخَ) بکسر راه رسن صَرَخَ جمع	صَرَخِ) امر و الامر عینین بی امر ای
و چرخ و مانند آن	ص راع	* و مرد خسته گیر یقال هُما صَرَخَانِ	عَلَى الْأَعْطَا عِدْ عَلَى الرَّادِ

را بوقیس بر صبراع) کشاد و مرو	(ص ۵۴۹) بافتخ در حدیث یعنی توبه	بتا ذل قمر و آن یک ستاره است	آزمند
بود از بنی عجل	است و عدل یعنی فدی یا صرف	روشن پس ذریعة سستی بهکلا تصرف	لناقة صروف) کسب و نفاق که
رصداعه) بالضم و التثنية	نافه و عدل فریضه یا بکس صرف	البرذیطو عها و مهره است بدان	دندانش بسیار بانگ کند
همه اقران خود را اندازد	وزن است و عدل کیل یا صرف	زبان مردان را بند کنند و نیک	(ص ۵۵۰) کامیرسیم خالص و منه
(ص ۵۵۱) کسیت نیک اندازنده	کتاب است و عدل فدی	سختی زمانه و دکان خجک و ارسایه	ما انتم ذهباً ولا صریفاً و لکن انتم
و آنکه همه اقران خود را اندازد	یا صرف عمل است و عدل فدی یا	که تیر آن بهدف رسد بگاه نشین	الحرف * و بانگ در و بانگ دندان
(مصرع) بالکسر نیمه شعر و نیمه	صرف رشوت است و عدل کفیل	ما قدر ايسر از آن گذاشتن آزا	شتر و آواز چرخ و لود شیر گرم و شیر
که بهندی کوار است * و هما	نیز صرف حلیه و منه فمابستطیعون صرفاً	تا بگاه دیگر مانند آن	و موضعی است نزدیک بنای مری
مصرعاً عان من لا بواب والشعر	ولا تصرفاً یعنی قدرت ندارند	(ص ۵۵۱) بالکسر رنگی است سرخ	اسید بن عمرو بن نسیم را و شاخ
مصرف کفیر شده فیها	بر نیکه برگردانند از ذات مای خود	که بدان پوست و شراک نعل را	خود خشک شده از درخت یفا سی
(مصرف) کفخ افکندن بر زمین	عذاب * و صرف الالهرا حواش	رنگ کنند و خالص از شراب از	خود خوش است
و جائی افکندن و کشته جائی	و شد اید زمانه و شب و روز و هما	هر چه	(ص ۵۵۲) کسینته تلخ خشک از
(تصرف) افکندن کسی را شد	صرفان و کیه * و صرف الحدیث	(ص ۵۵۲) بالتحریک قبلیه است	خو و مان تنک صروف و صرف
للبالغة * و قافیه آوردن در مصرع	زیادت در سخن و آراستگی و آری	(ص ۵۵۳) بالتحریک از نجاب	و صرف جمع
اول از بیت و بیت را صاحب	آن زیادت ما خود از صرف الاله	منسوب اند سبوی صرف که قبلیه	(ص ۵۵۴) دهی است بزرگ
دو مصرع گردانیدن و دو ساق	که زیادت قیمت بعض آن بعض	است یا صواب صد فی بدل است	بسیار اهل بسیار عمارات بسیار گاه
مراب را	است و کذا صروف الکلام	(ص ۵۵۵) محو که مرگ و مس قلعی	و درخت نزدیک عکبراء و دهی است
(مصرف) کشتی گرفتن و يقال	ومنه الحدیث من طلب صرف الحدیث	و نوعی از خراگران سنگ	بواسط منها الخمر الصریفیه و قیل لها
صارعته فصرعته اصروعه صرفاً	ای تزیینت به الزیاده فیه * و	سخت مضغ که بیشتر از جهت بت	صریفیه لانها اخذت من الدن
بافتخ نسیم و اصروعه بالکسر	نیز صرف فضل و فزونی مرتبه	بخرج صاحب عیالان بسیار	ساعتی ذکا للبن الصریف
یعقوب	ومنه له علیه صروف ای فضل و آن	خرج و زور و آن و نندگان آید	(ص ۵۵۶) کشاد سیم سره کننده
(مصرف) بافتخ را کشته جائی	مشق است از صرف یعنی برگردان	آن ضیاعی است به و از امثال ایشان	(ص ۵۵۷) بافتخ مرد محتال و
(اضطرع) کشته گرفتن بصلع	زیرا که چون زیاده شود برگردانده	است صروفان ریخته نقرم بالصیف	چاره گرفت صرف کننده در کارها
نفت است از آن	میشود از شکل خود	و توکل بالسنیة	و درم سره کننده
ص ۵۵۸	(ص ۵۵۸) بافتخ منزه است از	(ص ۵۵۹) کصاحب سگابده	(ص ۵۶۰) مرد محتال و چاره گر

تصرف کننده در کارها و سیم سره	(صَتْرَفْتُهُ فِي الْأَمْرِ تَصْرِيفًا) تصرف	ص ر ق	جمع * و صَرْمَةٌ بَن قَيْسٍ يَأْصُرْمَةُ
کننده حیاریت جمع و الهاء للتبعية	و ا د م ا و را در کار * و ن س ه	(صَرَقَ) محرکه تنگ از هر چیزی	بَن ا ش يَأْصُرْمَةُ بَن ا لِي ا ش ي
و جاء صياريف	تصرف (بيان و واضح گردانیدن)	(صَرِيفَةً) کسفتنه تنگ صَرِيق	صَرْمَةٌ يَأْصُرْمَةُ عَذْرِي
(مَصْرِف) بکسر الراء با زنگشت	آیات را در روان و راجح گردانیدن	و صَرَق و صَرَائِق جمع	صما بیان اند * و نیز صَرْمَةٌ پدر
(مَصْرُوف) شرا بخالص بآین	در اهرم و متاع و کالای فروختن	گم ر ق ع	است مرضه را که پدر پدر ما ششم
(مَصْرُوفَةٌ) می خورده شده	سا و بر آوردن بعض کلام را بغير	(صَرَقَةٌ) در هم خناییدن انگشتان	بَن ح ر م ل ت ه ا س ت و ن د ک و ر س ت
(ض) صَرَفَهُ صَرَفًا) برگردانید	و برگردانیدن با د از طرفی بطرفی	و بانگ آوردن از وی	در ضا د
آن را * و صَرَفَتِ الْكَلْبَةُ	یا برگردانیدن آن است شراب	(صَرَفَاعَةُ الْمُقْلَاعَةِ) بالکسر طرف	(صَرَام) بالنفع و بکسر گام سیدن
صَرُوفًا و صَرَأًا) بالکسر خرمش	ساده خوردن و برگردانیدن	فلاخن که بانگ کند	خرام و هنگام درو آن و نیز نامی
نزد رسگ داده و خورده شده *	(أَصْطَرَفَا) برگشتن در کسب	ص ر م	درخت بریده و قطام اسم است
صَرَفَ الشَّرَابَ) نیامیخت شراب	چینه	(صَرْم) بالنفع چرم پیراسته عرب	حرب را که قطع میکند قرابت مودت
را بچینه * و صَرَفَتِ الْبَكْرَةُ	(تَصَرَّفَ) دست در کاری کردن است	است	(صَرَام) کفراب مرد تو انا سخت
صَرِيفًا) بانگ کرد چرخ و لوقت	و برگردیدن	(صَرْمَةٌ) بالنفع آنکه خشم او	برنده و نام جنگ بدان جهت که
آب کشیدن * و صَرَفَ الْخَمْرَ	(أَصْطَرَفَا) برگردانیدن خن استن	زود زود صَرْمَات جمع يقال هُوَ	می برد قرابت و مودت را و اُمید
خورد می را * و صَرَفَ الصَّبِيَّانَ	يقال أَسْطَرَفَتْ لَه الْكَلْبَةُ عَنِي صَرْمَةٌ مِّنَ الصَّرْمَاتِ يَ بَطِي	بلا و باقی مانده شیر که بار دیگر	دو شیده شود در وقت حاجت
باز گردانید کوه کان را از کتب	بر گردانیدن مکاره خواهم خدا را	الرَّجُوعُ مِّنْ غَضَبِهِ	وضع و رت * و منه المثل
(أَصْرَفَ شَعْرَهُ) حرکت روی را	(مُنْصَرَفَ) بفتح الراء برگشتن	(صَرْم) بالکسر نوع و گروه مردم	حلیت صرام یعنی غدر نهایت
مختلف آورد یعنی یک قافیه برن	جای برگشتن * و نیز مُنْصَرَف	و جَمْعُ اَنْ اَصْرَام و اَصَارِم و	رسید
و دیگری بجز یا یکی برن و دیگری	موضعی است میان حرمین و کسیر	أَصَارِيصُ جَمْع * صَرْمَات) بالضم	(صَارِم) کصاحب شمشیر بران
بنصب و خیل این را جایز ندارد	(اسم مُنْصَرَف) آنکه جای دهد	مثله و موزنه نعل زده و خانه های	و مرد دلاور ساد را مور و شیر پیش
قد جاء في شعر العجب و منه * طَعْمَتُ	کسر و تنوین را خلاف غیر صرف	مردم جمع یکجا	(صَرُوم) کصبور تنج بران و مرد
جَا بَا نَ حَتَّى اسْتَدَّ مَعْرَضَهُ * وَكَادَ	(أَصْرَفَانَهُ) برگشتن و باز ماندن	(صدمه) بالکسر گله شتران باین	توانا و نیک برنده و ناکه دارد
يَنْقُدُ لَوْلَا أَنَّهُ طَافَا * فَقُلْ لِيَا بَا نَا	ص ر ف ا د	بیت عدد تاسی یا پنجاه یا چهل یا	حوض نشود تا که خالی نگردد
تَلَرُّكُنَا الطَّبِيعَةَ * يَوْمَ الضُّحَى يَبْدُو	(صَرَفْنَاهُ) بالنفع شهریه است	باین ده تا چهل یا باین ده چهارده	(أَصْرَم) مرد محتاج بسیار غلیل
الْبَيْلُ اسْرَافُ	بداصل شام	پانزده و دوازده از بر صدم کعب	

صوم

صوم

صوم

صوم

وَأَصْرَمَ شَقَرِي وَأَصْرَمَ يَا أَصْبَحَ

وَلَمَّا لَمَسَ لُجُجٌ وَمُحَرَّجٌ شَبِيهٌ

وَيَسِيرُ نَدَا سَوْرَاحٍ بِنَانٍ نَبْدُودٍ

سَرَكُشٍ وَابَا كُنْدَه كَه فَرِيَبْ خُورِد

اشهلی و نام او عمرو بن ثابت است

(صَدْرَم) ! بفتح در محکم رای

و شیر آن خشک شود و گاهی بستان

و بجای که که دارد دست کبخی سد

صاحبان اند

زیرک و اسم است در شبازوز

آن را بسببی داغ کند و بدان

واحدی طبع آن نکند و مرد

زیرک

(أَصْرَمَان) و رکاک و زراع و شب

کیا خورون یقال هُوَا کُلُّ الْقَصَائِدِ

شیر و یه منقطع گردد و انقطاع شیر

ص دو

و روز و رک و زراع

یعنی او در شبازوز می کیا بخورد یا عث قوت ناقه است

ص دو

ص دو

ص دو

(صَوْمَاء) ! بفتح و المده و شت آب

(مَصْرَم) کنبه داس خشاده

(تَصْرِيم) سربتان ناقه بریدن

(صِرْوَق) بالکسر گیاه ریزه

و ناقه که شیر صوم باضم جمع

(مَصْرَم) کنبه داس خشاده

تا شیر منقطع و خشک گردد و پاره پاره

(ن) صَاَصْرَوَا نظر کرد و دید

(صِرْحِي) که که می نام مردی

شبابین

کردن رسن را و از بن بریدن

ص ری

(صَرِيم) کامیر پاره حیا از ریکا

(ض) صَوْمَه صَوْمًا و غیره

درخت شد و لکنه

(صَرِي) که که بقیه چینه

توده بزرگ و منه افعی صریم یعنی بار

بریدن آن یا * و صَوْمَ فُلَانًا قطع

(تَصْرِيم) چای که کردن و نیک

(لین صری) شیر برگشته مزه

ریک توده و با مراد و شب

کردن آن را * و صَوْمَ الْخَلِّ درید

شدن و در کار و بید گردیدن

و غیر صری) که که می یا کالی آب پیاده

تا ریک از لغات اصدا است

خدا بن رَصْرَمَ الشَّجَرِ وَالزَّوْجِ

رَصْرَمَ بهم بریدن

زنگ و بوی برگردانیده

کند که * و صَوْمَ عِنْدَ نَاشِئِهِ

رَاَصْرَمَ الشَّجَرِ در وید درخت

(صَرَاة) نهی است لعراق و ناقه

که آن را ناند و شنیده باشند تا بزرگ

بروین بزرگانه بندند تا شیر نکند

درنگی کرد و انتظار نمود و زدایک

را و برید * وَاَصْرَمَ الزَّوْجِ در وید

بستان و پریشان نماید و نطفه

زمین سیاه سوخته که هیچ زوایند

ماه * و صَوْمَ الْحَبْلِ بریده شد گشت

را اَصْرَمَ الْحَبْلِ بریده و منقطع

صَرَاة) نطفه محبوس باز داشته

و موصی است نام مرد و بنو صریم

رسن و منقطع گردید

را اَصْرَمَ الْحَبْلِ بریده و منقطع

صَرَاة) نطفه محبوس باز داشته

قبیله است و نیز صریم بریده اند

را (ك) صَوْمَ صَرَامَةً و لیو چاک

گردید رسن

صَرَاة) نطفه محبوس باز داشته

هر چیز * و قولهم بَاءَ صَوْمِمْ

گردید

صَرَاة) نطفه محبوس باز داشته

صَرَاة) نطفه محبوس باز داشته

شکر یعنی غائب و خاسر برگردید

(مَصْرَم) کمن مرد محتاج بسیار

(صَرْمَحَان) ناحیه است از فوجی

صَرَاة) نطفه محبوس باز داشته

بصوم که بزرگ نام مردی

عیال و صاحب گله شتران

ترند و عربا جرنگاه

صَرَاة) نطفه محبوس باز داشته

(صَرْمِة) کفینه غنیمت بر کار

(أَصْرَمَ الْخَلِّ) بوقت در رسید

ص ر ف ح

صَرَاة) نطفه محبوس باز داشته

و نیک دل نهادن بر آن و پاره از

* وَاَصْرَمَ الرَّجُلُ محتاج

(صَرَفَح) کسفر جل فریاد و فغان

صَرَاة) نطفه محبوس باز داشته

ریک توده حیا و زمین در ویده گشت

بسیار عیال گردید و صاحب گله کننده

ص ر ق ح

صَرَاة) نطفه محبوس باز داشته

و نام موصی و پاره شب و صرمیه

شتران شد

ص ر ق ح

صَرَاة) نطفه محبوس باز داشته

الحجری) گیاهی است در بیول

(مَصْرَمَة) کفینه ناقه که شیران

کسفر جل مرد محتاج

صَرَاة) نطفه محبوس باز داشته

الحجری) گیاهی است در بیول

(مَصْرَمَة) کفینه ناقه که شیران

کسفر جل مرد محتاج

صَرَاة) نطفه محبوس باز داشته

موضی است بین	(مُصْعَبٌ) مکرر کشتن یا کشتن کم	بکار صَعْبُور (کشدن) مثله * و	زبور غسل صعد را * و صَعْتَرُ
(صَعْبَةٌ) بانفج زن تند و سرکش	هنوز زیر بار و زیر سواریه نیامده	النون زانده	الشَّعْیَ (زینت او آن را دارد) است
یقال امرأة صعبة وکذا ناقة صعبة	وشر سرکش نام مرد * و مُصْعَبَان	(صَعْبُور) که صفور کوچک سرار	بُود
صَعَبَاتُ بالکون جمع * و نیز	صعب بن زبیر و پسرش عسبی	مردم و خزان	ص ع ت ن
(صَعْبَةٌ) در خجل خواهر معاذ *	یا برادر او عبد الله بن الزبیر *	ص ع ت	(رجل مُصْعَلُ الرأس) بانفج
(صَعْبَةٌ) بنت سهل صحابیات	مُصْعَبُ بن عمر صاحب رسول	(صَعْت) بانفج میانه قد * و رجل	النار مرد در زمر
اند * و نیز صَعْبَةٌ و صَعْبِيَّة	الله صلی الله علیه وسلم	صَعْتًا لِرَبِّيَّة) مرد لطیف سینه	ص ع د
بتصفیه و وزن بوده اند	(أَصْعَبُ الْأُمُرُ) دشوار شد کار *	لطیف در دن	(رَصْعَةٌ) بانفج نیزه راست است
(صَعْبِيَّة) بتشدید آبی است	(وَأَصْعَبُهُ) دشوار یافت آن لازم	ص ع ت ج	رسته که تحمل به تثقیف نباشد
مربطه خفاف را	است و شد * وَأَصْعَبُ الْجَمَلِ	(مُصْعَعَج) مبنی للمفعول رست	صَعْدَاتُ بالتحریک جمع * وزن
(صَاعِب) که صاحب زمین ننگ	گذاشت شتر او سوار شد بر او	ایستاده و درست و تابان	راست قامت صَعْدَاتُ بالتحکین
و در خشتناک که گشته شود	چندان که سرکش گردید *	ص ع ت د	جمع * و ماده خرد آرد و دست افزار
(صَعْبٌ) که بر کوهی است و آن را	أَصْعَبُ الرَّجُلُ صاحب شتر	(صَعْتَر) بانفج سحر است پودینه	و ماده بز می است و نام اسب یاب
معین بزن هم گویند	سرکش شد	کوهی باشد و آن را صعت الحمار	بن ملال و موضع است همین
(صِعَاب) یا لکسر کوهی است میان	(رَصْعَبُهُ تَصْعِيبًا) دشوار گردانید	هم گویند آشامیدن آن با شرباب	از آن موضع است محمد بن ابراهیم
یا مد و بحرین * و یوم الصَّعَاب	آن را	گزند که جانوران را سودمند بود	بن مسلم * و آبی است میان دو علم
روزی است مرعابزا	(رَصْعَبُهُ) دشوار گردانیدن آن را	و معده و جگر را بغایت نافع و رایج	بنی سلول و موضع است مری
(رَصْعَبُوب) بانضم دشوار سخت	(رَصْعَبُ اللَّوْثِ) سه بر آورد	آن جوام را گیرند و تخم آن در	عوف را و شهر است همین مرخولان
صَعَابِیب جمع	اشکله را و اجدار کرد	جمع افعال قوی تر * و نیز صَعْتَر	بن عمرو * و نباتات صَعْدَةٌ
(رَصْعَب) که جعفر خرد سوار مردم	رَأْسُ صَعْبٍ عَلَيْهِ الْأَمْرُ) دشوار	و ابوصعتر) و مرد بوده اند	کور خرنی صاعیدی منسوبست
و خزان نون زانده است	شد کار * و أَسْهَبُ الشَّيْءِ	و صَعْتَر شامی) پودینه بر می است	بوی شد و دُا
(رَصْعَبٌ) صَعْبٌ لَا حِرْصَ عَوْبَةٍ	دشوار یافت آن چیز را لازم است	(رَصْعَتَرِي) بی نسبت مرد چابک	(رَصْعَب) بانضم موضع است
دشوار شد کار و مشکل گردید	و متغذیه	و شنج بی باک و جوان مرد دلاور	(عَذَابٌ صَعْدٌ) محرکه عذاب
(مُصْعَب) که حسن صاحب شتر	ص ع ب د	(رَصْعَاتِر) سنجها و دشوارها	سخت قال لله تعالى يسلكه عذابا
سرکش	(رَصْعَب) که جعفر و رضی است بانا	(وَصَعْتَرُ الْخَلْ) صَعْتَرَةٌ) جریه	صَعْدًا

صعد	صعد	صعد	صعد
صَاعِدٌ (بالا برآینده و قولم بلغ)	رَصَعًا (بضم موضعی است)	صَعِدَ فِي الْجَبَلِ وَعَلَيْهِ صَعِيدٌ (شونده)	
كَذَا أَصْعَادًا بِنَجْمِ فَوْقِ نَ*	رَصَعَاءُ (بفتح شفت و شو)	رَصَعَارٌ (کشتاد مشکبری که مردان)	
وَنَزَرَ صَاعِدًا (اسپ بجا برن قیس)	رَصَعَاءُ (کبر خا دم سرد و راز)	رَصَعَاءُ (بجشم حقارت نکرد)	
کِنَانِ وَاسِطِ صَخْرٍ بِنِ عَمْرٍ	رَصَعِيدٌ (کبر بطار موضعی است)	رَصَعِيدٌ (کبر بر جد است مرانی)	
رَصَعُدٌ (کبر بر موضعی است)	رَصَعَادِي (کجاری موضعی است)	رَصَعِيدٌ (گذ از ایندن چیزی را)	
* وَنَزَرَ صَعُدٌ دُشَوَارِی شَقَّتْ	رَنَاقَةُ صَعَادِيَّةٌ (کراسته باد)	رَصَعَادٌ (بالا برآیدن)	محدث
رَصَعُودٌ (کسب و کجا بلند و بلند می)	رَصَعَادٌ (برآیدن)	رَصَعْرَانٌ (کجیلان زمینی است)	
صَدَّ هَبُوطُ صَعْدٍ كَلْتَبِجِ صَعَادٍ	رَصَعُودَاءُ (بفتح صا و عقبه دُشَوَارِ)	رَصَعُودٌ (بضم صغ و شونده و سنجیده)	و نام مردی
شَلَّةٌ * وَنَاقَةٌ كَبْجٍ نَاقَصٌ خَلَقَتْ	رَصَعَادٌ (بالکسر رسته که بان)	رَصَعَادٌ (دُشَوَارِ)	بر من شاق گردید
زَاوَهُ بَسِ اَوْرَا بِرَجَبٍ سَالٍ كَذَنَتْ	رَصَعَادٌ (بالکسر رسته که بان)	رَصَعَادٌ (دُشَوَارِ)	و صغ در از بار یک در سیم پیچیده
مِهْرَبَانِ كَرُوهُ بَاشَدَ تَاشِيرِدْ	رَصَعَادٌ (بالکسر رسته که بان)	رَصَعَادٌ (دُشَوَارِ)	* و نیز چینی ز روزنگ سلب
و کوهی است بجهنم و عقبه دُشَوَارِ	رَصَعَادٌ (بالکسر رسته که بان)	رَصَعَادٌ (دُشَوَارِ)	خشک باشد که نرمی و نمی که اول
گزار و امر دُشَوَارِ شَقَّتْ وَصَنَه	رَصَعَادٌ (بالکسر رسته که بان)	رَصَعَادٌ (دُشَوَارِ)	از سوراخ پستان برآید یا طغشده
سَاكِرُهُ صَعُودًا اِي سَاكِفُهُ	رَصَعَادٌ (بالکسر رسته که بان)	رَصَعَادٌ (دُشَوَارِ)	یعنی آنچه اول دوشیده شود از لبا
مَشَقَّةٌ مِّنْ اَلْعَذَابِ	رَصَعَادٌ (بالکسر رسته که بان)	رَصَعَادٌ (دُشَوَارِ)	* و بار در خسته است که با بیل
رَصَعِيدٌ (کامیر خاک یا کوزمین)	رَصَعَادٌ (بالکسر رسته که بان)	رَصَعَادٌ (دُشَوَارِ)	فلفل و نخوان ماند و سختی یا صغ
صَعْدٌ وَصَعْدَانِ جَمْعٌ * وَرَاهُ	رَصَعَادٌ (بالکسر رسته که بان)	رَصَعَادٌ (دُشَوَارِ)	است عموما صَعَادٌ بزرگ
اِزَانِ اِيَّاكُمْ وَالتَّقْوَى بِالصَّعْدِ	رَصَعَادٌ (بالکسر رسته که بان)	رَصَعَادٌ (دُشَوَارِ)	رَصَعَادٌ (بالکسر رسته که بان)
* وَيَقَالُ هَذَا النَّبَاتُ يَنْتَبِضُ صَعْدًا	رَصَعَادٌ (بالکسر رسته که بان)	رَصَعَادٌ (دُشَوَارِ)	رَصَعَادٌ (بالکسر رسته که بان)
اِي طَوْلَاو كُور و بلا و است بصر	رَصَعَادٌ (بالکسر رسته که بان)	رَصَعَادٌ (دُشَوَارِ)	رَصَعَادٌ (بالکسر رسته که بان)
بوسعت باز ده روز و طول موضعی	رَصَعَادٌ (بالکسر رسته که بان)	رَصَعَادٌ (دُشَوَارِ)	رَصَعَادٌ (بالکسر رسته که بان)
است نزدیک وادی قری و انجا	رَصَعَادٌ (بالکسر رسته که بان)	رَصَعَادٌ (دُشَوَارِ)	رَصَعَادٌ (بالکسر رسته که بان)
است مسجد نبی صلی الله علیه وسلم	رَصَعَادٌ (بالکسر رسته که بان)	رَصَعَادٌ (دُشَوَارِ)	رَصَعَادٌ (بالکسر رسته که بان)
* وَصَعِيدٌ مَصْرٌ موضعی است در	رَصَعَادٌ (بالکسر رسته که بان)	رَصَعَادٌ (دُشَوَارِ)	رَصَعَادٌ (بالکسر رسته که بان)
بصر	رَصَعَادٌ (بالکسر رسته که بان)	رَصَعَادٌ (دُشَوَارِ)	رَصَعَادٌ (بالکسر رسته که بان)

المال و در بازار بهر تجارت روند و هرگاه تجارت چیزی را خرید کنند ایشان داخل و شرک آنها شوند واحد آن صَعَقَةٌ وَصَعَقُوتٌ سِتْ صَعَا فِيقَ نِيرِ جِج	نظر من و بهوشی اولین هم صق (صَعَق) محرکه صدمه و آواز سخت (صَعَق) که فو موضعی ست (صَاعِقَةُ) مرگ و هر عذاب هملک و بانگ و آواز هولناک عذاب تازیانه که بدست فرشته رانده ابرست نیر به بجزیری که آنکه می سوزد این را یا آتشی ست که از آسمان افتد و در رعشید و وینر صاعقه آتش افکندن از آسمان مصدر است مانند راعیه (صَعَائِقُ) که لایط موضعی ست بخد مری اسد را (ف) صَعَقْتَهُمُ السَّمَاءُ صَاعِقَةً افکند بر ایشان صاعقه و وکذا صَعَقْتَهُمُ الصَّاعِقَةُ (س) صَعِقَ صَعَقًا بِالْفَتْحِ و یجرک و صَعِقَ وَتَصَاعَقًا بِالْفَتْحِ بهوش گردید و وصیق من فی السَّمَاءِ وَفِي الْأَرْضِ ای مات (إِصْعَاقُ) آتش افکندن از آسمان بهوش کردن ص ع ق ر (صَعِقْرُ) که برقع بیضیابی است	ص ع ل (صَعَلَ) بالفتح و یجرک خردن باریک سر و گردن از مردم و خردن و شتر مرغ و و دراز از بهر چیزی و خردن هم ریخته (صَعْلَةٌ) بالفتح خربابن کج که بجهای شاخ و می خالی از برگ باشد یا خربابن کنبی برگ و و باریک و خرد سر و گردن از مردم و از رخت خرد و از شتر مرغ و خرداده بشم ریخته (صَعِيلُ) که بیز نام مودی (ج) صَعِلَ صَعِلًا مَرْدًا بَارِكًا و گردن و کذاک من الخلل والنعام (صَعْلَاءُ) بالفتح و المده باریک و گردن از مردم و خربابن و شتر را مرغ و خرد و بهشم ریخته (س) صَعِلَ صَعْلًا مَحْرُكًا باریک سر و گردن گردید (إِصْعِيلًا) باریک سر و گردن شدن ص ع ل ک (ج) صَعَلَكَ الرَّاسُ بفتح لام مرد و کسر (إِصْعَلُوكَ) که صفر و رویش میان اشکنه را و جدا و ممتاز کرد	صَعَالِيكَ جَمْعُ وَ صَعَالِيكَ (العرب) ذوبانها و و شتر و و شتر لقب ابن الورود است بدان جهت که محتاجان را در جای فواهم آورده هر چه از غنیمت می یافت می خوراند ایشان را (صَعْلَكِيكَ) نام مودی (صَعْلَكَةُ) درویش کردار (صَعْلَكُ الثَّوْبَةِ) سرخست برای اشکنه و بر آورد سر آن را (و) صَعْلَكُ الْبَقْلِ الْإِبِلِ (ف) به کرد و شتران را (تَصَعْلَكُ الْخَيْلِ) درویش و محتاج گردید و و و تصعلکت (الابل) انداختن شتران بهیما ص ع م ر (صَعْمُورُ) بالضم و لابل یادلو ص ع ن ب (صَغَبُ) بالفتح خرد سر از مردم و جزآن (صَغَبِي) بالفتح و القص موضعی ست بیامه (صَغَبُ الثَّوْبَةِ) فواهم آورد میان اشکنه را و جدا و ممتاز کرد
--	---	--	---

ج

(تَصَاغُرُ) خرومون بخوشتن
 و یقال تَصَاغُرَتْ إِلَيْهِ نَفْسُهُ
 خوار شد و حقیر گردید
 (اِسْتَصْغَرُ) خور و شمر داور
 ص غ غ
 (ن) صَغَّ صَغًا بیمار خورد
 (صَغَصَغَ شَعْرَةً) شانه کرد موی
 اورا و بر و غن اندود و صَغَصَغَ
 (التَّزِيدُ) نیک چرب کرد و سکنه را
 ص غ ل
 (صَغِلَ) گلتف مرد و خرد و حقیر
 جسته لاغر بار یک قدم مضطرب
 خلقت بی آرام بدخوی بدخوار
 (صَغِيلُ) کج و حل خرابیکه بعضی
 آن به بعضی چسبیده چون شکار
 و ران مانده خطوط در و در شود و
 کم است که این چنین و غیر بر سر
 یافته شود و (طِلِينُ صَغِيلُ)
 که بعضی آن بر بعضی نشسته است
 و لَيْسَ عَلَى فَعِيلٍ غَيْرُهُ
 ص غ ن
 (صَغَانَةٌ) کساحه از آلات سرود
 است عرب چنانچه
 (اِسْحَقُ بْنُ اَبُو اَهِيمَ بْنِ صَغِيحٍ)
 صَغِيحُوْنِ) زاهد محدث است

(صَغَايَانُ) مدینه است بزرگ
 با و را و النهر يُنسَبُ إِلَيْهَا الْاِمَامُ
 الحافظ في اللغة الحسن بن محمد بن
 الحسن و هو الصانيف رح موب
 چغانیان صغائی و صاغانی
 منسوب است بوی
 ص غ و
 (صَغُو) بالفتح میل اسم است
 مصدر را بقال صَغُوهُ مَعَكَ یعنی
 میل او بسوی تست و و کذا
 صغوه بالکسر و صغاه بالفتح و
 (صَغُوْلُ الْغُرْفَةِ) بالکسر شکم کفلیز و
 و (صَغُوْلُ الْبَيْتِ) کرانه چاه و و صَغُوْ
 الدَّقِ) کناره و لو که دوتا باشد
 (صَاغِيَةٌ) کس نیکه در حواج
 حواش مال و حجاج و بگره
 باشد بقال لهن صَاغِيَتُكَ اِی تَبْلُوْ
 اَلَيْكَ فِي حَوَائِجِهِمْ وَاَكْبَرُ مَا فَلَائِي
 صَاغِيَتُهُ اِی الَّذِيْنَ يَبْلُوْنَ اِلَيْهِ
 (صَغَوَاعُ) بالفتح و المدا قباب
 مال بغروب
 (صَاغِي) شهری است
 (ن ص س) صَغَا صَغَوَا و صَغَوَا
 و صَغِي صَغِي كُزْنِي رَصِيْقًا
 بالضم میل کرد یا میل کرد کام من

وکی از دو جانب می آید صغی لغت
 است از ان و صَغَتِ الشَّمْسُ
 مال شد بغروب و و کذا صَغَتِ
 النَّجْمُ اِذَا مَالَتْ لِلْعَرَبِ و و
 صغی مبله) از حق میل کرد
 دل او
 (قَوْلُهُمْ هُوَ مُصْغِي اِنَاؤُهُ) در حق
 شخصه گویند که از بهره و نصیب
 او کم کرده باشند
 (وَصَغِي اَصْغَاءُ) گوش و است
 و سخن وی و و اصغی اِلَيْهِ سَمْعُهُ
 نیک مال کرد گوش را بسوی و
 و اصغی الاناء) کرکره و خور را
 بوقت ریختن و و فی الحديث کذا
 یعنی الاناء للهرتیرب و توصأ
 بفضله و و اصغی الشئ) ناقص
 و تا تمام کرد آن چیز را و و اصغت
 (النَّاقَةُ) مال کرد سر خود را بسوی
 بالان چنانکه می شنود چیزی را و و
 و اصغی اَحْظَهُ) کم کرد بهره او را
 ص غ ی
 (س ص) صَغِي صَغِيًا بالفتح
 و صَغِيًا بالضم و یکس میل کرد و
 شنید یعنی است در ص غ و
 باب الصاد فصل القاء
 کمر آن و و روی کوه

ص ف ت
 (صَفَنَةٌ) بالفتح غلبه و جبرک
 (صَفْتِي) بالکسر مرد توانا
 زن او را مرد با کوشش کرد انعام
 یا توانا و رشت خلقت صفات
 بالکسر صفت کفاز و صفتان
 کطراح و صفتان بشدیدفا
 کصیلان مثله فی الكل و صفات
 بالهاء مؤنث و و بعضی صفات را
 صفت مشترک گویند و بعضی از
 صفات ذکر خاصه و و نیز صفت
 کفاز و نیک چیره و غالب
 (تَصَفَّتْ تَصَفُّتًا) چالاک و
 توانا شد
 (تَصَفَّتْ) توانا و چالاک گردان
 ص ف ح
 (صَفَحَ) بالفتح کناره به چیز
 صَفْحَةً مثله و و بهلومی مردم و
 و خسار او خسار شمشیر و پنهان
 آن پنهانی هر چیزی یعنی بقال
 نَظَرَ إِلَيْهِ بَصْفًا وَجْهَهُ اِی بَحْضَ
 وَجْهِهِ صَفَاحَ جَمْع و و نام مرد
 از بی کلب و و صَفْحُ الشَّيْءِ
 کوه یا پائین کوه یا جای هموار از
 کمر آن و و روی کوه

<p>و اگر داند آن چیز و نیز تصفیه پیشانی برآده باشد و مایل از دست بر هم زدن و منه الحديث التسبیح للرجال والتصفیه للنساء و ویروی بالقاف ایضا (مُصَلِّح) مردی که زنا کند بهر زن اخیل باشد یا کنیز (مُصَلِّحَة) دست یکدیگر گرفتن (تَصْلَحُ الْأَمْرَ) نظر کرد در ظاهر کار و جستجوی آن نمود و تَصْلَحُ النَّاسَ (نظر کرد در احوال مردم ص ف د</p>	<p>و اگر داند هر دو جنب سر او پست پیشانی برآده باشد و مایل از دست بر هم زدن و منه الحديث التسبیح للرجال والتصفیه للنساء و ویروی بالقاف ایضا (مُصَلِّح) مردی که زنا کند بهر زن اخیل باشد یا کنیز (مُصَلِّحَة) دست یکدیگر گرفتن (تَصْلَحُ الْأَمْرَ) نظر کرد در ظاهر کار و جستجوی آن نمود و تَصْلَحُ النَّاسَ (نظر کرد در احوال مردم ص ف د</p>	<p>(صَفَاح) کرمان سنگ نری های پنها و روراز صَفَاحَة یکی و شتران بزرگ کوه صَفَاحات و صَفَاح جمع و موضعی است نزدیک دروه (ف) صَفَاحَة بالفتح روی گردانید و ترک داد و گذا ضربت عنه صَفَاحَة أي أغضبت عنه و توکته و صَفَاحَة در گذشت از آن معاف کرد و صَفَاحَة الابل وارد کرد و شتران را جوض و صَفَاحَة السَّائِلَ (رو کرد سائل را و باز گردانید و صَفَاحَة بالسَّيف) زد او را به پنهان شمیر و صَفَاحَة فَلَانًا سیراب گردانید او را بنوعی از شراب و صَفَاحَة الشَّيْءِ پهن گردانید آنرا و صَفَاحَة الْقَوْمِ پیش کرد یا یک را و ظاهر نمود و گذا صَفَاحَة وَرَقَ المُصَنَّفَ ای غرضها واحدا واحدا و صَفَاحَة الْأَمْرَ نظر کرد در ظاهر کار و بگردید صفحات آن و صَفَاحَة النَّافَة صَفُوحًا رفت شیران خشک گردید (مُصَنَّف) مکرر پهن از هر چیزی</p>	<p>(صَفَاح) محرکه پنهان قال فی جَهْتِهِ فَصَفَاحُ عَرَضٍ فَاحِشٌ (صَفَاح) کتاب چیزی است شبیه مسحه که بر رخسار می برآید و بسبب آن رخسار فراخ میگردد و آن در اسب مکرر است و گویند از بر سر حد نعمان و موضعی است نزدیک حنین (أَصْفَح) مرد پهن پیشانی و منه ابراهیم الاصحیح مؤذن مدینه شوره (صَفَاح) ماده شتر که شیر آن رفته و خشک شده باشد (صَفِیح) کامیر آسمان یا آسمان بالایمین و روی پنهان و از هر چیزی (صَفِیْحَة) کسفینه شمشیر پنهان (وَصِیْفَة الْوَجْهَة) ظاهر پوست و سنگ پهن صفایح جمع و ورو پهن از هر چیزی و تخمه در (صَفُوح) کصبور جوان مرد بخشیده عفو کننده زن رو گردانده باز دارنده کانهها تسبیح الا بصفحا (صَفَاح) چهار استخوان سرو موضعی است</p>
<p>ص ف د (صَفَد) محکم بند و عطا و بلا لام شهری است بنام (صَافِد) کصاحب آنکه هر دو پا او در بند باشند و منه نهی عن صلوة الصَّافِدِ هُوَانِ یَقْرَنُ بَيْنَ قَدَمَيْهِ کانهایی قید (صَفَاد) کتاب و ال بند یا بنیر که بان سیرا بندند و اصفا د جمع (ض) صَفَدَة صَفَدًا بالفتح بندی کرد آن را و محکم نمود (وَصَفَدَة) محکم کرد آن را و قید نمود (صَفَدَة تَصْفِیدًا) نیک بند کرد</p>	<p>و قوله نهی صَفَح (أَصْفَح السَّائِلَ) باز گردانید او را (وَصَفَحَ الشَّيْءَ) پهن کرد یا بنیر را و (أَصْفَحَة) برگردانید آن را (رجل مصفح الراس) کمطم مرد پهن سر و و سیف مصفح تبع پهن رخسار و پنهان و از هر چیزی (مُصَفِّحَة) کمطمه گوسپندی که ناد و شند آنرا تا بزرگ است و پر شیر نماید و شمشیر پهن و یک مصفحات جمع (صَفَحَ الشَّيْءَ تَصْفِیْحًا) پهن</p>	<p>و قوله نهی صَفَح (أَصْفَح السَّائِلَ) باز گردانید او را (وَصَفَحَ الشَّيْءَ) پهن کرد یا بنیر را و (أَصْفَحَة) برگردانید آن را (رجل مصفح الراس) کمطم مرد پهن سر و و سیف مصفح تبع پهن رخسار و پنهان و از هر چیزی (مُصَفِّحَة) کمطمه گوسپندی که ناد و شند آنرا تا بزرگ است و پر شیر نماید و شمشیر پهن و یک مصفحات جمع (صَفَحَ الشَّيْءَ تَصْفِیْحًا) پهن</p>	<p>و قوله نهی صَفَح (أَصْفَح السَّائِلَ) باز گردانید او را (وَصَفَحَ الشَّيْءَ) پهن کرد یا بنیر را و (أَصْفَحَة) برگردانید آن را (رجل مصفح الراس) کمطم مرد پهن سر و و سیف مصفح تبع پهن رخسار و پنهان و از هر چیزی (مُصَفِّحَة) کمطمه گوسپندی که ناد و شند آنرا تا بزرگ است و پر شیر نماید و شمشیر پهن و یک مصفحات جمع (صَفَحَ الشَّيْءَ تَصْفِیْحًا) پهن</p>

آن را و محکم ساخت شد و الباقی	بیماری صفر از یکی دیگر نمی نقل	خالی شدن ایشان از زمین	کلی که از بقیه فارغ شده باشد
صفر	می کند و عقل و عقد و بیم ترس	(صَفَرِ قَی) محو که اول از منته و	و گیاهی است ریگستانی که برگ
(صَفَر) بالضم و کسر رومی و صفر	و نفس دل بقال لا یلتا ط بصفی	بچه گو سپندان که در طلوع	آن برگ کا هو اند و سب عا ش
ست و زرو خالی از هر چیزی و	ای لا یلزم نفس لا یقبله قلبی	سپیل زاوه باشد پس قیظی و	اضخم و اسب محاشع سلمی رود بار
لواحد و الجمع اصفار جمع یقل	و ماری است در شکم موم می سپید	و باران که در اول خریف بارد	است بسیار آب و درخت میا
آنیة صفر و اناء اصفار و فی الحدیث	بختوان های پهلوی میگذازان	(صَفَرِ قَی) بالتحریک گیاهی است	حرین و کمان از چوب درخت
ان صفر لیسوت من الخیر البیت	با کرمی است که میگذاشت خوانهای	که در اول خریف بر آید با آن	نیج یا عام است
من کتاب الله تعالی و در رجل	پهلوی و سر آزا با کرم شکم و کرم شکم	ایام بر آمد گرد و در آمد سر است	(صَفَر) زرد و مرغی است بدون
صفر الیدین) مرد بی چیز	و ماه پس از محرم که ماه دوم است	یا اول از منته و آن یکماه باشد و	و منه للثل اجبن من صافر و صفر
(صَفَر) بالضم زرد می سیاهی	از سالهای قمری و قدیم صفا	بچه گو سپندان در طلوع سپیل	من یقل و و هر مرغ با ناک آور
لغات اضداد است و موضعی است	جمع و و کوهی است از کوه های نعل	(اصفر) زرد و سیاه ضد است و	و هر مرغ که شکار کند و و قو لهم
بیامه و و یقال انه یقی صفر و غیر	و زبان بنامی است پس عالی حسن	(و فری صفر) اسپ زرد رنگ	و ما بها صافر یعنی نیست در
الذی یغتریه الجنون و ابو صفر	بن زید را	و نیز خالی تر از هر چیزی مرغ بسیار	خانه کسی
مردی است که بهای به منسوب اند	(صفران) ثمنه صفر و نام دو ماه	با ناک و بندا و صفر) روم یا ملوک	(صَفَر) بالضم مار شکم و کرم آن
بومی یا کنیت ابو المهبوب بن	از سال در جاهلیت یکی از ارباب	روم اولاد اصفر بن روم بن عجم	و زرد آب شکم و کوه و آنچه درین
صفره و نامش طالم بن سراق	اسلام مخم نام نهاده	بن حقی و یا انکه صفری از حبش	و ندان ستور باقی ماند از گاه و
بن صبح کنده می ست و و نیز صفره	(صفر) گلف خالی صفر کف	برایشان غالب آمد پس باز نا	جز آن و کسر و کرمی که در سم ستور
معرفه علم است مرز را	مشه	آنها جماع کردند و اولاد آنها زرد	و سپیل شتر پیدا شود و گیاه بهی
(صَفَر) بالفتح یکبار کسند	(صَفَرِ قَی) بالضم خرمی است	رنگ پیدا شد	خشک و بقیع و با ناک و فریاد
(صفر) بالتحریک بیماری شکم که	یامانی که در حالت بستر آنرا	(اصفران) زعفران و زریا عفران	(صَفَر) بالضم و الفتح گیاه
رومی صاحب خود را زرد گردان	خشک کرده بجای شکر در شو	و ورس یا مویز و منه اهلک النساء	نیز میوه خشک صفر جمع
و نیز پس بدون محرم را صفر	اندازند و بالضم و الکسر گوهی	الا صفران ای الذهب الزعفران	(صَفَرِ قَی) مرغی است از انواع
یعنی صفر را داخل محرم کردند	است از خوارج منسوب بجد	(اصافر) کوه یا اند کانه جمع	عصافیر یا جان صاف است
و منه لا صفر و الا هامة یا نهی از	بن صفر یا بسوی زیادین صفر	الا صفر	(صَفَر) کامیر با ناک و فریاد
اول است بجهت زعم عربان که	پایان نخت که زرد رنگ یا جهت	(صَفَر) بالفتح زرد و خط مشهور	مرغان یا عام است

ج

صفر

صفر

صفیظ

صنف

(صَفْوَرَة) ریکب تودہ بزرگ
میان دوزمین
(صَفَاد) کشاد روی کرو یعقوب
بن لیث صفار خنج رافتح کرده
ولک آن کہ دعویٰ خدای میکرد
بر دست او شسته شد
(صَفَارَة) کجبانہ کون و چیر کے
ہست میان کاواک از من مانند آن
کہ کو دوکان بدان کبوتران صفر
کنند تا بپرند یا خر رانا آب خورد
(صَرْجُ الصَّفَر) کسکہ موضعی است
بشام و دران موضع سلمان را
باروم جنگ عظیم واقع شد
(صَفْوَرِیَة) بفتح صاد و تشدید فاء
شہری است بارون
(صَفْوَرِیَة) بالضم و شد لیا
نوعی از گیاه
(صَفْوَرَاء) بالفتح والمد یا صفویا
یا صفورہ نام دختر شعیب
علیہ السلام کہ در کالج موسی
علیہ السلام بود
(صَفَرَاوَات) موضعے است یا
واوی است بین البحرین نزدیک
مر الظهران
(مَصْفُور) گرسنه و بیار صَفَارُ بموسی آب

انکہ شکم او زرد و آبنما باشد
(ص) صَفَرُ الْأَنَاءِ صَفَرٌ وَصَفْوَرٌ
خالی شد خورو و منه نفوذ بالله
مِنْ صَفَرِ الْأَنَاءِ یَقْنُونَ به هَلَاکِ
لِلْوَائِشِ و صَفَرَتْ وَهْلَانٌ یعنی
بمرد و و صَفَرُ صَفَرٌ جمہول از ردا
جمع شد و شکم او
(ض) صَفَرٌ صَفِیْرًا بانگ کرد
و صَفَرُ الْحَمَارِ خواند خرا بسو
آب تا بخورد
(مَصْفِر) کحمن ہی است
و محتاج
(أَصْفَرُ قُلَانٌ) درویش ہی است
گروید و أَصْفَرُ اللَّیْلِ خالی کرد
خانہ را
(مَصْفَر) کمطم گرسنه
(قُلَانٌ مَصْفِرَانِسِه) کحمت
یعنی اوبار تیز و ہندہ است
(مَصْفَرَة) کحمتہ کسانیکہ نشان
و علامت آنها زردی است
(صَفَرَة تَصْفِیرًا) زرد رنگ کرد
اورا و وَصْفَرُ اللَّیْلِ خالی کرد
خانہ را و نیز تَصْفِیرُ بَانِگ
و فریاد کردن و خواندن خرا
موسی آب

رِاضِیْفَرَز (رُشْدَن) و اِضْفِیْرَاز
ص ف ر ت
(صِیْفَرِیْت) بالکسر مروج
بسیار عیال ہی است صَفَارِیْت
جمع ناز آمدست
ص ف ن د
(صِیْفِرِد) کر برج جکاوک و این
مرغی است کہ عامہ ابو الملیح گویند
و منه المثل هو اجبن من صِیْفِرِد
ص ف ر غ
(صَفَرَاغُون) نوعی از کنجشک
لقه یونانیہ
ص ف ع د
(اِضْفِیْعِد) بکسر نمره و ففتح فا
و کسر عین
ص ف ا ق س
(صَفَاقُس) بفتح صاد و ضم فاء
شہری است بافریقیہ برکنار
در یامی محیط و اہل آن شہر آب
از چاہ خوردند
ص ف ا ن ط
(اِضْفِیْظ) بالکسر و ففتح
الفاء نوعی از شراب خوش
لغوی است و اِضْفِیْظ

ص ف ع
(صَوْفَعَة) بالفتح سرہ ماتہ و کلا
کر و یقال ضربه علی صَوْفَعَتِهِ و یا
صوفعہ بفا تصحیف است و صواب
بقاف
(رَجُلٌ صَفْعَان) بالفتح مرد
سیل زنده و رجل مَصْفَعَانِ
بالفتح مثله
(ف) صَفْعَة صَفْعًا بالفتح سیلی
زدا و را یا نرم مشت زد پس گری
اورا و قیل الصَّفْعُ لَغَة مَوْلَدَة
ص ف غ
(صَفْع) بالفتح سفوف ساختن
مالیدن بدست و الفعل من فح
(اِضْفَاع) سفوف کنانیدن چیزی
را یقال اِضْفَعُ الرَّجُلَ الشَّيْءَ اِذْ الْقَحْه
ایاۃ
ص ف ف
(صَف) بالفتح رستہ صَفُوف
جمع و قوم صف زده و و صف
ایستاده و وہی است بمعرة
(صَفَّة الدَّار) بالضم پیش والا
(صَفَّة الشَّجَر) پیش زمین
صَفْ کسر جمع و و صَفَّة الدَّهْر
پارہ از زمان و و اندک از ہر چیزی

[illegible]

و سه هم چهارم بر زمین نهاده	(تصافین) بخش بخش کردن	و گزیده از هر چیزی و نطقه بسیار شیر	بن کیم و و صفوان بن عبد الله
صاف قات جمع و دوام سبب مالک	اب را یقال تصافوا الماء اذا	صفایا جمع و و خرابن بسیار بار	بن صفوان بن امیه و و صفوان
بن خرم همدانی و مرو استاده	اقتسموه بالخصص	صفیه مثله فیهما	بن محرز تابعیان
هر دو پای را صاف بسته و و منه	ص ف و	(صفیة) گزیده از غنیمت صفایا	(صفوی) کجری موضعی است
الحديث کذا اذا اصلینا خلفه فف	(صفو) بالفتح روشنی خلاف کدر	جمع و و نرمی و دوام المومنین	(صفاعة) کثامه موضعی است
راسه من الركوع قمتا صفوانا فاذا	که تیرگی باشد صفو علی فحول	صفیه بنت جی از ازدواج بنی است	(مصفاة) بالکسر بابونه
سجد تبخا ای قمتا صافین قدا	مثله و و خالص و برگزیده از	صلی الله علیه وسلم و و صفیه بنت	(ن) صفالجو صاف بی ابر
و صافین ایصارک ساق	هر چیزی	عبد المطلب عمه نبی و شقیقه خمر گردید هوا و و صفوت القدر	
(صفیة) کجهینه شمعی است	(صفوة الشئ) مثله خالص آن	بن عبد المطلب و و در رویت گرفتیم خلاصه و یک و و صفیت	
بعالیه و در یار بنی سلیم	چیز و برگزیده و منه محمد صلی الله	صفیه بنت شیبه مرآن حضرت (التاقة) بسیار شیر گردید ناطقه	
(صفین) کسجین موضعی است	علیه وسلم صفوة الله من خلقه	را اختلاف است و و صفیه	(لک) صفوت التاقة بسیار شیر
نزدیک رقه بر کنار فوات و	(صففا) بالقصر کوهی است بلکه و	بنت ابی عبید صحابه	گردید ناطقه
در آن موضع غره صفره سی و	نهری است بجرین سنگ سخت	(صفیة) کسمیه اول ایام	دأصفی من المال خالی است
هجری میان علی کرم الله وجهه و	صفاة یکی	سرا و آبی است	از مال أصفی من الادب کذا
معاویه بن ابی سفیان جنگ عظیم	(صفاه) سنگ سخت تابان که به	(صفواء) بالمد سنگ سخت تابان	و و أصفیت النساء ماء صلیه
واقع شد و از اینجا است که مردم در	هیچ رویا و و منه المثل لا تدی	صفواء و صفوانه مثله صفوان	نام گردن زمان نطفه آنرا و و
صفرا ز سفرا از کنند	یعنی نری ترا و سنگ و صفوات	بالفتح جمع و و بحر عن الکسائی	و أصفی فلاننا یکذا احتیار
(ض) صفن الفرس صفوانا	و صفای جمع آصفاء و صفی بضم	قال الله تعالی کمثل صفوان علیه	او را بران و و آصفاه الود خالص
بالضم به پای استاده شد سبب و	و صفی کبیر جمع الجمع	نواب قال بعضهم هو واحد	گرد و او را دوستی و و صفی
سم چهارم را بر زمین نهاده و	(یوم صاف) روز سرو صاف	(یوم صفوان) روز سردی ابر و	الشاعر گفت شعرا را منقطع
و صفن الرجل صف بست	بے ابر	روز و و ام ایام سرا و و نیز صفوان	ش شعرا و و و أصفی الدجاجة
هر دو پای خویش و و صفن به	(صفاع) بالفتح و المد روشنی	نام موی و و صفوان بن امیه و	منقطع شد بیضهای آن
الأرض (زو او را بر زمین	(صفی) کفنی دوست خالص و	و صفوان بن عسلی و و صفوان	محمد بن المصنفی کعظم
(تصفین) ترتیب دادن	گزیده از غنیمت که امام پیش از	بن المعطل و و ابو صفوان سعید بن	ثقه است
زنجور خاز را	تقسیم برای خود اختیار کرد	قیس صحابیان اند و و صفوان	(تصفیة) روشن کردن

ج

صقب (صَقَبَ) راست و خالص گرد	در جانبیت و مذکور است	بالجمع جمع	بالصَقَبِ وَالْبَقَرِ لَا يَقْرَعْنِي وَرَوْع
صقب (صَقَبَ) داخت او را	در س ق ب	(صَقَبَةُ) بالتحريك موی رنگی	صِرَاحِ آوَرْدُو آن نام چیزیست
صقب (صَقَبَ) برگزیده	(صَقَبَانِي) بالفتح موی فروش	بیش سر اسم است مصدر را	که دهنه نشود
صقب (صَقَبَ) برگزیده آن را	(صَقَبَ صَقَبًا) محرکه نزدیک	ص ق ن	(صَقَبَةُ) بلای فرو دانه
صقب (صَقَبَ) گرفت خالص آنرا	گروید	(صَقَبَ) بالفتح چرخ و هر مرغ	(صَقَبَ) بالفتح تبر بزرگ
و برگزیده و دست خالص گرفته	(صَقَبَةُ صَقَبًا) بالفتح مشت	شکاری از باز و شاهین جز آن	(صَقَبُ) که سیر نام مردی
شمر آن را و استصیی ماله	زدا و را و صَقَبَ الْبِنَاءِ وَغَيْرُهُ	أَصْفَرُ وَصَقُورٌ وَصَقُورَةٌ جمع	(أَصْفَرُ) بسیار دوستانه يقال هذا
کل مال او را گرفت	بلند کردن آن را و صَقَبَ الشَّيْءِ	صَقَارٌ وَصَقَارَةٌ بالكسر و صَقَرٌ بضم	التمر أصفَرُ ای اکثر صَقَرٌ
باب الصاد فصل الفاء	فراهم آورد آن چیز را و صَقَبَ	مُثْلُهُ و کوهی است خرد بجا می شیر نیک	(صَقَاوَرُ) تبر بزرگ متین و زربا
ص ق ب	الطَّائِرُ) بگ که در مرغ و و نیز	ریش و آره پس بجا کند و وها	(صَقَاوَرَةٌ) باطن استخوان کاس
(صَقَبَ) بالفتح دراز با فوی از	صَقَبَ زون بر چیز است خشک	صَقَرَانٌ و دو و شاب و دو شاب	سر که شرف برداخت و آسمان
هر چیزی یا دراز بازارت و لاخری	(أَصْقَبَةُ اصْقَابًا) نزدیک گروید	خرا و موز و بجرک آب برگزیده	سیوم
و شکر صقاب بالکسر و صقبان	او را و اصقبت دار هم نزدیک	رنگ و فر و صَقُورٌ وَصَقَارٌ جمع	(صَقَارٌ) که او بسیار لعن کنند
بالضم جمع و وستون خانه پستون	گروید خانه ایشان و و اصقبت	و نام مردی و صَقَرٌ صَقَرٌ تیز نظر	و سخن چین کاف و دو شاب فروش
دراز و میان خانه صقوب جمع	(الصقيد) نزدیک شد تراشکار	(صَقَرٌ) بالتحريك برگه عصاره	(صَقُورٌ) که تور زن جلب
(صَقَبَ) بالتحريك نزدیک و	بجای که میتوان انداخت	عطف که افتاده باشد و بلا لام	(صَقَارِي) که نامی نام ضعی و قو لهم
نزدیکی و دوری از لغات اصداد	(مَصَاقِبَةُ) رومی بار و می شدن	اسم است جهنم رالعه فی السین	جاء بالصقار فی البقار ای بخی آورد
است و فی الحدیث الجاد الحق	صقاب یا کسر مثلہ بقال صا	(صَقَرَةٌ) بفتحین آب باقی مانده	و روع صریح را
بصقبه ای بآلیله و یقرب منه	اذا و اوجههم و و هم دیگر	در عوض که نشا شیده باشند	(صَقَرِیْهِ) بالفتح حکایت آواز
یعنی به الشفة و هو قول ابی حنیفة	نزدیک شدن	دران سگان و روبان	مرغی است
و اصحابه و انوری قال الشافعی لا	ص ق ح	(صَقَبٌ صَقِرٌ) گلف خرا که از	(صَقَرَةٌ) بالفتح صَقَرٌ بالفتح
شفعة للجار	(صَقَرٌ) بفتحین بے موشان	دو شاب بازند و خرامی شایبک	زدا و را بچوبستی و و صَقَرٌ الحجر
(صَقَاب) نام کوهی	بیش سر و الفعل من جمع و اصق	(امراة صَقَرَةٌ) که خزنه نیز هم	شکست سنگ به تبر بزرگ و و
(صَقَاب) بالکسر صقاب است	بی موی بیش سرعت مذکرت	سخت بنیائی	صَقَرٌ اللَّبَنُ) سخت شد ترشی شیر
که علامت مصیبت باشد و زمان را	از ان صَقَبَاءُ لغت موزن صَقَبٌ	(صَقَرٌ) که ز کذب صریح يقال	(و صَقَرٌ الْفَارُ) او وخت آتش را

ج

وَصَقَّ بِهِ الْأَرْضَ (مَجْهُولًا وَأَنَارًا)	صَقَّ (صَقَّاعٌ) بَرَزْ زَنْدَه وَدِيكَ صَقَّاعٌ	چاه واندوده اندی که ماسه واز
بَرَزْ زَمِنْ وُ وِنِزْ صَقَّخْتِ كَرَمَ	خروس بابانگ وُ وِنِزْ صَقَّاعٌ	شدت گرمی یا عام است و دقیل
تَافَقْنَ أَقْنَابَ صَقَّةٍ مَثَلُهُ وَوَرْنَ	بِضْعَةٍ خَامُوشِ شَوَامِ وَوَرْنَ غُلُوشِ	الصَّقْعُ الضَرْبُ عَلَى شَيْءٍ مُصْنَعَتٌ
جَلِبَةٍ وَلَعْنِ كَرْنِ كَسَى رَاكَةً سَتَحَى	دَاصَّقَعٌ (مَرَعَى سَتِ وَكِرَاصْفَارِيَه	یابن قبل هو الضرب بسط الكف
لَعْنِ نَبَاتِ	هَمَّ كُونِدِ وَجَانُورِ كَمِيَانِه سَرَّانِ	(صَقَّوَقَةٌ) بَرَسْرَاوَزْدِ یاز وَاوَرَا
(صَقَّوَقَةُ صَقَّوَقَةٍ) كَحَايَتِ كِرَاوَزْمَرِ	سَیْدِنَه صَقَّاعٌ بِالضَّمِّ جَمْعٌ وَوَجَمَّ	دَاصَّقَعُهَا الصَّقِيعُ (بَشَكِ اقَادِ
رَاَصَّقَرَتِ الشَّمْسُ) تَافَقَتْ كَرَویدِ	بِنِ اصْقَعِ شَاعِرِی سَتِ از نَجِجِ	زَمِنْ رَا وُ وُ اصْقَعَتِ الْأَرْضُ
أَقْنَابِ	(صَقَّعَاءُ) بِالْمَدِّ أَقْنَابُ مَوْنَتِ	بِجْهُولَا بَشَكِ شَدِ زَمِنْ وُ وُ
(مَصْقَرٌ) كَعِظْمِ زَطَبِ تَرَنَادِه	اصْقَعُ كَمِ جَانُورِ سَیْدِ سَرَابِنِه	اصْقَعُ فَلَانِ) وِرَا مَدِ بَهَانِ وِرِ
(صَقَّرَ النَّارَ تَصْقِيزًا) اَوْشَتْ تَشْرَا	(صَقَّاعٌ) بِالْكَسْرِ بَرَقِعٌ وَانْجَبَدَا	صَقَّاعٌ
(تَصْقَرٌ) وَدَمَكُ وُ وُ تَصْقَرَتِ النَّارُ	بِنِی نَاقَه رَابِنْدِ وَخَرَقَه كَمِ زِیْرِجَرِ	(صَقَّاعٌ لَزِيدِ تَصْقِيعًا) سَوَكَنْدِ خُورِ
اَوْوَحَتْ شَدَّ آتَشِ وُ وِنِزِ تَصْقَرُ	اَكْفَنَدِ مَارِیْمَ كَمِیْرِ وَاَهْنِی سَتِ	اَقَادِ بَرَزَمِنْ وُ وُ صَقَّعَةُ بَكْیِ
شَكَارِ كَرَوَقِ بَحْرِیْ	بِجَامِی كَامِ لَكَامِ وِدَاعِی سَتِ	وَاغِ كَرِ بَرِ رُویِ اَوِیَا بَرِ سَرَاوَزْ صَقَّاعٌ
(اِصْقَرَتِ النَّارُ) اَوْوَحَتْ شَدَّ	بِسِ سَرَشْتَرِ	بِهِ الْأَرْضِ) بَرِ خَاكِ اِخْتِ اَوَرَا
آتَشِ اِصْطَقَرَتْ مَثَلُهُ	(صَقَّعَى) مَحْوَكَةً اَوَّلِ نَمَاجِ سَتِ	وُ وَاوَرِیِ اِبْنِ صَقَّاعِ اَمِی سَبِ
(اِصْقَرَ اللَّبَنُ اِصْقَارًا) سَخَتْ	بَنَكَامِی كَمِ أَقْنَابِ سَخَتْ كَرَمِ شَدَّ	وُ وُ صَقَّاعُ الْحَمَارِ بَضْرُطَةً سَخَتْ
شَدَّ تَرَشِی شَیْرِ	وُ شَرَكَرِه كَمِ وِرَا یَا مِ صَقِيعِ رَاوَدَه	تِیْرَاوَزْ وُ وُ صَقَّاعُ فَلَانِ) فَرْتِ
دَا صَقَّعَ اللَّبَنُ اِصْقَارًا) سَخَتْ	وَاَنْ اَزِ بَیْتَرِیْنِ نَمَاجِ سَتِ	یَا اَمَلِ شَدَّ اَزِ رَا هِ یَا بَرِ شَتِ اَزِ رَا خَیْرِ
تَرَشِ كَرِیدِ شَیْرِیْمِ رَا مَدَّ سَتِ	(صَقَّوَقَةٌ) كَبُوهَرَةِ غَمَامِه وَجَا	وُ كَرَمِ وُ وُ صَقَّعَتُهُ الصَّاعِقَةُ) سَیْدِ
ص ق ع	رُوعْنِ اَزِ اَشْكَنِه وَمِیَانِ سَرِ وَجَا	اَوَرَا آتَشِ آسْمَانِ یَا بَیْهوشِ كَرِ اَوَرَا
(صَقَّاعٌ) بِالضَّمِّ كَرَانِه وَكُوشَه مِیْنِ	سَیْیَكِ اَنْ وَسَخَتْ جَامِی حَرْبِ وُ	صَاعِقُهُ وُ وُ صَقَّعَتِ الْأَرْضُ) مَجْهُولَا
یَقَالُ هُوَ مِنْ هَذَا الصَّقْعِ اِی	خَرَقَه كَمِ زَمَانِ زِیْرِ مَجْهُولَا اَزِ زَنْدِ	بَشَكِ زَوَدِه شَدَّ زَمِنْ
النَّاجِیَةِ	نَاچِرِ كَمِیْرِ وُ وُ وُ وُ الصَّقَّوَقَةُ	(س) صَقَّاعُ صَقَّاعًا یُوشِ كَرِیدِ
(صَقَّعَةٌ) بِالضَّمِّ سَیْیَكِ مِیْنِ	وَادِی سَتِ مَرِیجِیَه رَا	وُ وُ صَقَّاعُ الْقَرْنِ) مِیَانِ سَرَا
سَرَا زِ جَانُورِ	(صَقِيعٌ) كَامِیْرِ لُوعِی اَزِ زَبُورِ بَشَكِ	سَیْدِ شَدَّ وُ وُ وِنِزِ صَقَّاعِ) وُ وُ وِرِیدِ

ج

همه بگره خال کردن و منه اضطوا
 بالسُّيُوفِ ای تضایبواها
 صرک م
 (صَكَمَةُ) بالفتح کوفت سخت
 بنگ و مانند آن
 (صَاكِمَةُ) سختی و مصیبت
 صَوَاکِم جمع
 (صُكْم) کسر پیل شتر و مانند آن
 (ن) صَكَمَةُ صُكْمًا افزا
 و رانده و صُكْمًا الْفَرَسَ عَلَيَّ
 لِحَامِهِ گرفت لگام را بدندان
 و راز کرد گردن او صُكَمَتُهُ صَوَاکِم
 الدُّهْرِ یعنی رسیدن و رانندگی
 زمانه
 صرک و
 (ن) صَكَاةٌ لازم گرفت
 باب الصاد فصل اللام
 صرک ب

و تَوَانِي مَوْضِعِي تَبْصَاتَان
 و اما قوله سُقْنَايَا الصُّلْبَيْنِ
 الصَّغَانَا فَاَمَّا تَنْتِيَةُ لِلضُّوْرَةِ
 كَرَامَتَيْنِ فِي رَاْمَةٍ وَاَمَّا هَا صُغَا
 تَعْلِبُ عَلَيْهِمَا هَذِهِ الصُّفَّةُ
 (صَلْب) محرکه چربش استخوان
 و فی الحديث لما قَدِمَ مَكَّةَ اَنَّهُ
 اصْحَابُ الصُّلْبِ اَي الَّذِي يَحْمِلُ
 الْعِظَامَ وَيَسْتَحْرِجُوْنَ وَذَكَاهَا
 يَأْتِدْمُونُ بِهِ و نیز صلب استخوان
 پشت و زمین درشت لغت است
 در صلب
 (صَلْب) کسر در مرغی است
 (صَلَاب) استخوان پشت از روش
 باین سرین و حَتَّى صَلَابِ
 لرزه سخت فکر آید و هم موش
 (صَلُوب) کعبور موضعی است
 (دَيْرُ صَلُوبَا) دهری است بموصل
 (صَلِيْب) کاس میر سخت و محکم
 چربش استخوان و بردار کشیده
 صلب کلمه جمع و نشان است
 یا کوه خرد و ستاره چهار گانه پس
 نرطار و چلیپا بر سنان صلبان
 بالضم جمع و دانهی است شتر
 بر شکل چلیپا و ذوالصلیب با خط

تغلبی شاعر است
 (دَيْرُ صَلِيْبَا) کلیسای است
 بدشق
 (صَلِيْب) کز بر موضعی است و
 کوهی است
 (صَلْب) کسر سخت و استوار
 و سنگ فسان
 (صَلُوب) بالضم تابی
 (صَلُوب) بالفتح تخمیکه بکارند
 پس آن بین را به حرص بگردانند
 ناز بر خاک گردد و صَلُوبِ بیامثل
 (صَلِيْبِي) سنگ فسان سنگی که
 بدان جلاد دهند
 (صَلِيْبِيَّة) سنگ فسان
 (تَصْلَب) بالضم و فتح لام کبی است
 گردانیدم آن لازم است و متعدی
 (مَصْلُوب) بردار کشیده شده و
 خرمای تریه و صلیبه بردار کشند
 او را شد للبا لعه و منه لاصْلِبَتَكُمْ
 (صَلْبِيَّة) سخت و جزوع الفحل و صَلْبِي الْقَوْمُ
 چلیپا ساختند و صَلْبِي اللَّحْمُ
 چربش گرفت از گوسفند و نیز
 (صَلْبِيَّة صَلْبَا) بردار کشید
 و نشان است
 او را و صَلْبِي عَلَيْهِ حُمَاةٌ
 مدامت کرد بر روی تپ و سخت
 جامه و خزان و نیز سیات شمار
 (تَصْلِيْب) بنگار چلیپا نگارین کردن
 پوشی است مرزبان و فی الحديث
 لَمْ يَكُنْ فِيهِ تَصَالِيْبٌ لَابْفَضِيَّةٍ وَهِيَ

بر آور در چربش استخوان را بار و
 سوخت و معنی اخیر از لضم سم آید
 و صَلْبِي الدَّلْوِ دو چلیپا خفت
 بر سر دلو
 (اَصْلَبَتِ النَّافَةُ) ایستاده شد
 ماده شتر و دواز کرد گردن خود را
 جانب آسمان تا شیر دهد بحیر خود
 را بکوشش
 (مُصَلَّب) مبنی الفاعل خرمای
 خشک
 (ثُوب مُصَلَّب) کعبه جامه با
 نقش چلیپا
 (صَلْبِيَّة) سخت و محکم
 گردیده و صلیبه انا سخت و محکم
 گردانیدم آن لازم است و متعدی
 (و صَلْبِي الرُّطْبِ) خشک شد
 بردار کشیده و خرمای تریه و صلیبه بردار کشند
 او را شد للبا لعه و منه لاصْلِبَتَكُمْ
 (صَلْبِيَّة) سخت و جزوع الفحل و صَلْبِي الْقَوْمُ
 چلیپا ساختند و صَلْبِي اللَّحْمُ
 چربش گرفت از گوسفند و نیز
 (صَلْبِيَّة صَلْبَا) بردار کشید
 و نشان است
 او را و صَلْبِي عَلَيْهِ حُمَاةٌ
 مدامت کرد بر روی تپ و سخت
 جامه و خزان و نیز سیات شمار
 (تَصْلِيْب) بنگار چلیپا نگارین کردن
 پوشی است مرزبان و فی الحديث
 لَمْ يَكُنْ فِيهِ تَصَالِيْبٌ لَابْفَضِيَّةٍ وَهِيَ

صلت

جمع تصليب وهو تصوير الصليب
والمراد هنا الصور
(اصطلاب) روعن برون كن
از استخوان
(تصلب) سنجي كرون يقال تصلب
فلان في امره اي تشدد
صلت
(صلت) بالفتح يثني في كساده و
منه في صفة صلى الله عليه وسلم
وكان صلته الجبين اى اسعد اولاد
وروى سهل الخدي صلاتها يثني
هموار و برابر و شمشير صليل بران
و برهنه يقال ضربته بالسيف صلتا
اى مجرد او كارد بزرگ يضم اصلا
جمع و مرد رسا در امور و حلاج
خود نام مردى و صلت بن زيد
كندى و صلت بن عبد الله شمسى
تابعيان اند و نيز صلت و يضم
بشمير زدن و رختن آنچه در جام
باشد و تاخن سپر و الفعل من
ضرب و يقال جاء فلان بلبس
يصلت و كذا بمرق يصلك يضى
و شور باى كم روعن بيارب
(صلت) بالكسر زود
(صلتان) محرکه سپتيزا باشد

صلح

بشار و شاعران اند عبدنى
و فهمى
(اصليت) بالكسر شمشير زوده
بران آهخته
(اصليت) بالفتح مر حيا و امور
(امضلت) مكبر مرد را
(مضلات) الكسر مرد رسا و امور
(ك) صلت صلوته كساده
پيشاني شد
(سيف مضلت) مكبر شمشير
آهخته
(اصلا) شمشير آهختن
(منصلا) شمشير زوده بران
و مرد رسا در امور
(الصلت في سيرة) درگذشت
و سبقت نمود
صلح
(صلح) بمحرکه كرى
(صلح) بضمين در همهاى جده
تمام
(اصلي) سخت تابان مردگر
(صلحة) البضم اول و تشديد لام
مفتوح جمله ابراهيم
(صلح) بالفتح سيم و خالص بى
آهخته هر چيزى

صلح

(صلوحت) خالص از هر چيزى
فضه صلح سيم جده بى آهخته
(صلحة) كسيفه پاره از نقره
خالص گداخته
(صلحا) كز ليخا از اعلام است
(صلوكان) بفتح صاد و لام چوكان
صوالحه جمع و الهار للجمعة
(ن) صلح الفضة صلحا گذشت
سيم را و صلح الذكر مالايد
نره را و صلح بالعصار زود را
بجوب دستى
(تصالح) با هم كرى نمودن
صلح
(صلح) بالضم آشتى و مونس هم
آمده و نام جماعتى و نيز نام مردى
(صلحة) بالضم وادى است مرنجى
سلمه را
(صلح) بالكسر نيك و نهى است المسلمين
بميان
(صلح) كصاحب نيك نامى
عليه السلام كه مرسل بود بسوى
نمود و هو صالح بن عبيد بن جابر
بن ادم بن سام بن نوح عليه السلام و مرنج نام مردى
و صالح بر هميسع بن قيس عاذن
بنزى بود از حمير از آل نبي

صلح

و صالح بن خوات و صالح بن
كيسان و ابو صالح سعيد بن عبد
الرحمن و ابو صالح ذكوان السمان
و ابو صالح ميسرة تابعيان اند
و ابو اقد صالح بن محمد ليث
ضعيف الحديث است قاله يحيى
وقال البخارى هو منكر الحديث
(صلح الحية) دهى است نزد يك
ياهى و محله است بغداد و دهى
است در ان بظاهر و مشق و دهى
است بمصره و گره دهى است از شيعه
زيديه منسوب بسوى حسن بن
صالح بن حنبل ثورى همدانى و
حسن در حق ابو بكر و عمر رضى الله
عنهما ظن نيكو داشت و قائل با است
انها بود و يقول الامامة هو
و انها ثبت بعقد رجلين مخيار
المسلمين
(صلح) بالفتح نيكى خدفا كه
تباهى باشد صلوح مثله و كقطام
وقد يصرف نام مكره فخرها الله
و روح بن صالح محدث است
و مرنج نام مردى
(صلح) كاميرو نيك
(صلح) كز مرنج نام مردى

صلح	صلح	صلح	صلح
صالحان (محلست باصفهان) (مصلحة) بالفتح نیک مصالح جمع (ف ک) صلح صلوحا نیک گروید و هذا یصلح لک کینصر یعنی این از شرط و غایت و بابت تست (مصلح) محسن نام مردی اصلاح نیکو کردن ضد افیاد و نیکو نمودن یقال اصلح الیه اذا احسن (تصلیح) نیکو کردن چیزی را (مصلحة و صلاح) هدیه گشتی کردن و نیکو نمودن (اصلاح) هدیه نیکو کردن و آشتی نمودن اصصلاح مثله و فراهم آمدن قومی بر امری (تصالح) با هم آشتی کردن و نیکو نمودن اصصلاح مثله (استصلح) نیکو کردن خوب ضد استفسد و من لا یصلح فساد هاتج استة الا کفاء و علاوة القرباء و الزکاة فی الاثم و الفسق فی العلماء صلح	(صلح) محرکه سخت گشتن والفعل من سمح (اصح) سخت کر که هیچ نشود و شتر کرکین (ناقه صلح) ناقه کرکین ابل (صلح) کفتلی شتران کرکین (جرب صلح) کر که پوست (دهیه صلح) کصبور بلای سخت و مهملک (تصالح) خوشتن را کراستن (اصلاح) برپهل و خفتن صلح د (جمل صلح) کجغفر شتر قوی سخت یا تیز خاطر یا چالاک جمل صلح بکسر صاد فتح و صلح کجرح و صلح اد کقرطاس صلح ای کبستی و صلاح کعلا بط مثله فیها صلاح بالفتح جمع (ناقه صلح) ناقه قوی دراز (ناقه صلح) بالفتح ناقه قوی سخت (اصلاح) برپای ایستادن یقال اصلاحا اذا انتصب قائما صلح دم	(جمل صلح) اسفر جل شتر قوی دراز صلح ف (صلح) کجرح و صلح زره ستور و مرد (قصه صلح) کاسه پناور فریب تک صلح م (صلح) کجغفر استوار سخت و جبل صلح کوه بلند (بعیر صلح) بالکسر شتر دراز یا شتر قوی سخت (جمل صلح) کجرح و صلح راست استوار (مصلح) کعبط استوار سخت و جبل مصلح کوه بلند (اصلاح) برپای ایستادن سخت صلح (صلح) بالفتح و یک سخت رست تابان و جای سخت که هیچ نروید و سپ که خوی نکند سر بی موی و نام مرد و یقال حجرا صلح و جبل صلح ای صلب (ناقه صلح) بالفتح شتر ماده و صلح انبیاء بانگ کردند	بی شیر (صلح) بالفتح موضعی است ببین یا زینک رحمان (اصح) امر و زفت و بخیل (صلح) بالکسر و المزمین درشت نیک سخت صلح آه بالتاء مثله (انیا صلح) دندانهاست بابانگ صوالد جمع (صلح) کصبور سپ خونی گنده و این مذموم است و مرد تنها و دیگر بجوش آید و ناقه کم شیر درشت پوست پستان بر کوه بر آید از بیم (صلح) کامیر تنها و درخش (صلح) کسفر جل رستانان سخت (جود صلح) کتخان چوب که آتش نگیرد صلح (صلح) بالفتح و یک سخت شتر ماده بچه دار بی شیر (صلح) الدابة از ستور زمین ابهر در دست و رد ویدن و صلح فی الجبل برآمد بکوه و صلح انبیاء بانگ کردند

صله

دندانهای بی و صِلَاتِ الْأَرْضِ) و درشت بسم
درشت و سخت شد زمین و (صَلَّادِم) کعبا بطرپ استوار
صِلَاتِ صَلَغَتُهُ درخشد جای و سخت سم و شیر بیشه و سر سخت
موی رفته او از سر و صِلَا الزُّنْدُ صَلَّادِم بِالْفَتْحِ جمع
صُلُودًا) آواز آور و چمق آتش
نزداد
(ك) صِلَا آجَلُ صُلُودًا) الحدیث لا تاكولوا الصُّلُودَ
بخیل گردید الانقلیس و هما نوعان من
(مُصِلِدًا) کسب شیر که در شیر دوشه الشَّمَكُ کالحیة
چربن دوشیده شود پس کفک صِلَط
سر شیر نباشد آن را (تَصْلِيْطُ) بر کاشتن لغتی است
(اصْلَدَاتِ الْأَرْضِ) درشت در تسلیط
کردید زمین صِلَط
(صَلَدَ تَصْلِيْدًا) نیک بخیل گردید (صَلَطَ) بالفتح مطبر فریه
صلوح (صَلَحَ) کجفرنگ پهن (صَلَطَ) از زن پهن اور
(جَارِيَةً صِلَدَحَةً) دختر پهن اور (صَلَاطُ) کعبا بطرپ استوار
(صَلَوْدَح) قوی سخت (صَلَوْدَح) کسفر جل موضعی
(نَاقَةُ صِلَدَحَةٍ) کسفر جل و ضمیمه است
الصاد واده شیر پهن اور توانا خاص (مُصَلَّطُ) بضم فتح طایر فراخ
بالا نشاء (اصْلَنْطَحَتِ الْبَطَاءُ) فراخ
صل دم شد جوی سنگ لان
(صِلْدِم) کز برج شیر بیشه و سب صِلَع
سخت سم و استوار صِلْدِمَة مونت (صَلَع) محرکه موی رفتی پیش
(صِلْدَام) بالکسر اسب استوار سرو این یا از جهت نقصان باده

صلع

موی پشت در انجای با غلبه پوست و درشت بسم
یا از جهت بستی دماغ از کاسه سر (صَلَّادِم) کعبا بطرپ استوار
که سقی دماغ بکاسه میرسد و سخت سم و شیر بیشه و سر سخت
(صَلَعَة) بالتحریک و یضم جای صَلَّادِم بِالْفَتْحِ جمع
صلع از سر صِلَط
(صِلَاع) کتاب نرمی آفتاب (صَلَّادِم) کعبا بطرپ استوار
(اصْلَع) مرد بی موی پیش سر صُلْع و صُلْعَان بالضم جمع و سنان دود
(صَلْعَاء) زن بی موی پیش سر و صُلْعَان بالضم جمع و سنان دود
هر امر بزرگ و مشهور و سختی و صُلْعَان بالضم جمع و سنان دود
و بلا و زمین باریک بی درخت (صَلَّادِم) کعبا بطرپ استوار
و علف و عَرَفَطَة صُلْعَاء طاق (صَلَّادِم) کعبا بطرپ استوار
که سرهای شاخ و می رفته باشند و صُلْعَان بالضم جمع و سنان دود
صُلْعَاء النِّعَام) موضعی است (صَلَّادِم) کعبا بطرپ استوار
بدیاری کلاب یا غطفان این (صَلَّادِم) کعبا بطرپ استوار
نقره و مغشیه و مراور روزی است (صَلَّادِم) کعبا بطرپ استوار
(اصْلَع) بضم غیر اصْلَع نرم است (صَلَّادِم) کعبا بطرپ استوار
مشله و ماری است باریک گردن (صَلَّادِم) کعبا بطرپ استوار
(صَلْعَاء) کحمیر موضعی است (صَلَّادِم) کعبا بطرپ استوار
و شنیعه نمایان رسوائی و هر فاحشه (صَلَّادِم) کعبا بطرپ استوار
و کار بد ظاهر و پیدایا بلا سختی و صُلْعَان بالضم جمع و سنان دود
و منه قول عائشة رضی الله عنها هر دو دست را برابر زمین گسترده
لعاویة بن ابی سفیان و شهنشاه (صَلَّادِم) کعبا بطرپ استوار
الشهود و لکن رکبت الصلیع (صَلَّادِم) کعبا بطرپ استوار
یعنی دعوای تو زیاده را که برادر (صَلَّادِم) کعبا بطرپ استوار

صلع

من است و پس ابوسفیان صریح (صَلَّادِم) کعبا بطرپ استوار
خلاف حدیث صحیح است الولد (صَلَّادِم) کعبا بطرپ استوار
للفراش و للعابیر الخمر و غیره که شمشیر (صَلَّادِم) کعبا بطرپ استوار
مادر زیاد و فراش ابوسفیان نبود (صَلَّادِم) کعبا بطرپ استوار
(صَلَّادِم) کعبا بطرپ استوار (صَلَّادِم) کعبا بطرپ استوار
(صِلْع) کصیقل کوهی است یا موضعی است (صَلَّادِم) کعبا بطرپ استوار
(جَبَلٌ صِلْعٌ) کامیر کوه بی گیاه (صَلَّادِم) کعبا بطرپ استوار
(صِلَاع) کرمان او صِلْع کسنگ (صَلَّادِم) کعبا بطرپ استوار
پنهان سخت و احد آن صِلَاعه است (صَلَّادِم) کعبا بطرپ استوار
صِلَاع و صِلْع بالضم جمع و نیز (صَلَّادِم) کعبا بطرپ استوار
صِلْع کسک جانیکه میخ زو یا ندو (صَلَّادِم) کعبا بطرپ استوار
نیز صِلَاع میخ پنهان و یقفیا تخفیف (صَلَّادِم) کعبا بطرپ استوار
صردرت است (صَلَّادِم) کعبا بطرپ استوار
(صِلْعَبَة) مصغر منسوب آبی (صَلَّادِم) کعبا بطرپ استوار
نقره و مغشیه و مراور روزی است (صَلَّادِم) کعبا بطرپ استوار
(اصْلَع) بضم غیر اصْلَع نرم است (صَلَّادِم) کعبا بطرپ استوار
مشله و ماری است باریک گردن (صَلَّادِم) کعبا بطرپ استوار
(صَلْعَاء) کحمیر موضعی است (صَلَّادِم) کعبا بطرپ استوار
و شنیعه نمایان رسوائی و هر فاحشه (صَلَّادِم) کعبا بطرپ استوار
و کار بد ظاهر و پیدایا بلا سختی و صُلْعَان بالضم جمع و سنان دود
و منه قول عائشة رضی الله عنها هر دو دست را برابر زمین گسترده
لعاویة بن ابی سفیان و شهنشاه (صَلَّادِم) کعبا بطرپ استوار
الشهود و لکن رکبت الصلیع (صَلَّادِم) کعبا بطرپ استوار
یعنی دعوای تو زیاده را که برادر (صَلَّادِم) کعبا بطرپ استوار

صلع

من است و پس ابوسفیان صریح (صَلَّادِم) کعبا بطرپ استوار
خلاف حدیث صحیح است الولد (صَلَّادِم) کعبا بطرپ استوار
للفراش و للعابیر الخمر و غیره که شمشیر (صَلَّادِم) کعبا بطرپ استوار
مادر زیاد و فراش ابوسفیان نبود (صَلَّادِم) کعبا بطرپ استوار
(صَلَّادِم) کعبا بطرپ استوار (صَلَّادِم) کعبا بطرپ استوار
(صِلْع) کصیقل کوهی است یا موضعی است (صَلَّادِم) کعبا بطرپ استوار
(جَبَلٌ صِلْعٌ) کامیر کوه بی گیاه (صَلَّادِم) کعبا بطرپ استوار
(صِلَاع) کرمان او صِلْع کسنگ (صَلَّادِم) کعبا بطرپ استوار
پنهان سخت و احد آن صِلَاعه است (صَلَّادِم) کعبا بطرپ استوار
صِلَاع و صِلْع بالضم جمع و نیز (صَلَّادِم) کعبا بطرپ استوار
صِلْع کسک جانیکه میخ زو یا ندو (صَلَّادِم) کعبا بطرپ استوار
نیز صِلَاع میخ پنهان و یقفیا تخفیف (صَلَّادِم) کعبا بطرپ استوار
صردرت است (صَلَّادِم) کعبا بطرپ استوار
(صِلْعَبَة) مصغر منسوب آبی (صَلَّادِم) کعبا بطرپ استوار
نقره و مغشیه و مراور روزی است (صَلَّادِم) کعبا بطرپ استوار
(اصْلَع) بضم غیر اصْلَع نرم است (صَلَّادِم) کعبا بطرپ استوار
مشله و ماری است باریک گردن (صَلَّادِم) کعبا بطرپ استوار
(صَلْعَاء) کحمیر موضعی است (صَلَّادِم) کعبا بطرپ استوار
و شنیعه نمایان رسوائی و هر فاحشه (صَلَّادِم) کعبا بطرپ استوار
و کار بد ظاهر و پیدایا بلا سختی و صُلْعَان بالضم جمع و سنان دود
و منه قول عائشة رضی الله عنها هر دو دست را برابر زمین گسترده
لعاویة بن ابی سفیان و شهنشاه (صَلَّادِم) کعبا بطرپ استوار
الشهود و لکن رکبت الصلیع (صَلَّادِم) کعبا بطرپ استوار
یعنی دعوای تو زیاده را که برادر (صَلَّادِم) کعبا بطرپ استوار

صلف	صلف	صلف	صلف
آفتاب یادر وسط آسمان سید یا	گران طعام بی مزه و خور که آب	باشد و پالان بدان بندند	(صَلَنْتُمْ) کسفر جل بسیار بانگ
از بار بیرون آمد	کم پرد و سنجاب صلف ابرید	(صَلَفَاءُ) بالفح والحد و یکسر من	از مردم و جز آن
(نَصَلَعَتِ الشَّمْسُ) یعنی	رعد کم باران و منه المثل کصلف	درشت سخت صلفان باهلاء	(صَلَحَ الدَّيْلَاهُمْ) صلفه
انصاعت الشمس است	تحت الزاعدة در حق شخص گویند	کذلك پانک تابان یزین بار	بر گردانید در چهار
صلع	که تند و کند و قیام بدان نمایند	یا اصلف و صلفان زینت	صل فح
(صَلَفَتِ) بالفح کشتی بزرگ	یا در حق خجیل مالدار یا بی خبر لافی	ست اصالف جمع صلافی بکفر	(صَلَفَعِ عِلَاوَتَه) صلفه زرد
(صَلَحَ) محرکه پشت سرخ	بسیار روح نفس خود	مثله یقال مکان اصلف ارض	گردن او را و صلفع راسه استرد
(صَلَفَتِ) بالتحریک ناقه فربه که	(صَلَفَتِ) کفر حزن بی بهره از	صلفاء ای خشن غلیظ	موی سر او را و نیز زرد سردی
دندان را بایچه افکنده باشد	شوی صلفات و صلاف جمع	(مُصْلِف) کحسن مردی که زن	(وَصَلَفَعِ فُلَانٌ) صلفی بی چیز
در ششم در آمده	(صَلَفَ) بالتحریک بی برکت و	از وی بهره یاب نکرد	گردید
(صَالِغِ) کاو و گو سپند که دندان	بی مزه شدن طعام و بی بهره شدن	(اصْلَفَهُ اصْلَافًا) دشمنی	صل ق
شش سالگی افکنده باشد او الصالغ	زن از شوی و سخن ناخوش گفتن	اورا و یقال للمرأة اصْلَفَ اللهُ رُفْقًا	(صَلَقَ) بالفح بانگ و فریاد سخت
سینها کا القاح من الخیل صالغ	ولاف زدن از حد در گذشتن	دشمنی که داند خدای ترا بسو	صل ق مثله
جمع صلف که مع مثله	در سخن و الفعل من سمع و فی المثل	شوی و نیز اصلاف گران جان	(صَلَقَ) محرکه دشت بهوار
(د) (صَلَفَتِ الشَّاةُ) دندان ش	من بیع فی الدین یصْلَفُ یعنی	و کم خیر شدن یقال اصْلَفَ اِذَا	اصلاق جمع اصالی جمع الجمع
ساکلی افکنده گو سپند لغت فی السین	کیکه انکار کند در دین بر مردم	ثَقَلَتْ رُوحَهُ وَقَلَّ حَیْرُهُ	(صَلَاةٌ) کنامه ابیکه در جای
یا در پنجم در آمد یا در ششم	بهره نگیرد از ایشان در ترغیب	(رَجُلٌ مُنْصَلَفٌ) مرد لافی	دیر مانده و ستوران بر وی گذشته
صل غ د	مخالطه مردم با تمسک بدین	(تَصَلَّفَ) چا پلوسی کرد و لاف کرد	و آمد و شد کرده باشد
(صَلَفَتِ) کج و حل کیکه پوست	استعمال کنند	نمود و تَصَلَّفَ البَغِیضُ لَمَوْلَا	(صَالِقَانِ) بالکسر لام دهی است
پنی او و او شده باشد از سرخی	(صَالِفِ) کو بی است و جالیت	شتر از علف شیرین و میل نمود	بلخ و شهری است بهشت
صل ف	نزد و سو کند خورند	بسوی شوره گیاه و تَصَلَّفَ الْقَوْمُ	(صَلِیقِ) کامیر شهری است بهشت
(صَلَفَ) بالفح خلوی است	(صَلِیقِ) کامیر یک کرانه کردن	در زمین درشت افتادند	و تابان نه هر چیز
در میان خرابان صلفه یکی	و هما صلیقان یا آن بر دوش	صل فح	(صَلِیقَةُ) کسفینه گوشت بریان
(صَلِیفِ) کبکف مرد لافی صلافی	پشت است قیل سباز و دو جانب	(صَلَاخِ) دراهم واحد ندارد	پخته صلاقی جمع و نان تنگ
و صلفان و صلیفین جمع و خور	بود چوب که بر دو جانب پالان	(مُصْلَفٌ) بفتح فاسرین	(مُطِیبُ صَلَاقِ) کفنه از بجنه

صلق

خلیب صلیق است

(صَلَقْتُ) کلمندی و پیمرد

بسیار گوی

(خَطِيبٌ مَصْلُوقٌ) بالکسر خطیب

بلیغ و خطیب مَصْلُوقٌ (کحرب

مِثْلُهُ

(مَصَالِيقُ) سنگهای بزرگ

شتران سبک و چالاک

(مَصْلُوقٌ یا مَصْلُوقٌ) کمندیل

آبی است مرئی عمر و بن کلابا

(مَصْلُوقَةٌ) آب دیر مانده پاسب

کرده ستوران

(ان) صَلَقَ صَلَقًا سخت بانگ

کرد و صَلَقَ فَلَانًا بِالْعَصَا

اور بعضا صَلَقَ جَارِيَتَهُ گستر

آن پس جاع کرد با وی و صَلَقَ

فِي بَيْتِهِ فَلَانٍ سخت جنگ

انداخت میان ایشان نیز کارزار

کرد و صَلَقَتِ الشَّمْسُ فَلَانًا

کز نذر ساینده او را بر می خود و

صَلَقَ فِي الْمَاءِ آمد شد کرد

در آب و صَلَقَ الْفَخْلُ بِنَايَه

بانگ کرد بان

(أَصْلَقَ) سخت آواز کرد

(مُصْطَلِقٌ) لقب جدی بن

صلق

سعد بن عمر و سَمِيحٌ به حَسَنٍ صَلَقَ

و کانَ أَوَّلُ مَنْ عَفَى صَخْرَةَ

(اصْطِلَاقٌ) بانگ کردن يقال

الْفَخْلُ يَصْطَلِقُ الْفَخْلَ بِنَايَه ذَلِكَ

صَرِيفُهُ

(تَصَلَّقَتِ الْمَرْأَةُ) فریاد کردن

از دروزه و تَصَلَّقَتِ الدَّابَّةُ

عَثْرُهَا در خاک غلطید ستور

جریان ز شفت اندوه و تَصَلَقَ

فِي الْمَاءِ آمد و شد نمود در آب

صَلَقَ

(صِلْقَابٌ) بالکسر آنکه باله و

تیز کند بعضی شان خود را بعضی

صَلَقَ

(صَلَقَ بَلَقَ) وشت خالی بی آب

و گیاه

(رَجُلٌ مَصْلُوقٌ) مرد مفلس

چیز

(صَلَقَتْ) کردن زدن موی

سردن مفلس شدن و سختی وشت

کردن کسی را به و تفسیر صاحب

صراح صلقه نیست کردن غلط است

شاید اعدام را که بعضی مفلس

شدن است معدوم کردن است

(صَوْتُ صَلَقَ) کمندیل

صلل

و فریاد سخت و رَجُلٌ صَلَقَ

مرو ز ساد لاور توانا و و طَرِيقٌ

صَلَقَ بَلَقَ راه پیدایش

صل وق

(صَلَقَ) بالفتح آنکه بعضی دندان

خود را بر بعضی برسم زرد و شیر

بیشه و شتر فر به

(صَلَقَ) کز برج کنه پیر کلان

سال سطر

(صَلَقَامٌ) کفر طاس شیر بیشه

(صَلَقِيمٌ) سر او دندان بکانه

جمع صَلَقَام

(صَلَقَ صَلَقَةً) برسم زرد بعضی

دندان خود را بر بعضی

صل ك

(صَلَكٌ) کعب انچه اول زیستان

کوسپند بر آید پیش از فله

(تَصْلِيكٌ) بستن هر پستان

ناقصه

صل

(صَلَكٌ) بالفتح و یکسر باران فراخ

و باران کم و پریشان خمید است

(صَلَّةٌ) بالفتح پوست و منخف

جَدُّ الصَّلَّةِ یا پوست خشک

نابیر است و کفش زمین باران

صلل

خشک یا زمین بی باران میان

و در زمین باران سیده عدلال

بالکسر جمع و باران فراخ بسیار

و باران کم و پریشان که یکسانند

از لغات اضداد است و پاره از

گیاه و خاک نرم و بانگ میخ و مانند

آن وقت فرو بردن و چیز سخت

و یکسر و بانگ لگام و پوست بد

بلود در دباغ

(صَلٌ) بالضم برگردیده بو و غزه

از گوشت و جران

(صَلَّةٌ) بالضم باقی مانده آب و

جران و بوی ناخوش و بوی بد

گوشت تر و سطری آن

(صَلٌ) بالکسر مار یا مار باریک

زرد رنگ یا مار خرد که فسون

نه پذیرد و گیاهی است و بلا و سختی

و مانند و همتا و درختی است و شمشیر

بران اصلا جمع و يقال انه لصل

اصلا (ای ماری است از مارا

یعنی در خصومت و نزاع و جران

بد بلای است

(صَلٌ) باران سخت و بزرگ قطره

که زمین شکافته گردد از روی

(صَلَّةٌ) بلا و سختی

صل	صل	صل	صل
(صَلَاة) بالضم انچه برافند از	حافز و موضعی است در راه مدینه	(ض) صَلَّ صَلِيلًا فریاد کرد	گوشت و وصل الماء القندم
سختن آب جز آن یقال هذه	و آبی است نزدیک میامه و موضعی	و وصل اليجام دراز شد و از آن	برگردیده رنگ و مزه گردانید از
صَلَاة	است دیگر همی پیداست آب	اگر در صوت تو هم ترجیح باشد صَلَّ	دیر ماندگی
(صَلَاة) بالکسر استرموزه یا ساق	و سر سینه آن و دارة صَلَّ	گویند و وصل البیض شنیده	(مُصَلَّ) که شد بهتر کریم و
موزه صَلَّ بالکسر مثله فیها	موضعی است	شد او را آواز وقت کوفتن و وصل	بزرگ حب خاص نسبت باران
اصلة جمع	(صَلَّة) بالضم کبوتر و موی	المسار صَلِيلًا بانگ کرینج در	نیکو و کفش گر
(صَلَّتَان) بدو کسره و تشدید لام	فراهم آمده بر سر و باقی مانده آب	وقت فرو بردن آن در چرخ	(تَصْلِيل) بانگ کردن گام مانند
گیاهی است واحد آن صلیان است	در تنگ حوض	و صَلَّ الْإِيل صَلِيلًا خشک شد	آن شد و لبها افتد
و فی المتل جذها جذ البعير الصل	(صَلَّة) به فتح باقی مانده	رودهای شتران ز شدت تشنگی	(صَلَّ صَلَّة و مُصَلَّ صَلَّ
در حق شخصی گویند که در حلف	آب در تنگ حوض و کذا میز الله	چندان که بانگ میکند رودهای	بانگ و فریاد کرد و باز گردانید آواز
شباب کند و تامل ننماید	و الزيت و صَلَّة اليجام بانگ	می در وقت آب خوردن و یقال	را در حلق و صَلَّ تهنه دو
(صَلَّال) کشاد آب برگردیده	لگام	جاءت الخيل تصل عطشا یعنی	و عده بد کرد و کشت مهرشکرا
رنگ مزه و طین صَلَّال کل کل از	(صَلَّال) کل نیکو یا بر یک آمیخته	شکم آنها را صلیل صوت است از تشنگی	(و صَلَّال الرعد) صاف شد بانگ
بانگ آید	یا کل که هنوز سفال ساخته باشند	و وصل السقاء صَلِيلًا خشک	شد و وصل الکلیه بر آورد
(مِصَلَّة) بالکسر آوندی که در آن	آن با و حمار صَلَّال خر	شد خیک و صَلَّ اللحم صَلَّو لا	سخن را و لاف زنی کرد و در خفاقت
شراب را صاف کنند	بیا آواز و طین صَلَّال اکل	گنده و بد بوی شد گوشت و وصل	خود
(طِین مِصَلَّال) بالکسر کل با	خشک که بانگ کند مانند سفال	الماء برگردیده رنگ مزه شد	(تَصَلَّال) باز گردانید آواز را
بانگ و فریاد	یا کل بدبو	آب	در حلق و تَصَلَّال الغدیر
(حِمَار صَلَّال) که بدو خبر بسیار	(حِمَار صَلَّال) که علامت خبر بسیار	(ان صَلَّ الشَّراب صَلَّال) صاف	خشک کل و لا اخی و تَصَلَّال
بانگ و باقی مانده آب و در تنگ	فریاد و غیر صَلَّال آبی است	و روشن کرد و شراب و وصل الحَب	(الحَب) بانگ کرد ز پور
حوض و همچنین است روغن مانند	مرئی اسمر که از بنی عمرو بن	المختلط بالتراب جد کرد	صل م
آن و موی پشانی است یفتح	خطبه است	هر یک را از هدیگر برخفتن آب	(صَلَّ) بالفتح از بن بریدن یا از
و سپیدی یال است و قدح	(مُصَلَّ) بفتح مهر کریم حب	و صَلَّاهُم الصَّالَة رسیدن از	بن بر کردن گوش و بینی را و فعل
بزرگ یا قدح کوچک مرغی است	خالص نسب و حمار مُصَلَّ	حادثه و بلا	من ضرب
یا آن فاخته است و شکران هر دو	بکسر خرسخت آواز	(اَصَلَّ اللحم) گنده و بد بوی شد	(عَلَمَة) بالضم خود

صلح

(صَلَمَة) بالتحريك سخت استوار
از مردم و خزان نوعی از طعام که از
خمیر آرد کنند و تریب دهند
(رجل اصلم) مرد از بن گوش
بریده گویا که مقطوع الاذن خلقی
ست و یک در عرض بودن آخر
خز و تده مفروق
(صيلم) بالفتح کار سخت و بلای
بزرگ و شمیر و یکبار خوردن در
شمار روزی
(صَلَامَة) مثلثه گروه مردم
صَلَامَات جمع
(وَقْعَة صَلَمَة) بالفتح جنگ
سخت از رخ برکنده
(صَلَام) کرنا مرغز کنار صَلَام
شداد مثل
(رجل مُصَلَّم) که عظم مرد گوش
از بن بریده و يقال للظلم مُصَلَّم
الا ذین وانه کذلک خلقه
(تَصْلِيم) از بن بریدن گوش و
بنی راشد و للکلب الفقه
(اَصْطَلَمَه) از رخ برکنده او را
صل م ح
(جاریه مُصَلَّمَة الرَّاسِ)
دختر کم موی سر

صلح

(صَلَح رَأْسُهُ) سر و پوی را و را
صل م ع
(هُوَ صَلَمَة بن قَلَمَة) یعنی او
شناخته نمی شود
(صَلَمَة صَلَمَة) از بن برکنده
انرا و صَلَمَع رَأْسُهُ سر و پوی
سر او را و صَلَمَع الشَّيْءُ تا بان
کرد آن را و صَلَمَع فَلَانٌ منسل
شد بهمان
صل ن ب ج
(صِلْنِي بَاح) بکسر تین سکون
ماهی است دراز باریک
صل ن ق ح
(صَلَنْج) سر کس غیر نقاد یا
ظریف نون زائد است
صل ه ب
(صَلَحَب) مرد دراز و خانه بزرگ
و شتر توانا و استوار و سنگ سخت
دراز
(صَلَحَبِي) شتر استوار سخت و
ایاء للاحاق صَلَحَبَاء مونت
(مُصَلَحَب) بکسر با مرد دراز
(صَلَحَب صَحْبَة) دراز شد
(اَصْلَحَبَت الاشياء) کا تشعیر
دراز و منند گردید اشیاء بر جهت

صلو

صل ه ج
(صَلَح) بالفتح سنگ بزرگ و شتر
ماده قوی و استوار
صل ه م
(صَلَام) کفر طاس شمشیر و مرد
دلیر
(اَصْلَحْتُمْ) سخت استوار گردید
صل و
(صَلَا) بالقصر میانه پشت مردم
یا از هر چار پایه و طرف سرین یا
فرجه میان کون و دنب یا آنچه
جانب رست و چپ و دنب است و
هما صَلَوَان صَلَوَات وَاَصْلَاهِج
(صَلَوَة) دعا از بند و مندا الحدیث
اذا دُعِيَ أَحَدُكُمْ إِلَى طَعَامٍ فَلْيُجِبْ
فَإِنْ كَانَ مُقْطَرًا فَلْيَأْكُلْ وَإِنْ كَانَ صَلَا
فلیصل ای یلع لاهله بالبرکة
وَلِخَيْرِهِ وَاسْتَغْفِرَاز مَلَكُ بْنُ
و رحمت و مغفرت و ثنای نیکو
و درود و تعظیم در دنیا با علای
ذکر و اظهار دعوت ابقای شریعت
او در آخرت تشفیج او در امت
تضعیف اجرا و از جانب خدای
رسول علی السریع و سلم و نماز و هو

صلو

اسم یوضع موضع المصل و تقول
صَلَّ صَلَاةً تَصْلِيَةً
(صَلَوَات) بفتحات کناس
چهاران اصله بالعبرانیة صَلَوَاتُ
(ن) صَلَوَاتُهُ زودم صلائی آنرا
(س) صَلَوَاتِ الْفَرَسِ فروشته
گردید صلائی آنرا از قرب نتاج
(اَصْلَتِ الْفَرَسِ) فروشته
گردید صلائی آنرا از جت قرب
نتاج
(مُصَلَّى) اکمذت نماز گزار و
دوین سپه مان لَان رَأْسُهُ
عند صَلَا السَّابِق
(صَلَّى الْفَرَسِ تَصْلِيَةً) دوم
سپه رمان گردید یعنی تالی شد
سابق و وصلی الحار اتنه راند
خرامه را و در آورده بر راه و نیز
(تَصْلِيَة) نماز گزاردن و رو گفتن
صل ی
(صَلَاء) کسار بر یانی و افروختن
آتش باتش و صلا بالفتح والقصر
مثله فیهما
(صَلَاة) بالفتح پیشانی و سنگ
پیش بوی صلاة بالهنر مثله
صلی بضم الصاد و کسر هاء علی قول

جمع و نامردی	(تَصَلَّیَتْ) آتش در انداختن و	صموت مثله و الفعل من نصر	ولا تأطوق ای الجاد والحيوان و
(ارض مَصْلَاةً) بالفتح زمین	آتش در آوردن و مقیم گردانیدن	و بسته شدن بان مریض یقال	الذهب والفضة والابل والغنم
گیاه صلیان تک و نیز مَصْلَاة	در آن ایقال صله النار و فیها و علیها	صمت العلیل اذا اعتقل لسانه	(صموت) کسب و زره گران سنگ
و یکسر دام مصالی جمع و منه	اذا دخله ایتها و اتواها فیها و	و خاموش و منه صمت یوماً الی	و شمشیر گذرنده و شهید با موم که
الحديث ان للشیطان فحوخا	راست کردن عصا و چوب آتش	النیل ای لا یصمت یوم تام و کذا	همه خانه آن پر شهید باشد و نام سپ
و مصالی	(اصطلى بالنار) تابید آتش	لا صمت یوم او یوم ولا فضيلة له	عباس بن مرداسن یا اسپ خفای
(جلیان) گیاهی است شتی	و گرم شد و بقیل فلان لا یصطلى	ولا هو مشروع عندنا	بن بدنه و حزیة صموت زد که
و مذکور است در وصل	و ناره یعنی دلاوری ست که کسی	(صمتة) یکسر صاد و ضم آن آنچه	استخوان بر دوازان در گذرد
(ص صلی اللحم صلباً) بالفتح	تاب مقاومت او ندارد	بدان کو دکان را خاموش گردانند	و جاریة صموت الخناکین
بریان کرد گوشت یا در آتش افکند	(تصلى النار) کشید گرمی آتش	و تسکین مبد از طعام و سیرینی و	دختر فربه و مطهر ساقین که آواز
و فی الحديث انه اتى بشاة مصلیة	را و تابید آتش و تصلى عصاه	مانند آن	خمال اور شنبه نمی شود
و وصلى یدک یا النار) گرم کرد	(على النار) راست کرد عصا	(صمات) بالضم خاموش بودن	(یقال ترکتک ببلدة
دست آتش و وصلى فکانتا	خود بر آتش	و آنچه بدان خاموش شوند یقال	ج (صمت) یکسر تنین و کذا بصحراء
بد سگالید و او را و بپلاک افکند و	(استصلاة) بریانی خواستن	نماه یصماتیه ای بما صمت منه	صمت و بوحش صمت و اصمته
فریب او و چالپوسی کرد و در آ	باب الصاد فصل الیم	سرعت شتی	بقطع همزة و وصل آن گذاشتم
نموده و صلاة النار) در آتش و	ص م	(صمات) کسحاب شی اندک و	او را در بیان خالی از موش و باریا
آورد او را	(ف صمأ علیهم) برآمد و	حقیر و منه ما ذقت صماتای شیاً	بجای که معلوم نمی شود که کجاست
(ص صلی النار و بیها صلیاً)	نمودار شد بر ایشان و ما صمأك	(صمات) بالکسر نزدیکی و نزدیکی	و هو غیر مصروف
بالفتح و صلیاً بالضم و اکثر صلاة	علی) که ام چیز است که بخت	انجام کار یقال فلان علی صمات	(صمیت) کسیت بسیار خاموش
و یکسر کشید گرمی آتش او سوخته	ترا بر من و صماتة علیه	الامرای اشرف علی قضائه و	(صمیت) کحسن نام همیشه شیان
شد آتش و کذا صلی الامر	بر اینک ختم او را بران	بات من انقوم علی صمات	نهدی
یعنی کشید سختی کار را	(انصیاة) برداشته شدن یقال	ای مجرای و مسمع فی العترب	(مصمت) ککرم است و باب
(اصلاة) آتش در انداختن و	صماتة فانصماء	(صامت) شیر خفته و بیست عدد	(مصمت) در بسته و شنبه و کذا
آتش در آوردن و بلازم و مقیم	ص م ت	از شران و زرد سیم و هریال از	قفل مصمت ای مبهم و الف
گردانیدن در آن	(صمت) بالفتح خاموش بودن	جادات قولهم ماله صامت	مصمت و شد و نیز کامل و تمام

وَقَوْلُكُمْ مَعَكُمْ بِأَلْسِنَةٍ رَمِيمَةٍ
فَرَسٌ مُمْتَلِكٌ كَذَلِكَ وَفِي الْحَدِيثِ
عَنْ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ
الثَّوَابُ لِمَنْ صَحَّحَ وَهُوَ الَّذِي يَجْمَعُهُ
أَبُو بَكْرٍ لَا يَخْلُطُهُ قَطْرٌ وَلَا غَيْرُهُ
(حُرُوفٌ مُمْتَلِكَةٌ) سَوَاءٌ شِشْ
حَرْفٌ مَرْفَعٌ أَوْ
وَأَصْحَابُ الْأَرْضِ رَسِيدٌ
وَسَالٍ رَاوِي كَثِيرٌ وَاصْتِمَتْ
الْمَرْفُوعَةُ بِنْدِ الْغَدِيدِ زَبَانٍ
وَفِيهِ إِصْحَامَاتٌ خَامُوشٌ بُونٌ
وَفَاوِشٌ كَرْدَانِ لَزِمَ أَسْتِ
وَمُعَدِي وَدَسْتِ كَرْدَانِ خَيْرِي رَا
(تَقْمِيمَتِ) خَامُوشٌ بُونٌ
شِشْ كَرْدَانِ لَزِمَ أَسْتِ
وَمُعَدِي
ص م ج
صَحِيحَةٌ حَرْكَةٌ تَنْدِيلٌ صَحِيحٌ مَجْمَعٌ
لَفْتُ رَوِي أَسْتِ
(صَوُفَجٌ) بِالْفَتْحِ يَصُوجُ جَانِ مَضَعٍ
أَسْتِ يَأْنِ بَحَارٌ مَحْدُ أَسْتِ
ص م ح
(أَصْحَحَ) مَرْدُودٌ أَنْ يَشْكَنَ
سَرَامِي هَلَوَانِ رَا بَضْرَبَ
شَمِيرٌ وَنِيرَ

بِأَلْسِنَةٍ رَمِيمَةٍ
بِأَلْسِنَةٍ رَمِيمَةٍ
وَهِيَ أَحْصَى مَتَدَ
(صَحَّاح) كَفَرَجِي بِدَبُوسِي
وَكُنْدِ بِلْ دَاغِ كَرْدَانِ دَاغِ
صَحَّاحِي مِثْلَهُ دِجَانُورِي أَسْتِ
مَانْدِ كَرِهِي كِه پَشَمِدِ دَارِدِ دِپِيه
لِگَاخْتِ دَوَارِ بَرِ شَكَاغِ پَانِهِنْدِ
(حَافِرِ صَمُوح) كَبُورِ سَمِ سَخْتِ
وَأَسْتَوَارِ
(صَوُوحَان) بِالْفَتْحِ مَوْضِعِي أَسْتِ
(صَحَّاحِي) كَسْفِ جِلِ مَرْدُخْتِ وَ
دَرِشْتِ تَوَانَا كَرْدَانِ دَامِ وَكُوتَاهِ بَالَا
وَمَرْدُورْتِ مَوِي مِشِ سَرِ مَرْدُورْتِ
سَوِي سَرِ صَحَّاحِي بِيَامِي نَبْتِ
مِثْلَهُ فِي الْكَلِّ وَدَا سِ صَحَّاحِي
سَرِ مَوِي رَفْتِ وَنَخْتِ وَدَرِشْتِ
(ف ص) صَحَّاحِي الصَّيْفُ صَحَّاحِي
لِگَاخْتِ كِنَادَاغِ أَوَارِ لِمَرِ
خُودِ وَصَحَّاحِي بِالسَّوْطِ تَارِيَانِ
زِدَا أَوَارِ وَصَحَّاحِي بِالْمُسْلِمَةِ
غَيْرِهَا دَرِشْتِ كَرْدَانِ رُسُولِ
وَجَزَانِ
ص م ح
(صَحَّاحِي) بِالْكَسْرِ خَيْرِي أَسْتِ شَكَبِ
بِالْفَتْحِ أَهْنَكِ دَانِ نَقَطَا

بِأَلْسِنَةٍ رَمِيمَةٍ
بِأَلْسِنَةٍ رَمِيمَةٍ
وَهِيَ أَحْصَى مَتَدَ
(صَحَّاحِي) كَفَرَجِي بِدَبُوسِي
(أَمْرًا) صَحَّاحِي كَفَرَجِي زَنْ زَرَمِ
تَارِزِ بَدَنِ
(صَحَّاحِي) بِالْكَسْرِ سَوَارِخِ كُوشِ
وَكُوشِ آبِ كَمِ
(صَحَّاحِي) بِالضَّمِّ آبِي أَسْتِ
(أَصْحَوُخ) بِالضَّمِّ سَوَارِخِ كُوشِ
وَصَحَّاحِي كَهْجَاتِ زَنْ زَرِيرِكِ
(ن) صَحَّاحِي زِدَا صَحَّاحِي أَوَارِ
وَصَحَّاحِي عَيْنَتِ بَشْتِ زِدَا شَمِ أَوَارِ
وَصَحَّاحِي الشَّمْسِ وَجَهَتِ
أَزِيتِ دَا كَرْمِي أَفْقَابِ رَوِي أَوَارِ
يَا سَخْتِ تَابِيدِ رَوِي
ص م ح د
(صَحَّاحِي) كَسْفِ جِلِ خَالِصِ بِي
أَصْحَحَ صَحَّاحِي كَقْدِ عَمَلِ
مِثْلَهُ مَنَانَتِ فِي صَحَّاحِي دِقُومِكِ
بِعْنِي وَخَالِصَانِ قَوْمِ أَسْتِ
(صَحَّاحِي) بِرَامِيدِ زَنْ خَشَمِ
يَقَالُ صَحَّاحِي إِذَا انْتَفَحَ غَضَبُهَا
ص م د
(صَحَّاحِي) بِالْفَتْحِ أَهْنَكِ دَانِ نَقَطَا

بِأَلْسِنَةٍ رَمِيمَةٍ
بِأَلْسِنَةٍ رَمِيمَةٍ
وَهِيَ أَحْصَى مَتَدَ
رَا دِجَانِي بِلَنْدِ دَرِشْتِ
(صَحَّاحِي) بِالْفَتْحِ سَنَكِ رَكِ اسْتَوَارِ
وَأَسْتِ دَرِزَمِينِ بِلَنْدِ بَاشَدِ زَرَمِينِ
يَا بَرَبَرِ دَادِ شَرَكِ سَاهِيَا
بَارِ لِمَرِ
(صَحَّاحِي) حَرْكَةٌ هَبْرَ دَانِ كِه أَهْنَكِ
بُوتِي كُنْدِ دَرِ مِهْمَاتِ وَپَانِيدِ دَرِ فِجِ
وَبِي نِيَا زِدَا رَسْتِ زَبَرِ خَيْرِي مَرْدُوسِ
لِگَاخْتِ وَشَنَدِ شُودِ وَجَنَكِ قَوْمِي
لِگَاخْتِ نِيَا شَدَايشَانِ رَا
(صَحَّاحِي) كَلِمَاتِ سَرِ شَيْشِيه پُوسْتِ
پَارِ كِه سَرِ شَيْشِيدَانِ بِنْدِنْدِ
خَرْتِ يَا سَنَدِيلِ كِه مَرْدُومِ بَرِ
بِجَنْدِ جَزِ عَامِرِ
(فَاقِدِ) مَضَادِ بِالْكَسْرِ شَرِ مَادِ
پُوسْتِ شِيرِ كِه دَرِشْتِ وَجَدِ بَاتِي
بَاشَدِ بَرَانِ مَضَامِدِ وَمَضَامِيدِ
ج م ح
(مَضُومِد) بِالْكَسْرِ سِيمِ دَوْمِ دَرِشْتِ
(ف) صَحَّاحِي الْفَقَارُ مَرَّةً خَيْرِي
بَسْتِ شَيْشِيه رَا
(مَضُومِد) لِكُرْمِ رَسْتِ زَبَرِ خَيْرِي

لغة في مضمّت	(صم) کفر خنده و بوی گرفته	(صمیر) گامیر و خشک گشت	(صمیر) کز برج ماده شتر بسیار
(مضمّت) معظم مقصود و چپ	يقال يدي من السمك صم	دوست به بخوان چسپد که از	شیر و کم شیر از لغات اصد دست
سخت و رست که در آن ضعف باشد	يقال بوی ماهی گرفته	وی بوی خوی آید	(صماری) زینهای سخت و
(مصابدة و صماد) شمشیر	(صومر) بالفتح درخت ریحان	(صمیر) کز بر وقت غروب آفتاب	گوسفندان فریه و لا غزال لغات
زدن یکدیگر را	کوهی	(صاموڑة) شیر سخت ترش	اصدا هست گانه جمع صماد
صم دح	(صیمر) کجید روگای میمضموم	(صماری) کجبار می جبالی و	صم رط
(صمیدج) کسمیدع روز گرم	اید شهری است میان خوزستان	عشاری کون	(رجل مضمطر اللیس) مرد
سخت	و بلاد الجبل و نهری است بصره	(ن) صم صم و صمور و نری	در از سر
(صماد ح) کلابط خالص بر چیز	و بران و بهیا است از یکی از آن	کرد و باز داشت منع نمود و صم	صم ع
در روز گرم و سخت و صماد ح	و بهیا است عبد الواحد بن حسن	الماء روان شد آب از زمین	(اصم) خرد گوشت شمشیر آن
بیای نسبت مثله فیها و شیر	بن محمد فقیه شافعی	نشیب زمین برابر و هموار و قرار گرفت	و بر اشرف مواضع بر آئیده و مرد
بیشه و راه واضح و پیدا	(صیمرة) بالفتح شهری است	در آن با جریان است و ضعیف	سر سینه شوخی بی باک شالنگ و
(صم) یوم صم صم صم سخت	تر دیک نیوز از آن است بر ایم	(ض) صمرا اللین نیک ترش	و لطیف گیاه که بار آن مینوزد از
شد گرمی امروز	بن احمد بن حسین و نا حیة	گردید و كذلك صمیر اللین کفرج	غلاف بر نیامده باشد و پر دراز
صم د	است بصره بردمانه نه بقتل و	(اصمرا صمرا) بخل کرد و منع نمود	لطیف یا بهترین پر با صمعات
(صم) بالفتح و یحک کند و بوی	اهل آن پرستش مردی کشته صم	(اصمرا اللین) سخت ترش	بالضم جمع صم مثله و منکلا
گوشت و ماهی تازه	نام و پرستش پیرش بعد می ایشان	گردید شیر و اصمرا لقوم در	صم الکعوب) یعنی سگان خرد
(صم) بالفتح شیر بے مزه	را درین اخبارها است منسوب است	وقت غروب آفتاب درآمدند	شالنگ و نیز اصم صم بشیادل
(صم) بالکسر قرارگاه آب است	بسوی آن قبل از ظهور این	(صم تصمیر) بخل کرد و منع	تیز خاطر بید و عبد الملک بن
رو باشد یا عام است	گمراهی و بطالت در آنها عبد	نمود و صمروا در وقت غروب	قریب بن عبد الملک بن علی بن
(صم) بالضم لب آب و خور	الواحد بن حسین شافعی و قاضی	آفتاب درآمدند	اصم ابو سعید صم است یکنی
اصماد جمع و يقال اذ هفت	ابو عبد الله حسن بن علی بن محمد	(متصمیر) در آفتاب ایستاده شوند	ابا القنین ایضا و
اصمیر اصمیرها و اصمیرها	حق و دیگر جماعت علماء	و خود را در بند دارند و مرد قوی	گروهی است از قیس غیلان از آن
پینی پز کردم جام را تا لبهاش	(صمیر بوما) اسم سریانی	سخت بخیل	گروه است عبد الملک بن قریب
و نیز سبطی خور	جثیثة العقب است	صم د	اصم

صمغ

صمغ

صمغ

صمغ

(صَمَغَاء) خرگوش بونث صمغ
 وفي الحديث عن ابن عباس كان
 لا يرى باسًا ان يَضْحَى بالصَمَغَاء
 گوش خر و لطیف منضم بسرو کرانه
 گردن و گیاه گوایده تازه گرد و فراهم
 آمده باریک یا گیاه به همی گوایده
 پیش از شگفت غنچه آن و صمغ
 غلاف میوه فراهم آمده که هنوز
 شکافه نشده صمغ بالضم جمع
 (اصمغان) دل شیار و رای پرکار
 (صمغان) بالفتح لطیف تر از
 پر بای می مرغ که بدان پرتیر سازند
 (صَوْمَعَة) بالفتح خانه است
 ترسایان را صومع مثله و فعی علة
 من صمغ ای دق و لا نهاد قیقه
 اراس و عقاب بدان جهت که بلند
 پرد و کلاه دراز و سر اشکنه
 (ثُرَيْدٌ) لا مضموم معة اشکنه باریک
 از خفه
 (ف) صَمَغٌ بِالْعَصَا زرد اوارا
 بچوب دستی و صَمَغُ الْقَوْمِ
 گذر کرد بر قوم و باز داشت ایشانرا
 سخن
 (س) صَمِغٌ بی باکانه بر سر خود
 رفت و صَمِغٌ فِي كَلَامِهِ

خطا کرد و در سخن و صَمِغٌ فَلَانٌ
 خر و گوش شد
 (صَوْمَعَة) راس الثريدة صومعة
 باریک کرد و سر آن را و صَوْمَع
 (الشئی) فراهم آورد آن چیز را
 (طَبِي) مصمغ کعظم آهو
 ستیخ گوش
 (ثُرَيْدٌ) مضموم معة کعظم اشکنه
 بر آورده سر و تاج داره و بقرات
 (مُصَمَّغَاتٌ) گاو ان نشنه بر
 چفیده پیش تیگه و پیلو اشکنه
 لا غر شکم
 صَمَغٌ عَلَى رَأْسِهِ تَصْمِيعًا
 در گذشت بر غر میت خود
 صَمَغٌ رَأْسِ الثُرَيْدَةِ بر آورد
 سر اشکنه را و باریک کرد
 (سَمِغٌ) مضموم صمغ تیری که خون
 آلوده و بر چفیده پر بیرون آید
 از خفه
 (تَصْمِغٌ) خون آلود شدن
 (اِصْمَغٌ فِي غَضَبِهِ) رفت در
 خشم خود
 صمغ د
 (مُصَمَّعِدٌ) کشف شیشه
 (اِصْمَعْدٌ) بشتاب رفتن
 (صَمِغٌ) کشف شیشه
 (اِصْمَعْدٌ) بشتاب رفتن

صمغ ر
 (صَمَغُورٌ) بالفتح سخت نام مرنی
 و تمام سپ جراح بن ادنی و سپ
 بریدن خدق نانه است و زمین
 درشت و موضعی است
 (صَمَغُورٌ) پوست سر سبطه
 زمین درشت
 (صَمَغُورٌ) بالضم کوه بالادیه
 (صَمَغُورِي) بالفتح سخت ناکس
 و آنچه در وی سحر و فسون کار گر
 نشود و سرخ خالص از هر چیزی
 (صَمَغَرِيَّة) بالهاء مار خبیث که
 فسون نه پذیرد
 ص م ع ی
 (صَمَغِيُوت) بیای تحبیه بر وزن
 عنکبوت تیز سر
 ص م غ
 (صَمِغٌ) و یحمر شلم درخت
 صمغ جمع و چون هر درخت
 را صمغ است انواع کثیر دارد اما
 صمغ عربی صمغ درخت سلم است
 و فی المثل ترکته علی مثل غیر الصمغ
 و حق شخصی گویند که تر داند پنج
 نگذاشته باشد
 (صَمَغَة) بالفتح ریش و پازان
 (صَمِغٌ) کشف شیشه
 (اِصْمَعْدٌ) بشتاب رفتن

(صَمِغٌ) کتب چیز است خشک
 که در سوراخ پستان نانه پیدا شود
 و چون آن بر آید شیر دی خوش مزه
 و پاکیزه گردد و صَمَغَة بالهاء مثله
 و دیر صمغ و بفتح موضع
 است یا فرعی
 (صَامِغَان) دو کرانه دهان که
 لمقائی هر دو لب است یا جای
 فراهم آمدن آب من دو جانب
 لب صمغان و صمغان کبیرا
 مثله و نیز صامغان شهره
 است بطیرستان
 (لَقِيتُ صَمِغَان) کسکان و کذا
 لقیتم اباصمغ بالکسر یعنی دیدم
 شخصی را که صمغ قندارد درین
 و بر دو گوش و بر دو چشم و بینی
 او چنانکه صمغ می آرد درخت
 کسخته
 گویند شیر تازه آورد
 (اصمغ شذقه اصمغانا) بیار
 شد آب دهن او و اصمغیت
 الشجرة برآمد از ان صمغ و سلسله
 صمغ گردیده و و صمغیت الشاة
 شیر شاد و خوب داد که پسند

آن را آذاری چه که بر زمین نمی افتد	استخوان آیین و عظام را آنچه	بر روی زمین کشتن و بر زمین	از زمین خیزی
بد و قول امر القیس صبی انبته	و بزوی آمد یار سید پیچیدار و برید	ششابی کردن	(صنوبر) بافتح سرگین بول گاؤ
آنجیل ازین سخن است و مراد از	و صمد الرجل القری من الغلف	(انفعلی علیک) رنجته شدن	و پیل مانند آن که بر زمین افتاده
انبه الجیل آواز کوه پست یا سنگ	فاد کرد و سپید بر گیاه پس فریدر	باب الصاد فصل النون	شک درشت و سطر شد باشد
بزرگ یا دایمیه و یا و نیز صمد	کلان شکم گردید و صمد	ص ن ب	و طعام دیاست
محمکه کرسی و کرائی گوش	صاحبه الحدیث بیاد او	(صناب) یا لکس و از پشت و شکم	(صنبر) کزینج کوی است براسه
(ن) صم القار و رده سرنه پست	سخن را	صنابه مثله و نان خوشی است	تصحیف صبر
شیشه را و صمد بجز زدا و را	(نصا صمد خوشی را اگر نمودن	که از خردل و زرب ترسیب و بند	(صنوبر) کسفر جل زخمی یا بار
سنگ صمد بالعصا کذا و	یقال تصام عن الحدیث ایاری	(صناب) بکسر و تشدید یا سپ	آندخت
صم صده پلاک گردید و مرد	الله صمد	کیست یا سپ گلگون که با سوبیا	(صنوبر) بکسرتین مشدده النون
صم صم فی الامر درگشت	ص م ی	سید آینه باشد و یقول بر دوت	و سکون الباء و کسرا یا و سوبیا
در کار	(صمیان) صحر که مرد دلاور است	صناب اخا خالفت شعره شفره	سرد در بر و زرد و دوم از زردی
(اصم) کرشد و اصم الله	حکم و رسا و ما بر دلاور	یصفا یتشب الى الصناب	عجوز و سخن سرا و و عکا و صنوبر
کرگرداند و اخای لازم است	(صن) صمد صمد صمد و	(صناب) کزین نام سپ شیان	صمد و صمد و صمد گرم ضد است
و صمدی یقال صمد الله فم و صم	صمدیان) بالتحریک بر جای مرد	نمدی	و قد فتح النون قبل یواضح
ایضا و اصم القار و رده سرنه	و صمد کافر فلتا) فرد آمد	(وصف) کسرتین از آمد	و گویند حرکت با ضروری است
ساخت برای شیشه و اصمته	اورمان کار و و ما صمد علی	خوردن صناب	چنانکه تشدید در قول شاعر
کر یا فتم و را	کدام چیز بداشته است ترا بر	ص ن ب ح	طعمه الشحم و السدیق و سق
(رجل مقم) کسرم و درست	و نیز صمدیان) بر گشتن و جستن	(صناب) بالضم بر قیسه است	المحص فی الصنبر و الصاد
غریمت درست کار	و ششابی کردن	ازماد و آن صناب بن زراهر بن	(صناب الشناب) سخن سرا
(صمد فی الامر تصمیا)	(اصماء) رسانیدن تیر صید را و	عمر ست از من قیله است صمدان	(صنوبر) بالضم خرابن کم بار
گذشت در کار و در غریمت و کذا	کشتن معاينه یقال رجا الصید	بن عسال صوابی و صناب بن	برهنه شاخ پوست رفته یار یک
صمد فی المعیر و صمدمه	فا صمها و و منه الحدیث کل ما	عمر صوابی است دیگر	و خرابن تنها کانه و نیز شاخا که
آن را و دندان فرو برد و ران	اصمیت و دعه ما امیت و و کام استغوا	ص ن ب ر	ازینج خرابه آمده باشد و تنه خرما
و صمد الشیف درگشت شمشیر	گرفت برست بدان و گردید	(صنوبر) کجهر است بویک	بن و مرد و دینی برابر

صنوع

صنوع

صنوع

صنوع

فرزیده و ضعیف و خوار و بی شرف
 یار و وفی الحدیث کانت قریش
 تقولان محمداً صنوباً لا ولد له
 ولا اخ و نیز مرد باکس و فرومایه
 و دانه کار بر و ما سوره از آهین
 و از ریز و مانند آن که بر
 آبدستان و خورنهند و از آن
 آب خورند و اما دان حوض بی شرفی
 که از آن آب حوض بیرون رود
 و کودک خرد سال و فتنه و بلاد باد
 سرد و باد گرم ضد است
 صُنْبُورِ التَّخْلُفِ کم بار و باریک
 ساق گردید خرابی و و صُنْبُورِ
 الْقَوْمِ اِخْذُوا لِحَامِ الدِّیَاسَةِ
 ص ن ب ع
 صُنْبُجَة بالفتح ترنجیدگی
 و ترش دوی بخیل و قوت سوال
 رَامَتْهُ یَصْبُجُ لَوْ مَا یَعْنِی دیدم
 او را که منقبض میگردد از بخیل و
 ناکسی
 صُنْبُجَات مصغر صُنْبُجَة کفقه
 توضیحی است
 رَجُلٌ مَصْنُوعٌ الرَّاسُ بالفتح
 مرد مایل و کشیده سر بسوی اری
 هر چه باشد

ص ن ج ا ع
 صُنْبُغَر کج و حل بد شوی
 ص ن ب ل
 صُنْبِل بیای سرحد کفقه
 جُنْدَب مرد بزرگ ناشناخته
 و نا آشنا
 صُنْبِل بالکسر کخند نام مردی
 از تغلب
 ص ن ت
 صُنْتُوت کصنور فرد و یگانه
 صُنْتُوت کتنور زجیل از بزرگ خرا
 یا غلاف قاروره و سرپوش آن
 صُنَاتیت جمع
 صُنْتِیت صندید است و زراد
 معنی یعنی بهتر گرامی و نیز
 صُنْتِیت لشکر
 اَصْنَات استوار و محکم کردن
 ص ن ت ع
 صُنْبُغَر کفقه شتر مرغ خرو
 یا سخت سر و همچنین است خر
 یا برآمده سر و رخسار و هر دو ابرو
 بزرگ پیشانی یا باریک و از رخسار
 از لغات ضد دست میان کاک
 از هر چیزی
 مَصْنُوع میان کاداک

ص ن ج
 صُنْبُج بالفتح چیزی است کز
 روی سازند و یکی را بر دیگری
 تا آواز دهد بهندی چنانچه نجاست
 و چنگ که ساز است عرب
 است و ما آفرینای صُنْبُج هُوَ
 یعنی نمیدانم که او کلام مردم است
 صُنْبُجَة بالفتح بهری است میان
 دیار مصر و دیار بکر و صُنْبُجَة
 المیزان سنگ ترازو و عرب است قریه
 صُنْبُج بضم تین کاسهای آبنوس
 یا چوبی است سیاه دیگر
 اَصْنُوجَة بالضم تغاری ای آرد
 خمیر کذا فی الشرح
 ابر صُنْبُج کشد او یوسف بن
 عبد العظیم محدث
 صُنْبُجَة کشاده شب روشن
 یقال لیلَةُ قُرَاءَةِ صُنْبُجَة و نیز لقب
 اعشی بن قیس بجهت جودت
 شعر او
 ص ن ج ا
 صُنْبُج الناس صُنْبُجَة جا رود
 کرد هر یک بسوی اصل می و
 صُنْبُجَة بالعصا زرد و ابر عصا
 صُنْبُج به تفضیل بزرگ من افکنند
 امارا

ص ن خ
 صُنْبُج بالکسر اصل بن
 جمع
 صُنْبُج کتف دهان که بچ
 دندان های آن برآمده باشد
 صُنْبُجَة چرخ ریم و منه
 الحدیث نعم البیت احکام یدذهب
 الصنعة و یذکر الذنار
 رجل صنایع بالضم مرد سطر و
 ص ن خ ب
 صُنْبُج بالکسر شتر و فزک
 ص ن خ ر
 صُنْبُج بالکسر کخضر شتر و قریه و
 مرد بزرگ چشمه دراز بالا صُنْبُجَة
 ککابط و صُنْبُج کعلیط مثله قیها
 صُنْبُجَة کشاده خرم خشک
 صُنْبُج کج و حل شتر قریه و مرد
 بزرگ تن دراز بالا و مرد گول
 ص ن د
 صُنْبُج کز بنج بهتر بر دل یا
 عاقل و بردبار یا جوان مرد یا
 شریف و تیزی کوه تنخا کانه و
 کوهی است تهباسه
 صُنْبُج بالکسر بهتر و لا در

صنایع جمع و باد تند و سرما	صنعت (صنع) بالفتح جا نور که با مرغی	یعنی بیخ و نیک و با هر حادثی در شر
صنعت و باران بزرگ قطره و چیر عظیم و قی شد	است	و سخن
و غالب و نیز صنایع و بد سختیها	(صنعة) بالفتح کار و پیشه و	(رجل صنعة البیدین) بغضتین
و منه قول الحسن نفوذ بالله من	(صنعة البعید) قوی بزرگ	باریک کار با هر و پیشه خود
صنایع الاقدای و نایب العظم	و سخت سر شد صنایع الحجاز	(صناع جمعی) کتاب
و جماعت لشکر و یو مخای	کذلك	شخصی بوده که او را با عجل بن علی
الصنایع (یعنی سخت کرم)	(صنعة) بالضم کار و منه ما احسن	حکایتی است و نیز صنایع
(صنعة و دعاء) بالفتح و الم	و عشق بازی کردن يقال تصنعتک	چو بهاست که بدان آب چنگ
موضعی است بشام	ای تعزّل مع النساء	نیکند و ورجل صنعة
ص ن د ح	ص ن ر	الیدین) با هر باریک کار چرب
(صنعة) بالفتح سنگ پنهان	(صنعة) بالکسر خیار و تخفیف النوا	دست و پیشه و کار خود و کذا
ص ن د ع	اکثر معرب است و سر و ک صنایع	امراة صنایع الیدین و امرأتان
(صنعة) بالکسر تنیدی کوه	مثله و نیز صنایع (گوش بلفت	صنایع ان یسوق صنعة کتبت کذا
جدا گانه از کوه	بین مردم بخوی و فیتح صنایع	رجال صنعة کتذال و قذال
ص ن د ق	جمع و مردمی ادب کودان و آگاه	(صناعة) بالکسر پیشه
(صنعة) بالضم و فیتح صنایع	باشد و قبضه سپر	(صانع) پیشه و صنایع کطالاب
صنایع و جمع	(صنعة) کسور زفت ناکس بخوی	جمع
ص ن د ل	ص ن ط	(صنعة) کما میر کار و سپ داشت
(صنعة) بالفتح چوب خوش بو	(صنعة) محرکه و سیکن برك سلم	نیکو یافته و شمشیر زوده از زوده و تیر
(صنعة) یکی معرب چندین بهترین	که بومی پوست پیرانید یعنی است	یکار زوده و نام سپ باعث بن
ان سرخ یا سپید است محل	در سنط	حوبص طائی و طعام که در راه خدا
درام و نافع خفان و صنایع و	ص ن ط ل	(رجل صنعة الیدین) محرکه
ضعف بعد حار و پنهان قوی	و مصنط بکسر الطاء آنگه در رفتن	چرب است باریک کار با هر و پیشه
سخت بزرگتر و حار صنایع کعبط	سر را پست دارد	و کار خود و کذا رجل صنعة و صنع
مقله خیمه و یوم صنایع	ص ن ع	اللسان و کذا اللسان صنعة
		(الیدین) چرب ست باریک کار

صنعت	صنعت	صنعت	صنعت
دایم در پیشه خود و مباح حسن صنعت الله عندك چه نیکوست کار خدای صنعتة نیکوی و هنر و کار و کار نور آورده یقال هو صنیعی	محکم و استوار از نظر قلم و مانند آن مصالح جمع قال الله دره ورضی الله عنه بلبینا و ملتین النجوم الطوالع و تنو الجبال بعدنا والمصانع و طعام و دعوت که بسو آن را در آن را خوانند	صنعت خنیا و آوان کاری را و محکم کردن کار خنیا صنعت الحاریرة تصنیعاً خود و خویش را آراستن و تکلیف چهار نیکو تربیت یافت تا در به نیکو سیر نمودن	صنعت صنعت غریب صنعتة بالفتح ماده شتر سخت صنعت و قوی صنعت غ صنعت اهل الطاهر صنیع کریم فی قول صنعتة رشوت و آوان منه مثل صنعت بالمال کم یحشتم من طلب صنعت و نرمی کردن و آسان فر صنعت کار و تمام می آوردن سپ صنعت را که دارد گویا نه می کند با تو در بند رفتار خویش
صنعت صنعتة بالفتح و المده شریست بیمین کثرت میاه و دور فوا که صنعت الله الذی اتقن کل شیء ای خلق و صنیعت قریب صنعت صنعتة بالفتح نیکو تیار کردن سپ خود را و صنعت فلان کار و پیشه کرده و صنعت الحاریرة نیکو کار و پیشه یافت تا در به گرفته و قولهم ما صنعت و آباک تقدیر مع ابیک لان مع والواد جیمعاً لکما کان یلا شتران والمصاحبة اقل احد هما مقام الاخر فانما نصب العطف علی المضمحل المرفوع من غیر توکید فان و کد ته رفعت وذلك ما صنعت انت و ابوک اصناع یاری کردن کسی را و	صنعت صنعتة بالفتح و المده شریست بیمین کثرت میاه و دور فوا که صنعت الله الذی اتقن کل شیء ای خلق و صنیعت قریب صنعت صنعتة بالفتح نیکو تیار کردن سپ خود را و صنعت فلان کار و پیشه کرده و صنعت الحاریرة نیکو کار و پیشه یافت تا در به گرفته و قولهم ما صنعت و آباک تقدیر مع ابیک لان مع والواد جیمعاً لکما کان یلا شتران والمصاحبة اقل احد هما مقام الاخر فانما نصب العطف علی المضمحل المرفوع من غیر توکید فان و کد ته رفعت وذلك ما صنعت انت و ابوک اصناع یاری کردن کسی را و	صنعت صنعتة بالفتح و المده شریست بیمین کثرت میاه و دور فوا که صنعت الله الذی اتقن کل شیء ای خلق و صنیعت قریب صنعت صنعتة بالفتح نیکو تیار کردن سپ خود را و صنعت فلان کار و پیشه کرده و صنعت الحاریرة نیکو کار و پیشه یافت تا در به گرفته و قولهم ما صنعت و آباک تقدیر مع ابیک لان مع والواد جیمعاً لکما کان یلا شتران والمصاحبة اقل احد هما مقام الاخر فانما نصب العطف علی المضمحل المرفوع من غیر توکید فان و کد ته رفعت وذلك ما صنعت انت و ابوک اصناع یاری کردن کسی را و	صنعت صنعتة بالفتح و المده شریست بیمین کثرت میاه و دور فوا که صنعت الله الذی اتقن کل شیء ای خلق و صنیعت قریب صنعت صنعتة بالفتح نیکو تیار کردن سپ خود را و صنعت فلان کار و پیشه کرده و صنعت الحاریرة نیکو کار و پیشه یافت تا در به گرفته و قولهم ما صنعت و آباک تقدیر مع ابیک لان مع والواد جیمعاً لکما کان یلا شتران والمصاحبة اقل احد هما مقام الاخر فانما نصب العطف علی المضمحل المرفوع من غیر توکید فان و کد ته رفعت وذلك ما صنعت انت و ابوک اصناع یاری کردن کسی را و
صنعت صنعتة بالفتح و المده شریست بیمین کثرت میاه و دور فوا که صنعت الله الذی اتقن کل شیء ای خلق و صنیعت قریب صنعت صنعتة بالفتح نیکو تیار کردن سپ خود را و صنعت فلان کار و پیشه کرده و صنعت الحاریرة نیکو کار و پیشه یافت تا در به گرفته و قولهم ما صنعت و آباک تقدیر مع ابیک لان مع والواد جیمعاً لکما کان یلا شتران والمصاحبة اقل احد هما مقام الاخر فانما نصب العطف علی المضمحل المرفوع من غیر توکید فان و کد ته رفعت وذلك ما صنعت انت و ابوک اصناع یاری کردن کسی را و	صنعت صنعتة بالفتح و المده شریست بیمین کثرت میاه و دور فوا که صنعت الله الذی اتقن کل شیء ای خلق و صنیعت قریب صنعت صنعتة بالفتح نیکو تیار کردن سپ خود را و صنعت فلان کار و پیشه کرده و صنعت الحاریرة نیکو کار و پیشه یافت تا در به گرفته و قولهم ما صنعت و آباک تقدیر مع ابیک لان مع والواد جیمعاً لکما کان یلا شتران والمصاحبة اقل احد هما مقام الاخر فانما نصب العطف علی المضمحل المرفوع من غیر توکید فان و کد ته رفعت وذلك ما صنعت انت و ابوک اصناع یاری کردن کسی را و	صنعت صنعتة بالفتح و المده شریست بیمین کثرت میاه و دور فوا که صنعت الله الذی اتقن کل شیء ای خلق و صنیعت قریب صنعت صنعتة بالفتح نیکو تیار کردن سپ خود را و صنعت فلان کار و پیشه کرده و صنعت الحاریرة نیکو کار و پیشه یافت تا در به گرفته و قولهم ما صنعت و آباک تقدیر مع ابیک لان مع والواد جیمعاً لکما کان یلا شتران والمصاحبة اقل احد هما مقام الاخر فانما نصب العطف علی المضمحل المرفوع من غیر توکید فان و کد ته رفعت وذلك ما صنعت انت و ابوک اصناع یاری کردن کسی را و	صنعت صنعتة بالفتح و المده شریست بیمین کثرت میاه و دور فوا که صنعت الله الذی اتقن کل شیء ای خلق و صنیعت قریب صنعت صنعتة بالفتح نیکو تیار کردن سپ خود را و صنعت فلان کار و پیشه کرده و صنعت الحاریرة نیکو کار و پیشه یافت تا در به گرفته و قولهم ما صنعت و آباک تقدیر مع ابیک لان مع والواد جیمعاً لکما کان یلا شتران والمصاحبة اقل احد هما مقام الاخر فانما نصب العطف علی المضمحل المرفوع من غیر توکید فان و کد ته رفعت وذلك ما صنعت انت و ابوک اصناع یاری کردن کسی را و

صنو

صو

صوب

صوب

شکم مادر و مادر بزرگ و در جوانی مادر
یعنی سرور و ده که متصل و بر
است
ص ن ه ج
(صنهاج) بالکسر بنده غرق در
عبودیت (صنهاج) بالکسر
مثله و نیز صنهاجة قومیت
پایار مغرب از اولاد صنهاج
حمیری
ص ن و
(صنو) بالفتح چوب روی
و بیج کاره میان دو کوه یا آب اندک
میان دو کوه یا سنگ میان و کو
صنو جمع
(صنو) بالکسر کو سطل و بی کار
و خالی از ابل چاهی است مرئی غلبه
را و برادر پدری و مادری و
في الحديث العباس صنواي
و پرو و صنوی و پسر و عم و
اصناء و صنوان بالکسر جمع
صنو مونت و مثل مانند
و بر و احذر چند تنه درخت که همه
از یک بیج رسته باشند و بیضی خاص
است بخرا بن الاول صل الله تعالی
و نزع و نخل صنوان و غیر صنوان

و هاء صنوان و صنایا مثلین
(صائی) مرد ملازم خدمت
(صناء) بالمد خاک تر و قشر چرک
در یم و پرو می بالضاد
(صنتی) صغر صنو منا کچه در
زمین نرم که آب در می گردد آید و
کسی وارد نشود آنرا که پرو و اسکی
نکند و يقال هوشق في الجبل
(صناية) بالکسر هم يقال اخذه
يصنايته وجميعه
(صنوان) دو چاه نزدیک بهم که آب
هر دو از یک چشمه باشد
(اصنى عند القدر) نشست
نزدیک دیگر بحر ص که گوشت
کفایند کباب می سازد و بریانی
میکنند بحدیکه میرسد او را ضیاء
(نصنى عند القدر) بمعنی صنی
عند القدر است
باب الصناد فصل الواو
ص و ء
(صیئة) بالکسر نیکو ناسنگی
اسم است مصدر را
صاعة علی صاعة آب و خزان
از پیدی که در سلا یا بر سر بچ باشد
در رحم و بعد ولادت بیرون آید از آن

صاع بحد و صفا و صاة کفنة
مثله یا ثانی تصحیف است
ابو عجیده (صبا راسه) اندک تم کرد
سر را یا نیکو نشسته آنرا و صیات
النخله سرخ شدن گرفت غوره
آن
ص و ب
(صوب) بالفتح فرود آمدن ماران
والفعل من بصیر يقال صاب المطر
صوبا انزل و باران و راست
صند خطا و منه دغنی و علی
خطای و صوبی و قصد آهنگ
و قصد آهنگ کردن آمدن از بالا به
اشیب و پدر و قبیله است نختن و
آوردن ابر باران را و بهدف
رسیدن تیر يقال صا السهم
القطاس صوبیا و صیوبة اقصه
و غیر بحد و يقال الشدة اذا نزلت
صابت بقرای صارت قنارها
صوبة بالفتح نام دو سپ است
یکی سپ حسان بن مرة و دیگر
عجاس بن مرداس را
(صاب) مثل مال باران ریزان
(صابية) آهست و صیبت ضغف
و سلمتی عقل يقال فی عقله صابة
و صوب (مضوب) کنیز کفیل
(مضوبه) بفتح سیم صیبت
(مضوبه) تفریت و سختی و اندوه

ای طرف من الخون و درختی است
تلخ صاب بخذف با جمع
(صوبه) بالضم توده و انبار بر چرخ
يقال دخلت علیه فاذا الدنا نیش
صوبه بین یديه یا انبار کندم
و خرمادان بزرگ
(صواب) کسحاب رست نقیض
خطا
(صیوب) کصو باران و راست
(صائب) نقیض خاطی و منه
المثل من الخواطی سهم صائب
و باران ریزان
(صوبی) کامیر راست
(صیب) بکسر یا می شد و باران
و ابر باران
صوابة القوم کرانه برگزیده گان
قوم و خلاصه ایشان صیابه بیاد
صیاب بحد فها مثله يقال هم
في صوابة قومه ای في صميمهم
و کن فی صیابة قومه و صیاب قومه
و نیز صیابة گزیده از بر چرخ
صیاب صوابة مثله
و مضوب (کنیز کفیل
(مضوبه) بفتح سیم صیبت
(مضوبه) تفریت و سختی و اندوه

رسنده کسی مصائب جمع	(صوت) بالفتح آواز هه يقال نشد	انصبات الرجل (راست شد	(صاحه) زمينيه كاهي نرد ياند
مصاوب على الاصل مثله	صوت في التاكيد والذكر الحسن	قامت او وكذا انصبات المخرجي	گياه راه صاحه) كوهي است
اجمعت العرب على همن المصائب	آواز فراود	اي استواري: وانصبات كنان	ياپشتههاي سمن اندر ديك تقيت
واصله الواو كانهم شبهوا اله صله	(صيت) بالفتح آواز هه و خايبك	پوشيده برفت: وانصبات به	مدينه
يا ترا اند (مصايبه) درو مند صيت	آهنگران دزر كرد زراينده شمير	الزمان (مشمور كشت) ويقال	(صاحان) موضعي است
زده كردن و مصيت و آهت	وامند آن	دعي فانصبات) يعني پانخ	(صاحات) كويها اند
(اصايبه) آهنگ كردن برادن	(صيتته) بالفتح آواز هه	داد او را وروي آورد: وانصبات	(صواح) كغراب كج و خوي اسپ
خلاف صدا و راست آوردن و	(صايت) آواز هه و رجل صاكت	الرجل) كلان سال گرديد	خاصه: و شير كيه بران آب غالب
آهنگ راست كردن و يافتن	مرد سخت آواز حيا صاكت كذا لك	ص و ج	باشد و پشته بلند از زمين و شكونه
ورسیدن چيزي را و حاجت	اصله صوت بكسر العين مثل رجل	(صوجان) بالفتح به خشك و سخت	خرا
مند شدن و درو مند و مصيت	مال و نال و كثر المال و النوال	لانغ از ستور و مردم: ويقال ما	(صواحه) كرامنه موي كفيده
زده كردن و رسيدن تير نشانه را	(صايت) فر يا و كننده	ادري اي صوجان هو) يعني	وپر نشان
(صوتيه تصويي) راست گويي	(رجل صيت) كسيد و سخت	نميدانم كه اركدام مردم است	(صواخان) بالضم خشك از چيزي
داشت او را و راست گويي شمرده	و بلند آواز	تحلة صوجانه) خرابين خشك	(و بنو صوحان) قبيله است از
و صوت راسه) پست داشت	(مصوات) كحراب بيار آواز هه	و خشك شاخ	عبد القيس
سمر راه و صوت الفرس را كردم	ويقال ما يالدا مصوات نصيت	ص و ج	(تحلة صوجانه) خرابين خشك
اسپ را تا تيز تر رود	در خانه کسی	(صوح) بالضم و الفتح جانب ادي	شاخ
(تصوت) آمدن	از بالا به	و ديوار آن و هما صوجان	(تصويج) خشك ساخن كياه را
نشين و فرو آمدن باران	كرد و اين معني بندرت از سمع هم آيد	و پائين كوه يا روي كوه كه بديار	يقال صوخته الزنج اى ابيسته
(استصايبه) صواب خواست	(اصات اصانته) آواز كرد و با هم	ماند يا جانب و ناحيه آن و كوه و	و صيخته لفته فيه: و خشك شدن
از و صواب شمردن آن را	بر او رو	من الحديث والقويين الصوحيين	لازم است و متعدي
واستصايف حله) رست يافت	(مصوت) كجوت بيار آواز	اي بين الجيكتين و ميز صوح	تصوح كفيدي و پراگندي موي
فعل او را و استصويبه) مثله فعل	صوت تصويي) آواز كرد شد و	بالفتح كفايندين چيزي را فعل	و خشك شدن تره از مرقع
انصيايب) فرو آمدن باران	للمبالغة	من يقال صوخته فانصاح اى	تصوح البقل و ايسل عكاه و فيه
ص و ت	(مصايب) رامت قامت	شتتته فاشق	نك ق و

تصحيح پراگندگی موی و پشیمانی
 آن لغت فی التصحیح
 (منصاح) آب روان جاری
 بر روی زمین
 (انصاح القمر) روشن شد ماست
 (و نیز انصیاح) کفیدگی و کفیده
 شدن
 من و خ
 (صاحه) اسیدگی استخوان از
 گزیدگی یا کوفتگی که اثر آن باقی باشد
 و دایمیه و یا صباخات جمع صباخ
 مثله
 بلد صفاخ (کرمان شهری که
 در آن پایها بر زمین فرورود
 (ن) ساخت قواحه صوفا
 فرو رفت پا و از زمین
 (اصاخة) گوش دشتن يقال
 اصاح له اعی استمع
 ص و د
 (صواد الصاد تصویدا) نوشت
 صا و را
 ص و ر
 (صور) بالفتح خربان ریزه
 لا واحد له یا جماعت و قراهم آمد
 و منه الحديث یطلع من تحت

هذه الصور من اصل الحجة قطع
 ابوبکر و صیران بالکسر جمع
 و صغیر کردن و کرانه رود و پنج
 فرا و قلعه است نزدیک ماروین
 و نه و صور بطنی
 (صورة) بالفتح خارش سر چنانکه
 صاحب آن خواهد که کسی پس
 او را جوید
 (صور) بالضم شاخ که در آن دهند
 و آنچه اسرافیل علیه السلام در آن
 و جهت میرانیدن و زنده
 کردن خلق و شهر است بساحل
 شام و بدین معنی بدون الف و
 لام آید
 (صورة) بالضم پیکر صور
 و صور کعب جمع صور یا التحریک
 مثله و نفع و صفت و فی الحديث
 خلق آدم علی صورته ای صورته آدم
 ای ذنقه اول مرة بشرا سویا بھول
 ستین لا کثیره نطقه فی الاطوار
 و در تعیین مرجعها و معانی اقوال
 است و می تواند که صوره بمعنی
 صفت باشد ای من کونه سمیعا
 بصیرا منکما عالما به موضعی است
 بصوریه
 یلکلم

(ذو صور) گزیر موضعی است
 بعقیق مدینه
 (صیر) ککس خوب صورت يقال
 رجل صیر شترای حسن الصورة
 و الشارة
 (صور) کسر دهی است بساحل
 خابور و فتح صاد موضعی است از
 عمل مدینه
 (صاری) بالضم ممنوعه رای
 و در کوه است و قد تفرغ
 (صاری) نافه مشک و صارة الجبل
 اعلای کوه و نیز صارة موضعی
 است یا کوهی و درختان
 (صور) بالفتح کرگردن صور
 یا لضم جمع و منه الحديث حلة العرش
 صور ای صائل عناقهم
 (صور) ککتاب گله ماده گاوان
 (ن) صا صورا بالفتح بانگ کرده
 (و صا الشیء) کرکر دو میل داد
 یا شکست آن چیز را به (و صا وجهه)
 روی آورد و صا ربه متوجه کرد
 آن را
 (س) صور صورا بالتحریک کر
 گزید و صا وجهه روی آورد
 بخت و این معنی از ضرب نیاید
 (مؤدان) بالضم دهی است همین

(مؤران) بالفتح موضعی است
 نزدیک مدینه در اقصای بقیع
 غرت
 (صوران) بالکسر دو کج دهن
 (عبد الله بن صوريا) کبور یا از
 دانشندان پیود است ایمان آورد
 سپس آن کفر کرد مرا و را ذکر
 است در حدود
 (عصفور صقار) کشتاد کنجشک
 گویا و جواب ده یعنی هرگاه بخوانی
 آن را جواب دهد
 (صقار) گله گاوان و صقار
 بن عبد شمس بر فعال است بضم فا
 و تشدید عین
 صقاران المشددة
 شهرستانی است بجمع
 (صیار) گله گاوان
 (ن) صا صورا بالفتح بانگ کرده
 (و صا الشیء) کرکر دو میل داد
 یا شکست آن چیز را به (و صا وجهه)
 روی آورد و صا ربه متوجه کرد
 آن را
 (س) صور صورا بالتحریک کر
 گزید و صا وجهه روی آورد
 بخت و این معنی از ضرب نیاید
 (مؤدان) بالضم دهی است همین

وَصَارَ الشَّيْءُ (برید و جدا کرد)	صَوَّعَ	واقع نشود چهارمشت است از	نواحی آنها و صاعته الشَّيْءُ
آن را و نیز صور) کثری هم است	(مَصْنُوعِ) از ایام مجوز است	دو کف در میان که نه بزرگ کف باشد و نه خرد کف زیرا که در هر جا	بعض زنبور غسل پس بعض رفت (صَوَّعَتِ الرَّيْحُ الشَّبَاتِ) خشک
اصار الشَّيْءِ (کثر کرد یا شکست)	(صَوَّط) بالفتح آواز اب که ستادن	صاع بنی صلی الله علیه وسلم یافت	گرد با در گیاه را و صَوَّعَ الشَّيْءُ
آن را	گاه او تنگ و دراز باشد	نمی شود و صوع بالهمزة واضح	تیز کرد سر آن را و کرد ساخت اطراف
(مَصْوَور) معظم شمشیر بحیرین	ص و ط ل	بالواو و صواع و صوع بالضم	و جوانب آن و صوع الحماز
اوس	(صَوَّطَل) شلغم بری است لغت	جمع صبعان بالکسر مثله پیا	بر راه آورد و فرماده حنرا
(صَوَّرَهُ تَصْوِيرًا) صورت کرد او	مغربی است	صبعان جمع صواع است که جام باشد	و چپ در است وی رفت و نیز
و آفرید	ص و ع	و نیز صاع زمین پست و چوگان	تصوینج آماده کردن زن جائی را
تصاویر صورت های بر انگشته	(صَوَّعَ) بالفتح و یضم پیانه است	و جایکه بروندان را برای بازی	برای نپه زدن
از چوب و کل و جز آن جمع تصویر	(صَوَّعَهُ) بالفتح پشته است	کردن و جائی سینه شتر مرغ و قنیکه	(تَصَوَّعَ النَّبْتُ) خشک شد گیاه
تصویر صورت و پیکر گردیده و	(صَاع) پیانه است که بران احکام	بر زمین گذارد	تَصْبِيعُ النَّبْتُ مِثْلُهُ وَ تَصَوَّعَ
حضرت فتنصور زداور پس بنیاد	مسلمانان از کفاره و قطره و جزان	(صَاعَةُ) زمین پست و جایکه تان	الشَّعْرُ پراکنده و پریشان شد موئی
تصویر بانود صورت کردن	دائر و جاری است و یا صاع غیر صواع	برای نپه زدن روفته و آماده کرده	و تَصَوَّعَ الْقَوْمُ) هر یک دور
چیز را و صورت بستن و نزدیک	است و یونث و آن چهارمشت و باشند		و متفرق شدند
شدن با تان یقال تصور	چریک در یک رطل و ثلث رطل و	(صَوَّعَ) کهر دپاره گیاه خشک	(نَصِياع) پراکنده شدن
النَّشْءُ ای توهمت صورت	رطل و دوازده اوقیه است و اوقیه	در میان گیاه تر	سپس ایکی بر شستن و شتاب گذشتن
فَتَصَوَّرَ لی و طعنه فتصور	یک استار و دو ثلث استار و ستار	(صَوَّعَ) بالکسر و الضم پیانه است	یقال نَصَاعُ الْقَوْمِ سِرَاعًا و مَرًا
ای مال السَّقُوط	چهار مثقال و نصف مثقال مثقال	و قرئ بهن و نیز جام بزرگ که	ص و ع
انصار الشَّيْءِ (کثر کرد و شکسته شد)	یک درم و سه درم و درهم	در وی آب خورند	هَذَا صَوَّعُ أَخِيهِ) بالفتح یعنی
ص و ص	شش دانگ و دانگ و قیاط و	(ان) صُغْتُهُ صَوَّعًا پیوم آن را	میان آن هر دو دیگری نزاده و گذا
(صَوَّصَ) بالضم سخت رفت	قیاط و دو طسوج و طسوج و دو چوبیان	بصاع و جدا کرد و وی را و پراکنده	صَوَّعَةُ أَخِيهِ و هَذَا صَوَّعَاتُ و قرئ
و ناکس که تنها فرو آید و تنها خورده	شش یک از بهشت درهم است	و متفرق ساختم و صُغْتُ فَاكًا	تَفَقَّدَ صَوَّعُ الْمَلِكِ مَصْدَرُ كَقَوْلِكَ
در سایه متاب تا ضیف نه بنید	و جبه چهل و هشتم درهم و دارم	ترسانیدم او را و صُغْتُ الْاَقْلَانَ	در هم ضرب الامیر و قرئ صَوَّعًا كَقَوْلِكَ
و مومنه انشال صَوَّصَ عَلَيْهَا	کو پیکر معیار صاع که دران اقلان	و غَيْرُهُمْ آدم ایشان را از	کانه مَصْدَرُ كَالْقَوْلِ الْقَوَامِ

صوغ

صوف

صوف

صوق

صَوُغٌ مثل يقال هما صَوُغَانِ
أي مثلاً

(صِبْغ) بالكسر ناعية است بخراسان
سَهْمًا مَصْبُغَةً) بالكسر يعني همه

از کار و عمل یک کس است و هو
صِبْغَةٌ كَرِيمَةٌ) یعنی اصل

بزرگ است

(صَائِغٌ) کصاحب زرگر

اصبغ وادی است

صَيَاغَةٌ) بالكسر زرگری

(صَيْغ) کسید کذاب بهیوده گوئی

سخن اراغی

صَيْغَةٌ) کسیده اشکه

(صَوَاغٌ) کشاد زرگر صیاغ مثله

و دروغ گوئی صَوَاغُونَ جمع و

منه الحديث كَذِبَةٌ كَذِبَتِهَا
الصَوَاغُونَ

(ن) صَاغَ الماءَ صَوُغًا) فروفت

آب بزمین و کذا صَاغَ الْإِدَمُ فِي

الطَّعَامِ یعنی نان خورش در نان

فروفت و صَاغَ اللَّهُ فَكَانَ مَصْبُغَةً

حَسَنَةً) آفرید و افرای و صَاغَ

الشَّيْءَ) آماده کردن و بر مثال

راست و نیز در کالبد ریخت چیز

گذاخته را و صَاغَ (الشَّرَابُ)

و ارشد جای او را آب و آسان بگو
فروشد و قولهم فَكَانَ يَصُوغُ

الْكَذِبَ) یعنی دروغ می بندد
ومی آرید

(انصبیغ) آماده شدن و در کالبد
ریخته گردیدن چیزی

صوف

(صوف) بالضم ششم گو سپند و

فی المثل خرقاء وَجَدْتُ صُوفًا

در حق احمق گویند که بال بر دوش

کردند آن را مانند زینکه رسیدن

نیکو نماند اگر صوف بدتش افتد

تباها سازد و یقال اخذت بصوف

رَقَبَتَهُ و کذا اخذت بصاف رَقَبَتَهُ

بطوف رَقَبَتِهِ و یطاف رَقَبَتِهِ و یقف

رَقَبَتَهُ و یقف رَقَبَتَهُ و یقف رَقَبَتَهُ

یعنی گرفتارم پوست کردن او را و

قیل گرفتارم موی او را که دو مغاکچه

قفا می او فرو بسته است یا پس دن

او را یا گرفتارم او را بقهر و این کلام را

وقتی استعمال کنند که شخصی در لجه

شخصی رود و گمان او چنان باشد

که تا بخواهد رسید و برسد گیرد

کردن او را یا نگیرد و قَلَّ عَصَاهُ

بصوف رَقَبَتِهِ و اد او را یا بپایان

و یقولیت داد
(صَوُفَةٌ) بالضم ششم گو سپند و

أَخَصُّ مِنَ الصُّوفِ و نیز صَوُفَةٌ
پدر قبیله است از مضر و غوث

أَبْنُ مُرَيْنٍ أَدْبَنُ تَابِخَةٍ وَكَانَ
يَجِدُ مَوْنَ الْكَبَّةِ يَحْزُونَ الْحَاجَّ

فَالْحَالِ هَلِيتَ أَوْ يَفْقِصُونَ بِهِمْ

عَرَافَاتٍ وَكَانَ أَحَدُهُمْ يَقُومُ

فَيَقُولُ جِئْ صُوفَةً فَإِذَا أَجَازَتْ

قَالَ جِئْ نَحْنُ فَإِذَا أَجَازَتْ أَدْرَسِي

فَقَامَ كُلُّهُمْ أَجَازَةً أَوْهُمْ

فَقَامَ مِنْ أَفْئَالِ الْقَبَائِلِ يَجْعَلُونَ قَشَبَتَهُمْ كُفَا

كَشَبَتَهُ الصُّوفُ قَفٌّ وَذُو الصُّوفَةِ

اسپی بود و آن پدر خرز و پدر

بطرف رَقَبَتِهِ و یطاف رَقَبَتِهِ و یقف

رَقَبَتَهُ و یقف رَقَبَتَهُ و یقف رَقَبَتَهُ

بسیار ششم کبش صوف کتف مثله

و نیز صاف) اسم است ابن صیاد

را یا آن صافی کفافی است یا نام

او عبد الله

(كَبَشٌ صَائِفٌ) کصاحب بسیار

ششم کبش صاف کتاف مثله

(كَبَشٌ صُوفٌ) بسیار ششم

(صُوفَانَةٌ) بالضم تره است زر و

(صُوفِقٌ) کامر نیست

(صُوفَانِي) بسیار ششم صُوفَانِيَّةٌ
مونت

(ن) صَافُ الْكَبَشِ صُوفًا
و صُوفًا) بسیار ششم شفقار

و صَافُ السَّهْمِ عَنِ الْهَدَفِ
میل کرد و بیک صوفت تیر از نشانه

و صَافٌ عَنِّي وَجْهُهُ) مائل شد

و بگر دیدار ماری او و نیز

(صُوفٌ) بیک سوشن بدی

از کسی

(س) صُوفُ الْكَبَشِ) بسیار

ششم شد

(أَصَافَ اللَّهُ قَوْسَهُ) بیک سو

کند و باز و در خای از من بدی

صوف

(صُوفٌ) بالفتح راندن از پس

الفعل من نصر یقال صَاقَ الدَّائِبَةَ

ای ساقها

(صُوفٌ) بالضم بازار و موشی است

نزدیک عَیْقَةُ یدینه و یقال له

صُوفِي كَطُونِي و کثیر در شعر

صُوفًا و کات آور و یعنی جمع با جزاء

(صَاقٌ) ساق

(صُوفِقٌ) کامر نیست

من نبات الحار بالتمام لا حفران
 مِسْكٌ مَدُونٌ مَيَّاسٌ مَسْكُوتٌ
 وَثُوبٌ مَقْنُونٌ وَهَذَانِ تَأْمُرَانِ
 (ن) صَانَهُ صَوْنًا بِالْفَتْحِ وَصِيَانًا
 وَصِيَانَةً بِالْكَسْرِ نَگاہ داشت آنرا
 بِوَصَافِ الْقَرْسِ اِزْوَادِ كِی پاك
 یابی نعلی بر طرف سم ایستاد اسپ
 (اصطلاح) نَگاہ داشت آن را
 ص و و
 (صَو) بِالْفَتْحِ فَارِغٌ وَخَالِي
 (صَوْتٌ) بِالضَمِّ جَمَاعَةٌ وَكَانَ
 سَنَكٌ يَأْسُكُ تَوَدُّهُ بِرَاهِ بَحْبِتِ
 نشان باد مختلف بفارسی باور غم
 است و آواز کوه وزین بلند
 صَوِي جَمْعُ اصْوَاءِ جَمْعُ الْجَمْعِ
 وَفِي الْحَدِيثِ اِنَّ لِلدَّسَادِمِ صَوًّا
 وَمَنَارًا كَمَا رَأَى طَرِيقًا وَذَاتِ
 الصَّوْفِ كَهْدِي مَوْضِعِي اسْتِ
 وَوَاحِدَهُ بَصَوَاكُ يَعْنِي كَرَفْتِ
 آن را همه اطراف وی
 ص و ی
 (صَاوِي) خَشَكٌ
 (خَلَّةٌ صَاوِيَةٌ خَرَابِنِ خَشَكِ
 (صَوِيَّةٌ) كَفَنِيَّةٌ خَشَكِ
 (ص) صَوْتُ الْخَلَّةِ صَوْتُ خَشَكِ

گرویده و صوت الشاء خشک
 شد شیر گوسپند
 (س) صوت الخلة خشک
 شد خله و صوت الفحل و غیره
 قوی و توانا گردید
 (اصواء) خشک شدن
 (تصویبة) خشک شدن و شیر
 نادرشیدن ناکه و مانند آن را تا فربه
 شود و باز ناکردن شتر را و بهر او
 گذاشتن تاش قوی گردد و يقال
 مِنْهُ صَوْتٌ لَا يَلِي خَلًّا اِذَا حَقَرْتَهُ
 و و مَبْنِيَّةٌ
 بِاَلِصَّادِ فَصْلُ الْهَاءِ
 ص و ب
 (صُهْبَةٌ) بِالضَمِّ سُرْخٌ سَبِيدِي
 (صَهَب) مَحْرَكَةُ سُرْخِي يَاسِرْخِ
 سبیدی موی
 (صُهْوِيَّةٌ) بِالضَمِّ سُرْخٌ سَبِيدِي
 يَقَالُ فِي رَأْسِهِ صُهْوِيَّةٌ اَوْ شُقْرَةٌ
 (اصْهَب) شتر سرخ سپید آمیخته
 صَهَبَ بِالضَمِّ جَمْعٌ وَشِيرٌ مِشْه
 و چشمه است بجرین و ذوالرتمه
 آنرا بر اصنبیات جمع کرده و
 روز سرد و موی که سپیدی آنرا
 سرخی آمیخته باشد و عَيْنُ

چشمه است میان
 بصره و بحرین
 (اصْهَبُ السَّيْبَالِ) شَمَانِ كُو
 بر و تهای ایشان صَهَبَ نبوده باشد خوانند
 قَالَ لَا صَمْعَ يُقَالُ لِلْغَدَاةِ صَهَبٌ
 السَّيْبَالِ وَسُودَ الْكِبَادُ وَانْ لَمْ يَكُنْ فَا يَكُنْشِي اسْتِ
 كَذَلِكَ
 (صَهْبَاءُ) بِالْفَتْحِ مِي وَفِشَارُوه اَنگور
 سپید این علم است از اولها اسماء
 كَثِيرَةٌ اَخْرَجَهَا فِي رَسَالَتِهَا
 بَصْرَةٌ اَلَا دَيْبٌ و مَوْضِعِي اسْتِ
 نَزْدِيكٌ خَيْبَرٌ وَدِرَانٌ مَالِي بُوْدِمِ
 ابْنِ عَبَّاسٍ رَاكَ صَدَقَهُ فَرَمُوْدُ
 (صَهْلٌ) كَجَلِي نَامِ اَسِي
 (اَبُو يَحْيَى صَهْبِ بِنِ سَنَانِ
 الرَّوْحِي) كَزَبِيرِ صَحَابِي اسْتِ
 كُوْنِيْدُ كِه اَو دُعْمَارِ بِنِ يَاسِرْ دَرِيكِ
 رُوْز اِيْمَانِ اَو رُوْنِيْعِي بَعْدِي وَ
 چُنْدَكْسِ اَنْ حَضْرَتِ بَدَارِ قَمِ بُوْدِ
 و اَبُو الصَّهْبَاءِ صَهْبِيْ بَكْرِي بُوْدِ
 اسْتِ
 (صَيْهَب) كَصَيْقَلِ شَدْتِ كِه اَو
 رُوْز كَرَمِ وَرُوْدِ رَا زَبَالَا وَنَگِ اسْتِ
 وَجَائِي سَخْتِ زَمِيْنِ هِمُوَارِ وَنَگِ اسْتِ
 و هِرْجَائِي كِه قَابِ اَبُو يَحْيَى

تا بد که گوشت بران بریان توان کرد
 (اصْهَبُ صَاهِب) کلمه است
 بدان پیش را برای دوشیدن
 کفراب موضعی است
 یا کشتی است که جمل صهابی نسبت
 است بوی
 (جَمَلُ صَهَابِي) بِالضَمِّ اَصْهَبُ
 اللَّوْنُ يَعْنِي شَرَكٌ سَبِيدِي مِي سُرْخِي
 آمیخته باشد و چیز بسیار که کم نشد
 باشد و مردی که او را د فتر
 حساب نباشد و چار پای که صدقه آن
 نکرده باشند سخت از هر چیز
 و منه مَوْصُهَاتِي يَعْنِي مَرَكَبَتِ
 ویشتم که سپیدی آن را سرخی
 آمیخته باشد
 (صَهَابِيَّةٌ) مَخْ
 (اصْهَبُ الْفَحْلِ) بِحِجَةِ سُرْخِ
 سپیدی آمیخته او رو
 (مُصَهَّبٌ) كَمُفْطَمِ كُوشْتِ بَسِيْخِ
 و رَشِيْدِ هَجْتِ بَرِيَانِي وَوَشِ
 مَخْطُاطٌ بِاِهْمِ
 (اصْهَبِيَاب) سُرْخِ سَبِيدِ شَدْنِ
 ص و ب ج
 (صَهَابُج) كَهْلَا بَطِشْتِ كِه سَخْتِ

سپید نباشد	ا بل بیت مرد و از هر دو جهت می بیند	کسی را بیکال صحرایان یعنی	(صَحْرَجَةُ الْبَرْكَةِ صَحْرَجَةُ)
ص ۵۸۶ ج	نیز گویند	و اما داو شد و نیز بپوشیدن بجز میت	بصار و ج بر آور و حوض را
(صَحْرَجَةُ) بافتح سنگ بزرگ	(صَحْرَجَةُ) بالکسر و از زن بفارسی	یا به نسب	ص ۵۸۶ ح
شتر ماده استوار خلقت	خست است	(صَحْرَجَةُ) و اما و خسری کردن	(صَحْرَجَةُ) کنده پیر یا فریاد
(صَحْرَجَةُ) بافتح تابان و	(صَحْرَجَةُ) بالکسر و بیای شد	یقال صاههم و صاههم فیهم و	و بانگ صهلیق شده و بانگ
بیت صَحْرَجَةُ) خانه کج کار تابان	حوض و معالی که در آن آب گرد آید	صاههم لیهما صاههم فیهم صاههم	سخت
ص ۵۸۷	(صَحْرَجَةُ) بالفتح که اخته از هر چیز	(صَحْرَجَةُ) که ختن چیزی را	ص ۵۸۷ ط
(صَحْرَجَةُ) بافتح تن و از	و میر پاره از پی و مغز استخوان و	و پی و مغز استخوان و مانند	(صَحْرَجَةُ) بافتح نرمی فرو رفتگی
(صَحْرَجَةُ) بافتح نایش آب و	مغز سر و از جز آن و آفتاب پرست	آن خورون	هر چیز
شدت گرما و از ویابان بی آب	(صَحْرَجَةُ) کصبر بر یابی ساز صحر	(صَحْرَجَةُ) که اخته شدن	ص ۵۸۷ ل
زده و فرک سر کج و موضعی است میا	بالکسر جمع و گو که از نده پی	(صَحْرَجَةُ) همه گیر نزدیک شدن	(صَحْرَجَةُ) بافتح تیزی آواز سختی
مین و حضروت	(صَحْرَجَةُ) کامیر که اخته	و در شکر یقال صَحْرَجَةُ لِحَبِش	آن با رفتگی گلو و گلو رفتگی
(صَحْرَجَةُ) محرکه شدت گرما	(صَحْرَجَةُ) بافتح منبر ماندی که	اذا دنا بعضهم من بعض	(صَحْرَجَةُ) باتحریک تیزی آواز
(صَحْرَجَةُ) بافتح بیابان آب	از گل سازند برای رخت خانه از	(صَحْرَجَةُ) که اخته شدن و	گر رفتگی گلو و آواز سخت
و غر صَحْرَجَةُ) غرت بلند استوار	مس و برنج و مانند آن	در خیدن پشت آفتاب پرست از	(صَحْرَجَةُ) شتر که دست پارا
(ف) صَحْرَجَةُ صَهْلًا سوخت	(صَحْرَجَةُ) غلاف ماه	گرمی آفتاب	بسیار بر زمین زند و بکزد و بانگ
اورا گرمی آفتاب	(ف) صَحْرَجَةُ الشَّمْسِ صَهْرًا	ص ۵۸۷ ج	نکند هیچ یکی از جهت غرت نفس
ص ۵۸۷ ر	بالفتح سوخت اورا آفتاب و	(صَحْرَجَةُ) دوده اند شامی	خود و در اندرون او باشد
(صَحْرَجَةُ) بافتح گرم از هر چیز	صَهْرًا راسه) چرب کرد و تر نمود	قاهره	مانند بانگ یا د و ناله ذات صاهل
(صَحْرَجَةُ) بالکسر خوشی و قربت	سر را به پی که اخته و مانند آن	(صَحْرَجَةُ) که تبدیل حوض و معالی	است صاهل جمع و و جلد ذو
و حرمت و ج و صاهرت صاهل	(صَحْرَجَةُ) که اخته آن	که در آن آب گرد آید صَهْرًا ج	صاهل) مرد سخت چنده و
و صَهْرًا جمع و کور و اما و صَهْرًا	چیز را	که لا بط مثله صاهل جمع	بر انگیزنده
خواهر مرد و خسر و و نیز صَهْرًا	مُصَهْرًا کسین قریب یقال	(مُصَهْرَجَةُ) بفتح الزار حوض	(صاهلَة) بانگ مصدر است
بالفتح و اما و پدر زن و برادر زن	فلان مُصَهْرَتای قریب متا	کچکار یقال حوض مُصَهْرَجَةُ و بركة	بر وزن فاعله و آواز بانگ مگس
مگر ابل بیت زن چنانکه احاطه	(صاهلَة) یا مادی چوستان	مُصَهْرَجَةُ یعنی بصار و ج بر آور	در کشت زار و و بنو صاهلَة)

بی است

(صَهَال) کغراب بانگ فریاد

اب

(صَهِيل) کاسیر بانگ آب

(صَهَال) کشاد آب یا بانگ

(صَهَال) کغراب بانگ فریاد

بانگ گرد آب

صه

(صَهِيم) کفندیل محتر شریف و

شتر که بانگ نکند و شتر بدخوی مرو

که از مردوخ در برنگرد و دخالص

هر چیزی از نیکی و بدی و مرد و کاهن

(رَجُلٌ صَيِّمٌ) کقطر و جردل

مرد درشت سطر سخت و توانا

یا بسیار سر بالا دانه و الموثنت

یا لهما

(صَهِيم) کاسیر بانگ گرد

صه

(صَه) بسکون الهاء و کسر بانو

کله است که بدان تکلم را زجر

کفندای اُسکنت خاموش

باش واحد و غیر واحد و روی یکمان

است و هو اسم فعل یسکون

فان سملت نونته و قلت صيته

فان قلت صيداً رجل فانتا ترید

الفرق بين التعريف والتسكين

لان التنوين تنكير

(صَهْصَهْ صَهْصَهْ) بهم خاموش

کرد ایشان او گفت

صه

بالفتح میان پشت است

یا اندک فرو تر و در جانب از اعلا

پشت یا جای پشت سوار پس

کوهان سر کوه و بالای هر چیز

صَهَوَات و صهَاء جمع ه و برج

بر سر پشته و توده صَهْجَ جیم و

جای گرد آمدن آب از کوه و زمین

پست که شتران کم شده بسوی آن

جای گیرند

(رَوْضَةُ الصُّحَى) مرغزار است

در شامی بدین بر مسافت سه

روزه

(صَهْيُون) کبر فزون بیت المقدس

یا موهومی دران یا روم

(صَهْجَى) کسی نام اسپ نرین

تولب

(ف) صله فکان بسیار شد مال

او و صهی الحرج زبید آب

جراحت روان شد و این معنی از

باب سمع هم آید قاله ابو عبيد

(صَهْصَهْ صَهْصَهْ) روقن بالید

بچه ما و در آن آب گذاشت باعث

این بیماری باشد که میرسد او را

و نیز آهستاء بدزد آمدن صهوه

اب

(صَاهِي لَقْرَس) بر صهوه آب

برشت سوار شد

باب البصار فصل الجباء

صه

(صَيَّاتَة) بالفتح آب دیگر پلیدی که

از سلا بر آید بعد و کلات صيآة

کتابه مثله يقال لقت الشاة

صياآتها و کذا صيآتها یعنی

انداخت آب پلید و دیگر پلیدی را

(تَصَيَّيْتُ) دشواری دین سر را

بشستن چنانکه چرک از وی پاک

نشود تصيآه مثله

صه

(صَهْمٌ صَيَّوب) کصورتی رنده

صیوب ککتب جمع

(صَيَّابٌ صَيَّابَة) کرمان در مانده

و یخفان خالص بی میخ و اصل

و برگزیده از هر چیز يقال قوم

صَيَّابٌ اعْتِيَاذٌ و نیز صيآبة

بازر و رئیس قومی

(ض) صابه صنباً سید آن را

صه

(كَيْلَةُ صَيَّاجَة) کجابه شب روشن

صه

(صَيِّمٌ) بالفتح کوشکی است بمن

مرکبی از ملوک حیرا و قوی بهم

غضبت من غیر صیم و لا تقیر

خشمگین شد خشم میانه نه کم نه

بسیار فالصبح القليل والنفس

الکثیر و لقیته قبل کل صیم و تقیر

یعنی پیش از طلوع فجر فالصیم

الصباح و النفر التفرق

(صَيِّمَة) بالفتح عذاب

(صَائِحَة) آواز گریه و ماتم

(صَيَّحَاتِي) بالفتح نوعی از خزا

بمدینه منسوب بسوی صیحان نام

چققاری که بان درخت بسته می شد

یا نام چققار صیاح است و صیحانی

از تغییرات نسب چنانکه صغافی

در صغاء

(صَيَّاح) کشاد بوی خوشی است

یا سرشتی و نام مروی

(صَيَّاحَة) کجابه شب روشن

است بهایه

(بعض) صاصت النخلة صَيَّحَاتِي

بالتحرک بالید و دراز شد خرابان صاح العنقود بانتهاسید بالید کی آن و برآمد از خلاف خود و دراز شد بانازکی و صاحب پده نژاد او بان و صیغ بهم مجهول ترسیدند و بمیناک شدند و کذا صیغ فیهم یعنی هلاک گشتند و نیز صیحان و صیغ و صیحة بالفتح و صیاح بالکسر و الضم آواز پلند حسب طاق و آواز کردن (إصاحه) گوش فرا داشتن و نظر چیزی کردن و ترسیدن (صیغ النبات الشمس تصیجاً) خشک کرد و کیاره را آفتاب (مصلیحة) یکدیگر را آواز دادن صیاح بالکسر شد (تصیغ البقل) خشک شدن گرفت تره از سر (تصایح) یکدیگر را آواز دادن گفتن نیام شمشیر ص خ در انصیاح زمین فرو رفتن بروی پشته ص د (صید) بالفتح شکار و دام آنچه	بدان شکار کنند و هر چیز محکم و استوار که در ملک احدی نباشد و کوئی دست بلندین و مننه امثل هو ثقیل صید (صید) بالکسر و یجرک بیمار است شتران و که بدان بینی آن با آب رانده اند اسرار بلند دارند (صاد) بمضی صید است کیماری بالکسر و یجرک صید شتر صاورد و نیز صاد روئین و س یا نوعی از آن رگست میان چشم شتر و از آن رگ بجلت صید مبتدا مگر و اَصیاد جمع اصائد جمع الحصع و حرفی از حروف بجا (صائد) شکاری این صائد یا این صیاد شخصی بود که بر سر تجارت جان و مال داشتند و بنو الصائد بطنی است از بهمان (صائدی) منسوب است بسوی بطنه از بهمان ناش کعب بن شریح بالفتح کز کردن بادشاه بدان جهت که التفات کم کند و کردن بلند دارند از کبر و شیر بیشه (صید) بالفتح و المذین	درشت و شهر است ساحل شام و دیگری بخوان و چاهی لغتی است در صید و نام زنی که ذوالریمه بود تشبیه کرده و سنگ که از وی یک سازند و بنو الصیدکم بطنی است از اسد (صیود) کصبور شکاری صید بعضی صید جمع صید با کسر مثله و نام اسی (صیود) کصبور تیر صائب و بر بدف (صیاد) کشد و شکاری و شیر بیشه و ابن صیاد یا ابن صیاد شخصی بود در عهد بنی صلی الله علیه و سلم که مردمان را کمان و جال بروی بود (صیدان) بالفتح مس و زرو و گلهای سنگین و سنگ سیم صید یکی ورته فعلان و قیحال علی اختلاف المذهبین (صیدان) غول وزن بدخوی و بسیار گویی (صید) کسب و دام و آنچه بدان صید کنند مصیده بالتاء مثله (مصیده) کمیشه آنچه بوسه صید کنند	(ص ف) صاد صیداً بالفتح شکار کردن و صیدت فلاناً صیداً شکار کردن آن را برای او و نیز کج کردن ساختمان او را (س) صید صیداً بالتحرک کج کردن شده و صاد صیداً شکار کردن و لغة في صاد يصيد اهل حجاز یا و او صید و عود را سلامت دارند و دیگر عرب صاد و عا گویند و نیز صید سر بلند داشتن از کبر (أصا بالبعیر صا دة) رنجاند شتر را و نیز درمان کرد او را ز علت صاد از لغات اضداد است (مضطاد) شیر بیشه (اضطاد) شکار کردن را (تصید) شکار جستن یقال فکان خرج يتصيد (أصیداً صیداً داً) کز کردن و ص د (صیدان) شری یا ضعی است صید کانی و صند کانی و صید نانی منسوب است بک صیاد لة جمع و محمد بن اود فقیه صیدالانی و نواسه او سلیمان
--	--	--	--

صبر

صیص

صیح

صیف

و بهر دو منسوب اند بنح صندله
که بوی خوش است

ص

(صَیْرَة) بالفتح موضعی است بین

(صَیْر) بالکسر آبی که بران گردانند

و حاضر شوند و طرف پایان کار و

بازگشت مال آن و بفتح شکاف

در و منه الحديث من نظر من صیر

بأی من غیر اذن فحیث هدد

ماهیانه که نوعی از نان خورش است

که از ماهی ترتیب دهند یا دیگر

نان خورش است که بماهیانه ماند

یا ماهی نمکین که از آن ماهیانه

سازند یا ماهی صغیر است و پیشو

جهودان و کوچی است با جاد در بلاد

طی میان سیراف عمان و موضعی

است بنحیر

(صَیْرَة) بالکسر خطیره گویند

کار صیر کتب جمع صیر بالکسر

شله و پشته اند بعدن این و خانه

است از فهم نجف و یوم صیر

روزی است از روزهای عربان

(صِیَار) بالکسر از چنگ که

سازی است و تاقه شیک

(صِیَارَة) بالکسر خطیره گویند گاو

(صَکَاةُ الْبَابِ) شکاف در

(صَکَاةُ) گیاه خشک که بعد

شدن خورده شود

(صَیْر) نکلیس گروه و کور

(صَیْئُور) کتور یا پایی کار و مال آن

عقل و رای یقال صیولای عقل

و رای و گیاه خشک که بعد

شدن خورده شود و و صیوف

کار شکل و شنبه

(صَیْئُورَة) پایان کار

(مَصِیْر) جای بازگشت آب عام

(ض) صَادَکَة مَرَّیْهِ صَیْر و

مَصِیْر و صَیْرُورَة باز گردید کار

و میل کرد سوسوی و و صا والناس

(الماء) حاضر شدند آب را و کرد

آمدند بران و ویر صَیْر بالفتح

بریدن میل دادن باز گردیدن

کنند کان گیاه بسوی جای بازگشت

(صَادَکَة) باز گردانید

ان را میل داد او را بسوی آن

(تَصَیْر) میل دادن باز گردانید

یقال صَیْرُورَة اِذَا حَالَهُ رَدَّهْ اِلَیْهِ

(تَصَیْر) به پدر خود مانده

ص و ص

(صِیْص) بالکسر خرابی بلایه

که پخته وی سخت نشود

(صَیْصَة) بالکسر غداشته بافنده

که بدان تار و بود را برابر سازند

صَیْصُوج جمع و خار خروس او

و شاخ گاو و آهو و حصار هر چیز که

بدان باز دارند چرخ را و بوی

پناه گیرند و شبان نیکو سیاست

و سیخ که بوی خرم را برکنند و

نیرالمی است در قبا و چهارده طم

دیگر است و آنکه آنها را صیاحی گویند

(صَیْصَاء) یعنی صیص است و

و انه خطل بے مغز

(ض) صاصت النخلة خرمای

بلایه آور و خرمابن

(أَصَابَتِ النخلة) یعنی صاصت

النخلة است

(صَیْصَتِ النخلة) بلایه بار آورد

ص

(صِیَاط) بالکسر بانگ و خروش بلند

ص

(صَیْف) بچه که در پیری شد

(ص) صَاعَه صَیْعًا پراکنده

و صَاعُ الْقَوْمِ بر

همه گیر حمله کردند

(تَصَیْعُ الْمَاءِ) جنبه آب بر زیر

و تَصَیْعُ الثَّبَتِ خشک شد گیاه

(تَصِیْک) پراکنده شدن و

سپاسی یکی بر شستن و شبان گشتن

وادی است و پای

ص

(صَیْغ طعامة تَصِیْغًا) طعام

را در نان خورش ترک کرد و چرب نمود

ص

(صَیْف) بالفتح تابستان گرام

یا ایام بعد بریح اکتیاف جمع

صَیْف صَائِفٌ مبالغه است

یعنی تابستان گرم و فی المثل فی

الصَیْفِ صَیْعَتِ اللبَنِ در حق

شخصه گویند که در کاری شتاب

زدگی نماید و باز نام شود و مذکور

است و دخی ع و باران تابستانی

و ویر صَیْف (از اعلام است

صَیْفَة) تابستان و هی اخص من

الصَیْفِ صیف کعبه جمع

بدره و بدر

ص

صَیْف (بچه که در پیری شد

صَیْفِیُون جمع و نام

باران تابستانی

(یَوْمَ صَائِف) روز یکشنبه

(یَوْمَ صَائِف) روز گرم و ویر

صَائِفٌ موضعی است

<p>قد استتب طبع الربیع الشانی من المنتهی الا رب فی لغات العرب بحمد الله وعونه و حسن توفیقه و منه ویتلو قوال الربیع الثالث الکتاب الحامس عشر فی الضار</p>	<p>(صیغۃ) بالفتح وضعی آن را از است (صائق) چسبده ص (ص) صال به الطیب صیغ بالفتح بوی خوش گرفت جامه اندام ص (ض) صال علیه صیغ کرد بوی لغتی است صال یصول و صیل له کنایه اندازده کرده شده برای او ص (صیغ) کتب سخت استوار و توانا کرد اندام ص (صین) بالکسر وضعی است بکوفه و وضعی است با سکندر و دو موضع اند بکسر و گردی است از اولاد صین بن یافث بن نوح علیه السلام و چین آن بلاد ترک است و دار چین (نسب بک) (صینیة) بکسر شهری است در تحت اسطراق و آل صینیة ظروف چین است صوائی جمع</p>	<p>مطر الصیف و صاف الشیخ صیفاً و صیفوفاً بیک تیز از نشانه لغتی است در صاف یصوف (اصاف الرجل صافه) در پیری بچه شد او را و اصاف القوم در تابستان برآمدند و اصاف عنه شتره جوگر و بدی را از روی (صیغنی هذا) بس است این مرا براس تابستان من (مضائقه) معامله تابستانی چنانکه مشاهیر از شهر او میادمت از یوم (مضطاف) جائی تابستانه (اصطیاف) تابستان بجای اقامت نمودن (تصیغ) بمعنی اصطیاف است ص (صیق) بالکسر غبار بالا رفته یا نام است صیغۃ احصر منه یا صیق کثرت و کثافت و سطره و بلندی غبار است و بانگ فریاد و نحو و بوی بدستوران و پی سرخ و دل خرمان صیق کعب جمع کنجشک صیقان بالکسر جمع بطین است از عرب</p>	<p>(صایفة) غزوه روم بدان حیت که از شدت سرما و برف در تابستان جنگ نندی و خوار بار تابستانی و لیکلة صایفة شب کرم (صیغ) کسید و یخف باران تابستان یا باران بعد یخ و صیغه اخص منه یقال اصابتنا صیغۃ غزیره (مکان صیغ و مضیغ و صیغ) مصبیفة و مضیغۃ جای فرین تابستانی و نیز باران تابستانی رسیده و ناقه مصیغ و مصیغه شتر ماده بچه وار (دجل مصیاف) بالکسر آنکه از دو اوج پذیرد و تا دو سو نکرده و از حق مصیاف زمین که بدیر گیاه رویاند فرین باران تابستانی رسیده و ناقه مصیاف نافه بچه وار (صیقون) نام مردی (ض) صاف به صیغ در تابستان انجا اقامت کرده و صیغۃ الاض مجموعه در تابستان قاست کرده شد آن زمین و نیز باران تابستانی رسیده از او کذا صیغاً و اصابت</p>
--	--	--	--

تمت

